

Ông Xã Thật Cool

Contents

Ông Xã Thật Cool	2
1. Chương 01	3
2. Chương 02	7
3. Chương 03	10
4. Chương 04	14
5. Chương 05	19
6. Chương 06	23
7. Chương 07	27
8. Chương 08	31
9. Chương 09	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	48
13. Chương 13	51
14. Chương 14	56
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	74
19. Chương 19	79
20. Chương 20	83
21. Chương 21	87
22. Chương 22	90
23. Chương 23	95
24. Chương 24	99
25. Chương 25	104
26. Chương 26	108
27. Chương 27	113
28. Chương 28	117
29. Chương 29	122
30. Chương 30	126
31. Chương 31	130
32. Chương 32	136
33. Chương 33	140
34. Chương 34	145
35. Chương 35	150
36. Chương 36	156
37. Chương 37	161
38. Chương 38	165
39. Chương 39	170
40. Chương 40	174
41. Chương 41	180

42. Chương 42	186
43. Chương 43	191
44. Chương 44	196
45. Chương 45	201
46. Chương 46	207
47. Chương 47	211
48. Chương 48	216
49. Chương 49	220
50. Chương 50	225
51. Chương 51	229
52. Chương 52	234
53. Chương 53	239
54. Chương 54	244
55. Chương 55	248
56. Chương 56	252
57. Chương 57	257
58. Chương 58	261
59. Chương 59	266
60. Chương 60	272
61. Chương 61	275
62. Chương 62	280
63. Chương 62: 50 Câu Hỏi Có Liên Quan (18+)	285
64. Chương 63	293
65. Chương 64	298
66. Chương 65	303
67. Chương 66	306
68. Chương 67	312
69. Chương 68	316
70. Chương 69	321
71. Chương 70	325
72. Chương 71	329
73. Chương 72	335
74. Chương 73	338
75. Chương 74	342
76. Chương 75	346
77. Chương 76	349
78. Chương 77 (end)	353

Ông Xã Thật Cool

Giới thiệu

Ba người đàn ông siêu đẹp trai, giỏi giang với ba xuất thân và tính cách khác nhau, trước tình cảm c

1. Chương 01

CHƯƠNG 1: BUỔI XEM MẶT TRONG TRUYỀN THUYẾT

“Hùng Đậu Đậu!!!”

Đậu Đậu mới một giây trước vẫn còn đang say giấc nồng bỗng nhảy bật dậy khỏi giường như người bị điện giật, trong điện thoại phát ra tiếng thét giết người phẫn nộ của Điền Tĩnh, “Đừng có nói với mình là cậu vẫn đang nằm trên giường đó!!!”.

Thôi chết, hôm nay Điền Tĩnh đi xem mặt, Đậu Đậu vô tâm ngủ quên mất, giờ mới luống cuống vội vàng mặc quần áo, khoác túi, xách giày, đầu tóc bù xù lao ra khỏi nhà, “Ồ, ờ mình đến rồi đây!”

“Hùng Đậu nói cho cậu biết, năm phút nữa cậu mà không đến nơi thì, hừ”.

Đậu Đậu xông ra ngoài cướp xe của mấy vị khách khác để đi, khi xe đến được nhà hàng Tất Thắng thì đúng vừa chuẩn năm phút.

Trong năm phút này, dưới con mắt tròn tròn kinh ngạc của bác lái xe Hùng Đậu Đậu chỉnh sửa trang phục, đi giày với một tốc độ kinh người, còn dùng gương chiếu hậu trong xe chải đầu buộc túm tóc ra sau, khi xuống xe trông cô cũng đã hơi ra hồn người.

Điền Tĩnh sớm đã đợi ở đó, tuy mặt thì nở nụ cười vô cùng dịu dàng nhưng ánh mắt lại tràn đầy sát khí, cô ngồi đối diện với một người đàn ông, mới chỉ nhìn từ phía sau đã thấy dáng người có vẻ rất cao thân hình cân đối đẹp đẽ, chỉ có điều phong thái đẹp đẽ nhưng khí chất thì lạnh lùng quá, kiểu như ai mà đến gần tôi sẽ chìm cho chết luôn vậy.

Hùng Đậu Đậu cup mắt nhìn qua rồi thốt lên kinh ngạc vờ như tình cờ gặp Điền Tĩnh “A! thật trùng hợp.” (Diễn thật giả tạo.....)

Điền Tĩnh gửi đến cho Đậu Đậu một nụ cười “dịu dàng”, ánh mắt tròn tròn “kinh ngạc” quá mức cho phép, “Thật trùng hợp, Hùng Đậu Đậu cậu cũng đến đây uống trà chiều à?” (Hùng Đậu cậu đúng là đồ con lợn, ngủ chiều mà còn có thể đến muộn!)

Hùng Đậu Đậu tự biết là mình sai làm bộ cười lắc đầu, “đúng vậy, đúng vậy.”

Cậu có xem mặt thì cứ đi mà xem, sao lần nào cũng lôi tôi ra làm bia đỡ đạn, vì để phá hỏng vô số lần xem mặt của cậu mà tôi đã bị báo ứng bao nhiêu lần rồi, thảm phẫn nộ

Hùng Đậu Đậu đứng thẳng tưng như cây cột trước bàn, vận sức mạnh phát huy ánh sáng và nhiệt độ với công suất cao nhất.

Người đàn ông ngồi đối diện Điền Tĩnh đưa mắt liếc một cái, mà đã cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương phủ qua mặt, cái nhìn của người đàn ông này sắc nhọn như lưỡi dao băng, Hùng Đậu Đậu chẳng cả dám nghiêng mặt, trừng cặp mắt sáng rực nhìn Điền Tĩnh.

“Aiza! Đậu Đậu, mau lại đây ngồi đi, nhìn cậu kìa ướt sũng mồ hôi rồi kìa”.

Điền Tĩnh vội vàng gọi Đậu Đậu ngồi xuống, Hùng Đậu Đậu muối mặt chen ngang vào buổi xem mặt của hai người họ, cúi gằm mặt nhìn sự kết hợp vô cùng kịch cỡm giữa đôi giấy thể thao với quần của mình, tay vịn về chiếc áo T-shirt nhăn nhúm, tạo hình đúng kiểu một cô gái quê mùa xấu xí khác xa với chiếc váy liền thân nhãn hiệu Chanel sang trọng của Điền Tĩnh, đúng là làm nền cho cái dáng yếu điệu rung động lòng người của cô ấy.

Đừng có nhìn thấy cái dáng vẻ môi hồng răng trắng như một chú thỏ con của cô ấy mà động lòng, con người này khi chơi game trên mạng bị ăn trộm trang bị có thể mắng chửi người ta liên hai giờ đồng hồ mà không lặp lại từ nào.

“Uống gì nào?”

Diễn Tĩnh đập tay vào chân Hùng Đậu Đậu đang ngồi dãn mặt ra hỏi dụi dằm, Hùng Đậu Đậu nhăn nhó mặt mày cười khan: “cái đó..... Cafe đá vậy”

Mấy phút sau nhân viên phục vụ bưng cafe đến: “ tiểu thư, cafe của cô đây”.

Hùng Đậu Đậu đón lấy cốc cafe rồi vẩy tay ra hiệu với nhân viên phục vụ, “đừng đi, chờ một chút.”

Dứt lời liền bưng cốc cafe lên thoải mái uống một hơi cạn, rồi nhét cái cốc vào tay nhân viên phục vụ còn đang trơ mắt ra bàng hoàng, Hùng Đậu Đậu nheo mắt nở một nụ cười đáng yêu, “ làm ơn cho xin 1 cốc nữa, cảm ơn nhiều”.

Diễn Tĩnh vỗ trán than trời, sao mình lại có một người bạn như thế này chứ.

“Hình như Hùng tiểu thư rất khát?”

Người đàn ông kia tự nhiên cất tiếng, giọng nói thấp trầm nhưng không yếu ớt, Hùng Đậu Đậu ngược mắt nhìn trộm một cái rồi lập tức thu ánh mắt về.

Cái mũi cao mà thẳng, cặp mắt sâu thẳm và cặp môi mỏng rất cuốn hút... thật hoàn mỹ...

Chắc chắn là phẫu thuật thẩm mỹ!

Đau....

Diễn Tĩnh dùng giày cao gót đá đá vào chân của kẻ háo sắc Đậu Đậu dùng ánh mắt ra hiệu, này... này không nhanh chóng làm việc đi thì sẽ trừ lương...

Hùng Đậu Đậu vội xê xê móng, thu ánh mắt về, diễn như kịch bản đã thảo sẵn “ Ồ, cái đó thì... tôi không khát, tôi và Diễn Tĩnh bình thường vẫn như vậy, aiza... tiểu Tĩnh không kể với anh sao, trà chiều ở đây uống cốc nữa không mất tiền, bình thường chúng tôi ít nhất cũng uống ba cốc, bình quân là năm cốc, có khi còn mang bình đến trút một ít mang về...”

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh toát mồ hôi... (Tôi sẽ bị khai trừ, oa oa~~)

Người đàn ông đó vô cùng bình thản đánh giá một chút về bộ váy hơn sáu nghìn tệ trên người Diễn Tĩnh, khuôn mặt vốn dĩ như núi băng từ từ chuyển thành sông băng, được đó, mặc đồ hiệu Chanel lại đến quán Pizza uống trà chiều để được rẻ hơn 25 tệ, khẩu vị quả thật rất.... độc đáo.

Diễn Tĩnh giả bộ xấu hổ đập đập vào đùi Đậu Đậu “ đáng ghét quá, cậu không phải dìu hàng mình thế chứ” rồi quay sang cười nói với người đàn ông bên cạnh “chúng tôi chỉ là thỉnh thoảng chơi đùa mà thôi”

Chơi đùa? Còn mà thôi nữa?

Người đàn ông nheo mắt lại như dường rất hứng thú nhìn hai cô gái vô tư không biết thẹn này.

Một luồng khí lạnh lướt quá, nổi hết cả da gà.

Người đàn ông khê ho khan hai tiếng, chuyển ánh mắt lạnh lùng sang phía Diễn Tĩnh, “Không biết Diễn tiểu thư bình thường có sở thích hứng thú gì...”

Người đó rõ ràng trong tình huống như vậy mà vẫn không biết “khó” mà tự lui, lại còn nắm được trọng điểm chuyển hướng mục tiêu!

Diễn Tĩnh đá mạnh hơn nữa vào chân Đậu Đậu, Hùng Đậu Đậu bị dồn ép chỉ đành xuất ra tuyệt chiêu.

Chỉ thấy Đậu Đậu gơ cái đầu tròn vo vo của mình hướng về phía người đàn ông kia cười ngốc nghếch, “Cái này thì tôi biết đó, cô ấy à, vô cùng thích xe hơi sang trọng, chính là cái loại ‘BMW’, bạn trai tháng trước của cô ấy là một gã béo lái BMW, sau đó cũng chẳng biết vì lý do gì gã béo đó phá sản, tháng này tiểu Tĩnh lại tìm được một anh gầy, xe anh gầy này lái cũng là BMW, ngoại hình cũng được chỉ có điều là tuổi tác hơi lớn, độ 45 tuổi gì đó, nhưng thật không may sau đó bị người ta lừa mất sạch đến Suzuki cũng chẳng có mà lái.

Diễn Tĩnh toát mồ hôi, ‘vì chiếc xe hồng tôi phải như vậy sao.....’

Hùng Đậu Đậu đã ‘quen việc’ rồi, quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả ~

Người đàn ông kia chẳng có biểu hiện gì, ánh mắt lạnh lùng quan sát vở kịch do Đậu Đậu tự biên tự diễn, khóe miệng hơi nhếch lên lộ một nụ cười châm biếm lạnh lùng.

Hùng Đậu Đậu tiếp tục mở to mắt hào hứng kể chuyện, dùng một khuôn mặt “ngây thơ trong sáng” hỏi, “tiểu Tinh à, hôm nay cậu trang điểm rất đẹp. Ý! hôm nay hình như là cuối tháng, cậu lại thay bạn trai rồi đúng không, nhưng mình biết tiêu chuẩn của cậu rồi, chỉ cần là đàn ông lái BMW là được, đúng vậy không.....”

Diễn Tinh gợn tím mặt, Hùng Đậu Đậu, cậu lấy công báo thù riêng, đừng tưởng thế là xong nhé!

Người đàn ông kia xem ra cũng xem chán kịch rồi, viện cớ chiều có buổi họp, rồi lịch sự khiêm nhường xin phép đi trước, vừa ra đến cửa thì phát hiện ra bên ngoài mưa rất to.

Hùng Đậu Đậu nháy nháy Diễn Tinh, nhìn về phía người đàn ông kia, nói thầm với âm lượng cả ba người đều có thể nghe thấy, “Tiểu Tinh, chúng ta ngồi xe của ai kia về đi, gọi taxi mất đến 8 tệ đấy...”

Người đàn ông kia từ từ quay đầu lại, mặt biểu thị vẻ đùa, “được thôi, cũng vừa hay là tiện đường.”

Đến lúc ba người đi thang máy xuống nhà để xe, miệng của Hùng Đậu Đậu và Diễn Tinh đều há hốc ra, aiza đi xe nào mà chẳng được sao lại đi một con BMW đời 7 mới ra thế kia!

Người đàn ông kia nhìn thấy vẻ mặt ngây ra của Hùng Đậu Đậu nở một nụ cười rất thâm thúy.

Đậu Đậu quyết định chiến tranh lạnh với người đàn ông đang kiêu ngạo trong khí thế chiến thắng kia, kéo Diễn Tinh lên xe, rất “nhỏ tiếng” cất giọng bất mãn, “tiểu Tinh à, sao gần đây chỗ nào cũng thấy xe BMW vậy, loại người nào cũng đi, có phải là BMW sắp phá sản rồi nên giảm giá toàn bộ”

Người kia:.....

Hậu kí, dưới sự tham gia của Đậu Đậu anh minh thần võ, lần xem mặt này một lần nữa lại bị chìm chết trong nước miếng của Đậu Đậu, để cảm ơn cô Diễn Tinh đã mời cô một bữa rất thịnh soạn, nhưng tục ngữ có câu rất hay: thà phá vỡ một ngôi miếu chứ không hủy một cuộc hôn nhân, làm những việc kiểu này tuy báo ứng không nhiều nhưng ác quả rất nghiêm trọng.

Lần trước cất được chuyện của Diễn Tinh với một con rùa biển, máy tính sách tay của Hùng Đậu Đậu tối hôm đó đã bị cháy ổ cứng, lần này chắc chắn lại được ăn “mực sào” rồi.

Hùng Đậu Đậu ôm một hộp đựng đầy đồ đứng ở trên đường gọi điện thoại cho Diễn Tinh khóc lóc, “Họ Diễn kia, trả tôi công việc đây...”

Diễn Tinh chẳng những chẳng an ủi chút nào, lại còn cười cho Đậu Đậu một trận, “Thôi đi, Hùng Đậu cậu đi làm muộn, đến công ty thì ngủ, nghỉ không xin phép, làm gì có ông chủ nào có thể chịu được một nhân viên như cậu chứ, nên từ chức từ sớm rồi mới đúng!”

Hùng Đậu Đậu... mồ hôi đầy mặt.

Nhưng Diễn Tinh vẫn còn tương đối tốt bụng, tối hôm đó còn vớt cho Hùng Đậu Đậu một đồng giấy giới thiệu về các doanh nghiệp nước ngoài, bắt cô viết một CV hoa mỹ khoa chương gấp hai trăm tám mươi vạn lần sự thực, không được nhận vào công ty nào thì âm của người ta mất nửa năm tiền lương mất.

Hùng Đậu Đậu gạt nước mắt mà cười, khởi động “móng vuốt” để bắt đầu viết CV.

Hei! Chẳng cần nói, dựa vào việc xuất thân từ “một trường đại học nổi tiếng”, bản thân lại còn “tinh thông” các ngoại ngữ Anh, Trung, Nhật, Hàn, Pháp và các loại tiếng chim, ngày thứ hai đã có hai công ty gọi điện hẹn phỏng vấn Hùng Đậu Đậu, Đậu Đậu mừng mừng rỡ rỡ mượn trang phục của Diễn Tinh mặc vui vui về đi phỏng vấn.

Khi đi phỏng vấn ở công ty đầu tiên, cặp mắt dê già của gã chủ quản dung tục ở đó cứ nhìn chăm chăm vào ngực Đậu Đậu, Hùng Đậu Đậu tức giận ‘cái mặt tròn trĩnh xinh đẹp trình bày trước mặt thì ông không xem, mắt ông cứ hướng xuống dưới để làm cái gì!’

Viện một lí do Hùng Đậu Đậu nhanh chóng ôm chặt túi chồn mất dạng.

Đi đến công ty thứ hai, người đến phỏng vấn rất đông, hơn chục người lặn, trước mặt nếu chẳng phải là những tinh anh hiếm có thì cũng là nữ trung hảo kiệt, đều là những tiến sĩ MBA, Đậu Đậu nhìn nhìn vào tấm bằng Đại học chính quy của mình mà hoảng, cúi đầu uể oải đứng vào một bên xếp hàng.

Chờ đợi, chờ đợi, rồi gặp đúng phải một người quen, thật là trùng hợp, hóa ra lại là người đàn ông vô cùng đẹp trai xem mặt Điền Tình ngày hôm qua, Hùng Đậu Đậu vội vàng cúi thấp đầu, quay mặt vào tường thầm cầu mong người đó đừng có nhìn thấy mình, đừng có nhìn thấy mình.

Người đàn ông đó đi đến dừng lại trước mặt Hùng Đậu Đậu, từng bước một ép Hùng Đậu Đậu đang thu mình lại sát tường, người đàn ông đó khoanh tay cười lạnh lùng, “Hùng tiểu thư, sự tự tin “oai hùng” ngày hôm qua không biết đi đâu rồi?”

Ngõ hẹp tương phùng, cô Điền ghé góm không có ở đây, một Đậu Đậu thực sự khó làm nên chuyện.

Hùng Đậu Đậu cúi đầu, chân dê dê dưới mặt đất, “tôi... tôi ngày hôm qua vẫn chưa tỉnh ngủ...”

Người đàn ông kia lại ép thêm một bước, dưới một thân hình khô ngô cao hơn một mét tám thì một Đậu Đậu đang có dùm người lại này trở lên vô cùng thấp bé, “Cô (ngữ khí nhấn mạnh) đến ứng tuyển?”

Hùng Đậu Đậu cúi đầu vận hết dũng khí nhìn đôi giày của mình, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Bị người quen nhìn thấy khi đi ứng tuyển, hơn thế nữa lại như một con gà te tua giữa một bầy phượng hoàng cùng cạnh tranh vị trí đúng thật là xấu hổ.

Người đàn ông cất tiếng cười khẩy châm biếm, mặt Hùng Đậu Đậu càng đỏ hơn, đầu càng cúi thấp hơn, tự nhủ “tôi biết công ti này tuyển người đều chọn nhân tài học lực cao, IQ cao, tiêu chuẩn cao, tôi chỉ là đến “đi dạo”, “đi dạo” một chút...”

Người đàn ông không nói thêm gì nữa, ghé một bên hông vào ngồi cạnh Hùng Đậu Đậu, đưa mắt xem hồ sơ trong tay cô, Hùng Đậu Đậu muốn cướp trở lại nhưng đưa mắt nhìn anh ta một cái rồi lại thu về chỗ cũ, người đàn ông xem hồ sơ với vẻ rất hứng thú.

Với một ánh mắt căm hờn, bụng thầm oán hận, Đậu Đậu ép chặt vào tường.

“Chiều cao 1m72?”

Đậu Đậu cúi thấp đầu hơn nữa, đứng dựa vào tường thều thào trả lời, “...sau khi đi giày cao gót 7cm”.

“Thông thạo máy tính?”

“Thông thạo tiếng Nhật?”

Hùng Đậu Đậu lo lắng gật gật đầu.

“Thật chứ? Nói một câu xem.”

Hùng Đậu Đậu mấp máy môi, thều thào thốt ra một từ, “...yayangdie (tiếng Nhật: Không muốn đâu)~”

Người kia: ...(phù....)

Cuối cùng cũng đến lượt Đậu Đậu vào phỏng vấn, Đậu Đậu vội vàng chỉnh sửa trang phục, thầm nhủ hai tiếng “mình chỉ là đến đi dạo” để lấy lại bình tĩnh, sau đó mới ưỡn ngực đi vào, vừa vào đã nhìn thấy tất cả có hai vị giám khảo phỏng vấn chỗ ngồi ở giữa vẫn còn trống, Hùng Đậu Đậu vừa ngồi xuống thì nghe thấy có từ cửa phía sau, quay mặt thấy người đàn ông đó cũng đi vào cùng, hai vị giám khảo phỏng vấn vội vàng đứng dậy khom người hướng về phía người đàn ông kia.

Hùng Đậu Đậu có chút hoang mang.

Người đàn ông kia đi đến chỗ vị trí ở giữa, Hùng Đậu Đậu sững sờ nhìn người đàn ông đó hạ hông ngồi xuống giữa hai vị giám khảo phỏng vấn, sau khi ngồi xuống người đàn ông đó nở một nụ cười mờ ám với Hùng Đậu Đậu – kẻ đang ngáy ra, lộ ra tám cái răng trắng như tuyết, tiện tay chỉnh chỉnh tấm biển đề tên trên bàn, tổng giám đốc: Lý Minh Triết.

2. Chương 02

CHƯƠNG 2: BỊ NGƯỘC ĐÃI

Sau khi ngồi xuống Lý Minh Triết chẳng nói lời nào chỉ cầm bộ sơ yếu lí lịch đã xem qua lật đi lật lại, hai vị giám khảo bên cạnh cũng chẳng nói câu gì, trong căn phòng tràn ngập một không khí áp lực kì dị, căn phòng yên tĩnh lạ kì chỉ còn sót lại tiếng tim đập hoảng loạn của Đậu Đậu. Hùng Đậu Đậu nhìn vào cặp mắt nửa như cười nửa như không của Lý Minh Triết người đang ngồi ở giữa, chân bắt đầu run run.

Bắt đầu phỏng vấn.

“Hùng tiểu thư, xin hỏi” Lý Minh Triết ngẩng đầu lên hỏi nghiêm túc “cô biết pha cafe không?”

“Tôi..... Ồ?!”

Hùng Đậu Đậu vội ngẩng đầu, tròn tròn mắt nhìn thẳng vào mắt Lý Minh Triết, phỏng vấn mà hỏi những câu hỏi này sao?

Đừng nói là Hùng Đậu Đậu tròn tròn mắt, mà ngay cả hai vị giám khảo kia mắt cũng tròn đến mức con ngươi sắp rơi ra khỏi tròng, nhưng Lý Minh Triết hỏi một cách vô cùng ‘thành thật’, nghiêm túc như khi làm báo cáo, “vậy rốt cuộc là có biết không?”

Hùng Đậu Đậu toát mồ hôi, “cái đó thì, nếu như là cafe hòa tan thì... biết.”

Lý Minh Triết chĩnh chĩnh vạt áo ngồi xuống hỏi tiếp, “có thích tăng ca không?”

Hùng Đậu Đậu tiếp tục toát mồ hôi:...

Thôi cứ coi như trong cuộc phỏng vấn này Lý Minh Triết lấy việc công báo thù riêng, đây đúng là vì sai lầm lớn Hùng Đậu Đậu này, coi như nhìn thấy đường chết ngay ở trước mặt, nhắm mắt trả lời liều, “ chỉ cần tiền tăng ca đủ cao thì có làm trâu làm ngựa cũng không thành vấn đề!”

Trà trong miệng của hai vị giám khảo kia phun ra tứ tung.

Lý Minh Triết nở một nụ cười tán thưởng hỏi thêm câu nữa, “câu hỏi cuối cùng, Hùng tiểu thư tên gọi là gì vậy?”

Hùng Đậu Đậu choáng váng, anh cầm hồ sơ của tôi lại còn hỏi tôi tên gì, hàng trên cùng ở trên đó chính là tên của tôi, có muốn chĩnh người khác cũng không cần phải quá lố như vậy chứ, Hùng Đậu Đậu nản lòng, “...Tôi tên là Hùng Đậu Đậu, Hùng trong Hùng Đậu Đậu, Đậu trong Hùng Đậu Đậu”.

Hai vị giám khảo:... (hai người này chắc chắn có JQ! Chắc chắn!)

Sau khi giả vờ lật lật xem xem hồ sơ của Đậu Đậu, Lý Minh Triết mới ngẩng khuôn mặt đẹp trai lên nhìn thẳng vào Hùng Đậu Đậu nở một nụ cười nham hiểm, Hùng Đậu Đậu sớm đã lường trước được việc anh ta sẽ trả thù việc ngày hôm qua, cúi đầu nhắc móng lên đi thẳng ra ngoài.

Vừa đi đến cửa tay còn chưa kịp chạm vào tay nắm mở cửa, thì phía sau có tiếng nam giới truyền đến, “Hùng tiểu thư, cô đã được tuyển dụng.”

Tiếp sau đó là hai tiếng bụp... bụp..., quay lại nhìn ngoài nụ cười giả trá của Lý Minh Triết ra, hai vị giám khảo tuyển dụng cao cấp bên cạnh đều đã ngã lộn xuống đất cả.

Hùng Đậu Đậu hớn hớn hờ hờ chạy đến trước mặt Lý Minh Triết ngẩng mặt lên hỏi, “Tôi thực sự đã được nhận sao?”

Lý Minh Triết mỉm cười gật đầu, vô cùng giả trá.

Hùng Đậu Đậu cúi đầu nhìn xuống chân hỏi nhỏ nhẹ, “vậy... vừa rồi tôi ứng tuyển vào chức vụ nào vậy?”

Lý Minh Triết tái mặt:... (Thế giới đẹp như thế này, mình không được nóng nảy hấp tấp, không được bóp chết cô ta, không được....)

Sau đó Hùng Đậu Đậu mới biết cô được tuyển vào làm thư kí của tổng giám đốc, chính là thư kí của Lý Minh Triết, vốn cho rằng người ta tuyển nhân viên, sớm biết trước là cái chức thư kí đó dễ được như vậy thì dù nói gì cũng không thể đi, đặc biệt là phải gặp Lý Minh Triết, người mà hề nhìn thấy thì chẳng thể thấy được gì tốt đẹp được nữa, đừng có nhìn vào vẻ ngoài đẹp trai như người mẫu của anh ta mà nhầm tưởng, trong xương cốt đều chứa đầy những âm mưu nham hiểm.

“Bắt đầu làm việc ngay bây giờ.”

“...ôi?!”

Lý Minh Triết chẳng buồn quay đầu lại ném ra một câu rồi đi thẳng, Hùng Đậu Đậu dấn ra mấy giây rồi vội vàng vàng chạy theo về phía phòng tổng giám đốc, Lý Minh Triết đi đến ngồi sau bàn làm việc, liếc mắt ra hiệu về phía đồng văn kiện trên bàn.

Hùng Đậu Đậu không hiểu ý cho nên lắc đầu, da mặt của anh ta giật giật gì vậy?

Thấy Hùng Đậu Đậu không có phản ứng gì Lý Minh Triết lập tức dùng giọng ‘thiếu gia sai người’, “chuẩn bị bản hợp đồng cùng phía Hoa Thái giao cho tôi trước buổi trưa, buổi chiều sắp xếp thời gian để tôi họp với tổng giám đốc Đồng, thời gian như đã định trước, còn nữa cơm trưa của tôi cũng do cô sắp xếp, đúng rồi, buổi tối phải tham gia một bữa tiệc, trước đó cô phải đến Anima lấy âu phục của tôi mang về.”

Hùng Đậu Đậu miệng há hốc như trúng gió lạnh.

Tổng giám đốc Lý gõ gõ tay lên mặt bàn, “ngây ra đó làm gì, mau đi làm việc đi.”

Hùng Đậu Đậu giật thót mình, tay run run nắm vạt áo, “việc này.... Tổng giám đốc, bây giờ tôi có thể nộp đơn xin nghỉ việc không?”

Lý Minh Triết cười nham hiểm, rút ra một văn bản từ dưới bàn vút trước mặt Đậu Đậu, ở trang cuối cùng có chữ kí: “Hùng tiểu thư, cô đã kí hợp đồng một năm với công ty, nếu như phá bỏ hợp đồng thì phải bồi thường cho công ty ba mươi nghìn tệ.” trên mặt Lý Minh Triết viết rõ mồn một ‘tôi chính là muốn tính sổ với cô’, “bây giờ Hùng tiểu thư có còn muốn từ chức nữa không?”

Hùng Đậu Đậu trơ mắt ra, hoang mang cầm bản hợp đồng lên xem lại hai lần, “kí khi nào vậy ta...”

Lý Minh Triết mỉm cười và lôi ra một tập giấy nữa, trong đó tất cả là đủ loại như hợp đồng tiền lương, bảo hiểm, phúc lợi, Hùng Đậu Đậu lúc đó mới hiểu ra, phối hợp với con a đầu kia nhân lúc mình hoảng loạn để mình kí vào bản hợp đồng bán thân đúng là đen tối hết mức!

Cạm bẫy, đúng là cạm bẫy, Hùng Đậu Đậu đấm ngực mà than, thật là mắt mũi để đi đâu mà lại kí vào các hợp đồng đó chứ, nhìn thấy Lý Minh Triết cười mà lòng tơ đều dựng đứng lên hết cả, Đậu Đậu đau khổ mà tuôn lệ.

Nghèo đói không thể lay chuyển, oai nghiêm... thôi thì khuất phục một chút vậy.

“Tổng giám đốc, ngài đại nhân không so đo với kẻ tiểu nhân, tha cho tôi được không?”

Lý Minh Triết vờ như không nghe thấy gì gơ tay nhìn đồng hồ, “Đã 10 giờ 20 phút rồi, nếu như trước 11 giờ Hùng tiểu thư còn chưa đặt bản hợp đồng trước mặt bàn của tôi thì tiền thưởng tháng này chắc sẽ không cánh mà bay đó.”

Hùng Đậu Đậu nước mắt đầm đìa.

Lý Minh Triết nhìn thấy bộ mặt thê thảm của Hùng Đậu Đậu cười như một con sói gian xảo.

Hồn bay phách tán từ phòng tổng giám đốc đi ra, Hùng Đậu Đậu khóc không ra nước mắt ôm một đồng tài liệu, đến việc Hoa Thái làm ăn gì cũng không biết, chuẩn bị hợp đồng? Kể truyện cổ tích à...

Vì sự còn mất của tiền thưởng, Hùng Đậu Đậu nhỏ tiếng hỏi ba vị trợ lí tổng giám đốc, cuối cùng đến trước 11 giờ 30 cũng hoàn thành được bản hợp đồng đặt lên bàn làm việc của Lý Minh Triết, kết quả tổng giám đốc Lý lớn cầm lên xem chưa đến ba giây, rồi quăng ra một chữ, “sửa”.

Đậu Đậu không hiểu hỏi, “sửa phần nào?”

Lý Minh Triết nhìn Đậu Đậu cười cười thốt là hai chữ “sửa hết”.

Đậu Đậu xủ.

Lý Minh Triết lại còn nhấn tâm nhắc nhở Đậu Đậu đang sắp ngã vỡ vụn kia, “Hùng tiểu thư, cơm trưa của tôi nhớ đừng có sơ xuất gì đó.”

Hùng Đậu Đậu:..... (thuốc chuột? thuốc trừ sâu? Hay là thạch tín?)

Không kịp thời gian rồi, tổng giám đốc Lý lớn đang ngồi trong đòi ăn cơm, Hùng Đậu Đậu vội vàng quay loạn khắp phòng, cuối cùng tóm lấy điện thoại đặt một phần ăn KFC, sau đó gác điện thoại điên cuồng sửa hợp đồng.

Lý Minh Triết tức giận: Tôi không phải là lợn!

Quăng xuống chiếc hộp đồ Lý Minh Triết mặt mũi hầm hầm nổi cơn thịnh nộ với Hùng Đậu Đậu, “loại thực phẩm rác rưởi này tôi không ăn.”

Hùng Đậu Đậu nghiêng đầu nghĩ một lát, “Nếu không để ngày mai đổi sang Macdonal?”

Lý Minh Triết tối sầm mặt mũi, chậm rãi nhẹ nhàng thốt ra năm chữ, “cô muốn trừ tiền thưởng?”

Hùng Đậu Đậu miệng lúng búng uất uất ức ức oán trách, “Giám đốc, anh cũng chẳng phải là già lắm, tại sao lại không thích ăn uống nhỉ, những đồ mà bọn trẻ con đều thích ăn tại sao anh lại không thích nhỉ...”

Lý Minh Triết:... (Không được bóp chết cô ta... Không được bóp chết cô ta...)

Rõ ràng bị Hùng Đậu Đậu coi như trẻ con, còn đem áp dụng theo cách nuôi dưỡng đó làm cho nổi điên lên, Lý Minh Triết mặt mũi khó coi xách chiếc hộp đồ đi vào trong, đóng cửa đánh rầm một tiếng, Đậu Đậu chẳng hay biết gì, nửa phút sau tiếp tục ngồi xuống sửa hợp đồng như không có việc gì xảy ra.

Sau đó Lý Minh Triết vứt cho Hùng Đậu Đậu một danh sách các nhà hàng đặt cơm và lệnh cho cô lần lượt đặt cơm, không được để cho món ăn trùng lặp.

Đợi khi Hùng Đậu Đậu tận dụng thời gian nghỉ trưa cuối cùng cũng có thể chỉnh sửa được bản hợp đồng theo đúng quy cách đem in ra đưa đến, Lý Minh Triết chỉ chỉ vào đồng xương gà trên mặt bàn, “thu dọn trước đi.”

Hùng Đậu Đậu thầm oán: “tôi là thư kí, không phải người giúp việc...”

Lý Minh Triết nhìn thấy Đậu Đậu chẳng có chút động tĩnh gì liền vểnh cằm lên, “có cần tôi phải nhắc lại lần nữa không?”

Sống nhờ người ta vẫn nên lấy chữ Nhẫn làm đầu, Hùng Đậu Đậu nhẫn nhịn nuốt cục tức vào trong bụng đi thu dọn đồng xương gà, thuận tiện đem bỏ cả cái hộp đồ vào thùng rác, làm xong thì đứng sang một bên đợi Lý Minh Triết kí tên.

Lý Minh Triết chỉ xem qua một chút rồi đem bản hợp đồng vứt lên trên bàn, ngả lưng về sau ghé một cách thoải mái, “thực ra những văn kiện tính chất giống như thế này thông thường đều là do trợ lí viết.”

Hùng Đậu Đậu uất ức, “...Vậy tại sao anh lại bắt tôi viết.”

Lý Minh Triết nhìn Đậu Đậu cười một cách gian xảo, “Nhàn rồi”.

Hùng Đậu Đậu:... (Hay là thuốc chuột vậy)

Lý Minh Triết dựa lưng trên ghế nheo mắt thở dài về mặt mũi, “Tôi phải nghỉ ngơi một chút, Hùng tiểu thư có thể ra ngoài không?”

Còn chưa đợi cho đến lúc đi ra đến cửa Lý Minh Triết lại gọi cô lại, “Hùng tiểu thư, tốt nhất là cô nên hiểu rõ một chút nội dung công việc.”

Hồi trợ lí mới biết, cái gọi là thư kí của tổng giám đốc nghe thì hay đấy, kì thực thì chỉ là chân chạy vặt kiêm người giúp việc, có khi nhân tiện còn kiêm luôn nhân viên trực điện thoại, nói một cách thông tục hơn

một chút đó chính là: ai muốn gặp con sói gian ác họ Lý kia thì trước tiên phải nói với cô một tiếng trước để hẹn thời gian, khi nào cần phát văn kiện nào thì cô phải đi làm, pha trà, pha cafe, đặt nhà hàng, mua quần áo, gọi mua hàng bên ngoài chỉ cần là những việc có liên quan đến lợi ích của con sói gian ác kia thì tất cả đều là công việc của cô.

Hùng Đậu Đậu đã nghe nói tính cách của Lý Minh Triết vô cùng xấu, chẳng biết nể mặt ai, có lần đã từng đem toàn bộ nhân viên trong công ty thay một lượt, thực sự khi không tìm được cái túi trút giận mới tuyển người bên ngoài, Đậu Đậu đau khổ.

Trong thang máy.

Đậu Đậu lau mũi lau mắt cầm điện thoại phân nản.

“Tiểu Tĩnh, mình... Mình rơi vào hố lửa rồi... hu hu hu...”

Điền Tĩnh đang làm móng tay, điện thoại phát ra một tràng tiếng khóc, âm thanh kêu vo vo, “ sao vậy, chẳng phải cậu đi phỏng vấn sao?”

Hùng Đậu Đậu ngồi xổm trong thang máy ôm điện thoại khóc thút thít, “Mình muốn nói, mình sẽ không bao giờ đi xem mặt cùng cậu nữa... Cậu mà không bắt mình đi... lần này mình chết chắc rồi... là cậu chưa nhìn thấy con sói gian ác đó... hu hu hu...Anh ta chính là con sói đội lốt người...một con sói lớn... sói lớn...”

Điền Tĩnh hỏi lại một cách rất điềm tĩnh, “là con sói gian ác nào vậy?”

Hùng Đậu Đậu ầm ỨC lau nước mắt, “chính là cái con... tối hôm qua cùng cậu xem mặt”

Chỉ nghe thấy trong điện thoại một tràng tiếng ồn ào, rồi giọng nữ cao của Điền Tĩnh cất lên phá tan tất cả, “Cái gì, cậu đến công ty của Lý Minh Triết?!”

Hùng Đậu Đậu hét ầm lên vào trong điện thoại, “Cậu biết rõ đó là công ty của con sói gian ác vậy mà còn gửi tin nhắn cho mình... Cậu cố ý hại mình... Ngày hôm qua chúng ta vừa bốn cọt anh ta... hôm nay liền chơi khó mình... không chỉ lừa mình kí vào hợp đồng bán thân... còn ngược đãi mình... hu hu hu!!”

Điền Tĩnh vội biện mình, “Ai biết được là cậu sẽ được tuyển dụng cơ chứ, công ty đó nếu không phải là tiến sĩ thì sẽ không thêm đề mắt đến, người ta tuyển thư kí của tổng giám đốc cậu đến ngay cả tham gia phỏng vấn chắc cũng chẳng có cửa, mình dám chắc có lẽ là tên họ Lý đó đã nhắm trúng cậu rồi đấy chứ!”

Hùng Đậu Đậu lấy tay xoa nước mắt, chống hông thành hình cái bình pha trà, bi phẫn vô ngần, “Nếu như anh ta nhắm trúng mình mình sẽ đi tự sát, à! Không đúng, mình sẽ giết anh ta để giúp dân trừ hại trước sau đó mới đi tự sát!”

Điền Tĩnh ngồi xổm ở bên kia cười rất nhẫn tâm, “được thôi.”

Bên này cũng có một giọng đàn ông u ám đáng sợ vang lên, “được thôi.”

3. Chương 03

CHƯƠNG 3: ĐẠI HỒ LY XUẤT HIỆN

Hùng Đậu Đậu còn đang nghĩ “ý, sao lại có tiếng vọng nhỉ”, bỗng nhiên toàn thân cứng đờ.

Lông tơ dựng đứng hết cả lên, quay đầu lại một cách khó khăn, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai lạnh như tử địa, Lý Minh Triết mặt mũi u ám đen tối đứng phía sau, Hùng Đậu Đậu bị dọa cho sợ quá đến mức rơi mất hai phần hồn phách, “anh... anh... lúc nào...”

“Chính là lúc Hùng tiểu thư oán hận rơi vào hố lửa” Lý Minh Triết ép thêm một bước trên đà bức người ta, Hùng Đậu Đậu bị dọa cho sợ quá vội vàng lùi về phía sau, đập vào tường bụm một cái, Lý Minh Triết nhích

đến gần, một cánh tay đặt bên cạnh đầu Hùng Đậu Đậu, “Xin hỏi, Hùng tiểu thư, tôi ngược đãi cô như thế nào vậy?”

Hùng Đậu Đậu run lấy bầy, “Anh bắt tôi làm việc nhiều... còn không cho tôi ăn cơm....”

“Cô vẫn chưa ăn cơm?”

Lý Minh Triết hơi nheo mày nhìn xuống, hình như mới nhớ ra buổi trưa Đậu Đậu bị bắt làm việc chưa ăn cơm, không kịp được hỏi thăm, “Tại sao cô không gọi cơm cho mình?”

Hùng Đậu Đậu cúi gằm đầu xuống thở thê lên tiếng, “... quên mất”.

Bởi vì đặc thù của công việc yêu cầu, chỉ cần tổng giám đốc ăn cơm ở công ty, thư kí của tổng giám đốc sẽ phải ăn suất ăn giống như tổng giám đốc (...điểm này rất giống “thử độc”), không được cùng với các nhân viên khác đi đến nhà ăn ăn cơm, Hùng Đậu Đậu buổi sáng bận quay cuồng, chỉ đặt có một suất KFC đợi đến khi sửa xong hợp đồng thì đã quá giờ ăn cơm, đành chỉ biết nhịn đói.

Lý Minh Triết tức giận trán nổi đầy gân xanh, ép sát Đậu Đậu thêm mấy phần.

Một người đàn ông cao to bao phủ phía trên đầu ép đến mức khiến cho người ta thở không ra hơi, đặc biệt là khi anh ta thở làm thổi bay những sợi tóc lòa xòa, còn phảng phất mang theo một mùi vị nước hoa, giống như một sức ép vô hình đè nặng lên trái tim nhưng lại khiến cho nơi sâu thẳm trong trái tim người ta cảm thấy nhột nhột.

Á á... Càng lúc càng gần...

Hùng Đậu Đậu co rúm lại mặt và tai đỏ lựng lên, nhưng Lý Minh Triết càng lúc càng ép sát, gần đến mức có thể ngửi thấy mùi vị nam tính phảng phất trên người anh ta, Đậu Đậu sống đã hơn 20 năm nào đã từng bị người đàn ông nào ép sát vào tường, vì thế bất giác toàn thân nóng rực lên như lửa thiêu.

Anh ta đứng sát vào như vậy... muốn làm cái gì chứ...

Hùng Đậu Đậu hoảng hốt thở đứt quãng, trong não Đậu Đậu một tràng từ ngữ như sấm giập xuất hiện: Quấy... rối... tình... dục...

Hùng Đậu Đậu lén lén lút lút nhìn vào khoảng trống phía dưới cánh tay Lý Minh Triết chuẩn bị cơ hội chạy trốn, vừa mới tìm ra được đường chạy thì nghe thấy Lý Minh Triết, ngồi xổm xuống một luồng khí nóng phả trên đầu, một luồng hơi rất nam tính phả lên mặt, “Hùng tiểu thư, cô muốn làm gì?”

Đậu đậu cứng đờ người ra, ngược mặt nở một nụ cười khan, tim đập thành thịch, “không... không gì cả.”

Hình như rất hài lòng với biểu hiện bối rối quẫn bách của Đậu Đậu, Lý Minh Triết tỏ ra tốt bụng thả người đang bị kìm dưới cánh tay ra và khoanh tay đứng trước cửa thang máy, Hùng Đậu Đậu vừa mới thở phào được cái thì lại phát hiện không thể chạy được không, không nén được lại căng thẳng.

Lý Minh Triết nhướn lông mày nhìn về bất lực của Đậu Đậu với ý trêu đùa.

Hùng Đậu Đậu vội vã nhìn đồng hồ, sắp đến giờ làm rồi, tổng giám đốc không cần quẹt thẻ thể nhưng Đậu Đậu thì cần, đầu thêm vài trận nữa thì Đậu Đậu vẫn thua, đến nhìn người ta chắc cũng không dám nhìn quá 10 giây, thì càng không có bản lĩnh để đẩy thân cạnh cửa họ Lý kia ra khỏi cửa, chỉ còn nước thỏa hiệp, “Tôi... Tôi phải đi làm việc...”

Lý Minh Triết buông hai tay kiểu như vô tội, “chẳng có ai cản cô cả”.

Hùng Đậu Đậu mắc nghẹn lại, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, quay người hạ giọng, “phải rồi, anh nghe trộm tôi nói chuyện điện thoại!”

Lý Minh Triết mặt vẫn tĩnh bơ, từng câu từng chữ thuật lại nguyên nhân, “Hùng tiểu thư, cô gọi điện thoại hét to đến mức cả tòa nhà này đều có thể nghe thấy.”

Hùng Đậu Đậu... thảm hại zr.

Ức hiếp chán rồi Lý Minh Triết thoải mái thả cho Đậu Đậu đi làm việc, Hùng Đậu Đậu chạy như bay đi quẹt thẻ, thêm vài giây nữa thì đến muộn rồi. Buổi chiều, Hùng Đậu Đậu “sứt đầu mẻ trán” sắp xếp công

việc của Lý Minh Triết, lại còn phải đi lấy quần áo cho anh ta, còn chưa kịp ngồi xuống thở một hơi thì lại nhận được nhiệm vụ cho ngày hôm sau của Lý Minh Triết nói là phải ra sân bay đón em trai của anh ta, Lý Vũ Hiên.

Một ngày thảm bại không được nghỉ ngơi, Hùng Đậu Đậu thêm một lần nữa nhận thức rõ được cái hiện thực mình bị rơi xuống hố lửa.

Chẳng dễ dàng gì mới đợi được đến lúc hết giờ làm, Đậu Đậu mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể chất ngồi ở bên xe bus đợi xe thì nhìn thấy 1 chiếc BMW màu xám bạc lướt đến, Hùng Đậu Đậu coi như không nhìn thấy tay nắm cán ô ngẩng cổ nhìn mây, uhm, mây phía chân trời thật đẹp, rất đỏ, rất lộn xộn.

Lý Minh Triết hạ kính xe xuống, mặt hầm hầm nói với Hùng Đậu Đậu, “Lên xe, tôi tiện đường đưa cô đi.”

Hùng Đậu Đậu nhếch nhếch miệng, buông ra một câu, “...không cần”.

...Vốn dĩ từ trước đến nay Lý Minh Triết như viên kim cương quý giá được người ta tranh cướp nhau bỗng nhiên lại bị cự tuyệt một cách lạnh lùng!

Lý Minh Triết tối sầm mặt mũi, kéo kính xe lên chuồn nhanh mất dạng, Hùng Đậu Đậu tự nói với mình, quỷ mới tin tên họ Lý kia lại có lòng tốt như vậy, chắc chắn là lại nghĩ ra kế gì để trói buộc người, vẫn là xe bus an toàn.

Thế là Hùng Đậu Đậu ngồi xe bus, chen chúc giữa một đồng người mất gần 1 giờ đồng hồ mới về được đến nhà, Điền Tĩnh mặt đeo khẩu trang chạy ra mở cửa, vừa nhìn thấy Đậu Đậu đã bù lum bù loa, “ai zô, tiểu Đậu Đậu của mình đây à, làm sao mà mới một ngày mà đã tả tơi tan nát thế này, Lý Minh Triết cũng đúng là, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc!”

Hùng Đậu Đậu ném dép nằm vật xuống sofa, chẳng có sức mà ca thán nữa, “tự gây tội ác... không thể sống được...”

Ngày hôm sau, Hùng Đậu Đậu vội vội vàng vàng đặt cơm trưa và chuẩn bị cuộc hẹn cho Lý Minh Triết xong thì nhảy vội lên xe đi đón em trai anh ta. Đến sân bay Hùng Đậu Đậu hơi say say, nhiều người như thế này rồi cuộc thì ai mới là Lý Vũ Hiên?”

Vạn nhất không đón được người nhất định sẽ bị trừ tiền thưởng, hết cách rồi, hết thôi.

“Lý Vũ Hiên———”

“Lý Vũ Hiên——”

“Lý Vũ Hiên—”

“...Lý Vũ Hiên anh chết ở xó nào rồi, người đi hết cả rồi mà còn chưa ló mặt ra...”

Hùng Đậu Đậu ngồi xổm vừa thở vừa hét, rút từ trong túi ra một cuốn sổ nhỏ kiểm tra xem ‘không phải là mình đón nhầm chuyến bay đó chứ’, Bỗng nhiên cuốn sổ bị người khác cướp mất, Hùng Đậu Đậu ngẩng đầu đang muốn nổi xung nhìn cái kẻ vô lễ kia, thì liền nhìn thấy một cái đầu tóc vàng rối bù như tổ chim xuất hiện trước mắt.

“Cô là thư kí mới của anh trai tôi?”

Hùng Đậu Đậu ngây ra, gật đầu.

Đầu tổ chim ngẩng mặt nhìn Hùng Đậu Đậu cười lộ ra hai chiếc nanh hổ nhọn nhọn, trên mắt đeo một chiếc kính đen lớn, ánh mắt sáng như sao nhìn bộ dạng thảm hại của Đậu Đậu, khắp người là đồng vải bừa bãi, sau lưng là chiếc túi to chẳng ra loại gì, còn là màu hồng nữa chứ, Tê Lợi Ca[1]? một thời thượng?

Đã nói là “anh tôi”, vậy đây chính là Lý Vũ Hiên rồi.

Đậu Đậu làm vẻ mặt giữ tồn cướp cuốn sổ về, “Lý Vũ Hiên, vừa nãy anh đi đâu vậy, tôi hét đến lạc cả giọng rồi.”

“Tôi đứng cách cô 20 mét.”

“Vậy tại sao anh không qua đây...”

“Ồ, tôi nghe thấy cô hét rất hay nên muốn nghe nhiều một chút.”

“...”

Quả nhiên là hai anh em, đều quái gở như nhau.

Lý Vũ Hiên cào cào cái đầu tổ chim, xông về phía Đậu Đậu, Hùng Đậu Đậu đang vội vàng lùi ra sau thì bị nắm lấy cánh tay, hình như cảm thấy nhìn không đủ rõ, Lý Vũ Hiên gỡ kính đen ra, hai con mắt như mắt hồ ly lộ ra, còn chưa kịp để cho Đậu Đậu mở miệng nói rồi liền chớp mắt lia lịa, “Anh tôi tìm đâu ra được một thư kí như cô nhỉ, thay đổi khẩu vị à?”

Hùng Đậu Đậu yếu ớt phản kháng nhưng chẳng có tác dụng, vội vàng cúi đầu kéo hành lí của Lý Vũ Hiên đi.

Cặp mắt đẹp đó quá... quá đáng sợ.

Lý Vũ Hiên đi phía sau Hùng Đậu Đậu gọi, “Vội gì vậy, tôi còn có hành lí gửi vận chuyển nữa.”

Đợi sau khi Đậu Đậu nhìn thấy đồng hành lí gửi kèm không kìm được nước mắt rùng rùng, có những 3 vali, mỗi cái đều to đến mức nếu nhét Đậu Đậu vào bên trong thì vẫn có thể thoải mái lăn qua lăn lại, đối chiếu hành lí xong Lý Vũ Hiên hai tay nhét túi quần nhìn nhìn Đậu Đậu đứng đáng một công tử hào hoa.

Ở công ty phải hầu hạ con sói gian ác anh, đến sân bay cũng vẫn phải hầu hạ con hồ ly lông vàng em, than ai trách ai, hu hu...

Chạy đi lấy xe đẩy đồ, Hùng Đậu Đậu lách thếch lách thếch đẩy mấy cái vali to Lý Vũ Hiên đi đằng sau còn lấy làm khoái trí khi nhìn thấy Đậu Đậu mồ hôi túa ra như mưa khi đến nơi còn nói được một câu, “Mặt cô bẩn rồi, trông như con mèo hoa ý.”

Thiếu chút nữa thì Đậu Đậu đụng kính chắn gió chết tại trận.

Chẳng mấy dễ dàng đem “vị tổ tông” đưa về nhà anh ta, Hùng Đậu Đậu vừa định đi thì Lý Vũ Hiên gọi cô đứng lại, thế là Đậu Đậu ngoan ngoãn ngồi xuống đợi, Lý Vũ Hiên chạy vào trong phòng bốc tung một cái vali ra, một lát sau cầm một chiếc váy theo phong cách Virginia ra, “cho cô này”.

Hùng Đậu Đậu có chút bất ngờ, lần đầu tiên gặp mặt đã tặng quà, khách sáo quá.

Hùng Đậu Đậu ngại không nhận nói là không cần, ai ngờ Lý Vũ Hiên đáp lại một câu, “cô vẫn cầm đi thì hơn, nếu không thì cũng lãng phí, tôi cũng không nghĩ được là anh tôi lại thay thứ kí nhanh như vậy, ai biết được là lại đổi sang cô chứ, nhưng mà, size của cô có thể vẫn mặc được, đệm thêm một chút nhé.”

Hùng Đậu Đậu:... (cắn chết anh ta đi...)

Ôm một bụng tức quay về công ty, Lý Minh Triết chọn đúng lúc Đậu Đậu bận rộn bắt cô đặt nhà hàng để tối làm lễ tẩy trần chào đón em trai anh ta, sau khi đặt xong nhà hàng Lý Minh Triết lại bắt cô đi làm thẻ ngân hàng cho em trai anh ta sử dụng, làm xong thẻ, lại điện thoại gọi cô vào chỉnh một trận, nào là cơm trưa nay quá nhiều nhiệt lượng dễ bị béo, lại còn phần nộ nói cafe vừa pha cho hơi nhiều sữa, chỉnh xong còn bắt cô trong nửa giờ đồng hồ phải sắp xếp toàn bộ hoạt động của ngày mai báo cáo cho anh ta, còn chưa kịp bước chân đi ra ngoài thì lại bị Lý Minh Triết gọi lại, bĩu môi nói tại sao cô không gọi điện thoại báo cáo tình hình, làm việc chẳng có chút tính chủ động gì cả.

Đậu Đậu cuối cùng cũng hiểu ra vì sao gã này lại thay thư kí với tần số như cắt cỏ đại vậy.

Làm xong việc thì cũng sắp tan ca, Hùng Đậu Đậu thu dọn đồ đạc, quẹt thẻ xong còn chưa kịp đi ra ngoài cửa thì đã thấy điện thoại rung rung, liếc qua nhìn trên màn hình hiển thị “con sói gian ác họ Lý”, trợn trừng mắt tức giận nghe điện thoại, “Làm sao?”

Lý Minh Triết ngừng một lúc, dùng lời lẽ nghiêm túc chỉnh Đậu Đậu, “Giọng điệu gì vậy, đó là thái độ để cô nói với cấp trên của mình phải không, thái độ làm việc kiểu gì đó!”

Bị chà đạp cả ngày Hùng Đậu Đậu bị dọa cho hết vía, “nhưng mà, đã hết giờ làm rồi....”

Lý Minh Triết quát lên một tiếng, “lập tức quay lại cho tôi.”

Hùng Đậu Đậu ngây ra “Ồ?”

“Quay lại cho tôi, lập tức, ngay bây giờ.”

Nói xong Lý Minh Triết ngắt luôn điện thoại, hoàn toàn không để cho Đậu Đậu có cơ hội cự tuyệt, Đậu Đậu đứng ở trên đường giật dử, vận khí rất lâu mới cầm túi chạy quay lại, thở phì phì xông vào phòng làm việc thì thấy Lý Minh Triết kẹp cặp da đi ra cửa, Hùng Đậu Đậu hỏi “Ý, anh phải đi?”

Lý Minh Triết cầm điện thoại lên xem giờ, rồi thuận tay nhét luôn vào trong túi, “Ồ, Thời gian đàm phán cùng Phi Á thay đổi chuyển lên sớm hơn, đổi giờ bay cho tôi, đặt trước khách sạn, mang theo tư liệu liên quan và máy ảnh, còn nữa mang cả túi sách của tôi, 7 giờ sáng mai bay thẳng đến Bắc Kinh.”

Hùng Đậu Đậu nghĩ đến ba lượt mới hiểu ra vấn đề, hóa ra là muốn cô tăng ca.

Lý Minh Triết nói liền một tràng như súng máy rồi cất bước bỏ về, Hùng Đậu Đậu nghĩ, không phải chứ, vội vã đuổi theo sau, “việc đó, đàm phán sớm hơn vậy tại sao anh không tăng ca?!”

Lý Minh Triết quay đầu lại gửi cho Đậu Đậu một nụ cười rất đẹp trai, “Bởi vì, tôi là tổng giám đốc.”

Quyền lớn đề chết người.

Đậu Đậu tự biết mình xui xẻo, lầm bầm trong miệng mở cửa đi vào phòng làm việc.

Trong công ty ngoài Đậu Đậu xui xẻo ra còn có ba vị trợ lý tổng giám đốc đen đũi, phòng kế hoạch và phòng tiêu thụ nữa tất cả đều phải tăng ca, Hùng Đậu Đậu cũng bình tâm lại, gọi điện cho hãng hàng không và khách sạn điều chỉnh thời gian, làm lại kế hoạch công tác, chuẩn bị tất cả các vật dụng cần thiết, khi xong việc vẫn chưa đến 7 giờ.

Ngày mai là cuối tuần, cuối tuần không cần gặp tên Lý Minh Triết đáng ghét đó, là lá la~

Khi Đậu Đậu vui vẻ đi vào thang máy thì ba vị trợ lý kia vẫn còn mướt mồ hôi chuẩn bị kế hoạch. Ô zê! Hiệu suất làm việc của chúng ta đúng là cao, đúng là cao! Về nhà lao thẳng đến chiếc giường yêu quý...

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Hùng Đậu Đậu ôm chăn ngủ say sưa đến mức nước dãi chảy đầm dề, bỗng nhiên chuông điện thoại kêu lên ầm ầm, giật mình xém chút nữa thì lăn từ trên giường xuống đất, tóm lấy điện thoại gào lên không khách khí, “ai vậy... phiền chết đi được...”

Lý Minh Triết dùng một chất giọng u ám phun ra “Hùng Đậu Đậu”

[1] Biệt danh của một người ăn mày bí ẩn đẹp trai mới nổi tiếng gần đây trên mạng của Trung Quốc

4. Chương 04

CHƯƠNG 4: CUỐI TUẦN KINH HỒN

Cuối tuần mà mới sáng sớm ra đã có điện thoại, lại còn là tiếng âm hồn bất tán của hung thần tổng giám đốc đại nhân.?

Hùng Đậu Đậu lạnh lợi quyết định chiến tranh lạnh, vò đầu một lát mới tỉnh táo, nghe thấy tiếng nghiến răng kèn kẹt đó đoán chắc là tính khí xấu của con sói gian ác họ Lý kia lại bộc phát rồi Đậu Đậu mới cẩn thận dò hỏi, “Anh lại có... chỉ thị gì mới đây?” (Cuối tuần cũng không tha cho tôi? Nước mắt túa ra...)

Lý Minh Triết nuốt một cục tức lớn, hét ầm vào trong điện thoại, “Hùng Đậu Đậu cô đang ở đâu!”

Hùng Đậu Đậu thật thà trả lời, “...Trên giường.”

Nói một cách chính xác là trong chăn, trên một chiếc giường đôi rộng rãi mềm mại trong phòng khách nhà Điền Tĩnh...

Lý Minh Triết lửa giận bùng bùng, phải bình tĩnh, phải chú ý hình tượng.

Một giây sau một tiếng thét sấm vang chớp giạt lại vang lên, “Hùng Đậu Đậu, hạn cho cô trong vòng 30 phút phải đến ngay sân bay!”

Sân bay? À đúng rồi, đàm phán cùng Phi Á trước thời hạn, sáng sớm hôm nay Lý Minh Triết bay đi Bắc Kinh, lúc này.....ý, còn 1 tiếng nữa, chắc anh ta đang ở sân bay rồi, nhưng... Tại sao lại bắt mình ra sân bay, chẳng lẽ là tổng giám đốc không thể tự mình làm được thủ tục lên máy bay nên bắt mình đến làm thay hay sao?

Chẳng dễ dàng gì mới có được một ngày không phải nhìn thấy tảng núi băng đó, thế mà vẫn cứ bắt cô phải ra sân bay, Đậu Đậu thầm oán hận...

Hùng Đậu Đậu có chút ai oán, “Cần tôi đi ra sân bay làm gì, đồ đạc đã chuẩn bị cho anh xong rồi đều đặt cả trên bàn làm việc của anh, trong đó có bản lịch trình, anh cầm theo lịch trình đó là có thể biết phải đi đâu ở đâu, tôi...”

Lý Minh Triết ở đầu dây bên kia: Tôi có bệnh đau, bay chuyến bay lúc 7 giờ mà lại phải qua công ty lấy đồ đạc vậy tôi còn cần cô làm gì chứ!

“Còn 29 phút nữa, tôi hy vọng có thể xuất hiện trước mặt tôi đúng giờ, mang theo chỗ đồ đạc kia.”

Hùng Đậu Đậu thăm rồi.

Anh chẳng mang theo đồ đạc gì đi thẳng đến sân bay, quả nhiên là rất thoải mái...

Cấp trên gì mà chẳng thể xử lý được những việc sinh hoạt bình thường tất cả đều phó thác vào thư kí mới sống được, Hùng Đậu Đậu tỏ vẻ đồng tình cảm thông, xóc lại thái độ của người giúp việc, vội vàng lăn từ trên giường xuống, đầu không trải, mặt không rửa, mặc lên người một chiếc áo T-shirt có in hình con thỏ to đùng trước bụng chạy xuống lầu như bị lửa đốt.

Chạy đến công ty cầm đồ đạc trước, Hùng Đậu Đậu vừa nhìn đồng hồ vừa lau mồ hôi, sắp phải lên máy bay rồi, không kịp thời gian nữa, cuối cùng Hùng Đậu Đậu cắn răng cắn lợi tim đập thình thịch nói với bác lái xe, “Bác tài ơi bác có thể lái nhanh như bay không cháu cần đến đúng giờ.”

Bác tài có vẻ rất hiểu chuyện nhìn Đậu Đậu cười, “chạy ở đường vành đai được không, đường trong thành phố tắc xe rồi.”

Hùng Đậu Đậu nhìn đồng hồ tính tiền đang nhảy tăng tăng cắn răng, “được”.

Bác tài xé như mở cờ trong bụng nhấn ga cho xe chạy như bay, Hùng Đậu Đậu nắm chắc dây an toàn sợ đến trắng bệch mặt, có cảm giác kinh khủng như ngồi xe lao qua núi, tuy bác tài xé lái xe nhanh như phi thuyền nhưng đến sân bay vẫn muộn hơn hơn chục phút so với quy định của Lý Minh Triết.

Hùng Đậu Đậu mở túi lấy tất cả tiền mặt đưa cho bác lái xe rồi nhảy vội ra khỏi xe, khi thở hổn hển hần chạy vào trong sảnh thì nhìn thấy ngay Lý Minh Triết đang không ngừng xem đồng hồ mặt mũi đen xì như đất nôi cháy vậy.

Người đó áo mũ chỉnh tề, từ đầu đến chân đều là một màu đen, trên tay vắt một chiếc áo vest màu xám bạc, nhìn cả người từ trên xuống dưới chỉ thấy có mỗi một cặp công văn to bằng bàn tay, đến quần áo để thay cũng không có, không biết tự mang còn đợi người khác phải mang đến cho.

Lý Minh Triết vừa nhìn thấy Hùng Đậu Đậu thì ánh mắt sâu thẳm lập tức trợn tròn lên, bức xạ phát ra như có thể giết chết người ta.

Hùng Đậu Đậu lo lắng căng thẳng đi về phía đó, nhét hết đồ đạc vào tay anh ta, ngồi xổm xuống đất thở phò phò.

“Sao cô lại ăn mặc như thế này?!” Lý Minh Triết nghiêng răng nói với Hùng Đậu Đậu, các thớ thịt trên mặt giật giật hình như là đang rất tức giận, vô cùng tức giận. Bình thường nhìn con người này rất điềm tĩnh tại sao đột nhiên mất bình tĩnh như thế này nhỉ?

Hùng Đậu Đậu ngẩng đầu lên nhìn bộ mặt tức giận đến mức sắp phì cả khói ra của Lý Minh Triết, rồi lại cúi đầu nhìn bộ trang phục như con thỏ trên người mình, còn cả đôi dép hình hai con thỏ trắng to lù lù dưới chân, hai cái tai thỏ đáng yêu dưới đôi dép cũng vậy vậy theo mỗi bước đi, đáng yêu chết đi được.

Bởi vì bộ trang phục con thỏ này tương đối dài có thể coi như váy, Hùng Đậu Đậu cũng chẳng mặc quần, đôi chân hở ra lấp ló, hơn thế nữa bình thường ở nhà cũng mặc như vậy mà.

“Sao... sao vậy?”

Chẳng lẽ... đi đưa giấy tờ cũng phải ăn mặc chỉnh tề?

Lý Minh Triết trừng mắt nhìn Đậu Đậu với dáng vẻ ngốc nghếch đang thở phì phì như bò, vẻ mặt anh tuấn đẹp trai cuối cùng không chỉ trông như núi băng mà còn có biểu hiện khác nữa, đó là núi băng đang nổ, đem toàn bộ những tình cảm bên trong bộc phát ra ngoài, lại còn gắng sức kìm chế, nỗ lực duy trì bộ mặt lạnh như núi băng, bặm miệng cắn răng lại hét, “Cô đi đàm phán mà ăn mặc thế này!..”

Đầu Hùng Đậu Đậu nhất thời bị đóng băng, hỏi lại, “...Chẳng phải anh đi đàm phán cùng trợ lý Lưu sao?”

Lý Minh Triết mặt tái xanh hơn, sắp sửa có sấm sét, không kịp bịt tai, mới quen cô gái này trong một khoảng thời gian ngắn mà Lý Minh Triết cảm thấy bao nhiêu gân mạch của mình sắp nổi lên hết cả rồi, một người bình thường bình tĩnh và lí trí đến thế mà cũng bị đánh cho thảm bại, cô ta luôn làm những việc ngốc nghếch khiến người ta chỉ muốn bóp chết cô ta.

“Tối hôm qua tôi đã gọi điện thoại cho cô thông báo con của trợ lý Lưu sốt cao nên cô phải đi thay, cô là tai bị diếc hay là não hỏng rồi hả!” Lý Minh Triết tức giận phun ra một tràng lửa giận vào Hùng Đậu Đậu đang sợ run bần bật như dây đàn.

Hùng Đậu Đậu tóm tóc nghĩ rất lâu mới lơ mờ nhớ ra, hình như đêm qua có điện thoại gọi đến, nhưng lúc đó Đậu Đậu còn đang mơ màng ngủ căn bản là chẳng nghe thấy đầu bên kia nói gì và cũng chẳng biết được rằng đó là điện thoại của ai, ậm ừ vài tiếng rồi tắt máy.

Trùng hợp thay đó chính là điện thoại của xếp bắt cô đi công tác thay trợ lý Lưu... Thôi chết rồi.

Hùng Đậu Đậu lo lắng căng thẳng đứng dậy không dám ngẩng đầu lên, sợ là ngẩng đầu lên cái sẽ nhìn thấy ngay ánh mặt rực lửa giết người của Lý Minh Triết, cúi đầu đứng ở một bên như một học sinh phạm lỗi, tay căng thẳng lo lắng túm chặt lấy con thỏ trước ngực, dụi dụi nói, “việc này, tôi... tôi ngủ quên mất...”

Quên mất, việc quan trọng thế này mà cũng có thể quên được, từ trước đến nay chưa bao giờ gặp phải một thư kí ngốc như cô, càng chưa từng gặp một người con gái nào chỉ mặc mỗi cái áo chùng quá đùi mà lại chạy đến chỗ đông người như cô, mặt Lý Minh Triết tái xanh, quay người đi mặc kệ Đậu Đậu, ý là cô hãy tự đi mà xem phải làm thế nào.

Nhưng việc này có thể làm thế nào chứ, máy bay còn chưa đến 20 phút nữa đã bay rồi, bây giờ đã đến giờ vào cửa rồi, Hùng Đậu Đậu chỉ còn biết rút điện thoại ra gọi điện cầu cứu Điện Tĩnh, cẩn thận lo lắng đánh thức Điện Tĩnh người hiếm khi có thể đánh thức dậy được “Chị Điện à, chị có thể giúp em việc này không?”

Điện Tĩnh vẫn đang trong trạng thái ngủ ngon, miệng mơ mơ màng màng hỏi “chuyện gì nói mau!”

Hùng Đậu Đậu cắn cắn răng, “Cậu có thể mang giúp mình mấy bộ đồ dạng hoàng và giày đến sân bay không?” lại cắn răng bổ sung thêm một điểm quan trọng “trong vòng 20 phút”.

Đầu dây bên kia rất lâu không thấy động tĩnh gì.

Hùng Đậu Đậu ép chặt tim chờ đợi, ba phút sau mới nghe thấy Điện Tĩnh trả lời “cậu có sao không vậy, sân bay cách nhà mình 50km đó!” sau đó tắt điện thoại, làm dập tắt luôn tia hi vọng cuối cùng của Đậu Đậu.

Hùng Đậu Đậu thất vọng ê chề.

Sát giờ rồi đối người cũng chẳng kịp, lại không thể để tổng giám đốc một mình đơn thương độc mã đi Bắc Kinh đàm phán, tổng giám đốc nhà người ta mang theo một đoàn nào là lái xe, thư kí..., mà chúng ta bên này chỉ có duy nhất một người, chưa nói đến chuyện buồn xỉn hay không, vạn nhất bên đó cảm thấy không đủ thành ý không hợp tác nữa, Đậu Đậu thực sự là có chết cũng không hết tội.

Khi đi qua cửa kiểm tra an ninh, nhân viên của sân bay dùng ánh mắt như nhìn thấy một sinh vật lạ để nhìn cái sinh vật chưa rõ danh tính đi phía sau một anh chàng đẹp trai mặt mũi hăm hăm, Lý Minh Triết đi phía trước giả bộ như không quen biết gì Đậu Đậu, Hùng Đậu Đậu một mình đi phía sau chân đi một

đôi dép bông hình con thỏ, áo trước bụng cũng là hình một con thỏ lớn, cúi thấp đầu, hai tay trống không lên máy.

Lên máy bay vừa ngồi xuống thì một tấm chăn mỏng bay vút đến.

Hùng Đậu Đậu kéo tấm chăn từ trên đầu xuống, Lý Minh Triết mặt nặng trĩu ngồi bên cạnh, mặt tĩnh lặng như mặt nước xem tạp chí thương mại, hình như tấm chăn kia rút từ trên trời xuống chẳng có liên quan gì đến anh ta cả.

Hùng Đậu Đậu nhặt tấm chăn khê giọng phân trần “... Tôi không lạnh”.

Lý Minh Triết ngườm ngườm Đậu Đậu, mạnh mẽ giằng tấm chăn phủ lên đầu Đậu Đậu “Đắp lên.” (bớt làm cho tôi mất mặt đi!)

Hùng Đậu Đậu kéo tấm chăn xuống, giải thích một lần nữa “Tôi thực sự không lạnh, hôm nay 25 độ đấy...” (có ai lại đi đắp cái chăn dày thế này dưới thời tiết 25 độ không còn uống nước lạnh nữa chứ...)

Lý Minh Triết dứt khoát đưa tay rũ tấm chăn ra phủ kín lên người Đậu Đậu từ đầu đến chân, còn hạ lệnh “không được gỡ ra nếu không sẽ cắt hết tiền công tác phí.”

Hùng Đậu Đậu nóng đến mức mồ hôi đầy mặt “tại sao...”

Lý Minh Triết nhìn vào cái áo T-shirt dài đúng chùng hết phần đùi của Hùng Đậu Đậu, cả một phần đùi da thịt trắng nõn nà phơi ra như vậy thu hút biết bao nhiêu ánh mắt thèm khát của hành khách nam trên máy bay, trong lòng tự nhiên không thể kìm lại được cơn thịnh nộ, trái lại cái cô gái ngốc nghếch đó còn không tự biết đường lấy chăn mà che đi, cứ để mặc cả cái đùi đó cho thiên hạ nhìn, tại sao mà mình lại mang theo cái cô gái ngốc đến cực hạn này đi công tác chứ, tại sao lại có người làm ảnh hưởng đến khí chất của mình như thế này ngồi bên cạnh chứ (anh à, hình như là chính anh gọi người ta đến thì phải...).

Hình tượng anh tuấn lạnh lùng mà Lý Minh Triết vất vả duy trì trong nhiều năm thiếu chút nữa thì đã bị hủy hoại, tức giận nắm chặt tấm chăn, nhìn vào Hùng Đậu Đậu đang túa mồ hôi từ đầu đến chân nhỏ giọng quát, “sau này không cho phép mặc trang phục ngẩn như thế này.”

Hùng Đậu Đậu lắc đầu, kì lạ hỏi “tại sao chứ, lẽ nào là...)

...Xấu hổ?

Lý Minh Triết đoán được rằng trong đầu người con gái kia đang nghĩ ra những chuyện không đúng đắn, gằn mặt nói “không được nói có quen biết tôi, đợi đến khi xuống máy bay phải đi cách xa tôi 50 mét, chưa từng gặp người con gái nào lại mất mặt và không biết xấu hổ như cô.”

Nụ cười của Hùng Đậu Đậu bỗng nhiên tắt ngấm, bị khinh thường... (xuống máy bay sẽ đi mua thuốc chuột!)

Xuống máy bay vẫn còn chút thời gian, Lý Minh Triết kéo thẳng Đậu Đậu đến một cửa hàng thời trang nữ cao cấp, thật sự là không thể mang một thư kí trông như bệnh nhân tâm thần mới trốn trại như thế này đi đàm phán được.

Hùng Đậu Đậu mắt tròn tròn nhìn Lý Minh Triết đi vào cửa hàng đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn người con gái đi sau lấy một cái, nhặt luôn một chiếc váy liền màu đen hiệu OL trị giá hơn bốn nghìn tệ một cách không lương tình, còn nhanh chóng nhặt một đôi giày đen cao 7cm giá hơn năm nghìn tệ, nhặt xong trang phục còn cảm thấy có chút gì đó thiếu thiếu, Lý Minh Triết đi thẳng đến tiệm hàng hiệu đối diện cầm một chiếc túi xách nữ màu đen đi thanh toán.

Từ đầu đến cuối đều là màu đen, màu Lý Đại Gia thích nhất.

Hùng Đậu Đậu vội nắm chặt lấy tay Lý Minh Triết “...đừng có mua cái túi đắt như thế này...Hơn 1 vạn tệ đó...”

Lý Minh Triết hỏi một cách khó chịu “Sao nào, chẳng nhẽ cô muốn đi tay không?”

“Không phải, không phải” Đậu Đậu vội vàng xua tay, “ý của tôi là... Có thể mua được ba cái túi giá hơn 3 nghìn, tôi đi đổi?”

Lý Minh Triết lạnh mặt nói “Không được, không có thời gian.”

Hùng Đậu Đậu một lần nữa nhanh như bay tiếp tục giữ chặt cánh tay đang định quệt thẽ của Lý Đại Gia, nước mắt rùng rùng kích động “tôi đi chọn... rất nhanh thôi...”

Lý Minh Triết đánh giá về bộ đồ thỏ trên người người nào đó rồi nói “nhưng mà, tôi không tin tưởng vào con mắt của cô.”

Hùng Đậu Đậu thăm rồi rz.

Sau khi đi ra khỏi cửa hàng, Hùng Đậu Đậu từ một cô gái quê mùa nhếch nhác bỗng biến thành một viên chức có khí chất tao nhã, toàn thân là một màu đen nhưng lại không làm giảm đi vẻ đẹp của chiếc váy hàng hiệu, giữa vùng eo còn khoét lộ ra vùng da hình con bướm làm cho chiếc váy đơn giản nhưng không u ám, tuy để lộ ra vùng eo nhưng lại làm tăng thêm được khí chất yêu kiều, dưới chân lại được tôn dáng bằng một đôi giày đen, đôi giày này khi đi lên làm tăng chiều cao lên 6cm vì thế có cảm giác như phần chân được kéo dài ra, khí chất bỗng chốc trở nên trang nhã trầm mặc, trên tay là một chiếc túi xách xa xỉ hiệu LV càng làm cho phẩm vị của chủ nhân chiếc túi tự nhiên được nâng cao thêm.

Trang phục toàn một màu đen từ đầu đến chân khiến cho Đậu Đậu vốn chẳng có chút khí chất nào bỗng nhiên được bổ sung thêm cho phần yếu điệu thanh cao động lòng người, mới nhìn qua còn cho rằng đó là tiểu thư khuê các danh giá, nhìn bên cạnh còn thấy Lý Minh Triết trên người mặc toàn một màu xám bạc đứng bên cạnh, thì càng dễ nhầm tưởng như vậy.

Sau đó Lý Minh Triết lại kéo Đậu Đậu đến một tiệm thẩm mỹ, để nhân viên ở đó làm tóc trang điểm cho Đậu Đậu, Hùng Đậu Đậu nhìn vào cái người ở trong gương cảm thấy có cái gì đó không đúng, mỹ nhân này... là ai vậy?

Ngay đến cả nhân viên thẩm mỹ cũng không tìm được đứng đứng lên chỉ chỗ.

Hùng Đậu Đậu ngượng ngùng cười cười, trên người chẳng có đồng nào, liền chạy đi tìm Lý Minh Triết thanh toán, Lý Minh Triết đang ngồi trên sofa xem hợp đồng, Hùng Đậu Đậu gọi ‘tổng giám đốc’, Lý Minh Triết bực bội ngẩng đầu, sau đó lại cúi đầu tiếp tục xem tài liệu, hai giây sau đầu Lý Minh Triết lại vội ngẩng lên, lộ vẻ khó tin nhìn người nào đó “... Có là Hùng Đậu Đậu?”

Hùng Đậu Đậu có chút thẹn thùng cúi thấp đầu không được tự nhiên “vâng ạ”.

Lý Minh Triết ngẩng mặt quăng hợp đồng lên trên bàn buông ra một câu “Ai cho cô trang điểm, không được”.

Hùng Đậu Đậu đơ ra, bất giác ảm ức “...không được chỗ nào?”

Lý Minh Triết lạnh lùng, trừng mắt chẳng thèm nhìn Hùng Đậu Đậu “Đẹp quá, giống như là làm nghề không đàng hoàng vậy.”

Hùng Đậu Đậu mặt mũi tối sầm.

Ầm ỉ xong, Lý Minh Triết bắt người ta gỡ mi giả trên mắt Đậu Đậu xuống. Nhân viên trang điểm buồn bã nói ‘đó là mi thật’, Lý Minh Triết nghe xong thì nổi giận, bắt người ta gạt sạch mascara ra, nói cái gì là điểm lệ quá dễ dẫn đến hiểu nhầm.

Hùng Đậu Đậu sống chết tranh cãi “sẽ không có hiểu lầm đâu...”

“Đương nhiên, mắt của tôi làm sao có thể kém như vậy” Lý Minh Triết trừng mắt nhìn Đậu Đậu “Trang điểm đẹp thế này không thích hợp trong trường hợp chính thức, bảo nhân viên trang điểm trang điểm lại đi.”

Cuối cùng, nhân viên trang điểm phải trang điểm lại cho Đậu Đậu đang rất ảm ức bằng một lớp trang điểm mỏng nhẹ nhàng, mỏng đến mức không thể mỏng hơn nữa, Lý Minh Triết mới gật đầu đồng ý đi thanh toán, Hùng Đậu Đậu vừa nhìn hóa đơn thì hoa hết cả mắt, bốn trăm chín mươi chín tệ!

5. Chương 05

CHƯƠNG 5: BỊ ĐUỔI RA NGOÀI

Buổi chiều đại diện của hai bên tiến hành gặp mặt, đi đến một câu lạc bộ tư nhân ở ngoại thành uống trà chiều. Tổng giám đốc phía Phi Á tuổi cũng không còn trẻ nhưng lại rất hòa nhã dễ gần, tính cách cũng rất phóng khoáng, không ngừng khen ngợi tài năng của thư kí Hùng. Thực ra tổng giám đốc nhà người ta là khen khách sáo, khen thư kí là để ám thị là ông chủ có con mắt, nhưng Hùng Đậu Đậu lại cho là thật, vui đến mức cười miệng sấp ngóc đến tận mang tai.

Được người ta khen đáng nhẽ là phải mỉm cười nói cảm ơn, cái gì cũng phải đúng lúc đúng chỗ, đã không thể biểu hiện quá lạnh lùng để không làm mất lòng đối phương, lại không thể biểu hiện quá vui vẻ để đối phương đánh giá, thế nhưng người bên cạnh đã cười đến mức chẳng thấy ai nữa, chứng tỏ là chút kiến thức thông thường này cũng không có, hiển nhiên là đang tự cho rằng mình là hoa hậu thế giới rồi.

Cô gái này đúng là không biết rằng mình vô duyên đến mức nào, Lý Minh Triết lại sờ tay lên tim mình tự hỏi ‘chẳng hiểu sao lúc đó đầu óc mình để đầu mà lại đưa cô ta đến để làm mất mặt mình như vậy?!”

Các điều khoản của hợp đồng được bàn bạc rất thuận lợi, chỉ có điều Lý Minh Triết từ đầu đến cuối luôn giữ một bộ mặt u ám như ai đang nợ tiền của anh ta vậy.

Buổi tối ăn cơm cùng nhau, ăn xong quay về khách sạn thu dọn một chút, lần đầu tiên Đậu Đậu đến Bắc Kinh muốn đi mua đồ, nhưng lại không mang tiền, đành phải muối mặt chạy đi tìm Lý Minh Triết vay tiền.

Lý Minh Triết mặc một chiếc áo may-ô bó sát người ra mở cửa, các cơ bắp trên ngực lồ lộ, mắt nhắm mắt mở, trên mặt đầy là nước.

Đầu tiên là bị những cơ bắp kia làm cho chấn động, Hùng Đậu Đậu vội vàng cúi đầu xuống, mặt nóng bừng lên, tim đập thình thịch, chẳng thể tưởng tượng được cái người mình nhìn thấy chẳng chút cường tráng gì lại có một thân hình ‘man’ như vậy.

“Có việc gì?”

Lý Minh Triết có chút bực bội khi nhìn thấy trên đầu Đậu Đậu hơi lắc lắc, muện như thế này còn chạy đến gõ cửa phòng của một người đàn ông, người con gái này đúng thật là... chẳng biết xấu hổ là gì cả!

Lý Minh Triết mặt nổi gân xanh “tôi phải đi rửa mặt có việc gì nói nhanh đi.”

Hùng Đậu Đậu ‘ồ’ lên một tiếng, cẩn thận dơ tay ra, Lý Minh Triết không hiểu “làm gì vậy?”

“Cho tôi vay năm trăm tệ được không, thứ hai sẽ trả anh.”

Lý Minh Triết chớp mắt, khoanh tay lại dựa vào cửa, nhìn một lượt từ đầu đến chân đánh giá người con gái trước mặt đang đứng trước cửa, vì tóc đã được gội ướt rử rử xuống lông mày, mắt thì hơi lộ ra vẻ thâm sâu cuồn cuộn, chiếc áo may-ô bó sát để lộ ra thân hình nam giới hoàn mỹ, thực sự là... chỗ nòi chỗ lõm rất có trật tự...

Tổng giám đốc núi băng bình thường luôn lạnh như băng bây giờ bỗng hóa thành một người đàn ông hào hạo với thân hình nóng bỏng!

Hùng Đậu Đậu không kìm được tim hồi hộp không ngừng nhảy tung tung, hoảng loạn cúi thấp đầu, không dám ngược nhìn Lý Minh Triết thêm lần nào nữa.

“Vay tiền làm gì, muện như thế này rồi?”

Hùng Đậu Đậu ‘à’ một tiếng vội vàng lấy bản đồ trong túi ra, rồi chỉ cho Lý Minh Triết “anh xem, đây là Tây Đan, có rất nhiều khu buôn bán, tôi ngồi tàu điện đi lượn một lát là quay về, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến việc kí hợp đồng ngày mai.”

Một người con gái nửa đêm nửa hôm đi dạo phố ở một nơi xa lạ, to gan thật!

Tuy nói rằng buổi đêm của Bắc Kinh rất náo nhiệt phồn hoa, các trung tâm thương mại đến 10 giờ vẫn còn hoạt động, nhưng trong sự giáo dục từ nhỏ của Lý Minh Triết ban đêm luôn tồn tại những nhân tố không

an toàn, một người con gái không thể một mình ra bên ngoài, nhất định phải có đàn ông đi cùng mới có thể đi.

“Không cho phép đi.”

Lý Minh Triết chớp mắt, phập một cái rồi đóng cửa lại.

Hùng Đậu Đậu đang trong lúc khí thế bừng bừng bị dội cho một gáo nước lạnh đứng trơ ra ngoài cửa, trong lòng rất oán hận, hiềm khi mới có dịp đến Bắc Kinh một chuyến mà không cho người ta đi dạo phố một chút, đi xem cảnh đêm cũng được, trước đây vẫn chưa từng đến...

Hùng Đậu Đậu vỗ vỗ vào mặt, đá vào cửa phòng của con sói gian ác họ Lý mấy cái rồi mới thất vọng quay về phòng ngủ.

Bởi vì trước đó đã chuẩn bị rất đầy đủ nên lần đàm phán này rất thuận lợi, hợp đồng kí xong thì mới là buổi trưa, tổng giám đốc Phi Á muốn giữ Lý Minh Triết lại ăn cơm, nhưng Lý Minh Triết tìm cớ từ chối, nói là công ty còn có việc phải nhanh chóng quay về.

Hùng Đậu Đậu ngồi trong xe đi ra sân bay bộ dạng rất đáng thương tỳ sát vào kính xe ngắm Bắc Kinh.

Cứ xem như Lý Minh Triết còn chút lương tâm, bảo với tài xế không đi ra sân bay vội bao xe chạy chơi trong thành phố một chút, Hùng Đậu Đậu phấn khích vô cùng, vui vẻ rút bản đồ ra chỉ cho lái xe chỗ này chỗ kia, lái xe cũng vui vẻ cười títt mắt nói, cô gái này đúng là tuổi trẻ sức sống tràn trề.

Lý Minh Triết lạnh lùng nhắc Đậu Đậu đang sắp nhào hẳn sang ghế cạnh lái xe “Này, cô hờ hết rồi.”

Rủi thay, vấy ngấn quá...Hùng Đậu Đậu lúc đó mặt mũi đỏ bừng, vội vàng kéo kéo váy, chỉnh lại tư thế ngồi, chẳng dám động đậy gì nữa.

Lý Minh Triết khoanh tay ngồi bên cạnh khoe miệng khê nở nụ cười.

Buổi trưa hai người đi ăn vịt quay, buổi chiều Lý Minh Triết còn tốt tính đưa Đậu Đậu đang vui vui về về đi dạo phố hai giờ đồng hồ, tuy mang theo bộ mặt chảy thướt ra dài như lông cừu nhưng cái tạo lại cũng không đến nỗi, bảo quẹt thẻ thì quẹt thẻ chẳng phản kháng gì.

Khi ngồi máy bay đêm trở về, Hùng Đậu Đậu vui vẻ ôm một đồng chiến lợi phẩm hỏi Lý Minh Triết, “tổng giám đốc, công tác phí của tôi được bao nhiêu vậy?”

Lý Minh Triết lườm cô một cái “Mỗi ngày hai trăm sáu mươi tệ”.

Hùng Đậu Đậu vui vẻ “Ồ zê! Hai ngày là năm trăm hai mươi tệ, mua nhiều đồ thể này vẫn chưa đến năm trăm tệ, lãi rồi, lãi rồi!”

Lý Minh Triết vẩy vẩy ngón tay, biểu thị bảo Đậu Đậu lại gần, mắt có hồng không vậy.

Hùng Đậu Đậu hồ ghi sát sát lại gần “Việc gì ạ?”

Lý Minh Triết nhìn Đậu Đậu một vòng, rồi thở dài một tiếng khoe miệng lộ một nụ cười, Hùng Đậu Đậu cảm thấy lông tơ như bị thiêu đốt, thì nghe thấy Lý Minh Triết tính toán “Quần áo, giấy, túi tổng cộng hai vạn một nghìn tám trăm tệ, xin hỏi Hùng tiểu thư muốn khấu trừ từ tiền lương hay là lấy từ tiền phí công tác sau này để trả đây?”

Hùng Đậu Đậu: !!!!! (bàng hoàng không kịp có phản ứng).

Cái vấn đề luôn luôn muốn trốn tránh cuối cùng đã bị lôi ra. Vốn nghĩ rằng Lý Minh Triết vì thể diện của mình nên mới mua quần áo cho cô, nhưng không thể nghĩ được rằng “lông dê mọc trên mình dê”, hơn hai vạn tệ này đối với con sói gian ác họ Lý kia mà nói thì chẳng qua cũng chỉ là tiền tiêu vặt, nhưng đối với Đậu Đậu mà nói thì đó chính là con số trên trời.

Lý Minh Triết cố ý mua một đồng trang phục nữ với giá trên trời kia rõ ràng là một cạm bẫy.

Nụ cười trên mặt Hùng Đậu Đậu lập tức tắt ngấm, môi cong lên hướng xuống quá độ, uất ức thiếu chút nữa thì khóc âm lên “tôi nói tôi không cần... anh không mua... tôi... tôi không có tiền...”

Lý Minh Triết cười đặc biệt gian ác “vậy thì trừ từ tiền lương.”

Một tháng hai nghìn công thêm tiền thưởng, được không, làm không công mười tháng!

Gặp phải một cấp trên thế này, Hùng Đậu Đậu trực tiếp chẳng mong gì nữa, cúi đầu bi ai ngồi xuống chỗ ngồi thất dây an toàn.

Lý Minh Triết thực sự có thể gọi là kẻ nhỏ mọn kinh điển, khi xem mặt giỡn mặt anh ta, anh ta liền đem cô biến thành thư kí bên cạnh mình, nghĩ ra đủ trò ngược đãi, quên mất việc đi công tác anh ta còn cố ý mua trang phục với giá trên trời khiến mình phải phá sản, thâm oán hận...

Khi xuống máy bay, bước chân của Hùng Đậu Đậu bỗng nhiên nặng nề khác thường, Lý Minh Triết thì nở nụ cười mãn nguyện.

Thứ 2 đi làm, Hùng Đậu Đậu khí thế hùng dũng xông vào phòng tổng giám đốc, rút từ trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng vứt lên bàn của Lý Minh Triết, Lý Minh Triết hình như có chút kinh ngạc, cầm chiếc thẻ lên rất lâu mà vẫn chưa khôi phục được thần phách, Hùng Đậu Đậu quay ra chỗ bàn làm việc thì bắt đầu lảo đảo, đó chính là tiền tích lũy trong hai năm của cô, giờ thì đã hết rồi.

Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục, một chút tiền đó có xá gì chứ! (câu của Điền Tĩnh)

Nhưng mà, Hùng Đậu Đậu người tràn đầy dũng khí khi đó mất cả ngày mà vẫn không lấy lại được tinh thần, đặc biệt là khi về nhà nhìn thấy bộ đồ giá trên trời đó treo trong tủ quần áo thì lại có cảm giác kích động muốn cho ngay con sói gian ác kia ăn thuốc chuột.

Tích lũy của Hùng Đậu Đậu khi đó đã hoàn toàn là con số 0, lấy gì để ăn đây.

May mà công ty có cho ăn trưa, tối về ăn trực cơm của Điền Tĩnh, Hùng Đậu Đậu ở nhà Điền Tĩnh nên may mà cũng không cần trả tiền thuê phòng, ngày tháng sắp tới cũng không đến nỗi không sống được, đợi tháng sau nhận lương thì sẽ tốt hơn.

Lý Minh Triết càng đùa càng quá trớn, trong lòng tràn đầy sự đen tối lấy ngược đãi người khác làm niềm vui, thế là thấy hay liền thu về, ngoài việc thỉnh thoảng trêu chọc trong giờ làm việc ra cũng chẳng có cách nào đi tìm Đậu Đậu.

Nhưng trời có khi có mây gió bất trắc, bố mẹ của Điền Tĩnh thường xuyên ở nước ngoài bỗng nhiên về nước.

Nghe nói là bởi vì Điền Tĩnh đi xem mặt lần nào cũng khiến cho người ta chạy mất. Hai người bọn họ thực sự không thể kìm được tức giận, phải quay về quản giáo con gái.

Thực sự không phải là những đối tượng xem mặt đó không vừa mắt Điền Tĩnh. Cũng không phải là họ không ưng Điền Tĩnh. Gia đình Điền Tĩnh làm trong lĩnh vực nguyên vật liệu xây dựng cũng khá có tiền, Điền Tĩnh cũng xinh đẹp. Đối tượng mà nhà cô tìm để xem mặt nếu không phải tổng tài thì cũng là giám đốc này nọ, đều là những nhân vật lớn trong giới thương nhân hoặc nhân viên nhà nước, có thể gọi là long phượng giữa phàm nhân.

Nhưng Điền đại tiểu thư lại không thích những loại người thành đạt như vậy, cô nói rằng những người loại đó quá tự phụ và kiêu ngạo, mặt đều để trên đỉnh đầu, Điền Tĩnh bình thường cũng là một người tính khí cao ngạo, nếu mà kết hợp với một người thành công nữa thì hai kẻ cao ngạo chẳng phải là hàng ngày xung đột sao.

Nói cho cùng thì Điền Tĩnh thích một người đàn ông tính tình thanh bạch, đối với những người đàn ông suốt ngày cạnh tranh trên thương trường cô thấy chán ghét.

Từ lâu Điền Tĩnh đã nhắm trúng một thầy giáo đẹp trai thật thà, rất thanh bạch, đeo một cặp mắt kính hề cười là lộ ra hai núm đồng tiền, khiến cho Điền Tĩnh bị mê hoặc hoàn toàn, thường xuyên giả vờ làm nữ sinh lên vào trường lên nghe giờ giảng của thầy giáo kia.

Sự nỗ lực của Điền Tĩnh cũng không phải là không công, chưa đầy nửa năm đã câu được thầy giáo kia cho mình, sau khi hai người yêu nhau, Hùng Đậu Đậu vốn cho rằng Điền Tĩnh không có nhiều hứng thú, không thể thành đôi được với người thầy giáo tính cách mềm yếu kia, khiến cho Điền Tĩnh tính cách xấu như chó mà trở nên dịu dàng như một chú cừ non, càng đúng là thâm hiểm không thể lường được.

Sau đó Diên Tĩnh cũng đã nói bóng gió với bố mẹ cô, nhưng bố mẹ cô kiên quyết không đồng ý, thầy giáo kia mỗi tháng lương được có hơn hai nghìn tệ, không nhà không xe đến phòng trọ còn chẳng có làm sao có thể xứng với thiên kim tiểu thư nhà mình. Hai vị phụ huynh nhà họ Diên dù có nói gì cũng không đồng ý, nghe nói lần này quay về chính là để chia rẽ hai người họ.

Diên Tĩnh ôm Đậu Đậu khóc, “Đậu Đậu cậu phải giúp tớ...”

Hùng Đậu Đậu cũng khóc cùng cô ấy, khóc còn thảm hơn cả Diên Tĩnh, “Tĩnh à... Bố mẹ cậu quay về tớ chẳng có chỗ trú thân rồi. Hu... Con sói gian ác họ Lý đã tước hết cả tiền tiết kiệm của tớ rồi... tớ còn chưa được nhận lương...hu hu hu...”

Diên Tĩnh vừa nghe thấy thì tức giận “Hùng Đậu cậu đúng là đồ không có lương tâm!”

Hùng Đậu Đậu bộ dạng đáng thương xụi xụi lau nước mắt “hu hu... lương tâm của mình bị Lý Minh Triết ăn rồi...”

“Tôi thấy cậu ngày nào cũng nhắc đến thằng cha đó” Diên Tĩnh vớ lấy cái gối ném vào đầu Đậu Đậu “Thầy giáo Văn nhà mình bị đá ra khỏi cửa rồi à ~”

Diên Tĩnh giương cặp mắt đỏ hoe gườm Hùng Đậu Đậu, Hùng Đậu Đậu chẳng thém để ý đến cô tiếp tục rống lên, Diên Tĩnh không thể rống to bằng Đậu Đậu, nhỏ giọng hỏi Đậu Đậu một câu, “Hay là mình tạm cho cậu mượn một nghìn tệ, cậu ra ngoài thuê phòng?”

Một nghìn tệ thuê phòng ở cái khu đất giá cắt cổ gần nơi làm việc của mình?

...Phòng dưới lòng đất chắc là đủ.

Hùng Đậu Đậu nghĩ một lát, có chút do dự “...Nhưng, chẳng phải gần đây cậu cũng bí sao?”

Diên Tĩnh khó xử nhìn Đậu Đậu cười đau khổ “Ai ngờ được rằng bố mẹ lại đóng băng tài khoản của tớ chứ, tiền lương tháng này của tớ còn thừa hai nghìn tệ, may ra cũng sống đủ đến tháng sau.”

Hùng Đậu Đậu không nói gì “cậu mới nhận lương một tuần mà...”

Diên Tĩnh thở dài “chẳng phải tháng trước là sinh nhật của thầy giáo Văn à, mình kích động đã mua cho anh ấy bộ đồ hiệu Amani...”

Hùng Đậu Đậu phun.

Ấm ức lại ấm ức, kì thực Hùng Đậu Đậu sớm đã chuẩn bị việc chuyển nhà rồi, trước đây khi lên đại học Hùng Đậu Đậu không có việc gì thì đến ở trong căn nhà sang trọng của Diên Tĩnh, rồi đến khi tốt nghiệp đại học thì chuyển luôn về đó, đằng nào thì cha mẹ Diên Tĩnh cũng cả năm ở nước ngoài, cô ấy một mình ở nhà không an toàn cũng sợ hãi, Hùng Đậu Đậu dọn đến đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Vốn dĩ còn tính để khi nào cô ấy và thầy giáo Văn đạt được bước đột phá chuyển về sống cùng nhau thì đến khi đó Hùng Đậu Đậu cũng xách túi ra đi, nhưng không ngờ được rằng cha mẹ cô ấy lại về đột xuất như vậy khiến cho Hùng Đậu Đậu không kịp trở tay.

Bận cả một đêm, sáng sớm Hùng Đậu Đậu đem quần áo, giày dép, đồ dùng hàng ngày nhét hết vào hai chiếc túi da, trên lưng đeo một chiếc ba lô to, trên tay còn đeo chiếc túi hiệuLVtrị giá hơn 1 vạn tệ, lếch thếch lếch thếch xuống dưới nhà.

Diên Tĩnh dậy từ sớm, mang vẻ mặt hối lỗi đến giúp Đậu Đậu chuyển hành lý.

Hùng Đậu Đậu lau mồ hôi cười hi hi “Mình đến ở nhà cậu tính đến giờ đã sắp được hai năm rồi, nếu như bố mẹ cậu mà biết sẽ đến đòi tiền thuê nhà của mình không biết chừng.”

“Đậu Đậu” Diên Tĩnh cầm ví lấy ra đưa cho Hùng Đậu Đậu một tệp tiền giấy hồng “Đưa trước cho cậu một nghìn, để mấy hôm nữa mình lại nghĩ cách.”

Hùng Đậu Đậu cướp lấy ví tiền của Diên Tĩnh, bên trong còn lại ba tờ 100 tệ, mặt Hùng Đậu Đậu tối sầm, hùng hổ hỏi Diên Tĩnh “rót cuộc là cậu còn bao nhiêu tiền?”

Điền Tĩnh lúng túng nhăn răng với Hùng Đậu Đậu “Không sao, mình ăn ở đều không cần tiêu tiền, không giống cậu.”

Hùng Đậu Đậu đếm ra 500 tệ nhét trả Điền Tĩnh, đem 500 tệ còn lại nhét vào trong nội y (xe bus hơi đông, mang theo “sổ tiền lớn” sợ người ta móc mất), “không sao gì chứ, cậu và thầy Văn còn phải lãng mạn nữa chứ, đừng có bủn xỉn quá để thầy Văn cười cho thối mũi.”

Điền Tĩnh nắm chặt tay Đậu Đậu khích lệ, ánh mắt cảm kích, cố chấp nhét tiền vào tay Đậu Đậu “thầy Văn sẽ không thế đâu, anh ấy không biết mình có bao nhiêu tiền, mình luôn đóng vai là cô bé lọ lem, lần trước tặng anh ấy áo Amani mình đã phải cắt nhãn hiệu đi, cứ cầm lấy tiền đi, một mình cậu...”

Hùng Đậu Đậu cứng rần nhét trả lại kéo túi ra khỏi cửa, lúc sắp đi còn không quên dặn dò một câu “Tĩnh à nếu như cậu đâu không lại với bố mẹ khi chuẩn bị dọn ra khỏi nhà đừng quên gọi điện thoại cho mình, mình sẽ mua vé tàu hỏa tiễn cậu.”

Điền Tĩnh nói với sau lưng Đậu Đậu giọng nói có chút tắc nghẹn “có thể mua vé giường mềm không?”

Hùng Đậu Đậu thất sắc, nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc rồi quay đầu giáo huấn Điền Tĩnh “phải nhớ rõ, cần kiệm là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa, giường nằm đó hả, chỉ có ghế cứng thôi.”

Khi Hùng Đậu Đậu nhể nhại mồ hôi kéo hai cái túi da to đi vào công ty thì nhìn thấy một người đứng chắn ngay ngoài cửa, Hùng Đậu Đậu thở phò phò tiến về chỗ cột trụ “ý, nhường chút nhường chút.”

“Hùng Đậu Đậu, hôm nay cô đến muộn 19 phút.”

Tiếng nói của Lý Minh Triết vang lên trong phạm vi Hùng Đậu Đậu nghe thấy được, cái thằng cha này không ngồi trong phòng tổng giám đốc của mình đứng ở quầy của thư kí làm gì chứ?

Người con gái nhỏ bé kéo theo sau chiếc va li to bằng nửa người mình, cánh tay trắng nõn nà bị chà sát đỏ tấy lên, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi khiến cho trong lòng Lý Minh Triết nảy sinh ra cảm giác phiền não không thể nói thành lời.

Người con gái này lúc nào cũng khiến người khác cảm thấy sao mà thảm hại như vậy.

Lý Minh Triết nheo nheo mắt tránh sang một bên nhìn cô gái đang kéo chiếc va li mồ hôi túa ra như mưa hỏi “cô bị người ta đuổi ra ngoài?”

Hùng Đậu Đậu sững người, sau đó gật đầu, dựa vào cửa nghỉ ngơi “vâng”, lục túi tìm giấy ăn lau mồ hôi, tiện tay đưa luôn cho người con trai bên cạnh một tờ “Này, cho anh, cảm ơn nhé.”

Người con trai cười hì hì nhận tờ giấy ăn lau mặt, Lý Minh Triết nhìn anh ta một cái quay đầu tiếp tục thẩm vấn Đậu Đậu “Nguyên nhân?”

Đậu Đậu lau mồ hôi trên tay, ngẩng đầu nhìn cấp trên một cách nghiêm túc “Ồ, tối hôm qua không cẩn thận tôi bị rơi từ trên giường xuống làm nền nhà của người ta lõm một hố sâu, cho nên người ta mới đuổi tôi ra khỏi cửa...”

Lý Minh Triết sầm mặt: ...đào đất đục lỗ... (bom thịt người, bản hiện thực)

6. Chương 06

CHƯƠNG 6: NGƯỢC ĐÃI ?!

Hùng Đậu Đậu không thích buôn chuyện, không muốn đem chuyện của nhà Điền Tĩnh nói ra, đành phải kiếm câu truyện đùa để lấp liếm, nhưng Lý Minh Triết lại không nghĩ như vậy, thật sự nghĩ rằng mình là “người ngoài”, bị người nào đó coi là người ngoài, sắc mặt khó coi hơn gấp mấy lần.

Người con trai giúp Hùng Đậu Đậu chuyển hành lí cười hì hì với Đậu Đậu.

Không nói cho tôi biết nguyên nhân thì thôi, còn dám đem tôi làm trò cười ngược mặt người ngoài, cái người con gái này rốt cuộc có coi tôi ra gì không! Lửa giận từ trong lòng Lý Minh Triết bắt đầu phun trào, mắt trợn trừng nhìn vào khuôn mặt người kia, đem tất cả sự giận dữ trút hết lên chàng trai kia “cậu thuộc bộ phận nào, trong giờ làm việc mà giám làm việc khác, gọi quản lí của cậu lên gặp tôi”.

Chàng trai kia ‘á’ lên một tiếng mặt trắng bệch.

Hùng Đậu Đậu biết ngay là tính cách quái đản thích ức hiếp người khác của Lý Minh Triết lại tái phát, vội vã vào vai chàng thanh niên mặt đang khiếp vía kia nhỏ tiếng an ủi anh ta “Đừng lo lắng, cùng lắm cũng chỉ là viết kiểm điểm nhiều hơn một phần thôi mà, tôi sẽ giúp anh viết, trình độ của tôi rất cao, ngày trước viết kiểm điểm trong trường đại học tôi đều xem như viết thư tình thôi!”

Không chỉ người thanh niên kia không nhịn được che miệng miệng cười mà tất cả những người xung quanh đều cười, cười trộm.

Lửa giận của Lý Minh Triết tăng thêm mấy phần:... (các người xem tôi như chết rồi sao?!”

“Ha ha ha ha... Hahahaha...”

Hùng Đậu Đậu đưa mắt nhìn, một người đứng ở cửa đang cười điên cuồng không chút sợ sệt, vừa cười vừa co giật toàn thân, một đôi mắt hồ ly lộ ra giữa đám lông xồm xồm.

Đây chẳng phải là Lý Vũ Hiên em trai của Lý Minh Triết sao.

Trang phục kì quái đã được thay bằng một bộ âu phục đen đơn giản, không có những đồ phụ kiện và quần áo rắc rối nữa, những đường nét trên cơ thể lộ ra rõ ràng, cái đầu vàng rối xù đã được vuốt thẳng ra, những sợi tóc vàng óng mượt rủ xuống trông rất mềm mại, ánh lên vẻ bóng mượt, bờm tóc để dài được cắt tỉa khéo léo rủ xuống trước mắt, che khuất lông mi lộ ra cặp mắt thoát ẩn thoát hiện sáng trong như nước.

Sự thay đổi hình tượng của Lý Vũ Hiên từ một kẻ ăn chơi đầu gấu thành một người đàn ông gọn gàng sạch sẽ khiến cho Đậu Đậu có một chút gì đó không tiếp nhận nổi.

Tuy nhiên cái đôi mắt hồ ly cong cong kia nhìn thế nào cũng không thấy giống người tốt... khuy áo sơ mi còn cởi ra hai cúc, lộ ra một phần ngực... oa... lại còn chút?! ... lại còn cái quần của anh ta nữa chứ, rất chặt bao quang cặp mông tròn tròn, cong cong...ya... hộc máu mũi?...

Lý Vũ Hiên cười đến chảy cả nước mắt, hai tay đút túi quần cười nghiêng ngả đi đến, cái mông cái eo nhỏ lắc lư trông lẳng lơ không gì bằng, mọi người đều vỗ mặt oa! Oa! Oa! Cuồng loạn không thốt lên lời đúng là khiến người ta mất hồn, một mỹ nam thượng hạng bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống...

Lý Vũ Hiên dường như đã quen với việc bị mọi người nhìn và cả với ánh mắt âm u lạnh như âm mưu mấy độ của anh trai, càng lắc lư mạnh hơn nữa, tư thế này làm lộ rõ hơn nữa cặp chân dài đẹp đến mức có thể câu hồn đoạt phách của người khác, chẳng chút thương xót cho những kẻ xung quanh đang chết như giết điện mà nháy mắt một cái với Hùng Đậu Đậu đang dần ngáy ra.

Kinh sợ quá...

Hùng Đậu Đậu vỗ vỗ vào lá gan nhỏ bị dọa cho kinh sợ (điện giật) cúi thấp đầu.

Lý Vũ Hiên càng cười đắc ý hơn nữa, nhẹ nhàng nghiêng người, dùng tay khê vén một lọn tóc của Hùng Đậu Đậu, đưa mũi ngửi ngửi rên lên một tiếng mê đắm. Nhìn thấy đầu Hùng Đậu Đậu càng cúi thấp hơn nữa mặt cũng càng đỏ hơn, trong lòng càng đắc ý không kìm chế được càng tăng hành động, đưa người áp sát hơn chớp cặp mắt hồ ly mê hoặc “đỉnh “điện” của anh rồi phải không?”

“Không phải” Hùng Đậu Đậu lắc đầu, dùng tay bịt mắt lại “tôi là sợ nhìn nhiều quá sẽ bị lác mắt...”

Lý Vũ Hiên đơ người, mặt co lại vẻ hung tợn, trong lòng gào thét: !!! (...ánh mắt tia lửa điện của ông đây vô địch nay lại có người nhìn thành mắt lác! !)

Lý Minh Triết mặt không chút biểu cảm hơi thở nhẹ nhàng thoải mái hơn, cô gái này quả nhiên có thể đánh bại người vốn mệnh danh là sát thủ tình trường Lý Vũ Hiên, quả nhiên là loài vật hiếm có trên thế gian, trong lòng cũng bình tĩnh lại.

Lý Vũ Hiên chịu đả kích chẳng để ý đến hình tượng ôm cửa phòng đá đấm.

Mọi người trở mắt ra nhìn. (oa ! oa!Đến tư thế ôm cửa cũng mê người như vậy, mất hồn quá...)

Lý Minh Triết lại trở mặt lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, những người xung quanh từ từ giải tán, một phút sau điện thoại trong phòng vang chỗ này kêu chỗ kia, mọi người đều làm việc.

Hùng Đậu Đậu toát mồ hôi: quả nhiên là công ty lớn...

Lý Minh Triết cảnh cáo nghiêm khắc rồi thả cho cậu thanh niên kia đi, tóm lấy Lý Vũ Hiên đang ôm chặt lấy cửa đem hành lý của Đậu Đậu chuyển vào phòng làm việc của cô, đóng cửa lại mọi người ngồi xuống pha trà rót nước nói chuyện thảnh thơi tình cảm.

Lý Vũ Hiên trừng mắt nhìn Đậu Đậu một cái mắt lóe lên trong lòng có dự định kéo ghế ngồi xuống ân cần hỏi anh trai “anh, anh đào được bảo bối này từ chỗ nào vậy, thật biết đùa, một câu của cô ấy có thể khiến em cười cả nửa ngày.”

Lý Minh Triết chẳng thèm quan tâm “thật không?” (chẳng phải là khiến cậu tức chết sao?)

Lý Vũ Hiên không yên phận ngồi trên ghế chân dậm dậm đá đá “thật đó thật đó, anh không biết lúc cô ấy đón em ở sân bay đứng ở trong sảnh xuống sân bay gặp hành khách nào cũng xông đến sửa gâu gâu như chó con mèo con vậy, rất đáng yêu.”

Hùng Đậu Đậu ngấm trong lòng, tôi mà có con chó con giống như vậy thì sẽ ngày ngày cho nó ăn thuốc chuột.

Trong lúc Lý Vũ Hiên đang hưng phấn cực độ, hoàn toàn không phát giác ra ánh mắt quái dị của hai kẻ khác vẫn khua môi múa mép “chủ yếu nhất là, aiza! Anh, cô ấy có thể làm anh tức phì ra khỏi, anh bao nhiêu năm nay chỉ có anh có tư cách làm cho người khác tức giận, có thể xem là gặp được đối thủ rồi!”

Lý Minh Triết lập tức tối sầm nửa khuôn mặt, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chiếu qua “Lý Vũ Hiên...” (cậu câm miệng cho tôi!)

Nhưng Lý Vũ Hiên càng nói càng vui vẻ hưng phấn “ai zô! Đáng vẻ tức giận của tiểu Đậu Đậu càng dễ thương, rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ khi tức giận nhìn như cái bánh bao ý, lại còn thích cắn môi nữa chứ. Ai za! Đậu Đậu cô lại cắn môi rồi!”

Mặt Lý Minh Triết càng ngày càng đen.

Hùng Đậu Đậu chẳng còn sức suy nghĩ nữa, tổng giám đốc, tôi rất thông cảm với anh, thật sự thông cảm.

Lý Minh Triết không thể nhịn được nữa, kéo Lý Vũ Hiên vốn đang nhảy nhót trên ghế ấn xuống, trầm giọng cảnh cáo anh ta “Vũ Hiên, anh gọi em về nước là để bồi dưỡng em, đợi vài năm sau thì giao công ty trong nước cho em tiếp quản, hi vọng em trong thời gian bồi dưỡng kinh nghiệm cho bản thân và chú ý đến hình tượng một chút (gia tăng ngữ khí.)”

Lý Vũ Hiên chớp chớp cặp mắt nhỏ, thở dài cụt hứng “anh, để thay đổi hình tượng, em đã phải đi làm tóc mua quần áo, anh xem bộ này xem, quá cứng nhắc, áo sơ mi trắng trông như là tang phục vậy, kiểu quần lại xấu như thế này, chỉ có những người già sắp vào quan tài mới mặc, ở đây làm sao lại có loại người nào mặc trang phục loại này chứ...”

...Tất cả nam giới trong công ty từ trên xuống dưới bao gồm cả Lý Minh Triết cũng đều mặc loại trang phục chỉnh tề như thế này.

Toàn bộ gân xanh trên trán Lý Minh Triết đều nổi cả lên rồi.

“Tuy quê đến mức giống như mới từ dưới đất bò lên, nhưng dựa vào ngoại hình đẹp đẽ và gợi cảm của em thêm vào đó là mê lực vô song thiên hạ, mới hôm nay đã có bốn mỹ nữ hẹn em ăn cơm đó!” Lý Vũ Hiên quay đầu khoe khoang, nháy mắt nóng bỏng với Đậu Đậu đang dần thối ra, cười sung sướng “nhưng tôi đều từ chối cả rồi, Đậu Đậu, tối nay đi ra ngoài ăn cơm với tôi nhé?”

Có cơm, có thể hạ mình, Hùng Đậu Đậu ngẩng mặt đang định nói ‘được’.

“không được”.

Lý Minh Triết nhanh chóng xen vào cuộc trò chuyện của hai người, chỉ vào đồng văn kiện dày đến cả tấc để trên bàn “tối nay cô ấy phải tăng ca, ngày mai có hội nghị thương mại quan trọng, không thể để lỡ.”

Lại phải họp... đối thoại toàn dùng tiếng Anh... thăm oán...

Hùng Đậu Đậu đặt trà đã pha xong xuống bàn, rồi cũng ngồi xuống một bên, mặt biểu lộ vẻ đau khổ.

Lý Vũ Hiền đổ nhào xuống ghế, ngồi trên ghế kiểu như cưỡi ngựa nhích lại dần, chiếu thẳng vào cái mặt mồm mồm trắng trẻo tròn như bánh bao của Đậu Đậu hỏi “Đậu Đậu cô sao vậy?”

Lý Minh Triết quay đầu lại, nhìn vào biểu cảm lơ đãng của Đậu Đậu trong mắt có chút gì khó hiểu, dường như cũng đang đợi câu trả lời.

“Ồ...” Hùng Đậu Đậu nhìn hai người kia với vẻ bất an, cúi đầu như đang nghiên cứu những hoa văn trên ghế nhỏ tiếng nói thật lòng “không có gì, chỉ là chuyện kia, khi họp mọi người nói tiếng Anh, tôi... tôi nghe không hiểu...”

Không phải là trình độ tiếng Anh của Đậu Đậu kém, bình thường khi nghe tiếng Anh trong trường đại học đều là nghe băng, âm đọc chuẩn như phát thanh viên đài truyền hình vậy nào có giống như trong hội nghị thương mại, loại khẩu âm nào của tiếng Anh cũng có, lại còn có nhiều âm nối và từ khẩu ngữ, cứ như là tiếng tranh luận mặc cả lấy một vài hào của mấy bà ngoài chợ vậy.

Đậu Đậu nghĩ lại đã thấy đau đầu nhức óc, thậm chí còn bắt đầu hoài nghi giấy chứng nhận tiếng Anh cấp 6 của mình là từ trên trời rơi xuống.

Lý Minh Triết nhìn trừng trừng vào Đậu Đậu đang lo lắng cúi đầu đến mức như quỳ rạp xuống đất, trong mắt thấp thoáng ngọn lửa ma quỷ âm u, thân là thư kí tổng giám đốc đại lý trong nước của một công ty xuyên quốc gia lớn, có thể gọi là dưới một người trên vạn người, vị trí dành được từ không ít những tiền sĩ MBA anh tuấn tài năng, lại có thể không hiểu cả nội dung hội nghị.

Lý Minh Triết có chút dữ tợn.

Chẳng trách mỗi lần họp vị thư kí tổng giám đốc này đều ôm sổ ghi chép trốn ở phía sau, họp chưa ra đầu với đầu đã ngủ gật, biên bản hội nghị nếu không phải là copy từ sổ ghi chép của trợ lý thì cũng là copy của phòng kế hoạch, tất cả đều làm loạn xị ngẫu lên, cái người con gái này...

Lý Minh Triết đứng dậy về mặt hắc ám đi đến trước mặt Đậu Đậu, từ trên cao nhìn xuống cô.

Hùng Đậu Đậu vội vàng đứng dậy, trong lòng hoảng loạn, đây có gọi là lừa đảo không nhỉ, trong sơ yếu lý lịch viết tiếng Anh chuyên ngành cấp 8, bây giờ ngay đến đối thoại giao tiếp hàng ngày cũng không ứng phó được, thế nhưng khi đi phỏng vấn lại không kiểm tra tiếng Anh mà...Có phải anh ta không thể chấp nhận được thư kí của mình ngay cả tiếng Anh căn bản cũng không qua cửa mà muốn xào cô lên không nhỉ?

Hoảng loạn lùi về phía sau, trong lòng tràn đầy hi vọng chờ đợi...

Nhìn thấy biểu hiện trên mặt Đậu Đậu chuyển từ lo lắng căng thẳng sang kì dị chờ đợi, lúc đó mới hiểu rõ mưu đồ của cô, Lý Minh Triết suýt chút tức điên lên, cô gái này vì sao luôn khiến cho phong độ và lý trí của anh rơi vào bờ vực sụp đổ?!

Nhưng, có mấy trợ lý tinh anh kia ở đây, trình độ năng lực của thư kí gần như cũng không cần phải quá cao siêu, mục đích ban đầu khi nhận cô chẳng phải là để sắp xếp ổn thỏa cuộc sống hàng ngày sao?

Nếu như mà khai trừ cô, trước tiên chưa nói đến việc quả hồng mềm này đi mất rồi sẽ chẳng còn ai để ức hiếp giải buồn nữa, nếu như lại tuyển một thư kí có trình độ chỉ sợ là người đó cao ngạo lòng tự tôn lớn sẽ không chịu làm những việc vặt, vậy chẳng khác gì là tuyển một trợ lý mới.

Tốt nhất là vẫn nên giữ lại cái cô gái ngốc nhìn rất chi là mềm mại khiến người ta luôn có dục vọng muốn ức hiếp này.

Nhìn thẳng vài giây, vẻ mặt nhăn nhúm của Lý Minh Triết đột nhiên giãn ra, mỉm cười nhìn vào cặp mắt sáng long lanh đang mở to của Đậu Đậu nói “vậy được rồi, nếu đã nghe không hiểu thì không cần đi nữa, nhưng việc bố trí phòng họp vẫn phải làm cho tốt.”

Hóa ra không bị đuổi...

Hi vọng nhỏ nhoi trong mắt Đậu Đậu thoát cái đã bị dập tắt, uể oải đổ xuống ghế, thấy mằm mống cái phải bẻ gãy luôn đó mới là thượng sách, khéo miệng Lý Minh Triết hơi cong lên lộ ra nụ cười, phải tay đi đến ghế sofa ngồi vắt chân một cách tao nhã thưởng thức trà ngon, thần sắc trông rất thư thái tự đắc.

Tôi làm sao có thể buông tha cô dễ dàng chứ, cô gái ngốc nghếch luôn khiến cho tôi tức giận.

Lý Vũ Hiên dịch mông bò lại, hai tay áp vào khuôn mặt tròn trĩnh mềm mại của Đậu Đậu trêu chọc vui vẻ xong lại còn giả vờ quan tâm hỏi han “Đậu Đậu, cô sao rồi, có phải là không thích ở đây, hay là anh tôi lại ức hiếp cô nữa?”

“Không có” Hùng Đậu Đậu mệt mỏi lắc đầu, mặt bị bẹp thành hình quả dưa méo “anh trai anh chưa bao giờ ức hiếp tôi.”

Lý Minh Triết thối thối cốc trà kiêu ngạo chớp mắt một cái, cúi đầu tiếp tục thưởng thức trà, mỉm cười vui vẻ thoải mái, cô gái này hình như cũng không ngốc lắm, vẫn là do mình dạy ~ dễ tốt, có thể cân nhắc sau này sẽ đối xử với cô ta tốt hơn một chút.

“Anh ta chỉ là... ngược đãi tôi mà thôi.”

Ngụm trà trong miệng Lý Minh Triết thoát cái phun ra tứ tung!

7. Chương 07

CHƯƠNG 7: HỒ LY À HỒ LY

“Ha ha ha... ha ha ha...”

Lý Vũ Hiên cười nghiêng cười ngã lăn cả xuống đất cười, toàn thân giật giật, đụng đổ cả ghế lật cả thùng rác, vui vẻ lăn lộn trong đồng rác dưới mặt đất giống như một con hồ ly lông vàng lớn vậy.

Hùng Đậu Đậu lặng lẽ đưa ánh mắt thương xót nhìn người cạp trên.

Sau đó Hùng Đậu Đậu không khỏi toát mồ hôi khi nghe các đồng nghiệp nói Lý Vũ Hiên được mệnh danh là cao thủ tình trường đối với cả nam giới và nữ giới, đó chẳng phải là con hồ ly ôm bụng lăn lộn dưới đất sao? Lại còn giết cả đàn ông lẫn phụ nữ gì chứ?

Run lấy bầy.

Lý Vũ Hiên cười xong thì xoa xoa bụng, lại chạy đến véo véo mặt Đậu Đậu còn nói gì là cảm giác tay rất tuyệt, vừa mềm vừa mịn, Hùng Đậu Đậu mặt mày đau khổ duỗi tay đẩy con hồ ly “này, mặt tôi không phải là bánh bao...”

Đúng là bánh bao, bóp như thế này chắc lòi cả nhân bánh ra mắt.

Ai biết được Lý Vũ Hiên càng bóp càng mạnh tay, Hùng Đậu Đậu chỉ còn biết xuống giọng cầu cứu Lý Minh Triết “tổng giám đốc, anh chắc chắn là não của em trai anh không bị cửa kẹp hỏng chứ?”

Lý Minh Triết gượng gạo ho khan một tiếng, quay mặt ra ngắm phong cảnh phía sau lưng, nhưng hai vai khẽ rung lên.

Đợi đến khi bóp sáng khoái rồi, mặt Đậu Đậu càng to hơn, Lý Vũ Hiên vỗ vào vào cái mặt phù thùng của Đậu Đậu quay sang Lý Minh Triết xin người “Anh, anh đem Đậu Đậu cho em nhé, vừa hay em cũng đang thiếu một thư kí, có được không anh?”

“Không được” Lý Minh Triết kéo dài mặt trầm giọng điều chỉnh “cô ấy là thư kí ‘riêng’ (ngữ khí nhấn mạnh) của anh.”

Hùng Đậu Đậu, ý! sao sau từ “thư kí” lại có thêm hậu tố nhỉ?

Bất luận là Lý Vũ Hiên ra điều kiện gì, khóc lóc van xin như thế nào (toát mồ hôi...), cuối cùng cũng không thể đoạt được Đậu Đậu, đành phải ầm ỨC xuống dưới làm việc, đến giờ ăn cơm trưa Lý Minh Triết có hên ăn cơm vừa mới cầm cặp đi, Lý Vũ Hiên đã cầm ngay mấy hộp cơm đến, mặt đầy vô sỉ ngồi chen chúc ăn cơm với Hùng Đậu Đậu trên chiếc bàn làm việc nhỏ.

Hùng Đậu Đậu chỉ vào hộp cơm của mình bên trong có súp lơ xanh xào thịt bò “tôi có đồ ăn rồi...”

Lý Vũ Hiên chẳng buồn quan tâm, đem hộp cơm của Đậu Đậu vứt sang một bên, rồi lại đem đồ ăn của mình đẩy đến trước mặt Đậu Đậu, ra sức cổ vũ “Cô nếm thử đi, canh gà hầm sâm này là đặt từ nhà hàng vừa mới mang đến sau giờ nghỉ, mùi vị rất tươi ngon.”

Một chiếc hộp trắng bên trong là canh gà màu vàng nhạt, một con gà non ở bên trong nhìn đã thấy rất hấp dẫn, mùi gà hầm thơm phức bốc lên thật là kích thích vị giác của người ta, rất khó cưỡng lại được.

Hùng Đậu Đậu cúi thấp đầu, ngại ngần gờ đũa gắp, Lý Vũ Hiên tự mình đưa tay múc một thìa canh đưa đến bên miệng Đậu Đậu, Đậu Đậu do dự một lát ngẩng đầu nhìn Lý Vũ Hiên mắt ‘long lanh’ rồi mới húp thìa canh nuốt một ngụm.

Quả nhiên là tươi ngon không gì sánh được.

Lý Vũ Hiên xé đùi gà, dùng giấy ăn bao xung quanh phía dưới rồi gờ ra, Đậu Đậu nói ‘cảm ơn’ rồi nhận lấy, vừa cắn một miếng thịt rất mềm, vừa cho vào miệng hai mắt lập tức biến thành hình trái tim “...rất... rất ngon.”

Lý Vũ Hiên lại đẩy đến một hộp cơm “nếm thử cái này đi, đây là sườn cừu nướng than đặc biệt chuyển từ trong núi ra, nghe nói là cừu con mới sinh ra xương còn rất mềm đó!”

Gắp một miếng sườn lên đưa cho Đậu Đậu, Đậu Đậu ăn hết miếng sườn nước mắt tràn trề “...ngon quá đi mất.”

Lý Vũ Hiên cười híp cả mắt.

Có câu nói thế nào nhỉ, muốn giữ được lòng người, đầu tiên phải nắm được dạ dày của cô ta, không xem phim Hàn Quốc đàn ông lừa phụ nữ đều nói câu này sao ‘đi nào, để anh trai đưa em đi ăn đồ ăn ngon’ sau đó cô gái đó chắc chắn sẽ leo đèo theo bạn, phụ nữ mà không yêu tiền rất ít, phụ nữ mà không tham ăn... về căn bản là không có!

Không chế được miệng của cô ta, cô ta sẽ không rời được bạn, ai mà chẳng sẽ đói, cho nên... hihih.

Lý Vũ Hiên nhìn Đậu Đậu mồm miệng đầy dầu mỡ, cười vô cùng ‘đê tiện’.

Thế là, dưới ánh mắt ‘đê tiện’ của Hồ Ly, Đậu Đậu ăn hết sạch chỗ đồ ăn anh ta mang đến mà còn có vẻ thòm thèm, sau khi ăn xong quan hệ của hai người rõ ràng tốt hơn rất nhiều, Lý Vũ Hiên còn không ngừng kể chuyện cười, lừa cho Đậu Đậu trong lúc vui vẻ lơ là cảnh giác anh ta đã đạt được thỏa thuận, Lý Vũ Hiên đã thành công trong việc dụ dỗ Đậu Đậu đến nhà mình thuê phòng.

Lúc đầu Đậu Đậu sống chết cũng không đồng ý, nói là cô nam quả nữ ở với nhau cùng nhà sẽ có điều tiếng không tốt, Lý Vũ Hiên không ngừng khoe khoang rằng nhà của mình rất to rất rộng, còn là kết cấu khép kín, rộng đến mức cho xe ngựa chạy cũng được hưởng hồ là chỉ thêm một người (kiểu so sánh gì vậy), Càng hấp dẫn người ta hơn nữa là Lý Vũ Hiên nói anh ta có thể đưa cô đi làm hàng ngày, như vậy không cần chen chúc trên xe bus nữa.

Mỗi ngày có thể ngủ nhiều hơn 1h, thật là vô cùng hấp dẫn, bức tường thép trong lòng của kẻ ham mê ngủ như Đậu Đậu bắt đầu sụp đổ.

“Nhưng mà, ngộ nhớ...”

Ngộ nhớ ngày nào đó thú tính của Hồ Ly bùng phát, Hùng Đậu Đậu có chút lo lắng nhìn Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên lập tức hiểu ra vấn đề, vội ôm ngực lùi lại mấy bước vội vàng hét to “này, không phải là cô có ý đồ với tôi đấy chứ, tôi không thích em gái đánh đá, cô nhăn nhoe như vậy không được qua đây!”

Chỗ nào nhăn nheo chứ...

Đậu Đậu lập tức tối sầm mặt mũi.

Nghĩ lại cũng đúng, cái loại được gọi là cao thủ tình trường nổi tiếng khắp nơi như Hồ Ly, làm sao có thể thích loại người ngốc nghếch vụng về hoàn toàn chẳng hiểu chút gì về tình cảm như cô, loại anh ta thích chắc chắn là những kiểu như ngôi sao điện ảnh minh tinh, sự thích thú của anh ta với cô bây giờ chẳng qua cũng chỉ giống như đối với một loại đồ chơi chưa từng thấy bao giờ hoặc là như đối đãi với chó với mèo vậy thôi.

Hùng Đậu Đậu vừa buông lỏng một chút Lý Vũ Hiên nhiệt tình tấn công, nói với cô giá thuê phòng quanh đây đắt ra sao, rồi bắt xe phiên phức thế nào, nói về hệ thống điều hòa ở giữa phòng nhà mình, còn nữa... sắp đến lúc thời tiết nóng bức nhất, gần 40 độ chen nhau trên xe bus chắc sẽ nhôm nhem như con mèo hoa, thế là Hùng Đậu Đậu động lòng, cũng cảm thấy một mình ra ngoài thuê nhà thì tính nguy hiểm sẽ cao hơn so với ở cùng Hồ Ly một chút, cho nên mới gạt đầu đồng ý.

Lý Vũ Hiên đi rồi Đậu Đậu mới vỗ mặt cắn bút, dằn vặt không biết nên nói chuyện này với Lý Minh Triết như thế nào, ở đây vẫn chưa ra làm sao cả đã chạy đến nhà em anh ta ở, Lý Minh Triết có nghĩ là cô đang lợi dụng không nhỉ?

Ôm đầu, Đậu Đậu bò ra bàn dùng bút chọc chọc đầu.

Thôi bỏ đi, ai bảo Hồ Ly đem ra một đống những điều kiện hấp dẫn để dụ dỗ cô lợi dụng chứ, hơn nữa đây cũng không gọi là lợi dụng, ở trong biệt thự một tháng, điện, nước điều hòa, thuê phòng, phí đi lại cũng phải trả ... Aiza... khụ khụ....

Vì cuộc sống, nhăn nheo thôi!

Lý Vũ Hiên làm việc ở phòng kế hoạch, nói là trợ lý của trưởng phòng, thực ra Lý Minh Triết cố ý sắp xếp cho anh ta ở đó học hỏi, hơn nữa số trưởng phòng trong công ty đều biết Lý Vũ Hiên là em trai của Lý Minh Triết, cũng chính là thái tử gia kế nhiệm, bàn tán tranh luận xôn xao, được mọi người tăng bốc, nói không ai dám trái lời.

Nhưng Lý Vũ Hiên từ nhỏ đã được người ta vây quanh quen rồi, đối với việc vài ba mỹ nữ vây quanh cũng chẳng có phản ứng gì nhiều, hơn thế nữa, những cô gái trong sáng lạnh lùng cao ngạo trong nước làm sao có thể sánh được với những cô gái bốc lửa với bộ ngực lớn ở nước ngoài, đối với những người đó chỉ như là một luồng khí mới, nhưng chưa được mấy ngày đã thấy chán ghét rồi, bình thường Lý Vũ Hiên đều vui đầu trong đồng văn kiện nhưng hôm nay mới một buổi chiều đã chạy lên tầng trên 3 lần!

Hùng Đậu Đậu đang gửi văn kiện, vừa quay đầu đã nhìn thấy Lý Vũ Hiên đứng dựa cửa nhìn cô cười, cười đến mức có thể gọi là khí thế xung thiên, đám con gái phòng bên cạnh (Trừ Đậu Đậu chẳng có chút hiệu nghiệm nào ra) đều sắp phụt máu mà chết cả, Hùng Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn Lý Vũ Hiên lần thứ 4 chạy lên đây trong buổi chiều nay thấp giọng nhắc nhở anh ta “chuyện đó, tối tôi sẽ đi, anh không cần phải chạy lên đây xác nhận...)

Mọi người lo sợ: oa oa, như vậy là sắp câu được rồi!

Lý Vũ Hiên chẳng thèm để ý đến ánh mắt quái lạ của mọi người lẫn vào phòng làm việc của Đậu Đậu, chẳng phải là cầm quyển truyện kiếm hiệp chơi thì là bình luận tay tiên nhân cô nuôi, Hùng Đậu Đậu đập vào mặt đá vào chân rất lâu anh ta mới chịu miễn cưỡng rời đi.

Đến hết giờ làm Lý Minh Triết vẫn chưa quay lại. Hùng Đậu Đậu nghĩ đến những từ ngữ chuẩn bị cả buổi chiều không được dùng đến thu dọn đồ đạc chuẩn bị đến nhà Lý Vũ Hiên ở trước đợi ngày mai sẽ nói, Lý Minh Triết chắc cũng không thể trở mặt với em trai, bắt cô dọn ra ngoài.

Những người xung quanh thu dọn đồ đạc, chỉ nghe thấy một giọng trong trẻo ngoài cửa, Lý Vũ Hiên khoác áo vest ngoài trên tay vô cùng đẹp trai, nghênh ngang hùng dũng bước vào trong phòng, ngón tay để lên miệng, hổi ra một nụ hôn gió, cặp mắt hồ ly bởi vì hưng phấn mà cong lên “Đậu Đậu, anh đến đón em về nhà!”

Mọi người kinh hãi: oa oa, nhanh như vậy đã sống chung rồi!

Tên Hồ Ly chết tiết này, sợ thiên hạ không biết chuyện chúng ta ‘sống chung’ hay sao, Hùng Đậu Đậu chỉ cảm thấy một dòng máu nóng chảy trên đầu, hận không thể đào hố mà nhảy xuống.

Mọi người thấy sự qua lại giữa chàng đẹp trai và rùa đất thì không kìm được ngẩng đầu nhìn trời mà than: thật quá lãng phí~

Lý Vũ Hiên giúp đẩy hành lý, Hùng Đậu Đậu chạy đi quẹt thẻ, hai người cùng nhau đi đến nhà để xe, đáng giận là, tên Hồ Ly ngốc kia quên mất là xe mình để ở khu nào trong nhà để xe, Đậu Đậu cũng không thường xuyên đến đây hai người đành mỗi mắt tìm từng chiếc một.

Tìm hết khu này đến khu khác, Hùng Đậu Đậu nhìn nhà xe rộng mênh mông hỏi “Lý Vũ Hiên, xe của anh là xe gì?”

Lý Vũ Hiên đưa mắt nhìn tứ phía, một đến nỗi mồ hôi đầm đìa “M 6 màu đen.”

Hùng Đậu Đậu ‘ồ, Mazda 6 à’.

Đợi sau khi Lý Vũ Hiên tìm được xe, Hùng Đậu Đậu đứng trước xe mặt tối sầm.

“Đây là xe của anh?”

“Ồ, tôi mượn đó, xe của tôi mới được vận chuyển bằng đường không về, mang đi bảo dưỡng rồi.”

“Đây là ... M 6?”

“Đương nhiên BMW X6, gọi tắt là M6.”

“...”

Được thôi, Đậu Đậu thừa nhận, tư duy của Hồ Ly người bình thường không bao giờ bì được.

Xe đi trong khu biệt thự rẽ trái rẽ phải cuối cùng cũng dừng trước một căn biệt thự màu xanh thẫm.

Vừa vào cửa Hùng Đậu Đậu đã bị chấn động.

Nhà toàn một màu đen~

Trang trí của phòng khách và tầng hai đều là kính và sắt thép màu đen đầy phong cách hiện đại, cầu thang và nền sàn nhà đều là đá Đại Lý màu đen có hoa văn như sóng biển, trên tường là giấy dán tường hình rồng màu vàng kết hợp với màu xanh thẫm, ghế sofa da màu đen, đồ uống trà là đá Đại Lý đen, vô số bóng đèn mang ánh sáng màu vàng, tất cả đều toát lên vẻ xa hoa trầm mặc.

Lý Vũ Hiên giúp cô mang hành lý lên phòng khách ở phía đông của lầu hai, phòng khách không lớn khoảng 40 mét vuông, có đầy đủ đồ đạc, có một nhà vệ sinh độc lập, giường, bàn để có đủ, bố trí rất đơn giản, trừ nền nhà màu trắng ra toàn bộ đều là màu hồng nhạt, bàn màu hồng nhạt, giường màu hồng nhạt, đến chăn đệm cũng là hoa màu hồng nhạt.

Không thể ngờ được, trong nhà của Lý Vũ Hiên lại có một phòng khách như thế này.

Lý Vũ Hiên đưa cô đi ra còn nói rất thần bí “bên cạnh là phòng của tôi, nửa đêm nếu sợ hãi có thể đến tìm tôi...”

Lý Vũ Hiên chỉ chỉ vào căn phòng ở giữa.

Sợ hãi?

Hùng Đậu Đậu chẳng để ý đáp “được thôi.”

Lý Vũ Hiên thầm vui sướng, cô ấy đồng ý rồi, tối sẽ sang tìm mình như thế này như thế này, sau đó như thế kia như thế kia?

Hùng Đậu Đậu chỉ chỉ vào căn ở góc phía tây “đó là gì, cũng là phòng khách phải không?”

Lý Vũ Hiên chớp chớp mắt không lên tiếng.

“Cạch cạch.”

Bỗng nhiên cửa mở ra, Lý Minh Triết mặc bộ đồ đen bỗng nhiên xuất hiện trước cửa!

Lý Minh Triết sắc mặt nghiêm túc cầm tập văn kiện đi đến, cởi giày da đặt lên tủ giày đi vào bên trong.

“Ồ?”

Lý Minh Triết đứng sững “sao cô lại ở đây”.

Hùng Đậu Đậu đứng ngốc nghếch tại hiện trường, đây không phải là nhà của Lý Vũ Hiên sao, Lý Minh Triết sao lại có chìa khóa, mà lại còn tự nhiên như về nhà của mình vậy?

Lý Minh Triết lập tức hiểu ra, chắc chắn là tên tiểu tử đáng chết đó sử dụng thủ đoạn lừa cô gái này về nhà, nó muốn làm gì, lại còn đem một cô gái đến ở trong nhà của hai người đàn ông độc thân, Lý Minh Triết quay người trừng mắt với Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên thản nhiên nhìn sang Đậu Đậu, vô tâm nói với anh trai của mình “Anh, Đậu Đậu đến ở nhà chúng ta!”

Chú ý, không phải là ‘nhà em’ mà là ‘nhà chúng ta’.

8. Chương 08

CHƯƠNG 8: ĐÊM MƯA SẮM CHỚP KINH HOÀNG

Lý Minh Triết nhíu mày, có thể dễ dàng đến nhà một người đàn ông ở như thế này, cô gái này đúng thật là... thật không biết xấu hổ!

Lý Vũ Hiên còn ra vẻ vô tội giải thích thay Đậu Đậu “Đậu Đậu không có chỗ ở, một cô gái đơn thuần đáng yêu như thế này phải lưu lạc một mình bên ngoài, ngộ nhỡ bị người xấu lừa đi mất thì thật đáng thương.”

Lý Minh Triết nói lỏng cà vạt, sắc mặt lạnh băng băng lướt qua một lượt chỗ cánh tay Lý Vũ Hiên đang đặt trên eo của Đậu Đậu đang mím chặt môi “Như thế cũng đúng, với trí thông minh của cô ta căn bản không cần lừa.”

Hùng Đậu Đậu tức giận, anh... anh có ý gì chứ!

Người ta đã không hoan nghênh chẳng nhẽ còn mặt dày ở lại, để biểu thị chí khí ‘kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục’ Hùng Đậu Đậu nhanh chóng thu dọn đồ đạc, kéo bọc sọt từ trên lầu xuống, Lý Vũ Hiên vội vàng tóm lấy “Đậu Đậu, cô đừng đi, Đậu Đậu...”

Hùng Đậu Đậu đưa mắt nhìn Lý Minh Triết đang ngồi trên sofa đọc báo ngẩng đầu vĩnh cảm bỏ đi.

Ai muốn ở cùng anh chứ, tôi cũng chẳng muốn chịu ngược đãi.

Lý Minh Triết đưa mắt nhìn hai người đã đi đến cửa, lật lật tờ báo chậm rãi nói “nghe nói gần đây trong tháng này nạn trộm cướp đặc biệt gia tăng, đặc biệt là phụ nữ độc thân, rất dễ dàng được... sự ‘đổi đãi’ của loại chẳng ra người.”

Bước chân của Đậu Đậu dừng lại.

Lý Vũ Hiên chớp chớp mắt với anh trai anh thềm cười trộm, quả nhiên là anh trai anh cũng muốn giữ Đậu Đậu lại.

Lý Minh Triết lật một trang báo khác, tiếp tục ‘ném đạn xuống nước sâu’: “hôm kia một cô gái trẻ gọi xe ra ngoài, bị đưa đến vùng ngoại thành hoang vu...”

Lý Vũ Hiên hỏi “sau đó thì sao?”

“tiền hiếp hạo cướp”.

Hùng Đậu Đậu khẽ run lên, hành lý trong tay rơi bụp sang một bên.

Lý Vũ Hiên nhanh chóng dừng hành lý dậy rồi ngồi lên trên, mắt mong ngóng nhìn Đậu Đậu “Đậu Đậu đừng đi, cô đi rồi tôi chẳng có cách gì véo má cô nữa...”

Hùng Đậu Đậu dùng sức cầm chặt quai xách của túi hành lý.

Hồ Ly, anh ngồi lên cái vali đó bên trong là đều là quần áo của tôi, ngồi như vậy sẽ là nhăn nhúm hết quần áo...

Dùng một lực thật mạnh Đậu Đậu kéo hành lý ra, Lý Vũ Hiên vội vàng dùng thân người chắn trước cửa không cho Đậu Đậu đi ra ngoài “Đậu Đậu cô cũng biết đó, anh trai tôi thường xuyên đi công tác, tôi ở nhà một mình sẽ cảm thấy... sợ hãi.”

Một người con trai tỏ ra sợ sệt... thật là kinh khủng!

Hùng Đậu Đậu xoa cánh tay nổi đầy da gà, quay đầu nhìn Lý Minh Triết mặt chẳng biểu lộ chút cảm xúc gì, nếu như mỗi ngày phải đối diện với bộ mặt xám xịt kia từ sáng đến tối thì chẳng thà ra ngoài còn hơn, Đậu Đậu kéo hành lý đẩy Lý Vũ Hiên ra “tôi vẫn nên ra ngoài thuê phòng thì hơn, Hồ Ly, cảm ơn anh.”

Lý Vũ Hiên trừng mắt nhìn anh trai chắn trước cửa không cho Đậu Đậu ra ngoài.

Lý Minh Triết lại thở dài cái nữa đứng dậy, đặt tờ báo xuống đi về phía hai người kia nhìn thẳng vào Lý Vũ Hiên, rồi lại đưa mắt nhìn Đậu Đậu đang cúi gằm đầu “Vũ Hiên, anh cũng chẳng muốn thư kí của mình mất tích một cách vô duyên vô cớ, sự an toàn của cô ta giao cả cho cậu đó.”

Lý Vũ Hiên cong khóe miệng lên “anh...”

Hùng Đậu Đậu cảm thấy mềm lòng một chút, hóa ra anh ấy không bài xích việc mình ở trong nhà của họ.

Lý Minh Triết mặt vẫn lạnh tanh đi lên lầu, đi đến căn phòng cách xa chỗ Đậu Đậu nhất “bởi vì bị cảnh sát hỏi han sẽ rất phiền phức.”

Hùng Đậu Đậu:...(tôi hôm nay sẽ lên lút treo cổ chết trước cửa phòng anh...)

Cơm tối gọi đồ ăn từ bên ngoài về, Lý Minh Triết không biết làm cơm, mà Lý Vũ Hiên thì ở nước ngoài suốt, lúc mới về Trung Quốc chẳng biết chút gì về đồ ăn Trung Quốc, khi đó có lần Lý Minh Triết phát hiện Lý Vũ Hiên làm cơm, cậu ta đem nguyên một tảng thịt to còn chảy máu rùng rùng cắt ra thành từng miếng rất dày rồi đặt luôn vào lò nướng thành cháy đen, từ đó anh kiên quyết gọi đồ ăn bên ngoài về.

Bởi vì dọn dẹp phòng xong đã rất mệt, Đậu Đậu ăn một chút Pizza sau đó lên giường đi ngủ.

Đến đêm một trận mưa gió sấm chớp bên ngoài cửa, sấm chớp ầm ầm thật khiến cho người ta sợ hãi, mà chớp giật sáng lóe, mỗi một tia chớp lóe lên trên bầu trời đều khiến cho ai đó co rúm người lại run bần bật trong chăn nằm chặt gối phát ra những tiếng rên rĩ.

Ai có thể ngờ được, đường đường là một sát thủ tình trường không sợ trời không sợ đất, lái xe lái đến 250km/h, dám chồm cả đồ của lão đại băng nhóm xã hội đen, nhưng lại sợ sấm chớp. Từ khi 7 tuổi đã bắt đầu sợ sấm chớp nhưng nào ai biết được nguyên nhân vì sao.

Đột nhiên, một tia chớp vô cùng sáng lóe lên, Lý Vũ Hiên bị dọa cho khóc òa lên.

Tiếng sấm ầm ầm liên tiếp khiến cho người mềm nhũn ra, âm thanh u ám như đến từ địa ngục, Lý Vũ Hiên run lập cập sống chết không dám dậy kéo rèm cửa, trong phòng lúc sáng lúc tối, lúc đó cửa phòng đột nhiên mở ra!

“A!!!!!!!!!!”

Lý Vũ Hiên cất giọng kêu khiếp đảm, rồi lăn thẳng xuống giường, chỉ để lộ ra một cặp mắt vô cùng khiếp hãi.

Một bóng trắng đang bay lại.

Quỷ.....

Tất cả lông tơ trên người Lý Vũ Hiên dựng đứng hết lên.

Bóng trắng càng bay càng gần, mái tóc đen đen xõa xuống trên vai, trong bóng tối nhìn không rõ mặt chỉ cảm thấy một khối trắng mơ hồ không phân rõ đầu là mắt là mũi. Lý Vũ Hiên bị dọa cho một trận toàn thân run lẩy bẩy, muốn bò vào trong gầm giường chôn nhưng chân tay chẳng thể cử động được, dường như bị bắn cho thuốc làm toàn thân mềm nhũn không chút sức lực.

Rõ ràng không muốn nhìn nhưng lại không thể không chế được bản thân, mắt nhìn chăm chăm về phía cái bóng trắng, càng sợ càng muốn nhìn không có cách gì tự khống chế.

Đột nhiên Lý Vũ Hiên phát hiện con ma này không có chân!

Phía bên dưới y phục trắng trông không hợp thành một thể với màu đen của sắc đêm, chỉ có phần phía trên bay bay trong không trung.

Lại một tia chớp nữa lóe trên bầu trời, trước mắt trắng xóa bóng trắng nhợt nhạt sáng lên, mái tóc đen bay bay trong gió mạnh như khiêu vũ trước mặt vậy, Lý Vũ Hiên tái mét mặt tay run run nắm lấy chân, mắt như muốn nứt ra, dường như có luồng khí bay đến.

Nó... nó muốn qua đây!

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên “ý, người đâu?”

Hùng Đậu Đậu?

Chỉ nhìn thấy bóng trắng bay đến trước giường, đưa cánh tay trắng trắng ra sờ sờ ga giường rồi nói “còn ầm... nhưng Hồ Ly đâu?”

Đúng là giọng của Đậu Đậu!

Mặc kệ nó là quỷ hay là Đậu Đậu hoặc là một con quỷ có giọng nói giống người con gái đó thì đều không quan trọng, quan trọng là nó có một giọng nói khiến cho người ta rất an lòng, Lý Vũ Hiên vội vàng bò từ dưới giường lên, lao mạnh vào cái bóng kia, Hùng Đậu Đậu không ngờ được sẽ có người bò từ dưới giường lên liền bị dọa cho lảo đảo, vội vàng đưa tay ôm đầu nhưng còn chưa kịp ôm Lý Vũ Hiên đã đâm rầm đến.

Sau đó “A...”

Lý Vũ Hiên sờ vào mặt kêu thảm thiết “mắt của tôi...”

Ai có thể ngờ được, cánh tay còn đang ở lưng chừng Hùng Đậu Đậu khua khoảng loạn xạ, và đâm đúng vào mắt phải của Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên từ trên cao rơi bụm xuống đất, đau đến mức nước mắt rùng rùng, bịt chặt mắt phải và tóm lấy tay của Đậu Đậu khóc rống riết.

Việc này khiến Đậu Đậu bị dọa cho sợ vội vàng muốn chạy đi, vừa lùi vừa nói “tôi... Tôi không cố ý...”

Vết thương hình như rất nghiêm trọng liệu có bị mù không, sao mà Hồ Ly lại khóc thảm thiết như vậy?

Đậu Đậu lo lắng giằng cánh tay đang bịt mắt ra “tôi xem xem, anh đừng có bịt chặt như vậy, tay...a!”

Lý Vũ Hiên giằng mạnh người ôm chặt vào trong lòng như quắp chiếc gối ôm vậy, giọng run run bất thường mang âm mũi rất nặng “đừng đi, Đậu Đậu... mau giúp tôi kéo rèm cửa, đóng cửa sổ lại... (một tia chớp lóe lên) oa!!!!!!!!!!...”

“Ý?”

“Nhanh... Nhanh lên...”

Lý Vũ Hiên giống như con Hồ Ly bị dọa cho kinh hãi, ánh mắt kinh sợ nhìn ra phía cửa sổ tối đen như vực sâu hời hững, cả thân hình cao lớn sợ hãi run cầm cập, Hùng Đậu Đậu đành phải đi giúp Hồ Ly đóng cửa sổ trước, chân Lý Vũ Hiên mềm nhũn bất động chắc chắn chẳng thể động tay được, Đậu Đậu đành phải tự mình đi đóng cửa sổ, khóa cửa xong thì kéo rèm, rèm cửa có hai tầng, một tầng dày, một tầng mỏng, Hùng Đậu Đậu với mũi mà không với được, giọng Hồ Ly run cầm cập thúc giục “kéo nhanh lên, không cần kéo tầng mỏng, kéo tầng dày đó...”

Hùng Đậu Đậu cố gắng dùng tay tóm lấy cái rèm cửa dày, dùng lực kéo kín rèm cửa lại, khi hai đầu đã được kéo chặt lại thì trong phòng liền tối om om, tối đến mức có giờ tay ra cũng chẳng nhìn thấy nổi năm đầu

ngón tay mình, tiếng mưa và tiếng sấm bên ngoài nhỏ hơn rất nhiều, mờ mờ ảo ảo như đang bị ngăn cách với một thế giới khác vậy.

Tay của Lý Vũ Hiên lạnh toát, lòng bàn tay đều là mồ hôi, đến cánh tay và cổ tay cũng run lên, cả người chẳng có chút sức lực ngồi bệt xuống đất, người mềm nhũn ra như đồng bùn.

Nhưng bây giờ đang là một đêm mưa giữa hè, nóng bức vô cùng.

Đậu Đậu thuận theo hướng tay của Lý Vũ Hiên cũng ngồi xuống “...Hồ Ly, anh gặp ác mộng à?”

Bỗng nhiên một tiếng sấm nữa lại vang lên, Lý Vũ Hiên lại giật thót mình một cái, vội vàng rúc vào lòng Đậu Đậu, chết cũng không chịu rời ra nằm cuộn tròn dưới cánh tay Đậu Đậu.

“Đậu Đậu... Tôi sợ lắm...”

Hồ Ly hóa ra là sợ sấm chớp?!

Đậu Đậu cảm thấy như náo vừa được giáng cho mấy tiếng sấm động trời, nhưng mặc dù tiếng sấm ồm ồm Hùng Đậu Đậu vẫn tốt bụng ngồi vỗ vỗ vào con vật cứng to lớn đang kinh sợ “đừng sợ! đừng sợ, tôi sẽ ngồi đây nói chuyện với anh.”

Hai người ngồi dưới sàn nhà, Lý Vũ Hiên cuộn cả cái chân, thời tiết rất nóng, tuy Hùng Đậu Đậu người đã ướt sũng mồ hôi nhưng Lý Vũ Hiên dường như vẫn không ngừng run rẩy, quần áo sau lưng đã ướt sũng mồ hôi lạnh.

“Hồ Ly, anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“2... 25...”

“Ồ”

Một tia chớp lại lóe lên, mặc dù rèm cửa đã kéo, nhưng ánh sáng vẫn xuyên qua được lớp rèm cửa vào trong phòng tạo thành một hình ảnh vô cùng ma quái đáng sợ, tiếp theo sau đó là tiếng sấm vang trời, như muốn xuyên thủng lỗ tai. Lý Vũ Hiên càng run sợ hơn nữa mở to ánh mắt kinh hãi nhìn ra phía cửa sổ.

Lúc này, Hồ Ly đã bị dọa cho sợ đến mức nói không nổi nữa.

Càng sợ hãi thì càng tập trung tinh thần, càng tập trung thì càng căng thẳng, nếu như làm chuyển hướng chú ý thì có phải sẽ làm giảm bớt cảm giác sợ hãi không?

Hùng Đậu Đậu thò tay vào trong chăn cầm lấy bàn tay lạnh toát của Lý Vũ Hiên “À này, anh có biết hát không?”

“...Biết.”

“Hát một bài đi, vô vị quá.”

“...Không muốn.”

“Ồ, vậy thì tôi sẽ hát cho anh nghe nhé. Ừm, anh có thích nghe bài Cung sư tử không? ‘khi chỉ có một mình không phải không nhớ anh... Khi chỉ có một mình chỉ là sợ phải nhớ anh... khi chỉ có một mình...”

Hùng Đậu Đậu hát chẳng vui vẻ gì, vừa hát vừa đung đưa đầu.

Hát được hai phút thì Lý Vũ Hiên không thể chịu đựng được nữa “Dừng”!

Đậu Đậu đang hát bỗng nhiên bị gián đoạn “Sao?”

Lý Vũ Hiên dùng sức nắm chặt chăn “Đậu Đậu cô chắc chắn là cô không phải phải học tiếng cừu kêu chứ?”

Hùng Đậu Đậu:...

“Bỏ đi” Lý Vũ Hiên lấy giọng “Có lẽ để tôi hát cho thì hơn, cô chỉ việc nghe là được rồi, @#&^*... (tiếng Anh, Đậu Đậu hoàn toàn không hiểu gì...) @#%&%%*...”

Giọng của anh ta không trầm như giọng của Lý Minh Triết, trong cái mềm và mảnh lại có 1 chút hơi khản khản, đặc biệt là khi hát một bài mang âm hưởng đồng quê Nam Mỹ, đúng là không gì sánh bằng.

Hùng Đậu Đậu ngây người nghe say sưa ngây ngất “hay thật đó.”

Lý Vũ Hiên hăng giọng một tiếng, giũ chân ra đứng dậy, tay chỉ vào trần nhà trang trí hoa văn hình đồ pha trà “cái đó, cũng chẳng xem xem chúng ta là ai, tôi vốn được mệnh danh là sát thủ tình trường, nếu như cho tôi một cây đàn ghi ta, thì chỉ cần một tối tôi chắc chắn có thể ‘câu’ được năm mỹ nhân! Đậu Đậu tôi hát cho cô nghe ca khúc nổi tiếng của tôi!”

Hùng Đậu Đậu vỗ trán, đúng là tự yêu mình đến phát cuồng.

Tiếp tục hát các ca khúc tiếng Anh, Đậu Đậu mặt chảy dài buồn ngủ, Lý Vũ Hiên đang hứng phần đập chân đứng trên giường nhảy từng từng, Đậu Đậu ngồi xồm ồm gối thu mình lại phía chân giường ngủ gật, đợi đến lúc Lý Vũ Hiên bị một tia chớp bất ngờ làm cho giật mình, sợ đến mức lập tức vùi đầu vào bụng Đậu Đậu “Đậu... Đậu à... đừng ngủ... ở cạnh tôi...”

“... Được”

Đậu Đậu không kìm được vỗ vỗ vào đầu của con vật cưng đang bị dọa cho sợ hãi “ngoan nào, ngủ đi, ngủ đi...”

Lý Vũ Hiên nằm co rúm cổ găng chuyển sự chú ý sang bàn tay đang để trên đầu mình.

Chầm chậm từ từ Lý Vũ Hiên cũng chìm vào giấc ngủ, chỉ là người đang ngủ kia nằm mơ lông mày nhíu lại, lông mi thỉnh thoảng lại rung rung. Hùng Đậu Đậu vô ý vô tứ ngủ duỗi chân duỗi tay thành hình chữ “Đại”, mà Lý Vũ Hiên đang nằm co rúm dưới cánh tay mình, như ngủ một cách ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, mưa đi trời nắng.

Bởi vì rèm cửa đã kéo hết nên trong phòng vẫn rất tối, hai sinh vật kì quái đang ôm nhau ngủ, bởi vì tối qua mất sức quá nên giờ ngủ vẫn rất say, Đậu Đậu nằm xấp xuống đất ngủ rất say sưa, chiếc váy ngủ màu trắng rộng nhảu nheo rúm ró bị kéo lên tận phần eo, một cặp chân trắng nõn nà lộ ra, mà Lý Vũ Hiên lại ôm chặt phía sau eo Đậu Đậu, đầu gối lên cặp trên đùi kia... trên 3 tác vuông, mặt gối lên chiếc quần nhỏ nhỏ in hình chú thỏ nhỏ gặm cà rốt màu hồng nhạt trên mông Đậu Đậu ngủ ngon lành.

Chỉ có điều mắt thâm quầng, ngủ giống như xác chết khô.

Buổi sáng cả hai người chẳng ai chịu ra khỏi phòng xuống ăn sáng, thấy sắp đi làm muộn rồi Lý Minh Triết mới lên lầu gọi hai kẻ ngủ lười kia dậy đi làm, nhưng gõ cửa phòng Lý Vũ Hiên mà bên trong chẳng thấy ai trả lời, Lý Minh Triết cảm thấy có gì không đúng liền đẩy cửa vào, dù sao cũng là em trai mình điểm này cũng không thể coi là vô lễ.

Khi vào phòng, Lý Minh Triết nhìn thấy cảnh tượng thư kí và em trai anh ta áo quần xộc xệch nằm ngủ với nhau!

9. Chương 09

CHƯƠNG 9: LÃO LÝ NỔI GIẬN

Được đó Lý Vũ Hiên, cậu chơi bởi với phụ nữ mà dám động tới cả người bên cạnh tôi.

Lý Minh Triết giận đến mức tay run lên, chạy thẳng đến giường mạnh tay tát cho Lý Vũ Hiên đang ngủ ngon lành một phát.

Cái tát này dùng lực rất mạnh đúng là chẳng chút nương tình.

Lý Vũ Hiên ré lên một tiếng, bị đánh cho tỉnh ngủ, đau đớn lấy tay ôm mặt một lúc lâu mới thấy đỡ, trừng mắt đang định mở miệng chửi thì phát hiện ra Lý Minh Triết mặt mũi hầm hầm đang đứng trước mặt mình, không kìm được tức giận vô lễ “Anh dựa vào cái gì mà đánh em!”

Lý Minh Triết dùng dùng tức giận chỉ vào cái thân hình đang nằm dưới Lý Vũ Hiên, cô gái đầu ngón tay run run đang ra sức kéo chiếc váy ngủ xuống, cả khuôn mặt lạnh lùng như núi băng đang bị vỡ vụn “Cậu tự xem việc tốt mà mình làm đi!”

Lý Vũ Hiên nheo nheo mắt cúi đầu nhìn Đậu Đậu vừa mới tỉnh ngủ, Hùng Đậu Đậu dùng ánh mắt còn mơ màng hơn cả anh ta nhìn chòng chọc vào anh ta, rồi lại nhìn khuôn mặt đen xì của Lý Minh Triết, hỏi một câu hỏi ngốc nghếch “Sao hai người lại ở trong phòng của tôi...”

Lý Minh Triết: ! ! ! ! !

Lý Minh Triết hung dữ cắn răng “Đây là phòng của Vũ Hiên! Tại sao cô lại xuất hiện ở đây!” (Tại sao hai người lại ôm nhau ngủ, tại sao cậu ta lại gối đầu lên trên... chỗ đó của cô!)

Hùng Đậu Đậu nhìn khắp một vòng, dùng tay cào cào cái đầu đang rối tung, nghĩ rất lâu mới nhớ ra tối qua vì nghe thấy những âm thanh quái đản bên phòng bên cạnh mới chạy đi xem, rồi phát hiện ra Lý Vũ Hiên bị sấm chớp dọa cho sợ hãi, sau đó hai người hát... sau đó... quên mất rồi...

“Ồ” Hùng Đậu Đậu nghiêng đầu nói một cách vô cùng hồn nhiên “Tôi tự chạy đến...”

Tất cả gân xanh trên trán Lý Minh Triết lại nổi hết cả lên.

Mới có ở ngày đầu tiên đã chạy đến phòng của đàn ông, cái cô gái như cô đúng thật là... chẳng nhẽ cô không biết Lý Vũ Hiên là gì sao, nó cởi quần áo của phụ nữ còn thuận tay hơn là tự cởi quần áo cho mình, số cô gái nó đã từng ôm còn nhiều hơn số đàn ông cô đã từng gặp, một cô gái ngốc nghếch như cô ở cùng với nó còn nguy hiểm hơn là ở cùng với một con sói đói, cô có hiểu hay không!

Lý Minh Triết tức giận thở phì phì, đưa tay chỉ chỉ vào Lý Vũ Hiên, rồi lại chỉ vào Đậu Đậu đang cắn răng hoảng hốt.

... Tổng giám đốc đại nhân từ trước đến nay chưa bao giờ tức giận như thế này.

Lý Vũ Hiên cũng bình tĩnh lại, xoa xoa vào nửa bên mặt sưng vù ngồi xổm xuống một bên không nói gì, hai con mắt đảo qua đảo lại hết nhìn lên anh trai lại chuyển sang nhìn Đậu Đậu, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Đậu Đậu thì hoàn toàn mù mịt chẳng biết rõ là Lý Minh Triết đang tức ai, cô với Lý Vũ Hiên chẳng xảy ra bất cứ chuyện gì cả, chẳng qua là nửa đêm cô chạy đến an ủi Hồ Ly bị sấm chớp làm cho sợ hết hồn, tại sao lại tức giận như vậy chứ?

Tuy tư thế ngủ của hai người vô cùng không ‘hài hòa’, nhưng thực sự là không có làm bất cứ chuyện gì, Hồ Ly là loại người yêu đương bốc lửa như thế, hơn nữa có ‘đói’ không có ‘đồ ăn’ cũng không đến mức ăn bữa (Đậu Đậu toát mồ hôi).

Thế là Hùng Đậu Đậu tiếp tục dùng ánh mắt chân thật ngây thơ nhìn thẳng vào khuôn mặt xám xịt của Lý Minh Triết.

Lý Vũ Hiên lén lút đi lấy cái gương kiểm tra vết thương trên mặt mình.

“Ôi...”

Hùng Đậu Đậu quay đầu chỉ nhìn thấy Lý Vũ Hiên đang ôm mặt bị phần ném một chiếc gối về phía Lý Minh Triết “Anh hủy hoại dung mạo của tôi! Ông đây kiểm cơn nhờ vào khuôn mặt này đó, anh nhìn cả con mắt thâm đen này đi!”

Lý Minh Triết hừm một tiếng lạnh lùng, sắc mặt càng tệ hơn.

Hùng Đậu Đậu giơ tay, nhỏ nhẹ nói “Cái đó... là tôi đánh đó.”

Lý Minh Triết quay mặt lại nhìn mặt có chút gì đó khó tin, dựa vào chân tay nhỏ nhắn của người con gái này có thể đánh được Lý Vũ Hiên từ nhỏ đã đánh nhau với người ta nhiều như cơm bữa? Nếu như không phải là do Lý Vũ Hiên cố ý để cho cô đánh thì chắc là do hai người kia chắc chắn đã xảy ra... hoạt động... vận động tay chân kịch liệt...

Lý Minh Triết ngắt đầu tay nắm chặt thành đấm trong tay áo.

Lý Minh Triết đương nhiên không thể biết được tình trạng hỗn loạn đêm qua, trong lúc tức giận tư duy cũng không còn sáng suốt nữa chỉ có thể nghĩ đến những chuyện không đúng đắn, càng nghĩ càng xa rời thực tế.

Lý Vũ Hiên cũng đã nhớ ra việc tối qua đụng phải tay Đậu Đậu nở một nụ cười ngượng ngùng “À, là Đậu Đậu ‘đánh’ à, không cần lo lắng, yêu cho roi cho vọt mà, Đậu Đậu xin cô nhất thiết không được coi tôi là kẻ yêu đương dễ dãi nhé, xin cô, đừng giày vò tôi nhé!”

Hùng Đậu Đậu:... (Tôi có thể đi nôn một chút không?)

Lý Minh Triết trợn mắt nhìn Lý Vũ Hiên, khoe miệng Lý Vũ Hiên hơi thụt xuống “ye...”

Lý Minh Triết giơ tay phải cốc cốc vào trán Đậu Đậu, gõ rồi lại gõ, cuối cùng giận dữ buông tay xuống, đi thẳng ra cửa không thèm quay đầu lại, một tiếng ‘rầm’ rất to vang lên, trong phòng chỉ còn sót lại hai người Lý Vũ Hiên và Đậu Đậu đứng đối diện nhau.

“Hồ Ly, rốt cục anh trai anh đang giận ai vậy?”

“Tôi nghĩ có lẽ là... Hai chúng ta.”

“Nhưng tại sao chứ?”

“Cái này, chủ yếu là bởi vì, có thể là do anh ấy coi cô là...” Lý Vũ Hiên suy nghĩ một lát, tự nhiên không muốn nói cho cô gái này biết chân tướng của sự thực mà anh ta đột nhiên vừa phát hiện ra, thế là dùng một giọng điệu rất thoải mái thốt ra một câu “... vật sở hữu.”

Vật sở hữu?

Hùng Đậu Đậu chớp chớp mắt, dường như đã hiểu ra “Hóa ra là giữ đồ ăn... giống như con chó trước đây tôi nuôi vậy... người khác cướp xương của nó nó liền nhe răng, anh anh vừa nãy cũng giống như bị cướp mất miếng xương vậy...”

Lý Vũ Hiên đen mặt “Đậu Đậu, tôi cảm thấy đây không phải là trọng điểm.”

Hùng Đậu Đậu hoang mang hỏi “Vậy trọng điểm là gì?”

Lý Vũ Hiên đưa chiếc đồng hồ đặt ở đầu giường ra trước mặt Đậu Đậu, 8h15’, giờ vào làm là 8h, nếu như hai người dùng tốc tên lửa tắm rửa thay quần áo lái xe đến công ty thì vẫn chắc chắn đến muộn. Vừa rồi khi Lý Minh Triết đi vào thì đã thay quần áo bây giờ chắc đã gần đến công ty rồi.

Hùng Đậu Đậu nhìn Lý Vũ Hiên “Hồ Ly, tiền thưởng của tôi...”

Lý Vũ Hiên làm vẻ mặt bí trướng, duỗi tay bóp bóp khuôn mặt trắng ngần của Đậu Đậu “Đậu Đậu, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, cô bây giờ nên lo lắng một vấn đề khác, vấn đề lớn liên quan đến an toàn của tính mệnh.”

“Cái gì?”

“Tôi cảm thấy, hôm nay cô chắc chắn sẽ bị anh tôi ngược đãi.”

Hùng Đậu Đậu ngốc nghếch “Ồ”.

Đợi đến lúc hai người vội vàng vàng chuẩn bị rồi lái xe như bay đến công ty thì đã gần 9h. Tuy mọi người đều rất bận nhưng chuyện buôn chuyện bàn tán vẫn là không thể không có, những đồng sự thích buôn dưa đường như cùng lúc đều biết được tin tức chấn động này, Lý Vũ Hiên thái tử gia kế nhiệm có cặp mắt đẹp mê hồn người tình trong mộng có thể đánh gục tất cả phái nữ vừa mới đến công ty hôm nay không đi làm, càng khiến cho người khác phát cuồng hơn nữa là cái người tròn như chiếc bánh bao nhân thịt tên gọi Hùng Đậu Đậu hôm nay cũng không đi làm!

Hai người họ lại cùng đi làm muộn?!

Người bạo miệng hơn một chút nữa lập tức nói rằng tối qua nhìn thấy hai người họ lên xe cùng nhau đi đến nơi yêu đương sống động, lại còn kể rất chi tiết tỉ mỉ hơn 300 tư thế trong trận ‘đại chiến’ tối qua, Lý Vũ Hiên – Lý tiểu thiếu gia tuần mỹ vô song bị trà đạp như thế nào, chỉ nửa giờ sau, tin tức về thảm kịch này

đã lan truyền khắp công ty, làm tan nát trái tim mong manh của biết bao thiếu niên, thiếu nữ thậm chí đến cả các đại thúc?!

Hùng Đậu Đậu cúi đầu vội vàng đi vào công ty trong ánh mắt phần nộ của mọi người. Tuy bề ngoài vẫn bình thường không có bất cứ biểu hiện nào cho thấy mới được trải qua niềm vui sướng với mỹ nam, nhưng hai vết thâm quầng dưới mắt của cô lại khiến cho người ta không thể không đưa ra giả tưởng về trận chiến kịch liệt tối qua, chàng trai trẻ tuổi đẹp như hoa đã ‘xuống tay’ với cả lại con gái thế này!

Mà hơn nữa trên mặt mỹ nam còn có vết thương, một vòng tròn thâm tím quanh mắt, mặt cũng bị thương, chẳng phải là càng cho thấy trận chiến tối qua rất khốc liệt sao, thật chẳng thể ngờ được khẩu vị của cô gái kia lại đặc biệt như vậy, lại nở xuống tay bạo ngược với cả bộ mặt đẹp trai như thế kia!

Một nhóm người không rõ chân tướng đang bạo động bủa vây nhìn họ.

Cô gái này dung mạo bình thường, vóc dáng cũng bình thường, còn quê mùa nữa, làm sao có thể leo lên vị trí thư kí Tổng giám đốc cao quý, lại còn không an phận dám leo cả lên giường của tổng giám đốc kể nhiệm?!

Thôi cứ coi như ‘công phu trên giường’ của cô ta cao siêu, khiến cho hai anh chàng đẹp trai này bị mê hoặc, nhưng cũng không thể bắt cả hai tay được, dựa vào ưu thế nào chứ!

Hùng Đậu Đậu ngồi trong phòng làm việc nhưng vẫn cảm thấy được những cái nhìn đằng đằng sát khí của những người bên ngoài đang nhìn vào.

Tuy Đậu Đậu biết rằng “sống chung” với “tình nhân” của quần chúng sẽ phải chịu sự gièm pha, nhưng không thể ngờ được rằng sẽ dẫn đến sự phần nộ lớn như vậy, những người ngoài kia dường như ai cũng đang muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy, thật đáng sợ....

Thôi thì phải chịu ánh mắt bài xích sắc như dao của mọi người cũng mặc kệ vậy. Hùng Đậu Đậu nghĩ trong lòng ngay cả lòng Hồ Ly cũng rỏ rúng như vậy dù gì cũng chỉ là bôi xấu sau lưng, trong lòng rất ảm ức, hơn nữa sự “nhỏ nhen” của Lý Minh Triết lại như thêm dầu vào lửa, một buổi sáng mà tìm cô vô số lần, chính Đậu Đậu từ đầu đến chân đến ba bốn lượt, tuyệt đối không phải là cái kiểu nóng lạnh thất thường như trước mà hoàn toàn là mắng chửi người ta tối mày chóng mặt.

Hùng Đậu Đậu có khổ không thể giải bày, mặt trắng bệch lê chân từ phòng tổng giám đốc ra.

Cuối cùng là các phòng xung quanh đã tạm ngừng bàn tán rồi.

Hừm, tiểu Hồ Ly Tinh, oái, gọi Hồ Ly Tinh chính là gọi cô, nói cô bắt cả hai tay, đã không biết bơi còn thích học người ta đùa với nước, bây giờ chạy theo cái kẻ gọi là thái tử gia kể nhiệm, cô coi tổng giám đốc Lý Minh Triết như chết rồi sao, thật chẳng biết là khi phỏng vấn cô đầu tổng giám đốc bị đập vào đầu, nếu không thì làm sao có thể nhận một kẻ vừa xấu vừa ngu như cô chứ.

Cơm sáng chưa được ăn, Đậu Đậu đói đến mức hoa mày chóng mặt, đành phải đi đến phòng café rót ly trà uống cho đỡ đói trong tiếng mắng chửi của mọi người, nhưng bị quần chúng phần nộ đúng là không dễ sống, Đậu Đậu vừa pha được cốc trà sữa thì bị hai cô gái đi đôi giày cao đến 7 phân ép vào bên trong.

“Ôi, Đây chẳng phải là tiểu Đậu Đậu vừa mới câu được Vũ Hiên sao~”

Lâm Nghiên, một cô gái có dung mạo không ai sánh bằng, dùng ngón tay được chăm sóc cẩn thận khều khều vào vai Đậu Đậu, nở một nụ cười khinh bỉ nói với Từ Sánh Sánh cô gái trang điểm rất đậm bên cạnh “Xấu như thế này, lại còn không trang điểm mà dám đến công ty, dựa vào bộ mặt này mà con muốn đi câu đàn ông, lẽ nào là phương diện kia... hehe...”

Lâm Nghiên che miệng cười, cặp mắt xấu xa như rắn độc nhìn Đậu Đậu đang cúi thấp đầu.

Từ Sánh Sánh đảo mắt nhìn Đậu Đậu một lượt, dài miệng ra chê bai “cậu xem xem quần áo trên người cô ta, đều là hàng vỉa hè, đến nhân viên vệ sinh trong công ty còn mặc đẹp hơn cô ta, cái đồ chẳng đáng nửa xu này làm sao mà xứng đứng cạnh tổng giám đốc của chúng ta, nếu tôi mà là tổng giám đốc thì tuyệt đối không muốn đứng đối diện với cái – bánh – bao này một giây nào.”

Hùng Đậu Đậu cúi đầu xuống càng thấp, nhưng qua khoeo mắt vẫn nhìn thấy bộ nữ trang OL hơn nghìn tệ trên người họ, sau đó nhìn lại chiếc áo T-shirt và chiếc quần lười đơn giản mà mình đang mặc, ngay đến giấy cũng là hàng giảm giá, màu sắc đã hơi cũ, kiểu dáng hình như cũng có chút hơi già, mùi thơm của cốc trà sữa tỏa ra ngào ngạt, nhưng hương thơm ngọt ngào đó lại khiến cho mắt rất cay rất khó chịu.

Hai người con gái đứng ngay trước cửa, trong tay một người là một ly trà hoa hồng, hai người mỗi người một câu đem toàn bộ những thứ từ đầu đến chân trên người Đậu Đậu kể ra, ngay đến làn da trắng như tuyết mà Đậu Đậu thích nhất, đáng tự hào nhất cũng bị đem ra bình phẩm là như là dùng formaldehyde (HCHO) tẩy vậy, trắng nhợt nhạt.

Đột nhiên Hùng Đậu Đậu cảm thấy, hai người bọn họ như hai con phượng hoàng cao ngạo, còn mình thì như một con gà rừng đầu xám.

Còn là cái con bị người ta hiểu nhầm, đi đến đâu cũng bị người ta mắng là con gà ngốc nghếch.

Lâm Nghiên bình luận xong trong lòng cảm thấy thư thái, đặt cốc trà xuống chuẩn bị đi làm việc, khi đi có ý xô vào người Đậu Đậu “Ai zô, không cẩn thận.”

Xin lỗi chẳng có chút thành ý gì, mà bên trong còn hàm chứa sự đố kỵ và ghen ghét.

Trà sữa bị đổ ra một chút, tuy không nhiều lắm nhưng làm vàng một khoảng to trên chiếc áo T-shirt Đậu Đậu mới thay lúc sáng, vết bẩn như vậy trên người nhìn rất chói mắt, cứ như là vết in trên chiếc bánh bao vậy.

Nước mắt của Đậu Đậu suýt chút nữa thì tuôn ra rồi.

“Hai vị tiểu thư xinh đẹp này đang làm gì vậy?”

10. Chương 10

CHƯƠNG 10: HỒ LY ĐAU LÒNG

Lý Vũ Hiên tức giận đứng dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt dài lạnh băng băng nhìn hai người con gái bị dọa cho sợ hãi, hơi thở lộ chút cuồng dã tà ác, trên khuôn mặt bình thường lúc nào cũng thấy cười kia tự nhiên lại loáng thoáng xuất hiện vẻ muốn ức hiếp người khác.

Quả nhiên là em trai của Lý Minh Triết, sau khi thu lại sóng gió luôn dùng một khuôn mặt đẹp đẽ nhưng vẫn khiến cho người khác cảm thấy vô cùng áp lực.

Lâm Nghiên rất giỏi đoán sắc mặt, phát hiện ra điều xấu liền giả bộ thân thiện khoác tay lên cánh tay Đậu Đậu cười “thân thiện” với Lý Vũ Hiên “Anh Vũ Hiên, chúng em chỉ đang nói chuyện thôi ~”

Hùng Đậu Đậu quay người đặt ly trà xuống lén lút lau lau mắt, sau đó nhìn Lý Vũ Hiên cười “Đúng rồi, chúng tôi đang nói chuyện về quần áo, à, còn nói về nữ trang nữa.”

Cặp mắt dài của Lý Vũ Hiên lướt qua một lượt, Hùng Đậu Đậu hoảng hốt cúi đầu.

Còn giả vờ mỉm cười, cặp mắt đỏ hoe đã nói lên tất cả.

“Hóa ra là nói chuyện” giọng Lý Minh Triết bỗng nhiên lạnh lùng hơn mấy phần ép sát vào Lâm Nghiên đang cười cứng đờ, nói từng câu từng câu “Tôi còn cho rằng, các cô đang công kích người ta.”

Lâm Nghiên trước giờ chưa từng thấy Lý Vũ Hiên tức giận như thế này, do vậy không tránh được bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu, muốn tìm đường chuồn đi.

Hùng Đậu Đậu cũng muốn chuồn đi cùng cô ta thì tay bị Lý Vũ Hiên tóm lại, Đậu Đậu ngẩng đầu cười, giả vờ như chẳng xảy ra việc gì cả, nghiêng đầu hỏi Lý Vũ Hiên “Hồ Ly, anh làm gì đấy?”

Lý Vũ Hiên nắm chặt tay Đậu Đậu về mặt chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này, dường như có một chút phần nộ “bọn họ ức hiếp cô như vậy sao cô không biết đường phản kháng ?”

Anh ta nghe thấy hết rồi.

Hùng Đậu Đậu cúi đầu biện minh “... Bọn họ nói không sai.”

Cô gái bình thường luôn vui vẻ hoạt bát lại cố nén nước mắt tỏ ra mạnh mẽ khiến cho Lý Vũ Hiên chỉ hận nỗi không thể đi cạo sạch cái lớp phấn trang điểm dày cộp trên mặt hai cô gái kia, nhưng Lý Vũ Hiên chẳng làm gì cả đưa gờ tay kéo Đậu Đậu ôm chặt vào trong lòng, cầm tỳ tỳ lên mái tóc mềm mại của Đậu Đậu.

“Hồ Ly...”

“Sao?”

“Ngay cả tiếng Anh giao tiếp tôi cũng không hiểu, có phải là rất ngốc không...?”

“À, hồi mới đến nước Anh, đến ABC còn chẳng biết, khi nói chuyện với người ta thì đều phải dùng máy tính dịch, ngôn ngữ của bọn quý Tây rất khó nghe hiểu, không học cũng được, người Trung Quốc nói gì tiếng gà, một nhóm người Trung Quốc họp nói tiếng Anh, đúng là làm người ta nổi hết cả da gà! Mai tôi sẽ đưa đưa kiến nghị với anh trai đừng có làm những việc đầu đầu còn cho rằng đó là chứng tỏ phẩm vị cao như vậy nữa.”

Lý Vũ Hiên cong khóe miệng bao nhiêu uy nghiêm lúc trước bỗng chốc mất hút chẳng thấy tăm hơi, mà lại lộ rõ vẻ căm tức trên nét mặt.

Hùng Đậu Đậu hơi nhếch khóe miệng nở nụ cười “Hồ Ly, anh phải chú ý hình tượng.”

Lý Vũ Hiên tức giận không nén được căng phần eo lên oán giận “chú ý hình tượng, chú ý hình tượng, cũng không cần để ý đến lúc khi ông đây còn lăn lộn tại Mỹ cả ngày phơi vai ra lái xe máy đi đánh nhau lúc đó anh trai tôi có nhìn thấy không, bây giờ tôi đã gác kiếm rồi, hừm, nếu không thì... anh ta có thể quản được tôi không!”

Anh, Mỹ? Hùng Đậu Đậu giật giật gấu áo Lý Vũ Hiên, mắt sáng long lanh “Anh đã du học ở nước ngoài?”

Như vậy có thể học tiếng Anh cùng Hồ Ly...

Lý Vũ Hiên có một chút kiêu ngạo xoa xoa đầu Đậu Đậu, đặc ý đến mức eo lại run run lên “Đúng rồi, tôi chính một con rùa biển[1] chính cống, chưa nói đến những kẻ ra nước ngoài học giữa chừng, tôi đây học từ tiểu học đến đại học, Anh, Mỹ, còn có mấy nước Châu Âu phương ngôn ở các vùng đó tôi đều biết nói, lợi hại không.”

Hùng Đậu Đậu vội gạt đầu, không ngừng tăng tốc “Lợi hại quá”.

Lý Vũ Hiên căng ngực ra, cánh tay đặt lên vai Đậu Đậu, sần muện vỗ vào chán mình “Không cần sùng bái anh, anh chỉ là một anh chàng đẹp trai tuần mỹ lại học rộng tài cao.”

Hùng Đậu Đậu:... (Anh có thể bớt yêu bản thân đi một chút không?)

Lý Vũ Hiên quay đầu ôm lấy mặt Đậu Đậu, những ngón tay thon dài vuốt qua vuốt lại khuôn mặt tròn như trứng “Đậu Đậu, cô không biết cô đáng yêu thế nào đâu, khuôn mặt tròn tròn, cặp mắt to tròn tròn, giống như cái đó... trước kia của tôi vậy.”

Hùng Đậu Đậu mở to cặp mắt chờ đợi.

“Cái đó... con mèo Anh lông ngắn, đúng đúng, chính là đôi mắt ngây thơ này!”

Hùng Đậu Đậu ‘không cần thận’ dẫm một phát thật mạnh vào chân Hồ Ly.

Dám lấy mèo so sánh với tôi, mèo Anh lông ngắn, hừm, tôi sẽ khiến cho anh lông ngắn, cạo hết lông của anh luôn, Hồ Ly thôi!

Lý Vũ Hiên sờ thế nào cũng không thấy đủ, kéo mặt Đậu Đậu hôn chụt một cái, sau đó kéo Đậu Đậu ôm chặt vào trong lòng, Đậu Đậu hơi đàn người ra, đây... đây chẳng phải là hơi nhiệt tình thái quá...

Hùng Đậu Đậu mặt đỏ tía tai vùng vẫy, Lý Vũ Hiên cúi đầu ngửi tóc Đậu Đậu “Đậu Đậu, cô thơm quá.”

Hùng Đậu Đậu tiếp tục ngọ ngậy, thạch! Thạch! Thạch! Thạch!

Lý Vũ Hiên ngậy ngất ngửi rồi lại hít, hai cánh tay ôm chặt Đậu Đậu đang ngọ nguậy không yên, dùng sức ép chặt cô vào ngực mình, cảm thấy rất có tính đàn hồi đội nhiên thốt ra một câu “Cô thật sự... rất mềm mại~”

Hùng Đậu Đậu rùng mình..

Xương nhỏ nên trên người rất nhiều thịt, vốn dĩ khi mới nhìn thấy Đậu Đậu, Lý Vũ Hiên thấy cô gái này nhỏ nhỏ thấp thấp (so với mấy anh em nhà họ Lý toàn cao hơn 1m8), chiếc cằm nhọn nhọn, cặp mắt to to, còn cho rằng người rất khô cứng, thật không ngờ được rằng ôm cô vào lòng lại mềm mại hơn rất nhiều so với những cô gái có đường cong gợi cảm, đó chính là cảm giác mềm mại như không xương vậy.

Đó là một mùi hương tự nhiên thanh khiết thuần phác, làm cho mũi của cái người đã ngửi qua rất nhiều loại nước hoa này như có một trải nghiệm mới, tham lam hít lấy hít để mùi hương này, dường như có một sự mê hoặc khiến cho tay “sát thủ tình trường” này không thể cưỡng lại được.

“Cái đó... Tôi không thở được rồi...”

Lý Vũ Hiên bị đánh thức đột ngột khỏi giấc mộng đẹp vội vàng buông tay tách khuôn mặt đang đỏ rực của Đậu Đậu ra, Hùng Đậu Đậu vội vàng hít thở, cúi đầu không dám nhìn người ta, hai tai ửng đỏ đến mức như có thể nhìn xuyên qua.

Ngượng ngùng quá Đậu Đậu vội vàng cầm cốc trà bỏ chạy.

Lý Vũ Hiên nhìn theo bóng dáng bé nhỏ thấp thoáng của Đậu Đậu trong cặp mắt phượng dài nhỏ khó khăn xuất hiện một vẻ chăm chú.

Hùng Đậu Đậu đem tất cả những suy nghĩ rối rắm vùi đầu tập trung vào công việc quả nhiên hiệu suất làm việc đột ngột tăng cao, cả buổi chiều Lý Minh Triết không thể tìm ra bất cứ một lỗi nhỏ nào, buổi chiều trôi qua trong bình yên.

Đến hết giờ làm Lý Vũ Hiên gọi điện đến nói rằng buổi tối phải tăng ca để kịp cho một dự án, không thể đưa cô về nhà, bảo cô về nhà cùng anh trai mình, Đậu Đậu đang muốn nói là mình sẽ ngồi xe bus về là được rồi, Lý Vũ Hiên vội gác điện thoại của mình, tiếng nói bên đó rất nhiều dường như vô cùng bận rộn.

Thu dọn đồ đạc xong Đậu Đậu cầm túi đi xuống lầu quẹt thẻ, bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, màn hình hiển thị: Con sói gian ác họ Lý.

“A lô. Tổng giám đốc?”

“Đến khu E tầng phụ”.

“Tôi đưa cô về nhà, nhanh lên chút cho kịp giờ.”

“Không...”

“Đến trước mặt tôi trong vòng 5 phút, nếu không sẽ trừ sạch tiền lương tháng này.”

“...”

Hùng Đậu Đậu lê chân vào trong thang máy, thở hồng hộc chạy đến khu E, Lý Minh Triết đang đứng dựa vào một chiếc Lexus màu đen xem đồng hồ vẻ rất sốt ruột.

Lý Minh Triết nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn cô gái đang chạy như bay đến, khuôn mặt nhăn nhó dường như đã có chút giãn ra vài phần.

“Tổng... Tổng giám đốc...”

Tay Hùng Đậu Đậu che miệng thở phò phò “Thực sự là không cần, tôi... tôi tối này ra ngoài có chút việc...”

Đùa à, Lý Vũ Hiên không ở nhà, bảo mình một mình ở nhà cùng Lý Minh Triết mới sáng sớm đã bị mình cạo sạch lông (ND: ý nói làm cho rất tức giận) có đánh chết Đậu Đậu cũng không làm, hơn nữa hai người ở

nhà, tôi nhìn anh, anh lườm tôi, do dự muốn chạy ra khỏi nhà, tính khí xấu của Lý Minh Triết người của cả công ty đều biết rồi, Đậu Đậu thật không muốn sẽ bị cái khuôn mặt hắc ám kia ám ảnh đến tận lúc đi ngủ.

“Có việc gì?”

Lý Minh Triết khoanh tay hỏi, khuôn mặt lạnh lùng vẫn có vẻ không nhẫn nại.

Vốn cho rằng người con trai cao ngạo như thế này sẽ không truy vấn con gái nhà người ta vấn đề này, Đậu Đậu nhất thời hoảng loạn chân tay, úp úp mở mở thốt ra hai chữ “... Shopping”.

“Cùng ai?”

Hùng Đậu Đậu ai oán, từ lúc nào mà tổng giám đốc lại có hứng thú thích tìm hiểu về phụ nữ?

“... Một mình.”

“Ừ, lên xe.”

“Ý?”

“Vẫn phải ăn cơm trước, lên xe, tôi đưa cô đi ăn chút gì.”

“...”

Hùng Đậu Đậu cẩn thận nhìn Lý Minh Triết hôm nay có chút gì đó không bình thường lắm, con sói gian ác này mới sáng sớm đã giống như một hung thần độc ác tức giận như ai nợ anh ta hai trăm tệ vậy, làm sao mà mới có một buổi chiều đã biến thành hòa thuận đáng yêu thế này... thế này.

Lý Minh Triết mở cửa chiếc Lexus bước vào xe, trừng mắt lườm cô gái đang dần mặt ra “Nhanh lên.”

Đậu Đậu chỉ đành nghe lời, trèo vào vị ghế cạnh ghế lái xe, ngoan ngoãn thắt dây an toàn, Lý Minh Triết khởi động xe lái như bay ra khỏi bãi đỗ, Đậu Đậu nắm chặt đai an toàn thầm nhủ ‘mình đã mua bảo hiểm rồi, mình đã mua ba loại bảo hiểm...’

Trên đường đi ăn cơm, hai người không ai nói với ai câu gì trong xe yên tĩnh đến mức kì dị.

Đậu Đậu nhìn Lý Minh Triết vô số lần, khuôn mặt nghiêng lạnh lùng kia có chút gì đó không phù hợp với những hành động khác thường, chẳng có lời nào đành phải cố tìm ra lời để phá bỏ cái không khí yên tĩnh quái đản này “Tổng giám đốc, chiếc... chiếc xe BMW của anh đâu?”

“Bán rồi.”

“Ồ?!”

“Bởi vì có người nói BMW là xe đường phố.”

Hùng Đậu Đậu mồ hôi đầm đìa ngồi sát vào cửa xe, trời ơi, người gì mà chỉ vì một câu nói mà có thể bán đứt chiếc xe yêu quý, thật là không thể dùng tư duy của người thường ra áp dụng được... anh em nhà này đúng là không thể áp dụng được lối tư duy thông thường.

Ăn tối xong Lý Minh Triết hỏi Đậu Đậu muốn đi shopping ở đâu, Đậu Đậu đang định nói muốn đi chợ đêm, đột nhiên lại nhớ đến cảnh tượng hôm nay bị Lâm Nghiên nhìn với ánh mắt khinh bỉ, không kìm được cảm giác buồn rầu trong lòng, chẳng nói lời nào chỉ vào Ginza[2] phía trước mặt “Tôi đến đó.”

Lý Minh Triết có vẻ thần nhiên đỗ xe lại, nói cà vạt cởi một cúc áo, theo sau là Đậu Đậu với vẻ mặt hớn hở tiến vào trung tâm thương mại.

Vào trong xem, Đậu Đậu liền dần mặt ra, một chiếc đai đeo 699 tệ, một chiếc váy liền... 3800 tệ.

Tuy Đậu Đậu đã có một bộ nữ trang đắt không kém gì, nhưng cái váy đó là vải tơ tằm, vừa khó giặt vừa dễ hỏng, Đậu Đậu luôn để ở nhà không dám mặc, bình thường vẫn là mặc quần áo trước đây, vốn dĩ tiền trong tài khoản cũng có thể mua được mấy chiếc như thế này, nhưng hề nghĩ đến toàn bộ tiền đều nằm trong tay Lý Minh Triết, Đậu Đậu lại không nén được nản lòng.

Shopping cái quái gì cơ chứ, toàn bộ tiền tiết kiệm của cô đã trả cho Lý Minh Triết rồi, bây giờ một xu dính túi không có, chỉ có 200 tệ vay của đồng nghiệp sống tạm đến cuối tháng lĩnh lương, Hùng Đậu Đậu có vẻ chán nản rời khỏi Ginza.

Làm sao Lý Minh Triết lại không đoán ra tình cảnh của Đậu Đậu chứ, nếu như người con gái này có tiền mua quần áo thì đã chẳng đến ở nhà mình, tiền mua một bộ quần áo là đủ để ở khách sạn loại thường nửa tháng rồi.

Thế nhưng quần áo của cô gái này rõ ràng có khoảng cách rất lớn đối với các nhân viên nữ khác trong công ty, khiến cho Lý Minh Triết trầm ngâm nghĩ một lát.

“Hùng Đậu Đậu, lại đây.”

Đậu Đậu quay đầu, nghi hoặc nhìn Lý Minh Triết “Sao cơ?”

Lý Minh Triết đứng hiên ngang dưới ánh đèn rực rỡ trước cửa Ginza, những ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh vây quanh ánh hào quang rực rỡ của anh lạnh lùng cất lên lời vàng ngọc “Đi shopping cùng tôi.”

Hùng Đậu Đậu “Hả?!”

Chẳng phải người ta nói đàn ông ghét nhất là đi shopping sao, người giống như Lý Minh Triết không thể tự lo nổi cuộc sống của mình, xung quanh lúc nào cũng có một đồng trợ lý, thư ký, có lẽ là đến việc chọn quần áo chắc là cũng do người khác làm giúp làm sao có thể có cái sở thích mà con gái mới có là đi shopping như thế này?

Trong đầu tràn ngập thắc mắc Đậu Đậu đi cùng Lý Minh Triết lên cầu khu trang phục nam ở tầng 3.

Sau khi đi hết một lượt Lý Minh Triết đi thẳng lên khu trang phục nữ ở tầng bốn, Đậu Đậu càng cảm thấy bần khoản khó hiểu, sao anh ta còn có cả sở thích ngắm trang phục nữ, lẽ nào tổng giám đốc anh ta lại thích... mặc trang phục giả giới tính!

Mắt Đậu Đậu chợt sáng lóe lên.

[1] Rùa biển: chỉ những người đi du học ở nước ngoài về.

[2] Trung tâm thương mại cao cấp.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11: SỰ LỰA CHỌN KHÓ KHĂN

Tưởng tượng một chút, Lý Minh Triết lúc nào cũng mang bộ mặt lạnh lùng, vẻ ngoài thì lạnh lùng đẹp trai nhưng bên trong lại ẩn giấu một trái tim nhỏ bé mong manh, nhìn vào thân hình hoàn mỹ đẹp đẽ kia khi mặc một chiếc váy liền... rung mình quá, đây là mầm mống gì vậy, Đậu Đậu kích động đến mức tý nữa thì tràn trề nước mắt, vội vàng tranh lên phía trước giúp cấp trên lựa chọn váy.

“Màu này có hợp không, kiểu dáng của chiếc kia có được không...”

Lý Minh Triết hồ nghi nhìn người con gái bỗng chốc lại trở nên nhiệt tình này lắc lắc đầu, hôm nay cô ấy đã bị mình chinh cho một trận rất thảm, khi làm báo cáo của chiều đều lo lắng căng thẳng, trong lòng Lý Minh Triết cũng có một chút huyệt hẫng chán nản không nói thành lời được, có phải là mình cũng đã hơi quá đáng không?

Con gái chẳng phải là đều thích quần áo sao?

Mua cho cô ấy bộ quần áo, có phải sẽ khiến cho tâm trạng của cô ấy tốt hơn không?

Hùng Đậu Đậu đi giữa những kệ treo quần áo, trong mắt hình như cũng ánh lên vẻ thích thú vì quần áo đẹp.

Lý Minh Triết bắt đầu chú tâm lựa chọn quần áo, cuối cùng cũng chọn ra được một chiếc váy liền CHIFFE màu đen, thiết kế phần dưới ngực và trên eo có thể khiến cho phần ngực lộ rõ vẻ căng đầy, hơn nữa gấu váy được may theo kiểu công chúa càng làm tôn thêm vẻ nữ tính thanh khiết đáng yêu, dường như rất thích hợp với dáng người và khí chất của Đậu Đậu.

“Chiếc này thế nào?”

Những suy nghĩ hoang tưởng của Đậu Đậu lại nhanh chóng tràn đến nghĩ đến việc Lý Minh Triết khoác trên người bộ váy này, lập tức người lại run lên “Rất... rất thích hợp...”

Màu đen, đúng là màu thích hợp với Lý Minh Triết nhất, nhưng mà một cái váy vô cùng nữ tính đáng yêu như vậy đối lập hoàn toàn với khí chất lạnh lùng cao ngạo của anh ấy, sự xung đột giữa thị giác và tâm lý sẽ lên đến đỉnh điểm!

Lý Minh Triết nâng chiếc váy lên ướm ướm vào người Đậu Đậu, “Kiểu này xem ra cũng được, nhưng màu sắc... có phải hơi nhợt nhạt không, hay là màu xanh lục, màu trắng cũng được đó.”

Đậu Đậu vội vàng xua tay, giằng lấy chiếc áo từ trong tay của Lý Minh Triết, chạy đến chỗ nhân viên phục vụ, quay đầu ước đoán chiều cao của Lý Minh Triết, nhỏ tiếng hỏi “Màu sắc này, có... cỡ 185... không?”

Nhân viên phục vụ ngây ra một lúc sau đó mỉm cười “Tiểu thư, cô mặc cỡ 160 là vừa rồi.”

Đậu Đậu lo đến mức mồ hôi đầy đầu “Không phải, không phải là tôi mặc, mà là...” quay đầu dùng ánh mắt biểu ý một chút với người đàn ông đang đứng đợi kia “... là anh ấy”.

Nhân viên phục vụ nhất thời thể hiện sự kinh ngạc, rất lâu mới tìm lại được giọng điệu bình thường của mình “Thật ngại quá, trang phục nữ của chúng tôi cỡ lớn nhất chỉ đến 175, thành thật xin lỗi.”

Đậu Đậu ỉu xiu.

Lý Minh Triết nhìn thấy Đậu Đậu bỗng nhiên buồn thiu không kiềm chế được nảy sinh hoài nghi “Có chuyện gì vậy?”

Hùng Đậu Đậu lắc đầu xua tay.

Lý Minh Triết cho rằng cô chán nản thế này là vì vấn đề giá cả, mới cầm thẻ vàng nhét vào tay Đậu Đậu “Một chiếc váy thôi mà, thôi cứ coi như quà tặng cảm ơn cô đã đi shopping với tôi.”

Đậu Đậu vẫn lắc đầu, mặt như đưa đám “... Không có cỡ vừa.”

Lý Minh Triết cầm chiếc váy đó, ướm ướm lại vào người Đậu Đậu “Chiếc này là được rồi, cô đi thử đi, nếu như không hợp thì có thể đặt một chiếc.”

Đậu Đậu ngẩng mặt, mắt tròn tròn “Tôi thử, có thể thấy được hiệu quả?”

Lý Minh Triết nhét chiếc váy vào tay Đậu Đậu, nói với vẻ hơi khó chịu “Nhanh đi thử đi, cái cô gái như cô nói lời thừa nhiều quá!”

Đậu Đậu hỏi “Váy cho anh mặc sao lại bắt tôi đi thử?”

Lý Minh Triết nổi xung: !!!!! (Ai? Ai muốn mặc váy!!!!)

Đúng là cô gái ngốc nghếch không có não này!

Lý Minh Triết mặt tối sầm, nhanh chóng kéo cái đầu quả dưa ngốc nghếch Đậu Đậu này đến một góc khuất người, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Cô cảm thấy, tôi giống như sẽ mặc trang phục nữ sao?”

“Tôi làm sao mà biết được sở thích của anh là trang phục nam hay trang phục nữ...” Đậu Đậu gật đầu một cách không chắc chắn “Có một số người rất thích mặc trang phục của người khác giới, cho nên bây giờ đang thịnh hành trào lưu “trung tính...”

Đậu Đậu không ý thức được rằng loại ‘đậu’ sắp bị cho vào nồi còn có hứng thú bàn đến chuyện xu thế thịnh thành, lại càng không ý thức được có ai đó bên cạnh đang nổi cơn thịnh nộ.

“Hùng Đậu Đậu!”

“Có!”

“Lập tức theo tôi về nhà!”

“... Anh không thử váy sao?”

“@#\$...” (Tiếng nghiêng răng)

“Được rồi, chúng ta về nhà.”

Lý Minh Triết giận dữ dùng dùng đi ở phía trước, Đậu Đậu tự biết lỡ lời như một học sinh tiểu học mắc lỗi lo lắng đi ở phía sau, đợi đến lúc về nhà một trận phong ba bão táp giáo huấn và trừng phạt đang đợi ở đó.

Tuy Lý Minh Triết không có các phương pháp trừng phạt ác độc nhưng phạt quét dọn nhà cửa thì rất có khả năng.

Lên xe rồi, Lý Minh Triết không khởi động xe, Đậu Đậu biết mình vừa khiến cho tổng giám đốc đại nhân mất mặt, lo lắng nhắm mắt mím miệng để khỏi đổ thêm dầu vào lửa, một lát sau, Lý Minh Triết xuống xe, vứt lại một câu rồi đi thẳng “Đợi đó, không được chạy lung tung.”

Hình như là không yên tâm, Lý Minh Triết còn khóa cửa xe lại nhốt luôn Đậu Đậu trong xe.

Hùng Đậu Đậu tỳ lên kính xe không nói gì, anh sói à, anh nhanh về đi, trong bãi đỗ xe chỉ có mình tôi...

Nhưng chẳng mấy chốc Lý Minh Triết đã quay lại, trong tay cầm một cái túi, lên xe cái Lý Minh Triết liền nổ máy, đưa cái túi vứt vào trong lòng Đậu Đậu “Sáng mai mặc cái này đi làm.”

Đậu Đậu mở ra nhìn, là cái váy lúc trước nhưng màu hồng nhạt!

Cỡ 160, cỡ vừa đúng không to không nhỏ, xem ra anh ấy vừa rồi đã hỏi nhân viên bán hàng, nhưng... tại sao lại mua cho cô chiếc váy này, Đậu Đậu lật mắt xem giá, thiếu chút nữa thì té ngửa, 4999 tệ!

Càng đáng giận là, chiếc váy này cũng là lụa tơ tằm 100%!

Tức hơn nữa là chất liệu này rất khó giặt...

Hùng Đậu Đậu nước mắt ròng ròng “Tổng giám đốc, tôi... tôi không có tiền...”

Lý Minh Triết lái xe chậm chậm “Không cần trả tôi tiền, coi như tôi tặng cô.”

“Nhưng...”

Lý Minh Triết quay đầu, ánh mắt lạnh lùng hằm hằm tức giận như muốn nói ‘nếu cô mà còn dám nói thêm một câu tôi sẽ vứt cô xuống đường’ “Cô còn muốn nói lời thừa gì nữa?”

Đậu Đậu cúi đầu.

Lý Minh Triết lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho Đậu Đậu “Thẻ của cô.”

Đậu Đậu kinh ngạc “Anh... sao anh lại trả tôi...”

Lý Minh Triết cười, tuy chỉ là khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng có thể khẳng định chắc chắn là anh cười, vẫn là nụ cười xấu xa “Bộ quần áo đó... Coi như là công tác phí của cô, sau này ra ngoài đàm phán nhất định phải mặc quần áo tôi tặng, nhớ kĩ đó.”

Đậu Đậu cầm thẻ ngân hàng lật qua lật lại xem, “Tổng giám đốc, vậy tại sao anh lại ép tôi trả anh tiền...”

Lý Minh Triết quay đầu, mỉm cười “Trêu đùa cô hình như rất thú vị.”

Đậu Đậu: biến thái siêu cấp....

Lúc sắp về đến nhà, trên đường đi có một siêu thị lớn, Đậu Đậu ôm túi váy khe khẽ hỏi Lý Minh Triết “Tổng giám đốc, có thể... dừng xe một chút không?”

Lý Minh Triết giảm tốc độ hỏi “Đi đâu, làm gì?”

Đậu Đậu mặt mũi đau khổ nói “Đi mua một chai nước giặt chuyên dùng cho đồ lụa để giặt quần áo...”

Lúc này Lý Minh Triết mới hiểu ra, hóa ra mua quần áo không phải là vấn đề, mà giặt quần áo mới là trọng điểm, quần áo càng đắt thì càng khó bảo dưỡng, Lý Minh Triết hiểu rất rõ điều này, âu phục của anh đều là do trợ lý Phùng phân loại rồi mang đến các tiệm giặt ủi chuyên nghiệp để làm sạch và bảo dưỡng, nhưng cô gái với bộ dạng như Đậu Đậu này chỉ có thể tự giặt quần áo của mình, nhất định là không lờ mặc những chiếc váy giá mấy nghìn tệ rồi.

“Sau này quần áo của cô cũng giao cho trợ lý Phùng mang đến tiệm giặt đồ.”

Đậu Đậu còn đang nghĩ biện pháp để xử lý hai chiếc váy đắt tiền này, Lý Minh Triết lạnh lùng đưa ra câu mang đến tiệm giặt là, không kìm được càng ưu sầu hơn “Không cần đâu ạ, tiền phí giặt quần áo rất đắt...”

Nhất thời khí huyết của Lý Minh Triết dâng cao, chân đạp phanh đánh két một tiếng tháo dây an toàn, đập đập vào đầu Đậu Đậu mấy cái “Rốt cuộc trong não của cô chứa cái gì vậy, tôi nói là để trợ lý Phùng giặt đồ giúp cô, lẽ nào còn bắt cô trả tôi tiền!”

Đậu Đậu ôm đầu kêu oai oái “A! A!... Công ty bạo lực...”

Lý Minh Triết nôn nóng cởi khuy áo sơ mi, gian xảo nói “Tôi nói, bạo lực gia đình có vẻ đúng hơn đó.”

“Ý?”

“Đừng có quên, bây giờ cô đang sống trong nhà tôi.”

“...” (Ý của anh là, chúng ta sống chung?)

Đậu Đậu vừa nghĩ đến hai chữ này đã cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, hai má ửng hồng, Lý Minh Triết hình như cũng cảm thấy lời vừa nói cũng hơi thái quá, cũng bắt đầu có chút không tự nhiên, lái xe nhanh như bay, hai người chẳng ai nói với ai câu gì nữa.

Hai người vào nhà thần sắc khác thường, nhưng thấy Lý Vũ Hiên đã về nhà rồi, đang ôm bát cơm ngồi trên thảm xem phim, nhìn thấy hai người lập tức đứng lên “Anh, về rồi à, Đậu Đậu, lên lầu với tôi.”

Nói xong Lý Vũ Hiên kéo Đậu Đậu băng băng lên lầu.

Thật không ngờ rằng, sau khi tan làm Lý Minh Triết cũng chạy đi shopping, mua về cho Đậu Đậu một chiếc váy CHIFFE màu trắng có hoa nhỏ, kiểu dáng cũng đẹp giống như chiếc váy Lý Minh Triết mua, dường như kiểu váy đó mang phong cách điệu đà như váy công chúa, giống như là được thiết kế riêng cho Đậu Đậu vậy.

Lý Vũ Hiên không chỉ mua váy, mà còn mua một đôi giày đế nghiêng màu trắng, còn kết thành hình đôi bướm màu trắng sữa, quả nhiên là cao thủ tình trường rất hiểu phụ nữ, đến những tiểu tiết này cũng nghĩ được rất chu đáo.

“Đậu Đậu, cô nhất định phải mặc, tôi đảm bảo, cô nhất định sẽ đẹp như công chúa.”

Trong phòng, Đậu Đậu ôm hai chiếc váy gọi điện cho Điền Tĩnh khóc lóc kể “Làm thế nào bây giờ, hai người bọn họ đều bắt mình ngày mai đi làm phải mặc váy họ mua, mình mặc cái nào đây... Hu hu hu...”

Điền Tĩnh phát chán “Nếu không thì không mặc cả hai?”

Hùng Đậu Đậu khóc “Váy mình chết chắc rồi.”

“Nếu không thì cậu mặc váy Lý Minh Triết tặng cậu”

“Váy Hồ Ly chắc chắn sẽ rất đau lòng, anh ta sẽ nổi khùng lên... run...”

“Váy mặc váy anh ta mua tặng, ngày kia thì mặc chiếc của Lý Minh Triết.”

“Thế thì chắc chắn ngày mai mình sẽ bị sự mắng chửi oán hận như mưa bão của người đứng đầu công ty...”

“...”

“... Làm thế nào đây... Hu hu...”

Buổi sáng, Đậu Đậu đứng trước cửa vận khí rất lâu rồi mới đủ dũng khí mở cửa phòng, thật trùng hợp là cửa phòng đầu tiên của tầng hai cũng được mở ra, Lý Minh Triết trên người toàn một màu đen đi ra, nhìn cái người đang co rúm người lại.

“Cô đứng lại cho tôi!”

Đậu Đậu ‘a’ lên một tiếng theo bản năng, lúc này Lý Minh Triết đã nhanh chóng đi đến trước mặt cô, từ từ phát ra một luồng khí nguy hiểm, Đậu Đậu sợ hãi lùi một bước, sau lưng chạm vào bức tường.

Lý Minh Triết lướt qua một lượt trên người cô vẫn là bộ y phục ngày hôm qua, không tìm được cơn tức giận cuộn cuộn trong lòng, cái cô gái này, vẫn chẳng thêm nề mặt anh gì cả, hoàn toàn không coi anh ra gì, lẽ nào bộ quần áo đó cô không muốn mặc!

Cánh tay chống mạnh lên tường, Lý Minh Triết áp người lại gần, giọng nói trầm thấp lạnh băng đến cực điểm “Tại sao không mặc chiếc váy tôi mua, là không mặc vừa, hay là... không thích?”

Hơi thở nam giới phủ đầy lên mặt và mũi, thật là dị thường.

Đậu Đậu rút cổ lại dùng tay ấn chặt trái tim đang đập thành thịch trong lồng ngực “...Thích, thật đó, thực sự rất thích... nhưng...”

Lý Minh Triết phủ người xuống ép cái kẻ thần sắc đang hoảng loạn nhưng lại đáng yêu không gì sánh bằng kia “Vậy quay vào thay đi, ngay bây giờ.”

Đậu Đậu vừa mới cúi đầu dẫn đo thì phát hiện ra có cặp mắt sói đang nhìn mình chằm chằm vô cùng uy hiếp thế là chẳng còn dũng khí để phản kháng hay đưa ra ý kiến nữa, bước chầm chậm quay lại phòng thay quần áo.

Mười phút sau, Đậu Đậu vẫn chưa ra khỏi phòng, Lý Minh Triết không đợi được nữa, đưa tay ra gõ cửa “Làm gì mà lề mề thế, ra nhanh lên cho tôi!”

“Quá... ăm, a...”

Tiếng ngã và tiếng kêu thảm thiết cùng lúc vang lên, người nào đó đang đứng bên ngoài cửa khẽ nhếch khóe miệng lên để lộ ra một nụ cười mơ hồ, cái cô gái này đúng là vừa ngốc vừa chậm chạp.

Cửa phòng mở ra, Hùng Đậu Đậu cúi đầu bước đi cẩn thận trên đôi giày cao gót, mái tóc bình thường vẫn túm đuôi ngựa nay được thả xuống trông rất mềm mại mượt mà, một vùng ra trắng như tuyết được lộ ra từ phần cổ đến ngực, chiếc váy CHIFFE màu hồng nhạt mềm mại như sóng nước cũng chuyển động uyển chuyển theo từng bước chân của cô, làm toát lên vẻ nữ tính dịu dàng vô cùng đẹp đẽ.

Thiết kế có một chút hơn bó lại ở phần ngực này khiến cho thân hình với những đường cong không được nổi trội lắm của Đậu Đậu trở nên thanh thoát vô cùng, mà chiều dài của chiếc váy vừa đúng đến đầu gối chỉ để lộ ra cái đầu gối nhỏ tròn tròn và cặp chân nhỏ nhắn, làm toát lên vẻ trẻ trung kín đáo, Đậu Đậu cúi thấp đầu, mặt hơi ửng hồng giống như màu của chiếc váy đang mặc trên người.

Thấp quá!

Tuy Đậu Đậu đã từng bị chê là có thân hình khi nằm xuống thì phẳng lì như đồng bằng, nhưng trải qua nhiều năm gian khổ luyện tập những chỗ nên nhô ra cũng nhô ra, nên thụt vào cũng đã thụt vào, chỉ có điều tiêu chuẩn cũng không đến mức khoa trương như vậy, nhưng mặc chiếc váy ngực thấp như thế này, thì vẫn có một phần nhỏ nhỏ thoát ẩn thoát hiện lộ ra.

Có cần phải quay vào đeo thêm một chiếc đai không nhỉ?

Đậu Đậu đang định quay đầu trở lại thì liền bị một cánh tay tóm lấy kéo thẳng xuống lầu, Lý Minh Triết chẳng buồn cúi đầu nhìn người đi thẳng ra ngoài “Phụ nữ đúng là phiền phức, thay có một chiếc váy mà mất nhiều thời giờ như vậy, cơm sáng ra ngoài ăn.”

“Này... Nhưng mà...”

Đậu Đậu bước đi lảo đảo trên đôi giày cao gót bị nhét vào trong xe, còn chưa kịp thở ra hơi thì xe đã chạy nhanh như bay, tổng giám đốc Lý lái xe lúc nào cũng nhanh như trên đường đua F1, lúc lái xe đặc biệt đạp kịch ga.

Xe lao vút ra khỏi khu biệt thự chỉ còn lưu lại phía sau một vệt khói mỏng.

Đứng sau tấm rèm cửa trong phòng trên lầu 2 của tòa nhà khuôn mặt Lý Vũ Hiên khắc sâu một vẻ lạnh lùng nhìn theo hướng của hai người vừa mới rời khỏi.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12: CHÂU LONG PHÁT XUẤT HIỆN

Khi Đậu Đậu đi vào trong công ty đã gây ra một sự hỗn loạn không nhỏ, vốn được mệnh danh là cô gái quê mùa nhất công ty nay lại mặc một chiếc váy liền tơ lụa đắt tiền hiệu CHIFFE đi làm.

Tuy cũng vẫn không trang điểm giống thường ngày, nhưng khuôn mặt trắng trẻo thanh tú lại vô cùng trẻ trung xinh đẹp, một cặp mắt to tròn cụp cụp xuống, cặp lông mi dày và dài càng làm tôn thêm vẻ thẹn thùng của đôi mắt, mái tóc đen như gỗ mun xõa xuống, đầu cúi thấp những bước đi chậm rãi càng làm tăng thêm vẻ đáng yêu, khi mái tóc đen xõa xuống để lộ ra một phần cái cổ trắng nhưng như thế cũng đủ làm lóa mắt của đám đàn ông.

Vì vậy cho nên dù trong thang máy đã chật cứng người rồi nhưng vẫn có đồng nghiệp nam nhún nút chờ thang máy để đợi Đậu Đậu bước vào, mặc kệ những lời oán thán của mọi người ở trong, nếu như là thường ngày thì đã chẳng ai thèm ngó đến cô cả.

Đồng nghiệp nữ trong công ty không nhiều, nhưng đều là “tinh phẩm” Những người phụ nữ có thể dấn thân vào chốn thương trường đều là những người có sắc đẹp và tài năng, nhưng họ đều có cái khí chất kiêu ngạo hoặc là cơ thể bốc lửa, hoặc là nhanh nhẹn hoạt bát.

Còn kiểu nói năng hiền dịu, thanh khiết dịu dàng giống như Đậu Đậu thì đúng là rất hiếm thấy.

Vật ít tự nhiên sẽ thành quý, những người đàn ông sau khi nếm chán sơn hào hải vị thì sẽ bắt đầu quay trở lại thích những thứ thanh đạm như cháo với rau xanh, mỗi lần Đậu Đậu đi từ phòng làm việc của thư kí sang phòng của tổng giám đốc, luôn có một đám đàn ông đưa ánh mắt nóng rực dõi theo ngấm nhìn làn da trắng như tuyết của cô, xương quai xanh nhỏ nhắn, thân hình gợi cảm, còn có khuôn mặt đẹp tự nhiên không hề trang điểm...

Thật là không thể nhìn ra, cô gái bình thường quê mùa một cục này lại có vẻ đẹp mê người như vậy.

Lâm Nghiên đợi người sốt ruột ngồi không yên được, dựa vào cái gì mà một con nhỏ quê mùa đó lại hút hết ánh mắt của đàn ông chứ, bao gồm cả ánh mắt của tổng giám đốc – người mà cô hâm mộ nhất, còn có cả mỹ nam Lý Vũ Hiên – người mà cô muốn theo đuổi nhất.

Khi Hùng Đậu Đậu đi pha café cho Lý Minh Triết, Lâm Nghiên và Từ Sảnh Sảnh lại đến chặn trước mặt cô, lần này không còn khách khí như lần trước nữa, Lâm Nghiên giơ tay đẩy Đậu Đậu một cái “Ồi, mới kiếm được đại gia rồi à?”

“Không...” Hùng Đậu Đậu cúi đầu ngằm kéo váy lên trên.

Đáng tiếc động tác này của cô lại là hành động vô cùng khiêu khích trong con mắt Lâm Nghiên, người còn gái đố kị này không kìm chế được lòng đố kị của mình “Kéo cái gì mà kéo, bằng phẳng như sân bay mà còn mặc loại quần áo ngực thấp như thế này thật đúng là không biết mất mặt, hừm.”

Chẳng có chút kinh nghiệm gì đối với việc cãi nhau này Đậu Đậu chỉ có thể “dĩ bất biến ứng vạn biến”, cầm cốc cho café vào rồi muốn ra ngoài, nhưng lại bị Lâm Nghiên chặn lại, nói ra toàn những lời sỉ nhục người “Bộ trang phục đất như thế này cô ngủ với người ta bao nhiêu đêm mới mua được vậy?”

Hùng Đậu Đậu thở dài, thôi cố nhịn vậy, có cãi nhau cũng chẳng cãi thắng nổi người ta, hơn nữa có chửi được hai câu thì cũng chẳng giảm đi được tý thịch nào.

Lâm Nghiên lại không muốn bỏ qua ép sát lại chế giễu Đậu Đậu “Không mong, không ngực, đến mặt mũi cũng tầm thường, thật sự không biết là cái lão già kia thích cô ở điểm nào... Á! Tổng giám đốc...”

Đậu Đậu ngẩng đầu chỉ nhìn thấy mặt Lý Minh Triết lạnh băng đứng trước cửa phòng café.

Lâm Nghiên bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu, liên tiếp lùi lại mấy bước muốn chuồn đi, nhưng chẳng có gan để bước qua chỗ Lý Minh Triết đành phải giả bộ cầm một chiếc cốc lấy nước.

“Lâm tiểu thư” Lý Minh Triết mở miệng trước “Chiều nay đưa đơn từ chức đến cho tôi.”

Lâm Nghiên ngây ra “Cái gì?”

Lý Minh Triết “hừm” một tiếng lạnh lùng, đưa tay kéo Đậu Đậu đang đứng ngây ra ánh mặt giận dữ “Ngây ra cái gì mau quay về tiếp khách, lão tổng của Long Thị đến rồi.”

Ồ đúng rồi, Đậu Đậu đã nhớ ra hôm nay có buổi gặp với tổng giám đốc của Long Thị, liền vội vội vàng vàng bưng cà phê vào phòng khách.

Hùng Đậu Đậu vừa đi Lâm Nghiên mới hoảng loạn tởm “Tổng giám đốc, không phải tôi cố ý đâu, tất... tất cả đều là do Đậu Đậu tự nói đó!”

Người con gái thông minh không biết được rằng đã phạm phải sai lầm lại còn đổ vấy cho người khác đó là hành động rất vô sỉ không, không chỉ không khiến cho người khác nảy sinh sự thông cảm, trái lại còn khiến cho người ta có ác cảm rất sâu đậm.

“Thật không?” Lý Minh Triết cười nhạt “Hóa ra tôi chính là lão! trai! già! “trong miệng” cô ấy”

Lúc này Lâm Nghiên mới vỡ lẽ, hóa ra chiếc váy đó là do tổng giám đốc mua, bị đắt hơn nữa là lại để cho tổng giám đốc nghe thấy toàn bộ nội dung của cuộc nói chuyện, lần này đen đủi rồi, bị bắt quả tang rồi.

Đậu Đậu bưng café vào phòng khách, gõ cửa nhẹ nhàng rồi mới bước vào “Chào ngài”

Lão tổng của tập đoàn Long Thị – Châu Long Phát đang đứng bên cửa sổ ngắm cảnh, nghe thấy tiếng người mới từ từ quay lại, chỉ nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy màu hồng nhạt đẹp như một chú bướm mới nở đang tiến lại chỗ của mình, giọng nói trong trẻo thanh khiết như tiếng suối chảy trong khe núi “Café của ngài.”

Châu Long Phát khẽ mỉm cười “Cảm ơn, nhưng tôi uống trà, cô có thể giúp tôi pha một cốc không?”

Rất ít gặp vị tổng giám đốc nào lại thích uống trà, bình thường họ rất bận, bận rộn đến mức tinh lực không đủ không thể không uống café để cho tỉnh táo, Đậu Đậu ngẩng đầu đánh giá thật kỹ vị tổng giám đốc trẻ tuổi nghe nói là tay trắng lập nghiệp này.

Tuổi khoảng trên dưới 30, mặt toát lên vẻ trầm ẩn già dặn, khoe mắt lộ ra mấy vết chân chim nhạt cho thấy đã phải đương đầu với gian nan trong thiên hạ, trong ánh mắt tang thương có ẩn chứa những gì thì không thể đoán được, nhưng ôn hòa vô hại. Tuy anh ta chính là vị tổng giám đốc có tài sản hơn chục tỷ mà tổng giám đốc đã đề cập đến, nhưng lại không có một chút khí thế bức ép người nào, trái lại lại khiến người ta có cảm giác thân thiết, trong bão táp thương trường giữ được khí chất ôn hòa và thanh sạch như vậy là vô cùng khó.

“Ồ, vâng à,” Đậu Đậu đưa khay ôm vào trong lòng, nhún nhún người “Xin ngài đợi một chút.”

Khi Đậu Đậu pha xong cốc trà Long Tỉnh thượng hạng bước vào, Lý Minh Triết đã bàn đến vấn đề giá cả với Châu Long Phát, đang chìm đắm trong việc đàm phán mặc cả giá, Lý Minh Triết vẫn toát ra khí thế chế ngự người khác, bá đạo mà tinh anh, nhưng Châu Long Phát vẫn như vậy, nụ cười nhẹ nhàng nhưng lại không có chút gì như sẽ lùi bước.

Đậu Đậu nhẹ nhàng đặt cốc trà xuống cạnh tay của Châu Long Phát, anh ta phát hiện ra, ngừng lại một chút, nở một nụ cười ấm áp “Cảm ơn.”

“Ấy... không cần khách sáo.”

Đậu Đậu đi như chạy trốn ra khỏi phòng khách, ánh mắt đó của Châu Long Phát như hang động tối đen vậy, vô cùng sâu, nếu như nhìn thẳng vào sẽ phát hiện ra nó có một loại sức hấp dẫn khiến cho người ta khó cưỡng lại được, sự ấm áp đó khiến cho người ta không tự chủ được mà muốn dựa dẫm vào đó, trong vô hình chung càng tăng cường thêm sức hấp dẫn của người đàn ông đó.

Đây là người như thế nào nhỉ, mới 30 tuổi từ tầng thấp nhất của xã hội mà đã leo lên được tầng cao nhất.

Cả buổi sáng hai người bọn họ ngồi trong phòng tiếp khách, buổi trưa Lý Minh Triết bảo Đậu Đậu đặt phòng ở nhà hàng, phòng cho 4 người, Lý Minh Triết dẫn trợ lý ra ngoài dùng cơm với Châu Long Phát và trợ lý.

Đậu Đậu không cần đi tiếp khách với Lý Minh Triết thế là cầm thẻ cơm xuống lầu ăn cơm.

Thật chẳng ngờ Lý Vũ Hiên cũng đang lên lầu, hai người họ ở cách nhau một tầng, Đậu Đậu đang xuống lầu, Lý Vũ Hiên rõ ràng là đang lên lầu tìm cô, Đậu Đậu chẳng còn cách nào đứng ở trên cầu thang, trong mắt đều là màu hồng nhạt, Lý Vũ Hiên tối qua chạy đi mua đồ cho cô chắc chắn là vì lo lắng cô bị Lâm Nghiên đem ra làm trò cười, thế nhưng mình lại mặc váy do người khác mua cho.

Chắc chắn anh ta rất thất vọng, rất tức giận...

Lý Vũ Hiên đi đến bên cạnh Đậu Đậu, đứng dưới hai bậc cầu thang, Đậu Đậu cúi đầu vừa đúng tầm ngang với mắt Lý Vũ Hiên, Đậu Đậu day dứt rất lâu mới khẽ giải thích "... Xin lỗi."

Lý Vũ Hiên đột nhiên cất tiếng cười, đưa tay vỗ vỗ vào đầu Đậu Đậu "Xin lỗi cái gì mà xin lỗi chứ, cô trở nên xinh đẹp là được rồi, váy của anh tôi mua cũng rất đẹp, Đậu Đậu cô giống như là công chúa nhỏ ý."

"Ồ Ly..." Đậu Đậu nói "ngày mai tôi sẽ mặc chiếc váy anh tặng được không?"

Lý Vũ Hiên cười, cặp mắt cong cong "Được"

Hai người cùng xuống lầu ăn cơm, Lý Vũ Hiên nói cơm trong nhà ăn rất khó ăn, thế là kéo Đậu Đậu đến một nhà hàng bên ngoài, hai người gọi một bàn thịt gà lớn rất thơm rất cay.

Mắt Đậu Đậu lập tức mở to, chỉ vào chỗ gà hỏi Lý Vũ Hiên "Sao anh biết tôi thích ăn cay?"

Lý Vũ Hiên nghiêng đầu nhìn Đậu Đậu, giơ tay cốc cốc vào đầu cô "Phương bác có người đẹp nào mà lại không thích ăn cay chứ, nhưng mà Đậu Đậu, cô thích ăn cay như vậy mà sao da vẫn đẹp thế, thực là khiến cho người khác rất đố kị đó ~"

Hùng Đậu Đậu dẫu môi làm mặt xấu với Lý Vũ Hiên.

Lý Vũ Hiên lại véo má cô, Đậu Đậu vội cúi gầm đầu ăn gà, rất cay, rất thơm, rất rất ngon, Đậu Đậu ăn đến mức đầu ăn dính đầy miệng, cay đến mức không ngừng uống nước, thế nhưng vẫn không cưỡng lại được ăn hết miếng này đến miếng khác đến hết.

Lý Vũ Hiên chỉ ăn có một miếng đã thấy cay xè, nhưng ăn rồi lại ăn thì lưỡi tê cứng trong miệng tràn ngập hương thơm của thịt gà trống, càng ăn càng mê, chẳng mấy chốc cả một đĩa gà lớn đã chẳng còn gì.

Lý Vũ Hiên gọi nhân viên phục vụ đến, chớp chớp mắt "Tiểu thư, cho thêm hai xuất mì."

Cô nhân viên phục vụ ngẩn ra mặt đỏ ửng chạy đi.

Lý Vũ Hiên nheo mắt cười vô cùng phong tình với Đậu Đậu, "Thấy chưa, sức hấp dẫn của chúng ta thực là vô song."

Đậu Đậu chỉ chỉ vào khóe miệng của Lý Vũ Hiên cười lớn "Ha ha ha, Hồ Ly, môi của anh... Giống như miếng lập xương trên mặt vậy... ha ha ha..."

Lý Vũ Hiên sờ sờ lên môi, hình như môi đã phồng lên rất to, không kìm được tức giận, quay đầu nhìn miệng Đậu Đậu, không nhịn được cười sắc súa "Đậu Đậu, miệng của cô cũng như là bị người ta gặm cả đêm vậy, he he he."

So sánh hạ lưu, Hùng Đậu Đậu 'hừm' một tiếng, cúi đầu ăn gà.

Lý Vũ Hiên đón lấy hai phần mì đã được đun chín, trộn vào với chỗ nước sốt gà còn thừa, cùng với một bát lớn ớt và khoai tây sốt miến, những sợi mì trắng màu gạo thoát cái cho thêm dầu màu tương sáng bóng nhìn vô cùng ngon miệng.

Đậu Đậu giơ đũa muốn gắp, Lý Vũ Hiên vội vàng đẩy bát mì ra xa "Không cho ăn, trừ phi..."

“Trừ phi làm sao?”

Lý Vũ Hiên chớp chớp mắt “Trừ phi cô cười một cái.”

Đậu Đậu chẳng biết nói gì chỉ có thể cười hề hề với Lý Vũ Hiên một cái, lúc đó Lý Vũ Hiên bỏ qua, hai người tranh cướp nhau đến là ồn ào, sau đó còn gọi thêm một suất mỳ nữa ăn hết mới thôi.

Buổi chiều Lý Minh Triết đưa Châu Long Phát đi khảo sát công trình, Đậu Đậu nhàn rỗi vô vị gọi điện thoại cho Điền Tĩnh, Điền Tĩnh với thầy giáo Văn nhà cô ấy dạo này tiến triển không tốt lắm, chủ yếu là vì hai vị phụ huynh nhà cô quyết định giám sát chặt, mỗi ngày đi làm tan ca đều gọi điện kiểm tra khiến cho hai người họ sắp một tuần rồi chưa gặp được nhau.

“Tiểu Tĩnh, hay là cậu nói chuyện này với bố mẹ cậu đi?”

“Chẳng tác dụng đâu, bố mẹ mình chẳng đời nào đồng ý đâu, mấy ngày nay lại tìm mấy đối tượng bắt mình đi xem mặt, chán đến chết đi được, đúng rồi Đậu Đậu, ngày mai cậu lại đi xem mặt cùng mình nhé, vẫn như cũ, chẳng cần biết cậu dùng biện pháp gì miễn là làm cho người đó ghét mình là được.”

Đậu Đậu nhăn nhó mặt mày “Tĩnh à, cậu vẫn muốn mình bị trời phạt à?”

Điền Tĩnh ngừng lại một chút, rồi đột nhiên cất cao chất giọng “Đúng rồi Đậu, bây giờ cậu ở đâu, mình đi thăm cậu nhé!”

Đậu Đậu liên tiếp xua tay “Tốt nhất cậu đừng đến, mình bây giờ đang ở... Hự hự, ở nhà của người đó...”

“Nhà của Lý Minh Triết?!”

Đậu Đậu bịt ống nghe điện thoại lại, nhìn khắp bốn phía xem có ai để ý đến bên này không “Này, cậu nhỏ tiếng chút đi, đồng nghiệp của mình đều không biết, cho rằng mình ở cùng nhà với em trai anh ấy, thực ra thì hai anh em họ sống cùng nhau...”

Điền Tĩnh gào lên một tiếng “Em trai anh ta, chính là mỹ nam người hoa nổi tiếng toàn cầu Lý Vũ Hiên đúng không?!”

Nổi tiếng toàn cầu... hóa ra nói hại nước hại dân chính là cái con Hồ Ly họ Lý này... Rùng mình...

Đậu Đậu sầm mặt “chính hắn”

“Oa oa, hai người ở cùng nhau, đã thơm nhau chưa, đã hôn chưa...”

“Dừng!”

“Đậu Đậu, không phải mình nói cậu, chúng mình tuy không phải là nhi nữ giang hồ nhưng nhất định cũng phải chủ động một chút, cậu chắc là không biết Lý Vũ Hiên anh ta đi đến đâu cũng có thể mê hoặc cả đám người bạn luận là nam hay nữ, những bạn gái anh ta đã qua lại có thể tổ chức cả một thể vận hội ý chứ, bảo bối thượng hạng thế này ở ngay trước mắt làm sao cậu có thể không để ý, nhanh lên, tiến lên, lên tiếng cho người Trung Quốc chúng ta, tóm anh ra lại!”

Hùng Đậu Đậu: @#%\$@...

13. Chương 13

CHƯƠNG 13: NỤ HÔN QUYẾN RŨ

Buổi chiều, Đậu Đậu tìm Lý Vũ Hiên để cùng về nhà, đến phòng kế hoạch mới biết ở đó thực sự rất bận, Lý Vũ Hiên ngồi trong phòng của trợ lý Trưởng phòng gọi điện thoại, trong tay cầm điện thoại, tai đeo tai nghe bluetooth, các đồng nghiệp không ngừng mang phương án đến xin chữ ký, trên bàn làm việc của anh ta là một đống tài liệu.

Xem chừng lại phải tăng ca rồi, Đậu Đậu muốn đợi anh ta nghe điện thoại xong thì sẽ bảo với anh ta là mình về nhà trước.

Nhưng Lý Vũ Hiên dường như không muốn để cô về nhà một mình, dù rất bận rộn vẫn ngẩng đầu ra hiệu cho Đậu Đậu đi đến chỗ ghế sofa bên cạnh ngồi, ánh mắt dịu dàng nhìn Đậu Đậu cười “Đợi tôi nửa tiếng, ngoan, tự rót nước uống đi.” Sau đó bỏ điện văn kiện sang một bên, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin cao ngạo “Dự toán vượt mức, mang về làm lại.”

Hùng Đậu Đậu toát mồ hôi: Hồ Ly, anh đúng là trở mặt nhanh như trở bàn tay...

Thế là, Hùng Đậu Đậu chỉ đành ngồi sang một bên đợi, trong vòng nửa giờ đồng hồ, Lý Vũ Hiên kiểm tra và ký tên vào 7 văn kiện, nghe 3 cuộc điện thoại, gọi một cuộc điện thoại đường dài quốc tế, còn chạy đi đóng dấu vào một phần văn kiện, đồng thời còn từ chối lời mời ăn cơm của hai người đẹp vào hoạt động tập thể của đồng nghiệp.

Đừng nói Lý Vũ Hiên, ngay đến Đậu Đậu chỉ ngồi một bên chờ đã thấy hoa mắt chóng mặt.

Sau nửa giờ đồng hồ, Lý Vũ Hiên lấy áo vest đứng trước mặt Đậu Đậu cười, thở một hơi dài, đắc ý nói “Thấy chưa, tôi đã nói là nửa giờ có thể kết thúc mà.”

Hùng Đậu Đậu giơ ngón tay cái biểu thị vô cùng tán phục “Rất lợi hại...”

Lý Vũ Hiên kéo tay Đậu Đậu đi về phía thang máy rất tự nhiên, nói khoác chẳng có chút khiêm tốn nào “Cái đó, từ nhỏ tôi đã là thần đồng rồi, nhưng, nhất thiết... đừng có sùng bái tôi đó.”

Đậu Đậu... (Lén lút rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm chắc kia, nhưng chẳng rút ra được, càng rút Hồ Ly càng nắm chắc.)

Đậu Đậu cắn cắn vào môi, gật đầu “Ờ”.

Lý Vũ Hiên quay mặt, cặp mắt Hồ Ly tà mị lại giương lên, nụ cười đúng là có sức sát thương rất lớn, tay thì nhẹ nhàng dùng lực “Thực sự rất sùng bái phải không?”

Hùng Đậu Đậu đảo mắt gật gật đầu “Được rồi, tôi thừa nhận, tôi rất sùng bái anh...” (Tiếp tục lén lút rút tay ra)

Thang máy đến, Lý Vũ Hiên kéo Đậu Đậu vào trong, ấn nút xuống tầng phụ “MSợ người đều cho rằng tôi ở nước ngoài chỉ biết chơi bởi lêu lổng, thực ra tôi đã là một MBA (thạc sỹ quản lý doanh nghiệp) ~”

Đậu Đậu dùng ánh mắt bội phục nhìn Lý Vũ Hiên.

Lý Minh Triết gọi điện thoại cho Lý Vũ Hiên nói tối nay không về nhà, Lý Vũ Hiên ồzzê một tiếng, nhảy cẫng lên từ ghế ngồi tỏ ra vô cùng sung sướng “Đậu Đậu tối nay anh tôi không về nhà, tôi dẫn cô đi chơi nhé, chúng ta sẽ đi chơi đêm, cô thích hộp đêm như thế nào, những chỗ này tôi đều thông thạo lắm!”

Hộp đêm, đèn điện nhấp nhòe, những kẻ say khướt, âm nhạc đinh tai, đoàn người phát cuồng, khắp nơi nơi đều là mùi vị của sự mục rữa, nhưng quan trọng nhất vẫn là tiêu phí ở trong đó... hự hự, vô cùng, vô cùng đắt đỏ.

Ồ cái chốn đó...

Đậu Đậu kinh hoàng “Hự hự, cái đó, hay là chúng ta về nhà ngủ tốt hơn...”

Lý Vũ Hiên trề môi biểu thị ý không vui “Hiếm khi anh trai tôi không có nhà, anh ấy bình thường quản tôi rất là chặt, không cho phép tôi đến Bar, cũng không cho phép tôi lái xe về muộn, tôi chỉ đành phải nhân lúc anh ấy ngủ chôn ra ngoài chơi, bây giờ anh ấy không có nhà (nhấn mạnh), hiếm khi không có nhà (lái nhái), cơ hội tốt như vậy...”

Hồ Ly không ngừng lái nhái niệm kinh...

Thật đau đầu... Đậu Đậu đập đập đầu, hét lớn “Được, được tôi đi...”

Mặc chiếc váy liền liền như thế này đến hộp đêm chắc chắn sẽ bị xem thường, Lý Vũ Hiên đi lấy chiếc xe đã được bảo dưỡng xong của mình trước, một chiếc Lamborghini màu xanh, cửa kéo mở như chiếc cánh

chim cơ khí vậy, rất độc đáo, Đậu Đậu đứng dần ra đến nửa phút rồi mới cẩn thận đưa tay ra sờ sờ vào chiếc xe hào hoa trong truyền thuyết.

Quả nhiên đúng là phong cách của Hồ Ly, sa hoa quá mức...

Lý Vũ Hiên đưa Đậu Đậu đi mua một bộ y phục mặc trong các hộp đêm trước, một chiếc váy dây đeo cổ siêu ngắn màu đỏ rực (là cái loại mà phía sau lưng hở từ cổ xuống thắt lưng...), một đôi tất lưới màu đen (giống như là người mặc làm nghề không lương thiện...), một đôi giày cao gót màu đỏ đế vàng (gót nhỏ như chiếc đinh thép...)

Trang phục rất nhỏ, váy siêu ngắn, giày rất cao, oa oa , phía sau hở hết ra ngoài, oa ~

Đậu Đậu ôm cánh tay đứng trong phòng thay đồ sống chết không chịu ra.

Lý Vũ Hiên mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, xông vào trong kéo Đậu Đậu trong tình trạng bán khỏa thân đi ra ngoài, Đậu Đậu cúi đầu ôm cánh tay che che chắn chắn, Lý Vũ Hiên cười xấu xa, giơ cánh tay kéo Đậu Đậu dựa vào mình “Đậu Đậu tôi sẽ che giúp cô.”

Cả cái lưng lỏa ~ lồ được dán lên áo sơ mi của Lý Vũ Hiên, cảm giác thô ráp như điện giật vậy chậm chậm vào tim, mang đến cảm giác sợ hãi trong lòng không thể gọi tên.

Đậu Đậu ngẩng đầu tức giận nhìn Lý Vũ Hiên “Hồ Ly, anh muốn đem bán tôi đi đúng không?”

Lý Vũ Hiên thu thu cánh tay kéo sát Đậu Đậu vào trong lòng, tỳ cằm lên mái tóc dài của Đậu Đậu rất thân mật “Không như vậy đâu, người ở trong đó đều mặc như thế này cả, nếu như cô mặc quá bình thường, họ sẽ thô bỉ nhìn cô như kẻ quê mùa.”

Hùng Đậu Đậu không nói gì.

Lý Vũ Hiên đưa cô đến hộp đêm lớn nhất, đó chính là vũ trường giải trí nếu như không có thể vàng thì không thể vào, nhìn ở bên ngoài có vẻ rất bình thường, nhưng khi vào bên trong thì như là lạc vào một thế giới khác vậy, bên trong được trang hoàng lộng lẫy, đèn đuốc nhấp nháy, âm nhạc thì như muốn xuyên thủng lỗ tai người ta, một sàn nhảy lớn với ánh sáng nhấp nhòe, một nhóm những cô gái trẻ trung xinh đẹp đang lên sàn biểu diễn... ý, nhảy múa (chỉ mặc có bikini ba mảnh điểm thêm chút lông vũ nhảy nhót... uốn éo không ngừng trên sàn nhảy, tràn đầy vẻ sexy, phụt máu mũi...)

Oa oa, rất... rất kích tình...

Hùng Đậu Đậu chẳng dám nhìn, cúi thấp đầu bị Lý Vũ Hiên ôm chặt tiến chen lấn tiến lên phía trước.

Lý Vũ Hiên bao một phòng riêng, phục vụ thấy anh đem theo bạn gái đến nên cũng không hỏi anh có cần “nhân viên” tiếp rượu không, chỉ chiếu theo thói quen cũ mở một chai Remy Martin (XO) rồi lui ra.

Chỗ này cách sàn nhảy rất gần, có thể thấy được các vũ nữ trên sàn nhảy diên cuồng lắc lư như sóng trào... Chóng mặt.

Đậu Đậu không dám ngẩng đầu, ngồi uống nước rất hiền lành.

Lý Vũ Hiên nhìn cô gái đang lo lắng căng thẳng này rất buồn cười muốn nhìn nhưng lại không buông ra được, trong mắt lóe lên một chút gì đó khó hiểu.

Không lâu sau, nữ nhân viên phục vụ mang hoa quả đến, Đậu Đậu vô tình liếc qua một cái, xem chút nữa thì hét lên, những nữ nhân viên phục vụ kia rõ ràng... rõ ràng mặc đồng phục như trong suốt vậy, còn... còn không mặc nội y!

“... Hồ Ly.”

Lý Vũ Hiên cố ý dùng tay ép chặt Đậu Đậu vào ngực mình “Tiểu Đậu Đậu, muốn ăn “đậu phụ” của tôi à?”

Hùng Đậu Đậu cúi thấp đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện ra áo sơ mi của Lý Vũ Hiên đã bị kéo ra rồi, lúc đầu vốn chỉ có cái hai cái cúc áo cuối cùng, lúc này trong lúc vô ý cô đã kéo ra chỉ còn lại mỗi một chiếc cúc, cả một bộ ngực lớn đang lồ lộ ngay trước mắt.

“Nhưng mà, cô ăn cũng chẳng sao cả.”

Lý Vũ Hiên ngã người xuống sofa, dùng sức ôm ấp người con gái trong lòng, cầm tay của cô cho chu du thám hiểm trên người mình nhích dần xuống bên dưới, Đậu Đậu giằng ra mặt tai đều đỏ ửng, cố sức rút mạnh tay ra, chạy luôn xuống phía góc sofa xa nhất ngồi, chẳng dám nhìn Lý Vũ Hiên nữa, yếu ớt nói muốn về nhà.

Nhưng Lý Vũ Hiên chẳng có chút động tĩnh gì, hoàn toàn không có ý về nhà, đưa mắt nhìn xung quanh trong ánh mắt lộ rất rõ dục vọng, dường như trong cái hộp đêm huyền ảo này Hồ Ly không còn là chú hồ ly sợ hãi run rẩy trốn trong lòng mình, mà đã trở thành một con dã thú tràn đầy dục vọng nguy hiểm.

Đậu Đậu chỉ còn biết chờ cho Lý Vũ Hiên chơi chán, bỗng nhiên nghe thấy một tràng rên rỉ... mơ hồ?!

Những phòng bao trong hộp đêm là những phòng nửa kín nửa hở, một chiếc sofa da thật được kê sát tường, hai bên được ngăn cách bằng những tấm thủy tinh cao nửa mét, tuy không thể nhìn rõ bên đó, nhưng những động tĩnh bên đó thì bên này có thể nghe rất rõ ràng.

Lý Vũ Hiên liếc qua một cái không rõ muốn gì, nụ cười rất xa lạ, rất... chùng ghẹo.

Đậu Đậu chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào bò lên sofa, thò đầu qua nhìn trộm, sau đó thì hoảng loạn nhảy xuống, nắm chặt lấy tay Lý Vũ Hiên run rẩy “Hồ... Hồ Ly...”

Lý Vũ Hiên xoa xoa đầu Đậu Đậu, khó cưỡng lại được dùng môi cọ sát lên trán cô “Nhìn thấy cái gì rồi?”

Trong hộp đêm chẳng thiếu thứ gì, nghe thấy âm thanh liền biết ở bên đó sắp bắt đầu hoặc là đã bắt đầu, khiến cho cô gái ngây thơ trong sáng này được một bài học rất rất tốt cho sau này.

Mắt Đậu Đậu bỗng chốc trở nên hoang mang kích động đến mức nước mắt rùng rùng, nắm chặt lấy Lý Vũ Hiên nhỏ tiếng gọi “tôi... Tôi cuối cùng đã được xem bản BL ngay tại hiện trường rồi... cái đang bị đè xuống từng chút kia thật là đẹp quá...”

Trong phòng bao kia hóa ra là hai người đàn ông đang “giằng co”.

Hùng Đậu Đậu không những không tránh đi lại còn muốn trèo lên xem, Lý Vũ Hiên kéo dài mặt buồn chán, kéo cô ẩn vào trong lòng mình, dùng sức giữ chặt, Đậu Đậu không hiểu gì, nhưng Lý Vũ Hiên tóm chặt không cho xem, sao lại không được xem, Đậu Đậu cố gắng vùng ra, chỉ có thể cố gắng không chú ý tới hơi thở nóng hổi trên đỉnh đầu tiếp tục lấy cặp mắt nghệ thuật để xem màn biểu diễn thoát y trên sân khấu.

Kì thực, Lý Vũ Hiên đang đoán đo cái câu “đẹp quá” kia của Đậu Đậu.

Hừm, đó là loại người gì chứ mà dám đẹp hơn ta!

Những người trên vũ đài nhảy hết bài này đến bài khác, Đậu Đậu bị kẹp trong ngực Lý Vũ Hiên sắp ngủ say rồi, Lý Vũ Hiên đột nhiên kéo cô ra, Đậu Đậu vừa tỉnh vội nắm lấy tay anh hỏi “Anh... anh định đi đâu? Đừng có vứt tôi lại...”

Lý Vũ Hiên cười rất tà mị, cúi người hôn lên má tóc đen mượt như tơ của cô “Đợi một chút em sẽ biết ngay.”

Nói xong liền đi thẳng đến chỗ sàn nhảy, bỗng nhiên toàn bộ đèn trong vũ trường đều tắt ngấm, chỉ còn đúng một bóng đèn cực sáng dõi theo hình ảnh Lý Vũ Hiên, chỉ nhìn thấy Lý Vũ Hiên đang chuyển động rất uyển chuyển dọc theo sàn nhảy, bằng một cú nhảy nhẹ nhàng thân hình cao hơn 1m8 đã nhảy phắt lên sàn nhảy, âm nhạc nổi lên, tiết tấu đơn giản của tiếng trống, nhịp điệu lúc nhanh lúc chậm mang màu sắc rất đặc biệt.

Lý Vũ Hiên hơi cúi đầu đứng ở trung tâm sàn nhảy, cánh tay cử động theo tiết tấu của tiếng trống đến khi nhịp điệu bỗng nhiên nhanh hơn Lý Vũ Hiên mới ngẩng đầu rút khoát, chớp mắt hoa lệ xuống phía dưới sàn nhảy, rồi lập tức bắt đầu nhảy, những động tác khéo léo uyển chuyển, thân thể uốn éo như một con rắn, mỗi động tác đều toát lên vẻ hoang dã cuồng vọng.

Bỗng nhiên tiếng trống ngừng lại, Lý Vũ Hiên đang nhảy trên cao, quay người 180 độ đáp thẳng xuống đất, đúng vào lúc mọi người thốt lên trầm trồ kinh ngạc, thì phát hiện ra anh dùng một tay chống đỡ cả thân người tạo dáng đẹp mắt ba giây trong không trung.

“ Woa wa———”

Tiếng đàn gita điện đột nhiên vang lên, tiếp sau đó tất cả các nhạc cụ khác cũng hòa vào cùng, chỉ Lý Vũ Hiên nhảy càng lúc càng nhanh, mỗi bước nhảy đều khiến mọi người hoa mắt ngưỡng mộ, những sợi tóc vàng tung bay phấp phới trong không trung, cặp mắt tà mị đẹp đẽ kia hơi cười cười, hấp dẫn hết những người xung quanh.

Nhảy xong một điệu, Lý Vũ Hiên xoay mình một cái rất đẹp, hai chân đứng chắc như hai cột trụ lớn tại trung tâm của sàn nhảy.

Những tiếng vỗ tay tán thưởng ầm ầm như sấm dậy dưới sàn nhảy.

Nhưng Lý Vũ Hiên đưa tay biểu thị mọi người hãy im lặng, cười một nụ cười quyến rũ, rồi đột ngột nhảy từ trên sàn nhảy xuống, đi về phía phòng bao, Đậu Đậu cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra, muốn nhanh chóng đứng lên chạy trốn, nhưng phát hiện ra Lý Vũ Hiên cúi đầu cười, mắt nhìn chằm chằm về phía bên này, ánh mắt mê hoặc đó giống như sợi thừng cuốn chặt khiến cho Đậu Đậu không thể chạy được vậy.

Đậu Đậu đành ngồi ngốc nghếch đối diện với Lý Vũ Hiên.

Ánh đèn vẫn luôn chiếu theo, cả vũ trường tối om đang hồi hộp ngóng đợi, đợi thời khắc sắp tới, Đậu Đậu bị ánh đèn làm cho lóa mắt chẳng nhìn thấy gì ngoài khuôn mặt đẹp trai gian xảo của Lý Vũ Hiên.

Cổ họng dường như bị cái gì đó chặn lại, đến nói cũng không có cách nào nói được.

Cầm bị kéo lên mặt của Lý Vũ Hiên càng ngày càng gần, thậm chí còn có thể cảm nhận thấy hơi thở anh nóng hổi gấp gáp do vừa nhảy xong, đột nhiên bị đẩy một cái từ phía sau, cả người cô đổ ập vào lòng Lý Vũ Hiên, bởi vì ngẩng lên nhìn cho nên vừa đúng thẳng tầm với cặp môi hồng của Lý Vũ Hiên!

Thật mềm mại...!!!

Cả một khoảng ngực trắng.

Lý Vũ Hiên dùng sức ôm chặt người con gái đang bị dọa cho sợ chết khiếp này vào trong lòng, hai cặp môi mềm mại ẩm ướt đang cọ sát vào nhau, hương vị ngọt ngào đúng như trong tưởng tượng, Lý Vũ Hiên trong cơn say nồng, dùng tay ôm chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn và mềm mại của người con gái kia, cô gái bị đau khẽ rên lên một tiếng, hai hàm răng tách ra, thừa cơ hội này chiếc lưỡi linh hoạt len lỏi vào ra sức chiếm đất công thành một cách cuồng dã.

Xung quanh vang lên tiếng hoan hô cổ vũ như muốn nổ tung cả vũ trường.

Sau khi nụ hôn kết thúc, ánh sáng được bật lên, mọi người tiếp tục nhảy nhót trên sàn, Lý Vũ Hiên ôm người con gái đã hoàn toàn cứng đờ ngồi xuống sofa, Đậu Đậu thở hồng hộc ánh mắt hoảng hốt, đôi môi mọng nước hơi hồng hồng lên, càng làm kích thích dục vọng nơi sâu thẳm trong tim.

Lý Vũ Hiên từ trước đến nay chưa bao giờ thích bị dục vọng điều khiển, nhưng lần này anh đã không kiềm chế được.

Phản ứng cứng nhắc như vậy chắc chắn đây là nụ hôn đầu của cô ấy, trong lòng không khỏi khấp khểnh, Lý Vũ Hiên khẽ hôn lên trán cô, sau đó ôm cô vào trong lòng đứng lên đi ra ngoài.

Đến khi vào trong xe rồi Đậu Đậu mới nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra, mặt tái xanh nhìn Lý Vũ Hiên nói không ra lời.

Lý Vũ Hiên vẫn lái xe rất tự nhiên, về mặt nhìn nghiêng đẹp trai đến mức hôn phách siêu đảo.

Đến nhà thì phát hiện đèn trên lầu còn sáng.

Lý Minh Triết về nhà rồi.

Đậu Đậu ra sức kéo chiếc váy siêu ngắn xuống, nhìn Lý Vũ Hiên với ánh mắt khó xử, nếu như bị Lý Minh Triết phát hiện mặc đồ như thế này lại còn đến hộp đêm, lại còn bị hôn... Ý, tại sao phải chột dạ chứ?...

Lý Vũ Hiên đi phía trước, ấn vào tay mở cửa, Lý Minh Triết không có trong phòng khách có thể là ở trong phòng trên tầng 2, Đậu Đậu tháo giày cao gót cầm trong tay, rón rén rón rén đi lên trên lầu, Lý Vũ Hiên đi trước dò đường, cẩn thận quan sát phòng của anh trai anh ta.

Đúng vào lúc hai người họ sắp đi đến tầng 2, đột nhiên, đúng lúc có tiếng vặn mở cửa truyền đến từ phòng Lý Minh Triết!

14. Chương 14

CHƯƠNG 14: BỘC LỘ BẢN THÂN

Hai người đang đứng bên cạnh cầu thang, bên trái là phòng cửa phòng của Lý Minh Triết đang chuẩn bị mở ra, bên phải là phòng của Đậu Đậu, phòng của Lý Vũ Hiên ở chính giữa cách chỗ hai người gần nhất, khoảng cách chỉ khoảng hai ba bước chân.

Nhìn thấy cửa phòng hé ra càng ngày càng lớn, sắp bị phát hiện rồi!

Lý Vũ Hiên chẳng nói lời nào kéo luôn Đậu Đậu nhét vào phòng mình, bản thân cũng nhanh chóng chạy vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại, cửa vừa đóng xong, chỉ nghe thấy tiếng bước chân Lý Minh Triết đang tiến lại.

“Quẹt quẹt, quẹt quẹt...”

Tiếng giấy ma sát nhẹ nhàng với sàn gỗ từng bước từng bước tiến lại gần.

Đậu Đậu sợ đến mức tim đập thình thịch, trốn sau lưng Lý Vũ Hiên, hai tay vô thức nắm chắc áo của anh ta, cả cơ thể căng thẳng cũng từ từ nghiêng về phía trước dán lên người anh ta, Lý Vũ Hiên nắm tay lên ổ khóa cửa, mắt nhìn trừng trừng vào bóng người đang in trên cửa kính.

Đúng vào thời khắc Lý Minh Triết kéo cửa phòng ra, Lý Vũ Hiên đột nhiên lấy tay kéo Đậu Đậu đến sau cánh cửa, rồi cũng dựa vào, hai người ép chặt vào bức tường phía sau cánh cửa.

“Cạch cạch...”

Cửa phòng được mở ra, bóng của Lý Minh Triết trải dài dưới ánh đèn, nhưng chỉ dừng lại tại ngưỡng cửa, tay Lý Minh Triết cầm tay nắm cửa nhìn vào bên trong, bên trong tối om om, chẳng có tiếng động nào, hình như bên trong không có người, ngừng lại một chút Lý Minh Triết đóng cửa lại quay về.

Hai người trốn sau cánh cửa trong phòng lén lút thở phào một cái.

Đi được vài bước Lý Minh Triết dừng lại, từ từ quay người lại, đi về phía phòng của Lý Vũ Hiên nhìn chăm chăm vào trong phòng.

Trong phòng có người, hai người.

Đợi sau khi Lý Minh Triết quay về phòng của mình Đậu Đậu mới ý thức được mình đang bị lưng của Lý Vũ Hiên ép chặt vào tường, hai tay che chở cho mình, cơ thể của anh ta rất nóng, cùng với nhịp thở lúc lên lúc xuống vô tình tạo ra sự cọ sát tại nơi hai người đang áp sát vào nhau, nóng rùng rục, dường như có mùi nước hoa Cologne phảng phất bay lại, khó không khiến cho người ta đỏ mặt loạn nhịp tim, Đậu Đậu co rúm ngực lại, nhỏ tiếng gọi “Hồ Ly...”

Lý Vũ Hiên đột ngột quay người, nhìn cô ngây ngất, trong mắt trào lên một làn sóng kì lạ.

Anh thở càng ngày càng gấp gáp, dục vọng ẩn sâu trong mắt khiến người ta run sợ.

Hồ Ly như thế này thật là qua xa lạ, Đậu Đậu thấy hơi sợ hãi lùi lùi lại phía sau mấy bước, nhưng sau lưng là tường chẳng còn đường lui, trong bóng tối như thế này thị giác bị hạn chế rất nhiều, mà những cảm quan khác lại được phóng đại lên nhiều lần, thậm chí còn có thể nghe thấy được tiếng tim đập của người đối diện, và tiếng thở càng ngày càng gấp.

Cẩn thận đẩy đẩy bộ ngực đang áp sát cơ thể mình, nhưng hai tay lại bị nắm chặt, mắt Lý Vũ Hiên trong bóng tối ánh lên sự hoang mang nguy hiểm, giống như một con dã thú vô cùng đói khát, sự đói khát đó, sự cuồng loạn đó.

“Hồ Ly... anh đừng như vậy...”

Đậu Đậu hoảng loạn không ngừng, ra sức vùng vẫy cánh tay đang bị kèm chặt, nhưng chẳng có chút suy chuyển nào, cơ thể bỗng nhiên bị Lý Vũ Hiên cuồng loạn ép chặt vào tường, hai tay bị giữ chặt trên đỉnh đầu, cả thân thể nam tính đang dán chặt lên người, xuyên qua lớp trang phục mỏng, dường như có thể cảm nhận rất rõ cái bộ phận nóng rực đó,...và cái nơi đột ngột cương cứng ở bên dưới.

Trong đầu Đậu Đậu đang trống rỗng bỗng chốc ý thức được đây là lúc nào, Lý Vũ Hiên đã có hành động.

“Lý... ưm?!”

Lý Vũ Hiên đột ngột cúi xuống hôn lên môi của cô!

Đậu Đậu trợn tròn mắt, không thể tin được rằng người đang đứng trước mặt mình lại có thể như vậy, Lý Vũ Hiên buông tay cô mà một cánh tay còn giữ chặt phần eo cô, một cánh tay khác thì đặt lên đầu cô ôm chặt cả người cô vào trong lòng.

“Ồ... ưm ưm...”

Cặp môi nóng ẩm phủ xuống rất ngang ngược, chiếm lấy tất cả không gian của cô không chừa một chỗ nào.

Nụ hôn cấp thiết vội vàng không thể nhẫn lại được phủ lên cơ thể mềm mại, ngón tay dùng lực nắn bóp, nhìn dáng vẻ hoang mang sợ hãi của cô hấp dẫn như vậy, những rung động kích thích cặp môi, khiến người ta không thể cưỡng lại được mong muốn ngậm chặt rồi liếm láp từng chút một, chiếc lưỡi nhỏ hoảng loạn trốn tránh càng trở lên đáng yêu hấp dẫn.

Vóc dáng của cô, mái tóc của cô, ngay cả đến động tác đỏ mặt chống đối của cô, tất cả những gì của cô đều khiến cho người ta phát cuồng.

Tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, dường như cũng sắp bị mê lạc trong nụ hôn càng ngày càng sâu này.

“Á...”

Lý Vũ Hiên đột nhiên rút mạnh người ra, bịt chặt chiếc môi đang không ngừng chảy máu, dùng ánh mắt khó tin nhìn người con gái bé nhỏ đang hoảng loạn tái xanh.

Đậu Đậu ra sức dùng tay che chắn phần vai lộ ~ lộ do trang phục đã bị kéo xuống, cặp mắt đen láy mở to hoảng loạn như nhìn thấy quỷ vậy, cô đang run rẩy, cô rất sợ hãi...

Lý Vũ Hiên bỗng nhiên tìm lại được phản ứng, vô cùng ảo não, mình đang làm cái trò gì vậy, sao lại không khống chế được việc hôn thêm một lần nữa, rõ ràng đã hạ quyết tâm hôm nay không động vào cô ấy nữa, để cô ấy từ từ tiếp nhận mình, nhưng không thể ngờ được những kích động trong lòng đã đánh bại lý trí, không khống chế được cơ thể, chỉ muốn ôm chặt cô, ôm chặt hơn một chút nữa, chặt hơn một chút, điên mất rồi, sao lại ham muốn cô như vậy chứ.

Lý Vũ Hiên cẩn trọng đưa cánh tay ra, giọng nói vô cùng ấm áp “Đậu Đậu... đừng sợ...”

Nhưng cô gái nhỏ bé này đã quá sợ hãi vẫn không ngừng run sợ, đột nhiên nhanh như bay tránh xa anh chạy về phía phòng mình, nhìn thấy bóng dáng hoảng loạn kia rõ ràng cô đã bị sợ hãi đến cực điểm, đôi giày cao gót đỏ của cô đã bị bỏ lại tại góc tường, chỉ thấy chiếc gót giày bằng vàng như màu ánh trăng nằm tro tro lạnh lẽo.

Lý Vũ Hiên dờ dẫm ngồi trên giường những ngón tay dài nhỏ vò vò vào mái tóc.

Cả đêm hôm đó ba người đều không thể chợp mắt.

Ngày hôm sau, Đậu Đậu dậy rất sớm, hai mắt thâm quầng ngồi xe bus đến công ty, đã không ngồi xe của Lý Vũ Hiên cũng không ngồi xe của Lý Minh Triết, cố ý tránh lúc hai người đó ngủ dậy, nhưng lúc Lý Minh Triết xuống lầu đi làm Lý Vũ Hiên đang đứng ở lầu trên nhìn anh, trông anh có vẻ tiêu tụy nhưng khí thế vẫn không giảm sút “Anh, tối qua anh đã nhìn thấy phải không?”

Ngữ khí khẳng định chắc chắn.

Có lẽ trong lúc hoảng loạn Đâu Đâu không hề chú ý, nhưng Lý Vũ Hiên lại nhìn thấy rất rõ, khi Lý Minh Triết mở cửa ánh đèn chiếu vào làm phản chiếu bóng của hai người xuống phía chân Lý Minh Triết, tuy chỉ là thoáng qua mà thôi nhưng chắc chắn anh ấy đã phát hiện, nhưng Lý Minh Triết lại không vạch trần tại hiện trường.

Không vạch trần, không có nghĩa là anh ấy chấp nhận.

Lý Minh Triết ngẩng đầu nhìn em trai mình, khoe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhạt “Vũ Hiên, có những chuyện không giống như em tưởng tượng đâu.”

Lý Vũ Hiên cười nhạt nói “Anh, có những chuyện cũng không giống như anh tưởng tượng đâu.”

Hai người đang ra câu đố ngầm cho nhau, nhưng không nói ra những gì trong lòng.

Lý Vũ Hiên và Lý Minh Triết tuy cùng cha sinh ra, nhưng hoàn cảnh của hai người lại khác xa nhau, chỉ là vì mẹ của Lý Minh Triết là vợ cả của cha anh, cũng là người phụ nữ mà ông yêu nhất, vì vậy Lý Minh Triết luôn được sự sủng ái của cha và sự ảm áp của gia đình, đây đều là những ước mơ không thể có được của Lý Vũ Hiên – kết quả của chuyện tình một đêm.

Từ nhỏ Lý Minh Triết lúc nào cũng là một vương tử cao quý, khí chất ưu nhã, cao ngạo thiên bẩm, còn Lý Vũ Hiên chỉ là một kẻ chẳng ai thèm ngó ngang đến, sinh hoạt phí của anh đều là do Lý Minh Triết chu cấp, hơn 20 năm nay, Lý Vũ Hiên chính là đứa trẻ mà Lý gia không mong đợi, mẹ qua đời từ sớm, 12 tuổi Lý Vũ Hiên đã ra nước ngoài du học, rất ít khi quay lại.

Nếu như không phải vì vấn đề sức khỏe của Lý Lập, sản nghiệp của Lý gia phần lớn ở nước ngoài, Lý Minh Triết phải rút ra kinh doanh ở nước ngoài, mới không thể không triệu hồi Lý Vũ Hiên từ nước ngoài quay về tiếp quản công ty ở trong nước, Lý Minh Triết đã sớm biết đứa em luôn khiến người khác đau đầu này, ở nước ngoài chơi gái, đánh nhau, đua xe không có gì là không làm, dựa vào khuôn mặt đẹp dễ được thừa kế từ người mẹ đã làm mưa làm gió tại các hộp đêm quán bar, quan hệ với vô thiên lủng những cô gái chẳng rõ gốc gác.

Tuy Lý Vũ Hiên “ngoan ngoãn” về nước học kinh doanh, cũng không biểu hiện muốn ăn chơi phá hoại, cũng tỏ ra “rất biết nghe lời” với người anh trai này, nhưng Lý Minh Triết vẫn cảm thấy cậu ta đang giấu giếm rất kĩ sự phản kháng chống đối của mình, thù hận và sự khinh ghét khắc cốt ghi tâm đó sớm muộn bộc phát.

Lý Minh Triết gật đầu, chỉnh chỉnh cà vạt “Vậy thì tốt, anh hy vọng em có thể xử lý tốt các quan hệ xã hội, không nên đem tình cảm vào trong công việc, kế hoạch hợp tác cùng tập đoàn Châu Thị hôm nay bắt buộc phải trình lên” ngừng một chút, Lý Minh Triết hạ thấp ngữ điệu, cố gắng dùng ngữ điệu nói với người thân thiết của mình “Vũ Hiên, cô ấy không hợp với cậu đâu.”

Nhưng Lý Vũ Hiên không đón nhận tình cảm ảm áp được Lý Minh Triết “ban phát” cho, cười như chẳng có liên quan gì “Có thích hợp hay không không phải do anh nói là được, anh, bao nhiêu năm nay anh có hiểu em không?”

“Không” Lý Minh Triết lắc đầu nói thật lòng mình “Anh không hiểu, em ở nước ngoài mười mấy năm, trừ những khi đưa em tiền tiêu ra, bình thường cũng chẳng ý thức được em đang tồn tại.”

Đúng rồi anh, tại sao trong người chúng ta cùng chảy chung một dòng máu nhưng lại sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau, Lý Lập đem tất cả tài sản giao cho anh nắm giữ, còn em muốn ra nước ngoài rời xa cái nhà đó, nhưng mỗi tháng đều phải hỏi xin tiền anh, sự sỉ nhục mà tuyệt vọng đó anh sẽ chẳng bao giờ có thể biết được.

Lý Vũ Hiên thở dài hai tay đút vào túi quần, đi xuống lầu tìm đồ ăn sáng “Nhưng, em hiểu về anh cũng chỉ là những con số viết trên tài khoản, và thêm mấy ngày chúng ta sống cùng nhau, em nghĩ em cũng không hiểu anh lắm” Lý Vũ Hiên khôi phục lại bộ dạng phong lưu khéo mắt lộ vẻ phong tình, tràn đầy niềm tin “Nhưng mà anh, anh không nên giành phụ nữ với em, anh giành không lại đâu.”

Lý Minh Triết bị lời lẽ của em mình làm cho buồn cười “Anh biết, số cô gái mà cậu qua lại ở nước ngoài còn nhiều hơn số người mà anh đã xem mặt, thủ đoạn của cậu anh cũng nghe qua rồi... he he, anh hy vọng cậu không dùng những thủ đoạn đó để đối phó với cô ấy.”

Lý Vũ Hiên gật đầu, chẳng có sức thở dài “Em nghĩ nếu em có dùng đi chẳng nữa, cô gái ngốc nghếch siêu cấp đó cũng chẳng biết em muốn làm gì đâu...”

Đậu Đậu đang ngồi trên xe bus gặm bánh chẳng hiểu làm sao hất xì một cái.

Lý Minh Triết đi giày chuẩn bị ra khỏi cửa, Lý Vũ Hiên đột nhiên thò đầu ra hỏi một câu “Aiza anh, nghe nói anh đang xem mặt?”

“Đúng vậy, xem mặt rất nhiều rồi.”

Lý Vũ Hiên hồ nghi đánh giá Lý Minh Triết, mắt đảo qua đảo lại, hỏi khó hiểu “Anh, một chàng trai tốt bụng đẹp trai lại nhiều tiền như anh sao vẫn phải đi xem mặt, lẽ nào không có phụ nữ theo đuổi anh sao?”

Lý Minh Triết cười cười “Có, nhưng anh từ chối rồi.”

“Tại sao vậy?”

Lý Minh Triết nghĩ ngẫm, giải thích với kẻ đang vặn hỏi không ngừng Lý Vũ Hiên “Bọn họ thông minh quá, nhiều tính toán quá, anh không thích loại phụ nữ như vậy, bình thường ở công ty đã rất mệt rồi, nếu như về nhà con phải vận dụng trí não để xử lý với bà xã anh nghĩ chắc anh sẽ phát điên mất.”

Lý Vũ Hiên “ồ” một tiếng, giọng nhỏ dần quay đầu đi “Ồ, còn tưởng anh thích đàn ông chứ, mừng hụt rồi...”

Lý Minh Triết nổi đầy gân xanh:... (Cái gì!)

Đứng ở cửa hít ba hơi thật sâu Lý Minh Triết mới kìm chế được mình không xông vào tấn cho tên tiểu tử kia một trận.

Đậu Đậu cả ngày đều lơ ngơ mất hồn, nếu không cầm nhầm hợp đồng thì cũng sắp xếp nhầm lịch trình, nếu như bình thường Lý Minh Triết chắc chắn đã nổi trận lôi đình mắng cho cô không còn đường sống rồi, nhưng thật kỳ lạ, hôm nay anh ấy chẳng nổi giận còn có vẻ chịu nhịn, đã không bới ra việc cũng chẳng phê bình cô, chỉ thỉnh thoảng lại nhìn cô một cái không biết là có ý gì.

Lẽ nào anh ấy biết chuyện tối qua.

Đậu Đậu quyết không nói gì, đầu khổ ôm đầu, đừng vậy chứ, nếu như anh ấy nghĩ rằng mình cùng với em anh ấy thế nào thế kia, thì sau này cô biết sống thế nào dưới tay anh đây, liệu có phải là sẽ bị áp bức bị thảm hơn không?

Với điều kiện của cô, anh ấy nhất định cho rằng mình là cái loại con gái hám tiền hám của.

Lần trước mới có vô ý nói xe của anh ấy là loại xe đường phố, Lý Minh Triết đã “nhỏ mọn” đem bán luôn xe đi, nếu như anh ấy hiểu nhầm mình là loại “đào mỏ” quan hệ mập mờ với em trai mình, thì mình sẽ không bị ngược đãi đến chết chứ?!

Đậu Đậu đau khổ hỏi trời xanh, ngồi trong phòng làm việc bứt đầu bứt tóc.

Lý Minh Triết nhìn thấy bộ dạng bứt đầu bứt tóc đó của Đậu Đậu qua cửa sổ kính, bất giác mỉm cười, nhưng nụ cười lại có chút khổ não.

Cô ấy hôm nay không mặc bộ váy đó là bởi vì Lý Vũ Hiên chẳng, hôm qua hai người họ đi đâu, muộn như vậy mới trở về mà còn chột dạ chồn anh, công tử đào hoa như Lý Vũ Hiên với một bộ mặt đẹp đẽ mà các cô gái đều không có sức miễn dịch, liệu có phải...

Lý Minh Triết nắm chặt chiếc bút mực, tay dùng lực mạnh đến mức trắng bệch ra.

Nhưng biểu hiện của người con gái đang bứt đầu bứt tóc kia dường như cũng chẳng phải là dáng vẻ sung sướng hạnh phúc, đột nhiên một suy nghĩ lóe lên trong đầu, có phải là Lý Vũ Hiên theo đuổi cô không, mà cô lại không thích loại người như Lý Vũ Hiên?

Trong lòng cảm thấy vui vẻ hơn một chút.

Lý Minh Triết bị cái hành vi không thể khống chế được bản thân này của mình là cho giật mình, làm sao có thể... lại vì một cô gái ngốc nghếch như vậy... động lòng, lẽ nào là đi xem mặt nhiều người quá, mà chán trường mệt mỏi, nhưng mà bản thân mình vốn chẳng mong có khát vọng với chuyện hôn nhân, cảm giác gò

bó không phải là những điều anh mong muốn, nhưng cô gái đó... rất đáng ghét, luôn làm hao tổn tinh lực của anh.

Lý Minh Triết tối sầm mặt kéo rèm xuống chuyên tâm vào công việc.

Đậu Đậu nhìn thấy vẻ mặt đó của cấp trên trong lòng rất muốn nhanh chóng chuyển ra ngoài, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ đụng phải núi băng Lý Minh Triết đó, thế là Đậu Đậu lên mạng mở các trang web để tìm phòng, chuẩn bị để rời xa hai anh em không bình thường nhà đó, nhưng phòng xung quanh công ty đều đất lè lưỡi, mà phòng rẻ một chút gần nhất cũng phải ngồi xe hơn một tiếng.

“Đậu Đậu!”

Tiếng của Điền Tĩnh vang lên, Đậu Đậu cầm điện thoại để cách xa tai một chút “Sao vậy?”

“Đừng có bảo mình là cậu lại quên rồi!”

Đậu Đậu nghĩ rất lâu cũng chẳng thể nhớ ra mình đã đồng ý chuyện gì với Điền Tĩnh.

Điền Tĩnh nổi xung lên, điện thoại bị giọng nữ cao của cô làm chấn động “Cậu đúng là đồ Đậu Đậu chết tiệt, đúng là đồ đào hoa có dị tính không nhân tính, có hai anh chàng đẹp trai ở bên cạnh liền quên luôn những ngày tháng bạn bè thân thiết, mình nhờ vào!”

Người con gái này luôn dữ như cọp vậy.

Đậu Đậu lau mồ hôi, giọng run run hỏi “Chuyện đó... rốt cuộc là chuyện gì?”

Điền Tĩnh “hừm” một tiếng, máu nóng bùng bùng “Còn có thể là chuyện gì nữa, xem mặt! hôm qua nói với cậu rồi, nghe nói là một tên giàu xồm, rất có tiền, bà nó chứ, có tiền thì cũng có tác dụng gì chứ, ai có thể bì được với tính khí và khí chất của thầy giáo Văn nhà mình chứ, nhưng đáng hận là bố mình bắt mình nhất định phải đi, còn quy định bắt buộc phải ngồi đủ nửa tiếng, nếu không thì sẽ đóng bằng tiền lương của mình!”

Đậu Đậu nhỏ tiếng cầu khẩn “... Có thể không đi không?”

“Không thể, 7 giờ tối nay, Starbucks đường Giang Sơn, dám không đến... phụt phụt, tự mình xem đi!”

Lại đi phá đám buổi xem mặt của Điền Tĩnh, tối nay có tiếp tục làm chuyện gì trái ý trời không?

Hết giờ làm, Đậu Đậu thu dọn đồ đạc, cầm túi sách, bước đi nặng nhọc hướng về phía Starbucks, lòng rối như tơ, lúc thì nhớ lại những hành động quá đáng khác thường của Hồ Ly tối qua, lúc thì lại nhớ đến ánh mắt rất khó đoán lạnh băng băng của Lý Minh Triết, cho nên ngay cả chiếc xe Lexus màu đen đã đi theo sau từ rất lâu cũng chẳng phát hiện ra.

Đi độ hơn nửa tiếng thì đến Starbucks, vẫn còn sớm, ngồi đợi trước cửa, Đậu Đậu chẳng có việc gì liền lôi điện thoại ra chơi xếp hình, trong chiếc Lexus cách đó không xa, sau cửa kính xe khuôn mặt Lý Minh Triết u ám không yên.

Cô gái này không về nhà, đang đợi ai?

Chưa đến 7 giờ, Điền Tĩnh xuất hiện, nhưng chưa kịp để khuôn mặt Lý Minh Triết giãn ra chút nào, chỉ nhìn thấy cô bạn tốt Điền Tĩnh của Đậu Đậu mỉm cười chào hỏi một người đàn ông, ba người cùng nhau đi vào Starbucks.

Hoàn cảnh này Lý Minh Triết gặp nhiều rồi, rất rõ ràng, họ đang xem mặt.

Tuy Lý Minh Triết biết Điền Tĩnh, cũng cảm thấy đối tượng xem mặt hôm nay chắc chắn là Điền Tĩnh, Đậu Đậu rõ ràng là lại bị kéo theo làm lá chắn, nhưng người đàn ông đi vào cùng họ kia lại khiến cho Lý Minh Triết không thể nào bình tĩnh được.

Người đàn ông đó chính là Châu Long Phát.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15: HỘI NGHỊ THƯỢNG ĐÌNH 4 NGƯỜI

Châu Long Phát rất bận, thường xuyên phải bay qua bay lại giữa các thành phố lớn trong nước, trong một tuần thì có rất nhiều thời gian là ngồi trên máy bay, tuy mỗi thành phố đều có bất động sản của anh ta, đến bất kì thành phố nào ở đó cũng có biệt thự của anh ta, hoặc lớn hoặc nhỏ, ở đây cũng có, nghe nói ở ở vườn hoa Phú Xuân, đó là khu điển hình dành cho người giàu, mỗi một căn biệt thự bất kì giá cũng phải trên nghìn vạn. (Chục triệu tệ)

Chẳng ai biết được anh ta khởi nghiệp như thế nào cả, chỉ là 10 năm trước, trong giới làm ăn bất ngờ xuất hiện một con ngựa đen, anh ta là người rất có đầu óc trí tuệ, lý trí của anh ta rất đáng sợ, nhưng lại không có tính khí của những người có tiền, dường như không có chuyện gì có thể làm khó anh ta, luôn luôn là cái vẻ bình thản, nho nhã.

Thời gian 10 năm không ngắn, nhưng khiến cho một doanh nghiệp nhỏ bé trong chớp mắt trở thành một doanh nghiệp lớn nổi tiếng, điều đó khiến người ta không khỏi tò mò.

Anh ta lại có thể đồng ý đi xem mặt, xem ra người phiêu bạt sóng gió mười năm trời cuối cùng cũng muốn yên ổn rồi.

Cuối cùng sát thủ trên bàn đàm phán, lẩn lộn trong chốn hiểm ác, tấm lòng ma quỷ được che bằng vẻ đẹp trai bên ngoài – Lý Minh Triết đương nhiên hiểu được rằng những người đàn ông như thế này một khi mà muốn an phận, thì khí chất của cô gái gốc gác nghèo cô độc kia chính là hấp dẫn nhất.

Trong lòng chẳng có chút phòng bị gì, ánh mắt ngây thơ trong sáng, trong lúc vô ý sẽ để lộ vẻ gốc gác nghèo nhưng vô cùng đáng yêu, tất cả sẽ cuốn lấy anh không thể gỡ ra được, khiến cho anh chỉ là nhìn thấy cô bất giác ngây ra, cái loại cảm giác vô cùng an toàn cũng sẽ lấp đầy trái tim anh, không chau chuốt quá mức, chỉ có vẻ gốc gác nghèo, nhưng lại để lộ ra vẻ đẹp tự nhiên thuần khiết nhất.

Châu Long Phát chắc chắn không để ý tới Điền Tĩnh tính bốc đồng nóng nảy nhưng anh ta biết Đậu Đậu, có lẽ nào sẽ...

Nghĩ đến việc người con gái đó vô tình không cẩn thận để lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu và nụ cười ngọt ngào vô hại, Lý Minh Triết liền có mong muốn vào trong đó lôi cô gái đó ra đem về giam chặt trong nhà vĩnh viễn không thả cô ra, nhưng Lý Minh Triết không hành động mù quáng, mà ngồi lại trong xe yên tĩnh quan sát động tĩnh.

Quả nhiên Đậu Đậu nhìn thấy người phía sau thì rất đổi ngạc nhiên, không ngờ rằng đối tượng xem mặt của Điền Tĩnh lại là lão tổng của Châu Thị – Châu Long Phát, người đàn ông có nụ cười âm áp đó, Điền Tĩnh luôn miệng gọi là “tên giàu xồm”.

Nếu như người như anh ta mà được coi là “kẻ giàu xồm thô tục” thì trên đời này sẽ chẳng có thân sĩ nữa.

Vốn dĩ Điền Tĩnh bắt Đậu Đậu chuẩn bị một đồng chuyện xấu không có lợi cho mình, thật không ngờ người đến xem mặt lại là người có khí chất quý tộc cao quý lại cộng thêm vẻ văn nhã như một thân sĩ, Điền Tĩnh chẳng biết nói gì, mà Đậu Đậu cũng cúi đầu rất thấp là kì đà chẳng dám nói lời nào.

Vẫn là Châu Long Phát mở lời trước, ánh mắt âm áp nhẹ nhàng quét qua người đậu đậu, nhìn vào mắt Điền Tĩnh, nụ cười nhạt xuất hiện trên khóe môi “Điền tiểu thư hóa ra là bạn của Hùng tiểu thư, vậy cũng là bạn của tôi rồi.”

Châu Long Phát lẩn lộn trong chốn thương trường nhiều năm, nhanh nhạy như vậy, vừa nhìn thấy vẻ không thành ý trong mắt Điền Tĩnh, còn kéo cả Đậu Đậu đến, chắc chắn là muốn làm rối cơ hội gặp mặt này vì vậy cố ý nhấn mạnh vào 2 chữ “là bạn”, nói rõ lập trường của mình luôn.

Điền Tĩnh đương nhiên hiểu được thâm ý của Châu Long Phát, mọi người dù gì cũng nó rõ cả rồi, vậy cùng nhau diễn cho xong vở kịch thôi, Điền Tĩnh cũng mỉm cười “Hóa ra là Châu tổng quen Đậu Đậu à, thực là trùng hợp.”

Đậu Đậu vờ như không nghe thấy gì, nhìn chăm chăm vào bàn chân dưới đất đếm kiến.

Châu Long Phát không phải là không nghĩ qua Điền Tĩnh, gia đình cô ta có thực lực, hơn nữa lại có làm ăn qua lại với mình, nếu như có thể kết hợp được chắc chắn sẽ thắng lớn, nhưng Châu Long Phát lại nhìn thấy ánh mắt Đậu Đậu đang len lén ngược lên nhìn, rồi lại hoảng loạn cúi xuống như bị người ta phát hiện ra đang nhìn trộm, bất giác nở nụ cười.

Người sống với mình cả đời nên lựa chọn theo trái tim, chứ không dựa vào lợi ích, hơn nữa, mình đây cũng chẳng cần phải có người khác thêm vàng đắp ngọc vào người mà anh ta muốn là một người phụ nữ, một người phụ nữ có được sự thuần khiết ngây thơ.

Cô gái cúi đầu trước mặt chính là cô gái mà anh tìm kiếm đã lâu.

Lần đầu gặp, cô mặc một chiếc váy hồng nhạt, thanh khiết thoát tục, nhẹ nhàng mà đến, trong cặp mắt thuần khiết không vương một chút tạp chất, tính cách dịu dàng hiền thực, càng làm anh chú ý đến cô, Châu Long Phát nghĩ, có lẽ là Lý Minh Triết cũng xem chán các cô gái thông minh xinh đẹp rồi, cho nên mới để cô gái không chút tính toán, không chút tham vọng này ở ngay trước mặt mình.

Có thể bây giờ cô không xinh đẹp, không cao quý, nhưng một tâm hồn thuần khiết như thế này thì có dùng bất cứ thủ đoạn nào, dùng bao nhiêu tiền bạc cũng không thể có được, anh có thể đem cô biến thành một con thiên nga trắng đẹp đẽ nhất, cao quý nhất, khiến cô tự tin ưu nhã, khí chất mê người, anh sẽ làm cô được tái sinh, làm cô có thể hưởng thụ được cuộc sống tốt đẹp nhất mà một người con gái có thể được hưởng thụ.

Châu Long Phát nhìn thẳng vào Đậu Đậu không chút trốn tránh, ánh mắt tràn đầy thâm ý, nói chuyện xoay quanh các chủ đề vô cùng bình thường.

Điền Tĩnh được lệnh phải ngồi đủ nửa giờ, đành phải ngồi lại với Châu Long Phát, hai người chẳng có chủ đề chung nào chỉ có thể nói những chuyện xoay quanh Đậu Đậu, sau đó đến lần thứ 6 Điền Tĩnh lờ cô ra làm chủ đề Đậu Đậu không thể nhịn được nữa, ngẩng đầu tròn mắt không chút khách khí lờ cả đồng chuyện xấu của Điền Tĩnh ra nói.

“Cậu không phải là đợi lúc nhân viên phục vụ không chú ý chuẩn mắt, để ăn quýt đó chứ!”

Điền Tĩnh tròn mắt “Đậu Đậu chết tiệt, cậu còn nói nữa, chẳng phải là cậu quên mang ví tiền sao, mời khách mà không mang ví tiền cậu đúng là xấu xa!”

“...”

Châu Long Phát chỉ cười nhạt, rất có hứng thú xem hai cô gái này dìm hàng nhau.

Đậu Đậu đương nhiên không phải là đối thủ của Điền Tĩnh, chưa được hai câu đã bại trận rất tức giận, Châu Long Phát càng buồn cười sâu xa hơn, tự nhiên chuyển chủ đề sang mắng ẩm thực, Đậu Đậu chẳng có sở thích nào khác, chỉ thích đồ ăn ngon, đây có thể coi là đã tìm được chủ đề nói chuyện cùng Châu Long Phát rất vui vẻ.

Đậu Đậu mở to cặp mắt kinh ngạc “Thật không, Châu tổng anh cũng thích ăn ở quầy ăn à?!”

“He he, Hùng tiểu thư thật biết đùa, tôi cũng là người, là một người đàn ông rất rất bình thường, tại sao không thể ăn ở quầy ăn chứ?” Ngữ khí phản vấn của Châu Long Phát cứ như là nói chuyện với một người bạn đã quen từ rất lâu vậy, chẳng hề có chút kiêu ngạo như của người đang ở vị trí cao trái lại còn khiến cho người ta thấy thân thiết.

“...(Cười khan) Anh ở trong lòng tôi, có vị trí như một vị thần linh...”

“Vậy Hùng tiểu thư có lẽ phải thất vọng rồi, tôi còn nhớ tháng trước khi đến đây, trong con phố ẩm thực ở phía sau đường Đông có một hàng ăn Tứ Xuyên khá ngon, khẩu vị chính cống.”

Có phải là Lão Tứ Xuyên?!”

“Đúng rồi.”

Đậu Đậu lau mồ hôi, đó là cửa tiệm ở sâu nhất trong con phố, điều kiện vệ sinh haiza, tưởng tượng một chút, Châu Long Phát gia sản hàng nghìn tỷ, trang phục trên người cũng mấy vạn một bộ ngồi ở trên cái ghế nhựa đầy dầu mỡ, vui vẻ cười ăn một suất ăn 25 tệ đầy dầu mỡ, kinh khủng... quá.

“Oa oa, Châu tổng, anh thật sự đã đến nhà hàng đó, anh có biết không, tôi rất thích đồ ăn ở đó, anh đã ăn thật hầm cách thủy chưa, chính là cái loại cho thêm dầu, rất thơm đó!”

“Đương nhiên, bò hầm thập cẩm của họ cũng là số một.”

...

Lý Vũ Hiên ngồi bên ngoài không thể xem được tiếp nữa, được đó Hùng Đậu Đậu cô ngồi với người đàn ông khác hóa ra vẫn có thể đưa mày chớp mắt như vậy! Còn nữa, Châu Long Phát, anh dùng cái cặp mắt gì vậy, anh nhìn người con gái của tôi sao dám dùng ánh mắt đỏ ~ rùng rợn như thế!

... Ý, đúng, không sai, thư kí của tôi đương nhiên là người con gái của tôi!

Một người luôn lạnh lùng như Lý Minh Triết hóa ra không chú ý đến hình tượng, mặt dữ tợn như hổ tiến vào Starbucks, giả vờ như tình cờ gặp ba người họ hẹn hò rồi chen một chân vào, Điền Tĩnh ngẩng đầu nhìn thấy Lý Minh Triết mặt đen xì như mặt hung thần, võ trán than thở cùng lúc nháy mắt với Đậu Đậu đang cùng với Châu Long Phát bàn về món ăn tứ xuyên, này Đậu Đậu gốc, đàn ông nhà cậu cuối cùng cũng hiện thân... bắt kẻ gian phu rồi.

Đậu Đậu cũng phát hiện ra Lý Minh Triết, kinh ngạc há hốc miệng “Tổng giám đốc, anh... anh làm sao....

Lý Minh Triết quay mặt lườm Đậu Đậu một cái, rồi quay sang phía Châu Long Phát bắt tay hàn huyên “He Đậu Đậu võ mặt than khổ, tổng giám đốc đại nhân nụ cười của anh cứng quá, nói rất giả tạo...”

Châu Long Phát nhìn lướt qua Đậu Đậu và Lý Minh Triết liền hiểu ra.

Buổi ra mắt quái dị của ba người giờ đã thành hội nghị thượng đỉnh 4 người, hai nam hai nữ cũng dễ kết hợp, chỉ có điều luồng khí sắc lạnh như kiếm kia thực sự khiến cho người ta phải thoái lui ba bước, Lý Minh Triết vốn dĩ khí chất rất lạnh lùng, lúc này đã sắp xuống dưới 0 độ rồi, đặc biệt là khi Châu Long Phát giúp Đậu Đậu gỡ hạt cơm dính trên tóc một cách rất... tự nhiên.

Trong con mắt của người khác mà nói, đây là hành động vô cùng bình thường, chỉ là giúp cho bạn mình giữ gìn dung mạo một chút mà thôi, nhưng dưới con mắt của Lý Minh Triết lại không như vậy, đàn ông hiểu rõ đàn ông, đặc biệt là loại đàn ông ở vị trí cao như thế này, Lý Minh Triết có thể cảm nhận được, Châu Long Phát rất có hứng thú đối với cô gái gốc gác này.

Nhưng vấn đề làm cô gái này không những không cảm nhận được, trái lại còn càng ngày càng thân thiết với anh ta, thậm chí ngày đi thưởng thức ẩm thực sau này cũng đã hẹn xong, mặc dù là chưa hẹn cụ thể là vào ngày nào, nhưng cũng khiến cho Lý Minh Triết cảnh giác.

Muốn trèo tường thì cũng phải xem xem là tường nhà ai chứ.

Khi café được đưa lên, Châu Long Phát cầm cốc café lên kiểm tra rồi đặt sang một bên, lặng lẽ chăm sóc cho hai cô gái, nếu như anh nói với bọn Điền Tĩnh mình không thích uống café thì sẽ khiến cho hai người quyết định chọn địa điểm ở đây ngược ngùng.

Châu Long Phát mỉm cười lắc đầu, giả bộ dùng thìa khuấy khuấy cà phê không muốn trả lời, Đậu Đậu làm sao có thể hiểu được những suy nghĩ giấu kín trong lòng đó của Châu Long Phát, nhỏ tiếng nhắc Điền Tĩnh “Châu tổng chỉ uống trà, từ trước đến nay anh ấy không uống café.”

Mắt Lý Minh Triết sắc như dao nhọn.

Ly café của Đậu Đậu cũng được đưa lên, mùi vị của café xay quả nhiên thơm nồng hơn mùi vị của café hòa tan rất nhiều, Đậu Đậu chỉ uống có một ngụm mà thấy đáng đến nhăn cả mặt, đẩy ly café sang một bên.

Vẫn cho rằng hẹn hò bốn người sẽ rất ngược ngùng khó xử, nhưng mỗi khi không khí đóng băng Châu Long Phát luôn đưa ra được những chủ đề mới, phần lớn đều là hai người đàn ông thảo luận về thời sự và giá nhà, thời gian trôi như bay, chớp mắt cái nửa tiếng đã hết, Điền Tĩnh viện cớ có việc muốn đi trước, Đậu Đậu cũng vội vàng đi cùng cô.

Lý Minh Triết cũng chẳng có ý muốn ở lại khách khí hỏi Châu Long Phát, Châu Long Phát nói tất cả cùng đi, nhơ nhẫm đứng dậy thanh toán, và còn mở cửa để cho hai cô gái ra.

Điền Tĩnh không lái xe đến, bố cô không cho lái xe ý muốn để người con trai kia đưa về, nhân tiện để tạo thêm cơ hội bồi dưỡng tình cảm, Châu Long phát lấy xe của mình ra chuẩn bị đưa Điền Tĩnh về nhà.

Nhưng khi mọi người nhìn thấy xe của Châu Long Phát, tất cả đều tròn mắt kinh ngạc, ai có thể ngờ được, Châu Long Phát tiền nhiều đến mức đốt mấy tháng cũng không hết, lại đi lái chiếc Audi A6 chạy đầy đường.

Nói thật lòng, thực sự không biết gia sản nhà họ Lý rốt cuộc có bao nhiêu tiền, Đậu Đậu cảm thấy thực lực của Châu Long Phát còn trên cơ Lý Minh Triết, mà xe của Lý Minh Triết là chiếc Lexus chất lượng cao, nghe nói giá cũng hơn trăm vạn tệ, so với các vị tổng tài của các công ty khác toàn lái Cadillac thì đã gọi là kém lắm rồi.

Thật không ngờ Châu Long Phát lại còn kém hơn như vậy.

Châu Long Phát chẳng để ý đến ánh mắt kì lạ của mọi người mà còn lịch sự mời Điền Tĩnh lên xe, Đậu Đậu nhìn Điền Tĩnh cầu khẩn, hi vọng cô sẽ đưa mình đi, nhưng Lý Minh Triết đã nhanh hơn một bước, anh kéo Đậu Đậu lại rồi chào tạm biệt Châu Long Phát “Châu tổng, hôm nay đã muộn rồi, hôm khác chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn, để tôi đưa Hùng tiểu thư về.”

Châu Long Phát mỉm cười gật đầu, giúp Điền Tĩnh mở cửa xe.

Điền Tĩnh nhìn Lý Minh Triết với ánh mắt tràn đầy thâm ý, lên chiếc Audi A6 của Châu Long Phát, Đậu Đậu bị Lý Minh Triết kéo lên xe với vẻ mặt tối đen, nghĩ thế nào cũng không thể lý giải được tại sao tổng giám đốc đại nhân lại tức giận như vậy?

“Sau này tránh xa anh ta một chút.”

Lý Minh Triết lái xe, mắt nhìn chăm chú về phía trước, đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi, Đậu Đậu “á” lên một tiếng quay đầu nhìn Lý Minh Triết, nhưng phát hiện sắc mặt anh ta dường như rất xấu, khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp đẽ lạnh băng băng.

“Tại sao?”

Lý Minh Triết nghiêng răng, khó khăn nhắc lại một lượt “Tôi nói lần sau không cho phép ra ngoài ăn cơm cùng anh ta.”

Hùng Đậu Đậu chẳng hiểu vì sao “Tại sao chứ?”

Lý Minh Triết quay đầu trừng mắt khí lạnh bức vào người ta “Tôi nói không cho phép là không cho phép, nếu trái lời tôi sẽ cắt hết tiền thưởng, đuổi ra khỏi nhà.”

Đậu Đậu thất vọng cúi gằm đầu xuống, thốt ra một tiếng thều thào chẳng có chút sức lực nào “... Được thôi”

Không khí trong xe ngưng đọng lại.

Lúc sắp đến nhà, Lý Minh Triết cho xe dừng đợi đèn đỏ, quay quay mặt nhìn Đậu Đậu đang cúi thấp đầu buồn bã dựa vào cửa xe, trong lòng không kìm được mềm đi mấy phần, ngữ khí cũng bớt lạnh lùng hơn, mang một chút ấm áp hiếm có “Sau này muốn ăn gì, tôi đưa em đi.”

Đậu Đậu lại “ồ” lên một tiếng buồn bã, chẳng nói gì nữa.

Lý Minh Triết tức giận trong lòng, cô gái ngốc này, nói chuyện với người đàn ông khác thì nói mãi không hết chuyện, khi bên cạnh mình thì luôn cụt hứng, chẳng nhẽ cô ấy không nhìn ra, Châu Long Phát trong vòng mười năm mà có thể từ tầng lớp thấp nhất đi lên thành tầng lớp cao nhất trở thành một trong những người giàu nhất nước là nhờ dựa vào cái gì?

Thủ đoạn và tính toán của anh ta người ngoài không thể nhìn thấy, người trong ngành chỉ biết nên tránh xa anh ta một chút.

Chính là nói, anh ta dựa vào con đường đen tối mà khởi nghiệp.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16: KÌM NÉN LÀ KHÔNG ĐÚNG

Hai người vào đến nhà thì phát hiện thấy trên bàn chất đầy... thức ăn?!

Trong một chiếc đĩa có vẻ như là một đĩa sườn sụn nướng than, nhưng than là than tốt, còn sườn sụn thì ở đâu rồi? Còn trong một đĩa khác là một đồng rau vàng vàng, lẽ nào ra rau chân vịt... trong truyền thuyết?! còn có một bát lớn bên trong là... nước rửa nồi?!... Rất đen... là sốt tương dầu phải không?

Lý Vũ Hiên đang mặc tạp dề đang ra sức vật lộn với đồng xoong chảo, khuôn mặt đau khổ thò đầu xem cuốn hướng dẫn nấu ăn, cố gắng không chế một con cá đang quẫy lung tung trượt tay một cái làm rơi luôn con cá vào chảo dầu đầy khói, một tiếng bùng vang lên, lửa cháy bùng lên Lý Vũ Hiên sợ hãi vút chảo ôm chặt lấy đầu chạy trốn.

Hai người đứng trước cửa: Lý Vũ Hiên (Hồ Ly), anh chắc chắn là không phải đang đốt nhà bếp đó chứ?

Lý Vũ Hiên chạy đến cửa, đứng lúc nhìn thấy hai người mặt mũi đen xì, liền cười khan “Hi hi, về rồi à, sao mà về muộn thế, rau đã nguội cả rồi, nhanh rửa tay ăn cơm, cá điêu hồng xong ngay bây giờ đây”

Lý Minh Triết nhìn vào những đĩa bày trên bàn, hoàn toàn không thể đoán ra được nguyên liệu là ra nó là “rau”, mặt chẳng để lộ cảm xúc gì “ừ” một tiếng, thay dép đi lên lầu.

Đậu Đậu cúi thấp đầu, chôn Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên chắn đường không cho cô đi “Đậu Đậu, tôi sai rồi, cô đừng giận tôi được không?”

Đậu Đậu tiếp tục cúi đầu, chân di di dưới đất.

Loại chuyện này cũng chẳng phải là chuyện có tức giận hay không, mà là rất... rất khó khiến người ta tiếp nhận, người luôn coi là bạn đột nhiên làm những việc làm quá đáng, đầu tiên trong lòng cũng có chút gì đó khó chấp nhận, chính là kiểu như... haiza, đối với Hồ Ly cũng có một chút xiú cảm tình, nhưng cách làm của anh ta thực sự là... một nụ hôn mà hàng vạn người nhìn... haiza, đỏ mặt... tim đập thình thịch...

Lý Vũ Hiên thấy cô không phản kháng nên cũng không gấp gáp, khoa chân múa tay giải thích “Đậu Đậu, sau này tôi sẽ không như vậy nữa, thật đấy, tôi đích thân xuống bếp nấu cho cô ăn, cô không thích ăn đồ mua ở ngoài mà thích đồ ăn có hương vị gia đình đúng không?”

Lý Vũ Hiên quay đầu, nét mặt đột nhiên thay đổi, hét ầm lên một tiếng, ôm luôn lọ hoa ở dưới chân đi, Đậu Đậu đỡ dẫn nhìn Lý Vũ Hiên đem lọ hoa ném vào trong... chiếc nồi đang bốc khói nghi ngút.

Choang choang! Cạch cạch!... Đoàn đoàn!

Lý Minh Triết xông thẳng từ trên lầu xuống, dùng bình cứu hỏa dập lửa, đóng chặt bình gas lại, tức giận xông vào nhà bếp lôi Lý Vũ Hiên ra, Lý Vũ Hiên ôm đầu rống lên “Gãy tay của em rồi...”

Gân xanh trên trán Lý Minh Triết nổi hết lên cắn răng cắn lợi “Đây là bình hoa xú tôi đã phải bỏ ra 30 vạn tệ để mua về!”

Lý Vũ Hiên toát mồ hôi.

Hai người họ trừng mắt nhìn nhau, Lý Minh Triết tức đến mức xì khói, Lý Vũ Hiên rống lên miệng lập cập lập cập, còn Đậu Đậu nhỏ bé thì lặng lẽ đi vào trong bếp thu dọn tàn cục, cạo sạch lớn cơm cháy trong nồi, rồi cho gạo mới vào, rửa sạch chỗ nồi trong bếp, cắt mấy quả cà chua trong bếp, lấy ra một miếng thi bò lớn từ tủ lạnh ra cắt thành từng miếng.

Khi thịt bò với cà chua tươi thơm ngon được đưa ra khỏi lò thì cơm cũng chín.

Mùi thức ăn thơm nồng làm chuyển sự chú ý của hai người trong phòng khách, Lý Minh Triết tức giận buông Lý Vũ Hiên ra, rửa tay rồi ngồi xuống bàn ăn, Lý Vũ Hiên trừng mắt lườm, dài miệng nói “Chẳng phải chỉ là một cái bình hoa sao, ai bảo anh vút bừa bãi đồ cổ.”

Lý Minh Triết đứng lên sắc mặt tái xanh chỉ vào Lý Vũ Hiên, đang định ra tay.

Đậu Đậu từ phòng bếp đi ra “Ai đến bê giúp đĩa rau với?”

Lý Vũ Hiên huých vào người anh người anh mình một cái rồi chạy thẳng vào bếp vút lại Lý Minh Triết đứng cạnh bàn ăn tức giận, nếu như không phải để giữ cho Đậu Đậu ở lại nhà và cùng mình bồi đắp tình cảm thì đã dẫn cho tên tiểu tử thối kia một trận rồi!

“Ừm, thơm quá, hóa ra Đậu Đậu biết làm cơm!”

Lý Vũ Hiên vui vẻ bưng một bát to ra, Đậu Đậu đi ở phía sau, trong tay bưng ba bát cơm nóng hổi, hai người một trước một sau đến bên bàn ăn, Lý Vũ Hiên đặt thịt bò xuống quay lại đón bát cơm trên tay Đậu Đậu.

“Đậu Đậu ngồi đi.”

Lý Vũ Hiên kéo cái ghế bên cạnh mình khom người mời Đậu Đậu ngồi xuống bên cạnh anh.

Đậu Đậu cẩn thận nhìn Lý Minh Triết, cắn cắn môi, ngồi xuống cạnh Lý Vũ Hiên.

Sao mà nhìn thế nào cũng thấy hai người kia lại hài hòa như vậy, bất luận người con gái kia ở cạnh ai, Lý Vũ Hiên hay Châu Long Phát, cô ấy đều biểu hiện rất tự nhiên thoải mái, nếu có tức giận cũng bộc lộ hết ra ngoài, nhưng khi ở cùng mình cô ấy luôn căng thẳng, nói không rõ ràng, bị ức hiếp cô cũng không dám phản kháng, cái cảm giác này khiến Lý Minh Triết cảm thấy mình giống như con sói gian ác chuyên bắt nạt cô bé quàng khăn đỏ vậy.

Lý Vũ Hiên đưa một bát cơm đẩy sang chỗ Lý Minh Triết “Anh, đừng giận nữa, để hôm khác em sẽ mua đền anh một chiếc khác?”

Đền? Tiền tiêu của cậu chẳng phải là tiền của tôi sao?!

Lý Minh Triết tức giận trừng mắt nhìn Lý Vũ Hiên một cái, tức đến mức không ăn nổi cơm nữa, đẩy ghế quay mặt bỏ đi, cũng đúng bất kì ai bị người khác làm hỏng đồ vật mà mình thích nhất mà đến một câu xin lỗi cũng chẳng được nghe đều có thể tức giận như vậy.

Nếu không phải là sức khỏe của cha không tốt, thì làm sao có thể tiếp tay cho một thằng em luôn khiến người khác đau đầu thế này.

Đậu Đậu thấy vậy liền đuổi theo “Tổng giám đốc...”

Vốn dĩ Lý Minh Triết giận Lý Vũ Hiên cũng chỉ giận khoảng 7 phần, lại nghe thấy Đậu Đậu gọi mình là “Tổng giám đốc” như trong khi làm việc như vậy thì lửa giận lập tức cao thêm 3 trạng, cô ấy gọi Lý Vũ Hiên lúc nào cũng gọi là “Hồ Ly”, tuy chẳng phải là từ so sánh đẹp đẽ gì nhưng so với “Tổng giám đốc” còn thân thiết hơn nhiều.

Đậu Đậu nhìn thấy Lý Minh Triết tức giận hơn đi vào trong phòng chẳng hiểu làm sao cả.

Lý Vũ Hiên đi đến đưa tay xoa xoa mái tóc mềm mại của Đậu Đậu “Mặc kệ anh ấy, tính khí này của anh tôi quen rồi là không sao.”

Đậu Đậu gật gật đầu, cùng Lý Vũ Hiên ăn cơm, một bát cà chua với thịt bò lớn, thêm vào một chút rau thơm và dấm, thịt bò rất mềm, hương vị tươi ngon không gì sánh bằng, Lý Vũ Hiên ăn cả bát lớn, miệng dính đầy dầu “Đậu Đậu, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ biết cơm Trung Quốc lại ngon như thế này!”

“Hồ Ly, buổi tối ăn no quá sẽ không tốt cho dạ dày... anh ăn ít thôi nhé.”

Đậu Đậu nhìn cái cửa phòng đóng im ỉm trên lầu, lén lút lấy bát không múc một bát thịt bò để sang một bên, Lý Vũ Hiên nhìn thấy trong mắt có một chút phức tạp thoáng qua, nhưng lại xem như không có chuyện gì tiếp tục ăn cơm cùng Đậu Đậu.

Ăn cơm xong hai người cười nói cùng rửa bát.

“Đậu Đậu, chúng ta đi hóng gió nhé, tôi phát hiện có một cảnh biển cảnh đêm ở đó rất đẹp.”

Lý Vũ Hiên tích cực cố vũ Đậu Đậu đi cùng anh ta, nhưng Đậu Đậu lấy cớ là mệt tránh Hồ Ly chạy về phòng của mình, đóng cửa phòng lại, Lý Vũ Hiên mở tủ lạnh, bên trong có một bát thịt bò được gói lại cẩn thận bằng túi bảo quản đồ ăn, còn có một bát cơm nhỏ, bàn tay nắm mở cửa tủ lạnh nắm chặt lại các ngón tay thâm tím tái xanh lại.

“Cộc cộc...”

Lý Minh Triết ngẩng đầu lên khỏi máy tính, mắt lướt qua chiếc đồng hồ treo tường, 9 giờ.

“Vào.”

Đậu Đậu cúi gằm đầu, bưng chiếc khay nhỏ đưa nửa người vào thám thính trước, nhìn thấy Lý Minh Triết đang nhìn cô, vội vàng mỉm cười đưa cả người vào, dùng móng đóng cửa phòng lại.

“Cái này... tổng giám đốc, tôi...”

Lý Minh Triết khẽ nhìn thấy cô gái nói năng ấp úng được nửa câu liền cúi đầu chẳng có động tĩnh gì, không kìm được thở dài một cái, tại sao cô ấy không thể đối xử với mình bình thường như đối với những người khác nhỉ?

Lẽ nào có chỗ nào đó khiến cô ấy phải dè phòng?

Lý Minh Triết cảm thấy, dường như mình không nhất thiết phải nói chuyện thăm dò với cô thư ký này, ngẩng mạnh đầu lên, thì phát hiện Đậu Đậu đã ở ngay trước mặt, đang bưng một chiếc khay, trong đó có một bát thịt bò sốt cà chua, thịt bò được sắt thành sợi, mùi thơm rất hấp dẫn, bát cơm trắng trong như ngọc thật hấp dẫn, giống như là màu trắng nõn nà của da cô vậy...

Hai cánh tay mềm mại dường như có sức hấp dẫn làm người khác không thể đưa mắt về hướng khác.

“Tổng giám đốc.”

Lý Minh Triết đột nhiên bừng tỉnh, nhìn Đậu Đậu đang chẳng hiểu gì, cảm thấy có chút ngượng ngùng, ho khan vài tiếng rồi làm bộ “Tôi không đói, cô... nghỉ sớm đi.”

Đậu Đậu đi đến phía trước “Tổng giám đốc, cơm và thức ăn tôi đã dùng lò vi sóng hâm nóng rồi, mùi vị không thay đổi đâu, anh ăn một chút đi, tức giận mà lại đói bụng đi ngủ sẽ không tốt cho dạ dày đâu.”

Những lời nói dịu dàng như là dòng suối nước nóng chảy vào trong lòng người ta vậy, bao nhiêu năm nay, chỉ có một mình mình tăng ca trong đêm tối, dạ dày trống không chỉ có thể dùng café để lấp đầy, bây giờ một chút cơm với thức ăn vô cùng đơn giản lại có thể làm khơi dậy những cảm giác sâu thẳm trong lòng Lý Minh Triết, dường như đây gọi một loại tình cảm rung động mãnh liệt.

Lý Minh Triết nhìn chăm chú cô gái đứng dưới đèn, trong ánh mắt của cô có sự quan tâm thân thiết, sự dịu dàng đó, cái cách làm cho người ta phải động lòng đó, Đậu Đậu xoa xoa mặt kì quái hỏi “Tổng giám đốc, anh đang nhìn gì vậy?”

Lý Minh Triết từ trên ghế đứng dậy, đi vòng qua bàn máy tính đến chỗ Đậu Đậu, Đậu Đậu lặng im nhìn anh tiến đến, từ từ ôm mình vào trong lòng, hai cánh tay dùng lực ôm chặt cơ thể mình, nhưng không chặt đến mức khiến người ta ngộp thở như cái ôm của Lý Vũ Hiên, mà là một cái ôm nhẹ nhàng để cô có thể thở được một cách thoải mái.

“Gọi anh là Minh Triết.”

“Ý?!”

“Sau này khi nào không ở công ty gọi anh là Minh Triết.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng mà gì hết, quên một lần, sẽ cắt luôn tiền thưởng quý.”

“...”

Lý Minh Triết nhìn chăm chăm vào máy tính, từ từ ăn cơm trong khay Đậu Đậu hiểu kì đi xem xét khắp phòng, căn phòng không lớn, đồ đạc đơn giản, nhưng cũng giống như phòng khách, màu sắc chủ yếu đều là

màu đen, chỉ có một ít đồ vật là màu trắng hoặc màu xám, các đồ dùng trên giường đều gọn gàng, mỗi đồ đạc đều được sắp xếp ngăn nắp.

Đậu Đậu luôn rất hiếu kì, tại sao trong nhà của Lý Minh Triết tự nhiên lại xuất hiện một căn phòng có phong cách hoàn toàn khác biệt đó chính là căn phòng cô đang ở, trong phòng tất cả đồ vật đều có màu hồng nhạt là căn phòng đặc trưng cho một cô gái, muốn hỏi, nhưng không biết bắt đầu hỏi từ đâu.

Lý Minh Triết nhấp nhấp chuột, mắt chăm chú nhìn vào màn hình, một tay cầm thìa, tay kia thì ấn ấn vào huyết thái dương.

“Tổng... Minh, Minh Triết?”

Lý Minh Triết buông thìa xuống, ngẩng đầu thăm dò cô.

“Cái đó... không nên làm việc muộn quá.” Mặt Đậu Đậu đỏ bừng lên, xấu hổ quá...

Lý Minh Triết cười, lưu phương án trong máy tính lại, tắt máy tính, chuyên tâm tập trung ăn cơm, cơm vừa đủ no được bảy tám phần, chẳng mấy chốc đã ăn hết, Lý Minh Triết đặt bát đĩa xuống, nhìn người con gái đang sờ sờ mó mó khắp phòng, trong lòng đột nhiên có cảm giác ấm áp thoải mái, cô ấy lúc nào cũng yên lặng, lúc nào cũng mềm mại khiến người ta chỉ muốn ôm vào lòng.

Nghĩ đến đó Lý Minh Triết liền làm luôn.

Khi Đậu Đậu đang đứng trước một cửa sổ lớn nhìn ra bên ngoài ngắm cảnh, đột nhiên bị người đàn ông ôm vào lòng từ phía sau, khẽ phát ra một tiếng kêu ngạc nhiên, nhưng phát hiện ra người phía sau là Lý Minh Triết, người đàn ông lúc nào cũng ở vị trí cao với vợ, nhưng khuôn mặt nhìn nghiêng rất đẹp trai kia đang chậm chậm tựa lên đầu cô, ấm áp mà lại khiến cho người ta đỏ bừng mặt tim loạn nhịp, động tác rất thân mật...

Hai người đứng tựa vào nhau cùng ngắm cảnh đêm tuyệt đẹp bên ngoài.

Từ trước đến nay chưa bao giờ cảm thấy cảnh đêm của thành phố lại đẹp diệu kì như thế này, giống như là những vì tinh tú trong màn trời đêm khiến lòng người mê đắm.

Đậu Đậu không dám cử động, Lý Minh Triết cứ ôm như vậy, lực ôm vừa đủ, dường như là hai tay chỉ khoác hồ trước ngực cô, mùi thơm nhẹ nhẹ bay vào trong tim trong phổi, không có mùi thơm nồng như nước hoa nhưng mùi thơm dịu nhẹ này đúng là ngoài sức mong muốn.

Từng giây từng phút cứ thế trôi qua, cảnh đêm bên ngoài cũng dần dần thay đổi càng ngày càng tối hơn, đêm khuya rồi.

Khi Lý Minh Triết buông cô ra, Đậu Đậu chạy ra ngoài như người chạy trốn vậy, nhưng cái hương thơm thanh khiết kia của cô vẫn còn lưu trên cánh tay, đặt trên mũi không sao diễn tả được, giây thần kinh như bị làm sao đó.

Cô gái nhỏ xấu hổ, Lý Minh Triết tự cười với mình, đi tắm rửa ngủ thôi.

Đậu Đậu chạy về phòng của mình, ngực vẫn đập phập phồng, anh ấy... anh ấy không phải thực sự...

Không thể nào, anh ấy cao quý như vậy, là con cái của gia đình danh giá, làm sao có thể để mắt đến một kẻ không môn không ngực như cô, cô gái mà mặt tròn như cái bánh bao, chắc chắn là do anh... cô đơn quá rồi!

Đậu Đậu khò sở vò đầu bứt tóc gào lên một tiếng nhảy bổ xuống giường lăn qua lăn lại.

Bên ngoài cửa Lý Vũ Hiên đứng dựa vào tường, điều thuốc bị hút mạnh quá sắp cháy cả vào lòng bàn tay, trong hành lang không bật điện, ánh trăng trải dài, khiến cho cái bóng dáng đó trở nên mờ ảo trong đêm, sự đổ kị đang trào lên khiến cho anh ta chút xú nữa thì bị nhấn chìm.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17: MÌ RAU CẢI

“Alo, xin chào?”

Đậu Đậu tay trái cầm văn kiện photo, trườn người qua nhấc điện thoại, trả lời như bình thường “Xin hỏi ngài là ai?”

“Tôi là Châu Long Phát.”

Đậu Đậu ngạc nhiên, có một chút chẳng biết xử lý ra sao, sao anh ta lại gọi điện cho mình nhỉ, Tuy hiện nay Lý Minh Triết có hạng mục hợp tác với tập đoàn Châu Thị, nhưng chiếu theo lệ thường, Châu Long Phát phải liên hệ với Lý Minh Triết, thì cũng là do trợ lý của anh ta nói với mình, sau đó sẽ bàn bạc thời gian gặp mặt, anh ta đích thân gọi điện đến...

“Ồ, Châu tổng à, chào anh, xin hỏi có chuyện gì không ạ?”

Châu Long Phát khẽ cười, trong điện thoại truyền đến một giọng nói trầm ấm “Hùng tiểu thư, chẳng phải chúng ta là bạn sao?”

“Ý?”

“Sao cô lại dùng giọng công việc khách khí như vậy...”

“Châu tổng anh thật biết nói đùa” Đậu Đậu cười khan “anh có cần tôi nói máy với phòng của tổng giám đốc không?”

Châu Long Phát dừng lại một chút rồi khẽ thở dài “Hùng tiểu thư, tôi tìm cô.”

Hùng Đậu Đậu lại ngây ra, đột nhiên nhớ ra mấy ngày trước có hẹn ăn cơm với anh ta, trong lòng vui mừng đang định đồng ý, đột nhiên lại nhớ đến khuôn mặt lạnh như tử lạnh của tổng giám đốc, hình như là không được rồi...

Đậu Đậu nắm chặt điện thoại do dự “Chuyện đó, Châu tổng, nếu như là ăn cơm thì chắc là tôi không thể đi cùng anh rồi...”

“Không tiện?”

Đậu Đậu gật đầu “Đúng vậy, tổng giám đốc không cho phép.”

“Ồ?”

“Có lẽ là sợ tôi sẽ tiết lộ bí mật kinh doanh nào rồi, thật đáng tiếc, miệng của tôi rất kín đáo...”

Châu Long Phát cười nhưng không nói.

Bên kia không nói gì, Đậu Đậu ở bên này trong lòng bắt đầu có chút đắn đo, ngộ nhỡ để Châu Long Phát không vui, lần sau anh ta không hợp tác nữa, há chẳng phải mình sẽ thành “tội nhân thiên cổ” sao? Đậu Đậu vội vàng khẩn trọng hỏi “Châu tổng, anh tức giận à?”

Châu Long Phát bỗng nhiên nói một câu rất nhỏ “Chúng ta không cho anh ấy biết.”

“Ý?!”

Trong khi nghỉ trưa, Lý Minh Triết ra ngoài ăn cơm bàn việc, nói với Lý Vũ Hiên là buổi trưa ra ngoài có việc, Đậu Đậu đeo kính đen, hỏi mượn đồng nghiệp khẩu trang, lén lén lút lút chạy đến con phố đối diện, Châu Long Phát đã đợi ở đó, trên người mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng màu kaki làm nổi bật khí chất phong thái của anh ta, tuổi không trẻ lắm, lần này chiếc xe anh ta mạng theo đã đổi thành Passat.

Kỳ thực, xe của Châu Long Phát có thể đỗ chật một nhà để xe loại nhỏ, nhưng anh ta luôn dùng xe bình thường, càng không muốn bị phóng viên chụp được cuộc sống riêng tư của mình, thế là thường lái những loại xe phổ biến ngoài đường, để tránh ánh mắt của bọn săn tin, cũng có thể tự do một chút.

Đậu Đậu đến trước mặt Châu Long Phát, lo lắng cảnh giác nhìn bốn phía “Sẽ không bị phát hiện chứ?”

Châu Long Phát mở cửa bên phía ghế phụ, làm một tư thế mời mọc.

Đậu Đậu vội vàng trèo lên xe, Châu Long Phát cũng vào xe, nổ máy cho xe từ từ lăn bánh, anh ta lái xe rất ổn định nhưng tốc độ cũng không chậm, dường như đàn ông lúc nào cũng muốn bắt kịp giờ, nhưng Châu Long Phát lái xe rất ổn định, Lý Minh Triết lái xe lại như giết người, Lý Vũ Hiên thì càng không cần nói, thích nhất chính là di chuyển.

Ngồi xe của anh em nhà họ Lý quen rồi, theo thói quen Đậu Đậu lên xe là thắt chặt dây an toàn, Châu Long Phát nhìn thấy vậy cẩn thận hỏi han “Có phải tốc độ nhanh quá không?”

“Không phải đâu” Đậu Đậu vội xua tay “bởi vì bình thường ngồi xe của tổng giám đốc quen như vậy rồi.”

Châu Long Phát cau mày “Cô... ngồi xe của anh ấy?”

Một thư ký nhỏ bé lại có thể ngồi xe riêng của Lý Minh Triết, dường như Lý Minh Triết vô cùng giữ gìn bản thân, từ trước đến nay chưa có người con gái nào có thể lên xe của anh ta, xem ra người con gái này có vị trí không bình thường trong lòng anh ta.

Hùng Đậu Đậu nào có thể biết được những suy nghĩ kín đáo trong lòng Châu Long Phát vô tư oán trách “Đúng vậy, tổng giám đốc lái xe đặc biệt thích lái hết tốc độ, đến mức làm cho tôi quay cuồng đầu óc...”

“Anh ta tự mình lái xe?” (Tài xế ở đâu? Vậy chỉ có hai người ở trong xe?)

“Đúng vậy, kỹ thuật lái xe của anh ấy rất tốt, trong vòng một phút có thể vượt qua hơn ba chục chiếc xe khác, bất luận là tôi dậy muộn thế nào đều có thể đến công ty đúng giờ quẹt thẻ!” Đậu Đậu không hề ý thức được những sơ hở trong lời nói, nói chuyện với Châu Long Phát rất tự nhiên thoải mái, hoàn toàn không biết trong lòng của anh Châu sớm đã có tính toán, Lý Minh Triết cao quý như vậy lại hạ mình đưa thư ký của anh ta đi làm, thật trái lẽ thường.

Châu Long Phát chẳng có chút biểu cảm gì tiếp tục lái xe “Thích ăn mì không?”

Đậu Đậu vội gật đầu, khuôn mặt tròn như cái bánh bao nhân thịt lộ rõ vẻ vui mừng “Thích, chỉ cần là đồ ăn ngon tôi đều thích!”

Châu Long Phát cười, đưa Đậu Đậu đến một quán mì nhỏ nằm sâu trong một con hẻm, quán mì rất nhỏ, dường như bàn ghế trong quán đều kết chặt một lớp dầu mỡ đen bẩn, nhưng mùi thơm từ phía sau bay lại thật khiến cho người ta không cưỡng lại được cảm thèm muốn.

“Cho hai bát mì thịt”

Châu Long Phát tìm chỗ ngồi, đưa cho Đậu Đậu một chiếc ghế gấp trông có vẻ như sạch nhất ở đây, còn mình thì lấy đại một cái ghế xuống, trong quán chỉ có mỗi mình chủ quán, một người đàn ông to béo, cầm một chiếc khăn lau lau mặt bàn rồi đi ra phía sau làm mì.

Đậu Đậu ngồi yên trên chiếc ghế nhỏ, xếp đũa ngồi chờ thưởng thức món mì trong truyền thuyết.

Châu Long Phát lại gọi thêm một bát củ cải khô ngâm, rồi mỉm cười giúp Đậu Đậu tách đôi đũa dùng một lần, cẩn thận tước sạch những chỗ tựa ra trên đôi đũa rồi mới đưa cho Đậu Đậu. Đậu Đậu cúi đầu nhận đôi đũa, khẽ cảm ơn.

Mì được bưng lên.

Hai bát súp Thanh Hoa không to lắm bên trong là những sợi mì nóng hôi hổi bên trên được trang trí bằng ớt tía hoa và những sợi thịt, Đậu Đậu cầm đũa định ăn, Châu Long Phát vội ngăn cô lại “Đợi một chút.”

Chỉ thấy ông chủ béo bê một bát súp to đến, bên trong là dầu đang sôi lăn tăn, đổ vào mỗi bát một chút, nghe thấy tiếng lách tách vang lên, một mùi hương ngào ngạt bay lên, mì trong bát và rau kết hợp với dầu vừa được cho vào lập tức sôi sùng sục, Đậu Đậu nhìn có chút kinh ngạc, hóa ra mì còn có thể ăn như thế này.

“Nóng bỏng ở giữa.”

Châu Long Phát cầm đũa của Đậu Đậu giúp cô trộn mì “Có thể ăn được rồi.”

Mỳ đã chuyển thành màu vàng, tỏa ra mùi hương mê lòng người, Đậu Đậu ngồi nôn nóng sốt ruột chờ Châu Long Phát động đũa trước, Châu Long Phát cười cười, hai người bắt đầu ăn.

Đậu Đậu ôm chiếc bụng tròn vo vo leo lên chiếc Passat, mãn nguyện với cái bụng no căng đồ ăn ngon “Châu tổng, mì của tiệm này rất rất ngon ~ cảm ơn anh!”

Châu Long Phát cười “Tôi đã ăn ở đây 10 năm rồi.”

Đậu Đậu ‘ý’ “Châu tổng, trước đây chắc anh đã chịu nhiều vất vả phải không?”

Châu Long Phát không thể không tập trung để mắt đến cô gái nhỏ chẳng hiểu gì này lần nữa, những người phụ nữ mà anh đã qua lại trước đây, từ trước đến nay luôn biểu thị sự khinh bỉ đối với loại đồ ăn rẻ tiền nhưng rất ngon này, bọn họ chỉ thường đến những nhà hàng đắt tiền tuy sa hoa nhưng thực chất đồ ăn chẳng tinh tế gì, họ mặc lên người những bộ đồ hàng hiệu đắt tiền, ăn những của ngon vật lạ, nhưng chưa bao giờ biết hưởng thụ cuộc sống thực thụ.

Những người phụ nữ đó đến chỗ này chỉ than vãn rằng bàn ghế bẩn thỉu ở đây làm bẩn hết những bộ quần áo đắt tiền của họ, hoặc ngại không nói thẳng ra người như anh tại sao lại có thể đến ăn ở loại cửa hàng nhỏ như thế này, chỉ có người con gái này không những rất hài lòng, mà còn nói ra được những lời mà Châu Long Phát muốn nghe nhất “Trước đây anh...”

Mười năm trước, à không, hai mươi năm trước, khi Châu Long Phát 18 tuổi, tiền trên người chỉ đủ để ăn một bát mỳ, nhưng Châu Long Phát bây giờ có một gia sản không đếm xuể, gần như lưng đoạn của thị trường giải trí, anh hy vọng có người có thể nhìn thấy chính mình, muốn nghe câu chuyện của mình mà không phải là bị vàng hào quang xung quanh anh làm cho lóa mắt chỉ nhìn thấy những tham vọng.

“Hùng tiểu thư muốn biết không?”

Châu Long Phát lái xe rất chậm, cảnh đẹp của hai bên đường Tân Hải từ từ lùi về phía sau, Đậu Đậu ôm đầu, dường như cảm thấy mình đã nói sai, mặt mũi nhăn nhó như có chút khổ não “Ồ không phải, tôi chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, thực sự là không muốn tò mò chuyện riêng của anh...”

Châu Long Phát cười, không nói gì nữa, sợ rằng nếu cô biết sẽ vĩnh viễn rời xa tôi mất.

Sắp đến giờ là, Châu Long Phát đưa Đậu Đậu quay về, Đậu Đậu nhảy xuống xe, cười ngọt ngào với Châu Long Phát, hai chiếc răng khểnh đáng yêu lộ ra ngoài “Châu tổng, cảm ơn anh!”

Châu Long Phát vẫy vẫy tay “Vây, cuối tuần gặp lại.”

Đậu Đậu nghĩ một lát, hay là vẫn không nên nói trắng luôn “Chuyện đó, đến lúc đó sẽ liên lạc lại nhé.”

Châu Long Phát nói “Được, tối thứ 6 sẽ gọi điện cho cô.”

Đậu Đậu nhìn đồng hồ vội vàng nói tạm biệt rồi cầm túi chạy vào công ty, Châu Long Phát nhìn bóng cô đang chạy như bay khoe miệng khê để lộ một nụ cười nhè nhẹ, một cô gái đáng yêu.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc Lý Vũ Hiên đã gọi điện thoại đến “Đậu Đậu, buổi trưa đi đâu vậy?”

Đậu Đậu ngừng một lúc lâu cuối cùng buông ra một câu “Không nói cho anh biết...”

Lý Vũ Hiên sớm đã nhìn thấy chiếc Passat kia, người lái xe là đàn ông, người đàn ông đó không hề xuống xe không nhìn rõ mặt, nhưng Đậu Đậu nhất định quen thân với người đàn ông đó, nếu không thì sẽ không ra ngoài với anh ta buổi trưa, lại còn không nói cho mình biết đi đâu.

Thật không ngờ người con gái bình thường này lại khiến cho mấy người đàn ông ngầm theo đuổi.

Tâm trạng buổi trưa của Lý Vũ Hiên vô cùng không tốt, làm cho phòng kế hoạch rối tung cả lên, trưởng phòng chỉ biết lắc đầu, trước đây chỉ có một mình Lý Minh Triết, nay chẳng biết từ đâu chui ra một đối thủ cạnh tranh khiến cho Lý Vũ Hiên thực sự hoảng.

Đối với phụ nữ, Lý Vũ Hiên tự cho rằng mình hiểu rất rõ, họ chính là những con vật nhỏ bé thích người khác yêu chiều, chỉ cần đáp ứng được hết lòng hư vinh của họ rót thêm một chút lời lẽ đường mật nữa đảm bảo sẽ theo đuổi thành công, không quá ba ngày, những người phụ nữ cao ngạo kia sẽ phải phủ phục trước ánh mắt mê hoặc của Lý Vũ Hiên, đổ vào lòng anh.

Nhưng, đối với Đậu Đậu lù lù trước mặt hàng ngày Lý Vũ Hiên vỗ trán, có phải cô ấy là loài động vật lạ rơi xuống từ sao hỏa không nhỉ?

Nếu như nói lãng mạn, nụ hôn đêm đó ở vũ trường có thể gọi là lãng mạn hết mức rồi, nếu nói chất phác thật thà, mỗi ngày tan làm đều đưa cô đi mua rau, về nhà hai người rửa rau làm cơm, ngoan ngoãn ở nhà qua ngày, nếu nói tình cảm, Lý Vũ Hiên lắc đầu, cái này... thực sự là không biết đến bước nào rồi...

Những phụ nữ ngủ qua có rất nhiều, nhưng những phụ nữ đã yêu thì chưa có một ai, những người phụ nữ đó như những con thiêu thân lao vào lửa, tuy nhìn có vẻ rất nhiệt tình nhưng trong lòng thì lạnh như băng vậy, sau cùng đều bị đá đi vô tình, từ trước đến nay vẫn chưa từng được nếm trải mùi vị của tình yêu, Lý Vũ Hiên chỉ biết, bây giờ nếu như một ngày mà không nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ đó thì sẽ thấy ăn không ngon ngủ không yên, nhìn thấy cô ấy thân mật với người đàn ông khác trong lòng như có dao đâm vậy.

Tình yêu, không phải là đẹp đẽ mà lại ngọt ngào sao?

Có lúc Lý Vũ Hiên cũng hoài nghi, tại sao bản thân mình đã qua lại với nhiều cô gái như vậy, lại có thể hoàn toàn không hiểu những suy nghĩ trong lòng của con gái như thế này, có lẽ là đêm đó, sấm sét đã giải phóng ẩn của trái tim mình rồi.

Mùa hè thường mưa nhiều.

Tối thứ 6 trời đã lát phát mưa, nghe dự báo thời tiết nói, đêm nay sẽ có mưa to và sấm sét, Lý Vũ Hiên cũng không thể tăng ca, đưa Đậu Đậu về nhà, hai người mở hết đèn trong nhà lên, kéo hết rèm cửa, nhưng Lý Vũ Hiên vẫn còn lo lắng chốc chốc lại nhìn ra cửa sổ cứ như là sắp có ma vào nhà đến nơi vậy.

“Hồ Ly, có phải là khi còn nhỏ anh phải chịu sự đả kích gì không?”

“....không, không có.”

Lý Vũ Hiên lo lắng không yên rửa xương sườn, ngón tay hơi run run, Đậu Đậu đón lấy đồng xương được để loạn xạ ngấu lên, cho vào trong nước sôi trần “Thật không, làm sao mà lại có người mặc bệnh sợ sấm chớp bẩm sinh như thế này chứ?”

Lý Vũ Hiên ho khan một tiếng “Đậu Đậu, tối nay anh tôi không về phải không?”

“Ừ” Đậu Đậu cụp mắt xuống, chuyên tâm vào đám xương trong nồi “Anh ấy đi ăn cơm với Châu Long Phát, tôi phát hiện thấy đàn ông bàn chuyện làm ăn đều phải ăn cơm, chưa nói đến việc có bàn được việc không, ai cũng đều ăn đến mức béo tròn ra.”

Lý Vũ Hiên vui vẻ bẹo cái má tròn tròn của Đậu Đậu “Đậu Đậu, cô thích mẫu đàn ông như thế nào, có phải là giống như tôi không?” Thuận thế uốn éo như con rắn cố ý để lộ ra body đẹp đẽ của mình trước mặt cô gái này.

Đậu Đậu lại chẳng biết gì, nghiêng mặt nói “Hồ Ly, tôi không thích “ăn cỏ gần tổ.””

Mặt Lý Vũ Hiên sầm lại, bị đả kích quá độ chạy vội đến chân tường ngồi, đáng vẻ đáng thương thực sự khiến Đậu Đậu không nhẫn tâm liên tục đi đến vuốt vuốt mái tóc mềm mại của Hồ Ly “Hồ Ly, tối nay tôi xem tivi cùng anh nhé.”

Lý Vũ Hiên nhe răng, cười “Được ~”

Ăn cơm xong, hai người ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi, mưa to sấm chớp quả nhiên đến rồi, từng tiếng sấm đoàng đoàng khiến cho Lý Vũ Hiên sợ đến mức muốn nhanh chóng chui xuống gầm bàn, Đậu Đậu uể oải ôm con “vật cứng khổng lồ” đang run cầm cập vào trong lòng, vỗ vỗ cho Hồ Ly ngủ, nhưng Lý Vũ Hiên không ngủ nổi, run rẩy ôm chặt Đậu Đậu.

“À, Hồ Ly, tôi rót cho anh ly sữa an thần nhé.”

“... Không, không cần.” (Cô ngồi đây là được rồi, đừng chạy lung tung.)

“Vậy ăn chút hoa quả nhé?”

“Đậu Đậu, cô ôm tôi chặt một chút, tôi... (một tia chớp lóe lên)... á (kêu thảm thiết)...

“... Được rồi.”

Đêm khuya hai người nằm ngủ vạ vật trên sofa, Lý Vũ Hiên uống hết cốc sữa cuối cùng cũng ngủ say, điện thoại dưới móng Đậu Đậu khẽ rung lên, dụi dụi mắt nhìn vào màn hình thấy hiện lên ‘Con sói gian ác họ Lý.’?

“A lô?”

“Ra ngoài đón tôi.”

“Ồ.”

Đậu Đậu mơ mơ màng màng bò dậy khỏi sofa, rút cánh tay ra khỏi Lý Vũ Hiên, nhét vào cổ anh ta một chiếc gối tựa ghế sofa, cầm ô chạy vội ra ngoài, bên ngoài trời mưa rất to, Lý Minh Triết đang ngồi trong xe, dường như đã uống rất nhiều rượu, say khướt vấy tay với Đậu Đậu.

Đậu Đậu chạy nhanh lại, nước dưới chân lạnh căm căm, Đậu Đậu mặc váy ngủ, hai vai lạnh so lại chống chọi với cái lạnh.

Lý Minh Triết lão đảo xuống xe, Đậu Đậu vội cầm ô che lên đầu anh, Lý Minh Triết mắt hoa hoa nhìn cô gái đang cầm ô, cởi áo vest ra khoác lên vai cô, dường như có chút tức giận đau xót “Sao lại mặc như thế này chứ, hừ!”

Đậu Đậu hồ nghi ngẩng đầu nhìn Lý Minh Triết “Sao vậy?”

Lý Minh Triết lão đảo đi về phía chẳng để ý đến người con gái đang đuổi theo phía sau, kết quả một người đi, một người đuổi, hai người đều bị nước mưa lạnh thấu tận tim, Đậu Đậu vừa mới ngủ dậy ra ngoài dính mưa lạnh đến mức người run lên, Lý Minh Triết dựa vào tường thở ra toàn mùi rượu “Mở cửa.”

Đậu Đậu ‘ồ’ lên một tiếng rồi lên phía trước mở cửa.

Ý? Chìa khóa đâu?

Đậu Đậu tìm khắp người mà không tìm thấy chìa khóa, Lý Minh Triết không còn kiên nhẫn nữa, giơ tay ôm lấy đầu của Đậu Đậu “Trong túi của tôi có, tìm đi.”

Đậu Đậu lạnh đến mức răng đập lập cập, chỉ mong nhanh được vào nhà chui vào trong chăn, chẳng còn cách nào nữa đành phải đưa bàn tay nhỏ bé sờ một lượt khắp người Lý Minh Triết, Lý Minh Triết đột nhiên nắm chắc bàn tay đang sờ mó lung tung của Đậu Đậu, nghiêng đầu nói “em ‘lợi dụng’ anh sao.”

Đùng đoàng—

Một tràng tiếng sấm vang rền trời Đậu Đậu co rúm người lại, trên mặt thể hiện vẻ sợ hãi.

Lúc này Lý Minh Triết đã rất say rồi, tay nắm lấy bàn tay đang tìm kiếm của Đậu Đậu di chuyển xuống thấp, Đậu Đậu bị dọa cho mặt tái nhợt, đợi đến lúc tay sờ vào trong lớp vải mềm mại chật chội mới phát hiện ra, hóa ra là trong trong túi quần.

Chìa khóa nằm tại nơi sâu nhất trong túi, Đậu Đậu muốn rút tay ra nhưng tay đã bị Lý Minh Triết giữ chặt, anh ấy không thả ra, cũng không phối hợp, cố ý gây chuyện, nghiêng đầu nhìn Đậu Đậu lúng túng, Đậu Đậu vô cùng xấu hổ gắng sức rút tay ra, ra sức rút tay ra khỏi bàn tay đàn ông to lớn kia, nhưng rút lên rút xuống vẫn không được.

Lớp vải ẩm ướt bỗng nhiên truyền đến một luồng nhiệt nóng, Đậu Đậu ngừng động tác lại, Đầu đang ngẩng ngậy ra nhìn người đàn ông đang thở hồng hộc trước mặt, Lý Minh Triết nhắm mắt dựa vào cánh cửa lớn, khẽ cau mày, dường như vừa hưởng thụ, vừa đau đớn, vừa... chịu đựng?!

Ai có thể bảo cho tôi, cái vật tròn cứng cứng, nóng nóng kia rốt cuộc là cái gì!!!!

18. Chương 18

CHƯƠNG 18: CƠ THỂ VỮNG CHẢI NHƯ NÚI SỤP ĐỔ

Cứng đờ.

Đậu Đậu cử động cũng không dám cử động, tay bị nắm chặt vùi sâu trong túi quần của ai đó.

Luồng nhiệt nóng vẫn truyền đến qua lớp vải, chiếc quần âu đang mặc càng lúc càng căng chặt, bộ phận đang nhô lên khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, bàn tay đang nắm chặt tay mình từ từ siết chặt lại, Đậu Đậu vội ngẩng đầu nhìn Lý Minh Triết đang nhắm chặt mắt.

Khuôn mặt bị dính nước mưa hơi có chút nhợt nhạt, khuôn mặt đẹp trai trong ánh sáng mờ ảo ánh mắt càng xa xăm hơn nữa, giống như một linh hồn buồn bã trong bóng đêm vậy, đẹp để dị thường, nhưng tà khí lạnh lùng.

“Tổng giám đốc?”

Đậu Đậu thận trọng gọi anh, hy vọng Lý Minh Triết quay người mở cửa, để thoát khỏi tư thế ngượng ngùng này của hai người, nhưng Lý Minh Triết lại vờ như không nghe thấy gì, chỉ nhắm chặt mắt khẽ run lên một chút, và chẳng có động tĩnh nào khác.

Cố gắng rút tay ra, nhưng trong lúc vô tình lại chạm phải cái bộ phận kia, toàn thân Lý Minh Triết lại run lên, tay càng nắm chặt hơn, yết hầu chuyển động lên xuống, Đậu Đậu hơi hoảng hốt, ra sức rút tay ra ngoài.

Đột nhiên, cơ thể bị dồn vào tường!

Chưa kịp phải ứng gì, bóng hình đen đen to lớn kia đã phủ lên người cô, Đậu Đậu kinh hoảng mở to mắt, nhìn chăm chú vào khuôn mặt đẹp trai đang kề ngay sát mặt, trong cặp mắt lạnh băng băng kia dường như có lửa vậy giải phóng Đậu Đậu khỏi luồng nhiệt chết người kia.

“... Anh phải trừng phạt em.”

Lý Minh Triết trầm giọng nói, tiếng mưa rơi tí tách trong đêm mưa.

“Ý?”

“Anh đã nói rồi, gọi anh là Minh Triết.”

“Không được, nhất định phải trừng phạt.”

Lý Minh Triết nhếch khóe môi lên, cười gian trá, ánh mắt long lanh như con sói đã đói từ lâu, từ từ ép người lại gần.

Đậu Đậu hoảng loạn quá vội nhắm mắt lại, chờ đợi người đàn ông kia dùng thân thể “trừng phạt” mình, chẳng biết vì sao mà tim đập loạn lên như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, tiếng tim đập thành thịch nghe đến mức đau nhói.

“Lạch cạch—”

Cửa mở ra từ bên trong, khuôn mặt Lý Vũ Hiên đột ngột thò ra dưới ánh đèn mập mờ, nhìn thấy tư thế thân thiết của hai người thì đứng ngẩn ra, mặt tối sầm lại, thậm chí còn tối hơn mấy lần so với đêm mưa.

“Hai người đang làm gì vậy!”

Lý Vũ Hiên kéo Đậu Đậu lại, nhìn thấy váy ngủ của Đậu Đậu đã ướt hết cơ thể không ngừng run rẩy cơn tức giận bỗng nổi lên “Sao anh lại có thể để cho cô ấy ướt hết thể này, nước mưa lạnh này có thể khiến cho cô ấy sinh bệnh!”

Lý Minh Triết khoanh tay đứng dựa vào cửa, mắt khôi phục lại vẻ lạnh lùng “Vũ Hiên, đưa cô ấy vào trong trước đi.”

Lý Vũ Hiên trừng mắt với anh một cái, rồi đưa tay lấy chiếc áo vest trên vai cô xuống ném trả Lý Minh Triết, dùng cánh tay ôm cô gái đang run rẩy đi vào trong phòng, Đậu Đậu bị đẩy vào trong phòng, Lý Vũ

Hiên dùng chân cuộn cô lại tức giận đi vào nhà tắm xả nước nóng, tiếng nước chảy róc rách đột nhiên khiến cho Đậu Đậu bình tĩnh.

Hồ Ly, tức giận rồi.

“Hồ Ly...”

Lý Vũ Hiên quay đầu, thấy Đậu Đậu đã gỡ chân ra đang đứng trước cửa nhà tắm, muốn đi lấy chân “Không phải như anh nghĩ đâu, tôi giúp anh ấy lấy chìa khóa...”

Lấy chìa khóa?

Lấy chìa khóa mà anh ta lại đè cô vào tường như trong tư thế sắp hôn sao? Lấy chìa khóa mà anh ta lại có thể dựng ~ đứng lên sao?!

Lý Vũ Hiên đổ mạnh sữa tắm bào bông, phát ra hỏa khí bùng bùng, Đậu Đậu đi đến nắm lấy vạt áo Lý Vũ Hiên “Thật đó, tôi cũng không biết...”

“Đừng nói nữa,” Lý Vũ Hiên uể oải xua tay, đưa điện thoại ở trong tay cho cô “vừa rồi có người gọi điện thoại cho cô.”

Vừa rồi khi Lý Minh Triết bị Đậu Đậu bỏ lại trên sofa thì chuông điện thoại kêu, lúc đó mới giật mình phát hiện người con gái bên cạnh mình không thấy đâu nữa, trong lòng hơi hoảng hốt, cô vút anh lại, lại không quay lại, trái tim bị bóp nghẹt đến mức đau nhói, vô cùng khó chịu.

Nhưng, khi anh nhìn thấy hiển thị trên màn hình điện thoại, trái tim đang đau bỗng chốc lạnh lại.

Là Châu Long Phát gọi điện đến, trong đêm khuya lại gọi cho một cô gái ở một mình, nếu nói là việc công thì có đánh chết Lý Vũ Hiên cũng không tin, chỉ là đối tượng có quan hệ thân thiết mới có thể gọi điện đến lúc nửa đêm thế này, rõ ràng là Đậu Đậu gần như lúc nào cũng kè kè bên anh, quan hệ của họ... thân mật như vậy từ khi nào?!

Người đàn ông kia, người mấy mấy ngày trước đưa Đậu Đậu đi ăn trưa lẽ nào là Châu Long Phát?

Sớm đã nghe nói Châu Long Phát tự hạ thấp mình, ăn mặc không quá chú trọng, thường xuyên lái xe của trợ lý và lái xe của anh ta để đến các bữa tiệc, lẽ nào người đàn ông lái chiếc Passat đó, rất có khả năng là anh ta,

“Ồ, cảm ơn anh.”

Đậu Đậu nhận điện thoại, quả nhiên trên màn hình có hiển thị cuộc gọi nhờ, là điện thoại của Châu tổng, đúng rồi, anh ta đã nói tối nay sẽ gọi điện cho mình để xác nhận lại sự việc đi chơi vào cuối tuần, nhưng, sao lại gọi muộn như thế này?

Đậu Đậu nhìn nhìn Lý Vũ Hiên, rồi lại nhìn vào cửa phòng tắm.

Lý Vũ Hiên hiểu ra, đi ra ngoài đóng cửa vào, nhưng còn chưa rời đi mà còn lựa chọn biện pháp trước đây anh ít làm nhất đó là nghe qua cửa, nhưng chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách bên trong, dường như cô đang nằm trong bồn tắm.

“A lô?”

Đậu Đậu quay lại, Châu Long Phát tiếp tục nói câu tiếp theo “Hùng tiểu thư, ngại quá đã làm cô tỉnh giấc.”

“Ồ, không có không có, tôi vẫn chưa ngủ.”

Tuy đêm khuya gọi điện đến có chút không thỏa đáng, nhưng nghe thấy giọng có lỗi của Châu Long Phát, Đậu Đậu cũng chột chút nghi hoặc đưa mắt nhìn nhìn “Châu tổng, nghe giọng của anh có vẻ rất mệt, có cần nghỉ sớm chút không?”

Châu Long Phát nắm chặt điện thoại, cười sảng khoái “Không vấn đề gì, vừa rồi tôi có uống rượu với tổng giám đốc Lý, không biết anh ấy đã về đến nhà chưa, hình như anh ấy uống hơi nhiều, cô nên gọi điện thoại xác nhận lại một chút nhỉ?”

Đậu Đậu lắc đầu “Không cần đâu, anh ấy về đến nhà rồi, à....tôi vừa mới gọi điện thoại hỏi rồi...”

Đột nhiên không muốn nói cho Châu Long Phát biết mình ở trong nhà Lý Minh Triết, Đậu Đậu trong lúc hốt hoảng đã nói dối, nhưng Châu Long Phát hôm nay cố ý giữ Lý Minh Triết ở lại muốn cũng chính là vì mục đích này, anh muốn xác nhận xem cô gái này rốt cuộc có dám thừa nhận là mình sống cùng với hai người đàn ông độc thân không.

Quả nhiên, cô ấy không dám.

Cô gái này đến nói dối cũng không biết nói, làm sao biết được chỉ một câu “Anh ấy quay về rồi” đã sớm tiết lộ hết tin tức, “quay về rồi” mà không phải là “về rồi” (câu này có liên quan đến bỏ ngữ xu hướng trong tiếng Trung, khi nói ra có thể hiểu được vị trí của người nói và người được nói đến. tiếng Việt không có cách diễn tả này), cô ấy thật sự sống chung với hai anh em nhà họ Lý, nhưng lo lắng anh biết được, tại sao chứ, có phải là cái loại tâm sự của cửa phụ nữ với đàn ông không?

Ngốc đến mức đáng yêu.

Châu Long Phát cũng không muốn bắt bẻ cô, xác nhận xong rồi Châu Long Phát liền tắt điện thoại, Đậu Đậu đặt điện thoại xuống rồi trườn vào trong bồn nước, vỗ vỗ trái tim đang bị bóp nghẹt, thiếu chút nữa thì đã bị lộ rồi...

Lý Vũ Hiên đứng ngoài cửa sắc mặt tối hơn mấy phần.

Người đàn ông đó là Châu Long Phát, hóa ra anh ta hẹn hò với cô ấy! Lý Vũ Hiên cầm khăn tắm chuẩn bị cho Đậu Đậu đưa vào bên trong, những ngón tay dài nắm chặt tấm khăn mềm mại.

Ngâm mình một lúc thì thấy buồn ngủ, Đậu Đậu mệt mỏi ra khỏi bồn tắm đi ngủ.

Lý Vũ Hiên ngồi đợi trong phòng ngủ, đợi hơn nửa tiếng không thấy Đậu Đậu đi ra, đành phải đi gõ cửa, nhưng gõ mãi không thấy động tĩnh gì, Lý Vũ Hiên gọi điện thoại cho cô, nhưng điện thoại tắt máy.

Cô ấy không ngốc nghếch đến mức chết đuối trong bồn tắm chứ?!

Lý Vũ Hiên nghĩ đến đây đầu óc liền nóng lên, chẳng nói lời nào dùng bả vai huých mạnh vào cửa phòng tắm, Đậu Đậu giật mình, đang nằm trong bồn tắm mặt trắng bệch, vội vàng che ngực nhìn Lý Vũ Hiên, nhưng Lý Vũ Hiên kinh hoàng, cúi thấp đầu vội lui ra “Xin lỗi... tôi nghĩ rằng cô chết đuối rồi...”

Đậu Đậu lừ mắt, trí tuệ của tôi đáng bị hoài nghi như vậy sao?

Lý Vũ Hiên vớt khăn tắm lại chân nam đá chân chiêu chạy về phòng mình, lòng rối như tơ vò, cơ thể trắng như tuyết ngâm mình như tan chảy trong làn nước, thuần khiết như ánh trăng tròn trĩnh, mái tóc đen được búi gọn trên vai, cặp mắt trong veo hơi có chút hoảng loạn, dáng vẻ yếu đuối rất mê người hóa ra có thể khiến cho Lý Vũ Hiên kẻ lẩn lộn trong tình trường đã lâu thiếu chút nữa thì bị đánh gục, thiếu chút nữa thì xông đến ôm cô, yêu cô.

Lý Vũ Hiên vỗ đùi đập vào ngực, hít sâu điều chỉnh lại nhịp thở.

Rất lâu, mới khắc chế được dục vọng xuống, rót một cốc nước nóng mang đến phòng Đậu Đậu, lúc gõ cửa phòng, Đậu Đậu đang sấy tóc, trên người chỉ cuốn mỗi chiếc khăn tắm, tiếng máy sấy tóc át cả tiếng gõ cửa nên Đậu Đậu không nghe thấy, Lý Vũ Hiên lại gõ, chẳng có ai trả lời thế là liền đẩy cửa đi vào.

Đậu Đậu quay người, Lý Vũ Hiên bỗng chết lặng, cặp mắt nhỏ dài bỗng mở to ra hết mức, nhìn chăm chú vào Đậu Đậu từ khuôn mặt vừa tắm xong đến chỗ bị chiếc khăn tắm quấn kín hơi lộ ra hai đường cong cong tròn trước ngực.

Lý Vũ Hiên mặt đỏ bừng lên, lạch cạch lạch cạch đặt nước nóng xuống “Uống chút nước nóng rồi đi ngủ, đừng... đừng cảm nhé.”

Hồ Ly cụp đuôi lại mà chạy.

Về đến phòng Lý Vũ Hiên tát vào mặt mình hai cái, Lý Vũ Hiên à, sao mà người chẳng có chút triển vọng nào thế hả, đó chỉ là một cô gái thôi mà, tại sao người lại hoảng loạn như chưa từng nhìn qua bao giờ như thế chứ?!

Lý Vũ Hiên ảo não nhảy lên giường dùng gối đè chặt đầu xuống, lăn qua trăn trở cả đêm, suýt thì rơi cả xuống đất.

Đậu Đậu thấy rất kì lạ, Hồ Ly dạo này càng ngày càng khác thường, trước kia mỗi lần đều sách mé nhìn cô, lại còn trêu đùa đôi ba câu, bây giờ lại lén lút lấp phía sau nhìn trộm, bị phát hiện thì lại giả vờ nhìn đi nơi khác, giống như vừa rồi vậy, Hồ Ly cứ như là bị đâm phải đuôi vậy, chân tay luống cuống bỏ chạy.

Chẳng giống chút nào với Hồ Ly lúc đầu cả, lúc đó Lý Vũ Hiên một sát thủ tình trường lừng lẫy, đi đến đâu cũng “phóng điện lung tung” nào có giống như bây giờ, tinh thần sa sút. (Hồ Ly cắn chặt: người ta chỉ có nhìn thấy Đậu Đậu tinh thần mới thế oa...)

Đậu Đậu lại thở dài, chui vào trong chăn đi ngủ.

Cuối tuần, Châu Long Phát đưa Đậu Đậu đến ăn tiệc của nhà nông ở một gia đình nông dân trong núi, các loại rau dại và râu trồng, hoặc trứng chiên đều vô cùng tươi ngon, còn có thịt thỏ hầm, Đậu Đậu thích thú gọi là tai dài siêu tốc.

Sau khi cơm no rượu say xong hai người đi ra một chiếc ao nhỏ câu cá, tuy Đậu Đậu cố thể nào cũng chẳng câu được cá nhưng nhìn thấy Châu Long Phát câu cá rất mát tay, mới một tiếng mà đã câu được đầy cả xô.

Đậu Đậu quay mặt nhìn Châu Long Phát đang rất nhẩn lại nhìn phao câu “Châu tổng, lần nào anh cũng mời tôi ăn cơm tôi cũng cảm thấy hơi ngại.”

Châu Long Phát cười nhạt một cái “Không vấn đề gì, nếu như tôi đến đây một mình thì tâm trạng cũng không được tốt như thế này, nói ngược lại chính là Hùng tiểu thư phải bỏ thời gian ra đi với tôi mà.

Đậu Đậu hơi đỏ mặt, cong cong mắt cười rồi đùa “Đâu có, tôi ăn rất giỏi, chắc sẽ ăn đến mức Châu tổng sạt nghiệp mất!”

Châu Long Phát càng cười thích thú hơn “Hùng tiểu thư cứ ăn tự nhiên, về điểm này thì tôi có đủ tự tin.”

Đậu Đậu vui vẻ, kéo ghế lại gần chỗ Châu Long Phát ngồi xuống tiếp tục xem anh câu cá “Không cần đầu, lần sau tôi sẽ mời anh, à, anh thích ăn gì hải sản hay là hương vị đồng quê? Món ăn Tứ Xuyên hay Món ăn Lỗ?” (Hai trường phái ẩm thực nổi tiếng của Trung Quốc).

Châu Long Phát quay mặt, nhìn vào trong mắt Đậu Đậu “Tôi thích ăn đồ ăn do cô làm.”

Đậu Đậu bị ánh mắt của anh ta nhìn cho tim đập thành thịch, vội vàng chuyển ánh nhìn xuống mặt nước “Ý, được thôi, nhưng tôi không có địa điểm để làm cơm mời anh...”

Đương nhiên Châu Long Phát cũng không muốn đến nhà Lý Minh Triết để ăn cơm do Đậu Đậu làm “Tôi có nhà ở khu hoa viên Phú Xuân, cô có thể đến đó làm cơm mời tôi, dụng cụ làm bếp ở đó rất đầy đủ, nhưng nguyên liệu thì cô phải tự chuẩn bị nhé.”

Đậu Đậu vỗ tay “Được, vậy cuối tuần sau mời anh thưởng thức ẩm thực nhà họ Hùng!”

Châu Long Phát cười.

Hai người chơi chán rồi lái xe về, đường núi rất khúc khuỷu, hôm nay Châu Long Phát lái một chiếc Hyundai Hàn Quốc, một chiếc SUV bình thường rất thích hợp với địa hình đường núi, nhưng lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn, khi đi qua một vách núi, đột nhiên núi nổ xuống làm sứt mất 1/3 con đường rộng lớn, phần đường còn lại cũng bắt đầu rạn nứt trơn trượt.

Cảnh tượng trước mắt như những vụ tai nạn chiếu trên phim ảnh vậy.

Đậu Đậu nắm chặt dây an toàn, kinh hãi nhìn Châu Long Phát.

Núi nổ rất chậm, nhưng vết nổ đã kéo dài ra, mà vượt qua được 50 mét phía trước thì sẽ bình an vô sự, phía đó là núi đá hoa cương rắn chắc, còn bên này lại là phần đá mềm, phần núi đằng sau cũng bắt đầu nổ ra, đất đá không ngừng lăn từ trên xuống, rơi lụp bụp lên nóc xe, kính chắn gió cũng bị đá rơi xuống làm cho nứt ra.

Không thể lùi được, nhưng nếu không nhanh chóng rời khỏi đây thì đến người và xe cũng chẳng mấy chốc sẽ bị vùi lấp hết.

Châu Long Phát cẩn thận thăm dò địa thế, bình tĩnh phân tích mấy giây, nói với Đậu Đậu đang sợ chờ người ra “Nhắm mắt lại.”

Đậu Đậu làm như vậy ngay không chút do dự.

Châu Long Phát nhanh chóng cài số lùi rồi cho xe lùi lại phía sau nhanh như bay, được khoảng trăm mét thì dừng lại, Đậu Đậu nghe lời nhắm chặt mắt lại, hai tay nắm chắc dây an toàn, không hỏi bất cứ câu gì, cũng không gào thét gì hết, chỉ yên lặng ngồi một bên, đợi anh đưa cô ra khỏi hoàn cảnh nguy hiểm.

Chân đạp mạnh vào chân ga, chiếc xe Hyundai phóng như bay như một mũi tên lưu lại vệt bánh xe rất rõ trên mặt đường, tốc độ của xe dường như không lúc nào giảm, thân núi đã không thể nào chịu được trọng lượng của chiếc xe nữa rồi, chiếc xe Hyundai bắt đầu nghiêng ngả, càng ngày càng nghiêm trọng, Châu Long Phát nhìn thấy phía trước có một tảng đá đang chuyển động chậm chậm, không chút do dự nhấn mạnh ga lao thẳng lên.

“... An toàn rồi phải không?”

Đậu Đậu đang nhắm mắt, trên trán ướt đẫm mồ hôi, ngón tay nắm chặt đến mức trắng bệch ra, Châu Long Phát dừng xe, đợi cho tảng đá rất lớn kia rơi xuống phần đường bên dưới “Vẫn chưa, đợi thêm một chút.”

Lúc này bùm, ầm, đá đột nhiên rơi xuống nhiều hơn, Châu Long Phát ấn vào phanh tay từ từ tăng tốc băng qua đoạn đường đang sụt nứt và đất đá rơi ầm ầm, bỏ mạnh phanh tay ra, xe lao ầm ầm về phía trước, lên đến được làn đường xà bảo hiểm đã bị bung ra, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Châu Long Phát lái ra ngoài rất lâu, xác định là chắc chắn an toàn rồi mới bảo Đậu Đậu mở mắt ra.

Đậu Đậu quay đầu nhìn lại phía sau, chỗ lúc nãy mới đi qua giờ đã sụt thành một hố lớn rất sâu không khỏi cảm thấy sợ hãi, Châu Long Phát dừng xe lại, cởi dây an toàn, rồi cũng cởi dây an toàn cho Đậu Đậu “Chúng ta đổi xe khác.”

Đậu Đậu lo lắng căng thẳng xuống xe, mới phát hiện chiếc xe mình ngồi đã dập nát, xà bảo vệ phía trước và phía sau đều không thấy đâu nữa, trên thân chiếc xe đen xì đầy các vết lõm, có những chỗ sâu còn xuyên qua cả thân xe, phía sau của chiếc xe có một vết dài... dầu?

Châu Long Phát nhìn theo ánh mắt của Đậu Đậu đi về phía trước nắm chặt tay cô, dùng lực nắm thật chặt “Đừng sợ, đó là dầu máy, không phải dầu ô tô.”

Đậu Đậu hoảng hốt gật gật đầu, mặc cho Châu Long Phát cầm tay mình đưa đến nơi an toàn, nhưng đáng tiếc là chân đã mềm nhũn ra không thể cử động, chân run cầm cập đến đứng cũng không thể đứng vững, Châu Long Phát nhìn thấy vậy đi đến trước mặt cô, quay lưng lại rồi khom người xuống “Lên đi.”

Đậu Đậu nghi ngại.

Châu Long Phát quay đầu nở một nụ cười với Đậu Đậu “Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.”

Đậu Đậu vội vàng trèo lên lưng Châu Long Phát, tay cũng run cầm cập chẳng thể nào nắm được vào cổ anh, Châu Long Phát từ từ cúi thấp hơn nữa, để cho cô gái đang vô cùng sợ hãi này ngồi chắc trên lưng mình khỏi bị rơi xuống.

Hai người đi bộ khoảng gần nửa giờ, xe Châu Long Phát gọi đến mới vội vã chạy tới, một hàng 3 chiếc, phía trước là xe cảnh sát, phía sau còn có một chiếc xe cứu thương, chiếc xe ở giữa là xe của người đến tiếp ứng, mọi người chạy vội đến.

“Châu tổng, chúng tôi đến muộn rồi.”

“Lý do.”

“Bởi vì núi đột nhiên bị nổ, đoạn đường này bị phong tỏa, máy bay của những người đến cứu viện đã đến kịp thời” những người tiếp ứng đó dường như còn sợ hãi hơn cả hai người vừa mới trực tiếp chứng kiến hiện trường, không ngừng dùng tay lau mồ hôi trên trán “Ngài... và vị tiểu thư này không bị thương chứ?”

Châu Long Phát nói “Gọi bác sĩ đến, mang theo cả thuốc an thần nữa, cô ấy đã quá sợ hãi rồi.”

“Vâng!”

19. Chương 19

CHƯƠNG 19: SỰ BỘC BẠCH VÔ CÙNG TỒI TỆ

Đậu Đậu ngủ mê mệt được đưa về nhà, Lý Minh Triết ôm cô từ trên xe của Châu Long Phát xuống quay người đưa lại cho Lý Vũ Hiên đang tức giận đùng đùng, thần sắc không thay đổi chút nào quay lại bắt tay với Châu Long Phát, có chút quan tâm hỏi thăm “Châu tổng, anh không sao chứ?”

Châu Long Phát cười cười, nhìn người con gái trong lòng Lý Vũ Hiên “Tôi không sao, đã để cho Hùng tiểu thư phải kinh sợ rồi hôm khác sẽ đến tạ tội, giờ không còn sớm nữa, tôi thì không sao, tạm biệt.”

Lý Minh Triết khẽ gật đầu “Được, vậy không tiễn nữa.”

Châu Long Phát lên xe phóng vụt đi, Lý Vũ Hiên ôm Đậu Đậu trong lòng tức giận chửi “Loại người gì không biết, sao có thể trấn tĩnh được như vậy, anh, anh ta là ai, thiếu chút nữa đã mất mạng rồi vậy mà không hiểu sao còn cười được!”

Lý Minh Triết dứt tay vào túi quần, ngẩng đầu nhìn ánh chiều tà “Anh ta, e rằng là có bị chôn sống vẫn sẽ tìm được cách để bò lên.”

“Cái gì?!”

Lý Vũ Hiên ôm Đậu Đậu về phòng của cô, dùng khăn ẩm lau mặt và tay cho cô, sau đó giúp cô đắp chăn cẩn thận rồi mới đi ra, Lý Minh Triết ngồi trong phòng khách cầm tờ báo trong tay nhưng ngồi cả nửa ngày mà chẳng thấy dở trang nào.

Lý Vũ Hiên đi xuống lầu đến ngồi xuống bên cạnh Lý Minh Triết, tiện tay mở ti vi, trong ti vi vang lên những âm thanh ầm ầm ào ào, Lý Vũ Hiên chẳng buồn nhìn vào màn hình mà nhìn chăm chăm vào Lý Minh Triết “Anh đã sớm biết rồi?”

Khi nhận được điện thoại báo Đậu Đậu gặp nguy hiểm, Lý Minh Triết gần như cũng chẳng ngạc nhiên khi biết cô gái đó đi chơi cùng Châu Long Phát.

Lý Minh Triết đặt tờ báo xuống, rõ ràng đã biết nhưng còn cố tình hỏi “Em đang nói đến chuyện gì?”

Lý Vũ Hiên hừm một tiếng “Anh đã sớm biết chuyện của Đậu Đậu với người đàn ông kia không đơn giản, cô ấy là thư ký của anh, anh cũng chẳng buồn quan tâm đến cô ấy, loại người đó bối cảnh phức tạp, lòng lang dạ sói, nếu như Đậu Đậu thích anh ta thì biết làm thế nào?!”

“Lòng lang dạ sói.”

Lý Minh Triết khẽ nheo mày lại “Làm sao mà anh biết được?”

Lý Vũ Hiên khoanh tay ngồi trên sofa, chẳng buồn chú ý, nhưng khóe miệng khẽ nhếch nhếch lên “Nghe nói, anh ta lái xe bằng qua đoạn đường bùn đất đá rơi ầm ầm phía trước, chiếc xe đã hỏng hoàn toàn, mà hai người này lại chẳng làm sao, nếu là người bình thường chắc chắn đã bị dọa cho sợ hãi run cầm cập rồi, nhưng anh ta vẫn bình tĩnh như vậy, lòng dạ sắt đá bản lĩnh như thế này em mới chỉ nhìn thấy qua một người.”

Lý Minh Triết hỏi “Ai?”

“Một người bạn em quen ở nước Mỹ” Khóe miệng Lý Vũ Hiên lộ một nụ cười lạnh “Nhưng nghề của anh ta là sát thủ.”

Gân xanh trên mặt Lý Minh Triết lại nổi hết cả lên, người em này đúng là khiến cho người ta buồn phiền, đến loại người như thế cũng quen, nhưng Châu Long Phát đúng là bình tĩnh đến mức khiến cho người ta nghi ngờ, rốt cuộc là đã trải qua những việc gì mới có thể khiến cho một con người có thể bình tĩnh được khi gặp phải một tai họa lớn như vậy, Châu Long Phát con người này đúng là không đơn giản.

Một lát sau, Đậu Đậu tỉnh ngủ, đi đôi dép hình con thỏ lớn xuống lầu “Ý, sao hai người đều ngồi ở đây?”

Hôm nay là cuối tuần, Lý Minh Triết vẫn tăng ca như bình thường, còn Lý Vũ Hiên thì chẳng rõ chạy đi làm loạn ở đâu, bây giờ hai người đều ngồi nghiêm chỉnh trên sofa xem ti vi, bộ dạng ngồi bàn bạc rất nghiêm túc, nhìn tình huống này sao mà cứ thấy như sắp có sấm nổ vậy.

Lý Minh Triết đứng dậy đang định nói gì, thì Lý Vũ Hiên đã nhanh hơn một bước ôm lấy eo của cô kéo ngồi xuống sofa, tiện tay cầm luôn một chiếc gối tựa nhét vào sau lưng Đậu Đậu “Em dậy làm gì vậy, ngủ thêm một chút đi, em còn rất suy nhược.”

Suy nhược... là dùng để chỉ người vừa mới ngủ dậy mặt hồng như trứng gà, sức sống đang tràn trề sao?

Đậu Đậu kinh hãi, ho khan “Ồ Ly, tôi không sao, thật đó.”

Lý Vũ Hiên ngồi xuống, nắm lấy tay Đậu Đậu, nheo mày vào “Em làm anh sợ chết khiếp rồi! Em đi cùng anh ta làm gì, bây giờ tai nạn địa chấn nhiều như vậy, nếu không phải em mệnh lớn, thì cái mệnh nhỏ này của em chắc cũng chẳng còn!”

Trải qua nguy hiểm như vậy đáng lẽ tinh thần sẽ bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng.

Nhưng Đậu Đậu lắc đầu, mắt mở to chớp chớp “Thực sự là cũng không bị sợ hãi gì nhiều, khi Châu tổng lái xe bảo tôi nhắm mắt lại, cho nên tôi nhắm mắt suốt, chỉ cảm thấy rung động lớn, đợi đến khi đi qua rồi quay lại nhìn thấy chỗ bị sụt lún lúc đó mới sợ hãi, tôi nghĩ nếu mà thực sự nhìn thấy khung cảnh lúc đó chắc là sẽ gặp ác mộng trong thời gian dài mất...”

Lý Minh Triết và Lý Vũ Hiên cùng lúc im lặng.

Vào thời khắc sinh tử nguy hiểm như vậy còn có thể nghĩ đến những cảm nhận của người bên cạnh, sự trấn tĩnh của người này thật khiến cho người khác không khỏi kinh ngạc, hơn nữa sự bình tĩnh này khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ, anh ta còn có thể nghĩ đến những ảnh hưởng tâm lý nghiêm trọng mà tai họa này có thể mang lại cho cô gái này, cho nên mới bắt cô ấy nhắm mắt lại, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, trong mấy phút phải quyết định đến vấn đề sinh tử, mà còn suy nghĩ đến con đường sống của hai người sau này còn nghĩ đến việc chăm sóc cô sau này.

Châu Long Phát, rốt cuộc anh là ai?

Lý Minh Triết đưa cốc nước đến, Đậu Đậu ngoan ngoãn cầm cốc nước uống “Ừ ừ ừ ừ...” (Buổi trưa ăn hơi mặn, rất khát nước)

Lý Minh Triết hài lòng xoa xoa đầu Đậu Đậu đứng dậy nói “Đã không có việc gì thì tôi về công ty làm việc, Vũ Hiên đưa cô ấy đi tản bộ, vừa rồi nghe bác sĩ nói, buổi trưa cô ấy ăn hơn nhiều lại bị kinh sợ như vậy có chút không tốt cho tiêu hóa.”

Đậu Đậu đỏ mặt, có ăn nhiều lắm đâu...

Lý Minh Triết lái xe đi, Lý Vũ Hiên kéo Đậu Đậu vừa uống một bụng nước đầy ra ngoài đi dạo, đã gần tối rồi, đến khi trời tối rồi mới lưu luyến đi về đi ngủ, ánh trăng vẫn chưa lên cao, trời đêm u ám, lửa hồng bập bùng trong gió đêm lạnh thật thoải mái khiến người ta dễ chịu.

Hai người vai kề vai đi dọc bờ biển, Lý Vũ Hiên muốn nói gì đó lại thôi, Đậu Đậu cúi đầu không biết đang nghĩ gì, có một chút không tập trung tinh thần, lặng lẽ đi khoảng 50 phút, Lý Vũ Hiên thở nặng nề, một tay nắm chặt tay Đậu Đậu.

Đậu Đậu đột ngột gạt mình ngẩng đầu nhìn Lý Vũ Hiên “Ồ Ly...”

Lý Vũ Hiên không nhìn cô, cầm chặt tay Đậu Đậu đi về phía trước, như đang tức giận ai vậy, Đậu Đậu bị kéo đi băng băng “Ồ Ly, ở đây rất đông người đó...”

Lý Vũ Hiên đột nhiên đứng lại, hít một hơi sâu, chuyển người giữ chặt hai vai của Đậu Đậu “Đậu Đậu, ở bên anh nhé.”

“Ý?!”

Lý Vũ Hiên khỏ não vò vò tóc “Đậu Đậu từ trước đến nay anh chưa bao giờ như thế này, anh sắp phát điên rồi, vừa rồi anh nhìn thấy Châu Long Phát thiếu chút nữa anh đã xông lên giết anh ta rồi, anh ta suýt chút nữa đã làm anh mất em, Đậu Đậu, em có hiểu không?”

Đậu Đậu tròn tròn hai mắt chẳng hiểu gì, lắc đầu.

Lý Vũ Hiên cuồng loạn vò đầu, dùng lực lắc lắc người con gái nhỏ bé ngốc nghếch “Sao em lại không hiểu chứ, anh nói rõ ràng đến như vậy rồi, anh lo lắng cho em, từ trước đến nay anh chưa từng lo lắng cho ai như vậy, ngay đến mẹ của mình anh cũng không bao giờ căng thẳng vì bà, nghe vẫn chưa hiểu, đúng không, anh nói rõ một chút vậy, anh... anh muốn em làm bạn gái anh!”

Đậu Đậu “ồ” lên một tiếng như tiếng thở dài, cúi thấp đầu, tai đỏ bừng bừng.

Lý Vũ Hiên vội di chuyển xung quanh Đậu Đậu “Em nói gì đi chứ, em đồng ý hay không đồng ý, chẳng lẽ em không thích anh một chút nào sao, em không thích điểm nào anh sẽ thay đổi điểm đó được không, Đậu Đậu, em nói gì đi chứ!”

Đậu Đậu quay lưng lại, vẫn chẳng nói lời nào.

Như vậy càng khiến cho Lý Vũ Hiên nóng ruột hơn, đuổi sang một bên, quỳ xuống dùng tay áp vào má Đậu Đậu “Thế nào, cân nhắc xong chưa?”

“Hồ Ly...”

Đậu Đậu đỏ bừng mặt, ngay cả cổ cũng đỏ ửng lên “Chúng ta vẫn là bạn của nhau nhé?”

Trong mắt Lý Vũ Hiên thoáng có vẻ thất vọng, khuôn mặt tối xuống nhưng không có chút tức giận, rất lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình, đau khổ đến mức khiến người ta phải khó chịu “Tại sao chứ...”

“Bởi vì... tôi luôn xem anh là bạn... đột nhiên thay đổi quan hệ, rất kì quái...”

Lý Vũ Hiên ôm lấy Đậu Đậu, hét lớn “Rất kì quái, quen rồi là được mà, chúng ta vẫn như trước đây mà.”

Đậu Đậu dùng sức đẩy Lý Vũ Hiên ra “Tốt nhất vẫn nên đợi thêm đã.”

“Đợi cái gì, em còn muốn đợi ai, có phải là em thích anh của anh, hay là em thích tên Châu Long Phát đó, Đậu Đậu, người đàn ông đó chẳng phải là người tốt đẹp gì đâu, anh ta lẫn lộn trong giới xã hội đen, anh là chính là loại ác ôn giả vờ trong sạch, em nhất định không được thích anh ta!”

Đậu Đậu ngẩng mặt giải thích “Không phải đâu, anh ấy là người tốt, anh ấy không phải là ác ôn.”

Lý Vũ Hiên tức đến mức sắp phì khói ra, dùng tay nắm chặt vai Đậu Đậu “Em đừng có để bị lừa, anh ta mới kinh doanh mấy năm, 10 năm, đã có gia sản hàng nghìn tỷ, em có biết hay không, nếu như anh ta làm ăn chân chính thì có cho anh ta sản nghiệp của cả một gia tộc anh ta cũng không thể kiếm được nhiều tiền như thế, tiền của anh ta đều là tiền bẩn đó!”

“Anh... anh nắm làm đau tôi...”

Đậu Đậu nhăn mặt gỡ tay Lý Vũ Hiên, nhưng gỡ thế nào cũng chẳng ra, Lý Vũ Hiên như phát điên lên vậy không ngừng mắng chửi Châu Long Phát, nói anh ấy ta chẳng ra sao “Sau này em không được qua lại với anh ta nữa, nghe rõ hay không!”

Đậu Đậu cong môi lên chẳng phản kháng gì.

Đột nhiên, điện thoại vang lên, Đậu Đậu cầm điện thoại nhìn, là Châu Long Phát, Lý Vũ Hiên đứng tức giận đùng đùng như con hổ dữ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, Đậu Đậu quay lưng đi ra xa một chút, đang chuẩn bị nghe điện thoại thì điện thoại bị cướp mất!

“Hồ Ly!”

Lý Vũ Hiên cầm điện thoại chẳng nói lời nào tháo pin, rút sim ra bẻ gãy làm đôi, sau đó trừng mắt với Đậu Đậu đang đuổi đến, Đậu Đậu tức đến mức trắng bệch mặt, cắn môi rất lâu chẳng nói lời nào.

“Đậu Đậu, sau này không được phép liên hệ với anh ta nữa.”

“Lý Vũ Hiên trả điện thoại lại cho cô, Đậu Đậu hai mắt đỏ hoe nhận lấy điện thoại, chẳng thèm quay đầu lại chạy thẳng về biệt thự, Lý Vũ Hiên cũng không đuổi theo, đứng nguyên tại chỗ dùng sức nắm thật mạnh vào thân cây lớn ven đường, đúng là đồ phụ nữ ngu ngốc!

Buổi tối Lý Minh Triết trở về, nhìn thấy hai người ai ở trong phòng người đó, bình thường giờ này hai người bọn họ luôn ở dưới lầu dọn dẹp làm vệ sinh phòng khách, hoặc là xem ti vi ăn hoa quả, hôm nay sao lại yên tĩnh như vậy?

Xem ra Lý Vũ Hiên đã ngủ bài với cô ấy rồi.

Buổi chiều khi nhận được điện thoại báo nguy hiểm, Lý Vũ Hiên tý nữa thì nổi điên lên, nhảy lên xe định chạy luôn đến hiện trường, nhưng Lý Minh Triết kịp ngăn lại, nói với cậu ta Đậu Đậu không làm sao, đang trên xe của Châu Long Phát, một lát nữa sẽ đến nhà, lúc đó Lý Vũ Hiên mới nổi điên lên lớn tiếng chất vấn Lý Minh Triết vì sao Đậu Đậu lại trên xe của Châu Long Phát, hai người bọn họ sao lại ở cùng nhau.

Lý Minh Triết chẳng có gì để nói, anh không muốn nói cho Lý Vũ Hiên biết đối với những người như Châu Long Phát này là không thể trình bày rõ ra được, hơn thế nữa hai gia đình còn đang hợp tác, còn nữa nếu nói cho cô gái đang trong mối bồng bong kia, nếu như cô ấy biết được vì mình mà khiến cho hai nhà không thể hợp tác được thì cô ấy nhất định sẽ chạy đi thật xa.

Lý Vũ Hiên tuy bên ngoài tỏ ra chẳng để ý đến bất cứ chuyện gì, nhưng chuyện lần này cuối cùng đã phá vỡ điểm cực hạn của anh ta.

Lý Minh Triết hôm nay cố ý mượn cớ đi tặng ca là để kể ‘tình cảm kích động’ Lý Vũ Hiên có cơ hội nói chuyện với Đậu Đậu, nhưng theo quan sát của mình Đậu Đậu đối với Lý Vũ Hiên dường như chỉ đơn thuần là tình cảm giữa bạn bè.

Quan trọng hơn là Lý Vũ Hiên chẳng hiểu gì về người con gái này cả, cô là một người con gái rất đơn giản bình dị, không thích thay đổi và ganh đua, nếu như cứ lớn tiếng hỏi cô thích hay không thích, cô ấy nhất định sẽ cố lý giải lời lẽ của anh sang hướng khác, nếu như bức quá thì cô sẽ thu mình lại trong lớp vỏ của mình, để chôn tránh phải đối mặt với vấn đề, Lý Vũ Hiên quá nóng vội, dùng phương pháp bức ép người này chỉ khiến cho cô gái đó trốn xa hơn, hơn thế nữa tâm trạng của cậu ta ngày hôm nay rất xấu, rất có khả năng khiến chuyện tốt thành xối hỏng bống không.

Lý Minh Triết cười, Vũ Hiên, giành phụ nữ với anh chưa chắc cậu đã thắng đâu.

Nhìn chăm chú vào phòng Đậu Đậu, rồi lại nhìn đèn sáng bên phòng Lý Vũ Hiên, Lý Minh Triết lắc đầu thở dài đi vào phòng của mình.

Mấy ngày liên tục Đậu Đậu đều dậy sớm tự mình ngồi xe bus đi làm, Lý Vũ Hiên thì ngày nào cũng tăng ca đến khuya cũng chẳng về, cuối tuần thì ra ngoài chơi cả đêm cũng không về, Lý Minh Triết biết rõ hai người họ không thành.

Trong lòng không biết nói là vui hay buồn, Lý Vũ Hiên là tạm thời lùi bước, nhưng không dám chắc là khi cậu ta hiểu ra vấn đề rồi sẽ quay lại, Châu Long Phát, Lý Minh Triết vô tình nghe được Đậu Đậu gọi điện cho anh ta, cuối tuần này, anh ta lại mời Đậu Đậu đến nhà anh ta chơi!

Lý Minh Triết lật giở xem kế hoạch làm việc, day dứt không biết nên làm thế nào để hai người họ không đi cùng nhau được.

Đột Nhiên mắt sáng bừng lên, cuối tuần này có hạng mục cần người đi đăng kí đấu thầu, Đậu Đậu không phải là nhân viên của kĩ thuật, nhưng đi đăng kí thì cũng thừa khả năng, Lý Minh Triết cầm điện thoại gọi Đậu Đậu vào, nói sơ qua với cô ấy về tình tiết công việc, để cô chuẩn bị một chút, cuối tuần đi đăng kí đấu thầu.

Đậu Đậu mặt mũi đau khổ “Tổng giám đốc, có thể thay người khác không?”

Lý Minh Triết trừng mắt nhìn cô, khuôn mặt đẹp trai lạnh như tử lạnh vậy “Em không thấy phòng công trình đều đang bận như thế nào sao, họ không rút được người ra nên buổi sáng mới xin mượn người chỗ anh, dù gì thì em cũng khá hiểu hạng mục này, em đi đi.”

Đậu Đậu mặt nhăn nhó, trề môi ra đi ra ngoài, Lý Minh Triết nhìn qua cửa kính thấy cô cầm điện thoại đi ra ngoài, chắc chắn là đang gọi điện cho Châu Long Phát nói cuối tuần không thể đi được rồi, Lý Minh Triết uể oải thở dài, tuy tránh được một lần, nhưng còn có tuần sau, tuần sau nữa, không thể lúc nào cũng bắt cô tăng ca được.

Phụ nữ luôn khiến người ta đau đầu...

20. Chương 20

CHƯƠNG 20: SỰ DỊU DÀNG CỦA LÃO CHÂU, SỰ DỊU DÀNG CỦA HAI NGƯỜI

Sáng chủ nhật, Đậu Đậu ôm một đồng hồ ra khỏi nhà.

Lý Minh Triết lái xe nói mình ra ngoài làm việc, thuận đường đưa cô đi, Đậu Đậu cảm kích cười cười, ôm đồng hồ từ trên xe “Tổng... e hèm, e hèm, Minh Triết, hôm nay anh vẫn tăng ca phải không?”

Lý Minh Triết gật đầu “Gần đây công việc hơi nhiều, hợp đồng với bên tập đoàn Châu Thị không thuận lợi lắm, có chút phiền phức.”

Người nói có ý, người nghe... aiza bỏ đi, trí thông minh của Đậu Đậu...

Đậu Đậu ‘ồ’ lên một tiếng không nói gì, không phải là cô không quan tâm đến việc cấp trên, mà là cô muốn quan tâm nhưng lực bất tòng tâm, hoàn toàn không hiểu các điều khoản trong hợp đồng, thế là cúi đầu nhìn ngón tay, thầm hạ quyết tâm sau này nhất định sẽ cố gắng hơn nữa, cố gắng hết sức để... xem hiểu hợp đồng.

Lý Minh Triết lại nói “Quốc khánh dự định đi đâu chơi?”

“Hả?” Đậu Đậu ngạc nhiên nhìn anh “Quốc khánh?”

Đột nhiên nhớ ra còn một tuần nữa là đến kì nghỉ quốc khánh 7 ngày, oa oa, có thể nghỉ rồi, Đậu Đậu vô cùng kích động cầm điện thoại xem lịch “Đúng rồi nhỉ, được nghỉ rồi, tốt quá đi!”

Lý Minh Triết quay mặt nhìn Đậu Đậu một cái, dùng ánh mắt vặn hỏi.

Đậu Đậu cười hì hì “Đương nhiên là ăn cơm và ngủ rồi ~” (... Có cần đánh Đậu Đậu không?)

Lý Minh Triết sầm mặt, cô gái này thật sự là ở nhà ư, nghỉ 7 ngày liền chỉ dùng để ăn cơm và ngủ, vậy có khác gì lợn nào, vận khí vận khí, Lý Minh Triết đưa ra một đề nghị rất tự nhiên “Đi du lịch nhé.”

Đậu Đậu vội xua tay “Em không muốn đâu, khắp nơi đều toàn người là người, có chụp ảnh thì cũng toàn là đầu người...”

“Vậy... chúng ta ra nước ngoài.” (Mất dần sự nhẫn nại...)

“Không thích không thích, vé máy bay rất đắt, hơn nữa em lại không biết nói tiếng Anh, sẽ đi lạc mất...”

“Đi thám hiểm thì thế nào?” (Có chút không nhẫn nại...)

“Hu... o(> <)o, sợ sâu bọ...”

“Vậy đi cắm trại.” (Rất không nhẫn nại...)

“... Chẳng khác gì so với đi thám hiểm?”

“...” (Gân xanh lại nổi cả lên, cô gái đáng chết này, thực sự muốn bóp chết cô ấy!)

Cuối cùng, Lý Minh Triết do được hưởng nền giáo dục tốt, và để giữ gìn hình tượng nên mới có thể nhịn được không làm việc gì phạm tội, mà chỉ nghĩ rằng kèn kẹt mặt lạnh như âm mây độ trường mắt nhìn cô gái bên cạnh đang co rúm người lại “Vậy chúng ta đến biệt thự ở ngoại ô nghỉ vậy.”

Đậu Đậu nghĩ nhưng không hiểu, ở sống cuộc sống như ‘heo’ 7 ngày nghỉ trong biệt thự này so với sống cuộc sống như ‘heo’ trong 7 ngày ở một biệt thự khác ở ngoại ô thì có gì khác nhau đâu chứ, nhưng cái ánh mắt nhìn như muốn giết chết cô ngay lập tức kia khiến Đậu Đậu chỉ biết ngoan ngoãn thỏa hiệp “Được ạ.”

Lý Minh Triết mặt hầm hầm như hổ lái xe, trong lòng sóng biển rạt rào, cô gái ngốc này, ở trong biệt thự này chẳng phải là còn có Lý Vũ Hiên sao, đến biệt thự ở ngoại ô sẽ có cơ hội cho hai người ở riêng với nhau, nhưng suy nghĩ đẹp đẽ này đã bị dập tắt hoàn toàn khi Đậu Đậu gọi điện cho Lý Vũ Hiên “A lô, Hồ Ly phải không, quốc khánh ra ngoài nghỉ nhé!”

Lý Minh Triết:... (Nhanh, nhanh cho tôi một chai thuốc chuột!)

Đậu Đậu đột nhiên quay mặt lại hỏi Lý Minh Triết mặt mũi đang nhăn nhó “Minh Triết, Hồ Ly hỏi có thể mang... người nhà không?”

Lý Minh Triết thiếu chút nữa thì đập đầu vào kính chắn gió chết, cả cái thành phố này đều là “người nhà” của hai người họ, là con của nhà ai, chắc chắn là mấy cô gái nơi quán bar mà Lý Vũ Hiên chơi bởi bên ngoài quen biết linh tinh.

“Không được!”

Lý Minh Triết rần mặt phản đối Đậu Đậu nhỏ tiếng nắm chặt điện thoại “Hồ Ly, không được đâu, anh anh không cho phép.”

Lý Vũ Hiên chỉ nói một câu “VẬY tôi cũng không đi” liền tắt điện thoại.

Đậu Đậu thất vọng chĩnh lại tư thế ngồi cầm điện thoại ngây ra, Lý Minh Triết hỏi “Nó không đi nữa?”

Đậu Đậu gật đầu.

Lý Minh Triết tiếp tục lái xe, khéo miệng khê cong cong lên.

Lý Minh Triết thả Đậu Đậu xuống rồi đi luôn, đăng kí đấu thầu vốn dĩ rất phiền phức, phải xếp hàng để thẩm tra tư cách, Đậu Đậu chẳng có việc gì làm lôi điện thoại ra nghịch, không cẩn thận ấn vào nút gọi, số máy chính là của Châu Long Phát.

Đậu Đậu vội vàng tắt máy, nhưng chưa đầy một phút sau Châu Long Phát đã gọi lại “Hùng tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

“Ồ, không có gì, tôi gọi nhầm...”

Châu Long Phát cười cười, nói chuyện phiếm “Cô đang làm gì vậy, ở bên đó rất ồn, đang tặng ca à?”

Đậu Đậu xù mặt xuống “Cũng có thể coi là tặng ca, tổng giám đốc bảo tôi đi đăng kí đấu thầu, chẳng mấy khi có được ngày cuối tuần... còn muốn đi mua đồ...”

“Như vậy đi” Châu Long Phát ngừng một lát “Nửa tiếng nữa tôi đến đón cô.”

“Sao?!”

Đậu Đậu tắt điện thoại, chẳng biết thế nào, mình còn chưa xếp hàng đến lượt làm sao có thể làm xong trong vòng nửa tiếng, đột nhiên, một nhân viên đi đến, lễ phép hỏi Đậu Đậu thấp bé nhất ở phía cuối “Xin hỏi, cô là Hùng tiểu thư phải không?”

“Đậu Đậu gật đầu.

“Mời đi cùng với tôi.”

Đậu Đậu mơ màng chẳng hiểu gì đi cùng nhân viên kia đến chỗ đầu hàng, anh ta đưa tay đón chỗ tư liệu của Đậu Đậu giao cho mấy kĩ sư phía sau, rồi rót nước đưa cho Đậu Đậu “Xin đợi một chút, một lát là xong.”

Mấy kĩ sư kia lập tức thay đổi thái độ làm việc, tất cả tập trung tinh thần giải giải quyết tư liệu đăng kí đấu thầu mà Đậu Đậu mang đến, giống như là được ấn nút tăng tốc làm việc vậy.

Đậu Đậu:...

Chưa đầy 30 phút tư liệu đã được thẩm tra xong, đóng dấu rồi giao lại cho Đậu Đậu “Được rồi, Hùng tiểu thư.”

Đậu Đậu nhìn đồng tư liệu trong tay cảm thấy rất khó hiểu, bình thường phải mất cả buổi sáng hoặc hơn nửa ngày mới làm xong vậy mà lần này chỉ mất nửa tiếng, trông như là, hay là rút ra... Điện thoại của Châu Long Phát gọi đến “Hùng tiểu thư, có thể xuống dưới chưa?”

“Có thể, tôi đang xuống, anh đợi một chút nhé ~”

Hùng Đậu Đậu vội vàng trả lời, cầm túi ôm tư liệu chạy xuống dưới, Châu Long Phát đang đứng trước một chiếc xe màu đen, mặc một bộ vest màu xám bạc được cắt may tinh tế, khí chất hơn người, thu hút không ít sự trầm trồ ngưỡng mộ của mọi người.

“Châu tổng” Đậu Đậu chạy đến thở hồng hộc “Chuyện đó... cảm ơn anh.”

Đậu Đậu tuy không nhanh nhẹn nhưng cũng không phải là ngốc, chắc chắn là Châu Long Phát âm thầm sắp xếp nếu không hiện giờ mình đang còn phải xếp hàng trong kia.

“Không có gì, vừa hay tôi có một người bạn ở đó” Châu Long Phát đón chỗ tư liệu trong tay Đậu Đậu đặt vào ghế sau, đi đến bên ghế phụ mở cửa xe đưa “Ôm chỗ tư liệu nặng thế này xếp hàng, tổng giám đốc Lý nữ lòng như vậy sao.”

Đậu Đậu tận tâm tận lực bảo vệ thượng cấp của mình, cười cười trèo lên xe “Không phải đâu, bình thường anh ấy cũng không tệ, bây giờ bận quá ngày nào anh ấy cũng phải tăng ca, tôi mệt một chút thế này có xá gì...”

Châu Long Phát cười mà không nói, lên xe rồi khởi động xe.

Đậu Đậu liếc mắt nhìn Châu Long Phát, nhìn một lúc rồi nhìn về phía trước, Châu Long Phát phát hiện ra mỉm cười hỏi “Sao vậy, tôi có nói sai gì không?”

Đậu Đậu lộ ra chiếc hai chiếc răng khểnh “Châu Tổng hôm nay rất đẹp trai ~”

Châu Long Phát để hạ thấp mình rất ít khi mặc âu phục chính thức, bình thường đều mặc đồ thoải mái, hôm nay đột nhiên mặc một bộ âu phục đắt tiền, một bộ vest xám bạc nhìn toát lên khí chất rất sa xỉ quý tộc, nhưng không khoa trương, còn có vẻ trầm ẩn, vô cùng hợp với tính cách và khí chất của anh.

Châu Long Phát cười, không biết nói gì cúi đầu nhìn bộ âu phục của mình “Buổi sáng có cuộc họp, bắt buộc dĩ mới phải mặc thế này.”

Đậu Đậu cúi đầu che miệng cười.

Châu Long Phát không hiểu “Cười gì vậy?”

“Có phải là lại đi xem mặt không?” Đậu Đậu cười híp cả mắt “Châu tổng một người đàn ông anh tuấn như thế này mà cũng bị lưu lạc vào vòng xoáy xem mặt... hì hì...”

“Lưu lạc?” Châu Long Phát nheo mày, giả bộ buồn phiền thở dài “Đàn ông tốt bây giờ đều bị bỏ thừa lại.”

“Sao?!”

Khi dừng đợi đèn đỏ, phía bên trái đột nhiên xuất hiện một chiếc Lamborghini màu xanh sáng, xe chạy lên một chút rồi dừng lại, chiếc xe lắc lư mãnh liệt đến đỉnh tai nhức óc, người đeo kính đen ngồi trong xe kia chẳng phải là Lý Vũ Hiên sao?

“Ồ...”

Đậu Đậu hạ cửa kính xuống đang định chào hỏi Lý Vũ Hiên thì phát hiện bên cạnh anh ta có một cô gái trang điểm rất đậm, Đậu Đậu hơi sững lại, Lý Vũ Hiên cũng phát hiện ra Đậu Đậu đồng thời nhìn thấy Châu Long Phát trong xe, mặt hơi tối lại, nhưng làm như không có chuyện gì ôm cô gái gần như chẳng mặc gì ở bên cạnh rồi mãnh liệt hôn lên cặp môi hồng hồng của cô ta.

Đậu Đậu #%%^...

Đèn xanh sáng rồi, Lý Vũ Hiên quyền luyến không nỡ rời ra khỏi người con gái xuân sắc mềm mại kia, tay khám phá cặp đùi trắng trẻo của cô gái, khoe miệng khẽ hé lộ một nụ cười tà ác đập mạnh chân ga chiếc Lamborghini lao thẳng về phía trước như một mũi tên, người con gái cười to thích thú, tiếng cười lảng lơ như chọc vào tai.

Đậu Đậu đẩy cửa kính xe lên ngồi trầm mặc.

Châu Long Phát khẽ cười, trong lòng hiểu rõ, từ từ cho xe chạy về biệt thự của mình.

Trên đường, Đậu Đậu đột nhiên nhớ ra điều gì, rút điện thoại ra nhắn tin “Hồ Ly, ăn xong nhớ phải chùi mép, trên miệng anh dính đầy son môi của cô gái đó.”

Lý Vũ Hiên lái xe một tay móc điện thoại ra nhìn thấy tên của người gửi đến, nhìn đến cả phút mới mở tin nhắn ra đọc, một giây sau, chiếc điện thoại gặp vận xui kia bị người ta tức giận ném bay ra ngoài cửa xe, rồi bị chiếc xe phía sau nghiền nát bét.

Đến biệt thự của Châu Long Phát, Đậu Đậu mới nhớ ra “Thôi chết, quên không mua thực phẩm, Châu tổng, trong tủ lạnh nhà anh không phải chỉ có bia đấy chứ...”

Châu Long Phát cười đi trước dẫn đường “Cô đi xem xem là biết liền?”

Đi vào rồi mới phát hiện, biệt thự của Châu Long Phát được xây dựng trên mặt nước... wa, ba mặt xung quanh là nước, chỉ có chỉ có một mặt được nối liền với mặt đất, nếu nhìn lướt qua thì cứ như ở trên mặt nước vậy, xung quanh nhà có xây những đài ngắm cảnh, kéo dài xuống phía hồ, đài ngắm cảnh có những chiếc ô lớn màu trắng và ghế gỗ để nằm, Đậu Đậu đi đến đài ngắm cảnh, kính ngác phát hiện ra dưới nước có một chiếc thuyền nhỏ.

“Đây là... dùng để câu cá phải không?”

Châu Long Phát giải thích “Có thể câu cá, có thể luyện tập sức khỏe.”

“Sao?”

“Nếu Hùng tiểu thư có thời gian, có thể chèo thuyền ra hồ một vòng, luyện tập như vậy rất tốt cho cánh tay và phổi.”

Đậu Đậu nhìn chiếc thuyền cá rất nguyên thủy hào hoa, thề thề lưỡi tự biết khó mà lui, nếu thực sự để cô đi thuyền, hai tay chèo kia cô cũng chẳng biết điều khiển thế nào, có thể rời được bờ là tốt lắm rồi.

Bên trong biệt thự càng đơn giản, không có trang trí gì nhiều, chỉ đơn đơn giản giản, phong cách hoàn toàn khác với màu đen hoa lệ lạnh băng trong nhà Lý Minh Triết, trong biệt thự của Châu Long Phát tuy không có đồ trang trí, nhưng trong phòng vẫn có cảm giác ấm áp, có lẽ là do lớp rèm mềm mại bay bay trước cửa sổ căn nhà của anh, cũng có thể là... anh ngồi ở trong đó.

Đậu Đậu đi đến nhà bếp kiểm tra tủ lạnh, bên trong đúng như trong tưởng tượng, tủ lạnh của một người đàn ông độc thân lúc nào cũng trống không như lau, Đậu Đậu quỳ xuống trước tủ lạnh nhìn mặt Châu Long Phát phàn nàn “Người phụ nữ khéo léo cũng chẳng thể không dùng gạo mà làm được cơm... huống hồ tôi không phải là người phụ nữ khéo léo...”

“Vậy cô đi dạo một lát nhé để tôi nghĩ cách.”

Đợi Đậu Đậu đi ra rồi Châu Long Phát cầm điện thoại gọi một cuộc, chẳng bao lâu sau đã có người mang thực phẩm đến, cá, gà, thịt, trứng, hải sản tươi sống, gạo, dầu, muối cần gì có nấy, trong nháy mắt cả chiếc tủ lạnh trong nhà bếp đã đầy ắp.

Đậu Đậu mới đi dạo một vòng, quay trở lại phát hiện ra tủ lạnh đã đầy ắp thực phẩm tươi ngon kinh ngạc không thốt lên lời “Châu tổng, tủ lạnh nhà anh... hóa ra là bảo bối hút đồ...”

Châu Long Phát xoa xoa đầu Đậu Đậu “Làm cơm có cần tôi giúp không?”

“Ồ” Đậu Đậu đang định nói không cần, nhưng nhìn thấy Châu Long Phát đã bắt đầu xắn tay áo, thế là đưa súp lơ xanh cho anh ta “Vậy, anh rửa cái này nhé.”

“Được” Châu Long Phát đón chỗ rau, đưa đến vòi nước rửa.

Súp lơ xanh trộn tỏi, cà rốt làm rau trang trí, xanh xanh đỏ đỏ tươi ngon đẹp mắt hợp khẩu vị, cánh gà sốt ngọt màu bơ vàng ươm mùi thơm bay ngào ngạt, cá thịt, ừm, các loại rau ở nhà hay dùng, sợ cá để trong tủ lạnh đến ngày hôm sau sẽ không tươi nữa, Đậu Đậu làm một bát canh cá, gạo là loại gạo trắng ngon nhiều chất dinh dưỡng.

Châu Long Phát nhìn người con gái bận rộn trong nhà bếp, trong lòng thở dài, quả nhiên trong nhà vẫn nên có một nữ chủ nhân.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21: LÝ TIÊU LỖI KỂ KHÔNG PHẢI VIỆC ÁC SẼ KHÔNG LÀM ĐẾN RỒI!

Lúc ăn cơm Châu Long Phát lại thở dài lần nữa, trong nhà có một người phụ nữ biết nấu ăn đúng là phúc phận của người đàn ông, các món ăn ở các nhà hàng bên ngoài tuy được làm rất tinh tế rất hợp với khẩu vị nhưng đối với dinh dưỡng và sức khỏe thì chẳng có lợi, vẫn là ăn cơm ở nhà khiến người ta yên tâm, hơn nữa nhìn thấy khuôn mặt của người thiếu nữ đỏ hồng lên bởi vì bận rộn chuẩn bị bữa ăn càng khiến cho lòng thoải mái không gì sánh bằng.

“Sao anh không ăn nữa, có phải đồ ăn không ngon không?”

Đậu Đậu lo lắng dùng thìa nếm thử một thìa canh cá “Ừm, mùi vị cũng được, hơi nhạt một chút, có cần cho chua thêm một chút không? Lần đầu tiên tôi làm cá Lô, Châu tổng anh ăn tạm nhé, tôi sẽ nghiên cứu thêm sách dạy nấu ăn làm cho anh vài món rau!”

Châu Long Phát cầm đũa cười nhìn Đậu Đậu “Rất ngon, đây là bữa cơm ngon nhất mà tôi đã từng được ăn.”

“Đâu có” Đậu Đậu đỏ mặt “Châu tổng lần nào đưa tôi đi ăn đồ ăn đều ngon hơn thế này...”

Châu Long Phát cầm một bát nhỏ múc canh đưa cho Đậu Đậu “Nhanh ăn đi, bận rộn lâu như vậy chắc là đói rồi.”

“Vâng, vậy tôi không khách sáo nữa.”

Hai người cười nói vui vẻ trong bữa cơm, ăn xong Đậu Đậu rửa bát, Châu Long Phát dọn dẹp phòng khách, Đậu Đậu hỏi vọng từ bếp ra “Châu tổng, buổi tối anh ăn như thế nào?”

“Tiện gì ăn đó.”

“Ồ”

Đậu Đậu suy nghĩ, đợi làm xong thì đưa ra, Đậu Đậu dẫn Châu Long Phát đến chỗ tủ lạnh, chỉ vào hộp cơm đã được bọc cẩn thận nói “Châu tổng, đây là cá thừa của bữa trưa tôi đã rang với cơm, buổi tối anh dùng lò vi sóng làm nóng lên là được.”

Rồi lại kéo Châu Long Phát đến chỗ nồi cơm điện “Đây là cháo hải sâm tôi mới nấu xong, đợi nấu chín nồi sẽ tự chuyển sang chế độ ủ nóng, tối anh nhớ uống, à, uống xong cháo nhớ phải rút điện ra, đừng quên đó.”

Đậu Đậu lại bê đến một đĩa hoa quả “Đi thôi, nghỉ một chút chúng ta ăn hoa quả.”

Châu Long Phát cười rất càng thâm ý hơn, giúp Đậu Đậu bưng đĩa hoa quả, vì vừa ăn cơm xong, thế là Đậu Đậu đi dạo một lát trong khu nhà, Đậu Đậu kinh ngạc nhìn nhìn chỗ này, sờ sờ chỗ kia, chỗ ở của người giàu đúng là không giống nhau, mỗi một căn biệt thự đều có một vườn hoa nhỏ, hơn nữa còn có sân tennis và hồ bơi, đến nhà để xe cũng được thiết kế xây dựng rất đặc biệt.

Đi dạo khoảng một giờ hai người quay lại biệt thự trên mặt nước của Châu Long Phát, Châu Long Phát đưa Đậu Đậu đến một căn phòng trên tầng hai, Đậu Đậu mở cửa vào, bên trong tối om om “Bên trong là cái gì vậy?”

Tạch.

Đèn được bật lên, bên trong hóa ra là một phòng chiếu phim nhỏ, chẳng trách vừa nãy khi mở cửa phòng ra thấy cánh cửa nặng khác thường, hóa ra là cách âm, Đậu Đậu mừng rỡ chạy đến lật giở đồng đĩa bên trong, cuối cùng cũng tìm thấy một bộ phim chưa từng xem qua, Châu Long Phát ngồi xuống, cùng cô xem bộ phim này xong rồi đưa cô về.

Buổi tối, Châu Long Phát ăn chỗ đồ ăn Đậu Đậu chuẩn bị, khoe miệng bắt giác mỉm cười, chuông điện thoại đột ngột vang lên, một người trợ lý của Châu Long Phát cung kính hỏi thăm “Châu tổng, xin hỏi tối nay có cần chuẩn bị cơm cho ngài không ạ?”

“Không cần, đến xử lý tử lạnh.”

“Vâng”

Cuối cùng quốc khánh cũng đến, Đậu Đậu bận rộn từ sáng sớm, Lý Minh Triết mặt cau có ngồi trong xe đợi nửa tiếng đồng hồ mới nhìn thấy Đậu Đậu khoác một túi to sau lưng rồi còn xách ba cái túi to khác lếch tha lếch thếch đi đến.

Lý Minh Triết xuống xe đón đồ nhét vào ghế sau “Em mang nhiều đồ như thế này để làm gì?”

Đậu Đậu vỗ vỗ vào cái túi sau lưng “Đây là chăn, gối và đồ ngủ, còn có gối ôm em thích nhất” rồi lại chỉ vào cái túi trong tay Lý Minh Triết “Trong đó đều là những đồ ăn thuận tiện như trứng gà, sữa, hoa quả...”

Lý Minh Triết lừ mắt “Chúng ta đi ra ngoại ô chứ không phải đi về thời cổ đại.”

Đậu Đậu mở to đôi mắt ngây thơ vô tội nói “Đúng vậy, ở ngoại ô không có siêu thị, muốn ăn thì làm thế nào, còn nữa cần biệt thự đó có lẽ cả năm anh không ở rồi, em đã mang dễ lau và chổi, đến quét dọn trước một chút!”

Cả khuôn mặt Lý Minh Triết tối đen.

Đậu Đậu nhét nhét cái túi vào xe rồi chạy đi lấy chổi và xô nước, rồi nhét tất cả vào ghế sau xe, thu dọn xong Đậu Đậu ngồi lên xe, lau lau mồ hôi “Được rồi, chúng ta có thể đi rồi!”

Lý Minh Triết trừng mắt nhìn cô gái đang nhể nhài mồ hôi chán nản khởi động xe.

Hai người vừa đi đến cổng của biệt thự thì thấy chiếc Lamborghini của Lý Vũ Hiên đang ngang ngược phi như bay đến, tóc Lý Vũ Hiên bay lòa xòa trước mặt, hai con mắt xuất hiện hai vệt thâm quầng lớn đang đưa tay lưỡi nhắc quẹt thẻ an ninh, chắc là thiếu ngủ mấy ngày liền.

Cuộc sống đêm không điều độ rất hại cho con người...

Đậu Đậu thò đầu ra cười với Lý Vũ Hiên đang quẹt thẻ “Hồ Ly, sao anh lại thành gấu trúc thế này?”

Lý Vũ Hiên hơi sững lại sờ sờ mặt.

Đậu Đậu vui vẻ “Anh xem cái vòng tròn trên mặt của anh, rất buồn cười.”

Lý Vũ Hiên soi mặt vào gương chiếu hậu nhìn nhìn, quả nhiên rất tiêu tụy, bắt giác mặt ỉu xiu, lướt qua xe của Lý Minh Triết đi vào trong, Đậu Đậu vội gọi anh ta “Hồ Ly, cùng nghỉ lễ nhé!”

Mặt Lý Minh Triết bỗng chốc tối sầm.

Lý Vũ Hiên lắc lắc ngủ, đang định nói không đi, nhưng mắt nhìn thấy vẻ mặt đang tối sầm của Lý Minh Triết liền thay đổi suy nghĩ, lúc đó mới hiểu rõ ý đồ của anh trai, ngật đầu một cách rất điệu nghệ “Được thôi, đúng lúc mấy ngày này tôi không mang theo ‘người thân’ (ngủ khí nhân mạnh)”.

Lúc Lý Vũ Hiên nói ánh mắt thách thức lườm Lý Minh Triết, anh, anh định đưa cô ấy đi nghỉ còn muốn giao lưu tình cảm? 7 ngày liền, ở nơi rừng núi hoang vu chỉ có hai người, thật đúng là tính toán rất hay, đương nhiên trừ cái cô gái gốc ghê đến mức khiến người ta tức chết kia ra.

Lý Minh Triết cũng chẳng tiện nói gì, mặt u ám lái xe đến biệt thự ở ngoại ô.

Đậu Đậu không hiểu được tại sao Tổng giám đốc lại tức giận, ngồi im ở bên cạnh chẳng dám nói tiếng nào, đến điện thoại của Châu Long Phát gọi đến cũng không dám nghe, chỉ gửi đi một tin nhắn ngắn gọn nói mình đi ra ngoài nghỉ lễ mấy ngày, Châu Long Phát cũng gửi một tin nhắn trả lời “Đi chơi vui vẻ, đừng để mệt quá, đợi đến khi nào đi làm thì liên lạc.”

Lý Minh Triết liếc mắt nhìn Đậu Đậu đang gửi tin nhắn dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là người bên kia là Châu Long Phát, không kìm chế được sắc mặt càng xấu hơn lái xe nhanh như bay, Lý Vũ Hiên đuổi phía sau nhìn chăm chú vào hai người phía trước.

Lái xe hai tiếng cuối cùng cũng đến nơi.

Nói đây là ngoại ô, thực sự là một sơn cốc nhỏ, một căn biệt thự được xây dựng dựa vào núi, cách biệt thự không xa có một đầm nước lớn, có mấy thác nước nhỏ chảy trực tiếp xuống, khắp nơi đều là một màu xanh mơn mơn.

Đậu Đậu cởi giày đi trên những hòn đá đã được nước mài mòn tròn tròn từ từ xuống nước, nước trong đầm lạnh đến mức khiến người ta rùng mình, cảm giác say xe bỗng chốc bay biến hết, dường như có một làn khí lạnh chạy từ chân lan tỏa lên khắp toàn thân, làm xua tan đi cảm giác mệt mỏi do đoạn lộ trình ngắn gây ra.

Phía xa Lý Vũ Hiên đang đứng sánh vai với Lý Minh Triết.

“Anh, anh nói cô ấy không hợp với em, nhưng em nói anh càng không hợp với cô ấy.”

“Tại sao lại lại nói như vậy?”

“Anh phải ra nước ngoài tiếp quản sự nghiệp của gia tộc, mà ở nước ngoài, cô ấy không những không biết ngôn ngữ, ngay cả bạn bè cũng chẳng có người nào, chưa nói gia đình có đồng ý hay không, anh định để cô ấy một mình sống với đám người nước ngoài xa lạ sao?”

“Vậy còn em, em nghĩ cô ấy có thể quen với cuộc sống của em không?”

“Em có thể thay đổi, dù gì thì gia đình cũng chẳng thích em, em có tìm một thiên kim tiểu thư con nhà gia thế hay một cô gái bình thường cũng chẳng có ai quản em, anh có thể không?” Lý Vũ Hiên nhìn cô gái đang chơi đùa thích thú trong nước, trong mắt trong mắt tràn đầy tình cảm dịu dàng “Cô ấy thích đi đâu em sẽ đưa cô ấy đến đó, cô ấy buồn chán em sẽ đưa cô ấy đi du sơn ngoạn thủy, anh có thể không, ngày nào anh cũng bận tối mắt tối mũi nào có thời gian ở cùng cô ấy!”

“Vũ Hiên, cậu muốn lấy tiền của nhà để nuôi cô ấy phải không?”

“Em có đủ năng lực nuôi cô ấy, điểm này không cần anh phải lo” Lý Vũ Hiên lạnh lùng hừm một tiếng “Anh hãy cứ tự lo chuyện của anh đi, Ông nội lại giục anh rồi đúng không, nghe nói con gái của những nhà danh môn gia thế ở đây đều được anh xem mặt qua rồi, nhưng đều đổ bể, kết quả khiến ông nội nổi trận lôi đình, anh cũng nên cẩn thận.”

Lý Minh Triết suy từ nhìn chăm chăm vào Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên cũng trợn mắt nhìn lại.

Đột nhiên, điện thoại vang lên.

Lý Minh Triết nhận điện thoại, nghe một lát thì sắc mặt càng lúc càng xấu, Lý Vũ Hiên hỏi cái kiểu cười trên sự đau khổ của người khác “Có phải là ông nội lại giáo huấn anh không?”

“Nếu như vậy thì đã tốt rồi” Lý Minh Triết vỗ trán “là Lý Tiểu Lỗi đến đây chơi.”

Lý Tiểu Lỗi ! ! ! Lý Minh Triết trợn mắt mặt biến sắc, mặt trắng bệch ra nhảy cẫng lên “Nó sẽ đến đây?!”

Sợ hãi như gặp phải quỷ vậy...

“Nghe nói trong nhà đã bị làm cho loạn xì ngầu lên rồi, bắt đầu dĩ mới phải tổng nó đến đây” Lý Minh Triết nhìn Lý Vũ Hiên đang bị dọa cho trắng bệch trong mắt tràn đầy sự cảm thông “Em muốn trốn đi không?”

“Lý Vũ Hiên nhìn nhìn cô gái nhỏ đang nghịch nước, cắn răng nói “Thôi, em sợ là hai người sẽ bị tên tiểu ma đầu đó chinh cho chết mất...”

Lý Minh Triết cúi cúi đầu thở dài, mặt mũi u ám sầu khổ.

Đằng xa Đậu Đậu vẫn đang hồn nhiên đùa nghịch trong nước, hoàn toàn không biết được rằng có một tên hồn thể tiểu mà vương sắp đến đại não thiên cung.

Diện tích của căn biệt thự này không lớn, nhưng bên trong chẳng thiếu thứ gì, nhưng mà nhìn không giống như đã không được sử dụng cả năm, xung quanh rất sạch sẽ, ngay cả ga trải giường cũng đã được thay mới, toát lên mùi hương dịu dịu, Đậu Đậu cầm dẻ lau chẳng có chỗ nào để sử dụng, hồ nghi lắc đầu “Ý, sao lại không bẩn nhỉ?”

Đậu Đậu ồ lên một tiếng, vội vàng xấu hổ giấu dẻ lau ra sau lưng.

Ai biết được cuộc sống của người giàu có lại như vậy chứ, một căn biệt thự đẹp như vậy bỏ không cả năm trời, lại còn trồng hoa chăm sóc cẩn thận chỉ để phục vụ cho việc thỉnh thoảng đến ở vài ngày, thật đúng là khó lý giải được.

“Sau núi có suối nước nóng ăn cơm tối xong đi nhé.”

Đậu Đậu đỏ mặt gật đầu, chạy như bay vào nhà bếp chuẩn bị đồ, vốn cho rằng trong bếp chẳng có gì cả, nhưng thật không ngờ trong tủ lạnh chẳng thiếu thứ gì, đến sữa cũng là sữa mới xuất xưởng ngày hôm qua, ở với những người như thế này, có lẽ chẳng cần chuẩn bị gì cả, thuê người ta chuẩn bị hết rồi sau đó dọn đến hưởng thụ, chỉ có mình là gốc gác chuẩn bị bận rộn.

Đậu Đậu lại lần nữa lau mồ hôi của mình chẳng biết tóa ra từ đâu.

Trốn trong phòng ngủ cả buổi chiều, Đậu Đậu bị tiếng gõ cửa của Lý Vũ Hiên đánh thức dậy, dụi dụi cặp mắt mơ màng đi ra mở cửa ậm ừ hỏi “Hồ Ly, vẫn chưa đến giờ ăn cơm mà...”

Lý Vũ Hiên căng thẳng nắm chặt tay Đậu Đậu “Đậu Đậu, cô phải chuẩn bị tốt tâm lý, hôm nay có một người đến đây.”

Đến thì đến thôi, Đậu Đậu ‘ồ’ lên một tiếng, quay lại chạy lên giường tiếp tục ngủ.

Lý Vũ Hiên thấy cô chẳng có động tĩnh gì, liền đuổi theo, kéo Đậu Đậu từ trong chăn ra “Cô có nghe thấy không, nó là một tên hồn thể ma đầu không phải chuyện xấu sẽ không làm, chuyện ra làm chuyện xấu, cô chắc chắn sẽ bị chinh.”

Đậu Đậu ậm ờ vài câu, mắt như bị keo dính vào nhau vậy, trở mình “Không cần căng thẳng... từ nhỏ tôi đã bị chinh...”

Lý Vũ Hiên bó tay đành phải đi ra, lúc đi còn không quên dặn dò cô “Buổi tối cô phải nhớ đóng chặt cửa, tối nay nó sẽ đến, còn phải nhớ đóng cả cửa sổ nữa cũng cần đóng chặt vào, mở điều hòa ra là được rồi.”

“Khò khò...”

Đậu Đậu vô ý để nước miếng chảy đầy ra, khiến Hồ Ly đang lo lắng tức giận bỏ đi.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22: LẤY CÁI GÌ ĐỂ CHÍNH CHẾT CẬU

Cơm tối vẫn là Đậu Đậu làm, củ cải xanh thái sợi xào hầm với tôm, ngô hầm với sườn, canh bí đao ức gà, Lý Vũ Hiên nhìn Đậu Đậu hồn vía vẫn đang ở trên mây “Đậu Đậu, toàn là rau hầm?”

Đậu Đậu ngáp dài một cái “Buồn ngủ quá, tối qua lên mạng đọc tiểu thuyết đến 2 giờ...”

Hai anh em họ Lý:... (tối nay 10 giờ cắt mạng!)

Râu hằm rất đơn giản, rửa rửa thái thái rồi thả tất vào nồi áp suất điện, rồi chính thời gian hằm là được, Đậu Đậu ngồi trong nhà bếp ngáp ngáp dài, uể oải làm ba món hằm, tranh thủ lúc rau đang được hằm ra ghế sofa chợp mắt một chút, nhưng mùi vị vẫn khá ngon, sản phẩm của Đậu Đậu đảm bảo chất lượng.

Ba người ăn uống qua loa, Lý Vũ Hiên cầm một lon bia, Lý Minh Triết cầm một chai rượu, Đậu Đậu ôm... ke ke, một lon coca, hùng dũng tiến về phía suối nước nóng.

Suối nước nóng ở sau núi chưa được khai thác qua, chỉ là một hồ nước hình bán nguyệt nhỏ còn rất tự nhiên, dưới đáy hồ có ba mạch nước nóng, nước màu vàng nhạt, không quá nóng, khoảng trên dưới 40 độ, nhưng theo Lý Minh Triết nói, nước trong hồ này có hàm lượng chất khoáng cao rất tốt cho sức khỏe của con người, còn có thể bài độc dưỡng da.

“Vây...”

Đậu Đậu ôm quần áo ngại ngần nhìn hai người đàn ông to lớn đang bắt đầu cởi y phục.

Oa, thân hình thật đẹp... nước miêng...

Lý Vũ Hiên cố ý cởi y phục vô cùng chậm, vừa cởi vừa âu yếm nhìn Đậu Đậu đang hồn bay phách tán, áo sơ mi từ từ rút xuống cánh tay, chậm chậm quay người lại để lộ ra cơ thể săn chắc, thậm chí còn có cả các nhóm cơ hơi hơi nổi lên, đặc biệt là phần thắt lưng... thật linh hoạt.

Đậu Đậu đỏ đỏ mặt, vội vàng cúi đầu nhìn chăm chăm xuống chân mình.

Không hợp lễ thì không nhìn... (ND: lời của Khổng Tử)

“Em sang phía bên kia, có chuyện gì thì gọi bọn anh.”

Lý Minh Triết chỉ về phía một góc nhỏ phía trước, bảo cô ấy đi đến chỗ lõm vào nhất của cái hồ, anh ấy và Lý Vũ Hiên ở phần giữa của hồ, Lý Vũ Hiên vẫn còn muốn đùa nhìn Đậu Đậu chạy như trốn, quay đầu lại trừng mắt với Lý Minh Triết, Lý Minh Triết vờ như không nhìn thấy, cởi trang phục nhanh như chớp rồi xuống nước, Lý Vũ Hiên tức phát điên lên nhảy đánh ùm một cái xuống nước.

Đậu Đậu đặt cẩn thận lon coca chạy đến một bụi cây cởi trang phục, cuốn khăn tắm quanh người rồi xuống nước, cơ thể thoát cái đã chìm trong làn nước nóng, dòng nước nóng mềm mại xuyên qua làn da, thật vô cùng dễ chịu.

Lý Vũ Hiên và Lý Minh Triết cũng không nói gì, hai người tự tìm chỗ thoải cho mình sau đó lấy khăn tắm gói đầu, nhắm mắt lại tịnh thần, nước chảy róc rách róc rách, ba người hưởng thụ suối nước nóng và màn đêm yên tĩnh tuyệt diệu trong núi, hoàn toàn không biết rằng bên một gốc cây phía sau có một bóng đen đang lặng lẽ lóe lên.

Ngâm mình hơn một giờ đồng hồ, Đậu Đậu cảm thấy có chút mệt mỏi, bò lên cho mát mẻ một chút, đang định uống coca nhưng không cẩn thận làm đổ xuống nước, Đậu Đậu vội vã đưa tay nhặt lên, nhưng coca đã biến thành hỗn hợp nước suối nóng rồi, bỏ đi, khát chút vậy, đợi lát nữa quay vào uống.

Mát mẻ một chút rồi Đậu Đậu khát không chịu được, đi ra phía kia tìm hai người bọn họ rủ họ cùng vào nhưng phát hiện ra hai người bọn họ đang ngủ, dường như là ngủ rất sâu, Đậu Đậu nghĩ, vậy thì đợi một chút vậy, gọi họ dậy cũng không hay lắm.

Đợi chán đợi chê không thấy hai người đó tỉnh, cổ họng Đậu Đậu sắp khô cháy rồi, chạy đến lắc lắc cánh tay Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên chẳng có phản ứng gì bị Đậu Đậu đẩy một cái đầu nghiêng sang một bên cơ thể từ từ chìm xuống dưới nước!

“Ồ Ly!”

Đậu Đậu vội vàng nhảy xuống dưới nước kéo Lý Vũ Hiên lên, chân tay luống cuống ôm anh ta kéo lên bờ “Ồ Ly, anh đừng dọa tôi...”

Lý Vũ Hiên giống như là bị hôn mê vậy, chẳng động đậy gì, cơ thể thâm như chì ngấm nước vậy, Đậu Đậu vận hết sức bình sinh mới kéo được anh ta lên mặt nước, hoảng hốt lấy lon bia đổ tung tóe, chất dịch lạnh vẫn không làm cho anh ta tỉnh lại.

Đậu Đậu hoảng hốt, chạy đi gọi Lý Minh Triết “Minh Triết, nhanh, Hồ Ly hôn mê rồi!”

Nhưng, Lý Minh Triết cũng mất đi ý thức kì quái như vậy, chỉ là cơ thể vẫn ở trên bờ, mắt nhắm chặt lại, khuôn mặt anh tuấn chẳng vương chút tức giận nào, Đậu Đậu sợ hãi ngồi phịch mông xuống đất, luống cuống luống cuống giơ tay ra kiểm tra xem anh còn thở không, vẫn may, đều còn sống, nhưng đây... ở nơi hoang sơ hẻo lánh này, tại sao hai người đàn ông lại đột nhiên hôn mê nhỉ?

Lẽ nào là do ngâm nước nóng lâu quá?

Đậu Đậu cố gắng để giữ cho bản thân mình bình tĩnh lại, suy nghĩ thật kĩ, không đúng nhỉ, nhiệt độ của nước đều như nhau, mình chẳng bị sao cả, tổ chất sức khỏe của hai người đàn ông này chẳng có lý do gì lại kém hơn mình, rốt cuộc là làm sao nhỉ?

Hai cái “thi thể” phơi ngay trước mắt, Đậu Đậu bắt đầu nổi da gà rồi.

Quỷ đùa oa...

Không gian tối om khiến người ra rợn người, đêm yên tĩnh không một tiếng động càng khiến cho người ta kinh hãi, một trận gió nhẹ lướt qua, rừng cây nguyên thủy bên cạnh phát ra âm thanh rì rào, trong sơn cốc không có người ở, lại phải trông nom hai người đàn ông to lớn vô duyên vô cớ hôn mê không rõ sống chết, dường như là không có gì kinh hãi hơn thế này.

Đột nhiên, trong rừng cây phát ra âm thanh lạo xạo.

Dã thú?

Đậu Đậu sợ đến mức lông tơ sau lưng dựng đứng hết cả lên, run rẩy cầm lon bia bên cạnh Lý Vũ Hiên giữ trước ngực làm vũ khí tự vệ, tiếng lạo xạo càng lúc càng lớn, không ngừng di động từ bên trái sang bên phải, Đậu Đậu lấm bầm, mồ hôi nhễ nhại, mà không được đến đây, mà đến đây tao sẽ lấy lon bia đập mày, không được đến đây, không được ép tao dã man a...

Tiếng lạo xạo kéo dài rất lâu, lâu đến mức Đậu Đậu đứng mỗi cả chân.

Uể oải ngồi bệt xuống, mắt Đậu Đậu nhìn chăm chăm vào khu rừng phía trước, vừa lo lắng thu nhặt bình rượu và lon bia, may mà đều là bình thủy tinh, rất có sức công kích, vừa lấy bia chưa uống hết đổ lên mặt Lý Vũ Hiên, hy vọng có thể khiến cho anh ta tỉnh lại, nhưng tiếng lạo xạo vẫn không chấm dứt, Lý Vũ Hiên cũng chẳng tỉnh lại.

Đậu Đậu đợi rồi lại đợi, cuối cùng chán quá hét ầm về phía rừng cây “Này, rốt cuộc thì mày có ra không?”

Rào rào rào...

“Nếu như mày không ra đây, tao... tao phải đi ngủ đó, buồn ngủ quá...”

Rào... ùm ùm!

Mấy giây sau, một bóng đen từ bóng tối âm u đi ra, dưới ánh trăng mờ mờ chẳng nhìn rõ cái gì cả, chỉ nhìn thấy một người mặc một bộ đồ đen lớn, nghe răng giờ vuốt khua khoắng lung tung, trên mặt hình như có vật phát sáng gì đó, trong bóng đêm đen phát ra màu xanh lập lờ?!

Đậu Đậu lùi liền mấy bước, cầm chiếc lon chỉ vào bóng đen, toàn thân run rẩy “Mày... mày là ai?!”

Bóng đen cười sằng sặc, giọng nói trầm xuống “Ta là thần chết.”

Đậu Đậu vỗ ngực thở phào “Haizz, hóa ra là quỷ, mình cứ tưởng là người chứ, làm mình sợ chết khiếp rồi...”

Bóng đen:...!!!!!!

Bóng đen cố kìm nén mong muốn chạy loạn lên, cố gắng duy trì không khí sợ hãi, từng bước ép chặt “Người không sợ ta sao?”

Đậu Đậu nghiêng đầu nghĩ nghĩ “Không biết, thế này đi, ta mời người uống bia nhé, này, cho người” Đậu Đậu đưa một lon bia đã mở đến, bóng đen không nhận, tức giận lấy tay gạt chiếc lon ra.

Đúng là đồ con gái đáng chết, chẳng coi ta ra gì cả!

“Không thích uống bia à” Đậu Đậu lại nhiệt tình đưa đến một chai rượu, bóng đèn vẫn tức giận dùng tay xua đi, nhưng đúng lúc cậu ta xua chai rượu thì một chiếc chai khác được Đậu Đậu giấu ở phía sau đưa ra dùng lực vung lên đập mạnh lên đầu bóng đèn.

“Bụp!... Oa!”

Bóng đèn nhảy tót lên, ôm lấy đầu quỳ xuống kêu thảm thiết, Đậu Đậu được trang bị thêm gan chuột, chạy đến nhặt chiếc chai giờ lên đập mạnh vào đầu bóng đèn “Này thì cho cậu làm quỷ dọa người ngày, này thì cái đồ thiên lý bất dung này!”

“Tôi đầu hàng, cái đồ con gái đáng chết này đến quỷ cũng dám đánh!”

“Đánh cái đồ sống nhà cậu cần gì lý do, tiểu quỷ đáng chết, có phải cậu là Lý Tiểu Lỗi không!”

Bóng đèn khóc thảm thiết ôm đầu chạy trốn, còn không quên hỏi “Cò... làm sao cô biết được là tôi!”

Đậu Đậu tức giận cầm cái chai gõ gõ “Hừm, Hồ Ly sớm đã nói với tôi tối nay cậu sẽ đến, nói, hai người họ làm sao thế, tuổi tác không lớn, mà cậu lại dám hại anh của mình, mau thành thật khai ra đi!”

Đậu Đậu lại vặn cái eo, làm mặt dữ tợn chỉ đáng tiếc là không đủ tức giận, may mà trong tay đã có hung khí phòng thân.

Lý Tiểu Lỗi chạy lảng vảng, bị Đậu Đậu đuổi bắt ầm ầm xuống gõ cho một cái, đau đến mức vội vàng cầu xin “Không có, hai người họ chỉ là uống một chút thuốc ngủ thôi, sáng ngày mai là sẽ không vấn đề gì, hu hu, cô đừng đánh nữa, đau quá!”

Đậu Đậu chẳng thèm để ý đến cậu ta, ra sức đá phủ đầu “Tiểu tử thôi, thuốc ngủ pha với rượu rất có hại cho sức khỏe!”

“Hu hu... oa oa ...”

Lý Tiểu Lỗi đen đủi bị đá đến mười phút mới được buông tha.

Đậu Đậu ngồi trên một phiến đá lớn, trên người đang cuốn chiếc khăn tắm ướt nước nhỏ giọt, trong tay cầm chiếc chai, khí thế hung hăng chỉ vào một bên mũi thâm tím của Lý Tiểu Lỗi đang quỳ bên cạnh, thay đổi thái độ bắt đầu hỏi “Sao cậu lại làm như vậy, làm việc ác ý thú vị lắm à?”

Lý Tiểu Lỗi vỗ mặt hừm hừm “Rất thú vị.”

Đậu Đậu trợn mắt, đưa chiếc chai ra gõ cho cái nữa, hung hãn hỏi “Thú vị thế nào!”

Lý Tiểu Lỗi kêu ‘ai zô’, ôm đầu đau đến mức cắn răng, khuôn mặt trong bóng đêm đen xì xì lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, trên mặt dán mấy thứ đồ phát sáng từ tai xuống dưới cằm, càng làm lộ rõ hơn vẻ nhếch nhác, nhưng miệng vẫn không chịu phục, càng cố tỏ ra mạnh miệng “Dọa cô chơi”

Đậu Đậu tức giận:...!!!!!!

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt với Đậu Đậu một cái, phần nộ nói “Hừm, tôi chính là muốn đến xem xem, cô gái chơi 3P với anh cả và anh hai của mình như thế nào, không ngờ lại là loại mù tạt xanh không ngực không mông, mới một năm không gặp, khẩu vị của hai anh ấy đã xuống kém như vậy...”

... Không ngực không mông!!!!!!!!!!

Đậu Đậu tức giận dùng đầu gối, gầm lên một tiếng, cầm chiếc chai đuổi theo Lý Tiểu Lỗi như phát điên cả một đêm, Lý Tiểu Lỗi vì mặc một bộ đồ đen lớn để dọa người nên bị vướng ngã vô số lần, vô số lần bị Đậu Đậu thở hùng hục cuồng loạn đuổi theo gõ tới tấp vào đầu.

“Oa... hu hu hu !!!...” (không ngừng lặp đi lặp lại)

Ngày hôm sau, hai người ngâm nước đến trắng bệch ra mới tỉnh lại, Lý Vũ Hiên và Lý Minh Triết ôm cái đầu nặng trĩu nhìn hai người ngồi trước mặt, rất lâu sau chẳng nói lên lời, một người là Đậu Đậu đang cầm khăn tắm tức giận một người trùm một bộ quần áo kín mít chỉ hở ra khuôn mặt y phục cũng tả tơi... ý, nhìn rất quen...

Lý Tiểu Lỗi!

Lý Tiểu Lỗi nhìn thấy hai anh đã tỉnh, vội giơ tay khóc lớn “Anh, con mù điên này đánh em cả một đêm!”

Đậu Đậu hừm “Ai bảo cậu cho anh cậu uống thuốc!”

Trong mắt Lý Minh Triết lóe sáng, gạt tay của Lý Tiểu Lỗi ra, dường như rất không thích người em này, Lý Vũ Hiên cũng mới từ suối nước nóng lên, tránh người ra xa, chẳng thèm để ý đến tên tiểu tử thối này, bước chân đi.

Lý Tiểu Lỗi không có chỗ dựa, hừ một tiếng với hai người từ phía sau, hừ xong vẫn chưa cảm thấy hả giận, không cam tâm vội đuổi theo, ác độc dùng lực kéo khăn tắm của hai người thật mạnh!

Trong nháy mắt, hai anh chàng đẹp trai vừa mới tỉnh lại sau khi bị đánh thuốc mê bỗng chốc biến thành khỉ khỏa thân.

Đậu Đậu:... (ý, tôi chẳng nhìn thấy gì đâu đấy...)

Lý Minh Triết phẫn nộ, quay đầu lườm tên Lý Tiểu Lỗi đáng chết một cái, cướp lại khăn tắm quần nhanh lên người, tức giận dùng dùng tiếp tục đi về phía trước, một mắt mát quá lớn về mặt tinh thần, còn Lý Vũ Hiên tức giận quay người dùng nắm đấm muốn đấm vào người kia.

Ai biết, Lý Tiểu Lỗi vênh mặt lên, trợn mắt, nghiêng đầu “Anh, anh dám đánh tôi!”

Ngữ khí vô cùng khinh miệt, ánh mắt cực kỳ ngang ngạo, nếu như bình thường chịu sự sỉ nhục như vậy Lý Vũ Hiên sẽ bắt luận cậu ta là con cái cháu chắt nhà nào cũng sẽ phải dằn cho một trận, nhưng Lý Vũ Hiên cao ngạo tự tôn như vậy cũng đành chỉ biết cắn răng cắn lợi tức giận, vút Lý Tiểu Lỗi không nói lời nào quay đầu bỏ đi.

Lý Tiểu Lỗi khoanh tay dương dương đắc ý, bước đi “Hừ, ở Lý gia, vẫn chưa có ai dám động đến tôi!... Ai zô!”

“Tiểu tử thối!” Đậu Đậu cầm cái chai đuổi theo Lý Tiểu Lỗi đang kêu gào thảm thiết đánh tới tấp, thở hồng hộc giáo huấn trẻ con “Họ không dám dạy dỗ cậu, tôi giúp họ dạy, có bản lĩnh thì cậu đừng chạy, cậu lớn như thế này, một chút lễ phép cũng không hiểu!”

“Oa oa... oa ya ya! Đau... đau chết mất...”

Đậu Đậu hỏi “Sau này còn dám nữa không?” (giơ chai cảnh cáo)

“...”

“Bụp! Ooa... đau đau... không dám nữa...”

“Hừm, hôm nay tạm tha cho cậu!”

Đậu Đậu vút chiếc xe đi, cầm quần áo, đi về cùng bọn Lý Minh Triết, Lý Tiểu Lỗi mặt bị đánh không còn nguyên trạng đi phía đằng sau, ánh mắt đê tiện nhìn không rời ba người đi phía trước những người ức hiếp cậu ta.

Hừm, các người đợi đó cho tôi!

Thế là trong ngày hôm đó, khi Lý Minh Triết chuẩn bị làm việc phát hiện máy tính sách tay của mình bị đặt trong bồn tắm đầy nước, bên cạnh còn có một tờ giấy nhớ “Anh, em giúp anh làm sạch máy tính, không cần khen em đâu ~”

Trong máy tính có rất nhiều văn kiện và tư liệu làm ăn quan trọng...

Lý Minh Triết nổi giận dùng dùng: Ai có thể đem tên khốn nạn này đuổi đi!

Buổi trưa, Lý Vũ Hiên tìm khắp nơi cũng không tìm thấy điện thoại của mình, khi ăn cơm mới nghe thấy tiếng chuông phát ra từ thùng rác, vội vàng nhặt lên, thì phát hiện ra bên trong có ba tin nhắn được gửi tập thể (chú ý, là gửi tập thể!)

“Bảo bối, bên dưới cửa em ướt rồi phải không?”

“Để anh cứng lên rồi sẽ “làm” em cả đêm!”

“Bọn họ đều đến rồi, chúng ta chơi P tập thể nhé, đại chiến xe lăn cũng được đó!”

Trong điện thoại ngoài một số cô gái quan hệ không chính đáng ra còn lưu tất cả số điện thoại của tất cả những người từ trên xuống dưới trong nhà họ Lý ... già trẻ trai gái bảy tám mươi người...

Lý Vũ Hiên gọi điện thoại quốc tế, bình tĩnh nói “Này, tiểu Diệp phải không, hôm nay bay từ Mỹ đến đây giết một người nhé.”

Buổi tối, khi Đậu Đậu uống nước, vô tình phát hiện ra có một con giun đất to chết mềm nhũn trong cốc nước của mình, khi đi ngủ, không cẩn thận làm rơi từ trong chăn của mình ra một con rắn màu xanh lục, trong dép đi trong nhà thì toàn là sâu, càng kinh ngạc hơn là, khi Đậu Đậu đi từ trong phòng ra, một chậu cá trạch rất đầy đổ xuống đầu cô, mấy chục con cá trạch vui vẻ quẫy đạp dưới đất xung quanh cô...

Đậu Đậu lại một lần nữa nổi trận lôi đình: Lấy cái gì để chĩnh chết cậu, tên tiểu ma đầu kia!

23. Chương 23

CHƯƠNG 23: CHÍNH CHẾT TÊN NHA ĐẦU NHÀ NGƯỜI

Ngày hôm sau, Lý Minh Triết khoác bộ mặt tối đen tức giận ngồi trước bàn ăn, một miếng cơm cũng nuốt không trôi, cả đêm hôm qua gọi điện thoại cho các cao thủ đến để khôi phục dữ liệu, bận rộn cả một đêm, nếu như không phải ông nội cố ý bảo vệ cái tên khốn chuyên làm điều ác đó, thì nước bọt của tất cả những người đã bị nó trên đùa cũng có thể nhấn nó chết chìm.

Đậu Đậu nhanh chóng bùng bùng sáng lên, có xúc xích và canh rau, Đông Tây kết hợp chẳng phân chủng loại gì.

Lý Vũ Hiên mặc bộ đồ lẳng lơ bó sát người chạy đến, rất bình tĩnh đi đến kéo ghế ra ngồi, đầu tóc bù xù rối tung, phong độ có phần cuồng dã hơn người.

“Nhị thiếu gia.”

Một người giúp việc mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện, cung kính đưa cho Lý Vũ Hiên một cái gói nhỏ, đồng tử của Lý Vũ Hiên thu lại, xua xua tay để anh ta đi, tiện tay mở cái gói ra, bên trong là một... khẩu súng cầm tay tinh xảo màu đen, còn có một tờ giấy nhớ viết chữ rất rõ ràng bay phượng múa “Người đàn ông phương đông đẹp trai, tôi đang bận rộn, cậu tự mình giải quyết đi! (nguyên văn là tiếng Anh)”

Lý Vũ Hiên cầm khẩu súng, say sưa thưởng thức.

... Lắp thêm bộ phận giảm thanh!!!

Sau đó... lắp đạn vào!!!!

Sau đó nữa... mở chốt an toàn!!!!

“Tạch đoàng...”

Đậu Đậu nuốt nước miếng, Hồ Ly à, nhất định không được kích động...

Lúc đó Lý Tiểu Lỗi đội chiếc mũ bóng chày lệch cũng đi ra, che đi phần đầu sưng vù lõm dưới mũ, mặt càng thâm không chịu được, chỗ thâm chỗ tím, dọa chết người ta, có đóng quỷ cũng không cần hóa trang, Đậu Đậu giật mình nhảy lùi một bước, tiếp tục lau mồ hôi, trong lúc cuồng nộ và kinh hoàng cực độ (lừa mắng giải thích) mình đã đánh đứa trẻ thành đầu lợn thể này, trong lòng cũng có một chút có lỗi, không ngờ lại xuống tay nặng như vậy, hu ~~~() chắc là do da của đứa trẻ này non quá...

“Ôi, sao ba người các anh lại tiêu tụy như vậy, nhìn sắc mặt kém như thế này, chắc là tối qua chơi rất khuya đúng không?”

Chơi?

Lý Minh Triết: Cả đêm hôm qua tôi phải cứu tài liệu!

Lý Vũ Hiên: Cả đêm hôm qua nghĩ cách làm sao cho cậu mất tích!

Hùng Đậu Đậu: Cả đêm hôm qua tôi... ngủ...

Lý Minh Triết:... Quả nhiên, người con gái mà mình nhắm trúng định lực quả khác người thường.

Lý Vũ Hiên:... đúng thật là vẫn vô lo vô nghĩ.

“Tại sao chẳng ai ăn vậy?”

Lý Tiểu Lỗi nhỏ bãi nước bọt, không khí kì quái, lười nhác lấy chân đá ghế ngồi xuống, thò cái đầu heo tham lam ngửi ngửi đĩa thức ăn “Ừm, thật thơm, anh cả, nói với đầu bếp một tiếng em rất rất cảm ơn anh ta.”

Lý Minh Triết hừm một tiếng lạnh như băng, không thèm để ý.

Khí sắc của ba người không tốt, khẩu vị cũng kém bình thường, chẳng ăn miếng cơm nào, Lý Tiểu Lỗi một mình ngang ngược chiếm tất cả các đĩa trên bàn, còn cướp cả bát canh trước mặt Đậu Đậu, Hùng Đậu Đậu đang định nói gì, Lý Tiểu Lỗi liền trừng mắt cong môi “Vẫn ăn à, cô gái à, người cô trên dưới bằng nhau thô kệch như vậy mau đưa lap xưởng cho tôi!”

Hùng Đậu Đậu:...! ! !

Một trận gió cuốn mây tàn, Lý Tiểu Lỗi vỗ vỗ vào bụng nhõm nhõm xỉa răng, ánh mắt đều cang nhìn Đậu Đậu bị ức hiếp chẳng được ăn miếng cơm nào “Này, cô gái, cô ác như vậy, lẽ nào trên giường rất dịu dàng?”

Hùng Đậu Đậu:... Mồ hôi~

Lý Tiểu Lỗi lại cười, hàm răng trắng xóa “Có thể điều khiển hai người đàn ông hung mãnh này, không biết là dịu dàng hay là có thủ đoạn khác, hi hi.”

Gân xanh trên trán Lý Minh Triết lại nổi lên cuộn cuộn, tay ấn mạnh xuống bàn cũng đầy gân xanh.

Lý Vũ Hiên cầm súng lên, dùng khăn trải bàn trắng, từ từ ngắm kỹ mục tiêu.

Đậu Đậu hít một hơi dài, ngẩng mắt lên, nghiêm túc nói với Lý Tiểu Lỗi “Tôi chính là đầu bếp làm cơm.”

Lý Tiểu Lỗi khê nhưn mày lên “Ồi, là cô à, tay nghề không tồi!”

Đậu Đậu gật đầu “Ừm, cảm ơn, tôi sẽ không kiêu ngạo, vì tiết kiệm thực phẩm, tôi đem tất cả những thứ tối qua phát hiện có thể ăn được ra làm bữa sáng... ví dụ như sâu...”

...!!!!

Lý Tiểu Lỗi đột nhiên biến sắc đặng bật dậy “Cô... cô nói gì?”

Đậu Đậu chớp mắt ngây thơ “Tôi nói là, hôm qua “nguyên liệu” cậu tặng tôi tôi đều dùng rồi, không lãng phí chút nào.”

Sâu bọ đáng ghét...

Lý Tiểu Lỗi nôn khan mấy cái, bịt miệng tay run rẩy chỉ chỉ vào cái bát trống không “Cái đó... canh gì?”

“Canh cá trạch đó, ai ya, hình như tôi đã quên mất không làm sạch nội tạng rồi.”

“Cái... cái đó cổ gà cay cay?”

“Là con rắn nhỏ đó~”

“Thịt thăn rang khô?”

“Đương nhiên là sâu rang khô.”

...

Lý Tiểu Lỗi mặt tái xanh, cố gắng kìm không nôn chỗ thức ăn trong bụng ***, toàn thân run rẩy, đứng dậy chạy thẳng vào nhà tắm, có mắt mặt cũng không thể ở đây nhìn hiện trường.

Chạy đến cửa rồi, Đậu Đậu rất nhỏ tiếng bổ sung thêm một câu “Lạp xưởng trong xúc xích cậu ăn là con run đất đó...”

“Oa... ọe ọe... oa ọe...”

Tất cả thực phẩm đều phun ra qua mồm qua miệng, Lý tiểu công tử chẳng chút quan tâm đến hình tượng nữa, vùi đầu vào bồn cầu nôn thốc nôn tháo.

Quả nhiên, phụ nữ là loài động vật không thể coi thường...

Ai nói người con gái dịu dàng không biết dã man, ai nói cái túi trút giận không biết phản kháng, đó là vẫn chưa bức quá, bức quá cũng biết vượt tường!

Lý Tiểu Lỗi nôn đến mức nôn hết cả mật xanh mật vàng, quỳ trên mặt đất run run, băng tuyết trên mặt Lý Minh Triết sớm đã tan chảy, gió xuân dường như đang thổi qua gương mặt anh tuấn, anh đứng lên tỉnh thần sáng khoái đưa tay vận mình một cái quay về phòng xử lý văn kiện, khi sắp đi còn không quên mỉm cười khích lệ với Đậu Đậu, Đậu Đậu ngoan ngoãn xua xua tay, tiến lãnh đạo đi làm việc.

“Đậu Đậu, anh càng ngày càng thích em...”

Lý Vũ Hiên đẩy Đậu Đậu ra bên ngoài cười kinh thiên động địa, dọa chết vô số con cá vàng.

Lý Tiểu Lỗi bị chinh cho cả ngày không nuốt được miếng nào, đến mật xanh mật vàng đều nôn ra sạch sẽ, khó khăn lắm mới có chút khẩu vị, Đậu Đậu dưới sự khích lệ của Lý Vũ Hiên, không bỏ lỡ thời cơ làm một bữa ‘tiệc côn trùng’, ví dụ như, dùng dao tĩa miếng lòng béo mỡ thành hình hoa văn, đậu phụ dùng ống hút tạo thành hình sâu, cho vào dầu thực vật xanh, rồi cho vào canh, lúc đó xuất hiện cảnh tượng vô số con sâu béo.

Chỉ cần Lý Tiểu Lỗi ngồi xuống bàn ăn, ‘canh sâu béo’ nhất định phải để lên trên, Lý Vũ Hiên ác ý trộn trộn, như trộn hỗn hợp Lý Tiểu Lỗi, thế là, cậu nhỏ Lý hai ngày liên tiếp không có chút gì bỏ bụng.

Đói đến mức đi không nổi, càng không thể tiếp tục chinh người, Lý Tiểu Lỗi cả ngày run rẩy ngồi trong phòng lên mạng, ba người còn lại có thể thở được, bồi dưỡng khí chất, nhưng xem ra như vậy, Lý Tiểu Lỗi vẫn tuyệt đối không đề cập đến việc bỏ đi, ở lì ở đây đánh chết cũng không đi, Đậu Đậu phiền não, cũng không thể để cậu nhỏ Lý chết đói ở đây, nhảy xuống giường đi tìm Lý Vũ Hiên thương lượng đối sách.

Lý Vũ Hiên thở dài, lặn qua lặn lại thoải mái trên giường “Bỏ đi, chắc chắn là ông nội phái nó đến đây giám sát em.”

Đậu Đậu chỉ vào mình tròn tròn mắt “Ồ?”

Lý Vũ Hiên gồi hai tay ra sau đầu, cố ý để áo sơ mi lặn ra để lộ một khoảng lớn “Em nghĩ xem, anh anh đã 28 rồi, người con trai chưa từng có một người bạn gái, đột nhiên em lại xuất hiện, lại nghênh nghênh ngang ngang dọn vào ở cùng nhà anh ấy, ông nội có thể không hoài nghi hai người có vấn đề không?”

“Sống chung, khụ khụ...”

Lý Vũ Hiên lật cặp mắt Hồ Ly, câu hồn đoạt phách “Hai ba người chúng ta chẳng phải là quan hệ sống chung sao?”

“...”

Thôi bỏ đi, không thể nói rõ với Hồ Ly được, quay lại vấn đề chính, Đậu Đậu lắc lắc đầu, thở dài ngán ngấm hỏi “Vậy tại sao ông cụ lại không nghi ngờ quan hệ giữa hai chúng ta có vấn đề?”

Lý Vũ Hiên đập vào đầu, dùng ánh mắt lơ~ lơ nóng bỏng nhìn chăm chú vào khuôn ngực lép kẹp của Đậu Đậu.

Đậu Đậu đỏ mặt, ngượng ngùng quay người “... Tôi biết rồi.”

Bạn gái trước kia của Lý Vũ Hiên đều là những cô gái lẳng lơ thân hình bốc lửa, khiến người ta tin rằng công tử phong lưu đẹp trai thích khẩu vị như vậy đột nhiên thích một người thân hình như củ cải, đừng nói là người trái đất đến cả người sao hỏa cũng chẳng tin nổi.

Đương nhiên, trừ hai đương sự.

Lý Vũ Hiên thở dài, quay người nằm trên giường tiếp tục thực hiện các tư thế “Bây giờ khá tốt, trước khi tôi ở cùng với anh trai, ông nội đã ngầm cảnh cáo tôi không được làm hỏng anh trai, cho phép tôi tự mình ra ngoài tìm phụ nữ tiêu khiển.”

Đậu Đậu ‘ý’ “Tại sao vậy?”

Lý Vũ Hiên tự yêu bản thân sờ vào mặt, ném cho Đậu Đậu một cái nhìn quyến rũ, không có chút biểu cảm nào “Đều là do bộ mặt đẹp dễ và thân hình quyến rũ của tôi, hết cách rồi, vẻ đẹp trời sinh khó trách được, mê lực vô địch tự trời ban.”

Đậu Đậu tiếp tục bị mê hoặc.

Cô gái này đúng thật là chậm chạp, Lý Vũ Hiên vỗ trán “... Ông nội là sợ anh anh sẽ thích anh nên mới chặn trước.”

Đậu Đậu:...! ! !

“Vậy nếu như Lý Tiểu Lỗi không chịu đi, anh có thể nghĩ ra biện pháp để khiến cậu ra dọn đi không?” Đậu Đậu mắt sáng như sao.

Lý Vũ Hiên đổ nhào xuống giường, thở dài thườn thượt “Nó à, chính là nhị thế tổ của nhà họ Lý, trừ ông nội ra thì chẳng nghe lời ai cả, bọn anh tuy là anh nó, nhưng đều không dám làm gì nó, ông nội bảo vệ nó rất cẩn thận, có lần nó làm vỡ nọ gốm của anh hai, anh hai dần cho nó một trận, kết quả ông nội dần cho anh hai một trận.”

Lý Minh Triết hóa ra cũng bị đánh... thật muốn xem bộ dạng cắn răng khuất phục của anh khi bị đánh... (này!)

Đậu Đậu có chút kỳ quái “Tại sao vậy? hai người cũng là cháu của ông ấy mà.”

“Nó và bọn anh không giống nhau” trong mắt Lý Vũ Hiên có chút gì đó mờ mịt, mê hoặc lù lù bước, lạnh lùng thốt ra “Cha mẹ của nó chính là chú thím của anh, mấy năm trước đã mất rồi, rơi từ trên máy bay xuống, đến thi thể cũng chẳng tìm được, chỉ còn để lại một mình Lý Tiểu Lỗi, cho nên ông nội mới coi nó như viên minh châu trong tay.”

Đậu Đậu không kìm được biểu lộ vẻ kì quái “Ồ Ly, chẳng phải anh cũng...”

Ánh mắt Lý Vũ Hiên hơi nghiêm nghị.

Đậu Đậu toát mồ hôi, thân thể của Lý Vũ Hiên dường như là một điều cấm kị ở Lý gia, tuy mẹ anh có bệnh, nhưng không phải vì mất đi mẹ mà được hưởng một chút quan tâm nào, mà bố của anh ta, chỉ yêu quý một người con trai, đó là Lý Minh Triết, không nói đến những sự quan tâm bình thường, Ông nội tuy lo lắng anh sẽ làm hỏng Lý Minh Triết ưu tú, nên đặc cách cho Lý Vũ Hiên ra ngoài tìm niềm vui tiêu khiển.

Thật khiến cho người ta áp lực.

Đậu Đậu cúi thấp đầu, đi đến ngồi bên cạnh Lý Vũ Hiên, nhỏ tiếng an ủi “Tôi... tôi không phải cố ý đâu.”

Lý Vũ Hiên tự nhiên so so vai, trong mắt tràn đầy thù hận “Ông nội phái chú anh ra nước ngoài giải quyết việc, kết quả trên đường xảy ra chuyện, ông nội cảm thấy mình có lỗi với Lý Tiểu Lỗi, thế nên mới đón nó về bên cạnh chăm sóc, gần như đến mức muốn gì được nấy, đối với nó chỉ có sự bao dung và yêu thương, còn anh, hừm, ông ấy luôn coi anh là nô lệ của nhà họ Lý, một đối tượng sử dụng vào việc liên hôn về mục đích chính trị.”

Khí ép bức người từ trong mắt Lý Vũ Hiên phát ra, nghĩ đến tất cả những sự lạnh lùng và khinh bỉ mà mình phải chịu, đã sớm biết trái tim khát khao tình cảm của anh đã bị phong kín, đứa trẻ còn ít tuổi ở nước

ngoài xa lạ, chịu đựng đau khổ của việc mất đi người mẹ, tận sâu trong đáy lòng mềm yếu và đau đớn biết nhường nào, sống cuộc sống kiên cường mà đau khổ.

Đậu Đậu nhè nhẹ nắm chắc lấy tay Lý Vũ Hiên.

“Đậu Đậu, có phải em cảm thấy anh rất vô dụng?”

“Không có” Đậu Đậu vắn chiếc eo nhỏ, giúp Lý Vũ Hiên đòi công bằng “Hồ Ly, có những lúc tôi rất khâm phục anh, nếu tôi bị đối xử như vậy, thì chắc chắn sẽ không điềm tĩnh được như vậy, cũng không quay về tiếp quản công ty gì cả, một mình ở bên ngoài, tự do tự tại tốt bao nhiêu...”

Có người cùng chia sẻ đau khổ với mình, giúp mình trút giận, bất kể là tình yêu hay là đồng tình, đều khiến người khác cảm động.

Khóe mắt Lý Vũ Hiên cong lên, cười.

Đột nhiên, Lý Vũ Hiên hư đồn đẩy Đậu Đậu đang chẳng phòng bị gì xuống, hai người lăn qua lăn lại trên giường, Lý Vũ Hiên ôm chặt Đậu Đậu vào trong lòng, dùng lực vỗ về rất tình tứ, đỉnh mũi ghé lên mái tóc mới gọi mềm mại của Đậu Đậu “Đậu Đậu, em càng ngày càng đáng yêu.”

“Cái đó, tay của anh...” Đậu Đậu ú ớ.

Lý Vũ Hiên cúi đầu nhìn, phát hiện tay mình đang dùng lực sờ trên ngực Đậu Đậu.

Thói quen tự nhiên...

Mặt Đậu Đậu sớm đã đỏ như con tôm luộc, cố gắng thu người về phía sau, cơ thể nhỏ bé khẽ lùi lùi, rút rút ra, cổ Lý Vũ Hiên nổi gân lên, nhịp tim càng lúc càng nhanh, nhưng lại giả vờ tự nhiên rút tay về “Hoàn toàn chẳng cảm thấy gì.”

Đậu Đậu:...!!!!

Lý Vũ Hiên không chút ngại ngùng, còn chải chải mái tóc rối tung, vỗ vỗ vào ngực nói với cô gái đang bị phần “Nếu không, cho em sờ lại của anh nhé.”

Đậu Đậu hoảng hốt “Tránh xa tôi ra...”

Lý Vũ Hiên hừm một tiếng không hài lòng, chán nản nằm lăn qua lăn lại trên giường “Cho em sờ em không sờ, thật không biết được trong đầu em nghĩ cái gì, người khác muốn sờ đều phải xếp hàng...”

Đậu Đậu:...! ! (toát mồ hôi...)

“Vậy bây giờ làm thế nào đây, Lý Tiểu Lỗi không ăn gì, ngộ nhỡ chết đói thì sao, ông nội anh liệu có đến tìm tôi đòi mạng không?” Đậu Đậu lo lắng hỏi, Lý Vũ Hiên hừm một tiếng lạnh lùng “Nó tuổi mèo, em yên tâm đi.”

“Nhưng mà, cậu ấy không đi chúng ta sẽ không có được những ngày vui vẻ...” Đậu Đậu ầm ỨC cong môi lên vắn tay “Nói, người ta không thích uống ‘trà giun đất’...”

“Ye! ! !”

24. Chương 24

CHƯƠNG 24: ĐỨA TRẺ TỰ YÊU BẢN THÂN

Cộc cộc, Đậu Đậu gõ cửa, bên trong vang lên một tiếng “Cút.”

Đáng tiếc là tiếng nói quá nhỏ nên người nào đó ở ngoài cửa không nghe thấy, tự mình mở cửa đi vào, Lý Tiểu Lỗi vội vàng dấu ly sữa duy trì mạng sống cho cậu ta đi, trợn mắt hung dữ, giọng nói to hơn gấp 8 lần “Cút ra ngoài ngay cho tôi!”

Đậu Đậu cúi thấp đầu, hoàn toàn chẳng nhìn người kia, đi thẳng đến bên giường.

Đậu Đậu trầm nghĩ: Hạ quyết tâm, kiên trì kiên trì, nhìn một chút trời yên biển lặng, Lý Tiểu Lỗi là ma quỷ, cho nên không thể nói chuyện được bằng phương thức của người, tạm thời chuyển sang kênh tổn thương nào.

Lý Tiểu Lỗi từ giường nhảy căng lên chỉ vào Đậu Đậu hét “Tai của cô điếc à, tôi bảo cô cút đi!”

Đậu Đậu ngược mặt lên cười cười để lộ ra hàm răng trắng bóng “Xin cậu dùng ngôn ngữ của loài người, cảm ơn.”

Lý Tiểu Lỗi dấm bùm bụp lên vai, không kìm nén được tức giận hơn nữa “Cô gái, cô tốt nhất là đừng có đùa bốn tôi, nếu không tôi sẽ cho cô chịu khổ đó!”

Đậu Đậu nghiêng đầu “Cậu sẽ cho tôi ‘chịu khổ’ chẳng phải đều đã nằm trong bụng cậu sao?”

Lý Tiểu Lỗi vò đầu:...! !

Đậu Đậu chỉ chỉ vào cái chai đang lộ ra một nửa từ trong chăn “Lý Tiểu Lỗi, mấy ngày này cậu sống nhờ cái này à?”

Lý Tiểu Lỗi bị nhìn thấu hừm một tiếng, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Đậu Đậu lắc đầu “Thật là kì quái, bánh sâu đậu lạnh tôi đặt trong tủ lạnh... còn có mật sâu ong... ừm, hình như nem rán châu chấu cũng vơi đi rất nhiều...”

“Oe... ọe oa...”

Lý Tiểu Lỗi ôm thùng nôn rất khoan khoái.

Rất lâu, Lý Tiểu Lỗi mặt xanh như tàu lá dựa vào tường lê ra khỏi phòng tắm, mặt cuồng nộ nhìn Đậu Đậu đang thanh thoi ngồi bên giường, cắn răng cắn lợi hét “Cô là đồ con gái đáng chết, cô cố ý phải không!”

Đậu Đậu lấy từ trong túi ra một chiếc bánh “Cho cậu.”

Lý Tiểu Lỗi mặt tối đen, cô đem đi mà cho mèo! Tay xua đi, tức giận hừm hừm nói “Cút đi, ai cần đồ của cô chứ, ác độc!”

Đậu Đậu chẳng phản kháng, chạy ra ngoài bưng một bát canh sườn thơm phưng phức vào, chẳng thèm nhìn tiểu ma đầu đối đến mức xanh như tàu lá bên cạnh, bộ mặt còn hít mùi thơm của canh sườn rất say sưa.

Bước thứ nhất, sách lược dùng đồ ăn ngon dẫn dụ.

Lý Tiểu Lỗi đói đã mấy ngày, uống sữa hàng ngày đã sắp không trụ được nữa, vừa nhìn thấy canh sườn thơm ngon, mắt liền sáng lên, chẳng chút khách khí cướp luôn bát canh trong tay Đậu Đậu, đang định uống, lại sợ hãi hỏi Đậu Đậu “Cô có cho mấy đồ vật lạ vào không đó?”

Đậu Đậu ngửa tay ra, làm động tác vô tội.

Bước thứ 2, đánh vào đồn địch, được sự tín nhiệm.

Lý Tiểu Lỗi lúc này mới yên tâm bưng bát canh sườn lên húp sì sụp “Soap soap... ực ực...”

Bước thứ 3, bộ nam châm.

“Lý Tiểu Lỗi, cậu đến giám sát bọn tôi đúng không?”

“Rắc rắc...” (Xương cứng quá)

“Tôi với anh cậu chẳng có gì cả, bọn tôi chỉ là bạn, thật đó.”

“Soap soap...” (quỷ mới tin)

“Chúng ta giảng hòa được không?”

“Cạch cạch...” (không có cửa)

“Vây... câu trả lại canh sườn cho tôi...” (bước thứ 4, trở mặt)

“ ... ”

Lý Tiểu Lỗi ngẩng khuôn mặt vẫn tối đen lên, khoe miệng lộ vẻ khó tin “Cô nói cái gì?!”

Đậu Đậu chỉ vào bát canh đã bị uống hết nửa “Cậu đem canh trả lại tôi.”

Lý Tiểu Lỗi hừm, nhanh chóng giấu bát canh ra phía sau, nhướn mày lên khí thế hùng dũng “Dựa vào cái gì phải trả cô chứ, bát canh này là của tôi!”

Đậu Đậu nói “Bát canh này là canh đặc biệt cho... con chó dữ nhà dưới lầu, là bát chuyên dụng của nó.”

Lý Tiểu Lỗi:...!!!!

Lần thứ nhất giảng hòa đã thất bại trong sự tức giận ngút trời của Lý Tiểu Lỗi.

Buổi trưa ngày hôm sau, Đậu Đậu mang gà quay Orleans nóng hôi hổi vào, thực hiện lại kế sách ngày hôm qua, Lý Tiểu Lỗi nhìn Đậu Đậu với ánh mắt đề phòng, mắt cũng không ngừng quét qua con gà béo thơm ngon, hừm tức giận hằm hằm “Sao cô lại đến nữa!”

Khẩu khí vô cùng tức giận.

Đậu Đậu không để ý đến những hiềm khích trước đây, thành tâm thành ý đưa con gà thơm ngon đến “Cho cậu.”

Lý Tiểu Lỗi không kìm được nữa, mũi hếch hếch lên ngửi ngửi “Ai thêm quan tâm chứ.”

Đậu Đậu ồ lên một tiếng, cầm chiếc đũa gà thơm ngon bỏ đi, còn có ý dừng lại chỗ cửa một chút, lật miếng thịt lên, rồi đổi chân.

Mùi gà quay thơm phức bay lên...

Lý Tiểu Lỗi không chống lại được sự mê hoặc, khi Đậu Đậu sắp đóng cửa đã hét lớn “Quay lại!”

Đậu Đậu ngoan ngoãn quay người lại, bưng gà quay – nhân vật quan trọng trong chính sách phản công lên, Lý Tiểu Lỗi cướp lấy con gà, ánh mắt gian xảo nhìn, nghi hoặc đánh giá cô rất lâu, rồi hỏi khó hiểu “Cô giở trò quỷ gì vậy?!”

Đậu Đậu vô tội lắc đầu.

“Tự nhiên lại ân cần...” Lý Tiểu Lỗi đột nhiên biến sắc “Có phải là cô đã để ý đến tôi?”

Đậu Đậu:...

Xin cậu đó đi soi gương ngắm lại mình đi, mặt thì phù lên như đầu heo, mắt thì đen như chó ngao, đầu thì vuông như ti vi, loại hình tượng xấu như vậy còn... tự yêu bản thân đến thế.

Aizz, đứa trẻ này hết thuốc chữa rồi.

Lý Tiểu Lỗi thấy Đậu Đậu không giải thích, càng khẳng định hơn nữa suy nghĩ của mình, mặt tràn đầy vẻ khinh bỉ, càng lúc càng nghĩ xa rời thực tế, ác ý xua tay đuổi người “Cô gái, phẩm vị của tôi rất cao, cô đừng có mà làm ô nhiễm mắt của tôi, mau chóng cút đi!”

Đậu Đậu bị đả kích, tức giận đi ra khỏi phòng.

Buổi tối, Lý Tiểu Lỗi nghênh nghênh ngang ngang đi vào phòng ăn, cướp luôn cánh gà mà Đậu Đậu vừa nướng chín, vừa ăn còn vừa trừng mắt “Hừm, thôi xem như mọi người ân cần, em cũng chẳng thèm để ý cô gái xấu như vậy của anh!”

Đậu Đậu chẳng có sức mà giải thích “Tôi không có...”

Lý Tiểu Lỗi đi ra, lúc đi còn tiện tay cầm luôn một đĩa thịt bò xào, trẻ môi ra khoét sâu vào nỗi đau của ai đó “Đừng có cho rằng chào đón nồng nhiệt là có thể thu hút ánh mắt của tôi, nói cho cô biết, chẳng có tác dụng đâu, tôi chẳng thích cô chút nào, vừa ngốc vừa xấu, còn thích làm bộ đáng thương!”

Đậu Đậu: ==

Khi ăn cơm tối, Lý Tiểu Lỗi vẫn không xuất hiện, Lý Minh Triết hỏi “Sao mấy ngày nay Tiểu Lỗi lại yên tĩnh như vậy nhỉ?”

Lý Vũ Hiên nhìn Đậu Đậu, Đậu Đậu cúi đầu.

Lý Minh Triết lại thở dài “Cái thằng nhóc đó... trong lòng rất khó đoán, em đối tốt với nó, nó sẽ cảm thấy em có ý đồ, đối không tốt với nó, nó cũng cảm thấy em ức hiếp nó, thông cảm với nó, nó sẽ cho rằng em cười trên sự đau khổ của người khác, thật sự không biết phải đối xử như thế nào với loại trẻ con này, may mà còn 3 ngày nữa là về rồi.”

Lý Vũ Hiên nhìn lên trời cầu khẩn “Chỉ cần không mưa, nó chẳng có cánh gì làm khó được em.”

Nhưng Đậu Đậu đang cúi thấp đầu kia trong đầu chỉ có một suy nghĩ, khi tổng giám đốc đẹp trai cao ngạo kia bị đánh... ánh mắt yếu đuối đáng thương...

Hơn 10 giờ, Đậu Đậu vừa mới thay xong áo ngủ đang chuẩn bị đi ngủ, điện thoại ở trong phòng vang lên, ở đầu dây bên kia là giọng của Lý Tiểu Lỗi “Cô gái, làm cho tôi chút đồ ăn đêm, tôi đói rồi, muốn ăn thịt.”

“Nhưng...”

“Hừm, 15 phút không xuất hiện thì có thứ hay ho cho cho cô xem!”

“...”

15 phút sau, Đậu Đậu bưng thịt bò đứng trước cửa phòng Lý Tiểu Lỗi, Lý Tiểu Lỗi nhìn thịt bò nát nát, trong mũi hừm một tiếng “Tay nghề kém thế này mà muốn theo đuổi tôi, hừm!”

Đậu Đậu ầm ỨC “Tôi làm như sách hướng dẫn dạy đó, mặt trước nướng 30 giây, mặt sau nướng 3 phút, cho thêm nước sốt đen...”

Lý Tiểu Lỗi nhảy xuống giường, tức giận vùng chân đi đến gõ vào đầu Đậu Đậu “Cô phải làm tan đông trước, rồi dùng búa làm mềm, cô xem cô làm này, bên ngoài cháy bên trong còn chưa hết đông, ngốc chết đi được.”

“Người ta lần đầu tiên làm...”

“Lý Tiểu Lỗi giận “Vậy cô đem tôi ra làm chuột bạch sao?!”

“Không có...”

Lý Tiểu Lỗi tức phì khói ra ngoài “Không biết làm còn làm, cô muốn hạ độc giết chết tôi, sau đó hiếp thi thể?”

“... (Nuốt vào một ngụm máu) như thế này nhanh nhất.”

Lý Tiểu Lỗi giơ tay ấn nghiêng đầu Đậu Đậu, tức giận bỏ đi “Cái đồ đầu đất nhà cô bên trong chứa gì không biết, không có việc gì làm đừng cứ đi tìm cách dụ dỗ đàn ông, rảnh rồi thì xem sách nấu ăn nhiều chút đi! Ngốc chết đi được, tôi tuyệt đối không bao giờ thích loại ngốc nghếch như cô.”

Đậu Đậu kinh hãi.

Làm loạn xong thì đến nửa đêm, Đậu Đậu lảo đảo cất bước về phòng đi ngủ, nhưng Lý Tiểu Lỗi không buông tha, bắt Đậu Đậu nói chuyện với cậu ta, Đậu Đậu mệt mỏi gật gù như gà mổ thóc, ậm ậm ừ ừ trả lời cậu ta.

Lý Tiểu Lỗi nói “Giúp tôi chuyện này, tôi sẽ buông tha cho mọi người.”

“Ừm... khò khò...”

Lý Tiểu Lỗi tóm lấy mặt Đậu Đậu, ra sức kéo sang hai bên, Đậu Đậu kêu “oái” một tiếng nhảy dựng lên, ôm lấy mặt trừng mắt nhìn tên quỷ độc ác “... Cậu làm gì đấy!”

Lý Tiểu Lỗi cười gian xảo, mắt sáng bừng lên “Giúp tôi chụp ảnh.”

Mắt Đậu Đậu tròn tròn lên, nhìn về phía chiếc giường khó khăn bò lên “Được, chụp cái gì.”

“Anh ~ khỏa thân.”

“...”

Đậu Đậu lấy tay che ngực, vội vàng lùi lại, mặt? mũi thất sắc “Cậu... cậu muốn làm gì?!”

Lý Tiểu Lỗi sầm mặt, mĩa mai châm biếm Đậu Đậu đang suy nghĩ lệch lạc “Trong đầu cô toàn là bã đậu phải không, cô béo tròn nung núc thế này mà còn muốn chụp ảnh khỏa thân, muốn làm cho nhiếp ảnh gia sợ chết khiếp sao?”

Đậu Đậu:...

Mắt Lý Tiểu Lỗi sáng lên, hai tay khoanh vào nhau trước ngực “Tôi khá là thích ảnh nam giới khỏa ~ thân.”

Đậu Đậu càng hoảng hốt hơn, lùi càng nhanh hơn “Cậu... không phải là cậu muốn tôi chụp cậu chứ...”

Mắt Lý Tiểu Lỗi tái xanh, thở hồng hộc hét “Thân thể hoàn mỹ này của tôi, làm sao có thể tùy tiện cho người khác xem chứ, đặc biệt là cho loại con gái háo sắc như cô xem, đúng là lãng phí của trời!”

Đậu Đậu: ... (tôi thực sự không nói gì...)

Lý Tiểu Lỗi lấy từ trong ba lô của mình ra một chiếc máy ảnh ống kính lớn, xem ra là loại máy chuyên nghiệp, giải thích với Đậu Đậu “Cô có cảm thấy hai anh trai tôi có thân hình rất đẹp không?”

Đậu Đậu gật đầu, cảm thấy không đúng, vội vàng lắc đầu.

Lý Tiểu Lỗi bĩu môi “Giả bộ cái gì chứ, các người đã ngủ cùng nhau lâu như vậy, chẳng nhẽ lại còn có cái gì chưa xem qua sao?”

Đậu Đậu nhỏ tiếng nói “Thật sự chưa xem qua...”

Lý Tiểu Lỗi nghiêng đầu, chớp mắt cười gian “Lẽ nào, các người tính chơi trong bóng tối?”

Đậu Đậu há hốc miệng, quyết định vẫn là không nên phản kháng.

“Anh cả của tôi, thân hình vô cùng MAN, eo rộng hông hẹp, bình thường anh ấy mặc quần áo kín quá không nhìn ra, sau khi cởi quần áo ra cơ thể đúng là khiến người ta ngưỡng mộ, cô vẫn chưa nhìn thấy cơ ngực của anh ấy à, thật là rắn chắc, còn có 8 múi cơ ngực nữa cơ, chân cũng rất là đẹp, đợi chút nữa cấm không cho cô kêu, tôi ghét nhất những cô gái kêu loạn xạ.”

Đậu Đậu nhỏ tiếng báo cáo “Tôi có thể không đi không?”

“Không thể.” Lý Tiểu Lỗi chuẩn bị xong dụng cụ, quay cái đầu lợn nhìn Đậu Đậu nghiêng rằng “Cô dám không đi, tôi đem cô nhốt chung với con chó trông nhà dưới lầu!”

Đậu Đậu kinh hãi.

“Aizz, còn chưa nói đến anh hai, anh ấy à, nhìn thấy mà thèm, cả ngày khỏa thân chạy lăng xăng, tuy nhìn có vẻ rất gầy, nhưng các cơ thịt rất săn chắc, đánh nhau anh ấy có thể một mình đánh được 7, 8 người, đặc biệt là phần thân dưới, hoàn mỹ đến không thể tả nổi, eo nhỏ chân dài còn không có lông chân, nhưng mà so với mặt của anh ấy, thì thân thể có hoàn mỹ hơn đi chẳng nữa cũng chẳng thể so sánh được, tôi chưa từng gặp qua ai có khuôn mặt đẹp đến vậy, lại còn trên thân hình một người đàn ông, anh ấy trời sinh chính là một yêu nghiệt!”

Lý Tiểu Lỗi nói xong, cái móc trên trần nhà rơi ra một khẩu súng cao su, trèo lên giường lấy từ trong ngăn kéo ra mấy viên thuốc trắng, chẳng nói năng gì chạy ra ngoài cửa sổ.

Đậu Đậu nhìn cửa sổ, nuốt nước bọt ực ực.

Đây là lầu hai mà.

Chẳng mấy chốc, Lý Tiểu Lỗi lại vào bằng đường cửa sổ, trên mặt trình ra nụ cười xấu xa “Tiểu Hùng béo, đợi lát nữa cô phải phối hợp với tôi đó ~”

“Sao?”

“Chúng ta chơi 3P!”

“ ... ”

Theo như Lý Tiểu Lỗi miêu tả (kể chuyện rất kiêu ngạo), cậu ta vừa mới trèo ra từ cửa sổ, mem theo rìa tường của tầng 2 bò vào phòng của Lý Minh Triết, dùng súng cao su, bắn 2 viên thuốc ngủ vào cà phê của anh cả, rồi lại bắn một viên vào ly Whisky của anh hai, bây giờ có lẽ cả hai anh đã ngủ rồi, chỉ đợi 3P thôi.

...3P?

Lý Tiểu Lỗi không nói rõ, cười xấu xa, Đậu Đậu chẳng hề muốn chơi 3P gì đó, ôm chặt cửa phòng chết cũng không ra ngoài.

“Dám không nghe lời?!” Lý Tiểu Lỗi đập mạnh cốc thủy tinh trong tay, “Hừm” ngoan ngoãn đi chụp ảnh cho tôi, nếu không bây giờ tôi sẽ đánh cho cô hôn mê, ngày mai sẽ phát tán ảnh khóa ~ thân của 3 người lên mạng!”

Đậu Đậu:...

25. Chương 25

CHƯƠNG 25: 4P !!!

Bị một tên nhóc đều cáng uy hiếp, Đậu Đậu đành phải miễn cưỡng cùng Lý Tiểu Lỗi đi đến phòng của Lý Minh Triết, bởi vì Lý Vũ Hiên tương đối nhẹ, chuyển đi dễ dàng hơn, Lý Tiểu Lỗi người gầy, hợp sức với Đậu Đậu phí bao nhiêu sức lực mới đưa được Lý Vũ Hiên đang hôn mê sang bên này, sau đó bắt đầu lột y phục như... phát cuồng.

Đậu Đậu ôm mặt chạy mất.

Lý Tiểu Lỗi tóm Đậu Đậu lại, nhét vào tay Đậu Đậu một đôi tất đen và một bộ trang phục ren nữ vương, mặt hầm hầm uy hiếp “Mặc vào!”

Bộ trang phục nữ vương là bộ váy liền, trên hở vai dưới siêu ngắn, trông như áo ngực phụ nữ châu âu thể kỷ trước thường mặc, có điều là trông dài hơn một chút, bên dưới có các tầng tua rua trang trí, nhưng toàn bộ chiều dài không vượt quá 50 cm, kín được bên trên thì hở bên dưới, mặc cái này thì chẳng khác gì không mặc, vạ nhất thú tính của người nào nổi lên, tuy cậu ta còn nhỏ, nhưng dường như còn phát triển hơn mình...

Đậu Đậu nước mắt tràn trề, căng thẳng ôm ngực “... Đừng.”

Lý Tiểu Lỗi cong môi lên khinh bỉ, dường như nhìn thấu lòng dạ Đậu Đậu, càng cố ý làm tổn thương cô “Đồ con gái phiền phức, cơ thể của cô có cỡ sạch ra cũng chẳng ai thèm nhìn, bây giờ cần phụ nữ để làm bối cảnh, chỉ cần lấy các thông số của cô, nhanh chút, tôi còn phải chụp ảnh.”

Đậu Đậu nội thương trầm trọng: Cái gì mà cơ thể này? !!!

Lý Tiểu Lỗi hí hí hục hục kéo Lý Minh Triết và Lý Vũ Hiên lại với nhau, sắp xếp một tư thế rất gần gũi, chính là Lý Minh Triết ôm chặt Lý Vũ Hiên từ phía sau, đầu dựa vào nhau, chân cuốn vào nhau, đặc biệt là bộ phận kia, từ góc độ này xem rất giống... khụ khụ, dính vào nhau.

Trên người hai người đều chẳng mặc gì, lưng quay vào quay vào gương, mà quần ngủ đã bị kéo đến xuống mức thấp nhất có thể, được che bằng chiếc chăn đơn, phảng phất như nhìn thấu bên trong, eo của cả hai người đều hở ra bên ngoài, những đường cong lộ ra khiến người ta ham muốn vô hạn, vốn dĩ Lý Tiểu Lỗi muốn cởi sạch ra, nhưng Đậu Đậu kiên quyết nói, nếu như là khóa thân thật, cô ấy sẽ đập đầu vào tường chết, bức quá cuối cùng Lý Tiểu Lỗi phải thay đổi phong cách, chuyển sang làm loại tình cảm ảm áp.

Đậu Đậu bị ép vào nhà tắm thay đồ.

Lý Tiểu Lỗi nhảy lên giường, lấy góc độ chụp thử vài tấm trước, nhảy xuống tắt đèn đi, mở hai ngọn đèn ngủ ở đầu giường, cảm thấy vẫn không được, lấy từ trong túi ra những cây phản quang, chỉnh xong ánh sáng mới cảm thấy hài lòng, tạch tạch chụp vài bức ở những góc độ khác nhau, tiếp đó đặt tay của Lý Minh Triết vào trong chăn, ôm xung quanh chỗ bụng của Lý Vũ Hiên, dường như là đang chiếm đoạt anh ta vậy.

Chiếc chăn mỏng mỏng tạo lên hiệu ứng ẩn ẩn hiện hiện, đúng là mờ ám không tả nổi, lại ham muốn tràn trề.

“Tạch, tạch.”

Cửa nhà tắm mở ra, Đậu Đậu rúm rúm ró ró từ nhà vệ sinh đi ra, trang phục nữ vương ngắn đến mức khiến cho người ta phát cuồng, bên trên lộ ra quá nửa bộ ngực, bên dưới cả cặp chân hở hết ra dưới váy ngắn, tất đen cao đến nửa đùi trên, vừa đi sẽ rơi xuống dưới, dường như tất còn ép chặt vào,... không biết dùng.

Lý Tiểu Lỗi mắt sáng lên đam mê, hai chân đứng dạng ngang trên giường, vừa thay đổi tư thế cuồng loạn chụp, máy ảnh chuyên nghiệp được cậu ta sử dụng thành thạo, chỉ có hai người trên giường là xui xẻo, ma xui quỷ khiến lại trúng phải quỷ kế của tên tiểu quỷ này, ai có thể ngờ được ngồi trên tầng hai uống cốc nước cũng bị bỏ thuốc.

Ai nói là tên tiểu tử chết tiết này thuộc tuổi mèo chứ, rõ ràng là tuổi hổ!

“Này, ngày ra cái gì vậy, lại đây!”

“Đậu Đậu ôm ngực khom eo kéo đôi tất cao lên, Lý Tiểu Lỗi nhìn nhìn kiểu tóc của cô, đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn Đậu Đậu một cái, đưa tay cướp luôn đôi tất trong tay cô gái ngốc, giúp cô đi lên, đôi tất đen được đeo leo.

“Quay người.”

Đậu Đậu trề môi, cảnh giác nhìn Lý Tiểu Lỗi.

Lý Tiểu Lỗi điên lên, cào cào mái tóc “Cứ coi như cô cởi hết nằm sẵn trên giường, tôi cũng chẳng có chút hứng thú nào với cô đâu!”

Đậu Đậu bị đả kích gấp bội, tức giận quay người, vùng eo bị thắt chặt lại, quay đầu nhìn, ở phía sau Lý Tiểu Lỗi đang cắn răng cắn lợi kéo chiếc đai, vốn là bộ trang phục này phía sau có mấy chiếc đai thắt chặt, Lý Tiểu Lỗi gắng sức kéo, Đậu Đậu đến thở cũng chẳng thở nổi “Đừng... đừng kéo nữa...”

Đến lúc eo bị thắt lại thành 1 thước 6 thì mới được buông tha, Đậu Đậu cảm thấy bụng như sắp đứt ra khỏi ngực rồi.

Nhưng mà nhìn lại, eo nhỏ đến mức giống như sắp đứt ra vậy, mà ngực... thực sự là to ra không ít, đến cặp đùi bình thường nhìn toàn thịt là thịt cũng cảm thấy như sẵn chắc lại, nhưng mà, rất... chặt.

Đậu Đậu không cả dám thở mạnh bị lôi đi xềnh xệch, đứng cứng đờ bên cạnh giường, trên giường hai người đàn ông như khóa thân đang ngủ rất sâu, tư thế mờ ám cực độ, Đậu Đậu không tìm được mặt đỏ tìm đập thành thịch, ngượng ngùng quay mặt đi, không dám nhìn thấy cảnh khiến người ta học máu mồm ra ở trên giường, cơ thể của hai người đàn ông đúng là quá quá khủng bố, cơ ngực rắn chắc của Lý Minh Triết đúng là quá gợi cảm, khuôn mặt đẹp trai và chiếc eo rắn nhỏ kia đúng là quá hấp dẫn, hai người được lột sạch đồ đang nằm trên giường, thật là cuốn hút quá!

“Mở chân ra!”

Đậu Đậu hơi sững lại, tiếp tục sợ hãi lùi mấy bước, nhưng đã bị Lý Tiểu Lỗi tóm lại “Cô gái, cô có thể phối hợp một chút không, tôi thực sự không ưa nổi cô, xin cô hãy ngừng ngay sự lảng lơ và dâm ý của mình đối với tôi, nếu không tôi sẽ đem ném cô cho chó ăn.”

Chính là con quái thú nặng hơn năm chục cân nước dãi nhễ nhãi ở dưới lầu?!

Đậu Đậu run cầm cập.

Lý Tiểu Lỗi chỉ vào vị trí bên cạnh giường “Bây giờ, cô đứng ở đây, đứng dạng hai chân ra trước, đợi tôi nói ok, cô đưa chân phải giẫm lên ngực của anh hai, tay chống vào eo, ngẩng cằm lên, thả lỏng một chút, tôi cần là cần tất cả hai bộ phận và cơ thể của cô, đừng có thò mặt vào.”

Đậu Đậu:...!!!

Lý Tiểu Lỗi vừa nói vừa vút một cái đạo cụ vào “SSúng, chiếc roi da nhỏ này cô cầm đi.”

“Xi?!”

“Chụp hai người bọn họ, khó khăn quá!”

“...”

Bị giày vò đến nửa đêm, cuối cùng Lý Tiểu Lỗi cũng hài lòng với những bức ảnh của mình, nhanh như chớp tháo máy ra cho ảnh vào PS, Đậu Đậu kinh hãi không thể chịu đựng được nữa, vội vút chiếc roi da đi, luống cuống luống cuống chạy về phòng mình trốn, đầu óc rối bời chỉ còn tiếng vo vo.

Ngày hôm sau, bị kịch xảy ra.

Đầu tiên là Lý Vũ Hiên phát hiện mình nằm trong lòng anh trai, kinh hãi thất sắc, tiếp đó là Lý Minh Triết bị Lý Vũ Hiên làm cho thức giấc, mây đen quần tụ, cuối cùng là hai người cùng lúc phát hiện sự khác lạ trên cơ thể, cùng lúc nổi xung lên.

“Lý Tiểu Lỗi ! ! ! !”

Lý Tiểu Lỗi chạy như bay đến, trong tay cầm một tệp ảnh, vênh cằm lên vút ảnh cho hai người ở trước mặt, vừa rung chân vừa cười gian trá hi hi hi hi, trên ảnh là thân hình nóng bỏng của hai người đàn ông và một cô gái, nam thì thôi khỏi cần nói, đúng là nóng bỏng hấp dẫn hết mức có thể, mà mà cô gái không rõ mặt kia mặc một bộ áo ngực siêu ngắn màu đen đeo thêm tất, mang một chiếc khăn tay bằng lụa đen, trong đôi tất đen lộ ra cặp chân trắng như tuyết đang đứng trong tư thế nữ vương trước ngực hai người đàn ông, trong tay cầm một chiếc roi da đặt trên người bọn họ, đuôi chiếc roi ra cong cong.

Đúng là một bức ảnh S~M3P nóng bỏng!

Mặt Lý Minh Triết trong chốc lát đã đen như đít nồi cháy, gân xanh trên đầu nổi hết cả lên, nắm chắc chỗ ảnh của Lý Tiểu Lỗi trong tay, khẩu khí u ám đến mức có thể bức chết cả con chim bay ngoài cửa sổ, nhưng Lý Tiểu Lỗi chẳng sợ gì, ngẩng mặt nghênh ngang nhìn hừm một tiếng lạnh lùng.

Lý Minh Triết: Rắc rắc rắc tôi phải bóp chết tên tiểu tử này.

Lý Tiểu Lỗi hừm: Bóp đi thử xem anh làm như thế ông nội có đập anh nát bét ra không.

Lý Vũ Hiên ngược lại lại rất hứng thú với loạt ảnh rất kích thích mắt này, đi đến lật qua lật lại mấy tấm ảnh xem xét, khéo miệng không ngừng héch héch lên “Tiểu Lỗi à, cậu nên chụp ảnh thành công, cao thủ phong lưu như anh cậu đây sao có thể bị chụp cùng với một tên trai tơ chứ?”

Lý Minh Triết tức giận:... (trai tơ ! !)

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt nhìn Lý Minh Triết đang tức giận, khoanh tay ngồi xuống sofa, duỗi chân lên trước, ườn chiếc eo lười nhác ra như con mèo lớn, miệng ác độc như uống bình thuốc sâu vậy “Anh hai, cái ảnh đó mặt anh hơi dài, em cũng hết cách rồi, thôi xem như anh chụp cùng cô gái đó, anh cũng phải ở bên dưới, em cảm thấy phụ nữ ở trên sẽ hợp với anh hơn.”

Lý Vũ Hiên hoảng hốt: ... (hơn dài ư!!!)

Mắt nhìn hai người đàn ông đang chuyển từ uất ức sang phần nộ muốn bóp chết tên nhóc vị thành niên kia, Lý Tiểu Lỗi tức giận giơ tay, bụp, tiếng vỗ tay vang lên, Đậu Đậu cúi thấp đầu, mắt thâm đen như mắt gấu trúc, đi từ cửa vào chẳng phát ra tiếng động gì, vừa nhìn thấy không khí căng thẳng trong phòng, sợ đến mức quay người chạy gấp.

Lý Tiểu Lỗi mất sáng tay nhanh vội tóm người lại, cười điên cuồng “Chạy cái gì, có gan làm mà không có gan thừa nhận sao?”

Lý Minh Triết mắt sáng như dao lướt qua!

Đậu Đậu run rẩy “Tôi... tôi lấy cái chết để đền tội được không?”

“Không được” Lý Tiểu Lỗi đẩy Đậu Đậu đang run bần bật như giầy đàn đến bên giường, sờ sờ xuống cảm “Tôi phát hiện da của cô đúng là không tẻ, tối qua khi chúng ta PS tìm khuyết điểm khắp nơi, nhưng chẳng tìm thấy chỗ nào, tuy đùi hơi nhiều thịt, nhưng đùi căng tròn như thế đúng là rất có cảm giác, ừm, hông cũng khá được, ngực hơi nhỏ một chút nhưng khi dựng đứng lên thì cũng khá được, tổng kết lại mà nói, có thể miễn cưỡng chấp nhận được.”

Đậu Đậu hoảng hốt:... (xin cậu đấy, không cần miêu tả lỏa ~ lồ lộ như vậy được không)

Lý Tiểu Lỗi bình tĩnh khỏi những hình ảnh mê loạn, mới phát hiện ba người kia đã đứng vây xung quanh, ánh mắt như muốn xé mình ra thành trăm mảnh, vội vàng giơ những bức ảnh trong tay lên, rồi nhẹ nhàng trắng ra uy hiếp “Các người mà dám trái lệnh ông nội đánh tôi, tôi sẽ phát tán ảnh này lên mạng!”

Ba người kia:...! ! !

Lý Tiểu Lỗi cười khanh khách, xông qua ba người mặt tối đen kia nói “Nếu như mọi người phối hợp, tôi sẽ đưa ảnh cho ông nội.”

Ba người kia:...? ? ?

Giải thích một chút, nếu như những người này không tìm được kích động những bức ảnh nóng bỏng kích động này bị truyền lên mạng, ngoại trừ Lý Vũ Hiên vốn dĩ là cả gia tộc chẳng ai thèm để ý là không sao ra, hy vọng và tiền đồ của tổng giám đốc Lý Minh Triết có lẽ sẽ vô cùng nguy hiểm, trong các danh gia vọng tộc sợ nhất vẫn là tin đồn, đặc biệt là những tin tức liên quan đến quan hệ đồng tính, còn là nam nữ hỗn chiến, uy lực còn mạnh mẽ hơn cả bom nguyên tử, mà Đậu Đậu không lộ mặt, xem như cũng có thể bị lộ ra ngoài, cả đời này còn có thể gả đi được sao, còn trở thành chủ đề bàn tán cho cả thế giới.

Nhưng nếu như gửi cho ông cụ, vậy kết quả đương nhiên không giống, ông cụ mà nhìn thấy những tấm ảnh loại này, nhất định huyết áp sẽ tăng cao, sau đó là lên cơn đau tim, sau khi chết đi sống lại mới hiểu rõ, nghĩ rằng ba người họ đang chơi đùa, sẽ giáo huấn cho Lý Minh Triết một trận thậm tệ, và cấm cửa không cho Lý Vũ Hiên và Đậu Đậu ở gần để làm hư hỏng người kế vị Lý Minh Triết.

Thử nghĩ một chút, ai có thể muốn người con gái mà mình yêu quý (hoặc là người con trai mình yêu quý?!) chơi cùng với người đàn ông khác (con gái khác)... khụ khụ, 3P?

Lý Minh Triết đầu tiên nghĩ rõ quan hệ trong đó, không tìm được có hiểu biết thêm một tầng đối với người em xấu xa này, đừng có nhìn nó còn nhỏ, đến quỷ thần cũng nhìn thấu, mặt tối đen hỏi Lý Tiểu Lỗi “Mục đích của em là gì?”

Lý Tiểu Lỗi cười, ý trêu đùa trên mặt bắt đầu mất dần đi lộ ra sắc đen, vốn dĩ mặt đang nhâng nhâng giờ càng thêm phong cách, cả một hàm răng trắng lộ hết ra ngoài “Mục đích à, đương nhiên là chụp ảnh” giờ giơ chiếc máy ảnh trong tay, trong mắt sáng rực lên “Cơ thể của hai anh rất đẹp, hơn nữa lại là loại em thích, chỉ cần bọn anh phối hợp chụp ảnh với em, em sẽ tha cho các anh.”

Mặt Lý Vũ Hiên đang nhăn nhó vì “hơi dài”, chán nản xua tay như đuổi ruồi vậy “Tìm người mẫu đi, anh mà vậy như vậy, không có thời gian chơi với cậu.”

Lý Tiểu Lỗi mặt nhơn nhơn, hừm một tiếng lạnh lùng “Người mẫu đều chỉ là một bộ xác cứng, trong mắt chẳng có gì cả, như bình hoa vậy, chụp họ thà chụp xác khô còn hơn, các anh miễn cưỡng một chút còn có thể dùng được, đặc biệt là ánh mắt phần nộ không khuất phục, em rất là thích đó, ồ, còn có cô gái kia nữa, em cảm thấy hình thể của anh đặc biệt thích hợp với loại đó, sau đó dùng roi da quất quất, đốt nắn lên, dùng...”

Lý Vũ Hiên chân tay luống cuống bịt tai Đậu Đậu đang mê man, kéo mạnh người ra ngoài, tức giận giáo huấn “Đừng nghe nó nói bừa!”

“Ồ.”

“Sau này không cho phép nói chuyện với nó, cũng không cho phép lấy mấy thứ đồ linh tinh vớ vẩn đó.”

“Đồ gì chứ...”

“Ví dụ như, khụ khụ...3P.”

“Ồ, được thôi.”

“VẬY, ĐẬU ĐẬU, TÔI QUUA XẢY RA CHUYỆN GÌ VẬY?”

“ỒM CHÚNG TA 4P!”

“Ye ! ! !”

26. Chương 26

CHƯƠNG 26: MÁY ẢNH BỊ RƠI

Xét tới Lý Tiểu Lỗi đưa ra tối hậu thư cuối cùng, hơn thế nữa một số lượng lớn ảnh chẳng ra làm sao kia không biết đã được cậu ta đã lưu trữ tại trang web nào, Lý Minh Triết nghĩ hết cách vẫn không nghĩ ra được biện pháp gì giải quyết, chỉ đành nghiêng rằng nghiêng lợi chấp nhận điều kiện của Lý Tiểu Lỗi, thân thể thuần khiết của anh, tuyệt đối không thể tiếp nhận những hành động thiếu đạo đức này.

Lý Vũ Hiên lại chẳng sợ Lý Tiểu Lỗi, thẳng lưng giơ tay lên hét với trời “Ông đây không sợ, nó muốn cho lên hay không cho lên, cũng vừa hay có thể giới thiệu ra bên ngoài cơ thể đẹp đẽ của ông đây.”

Lý Tiểu Lỗi ở phía sau cầm đôi đũa chọc Đậu Đậu.

Đậu Đậu nước mắt tràn trề chạy đến, túm lấy áo của Lý Vũ Hiên giật giật, đau khổ khẩn cầu “Hồ Ly... Hồ Ly...”

Lý Vũ Hiên cúi cầm xuống hừm một tiếng.

Đậu Đậu ú ớ “Hồ Ly... tôi không muốn không lấy chồng được...”

Lý Vũ Hiên đưa tay xoa xoa cầm Đậu Đậu, cười gian xảo để lộ ra mấy cái răng trắng “Không cần lo lắng, còn có tôi đây.”

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt, dùng sức chọc Đậu Đậu đau hơn.

Hùng Đậu Đậu hết cách, đành phải chuyển sang Lý Minh Triết, đau khổ khuyên Lý Vũ Hiên “Hồ Ly, anh đồng ý đi nhé, nếu không danh dự của anh anh sẽ bị hủy hoại mất... đến khi đó, đến khi đó anh ấy không thể lấy được vợ thì làm thế nào...”

Lý Vũ Hiên chẳng nói gì, liên quan gì đến tôi chứ.

Lý Tiểu Lỗi không bỏ lỡ thời cơ thò đầu đến, mặt nheo nheo nhe răng với Đậu Đậu “Không phải là còn có cô sao?”

Đậu Đậu cứng họng, người ta không muốn bị ngược đãi suốt ngày đâu oa ~

Lý Vũ Hiên vuốt mặt quay lại, mắt nhìn Lý Tiểu Lỗi như nhìn rắn độc vậy, Lý Tiểu Lỗi căn bản chẳng thèm để ý đến Lý Vũ Hiên, môi cong lên bắt đầu nói những lời khốn nạn “Dù gì thì gian phu ~ dâm phụ cũng vừa khéo thành một cặp.”

Trên đầu Lý Vũ Hiên xì khói ra, lực tung các ngón kéo “Súng của tôi đâu, súng của tôi đâu!”

Lý Minh Triết lại thở dài, kéo Lý Vũ Hiên tức đến xì khói đi ra, đi thẳng đến bên hồ mới dừng lại, xác định chắc chắn người trong biệt thự không nghe thấy họ mới nói chuyện gì, Lý Minh Triết mới mở miệng “Vũ Hiên, cứ đồng ý với nó trước.”

Lý Vũ Hiên nheo mày trừng mắt “Dựa vào cái gì chứ!”

Lý Minh Triết bỗng sầm mặt “Lý Vũ Hiên, anh biết trong lòng cậu nghĩ cái gì, Tiểu Lỗi đưa trẻ đó làm việc không nghĩ đến hậu quả, rất có thể sẽ đem chỗ ảnh đó phát tán ra ngoài báo thù chúng ta, cậu muốn hủy hoại danh dự của cô ấy, sau đó đưa cô ấy cao chạy xa bay phải không?”

Lý Vũ Hiên không lên tiếng phản kháng, mắt nhìn chăm chú vào dòng nước đang chảy dưới hồ.

Đúng vậy, chẳng phải trong lòng đang nghĩ như vậy sao, người con gái đó bất luận thế nào cũng không chịu chấp nhận mình, còn có Châu Long Phát và Lý Minh Triết như hổ đói rình mồi, vừa hay lần này có thể mượn tay Lý Tiểu Lỗi làm hủy hoại danh dự của cô, để cô không còn có đất sống được trong nước, hơn nữa cũng chẳng thể thành được vợ của Châu Long Phát, cũng khiến cho cô mãi mãi không thể vào được Lý gia, bản thân mình có thể đưa cô cao chạy xa bay, thế giới lớn như vậy, trừ Trung Quốc ra, còn có rất nhiều nơi đẹp đẽ khác, có thể để cô ấy tự do lựa chọn, không biết ngoại ngữ cũng không cần lo, mình sẽ luôn ở bên chỉ bảo cô ấy, mãi mãi không rời xa.

Lý Minh Triết tuy không hiểu người em trai xa lạ này, nhưng đối với những thiên kiến này của cậu ta thì lại hiểu rất rõ.

Để rời bỏ Lý gia, Lý Vũ Hiên một thân một mình chạy ra nước ngoài, ngày lễ ngày tết không những không về nhà mà đến điện thoại cũng chẳng gọi về, bất luận là chịu khổ như thế nào cũng không oán thán nửa lời, có lần còn gia nhập vào băng nhóm xã hội đen đi đánh nhau, tỷ nữa thì bị người ta đánh chết ở đầu đường nơi đất khách quê nhà, cố ý qua lại với những cô gái vớ vẩn, để làm bại hoại thanh danh của mình, để làm xấu thanh danh của nhà họ Lý, trốn tránh trách nhiệm của bản thân.

Để chứng tỏ bản thân có khả năng tự lập về kinh tế, năm ngoái Lý Vũ Hiên đã dốc túi ra mua một chiếc xe Lamborghini thời thượng, chiếc xe hào hoa giá hơn ba trăm vạn tệ, Lý gia ngầm phái người đi điều tra, tỷ nữa thì ngã ngựa, cậu ta hóa ra là dùng tiền buôn bán ma túy mua xe!

Người để đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn thế này, không thể nào thích hợp với đôi mắt thuần khiết kia.

Lý Vũ Hiên ngang ngược nhún nhún vai, cặp mắt dài dài lườm lườm Lý Minh Triết “Vậy thì sao nào, em không giống anh, em yêu cô ấy em theo đuổi cô ấy, không theo đuổi được thì nghĩ cách đưa cô ấy đi, em không giống anh, chỉ biết dùng cách bỉ ổi!”

Mắt Lý Minh Triết hơi thu lại, lập tức nhớ lại cái việc “bỉ ổi” kia.

Lý Vũ Hiên mấy năm nay ở nước ngoài làm loạn danh tiếng nổi như cồn, Lý gia tuyệt nhiên không coi cậu ta là nỗi sỉ nhục của gia tộc, căn bản là vì không có ý định gọi cậu ta về tiếp quản gia nghiệp của nhà họ Lý ở trong nước, hơn thế nữa, Lý Vũ Hiên để thoát li khỏi quan hệ với nhà họ Lý, đã nghĩ ra mọi cách để làm dơ bẩn bản thân mình, nhưng Lý Minh Triết lại phân tích dưới quan hệ lợi ích, tác động được đến Lý lão gia, để người nhà họ Lý nắm giữ việc làm ăn vẫn là sự lựa chọn có lợi nhất.

Để khuất phục được con ngựa hoang dã này lại, Lý Minh Triết nghĩ ra biện pháp gây tổn thương đó là ăn trộm tro cốt của người mẹ đã mất từ lâu của Lý Vũ Hiên ngầm vận chuyển về bảo quản nghiêm ngặt ở trong nước như vậy mới có thể ép được Lý Vũ Hiên quay về thay anh tiếp quản công ty trong nước.

Lý Vũ Hiên làm sao lại không hiểu, Lý Minh Triết làm như vậy là để trong ứng ngoài hợp, đang trong giai đoạn then chốt của thị trường đại lục, buông tay lúc này thì quá đáng tiếc, mà gia tộc của nhà họ Lý có một quan niệm thâm căn cố đế đó là tuyệt đối không để người ngoài nhúng tay vào sản nghiệp của gia tộc, Lý Tiểu Lỗi còn nhỏ, không có năng lực nắm giữ quyền lực lớn, cho nên mới nghĩ cách đưa Lý Vũ Hiên lưu lạc ở nước ngoài về.

Lý Vũ Hiên làm sao có thể tỏ ra không quan tâm không để ý, không thể che dấu được tình cảm sâu nặng và sự kính yêu của anh ta đối với mẹ mình, anh ta không cam tâm từ nước ngoài về, không cam tâm thay đổi phong cách để vào công ty, không cam tâm đón nhận sự sắp xếp âm thầm của Lý Minh Triết đối với mình, tuy anh ta thân thiết gọi Lý Minh Triết là anh, chăm chỉ nỗ lực giải quyết công việc, nhưng thù hận khắc cốt ghi tâm ngày đêm vẫn gào thét áp chế linh hồn anh ta.

Lý Minh Triết thở dài, đưa ra một giao dịch “Vũ Hiên, chỉ cần em đồng ý với anh việc này, anh có thể giúp em đối phó với Châu Long Phát.”

Lý Vũ Hiên cười lạnh lùng “Cần thiết không, em theo đuổi phụ nữ không cần anh giúp đỡ.”

Lý Minh Triết nhìn chăm chăm Lý Vũ Hiên, mỉm cười kiên định “Vũ Hiên, đối với Châu Long Phát, đối với cô ấy, em đều không có lòng tin.”

“Nói bừa!”

Lý Vũ Hiên thô lỗ cắt ngang lời Lý Minh Triết “Người đàn ông già đó còn có năng lực không, anh ta dựa vào cái gì mà tìm Đậu Đậu, Đậu Đậu nhỏ hơn anh ta 8 tuổi, trâu già đòi gặm cỏ non, em sẽ không để anh ta được thể đâu!”

Lý Minh Triết nói “Vũ Hiên, nếu như em thật sự tự tin, thì đã không phải kích động thế này.”

Lý Vũ Hiên xiết chặt tay.

Châu Long Phát, trừ việc tuổi hơi nhiều một chút ra, thực sự là hoàn mỹ không một khuyết điểm, Lý Minh Triết có tính cách lạnh lùng và công việc bận rộn, Lý Vũ Hiên có thu nhập không ổn định và thường qua lại ở những chỗ hỗn loạn, chỉ có anh ta, gia thế bối cảnh rất sạch sẽ, đến người lúc nào cũng ưu nhã như một quý tộc chân chính vậy, hấp dẫn như vậy, cuốn hút như vậy.

Mượn tay của Lý Minh Triết đối phó với Châu Long Phát, sau đó hai anh em lại huyết chiến với nhau, nghĩ thế nào thì cũng thấy tốt hơn nhiều so với việc một mình phải đối phó với hai đối thủ mạnh và có thực lực như vậy, Lý Vũ Hiên có chút động lòng, anh ta không giám chắc chắn nếu Lý Tiểu Lỗi sẽ đưa những bức ảnh ấy truyền ra ngoài, Đậu Đậu bị cưỡng ép ra nước ngoài còn có thể vô lo vô nghĩ như bây giờ không.

Xét cho cùng cô gái bé nhỏ kia nhu nhược và mềm yếu lắm.

Lý Vũ Hiên xiết tay chặt hơn nữa, không cam tâm lại một lần nữa bị Lý Minh Triết dắt mũi đi, Lý Minh Triết luôn có biện pháp để nắm điểm yếu của anh, để bắt anh phải làm việc này việc nọ, mà mình lại không thể không kim được tất cả.

Hận nhất là loại cảm giác bất lực này.

Khi Lý Minh Triết và Lý Vũ Hiên quay vào, Đậu Đậu đang ngồi trên sofa lau nước mặt, vừa nhìn thấy Lý Vũ Hiên đi vào đã lao đến ôm không buông ra “Hồ Ly... anh đồng ý nhé... nếu mẹ tôi mà biết được chuyện này... chắc chắn sẽ tức chết mất... tim của bà không tốt...”

Lý Vũ Hiên cười cười, đưa tay ra vuốt tóc Đậu Đậu “Tiểu Đậu Đậu, anh đùa với em thôi, anh sẽ không làm tổn hại em, đương nhiên cũng sẽ không để người con trai khác làm tổn hại em, anh đồng ý với Tiểu Lỗi.”

Đậu Đậu hơi sững người, tiếp đó nhăn mũi khóc hu hu, dầm thùm thụp vào Hồ Ly “Anh thật đáng ghét!”

Lý Vũ Hiên vội nắm chặt lấy hai tay Đậu Đậu dỗ dành cô.

Lý Tiểu Lỗi nhìn nhìn Lý Minh Triết, mặt Lý Minh Triết chẳng để lộ cảm xúc gì, nhưng Lý Tiểu Lỗi cảm thấy rất rõ, tâm trạng của anh cả cậu ta rất không tốt, mắt dán chặt vào chỗ Lý Vũ Hiên đang nắm tay của cô gái kia.

Lẽ nào, giữa bọn họ... thật sự là?

Lý Tiểu Lỗi nhìn lướt qua lướt lại ba người bọn họ, dường như đã hiểu ra.

Dù gì cũng đã đồng ý hợp tác, Lý Tiểu Lỗi chẳng chút khách khí phân phối tận dụng triệt để tài nguyên, không những bắt ba người chụp nội cảnh, còn âm ỉ đòi ra ngoài chụp ngoại cảnh, Lý Vũ Hiên tạo dáng vẽ tà mị giả vờ không làm nữa, đưa chân đá bật đèn “Tiểu tử thối, hôm nay cậu bắt tôi làm việc cả ngày rồi, anh yêu cầu nghỉ ngơi!”

Lý Tiểu Lỗi nhìn ra ngoài bầu trời âm u, khoe miệng héch lên nở nụ cười gian trá “Anh hai, anh sợ sấm chớp trên núi đúng không?”

Lý Vũ Hiên tối sầm mặt: Hừm! (^)!

Lý Tiểu Lỗi cảm thấy ảnh hưởng đến thời cơ chụp luôn biểu hiện tức giận của Lý Vũ Hiên, chỉnh lại ảnh thốt lên “Tốt quá, tầm này rất tự nhiên, đã tràn đầy phần nộ, lại không thể không khuất phục, hoàn mỹ

có thể cho lên trang bìa, anh hai, anh đi trang điểm lại đi, thay bộ quần áo, nghỉ ngơi 5 phút rồi ra ngoài chụp ngoại cảnh.”

Lý Vũ Hiền phẫn nộ với mệnh lệnh của Lý Tiểu Lỗi “Anh nói rồi, hôm nay không đi!”

Lý Tiểu Lỗi chớp mắt “Anh hai, hôm nay ban ngày trời râm, mưa cũng tối mới mưa được, bệnh sợ sấm chớp của anh nhiều năm nay vẫn chưa chữa được sao? Hừm, gan nhỏ như con gái vậy” nói xong tay chỉ chỉ vào Đậu Đậu đang nhàn rỗi gật đầu ở bên kia “Con gái mới sợ sấm chớp chứ!”

Đậu Đậu đột nhiên bình tĩnh, mơ mơ hồ hồ dụi mắt “Cái gì? Tôi không sợ sấm chớp mà...”

Lý Tiểu Lỗi cười hì hì “Anh hai, ngay cả con gái mà anh cũng chẳng bằng.”

Lý Vũ Hiền chạy khắp nơi tìm súng: Rắc rắc rắc ! ! (tôi phải giết nó! !)

Lý Minh Triết khoanh tay cười lạnh: Giết cái mộng ý, súng của cậu tôi sớm đã giấu đi rồi.

Lý Vũ Hiền:...! !

Một đoàn người rồng rắn nhau đi lên núi, phía sau còn có bốn năm người giúp việc bê vác dụng cụ, leo cả buổi sáng thì đến được địa điểm Lý Tiểu Lỗi thấy ưng ý, là một chỗ đất khá rộng, nói là rộng cũng có nghĩa là đất khá bằng phẳng, không có quá nhiều chướng ngại vật, ở góc nhìn 45 độ thì tương đối rộng, bên dưới... có một bãi cỏ dài như bờ biển vậy.

Cỏ cũng không cao lắm, Đậu Đậu đi đến đó đứng, thì chỉ thò ra được cái đầu.

Mắt của Lý Tiểu Lỗi luôn sáng đến mức sợ người, tự mình chạy lại hóa trang cho Đậu Đậu, đem cái khuôn mặt tròn vo vo hóa trang thành khuôn mặt hoàn mỹ to đẹp, mắt đen ẩn bên dưới cặp lông mi vừa dài vừa cong, khiến cho cặp mắt tròn tròn biến thành dài mà mờ ám, mặt được trang điểm qua, cái cằm vốn rất nhiều thịt trở nên có cảm giác mê người.

Lý Tiểu Lỗi giúp Đậu Đậu cởi chỗ vai Đậu Đậu, chỉ mặc một bộ lễ phục nhỏ màu đen hở vai đứng trong bụi cỏ, đặt xong máy, lấy xong góc độ “Hôm nay tôi phá lệ cho cô cơ hội lộ diện, cô gái, phải lạnh lùng mơ màng một chút.”

Đậu Đậu: ==

Gió trên đỉnh núi rất lớn, một trận gió thổi đến, mái tóc dài của Đậu Đậu bị thổi tung lên, mà bộ lễ phục màu đen có ren lua tua mặc trên người cũng bị gió thổi bay phấp phới, gió thổi cỏ rạp xuống, người con gái như ma quỷ dường như đang bay trong gió vậy, nửa thân thoát ẩn thoát hiện, ánh mắt mơ màng trong sáng có hồn khiến cho người khác phải động lòng.

“Rất tốt, cảnh tiếp theo.”

Đậu Đậu che vào chiếc ngực sắp rơi ra đến nơi, rẽ cỏ ra vội vàng chạy lại, trả lại chỗ cho Lý Minh Triết, Lý Tiểu Lỗi đi lên vỗ vỗ vào đầu Đậu Đậu “Haizz cô gái, biểu hiện vừa rồi của cô quả là không tồi, lúc vừa rồi nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ... buổi trưa ăn cái gì.”

Lý Tiểu Lỗi tối sầm mặt: Quả nhiên là cái bình hoa không có não...

Đậu Đậu vui: Tôi rất cuộc là bình hoa phải không?!

Lý Tiểu Lỗi nhỏ: Nói sai rồi.

Đậu Đậu: ==

Lý Minh Triết mặc trên người một chiếc áo sơ mi đen bình thường, khuy chỉ đóng một chiếc, áo bay trong gió để lộ ra ngoài phần cơ ngực rất cuồng dã, trên cổ có treo một chiếc thùng da bò thô, ở giữa có móc chiếc đầu nâu lớn màu trắng vàng trông rất gớm giếc, trên mặt được trang điểm, cặp mắt được vẽ một màu đen quá mức, biến thành vẽ lạnh lùng sát thủ, môi được tô màu nhạt tạo thành một vẽ lạnh nhạt vô tình.

“Anh hai, anh đến đó quay lưng vào em, tay đặt lên vai anh cả.”

Lý Vũ Hiên miễn cưỡng đi đến, quay lưng lại phía Lý Tiểu Lỗi đối diện với Lý Minh Triết xong, mắt ánh lên tà khí cố ý kéo dài cặp mắt câu hồn đoạt phách, chỉ là nghiêng mặt nhưng đã có thể như là thấy hết được toàn bộ gương mặt đẹp đẽ kinh hồn của anh ta.

Cảnh cuối cùng là chụp ba người, Lý Vũ Hiên ôm chặt lấy Lý Minh Triết đầu vùi trên vai của Lý Minh Triết, dùng cái ôm cuối cùng để cảm nhận được sự ấm áp của tình cảm đã tích lũy từ lâu, mà Lý Minh Triết không động lòng chút nào, ánh mắt nhìn chăm chú đầy tình cảm hướng về phía người con gái phía xa.

Lý Tiểu Lỗi dùng những tấm ảnh tĩnh để diễn tả lại mối tình tay ba đồng tính, dị tính quái lạ này.

Chụp xong cảnh cuối cùng, Lý Vũ Hiên lập tức nhảy ra khỏi lòng Lý Minh Triết, mặt tức giận tái xanh lên, Đậu Đậu giữ cái cổ đau cứng bò dậy “Cuối cùng cũng chụp xong rồi phải không?”

Người con gái này chỉ hành động như một cử động điều kiện nhưng khí chất trên người lại khiến người khác không kìm chế được chỉ muốn ấn nhanh xuống cửa ở trong tay, cặp mắt ngậy thơ để lộ ra vẻ hoảng hốt và như vô tình làm nổi lên nghìn con sóng, nhiều năm như vậy, những người con gái đã trải qua, những tư thế mà họ bày ra cùng với khuôn mặt trang điểm kĩ càng trong ánh mắt vô hồn chẳng có chút cảm giác chân thật nào cả.

Nhưng ở trên người cô, đã tìm thấy rồi.

Lý Tiểu Lỗi khó khăn lắm mới nhìn Đậu Đậu được một cái không phải bằng ánh mắt khinh thường “Đúng vậy, sau này đều là việc của tôi, các người được giải phóng rồi.”

Đậu Đậu khó khăn thở phào một cái “Cuối cùng có thể ăn cơm rồi, đói quá...”

Lý Tiểu Lỗi: Tôi sẽ lại bắt đầu nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, cô gái.

Lý Tiểu Lỗi gọi điện thoại gọi mấy người giúp việc đã bị đuổi đi quay lại dọn dẹp máy móc đồ đạc, mình thì tự tay cầm máy ảnh đi xuống, lên núi thì dễ mà xuống thì khó, đường núi gập ghềnh, bởi vì không được tu sửa qua, nên bên dưới chân có rất nhiều tảng đá mập mạp, mọi người đều phải đi rất cẩn thận, Lý Minh Triết đi dẫn đầu dò đường, để mọi người đi vào chỗ vết chân của anh, Lý Vũ Hiên đi thứ 2, đi trước mặt Đậu Đậu, Lý Tiểu Lỗi đi sau cùng.

Khi đi đến nơi nguy hiểm nhất ở lưng chừng núi, trời như muốn mưa xuống, gió lớn thổi mạnh đến mức khiến người không mở nổi mắt, Lý Minh Triết đi càng chậm hơn, chân Lý Vũ Hiên bắt đầu run, sắc mặt càng lúc càng kém, mà Đậu Đậu dường như là bò xuống, Lý Tiểu Lỗi ôm máy ảnh bảo bối đi dò dẫm phía sau.

Đột nhiên, Đậu Đậu kêu ‘aizza’ một tiếng rồi trượt xuống dưới, chẳng có gì ở trong không trung để cho cô ấy bám vào trong lúc khuya khoảng cuối cùng thì vẫn là bệt mông xuống đất, hai tay lo lắng nắm chặt vào chỗ cỏ dưới đất, chân co lại đập loạn xạ cuối cùng đột nhiên một tảng đá xuất hiện.

“zha ha ha...” Lý Tiểu Lỗi ở phía sau cười điên cuồng “Cô gái, cô ngu như lợn vậy!”

Đậu Đậu sợ đến mức tim đập thành thạch, bên cạnh chính là một vực sâu, tuy có rất nhiều cây bên dưới, nhưng sâu đến mức không nhìn thấy đáy nên vẫn khiến cho người ta kinh hãi, dưới sự giúp đỡ của Lý Vũ Hiên khó khăn lắm Đậu Đậu mới đứng lên đi tiếp được.

Đi chưa được mấy bước lại là một tiếng “Aizza!”

Còn chưa đợi Lý Vũ Hiên quay đầu, đã nghe thấy tiếng hét thất thanh của Lý Tiểu Lỗi “Máy ảnh của tôi!”

Chỉ thấy tảng đá dưới chân Lý Tiểu Lỗi đột nhiên vỡ ra, lăn rào rào xuống dưới vực, Lý Tiểu Lỗi khuya khoảng tay theo quán tính, chiếc máy ảnh nặng trên lưng cũng rơi xuống theo quán tính!

Mở to mắt nhìn chiếc máy ảnh đắt tiền bay xuống đáy vực.

Đúng lúc này, một cánh tay trắng mềm gơ ra nắm chặt lấy sợi đai của máy ảnh!

Lý Tiểu Lỗi quỳ trên mặt đất đang muốn thở phào một cái thì không ngờ tảng đá dưới chân Đậu Đậu cũng vỡ ra rơi xuống, Lý Vũ Hiên kinh hoàng tái mặt, chạy đến như điên, muốn tóm lấy cô gái kia lại.

Nhưng đã đến không kịp, Đậu Đậu cả người và máy ảnh đều lăn xuống theo chỗ đá mới sụt xuống!

27. Chương 27

CHƯƠNG 27: LĂN RỒI LĂN

Đậu Đậu thậm chí chẳng kịp kêu lên tiếng nào, người đã rơi xuống bên dưới rồi.

Dốc núi treo leo ước chừng khoảng 45 độ, bề mặt đầy đá và cây cối, nhưng vì đây là rừng nguyên sinh chưa bị con người khai thác và tu sửa nên đất ở đây khá là mềm, bên dưới lại có một lớp lá cây rụng dày đến cả thước, lên khi lăn xuống cũng khá là êm, cây cối mọc rải rác bên dưới, nhưng Đậu Đậu trong lúc kinh hoàng quá không nắm được vào bất cứ cây nào, thế nên cứ lăn lông lốc xuống dưới.

Một bóng đen lướt đến!

Lý Minh Triết không chút do dự nhảy luôn xuống cùng, gắng sức đuối theo cái khối lăn càng lúc càng nhanh kia, nhưng không thể nào đuối theo được, Lý Minh Triết lo lắng hét lớn lên “Nắm chắc vào cái cây bên phải!”

Địa hình ở đây phức tạp, xem ra dưới lớp lá cây dày này rất có khả năng đột nhiên sẽ xuất hiện một hang núi, trải qua mưa gió biến đổi trải qua gió bão có thể đã phải chịu rất nhiều rạn nứt, thực ra nếu không có nguy hiểm đột xuất, thì những cây cối kia cũng rất nguy hiểm rồi, đập vào đầu hoặc sương sống đều rất gay go, nếu như không kịp thời dừng lại được, thì những việc ngoài ý muốn đều có thể xảy ra.

Đậu Đậu trong lúc hoảng loạn nghe thấy giọng nói thấp trầm của Lý Minh Triết trở nên vô cùng lo lắng, không kịp được sự kinh ngạc trong lòng, vội vàng xốc lại được mười hai vạn phần tinh thần, trong lúc đang lăn lông lốc dưới đám lá cây kia chuyển mình xác định ra đâu là bên phải, sau đó lập tức đưa tay ra tóm, cố gắng tóm lấy cái cây nào có thể giữ cho mình dừng lại.

Nhưng không nghĩ mình đã sai rồi.

Lý Minh Triết càng cấp bách hơn, lo lắng cơ chân lại lăn thật mạnh xuống, hai tay còn cố ôm mặt lại, để cho tốc độ của mình nhanh hơn một chút, đến rồi, còn một mét nữa, gần hơn rồi, sắp sửa tóm được rồi.

Túm được rồi!

Khi ôm được cơ thể mềm mại của cô gái ấy lại, Lý Minh Triết đã lấy lại được thần trí sau trận hoảng loạn, một giây sau khi lấy lại được tinh thần liền cố sức giữ chặt vào một thân cây.

“Rắc...”

Trọng lượng của hai người gộp lại làm cho thân cây bị gãy, nhưng tốc độ lăn xuống đã giảm bớt đáng kể, Lý Minh Triết thấy thời cơ liền nhanh chóng nắm chắc vào một thân cây khác, hai người mới có thể dừng lại được.

Đậu Đậu sớm đã sợ hãi đến mức chẳng nói nổi một câu hoàn chỉnh nữa.

Lý Minh Triết dùng sức nắm chắc cánh tay, dùng cánh tay to lớn của mình ôm chặt cô ấy trong lòng, vỗ về an ủi trái tim đang hoảng loạn của cô, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng mang chút lo lắng “Đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

Giọng nói ấm áp kiên định đó khiến cho Đậu Đậu đang bị dọa cho sợ hãi đỏ bừng mặt lên.

Anh ấy... lại cùng mình...

Lý Minh Triết ôm chặt Đậu Đậu, vịn chắc vào thân cây để đứng dậy, vội vàng đánh giá cơ thể đang bồn chồn của cô “Có thể đi được không?”

Đậu Đậu đứng vững rồi, hoạt động chân tay đang run rẩy “Vẫn... vẫn tốt.”

“Vậy chúng ta đi lên trên.”

Lý Minh Triết một tay vịn vào đám cây cối, một tay ôm chặt người con gái nhỏ bé trong lòng, hai người cố gắng trèo từng bước một lên trên, lặn xuống có mấy phút ngắn ngủi, nhưng trèo lên mất hơn nửa giờ đồng hồ, khi hai người trông tả tơi nhếch nhác xuất hiện trong tầm mắt, thì một trận mưa gió sấm chớp tối mặt tối mũi đã rào rào trút xuống.

Sấm chớp đến trước khi mưa khiến cho Lý Vũ Hiên sợ đến mức tái mét mặt, đứng nắm chặt vách đá run rẩy không ra hình người nữa.

Còn Lý Tiểu Lỗi lo lắng nhìn về hướng hai người bị lặn xuống, đến khi Lý Minh Triết ôm Đậu Đậu trèo lên đến nơi mới xông nhanh đến phía trước, cướp nhanh chiếc máy ảnh trong lòng Đậu Đậu.

Đậu Đậu nào có chú ý đến chiếc máy ảnh, trên tóc dính đầy lá cây, quần áo thì đầy bùn đất, mặt cũng bầm nhìn không ra màu sắc gì nữa, đang run rẩy trong lòng Lý Minh Triết, hai tay nắm chặt vào áo của anh, dựa dẫm hoàn toàn vào anh, tình trạng của Lý Minh Triết cũng chẳng khá hơn gì, mặt đầy là đất.

Hai người mặt mũi đầy đất bị dính nước mưa đất chẳng mấy chốc đã biến thành bùn.

“Này, hai người nhanh chóng vào đây đi, chúng ta gặp nguy hiểm rồi.”

Lý Minh Triết rút điện thoại ra gọi người đến giúp, đường núi vốn dĩ rất gập ghềnh, mưa gió sấm chớp thế này càng khó đi hơn, một lượng lớn bùn và đất đá lặn xuống đường, vốn dĩ cứ cho rằng đất đá cứng sẽ chuyển thành bùn nhão, rất trơn trượt trong lúc này ai cũng không dám đi xuống, chỉ có thể đợi người đến giúp.

Những người giúp việc vác đồ đạc đi ở phía trước kia hoàn toàn không biết mấy người đi chậm chạp ở đằng sau đã gặp phải chuyện như vậy, nhận được điện thoại mới vội vàng vớt đồ đạc lại đó chạy vội lên trên.

Mưa ở trong núi vừa mới còn nhỏ nhỏ, thoát cái đã biến thành một trận mưa lớn, Lý Minh Triết cởi áo ngoài khoác lên đầu Đậu Đậu, chắn bớt nước mưa đang tạt vào người, ôm chặt cô ngồi xuống chỗ đất tương đối bằng phẳng, Đậu Đậu nhìn Lý Minh Triết đang ướt như chuột lột, nói không ra được những điều chất chứa trong lòng, đưa cánh tay ra, kéo kéo chiếc áo khoác để anh cũng chui vào.

“Không cần.”

“Sẽ bị bệnh đó...”

“Nói nhiều lời thừa như vậy làm gì, nói không cần là không cần.”

Lý Vũ Hiên ngồi xổm ở phía trên cách 50m, sắc mặt xấu đến mức khiến người ta sợ hãi, chân mềm nhũn ra đứng cũng không vững, sốt ruột nhìn sang chỗ Lý Minh Triết đang ôm Đậu Đậu ở phía dưới, tay ôm chặt để vỗ về người con gái nhỏ bé đáng thương kia, lúc cô ấy rơi xuống, mình nào có không muốn nhảy xuống cứu cô ấy, nhưng chân tay lại mềm nhũn ra bước không nổi!

Lửa giận thoát ẩn thoát hiện trong mắt Lý Vũ Hiên, ngón tay vùi sâu vào trong chỗ bùn đá.

Lý Tiểu Lỗi đứng ở giữa hai người, áo ngoài đã được cởi hết ra để bọc cho chiếc máy ảnh, không ngừng lén lút nhìn sang hai bên, trong mắt tràn đầy cảm giác phức tạp.

Mưa to khiến cho bầu trời âm u sấm sập, không thể biết được chỗ nào là trời chỗ nào là mây, chỉ thấy một khối mây đen dày đặc, ngăn cách con người với thế giới bên ngoài, buồn chán ở nơi rừng núi hoang vu không bóng người này, rừng rậm nguyên thủy bên dưới phát ra tiếng nước chảy ào ào, ầm ầm khiến người ta kinh hãi.

Đậu Đậu ôm đầu gối, ngoan ngoãn dựa vào lòng Lý Minh Triết.

Nước mưa lạnh băng băng đã cuốn đi một lượng thân nhiệt lớn, thấy cô run rẩy, Lý Minh Triết càng siết cánh tay chặt hơn, đưa cả ngực dán vào, hai cơ thể dán chặt vào nhau, tuy cách một lớp quần áo ướt sũng, nhưng vẫn đủ để có thể truyền được hơi ấm cho nhau, dường như càng ngày càng ấm áp, Đậu Đậu lạnh đến mức môi tái nhợt, không thể tự chủ nổi đưa tay ra vùi chặt vào trong anh.

Lý Minh Triết cảm nhận được đưa tay ra cảm hai bàn tay nhỏ bé kia đặt vào trong chỗ ấm áp trong lòng.

Mặt Đậu Đậu tái nhợt bắt đầu hồng lên.

Hơn chục phút sau, mấy người giúp việc vội vã chạy đến nơi, chia nhau cầm mấy chiếc ô dùng che nắng ra che cho mấy người đã bị nước mưa làm cho ướt sũng, mọi người sốt ruột đợi trời tạnh mưa, trận mưa này đến nhanh đi cũng chóng, hơn chục phút sau, mưa dần dần nhỏ hạt, rồi từ từ ngừng hẳn.

Lý Minh Triết hạ lệnh “Chúng ta xuống núi.”

Mấy người giúp việc đang muốn đến giúp Đậu Đậu, Lý Minh Triết cự tuyệt, tự mình dìu Đậu Đậu loạng choạng đi xuống, Lý Vũ Hiên được một người giúp việc khỏe mạnh dìu xuống, từng bước từng bước xuống núi, Lý Tiểu Lỗi tức giận xua hết mọi người ra, phúi mông đứng dậy đi xuống, mất đến cả giờ đồng hồ, đoàn người cuối cùng cũng bình an xuống đến biệt thự dưới chân núi.

Đến được chỗ đất bằng phẳng, Lý Minh Triết khom người xuống đưa tay vòng xuống chân Đậu Đậu bế ngửa cô ra chẳng để ý đến sự phản đối của cô suốt dọc đường đi thẳng về phòng mình, giọng nói lạnh băng băng tràn đầy phẫn nộ và uy nghiêm “không cho phép phản kháng” quay đầu dặn dò “Gọi bác sĩ đến đây.”

Người giúp việc nghe lệnh chạy như bay đi.

Lý Vũ Hiên vô cùng mệt mỏi cũng đi đến được biệt thự, nhếch nhác dựa vào tường chỗ cửa phòng khách, khắp người đều là nước mưa, mặt tái xanh khác thường, nhìn thấy Lý Minh Triết ôm Đậu Đậu mất hút phía trước, đập đầu thùm thụp vào tường.

Lý Tiểu Lỗi cuối cùng cũng về đến nơi, nhìn thấy Lý Vũ Hiên hồn bay phách lạc, không kìm được cười lạnh lùng “Anh hai, em nói là để anh sớm chữa bệnh này của mình, bây giờ đến con gái cũng thua về tay anh cả, anh còn có cái gì?”

Lý Vũ Hiên quay đầu, mắt u ám sắc như dao quét qua chỗ Lý Tiểu Lỗi “Câm miệng!”

“Hừm, không có tiền đồ.”

Lý Tiểu Lỗi ôm máy ảnh, chẳng thèm để ý, vênh mặt lên đi, hoàn toàn không thèm để ý đến Lý Vũ Hiên đang tức giận đùng đùng.

...

Vết thương của Đậu Đậu không nghiêm trọng, chỉ là sây sát ở đầu gối và cánh tay, bác sĩ kiểm tra kỹ càng xem có nội thương không, Đậu Đậu nằm không yên ở trên giường, cúi đầu cắn môi, cẩn thận quan sát Lý Minh Triết mặt đầy tức giận, đợi bác sĩ xử lý xong, Lý Minh Triết tiễn ông ta ra ngoài đóng cửa lại, mới kìm chế sự giận dữ, nói “Em nghỉ một chút đi, anh đi xả nước cho em tắm.”

Đậu Đậu vội nói “Không.....không cần đâu, em tắm rửa qua loa là được rồi.”

Lý Minh Triết trừng mắt lườm cô, ánh mắt như có một lớp mây đen, còn xấu hơn cả bầu trời bên ngoài mây phủ, Đậu Đậu chột dạ cúi đầu, Lý Minh Triết mặt lạnh lùng vào nhà tắm điều chỉnh nhiệt độ nước, cầm khăn tắm đưa cho Đậu Đậu “Nước đã điều chỉnh được rồi, em đi tắm đi.”

Đậu Đậu ôm khăn tắm, khó xử nhìn Lý Minh Triết.

Ở trong phòng của anh ấy, dùng nhà tắm của anh ấy, mặc áo tắm của anh ấy, dùng khăn mặt của anh ấy, hơn nữa anh ấy còn đợi ở bên ngoài, đợi sau khi mình tắm xong sẽ vào tắm? ! Cùng dùng một chiếc bồn tắm?!

Thật ngại ngần...

Dường như biểu hiện trên mặt Đậu Đậu làm ai đó tức giận, sắc mặt Lý Minh Triết tối đen “Anh đưa em về phòng em.”

Đợi Đậu Đậu lè mề tắm xong, sấy khô tóc, Lý Minh Triết sớm đã tắm xong thay quần áo sạch đợi trong phòng của cô, trong tay cầm lọ thuốc chống viêm, Đậu Đậu giữ giữ tóc, đi đôi dép vào rồi đi ra, phát hiện trong phòng có một vị khách đang rất sốt ruột, mặt liền đỏ hồng lên, tay kéo kéo chiếc khăn tắm ngăn cùn lên.

Lý Minh Triết đi đến, kéo người con gái đang đứng chờ ra trước cửa phòng tắm đến bên giường, một tay ấn cô xuống giường, đặt chân của cô lên chân của mình, cầm hộp thuốc nhẹ nhàng thoa thuốc cho cô.

Đậu Đậu cúi đầu mặt mũi đỏ lựng, gắng sức giữ chặt chiếc khăn tắm như sắp rơi ra.

Oa oa, vẫn chưa cả kịp mặc nội y...

“Có đau không?”

Đậu Đậu ngáy ra “Sao?”

Lý Minh Triết ngẩng mắt lên, ánh mắt lạnh lùng ngang ngược “Anh hỏi em, vết thương có đau không?”

“Đau” Đậu Đậu thở thở “rất đau.”

“Tại sao lại đi tóm chiếc máy ảnh?”

“... Tiện tay.”

Tiện tay?! Chút xíu nữa thì em đã làm mất cả cái mạng nhỏ này rồi!

Lý Minh Triết không nén được cơn giận, để lộ ra vẻ mặt lạnh lùng cực độ, nhướn mày lên cặp mắt u ám, tức giận trách mắng Đậu Đậu “Ở chỗ nguy hiểm như vậy, em tỏ ra mạnh mẽ gì chứ, ngộ nhờ gãy cổ... (thở dài) may mà không xảy ra chuyện lớn, nếu như thật sự xảy ra chuyện xấu thì phải làm thế nào!”

Đậu Đậu cúi đầu càng thấp hơn “... Xin lỗi.”

Lý Minh Triết nhìn lên mái tóc còn ướt của Đậu Đậu, cuối cùng không nỡ nói gì nữa, khẽ thở dài, ôm cô vào trong lòng, giận dỗi nói “Sau này không cho phép như vậy nữa.”

“Vâng.”

Lý Minh Triết đứng lên, đi đến phòng tắm cầm máy sấy tóc đưa cho Đậu Đậu “Tóc vẫn chưa khô hẳn, sấy thêm một chút đi, đợi một chút...” nhìn vào vết thương sưng phồng trên đầu gối Đậu Đậu “Đợi một chút anh mang cơm lên cho em.”

Đậu Đậu vừa muốn nói không vấn đề gì, Lý Minh Triết đã đi đến cửa rồi.

Anh ấy tức giận rồi...

Buổi tối, bởi vì ‘người nấu ăn’ bị thương rồi, chỉ có thể gọi đầu bếp lên núi làm cơm, Lý Tiểu Lỗi trốn mất tăm trong phòng, Lý Vũ Hiền càng không thấy bóng dáng đâu, Lý Minh Triết đứng một lát trong phòng ăn vắng tanh, cuối cùng bảo người giúp việc bưng cơm của hai người lên phòng Đậu Đậu.

“Minh Triết...”

“Ăn không được nói, ngủ không được ngáy.”

“Đừng giận nữa được không, sau này em không dám như thế nữa...”

“Ừ.”

“Đừng giận nữa nhé?”

“Ừ.”

“Vậy sao anh chỉ ăn cơm không mà không ăn thức ăn vậy?”

“...”

Đậu Đậu gấp thức ăn ở trong các đĩa đặt vào trong bát của Lý Minh Triết, cẩn thận nhìn sắc mặt của anh, Lý Minh Triết nhìn thức ăn trong bát, ngừng lại một lát, nhả mặt đưa vào miệng.

Ăn một lát Đậu Đậu phát hiện có điều không bình thường.

Anh cầm đũa trong tay căn bản là không thể dùng lực, chỉ có thể cho vào miệng một cách máy móc, dường như không có cánh nào gấp được đồ ăn, Đậu Đậu đưa tay sờ tay phải của Lý Minh Triết, Lý Minh Triết không kịp phòng bị cầm mất tay, thần sắc nhất thời đông cứng, tay cầm đũa hơi run run, mặt biểu hiện có vẻ như rất đau, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Có hơi sừng...

Đậu Đậu đặt bát xuống, muốn kiểm tra tay anh.

Lý Minh Triết lạnh lùng lườm, giấu tay ra sau lưng, đứng dậy nói cứng “Sờ bữa bãi cái gì vậy.”

“Nhưng mà...” Đậu Đậu chỉ chỉ vào tay phải Lý Minh Triết “Tay của anh...”

Lý Minh Triết đặt bát xuống, ngẩng mặt lên, chẳng nói lời nào đi luôn, Đậu Đậu nhìn vào hình bóng có chút hơi nhọt nhọt của anh, bắt đầu nhớ lại chuyện lúc chiều, khi nắm vào cái dây leo chắc tay của anh đã bị thương rồi, trọng lượng của hai người nặng như vậy, lại lần nhanh như thế, anh chỉ dùng một tay để nắm vào thân cây, đến thân cây cũng bị gãy ra, tay của anh ấy...

Anh ấy dùng cánh tay bị thương tiếp tục nắm vào thân cây... dùng cánh tay bị thương để leo lên trên... dùng cánh tay bị thương cố gắng giữ cho hai người không bị lăn xuống... còn một cánh tay khác của anh, đang ôm chặt lấy mình!

Đậu Đậu ôm bát ngồi lên trên giường, cảm giác khó lý giải trong đáy lòng lại trào lên, giống như áy náy lại giống như cảm động... người đàn ông lý trí luôn luôn kiên định đó, rõ ràng biết nhảy xuống có thể sẽ gãy cổ, biết có thể sẽ không bao giờ trèo lên được, nhưng vẫn không chút do dự, cùng mình nhảy xuống theo bản năng...

Đêm khuya lần đó, khi anh ấy uống say ép mình vào tường, cặp mắt nóng bỏng đó...

Nhưng mà, làm sao có thể, luận về tướng mạo, Đậu Đậu sờ vào mặt mình, dường như không được hoàn mỹ như anh ấy, luận về thân hình, càng đừng nói đến, luận về tài trí, khụ khụ... đúng đó, làm sao có thể chứ...

Chẳng có lòng dạ ăn nữa, Đậu Đậu thu dọn một chút, bưng đồ ra ngoài, người giúp việc cung kính đứng ngoài cửa, nhận đồ trong tay Đậu Đậu, Đậu Đậu kéo mấy người giúp việc ra xa “Cái đó, có thể lấy thuốc trị vết thương do bị kéo bị gãy đến cho tôi không?”

“Cộc cộc.”

Đậu Đậu gõ cửa, không ai trả lời.

“Cộc cộc cộc.”

Tiếp tục gõ, vẫn không ai trả lời, có phải là không ở trong?

Vậy đặt thuốc vào trong phòng là được rồi, Đậu Đậu nghĩ đến đây liền đẩy cửa vào, trong phòng quả nhiên không có ai, Đậu Đậu đi vào trong, nhìn thấy mặt tủ chỗ đầu giường là dễ nhìn thấy nhất, đặt thuốc ở đó.

Mùi nước hoa dịu dịu bay đến, ngửi thấy tràn đầy mùi nam tính, căn phòng sạch sẽ gọn gàng, trên bàn là một cuốn tài chính kinh tế thế giới chưa xem hết, Đậu Đậu cầm lên lật lật một lát đã thấy đau đầu liền đặt xuống, toàn là tiếng Anh, không biết anh ấy đọc như thế nào nữa, nếu có là sách tiếng Trung thì cũng rất đau đầu rồi.

“Cạch cạch.”

Cửa phòng tắm mở ra.

Lý Minh Triết từ phòng tắm đi ra, Đậu Đậu quay đầu lại theo bản năng, lập tức đông cứng tại trận.

Anh ấy... anh ấy chẳng mặc gì cả! ! ! !

28. Chương 28

CHƯƠNG 28: BẮT KẺ ‘THÔNG DÂM’ TRÊN GIƯỜNG

Lý Minh Triết cũng vô cùng không thoải mái, bản thân vốn đang nằm ngâm mình trong bồn tắm, tự nhiên cảm thấy khát liền đi ra ngoài rót cốc nước uống, vốn dĩ đang trong phòng của mình nên cũng rất tùy ý, ai

có thể ngờ được chẳng cuốn khăn tắm đi luôn ra ngoài lại có thể chạm mặt ngay với người con gái duy nhất ở trong biệt thự, nhưng cô gái này muộn như thế rồi còn chạy đến phòng của đàn ông làm gì cơ chứ?!

Này, sao em lại tròng mắt to như vậy, mắt tự nhiên quá đi mất!

Đậu Đậu trợn tròn mắt chờ đợi nhìn bóng đèn lớn đang chiếu lên người kia đúng đủ ba giây, lúc đó mới hồi phục lại được tinh thần, vội vàng luống cuống quay người bỏ chạy.

Đàn ông ~ khóa thân...! !

Lại còn là Lý Minh Triết...! ! !

Thực sự là Lý Minh Triết khóa ~ thân...! ! !

Nhưng mới chạy đến cửa, cô gái đang hoảng hốt vô cùng này liền bị ép rất mạnh lên cánh cửa, cánh tay rắn chắc khỏe mạnh của người đàn ông giữ vào hai bên người, mơ hồ có thể nhìn thấy rõ hình bóng cơ thể của người kia hơi sát vào, chỗ lồi chỗ lõm hiện ra rất rõ ràng, cặp chân rắn chắc còn đang lăm lăm những giọt nước nhỏ giọt xuống sàn... cơ thể nam giới tràn đầy sức sống và mê lực, lại còn khóa...

Trái tim không khống chế được đập loạn lên, dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, các mạch máu trên mặt như bị thiêu đốt đến nóng ran lên gây ra cảm giác hơi đau đau, Đậu Đậu vội vàng lấy tay che khuôn mặt đang xấu hổ lại, hoảng loạn giải thích “Em chẳng nhìn thấy gì cả... em thật sự không nhìn thấy gì cả...”

Nhìn thấy cô ấy phản ứng đáng yêu như vậy, Lý Minh Triết vốn dĩ đang cảm thấy có chút tức giận do ngưỡng ngừng bỗng nhiên cảm thấy rất tốt, nhất thời lại muốn trêu chọc cô gái nhỏ này, cố ý kéo dài giọng nói giả bộ tức giận “Không nhìn thấy? Anh không tin, em đã mở to mắt như vậy chăm chăm chú chú nhìn anh rất lâu... rất lâu.”

Đậu Đậu căng thẳng mồ hôi lạnh túa ra đầy mặt, lớn tiếng giải thích chẳng ra câu ra cú gì “Em thật sự không nhìn thấy anh không mặc gì... khụ khụ, không phải, em không hề nhìn thấy cái thứ đen đen kia... á á, không phải, em... em... em... thật sự không nhìn thấy gì cả! ! !”

Gân xanh trên trán Lý Minh Triết bỗng nhiên nổi hết cả lên, cái thứ đen đen! ! !

Đậu Đậu co rụt cổ lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng từ cổ xuống, ai có thể ngờ được anh ấy lại không mặc gì đi từ phòng tắm ra chứ, lại còn đi ra ngênh ngang hùng hổ như thế, cái chỗ ‘thịt’ đen đỏ đang lủng lẳng rủ xuống chỗ giữa hai đùi, lại đang lắc lư... kinh dị quá! !

Lý Minh Triết cười gằn, trêu chọc cô hình như rất thú vị, cố ý áp sát cơ thể lại, cặp chân trần ~ đổ dựa lên chân của cô, thành công khi kích thích làm cho cô hơi run lên, cười gian trá “Lần trước ở suối nước nóng, nhìn thấy phía sau, lần này lại nhìn thấy phía chính diện, cả cơ thể đã bị em nhìn thấy hết ráo rồi, chẳng phải là anh thiệt quá rồi sao?”

Đậu Đậu mặt mũi đỏ ửng lên giải thích “... Em sẽ không nói ra ngoài đâu.”

Lý Minh Triết:...! ! (logic gì vậy!)

Lý Minh Triết khoanh tay lại, không chút băn khoăn nhìn xuống cánh tay trần, vui vẻ thoải mái trêu chọc người ta “Vậy thì chẳng phải anh đã quá thiệt rồi sao?”

Đậu Đậu cắn răng rụt chân, nhắm mắt ngắc mặt nói với Lý Minh Triết “Vây... vây em chịu trách nhiệm nhé!”

Lý Minh Triết: Yeaz...! !

“Em muốn chịu trách nhiệm thế nào?” (Mặt cười sung sướng)

“À...”

“Nếu không thì, cho anh nhìn lại nhé.” (Cười gian xảo)

“Hu~~()b..... ”

“Đồ ngốc ngếch, em tin thật à” Lý Minh Triết lấy ngón tay dí lên đầu Đậu Đậu, bởi vì khuôn mặt đẹp trai khê mỉm cười để lộ ra vẻ đẹp vô cùng mê người “Ưc hiếp con gái không phải là sở trường của anh, anh cũng không muốn bị phụ nữ gọi là đồ hao sắc, nói đi, muộn như thế này còn đến đây làm gì?”

“Cái đó, à, ban ngày anh cứu em, em nghĩ...”

“Lấy thân đền đáp?”

“Khụ khụ... không phải... em sợ anh bị thương... cho nên mang thuốc đến...”

Đậu Đậu chỉ vào chỗ thuốc đặt ở mặt tủ cạnh giường, rồi lại quay đầu chỉ vào tay phải của Lý Minh Triết, nhưng không cẩn thận lại nhìn thấy cái vật tròn tròn mềm mềm kia, dường như nó đang rất to lớn rất nặng nề... (mắt ngây ra) ấy? Càng ngày càng to! ! ! Oa oa! ! ! Tỉnh dậy rồi! ! !

Chạy... phải chạy thôi ! ! Chân... chân sao không cử động được vậy! ! !

Lý Minh Triết lấy ngón tay nâng cằm cô gái đang nhìn ngây ra kia lên, cười bốn cợt “Em nhìn làm ‘nó’ cứng lên rồi.”

Đậu Đậu cứng lưỡi lại, hô hấp khó khăn, trước mặt tối đen.

“Em phải có trách nhiệm.”

“Cái gì...” Đậu Đậu vội ngẩng khuôn mặt đỏ ửng lên xua tay “Không phải em cố ý...”

“Làm thế nào đây” Lý Minh Triết thở nặng nề, đưa cái vật đang dựng đứng giữa không trung chọc vào vùng eo mẫn cảm của cô “Cho ‘nó’ xuống bây giờ, em gây ra thì phải giải quyết hậu quả.”

“! ! ! ! !”

Lý Minh Triết nắm lấy bàn tay nhỏ đang túa mồ hôi lạnh cứng đờ của Đậu Đậu, từ từ hạ xuống thấp, ngón tay đột nhiên chạm phải vật thể nóng rực cương cứng! Đậu Đậu nóng ran người co rúm tay lại, đột nhiên hiểu ra đây là gì, Lý Minh Triết luôn nổi tiếng lạnh như núi băng, lại... lại... bùng ~ cháy lên rồi! ! !

“Nhìn đủ chưa vậy?”

Bị cô gái này nhìn chằm chằm không chớp mắt, Lý Minh Triết khó tránh hơi ngượng ngùng, dùng lực nắm chắc tay của cô “Nhìn thêm nữa, nó sẽ không nghe lời đó.”

Đậu Đậu đột nhiên lấy lại được phản ứng, ‘oa’ lên một tiếng che mặt khụy xuống “Xin... xin lỗi! ! !”

“Để trừng phạt em, anh quyết định...”

Đậu Đậu nhắm chặt mắt lại, hai tay căng thẳng duỗi ra, hét lên như yếu ớt “Em... em giúp anh... dùng tay để giúp ‘nó’ xuống!”

Lý Minh Triết:...! ! (Học những kĩ xảo này ở đây vậy! ! !)

Đậu Đậu: GV...

Lý Minh Triết: ! ! !

Lý Minh Triết trêu chọc đủ rồi, liền vút lại cô gái trong đầu đầy những suy nghĩ đen tối này lại quay người đi vào phòng tắm xả nước lạnh cho hạ nhiệt rồi lấy khăn tắm cuốn quanh người rồi đi ra, vốn cho rằng chắc chắn cô ấy đã đi rồi, nhưng khi phát hiện ra cô gái ấy vẫn nhắm chặt mắt ngồi xồm ở chỗ cũ, giống như là chấn động do trận lặn xuống núi đó quá lớn.

Lý Minh Triết đi đến, ngồi xồm xuống thẳng mặt Đậu Đậu “Em còn ngồi ngây ra ở đây đến khi nào, lẽ nào em muốn ở lại đây qua đêm?”

Đậu Đậu bật mắt đứng dậy, tay sờ soạng lung tung tìm cửa phòng “Xin... xin lỗi, em... em đi ngay đây...” Vừa nói vừa dùng tay mở cửa phòng, nhưng không ngờ lại chạm đúng vào tay của Lý Minh Triết cùng lúc cũng đang đưa lên mở cửa phòng “ái hùm...” Lý Minh Triết hùm giọng một tiếng trầm thấp u buồn, Đậu Đậu đột nhiên nhớ đến vết thương của anh, vội vàng mở mắt ra, tìm cánh tay bị thương.

Quả nhiên, cánh tay đã sưng phồng lên rất to!

“Làm gì vậy?”

Đậu Đậu vô cùng lo lắng, buổi chiều vẫn chưa nghiêm trọng như thế này, lẽ nào bị gãy xương rồi “Gọi bác sĩ đến kiểm tra nhé.”

Lý Minh Triết giằng tay ra chẳng buồn để ý quay người đi “Bác sĩ nói đeo dây giữ vết thương mấy ngày là sẽ không sao.”

“Làm sao có thể” Đậu Đậu chỉ vào chỗ cánh tay của mình rõ ràng đã sưng to hơn rất nhiều “Chẳng lẽ không cần phải bó bột sao?”

“Ồ, bác sĩ có nói bó, anh cảm thấy phiền phức nên không bó.”

“...! !” (Hình như vừa rồi anh còn chuyển động cánh tay....)

Đậu Đậu hốt hoảng “Làm sao có thể như thế, đây là tay phải, ngộ nhờ để lại di chứng...”

Cô gái nhỏ lo lắng đến mức mồ hôi đã lấm tẩm trên chóp mũi, trong lòng Lý Minh Triết có một loại cảm giác ngọt ngào không nói thành lời, cảm giác muốn trêu đùa cô lại một lần nữa nổi lên, nhưng mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên như không có chuyện gì, chớp chớp lông mi “Yên tâm đi, anh vẫn còn ôm được em.”

“Em không phải là đang nói em, em nói là... ý?”

Lý Minh Triết cười gian xảo, mặt Đậu Đậu trào lên cảm giác buồn, hôm nay anh ấy đã ôm mình đi qua đi lại, còn không cho phép phản kháng, để Hồ Ly tức giận bỏ đi, càng tức giận hơn nữa là, Lý Tiểu Lỗi còn chạy đến cười gọi mình là loại tàn phế cấp 2 không thể tự lo cho cuộc sống của mình nữa!

“Sao vậy, không tin à?”

Lý Minh Triết thở dài một cái rồi đột nhiên ôm luôn Đậu Đậu lên, Đậu Đậu hơi kinh ngạc, tay vội vàng ôm lấy cổ Lý Minh Triết, Lý Minh Triết cười vui vẻ đến mức hai con mắt cong lên “Anh đoán, em phải nặng 100 cân” (ND: 100 cân Trung Quốc bằng 50 kg).

Đậu Đậu đỏ bừng mặt, cơ thể khẽ ngộ nguậy phản đối “Đâu có, em mới có... hừm, không nói cho anh biết, anh đặt em xuống đi! !”

Lý Minh Triết ôm chặt ép cô vào trong ngực mình, hơi thở thổi ra có chút hơi nặng nhọc, hơi thở ấm nóng phả vào cổ Đậu Đậu, cúi thấp đầu nói khẽ bên tai cô “Em mà còn động đây nữa, anh sẽ không nhịn được đâu.”

Quả nhiên Đậu Đậu bị dọa không dám động đây.

Lý Minh Triết cười, ôm cô đi qua đi lại trong phòng, mặt mũi Đậu Đậu đỏ bừng lên, căng thẳng đến mức co rúm người lại, biểu hiện đáng yêu khiến người khác chỉ hận là không thể có được cô ngay lúc này, đến khi cơn đau của vết thương truyền đến, Lý Minh Triết mới không lỡ buông cô ra.

Đậu Đậu chạy trốn như bay, nhưng khi quay đầu lại thấy Lý Minh Triết đang ôm cánh tay đau đón ngồi trên giường thì bất giác dừng bước lại, Lý Minh Triết ngược mắt, vẻ đau đớn trên mặt lập tức biến mất, nở nụ cười giễu cợt “Tại em nặng quá.”

Đậu Đậu co chân quay đầu chạy mất.

Lý Minh Triết quay vào phòng tắm sấy khô tóc, xoa lên mặt một lớp kem dưỡng da cho nam giới, nhưng phát hiện ra Đậu Đậu lại quay lại đang đi lấy túi đá cho đá vào, có hai túi đá, Lý Minh Triết dùng tay trái vuốt tóc, tay phải bưng cốc nước rất tự nhiên, Đậu Đậu hét lớn “Không được động đây!”

Tay Lý Minh Triết bỗng dừng lại, quay đầu “Sao vậy?”

Đậu Đậu chạy vội qua đó, mắt mở to tròn nhìn trừng trừng tức giận “Sao anh lại như trẻ con vậy, vừa rồi em đã đi hỏi bác sĩ rồi, ông ấy nói cả tuần này anh không được hoạt động cánh tay, tốt nhất là nên bó bột, nếu không thì dùng kẹp cố định cũng được, anh vẫn còn dùng tay như vậy, anh muốn tàn phế phải không? Nếu như không khôi phục được bình thường, sau này sẽ không thể nhấc được vật nặng hay đánh tennis được nữa...”

Bình thường cô gái này nói năng nhỏ nhẹ hiền dịu như chú mèo con vậy, bởi vì mình không quan tâm đến viết thương mà trở lên tức giận thế này, cô ấy đang quan tâm đến mình, cô ấy để ý đến mình, trong lòng Lý Minh Triết trào lên cảm giãi kích động, hành động cũng không tuân theo sự điều, khiển của não nữa, nghĩ cũng chẳng nghĩ, kéo luôn cô gái này vào phủ lên môi một nụ hôn.

“Ồ?!”

Đậu Đậu nghĩ thế nào cũng không ngờ được rằng Lý Minh Triết lại hôn bất ngờ như vậy, đến khi cặp môi bị liếm hết một lượt mới phản ứng được, cố gắng hết sức đẩy ra, Lý Minh Triết dùng cánh tay bị thương nắm chặt tay cô, chỉ cần tay Đậu Đậu vùng vẫy, Lý Minh Triết liền đau đến mức nhăn mày lại, bởi vì lo lắng cho vết thương của anh, nên Đậu Đậu đáng thương đã bị tên sói gian ác tà ác này ăn sạch trơn!

“Anh... sao lại có thể như vậy...”

Đậu Đậu ngại ngùng ngẩng đầu lên, lửa giận chạy từ đầu đến tận chân, sao có thể đem lưỡi cũng... hu oa!!

Muốn rút ra, nhưng lại bị giọng nói của Lý Minh Triết ràng buộc lại “Tay đau quá...”

Tuy Đậu Đậu biết đó là do con sói gian ác đó cố ý, nhưng cánh tay đã bị sưng phồng như rất lâu kia lại khiến cho cô không nỡ lòng bỏ chạy, chỉ đành ngoan ngoãn quay lại, cẩn thận xoa thuốc, lấy túi đá chườm lên, sau khi làm xong, Đậu Đậu kiểm soát đã muộn quá rồi muốn về phòng mình, Lý Minh Triết nói muốn uống nước, uống nước xong lại muốn xem sách, tóm lại là không muốn thả người ra.

Tay phải của anh được chườm qua hai túi đá lớn, nằm ở trên giường thế nào cũng không được, hễ động vào cái sẽ khiến cho cánh tay đau đớn.

Đậu Đậu đã mệt mỏi lắm rồi chỉ còn biết cố gắng vực lại tinh thần phục vụ cho con sói gian ác bị thương này.

Lý Minh Triết cầm cuốn sách, nhìn có vẻ như rất chuyên tâm đọc sách, nhưng mắt lại không ngừng lướt qua phía cô gái kia đứng, không bao lâu sau, Đậu Đậu đã mệt mỏi cả ngày liền nằm bò ra ngủ trên mặt bàn, hai cánh tay trắng nõn mềm mại vẫn đang cầm hai chiếc túi chườm đá dưới hai vòng mắt xuất hiện hai quầng mắt mờ mờ.

Lý Minh Triết đặt sách xuống, gỡ tay phải ra khỏi túi chườm đá, nhẹ nhàng ôm cô ấy đặt xuống giường, cô ấy mệt quá rồi, ngủ rất sâu, chỉ ậm ừ mấy tiếng rồi lại tiếp tục ngủ, Lý Minh Triết lần đầu tiên nhìn khuôn mặt cô ở cự li gần thế này, trong lòng không có một chút tạp niệm nào, chỉ cảm thấy hạnh phúc bình thản.

Nhìn vẻ mặt khi ngủ không có một chút phiền não nào của cô.

Lý Minh Triết tắt đèn nằm xuống, nắm chặt cánh tay của cô gái nhỏ đang ngủ say, hôn khẽ lên chiếc trán mịn màng của cô, máu trong người đều đông cứng lại rồi.

“Này!”

Đậu Đậu chân tay luống cuống lay tỉnh Lý Minh Triết “Tỉnh lại, chuyện đó... chúng ta... tối qua...”

Lý Minh Triết dường như rất mệt mỏi, sắc mặt hơi xanh, lưỡi nhấc mệt mỏi mở hai mắt ra, cánh tay hở ra bên ngoài vẫn sưng rất to, dường như vẫn chưa phản ứng lại được “Chuyện gì?”

Đậu Đậu vỗ vỗ lên trái tim nhỏ bé đang đập loạn lên, cẩn trọng hỏi “Hôm qua, chúng ta chỉ là ngủ thôi phải không?”

Lý Minh Triết mệt mỏi thở dài “Đương nhiên không phải.”

Đậu Đậu kinh hoàng, xem anh ấy mệt như vậy, chẳng lẽ là... chẳng lẽ là tối qua! ! ! Nhưng chẳng có cảm giác gì cả, áo ngủ vẫn còn nguyên trên người, chắc là không xảy ra chuyện kia chứ, chẳng phải là nói lần đầu tiên sẽ rất đau sao? Hu ~~~~~()b... GV chẳng nói gì về chuyện này... tức giận nghĩ...

Đậu Đậu nuốt nước bọt đánh ực một cái “Vậy chúng ta...”

Lý Minh Triết chán nản xua xua tay, lộ ra vẻ mặt đẹp trai tiêu tụy phẫn nộ “Đừng ồn nữa, cả đêm hôm qua không ngủ rồi, không ngờ em ngủ lại ngáy to như vậy, giày vò cả đêm, bị ức hiếp đến mức bị thương Đậu Đậu em thật giỏi đó!”

Đậu Đậu ngây mặt ra.

Mình đã lại làm cho Lý Minh Triết bị thương không còn sức phản kháng nữa ở... chỗ nào?! (trong đầu Đậu Đậu đây là những hình ảnh Lý Minh Triết bị làm ~ nhục, nhưng cánh tay bị thương nặng kia ấn xuống đầy uy hiếp, cuối cùng cặp môi gợi cảm kia anh dừng cắn chết vì đạo... cảnh trẻ con không nên nhìn...)

Tuy Điền Tĩnh không chỉ một lần sỉ vả mắng chửi tư thế ngủ của mình còn khó coi hơn cả lợn, còn đặc biệt thích làm một số việc xấu nữa chứ, ví dụ như cướp chăn, ví dụ như đập người, ví dụ như lấy móng làm tâm rồi lấy thân mình làm trục để vẽ vòng tròn, nhưng những hành động phức tạp như ‘ức hiếp’ người bệnh thể này thể này sau đó thể kia thể kia, thì vẫn là lần đầu tiên làm.

Toát mồ hôi...

Toát rất nhiều mồ hôi...

Mồ hôi nhễ nhại...

Lại có thể phát sinh quan hệ... trong lúc hòe đồ! ! !

“Râm – ! ! !”

Cửa phòng bị đập ra chẳng chút khách khí, Lý Tiểu Lỗi xông nhanh vào trong phòng, mắt tròn tròn mái tóc đen rối bù, miệng nhếch nhếch lên cười “Quả nhiên là một người đàn ông không thể đủ được, cô xem cô đã làm anh cả bị giày vò đã không ra hình người nữa rồi.”

Đậu Đậu: = = ! ! !

Lý Minh Triết cũng không ngủ lại được nữa, bực dọc bứt bứt tóc bò xuống giường “Tiểu Lỗi, em được dạy dỗ kiểu gì vậy, sao vào phòng mà không gõ cửa?!”

Lý Tiểu Lỗi cười xấu xa “Gõ cửa làm gì chứ, em chính là đến bắt kẻ ‘thông dâm’ mà.”

Lý Minh Triết: ... (Đứa trẻ này nói chuyện thật khó nghe)

Đậu Đậu:... (Bị bắt quả tang rồi...)

Lý Minh Triết: Bắt được cái gì chứ?

Đậu Đậu khóc: ‘Thông dâm’...

Lý Minh Triết:...

29. Chương 29

CHƯƠNG 29: VẾT THƯƠNG NGHIÊM TRỌNG HƠN

‘Vận động kịch liệt’ cả một đêm, vết thương trên cánh tay Lý Minh Triết càng nghiêm trọng hơn, cả cánh tay sưng phồng lên, ngay cả gấp tay lại cũng không được, chỉ có thể trưng ra bộ mặt miễn cưỡng để bác sĩ bó bột.

Bác sĩ rất thắc mắc “Sao lại nghiêm trọng như vậy chứ?”

Đậu Đậu áy náy hổ thẹn ngồi bên cạnh, đầu cúi gằm xuống thấp.

Lý Minh Triết đưa mắt về phía Đậu Đậu, ngoắc ngón tay cảnh cáo Đậu Đậu “Tối qua bị người nào đó nắm chặt sống chết không chịu buông ra, ‘không cẩn thận’ vận 5 lần, ‘không cẩn thận’ đập 8 lần, bị găm 2 lần như ‘móng giò’, thịt người khi bị làm ‘lớp phòng hộ’ chống bom đạn công kích, cuối cùng bị ai đó ôm chặt làm gối gối đầu cả một đêm...”

Đậu Đậu: Khe hở đầu rồi, có chỗ nào có khe hở cho tôi chui xuống cái không?”

Bác sĩ lau mồ hôi: Không cần nói chi tiết như vậy chứ, tôi thực sự không muốn nghe khung cảnh chiến trường của trận ‘đại chiến’ tối qua của hai người đâu...

Trong đáy lòng của Lý Minh Triết đang cười xấu xa: Tôi chính là muốn cô ấy áy náy hổ thẹn, chính là muốn để người thứ ba biết được.

Bác sĩ mặt không biến sắc ngồi bó bột cẩn thận, đưa mắt nhìn Đậu Đậu một cái vẻ khó hiểu, đẩy đẩy chiếc gọng kính bằng vàng chuyên nghiệp “Vốn dĩ một tuần là vết thương sẽ khỏi, bây giờ muốn khôi phục ít nhất cũng phải mất một tháng.” Cảm nhiệt kể xem rồi lại đặt vào trong hòm thuốc “Tổng giám đốc, ngài hơi sốt hiện tại không rõ là do bị nhiễm lạnh hay là do vết thương gây ra, cần phải làm xét nghiệm máu.”

Còn bị sốt nữa?

Đậu Đậu lo lắng hỏi “Còn hơi sốt... có phải là do hôm qua bị dính nước mưa?”

“Không phải” Lý Minh Triết chẳng biểu lộ cảm xúc gì chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô “Có người tối hôm qua đã giành hết cả chăn, còn đuổi tôi bắt tôi đi tắt điều hòa.”

Tổng giám đốc đại nhân đáng thương chính là để trần phần thân trên như thế này, nằm rúm ró trên giường chịu lạnh, mới sáng sớm nước mũi đã chảy ra ướt hết cả gối rồi.

Đậu Đậu kinh hãi rz.

Lý Tiểu Lỗi nhàn rỗi vô vị lại lên đến, dựa vào cửa nhìn cánh tay bị bó bột của Lý Minh Triết với cái vẻ cười trên sự đau khổ của người khác, cười vô cùng hưng phấn, tuy nói những vết thương trên mặt đã gần khỏi rồi, chỉ còn lưu lại những vết mờ mờ tốt hơn rất nhiều so với mấy ngày trước, nhưng xem ra bộ mặt thay đổi hoàn toàn, chỉ còn đôi mắt to đen đảo từ bên nọ sang bên kia nhìn với dáng bộ ma quỷ khiến người ta không thể yên tâm.

Bác sĩ thu dọn xong hộp thuốc thì đứng dậy, đột nhiên nhìn thấy Lý Tiểu Lỗi, con người liền trời ra “Lỗi thiếu gia, mặt của cậu...”

Lý Tiểu Lỗi sờ sờ mặt, ánh mắt trợn trừng cảm giận nhìn Đậu Đậu đang đứng ở góc tường, nghiêng răng nghiêng lợi “Bị người ta đánh.”

Đậu Đậu tiếp tục cúi đầu áy náy hổ thẹn.

Trên đời này còn tồn tại người dám đánh Lý Tiểu Lỗi?

Bác sĩ mở to mắt nhìn theo hướng nhìn của Lý Tiểu Lỗi, hóa ra là cô gái nhỏ bé gầy gầy đang co rúm ở góc tường kia, cô ấy lại có thể đánh cho Lỗi thiếu gia sưng vù như đầu lợn mà vẫn có thể đứng đường hoàng trước mặt mọi người! ! Kì tích xuất hiện rồi...

Nghe nói mấy năm trước có một tên du côn chẳng biết sống chết đi cướp đồ của Lý Tiểu Lỗi, kết quả chưa đầy mấy ngày đã bị đánh cho đến hôn mê ở đầu đường trong lúc say, sau đó được bán đến ‘tiệm vịt’, đến giờ vẫn chưa thoát khỏi biển khổ phải bán mộng hàng đêm, còn có một nữ sinh đầu óc ‘bị trúng gió’ đặc biệt thích Lý Tiểu Lỗi, còn theo đuổi cậu ta, Lý Tiểu Lỗi cảm thấy phiền phức liền tự tay cạo sạch mái tóc dài và lông mày của cô ta...

Người ngoài đều nói, Lý Tiểu Lỗi mệnh rất nặng khắc chết cả bố mẹ mình.

Ân oán trong các gia đình quyền thế biết ít chút thì tốt, nên nếu có biết cũng vờ như không biết, bác sĩ xử lý xong vết thương, rất biết thân biết phận cầm hộp thuốc bỏ chạy luôn, Lý Tiểu Lỗi ngênh ngang bước vào, nhìn vào cánh tay bó bột và gương mặt trắng bệch của Lý Minh Triết, miệng chu lên một tiếng thở dài “Aizz, cô gái à, cô cũng thật là hung mãnh.”

Khẩu khí châm biếm như vậy... Đậu Đậu toát mồ hôi, chỉ hận không thể đập đầu vào tường.

Lý Minh Triết mặt vẫn vậy, giọng nói tuy có yếu ớt nhưng vẫn không kém sự tức giận “Tiểu Lỗi, ngày mai là kết thúc kì nghỉ quốc khánh, em thu dọn đồ đạc đi, chiều nay đưa em về.”

Lý Tiểu Lỗi ‘hừm’, chống tay vào hông “Anh quản em, em thích đi lúc nào thì sẽ đi lúc đó, bớt quan tâm chuyện của em đi, anh nên tự mình dưỡng bệnh cho tốt đi, đừng có để thành cái xác khô, anh cả ạ.”

Đậu Đậu lại một lần nữa cúi đầu xuống thấp hơn.

“Em...” Lý Minh Triết tức đến mức mặt vốn dĩ đã trắng bệch giờ trở lên tái xanh “mau quay về đi học đi.”

“Nói anh đừng quản em rồi, tôi qua lại còn làm nhiều việc làm suy nhược thính lực nữa?” Lý Tiểu Lỗi cong môi lên, nước bọt phun ra tứ tung “À, đúng rồi, tôi qua anh hai chạy ra ngoài uống say, là em phải đi đưa anh ấy về, nhưng mà cửa chiếc Lamborghini của anh ấy đã rụng mất một chiếc rồi.”

Đậu Đậu: Toát mồ hôi, cửa xe làm sao có thể rụng được...

Lý Tiểu Lỗi: Tôi làm sao mà biết được là cửa của nó phải kéo lên chứ, tôi mở không được, mới dùng lực đập nói ra bên ngoài...

Đậu Đậu: Khiếp, cái đó có thể đập ra, sức lực khỏe thật...

Lý Tiểu Lỗi: Do chất lượng xe của anh ấy không tốt.

Lý Vũ Hiên: ! ! !

Lý Vũ Hiên say rượu tỉnh lại, kinh hoàng khi phát hiện ra một bên cửa của chiếc Lamborghini của mình đã bị đập bay ra bên ngoài, mà không phải là hướng lên trên kiêu ngạo như bình thường, tức đến mức thiếu chút nữa thì hôn mê, Lý Tiểu Lỗi đứng một bên như người chẳng có liên quan gì vậy, mặt hưng phấn khiêu khích “Anh hai, em giúp anh sửa xe đó, chính là lấy linh kiện từ chiếc xe của anh cả.”

Lý Minh Triết: Cái gì ! ! !

Lý Vũ Hiên: Mày mày mày ! !

Đậu Đậu: Đứa trẻ này đúng là tư duy không giống người thường, tục ngữ gọi là, não tàn phế.

Do hàm lượng rượu trong máu của Lý Vũ Hiên còn cao, mà cánh tay phải của Lý Minh Triết lại bị bó bột, Đậu Đậu không biết lái xe, Lý Tiểu Lỗi biết lái xe nhưng không có bằng lái, bốn người chỉ có thể bực tức tìm hai người tài xế lái hai chiếc xe quay lại thành phố.

Hai chiếc xe, Đậu Đậu không chút do dự luôn lên chiếc Lexus của cùng Lý Minh Triết.

Hành động có ý thức này chủ yếu là vì Đậu Đậu cảm thấy áy náy hổ thẹn, vẫn là mình đã ‘giày vò’ người ta cả đêm, tay thì bị thương người thì sốt, sắp không sống được nữa rồi, cho nên Đậu Đậu đương nhiên lý giải nghĩ rằng mình nên đi cùng xe để chăm sóc anh, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt vô cùng xấu của Lý Vũ Hiên.

Lý Vũ Hiên sáng sớm nay tỉnh dậy, cảm thấy cơn say vẫn chưa hết hẳn, Lý Tiểu Lỗi thì ngồi một bên thổi gió lạnh “Hey, anh đúng là say rất đúng lúc, hai người người ta đã thân mật như thế rồi, anh còn chạy ra ngoài uống say đến thừa sống thiếu chết, xem đi, hai người đó đã ‘chơi’ với nhau rồi, không cần anh nữa.

Lời của Lý Tiểu Lỗi còn văng vẳng giống như sét đánh bên tai, vốn dĩ không tin, nhưng nhìn thấy cô ấy luôn đỡ cánh tay của Lý Minh Triết, cẩn trọng hỏi han, khuôn mặt và tâm trạng tràn đầy sự quan tâm lo lắng, thậm chí đến hành lý cũng xách giúp anh ấy, hết lòng hết dạ quan tâm cho anh ấy như thế này, nếu nói tối qua không xảy ra bất cứ chuyện gì, có đánh chết cũng không tin.

Đậu Đậu, em thật sự cùng với anh ấy...

Trong mắt Lý Vũ Hiên tràn đầy sự đau đớn không thể che giấu được, tà khí lộ ra, Lý Tiểu Lỗi còn nhẫn tâm ở bên cạnh chọc gậy bánh xe “Đừng nhìn nữa, cô ấy sắp thành chị dâu của anh rồi, đến một còn gà tàn phế cũng không chinh phục được vậy mà còn dám xưng là sát thủ tình trường nữa, thật mất mặt quá.”

Lý Vũ Hiên vừa tức vừa hận, tóm lấy Lý Tiểu Lỗi ném vào trong xe, chẳng chút khách khí bóp cho cậu ta một cái.

Lý Tiểu Lỗi bị bóp tóc tai cũng rũ ra một bên, tức giận lấy điện thoại ra gọi về cho ông nội kể tội, chẳng mấy chốc ông nội đã gọi điện đến, chửi cho Lý Vũ Hiên một trận, còn cắt mất nửa năm sinh hoạt phí, Lý

Vũ Hiên cười lạnh lùng “Mẹ nó chứ ông đây cũng không thềm một đồng của nhà họ Lý.” Tiếp đó tắt điện thoại, ông nội ở bên đó tức giận tý nữa thì mất mạng, mắng chửi mấy đứa cháu này chẳng đứa nào có thể làm cho ông bớt lo lắng một chút.

Một đứa ngày này sang ngày khác trốn học đánh nhau việc gì cũng có, một đứa thì phản nghịch lêu lổng bên ngoài làm những chuyện bại hoại thanh danh, một đứa thì sắp 30 tuổi rồi mà vẫn chưa tìm được bạn gái, muốn cho ông đoạn tử tuyệt tôn hay sao?!

Lý Minh Triết ôm cánh tay ngồi ở ghế sau nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bộ dạng rất mệt mỏi, sắc mặt cũng không tốt, cả cơ thể mệt mỏi, lông mày của anh hơi nhăn lại, dường như cánh tay rất đau, Đậu Đậu càng cảm thấy áy náy hơn, hạ quyết tâm sẽ hầu hạ chăm sóc tử tế đến lúc vết thương của anh bình phục.

Đến thành phố, ông nội phái người đến đón Lý Tiểu Lỗi về, Lý Minh Triết xuống xe muốn tiến, Đậu Đậu cũng xuống xe, dìu đỡ bên phía cánh tay bị thương của Lý Minh Triết, Lý Vũ Hiên nhìn thấy hai người thân mật như vậy hỏa khí bùng lên trong mắt.

Lý Tiểu Lỗi biểu hiện như đang xem 3 người diễn kịch, khước miệng nhếch nhếch lên.

Ba người này, chắc chắn có vấn đề.

Do mấy ngày hôm nay đối xử tương đối hài lòng, khi sắp đi Lý Tiểu Lỗi còn hào phóng tặng mỗi người một câu, câu tặng Lý Minh Triết là “May mà là gãy tay, nếu như gãy phần dưới, vậy chắc là có cảnh kẻ khóc người cười rồi.”

Lý Minh Triết cắn răng, mặt u ám nói “Tay anh không bị gãy.”

Câu tặng Đậu Đậu là “Cô gái, tuy cô cứu máy ảnh của tôi, nhưng loại dùng khổ nhục kế để thu hút tôi như cô trong mắt tôi đó là hành vi vô cùng dễ tiện tôi rất ghét, càng thêm khinh bỉ cô hơn, nói với cô lần cuối cùng, sau này không nên diễn loại kịch này nữa, tôi sẽ tuyệt đối không bao giờ thích loại con gái không mộng, không ngực, không có sức hấp dẫn như cô!”

Đậu Đậu lau mồ hôi “Xin cậu cứ duy trì trạng thái này, đi tự nhiên không tiến.”

Lý Tiểu Lỗi vỗ vỗ cánh tay của Lý Vũ Hiên, cười hì hì ném đạn pháo “Anh hai, quên mất không bảo anh, hôm qua trên đường đưa anh từ quán rượu về có một tên GAY nhìn rất baby hỏi xin số điện thoại của anh, em nói với anh ta rồi, em còn nói, anh thích ở phía dưới, dường như anh ta rất vui vẻ.”

Lý Vũ Hiên nghiêng răng, mặt mũi hung tợn “Vậy tên đó nói gì không?”

Lý Tiểu Lỗi nói “Anh ta nói hôm nay sẽ đến tìm anh chơi 419 (tình một đêm) , bảo anh tắm rửa sạch sẽ ngồi đợi anh ra.”

Lý Vũ Hiên:...! ! !

Đưa Lý Tiểu Lỗi đi, ba người mệt mỏi trở về biệt thự, cả một tuần nghỉ lễ, tất cả đều bị tên Lý Tiểu Lỗi đáng chết đó làm cho mệt mỏi, Lý Vũ Hiên vừa tỉnh rượu lập tức đưa chiếc xe của mình đi sửa, Lý Minh Triết kéo cánh tay bó bột nằm trên sofa như thi thể, Đậu Đậu thì bận rộn thu dọn nhà cửa làm cơm giặt quần áo và chăm sóc bệnh nhân.

Từ nhà bếp bay ra một hương thơm ngào ngạt, tiếng máy giặt kêu ầm ầm ở trong nhà tắm, tiếng máy hút bụi kêu vo vo khắp phòng khách, căn phòng chẳng có chút sinh khí nào được người con gái bé nhỏ này làm cho nhộn nhịp hẳn lên, Lý Minh Triết nhắm mắt mỉm cười, cô gái này ở đâu, ở đó sẽ có sinh khí.

Trên cầu thang, Đậu Đậu đang lau sàn mồ hôi túa ra như tắm.

Chăm chỉ làm việc, lấy công chuộc tội!

Khi ăn tối, một bát canh móng giò lợn được bưng đến trước mặt Lý Minh Triết, Lý Minh Triết sầm mặt “Anh không uống loại đồ này.”

Đậu Đậu nói nghiêm túc “Ăn gì bổ nấy.”

Lý Minh Triết trừng mắt.

Đậu Đậu lập tức thấp đi mấy phần, nhỏ tiếng thở thẽ nói “Anh uống chút đi, em đã hầm ba giờ rồi...”

Thần sắc Lý Minh Triết lúc này mới dịu lại một chút, dùng tay trái múc một thìa canh nếm thử một miếng, ừm, mùi vị cũng được, không có cái vị ngấy đặc trưng, xem như có thể uống, Đậu Đậu nhìn anh dùng cánh tay phải bóc bột khó khăn ăn cơm, liền mềm lòng bón cơm cho anh, Lý Minh Triết thì vui vẻ hưởng thụ, giống như một đại thiếu gia lúc thì đòi ăn cái này lúc thì đòi uống cái kia.

Chẳng mấy chốc, Lý Vũ Hiên về nhà, vừa vào cửa thì nhìn thấy ngay hai người đang ngọt ngào bón cơm cho nhau, chẳng nói lời nào mặt hầm hầm đóng sầm cửa đi, Đậu Đậu cúi đầu thở dài tiếp tục bón cơm, có một chút lơ đãng.

“Em lo lắng cho cậu ấy?” Lý Minh Triết sầm nét mặt hỏi.

Đậu Đậu lắc đầu “Không có.”

“Vậy sao em lại đưa thìa vào mũi anh làm gì!”

“...! ! !”

30. Chương 30

CHƯƠNG 30: LẤN DƯỚI ĐẤT

Lý Vũ Hiên ngày nào cũng đến tận đêm khuya mới về nhà, lần nào về cũng đập cửa đánh ‘rầm’ một tiếng, kiểu gây sự chú ý.

Đậu Đậu đã đi ngủ từ sớm rồi cũng bị tiếng ồn dưới lầu làm cho tỉnh giấc, đoán chắc chắn là Lý Vũ Hiên về nhà liền dậy đi dép xuống dưới lầu xem, dưới lầu tối om om, một bóng đen nằm im sõng soãi trong bóng tối không động đậy gì.

“Hồ Ly?”

Không có động tĩnh, Đậu Đậu lần mò trong bóng tối xuống lầu, mở đèn phòng khách lên, Lý Vũ Hiên đã say khướt, mặt nằm sấp xuống chân tay dằng ngang ra dưới nền đất, quần áo trên người xộc xệch tả tơi, trên cổ còn in mấy vết cào hồng hồng mờ ám, nhếch nhác thảm hại vô cùng.

Cô gái... hoặc là anh chàng mạnh mẽ nào vậy?! Lại có thể lờ ra tay với chiếc cổ trắng như thế này?! Hu ~~~()b hình như đúng như Lý Tiểu Lỗi nói, có một con tinh tinh lớn muốn tìm anh ta chơi 419 gì đó, 419? Ừm, về lên “baidu” (ND: trang tìm kiếm thông tin của Trung Quốc, giống như Google ở Việt Nam) tra một chút...

Làm sao có thể ngủ dưới đất như thế này được, Đậu Đậu phải ngồi xuống vực anh ta dậy, hơi rượu nồng nặc phả vào mặt, Lý Vũ Hiên mềm rũ ra người uốn éo như một con rắn lớn vậy, nặng đến mức Đậu Đậu cố hết sức kéo cũng chẳng nhích lên được chút nào, mệ đến mức thở phì phì “Hồ Ly... anh nặng quá... haiza...”.

Lý Vũ Hiên nhắm mắt nằm sõng soãi trên mặt đất như hôn mê vậy, đến hơi thở cũng nhỏ đến mức không nghe thấy.

Chuyển không đi, chỉ có thể ngủ dưới sàn nhà, Đậu Đậu chạy hùng hục lên lầu lấy chăn và gối, rồi lại chạy hùng hục xuống dưới lầu kéo người lên chiếc thảm lông cừu, buổi tối đầu thu gió đêm cũng đã lạnh, người bị say rượu rất dễ bị nhiễm lạnh, lấy chăn đắp cẩn thận lên người Lý Vũ Hiên, Đậu Đậu nhấc đầu Lý Vũ Hiên nhét gối vào bên dưới, nếu như sáng mai Lý Vũ Hiên bò dậy từ dưới thảm, phát hiện ra trên mặt toàn là vết in hình hoa văn của thảm chắc chắn sẽ gào ầm lên là bị hủy hoại dung mạo thôi.

Ý, chất dịch... lấp lánh?

Đậu Đậu không cưỡng lại được đưa tay ra sờ sờ vào ‘nước’ dính trên mặt Lý Vũ Hiên.

Nhìn thật kỹ, trong hai mắt đang nhắm chặt của Lý Vũ Hiên đang chảy ra chất dịch lấp lánh đó, đến đỉnh mũi nhìn cho kỹ cũng thấy hơi rung rung, Đậu Đậu hơi bất ngờ, rồi kinh ngạc, vội lắc lắc vai Lý Vũ Hiên “Ồ Ly,Ồ Ly, tỉnh lại...”

Lý Vũ Hiên không những không tỉnh lại, trái lại còn thu mình cuộn tròn lại như chú hồ ly nhỏ bị người ta ức hiếp vậy, dường như đang muốn ẩn mình đi, trong đêm yên tĩnh chỉ có hơi thở gấp gáp và thỉnh thoảng vang lên tiếng nấc.

Hóa ra anh ấy đang... khóc.

Trong ấn tượng Lý Vũ Hiên luôn luôn hiện lên với một cặp mắt hồ ly gian manh dài và nhỏ, là con hồ ly thích cười diên diên khủng khiếp làm loạn chọc ghẹo người khác tức giận, từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy anh ta yếu đuối thế này, giờ chẳng biết phải an ủi thế nào, làm sao có thể nghĩ được anh ấy cũng có lúc mềm yếu đến tột cùng như thế này, chỉ biết trốn tránh mình, tiếng khóc nấc u buồn vọng ra từ trong chăn.

Đậu Đậu đột nhiên cảm thấy miệng cứng đờ lại đến một câu an ủi cũng không cất lên lời.

Lý Vũ Hiên đang vui mình trong chăn khẽ run run vai, dường như đang hết sức cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, thậm chí tiếng khóc cũng bị nén chặt lại gần như chẳng cảm thấy được, nhưng Đậu Đậu vẫn cảm thấy được, anh ấy rất đau lòng, rất cần sự ấm áp.

Nhưng...

Đậu Đậu nhìn lên căn phòng của Lý Minh Triết ở trên lầu.

Lý Vũ Hiên kìm nén để tiếng khóc không phát ra thành tiếng, lồng ngực bị đè nén đau tức dường như muốn nổ tung ra, không biết tại sao lại bộc phát ra như thế này, có lẽ ra do đã phải kìm nén quá lâu rồi, mình tự thẹn không bằng người, cô ấy dựa dẫm trong lòng của người khác, từng chút từng chút một, luôn luôn phớt lờ chẳng để ý đến mình, Lý Vũ Hiên, mày đúng là đồ vô dụng, từ khi được sinh ra mày đã được định là một kẻ thất bại, cô ấy nhìn thấy mày yếu đuối vô dụng như thế này, sợ rằng trong lòng cô ấy, mày chẳng còn cách nào để thay đổi hình tượng nữa rồi.

Cô ấy chắc chắn sẽ chẳng thêm để ý đến mày... cô ấy chắc chắn sẽ chẳng thêm quan tâm đến mày...

Bởi vì mày quá xấu xa...

Nước mắt tuôn ra ào ào thấm ướt cả chiếc chăn đắp trên người, trong chiếc ăn ẩm ướt, Lý Vũ Hiên thở rất khó khăn, nhưng dù có như vậy vẫn không chịu nhúc nhích ra ngoài, chỉ muốn vĩnh viễn cách ly hoàn toàn với cái thế giới lạnh lẽo không có tình người này, càng không muốn nhìn thấy bất kì khuôn mặt quen thuộc hay xa lạ nào, tất cả đều khiến người ta cảm thấy căm ghét.

“Tạch.”

Một âm thanh khẽ vang lên, tất cả các bóng đèn trong phòng khách vụt tắt, thế giới lại một lần nữa chìm trong bóng tối.

Chất dịch ấm nóng từ mắt chảy qua mũi rồi chảy xuống dưới làm cho mũi bị tắc nghẽn rất khó chịu, cuối cùng thì cô ấy đi rồi, cô không ấy muốn nhìn thấy người đàn ông vô dụng như thế này, cô ấy thích là người lúc nào cũng kiêu ngạo phong độ khí thế mạnh mẽ chứ không phải là kẻ nhếch nhác thảm hại hạ tiện giống như mình thế này...

Đột nhiên, chân của Lý Vũ Hiên bị giẫm vào.

“Ai za...”

Đậu Đậu khẽ kêu lên, ngồi xuống xoa xoa cái chân bị giẫm của Lý Vũ Hiên “Không phải em cố ý đâu...”

Hóa ra cô ấy không đi?!

Lý Vũ Hiên có rúm người lại, vênh tai lên nghe động tĩnh, hình như cô gái này đang ảo não ngồi một bên, men theo đường cong của chăn tìm kiếm mình, đột nhiên cơ thể bị sập lại, tiếp đó lại bị sập gần thêm một

chút, cô ấy như con mèo vậy, đang tìm kiếm chỗ nằm thoải mái, bao phủ lên, duỗi chiếc eo lưng nhấc ra, rồi nằm ngủ lưng biếng.

Đợi rất lâu mà không có động tĩnh, Lý Vũ Hiên nhẹ nhàng gỡ chăn ra, nhờ ánh sáng của mặt trăng, nhìn trộm người đang nằm ngủ cạnh chân mình, Đậu Đậu ôm một đồng chăn, hai chiếc chân lộ ra ngoài vấy ngủ đang kẹp chặt chiếc gối gối đầu ngủ rất ngon lành.

“Đậu Đậu?”

Đậu Đậu ngáy khò khò, trở mình, làm rơi chăn ra ôm chặt lấy chân của Lý Vũ Hiên, đưa miệng day day “Đoàn Đoàn... mày không cạo lông à... (day day miệng) nếu cạo lông ra sofa ngủ...”

Đoàn Đoàn?!

Lý Vũ Hiên tối sầm mặt, nhớ lại có lần Đậu Đậu đã kể qua, trước đây cô ấy có nuôi một con chó nhỏ, bởi vì béo quá nên gọi là Đoàn Đoàn, sau này đau bụng mà chết, Đậu Đậu khóc rất lâu.

“Hu ~ ~ Đoàn Đoàn...”

Nền nhà rất cứng, Đậu Đậu ngủ rất không thoải mái, không ngừng lăn qua lăn lại, Đoàn Đoàn trong mộng dường như lại béo ra rồi, cơ thể nặng như vậy lại còn đè lên người mình, cái lưng nóng hôi hổi liếm liếm khắp mặt cô, nước dãi nóng thật khó chịu “Wu... Đoàn Đoàn... wu... đừng liếm nữa... nhột chết mất...”

Đậu Đậu trong lúc ngủ say đẩy Đoàn Đoàn ra, cố sức đẩy rồi đẩy.

Nhưng Đoàn Đoàn căn bản không nghe lời, mặt nhột không chịu được, không những liếm hết mặt cô mà còn liếm cả cổ cô, cuối cùng còn quấy quấy chiếc đuôi của mình vào miệng cô, nhớ lại trong bữa cơm tối gặm hơn nửa chiếc giò heo, Đoàn Đoàn chắc là ngửi thấy mùi giò heo trên miệng cô, Đậu Đậu sợ hãi vội bịt miệng lại “Đoàn Đoàn... đừng... ngày mai tao sẽ cho mày ăn xương...”

Đoàn Đoàn cuối cùng cũng biết nghe lời, ngoan ngoãn đưa đám lông xồm xoàm ra khỏi miệng, nhưng vẫn chưa rời hẳn đi, mà nằm xuống bên cạnh mình ngủ, ấm ấm, mềm mềm, ôm thật là dễ chịu, ừm, thật sự rất mềm... véo một cái... ừm... véo một cái nữa...

Ngày hôm sau, Đậu Đậu tỉnh dậy từ một đồng chăn, mơ mơ màng màng dụi mắt “Ồ Ly, sao anh ở trong phòng của em?”

Lý Vũ Hiên vỗ trán, bệnh cũ của cô gái này lại tái phát rồi.

Đậu Đậu đã từng đau khổ ám ức, Diên Tĩnh luôn mắng cô có bệnh, bởi vì Đậu Đậu lần nào nửa đêm đi vệ sinh xong cũng đi về nhầm phòng, lần nào cũng chạy đến giường của Diên Tĩnh, sau đó thì đập người đang ngủ say trên giường xuống đất rồi ngủ ngon lành, ngày hôm sau mới sáng sớm đã mơ màng hỏi Diên Tĩnh tại sao lại chạy đến ngủ trên sàn nhà phòng cô, lần nào cũng làm Diên Tĩnh tức phát điên lên.

Lý Vũ Hiên đưa tay cốc cốc vào trán của Đậu Đậu ngốc nghếch “Đậu đậu, em đang ngủ trong phòng khách đó!”

Đậu Đậu mở trừng mắt nhìn ngó xung quanh ‘hoảng hốt nhận ra’ “Ồ, hóa ra em lại có thể lăn từ phòng ngủ xuống phòng khách à...”

Lý Vũ Hiên vỗ trán: Đậu Đậu à, sao em lại có thể đáng yêu như vậy chứ?”

Đậu Đậu vò đầu bứt tóc làm đầu rối như tổ quạ nghĩ mãi mới nhớ ra chuyện tối qua, cẩn trọng nhìn sắc mặt Lý Vũ Hiên, phát hiện ra chẳng có chút biểu hiện tiêu suy sụp bị thương nào, mới lên lút thở phào.

Lý Vũ Hiên đứng lên, gấp chăn lại, chẳng nói lời nào ôm chăn lên lầu trên.

Tối qua bị cô ấy phát hiện... thật mất mặt quá...

Tuy chẳng nói một lời an ủi nào, nhưng cơ thể mềm mại của cô ấy ngủ ngon lành bên cạnh mình, cùng với mình trải qua một đêm buồn bã dài đằng đẵng, cơ thể ấm áp, lặng lẽ quan tâm, khiến cho dòng máu lạnh lẽo của Lý Vũ Hiên lại một lần nữa được hun nóng lên, đã từng ngủ qua với không ít phụ nữ, nhưng có thể vào được tim của mình chỉ có mình cô ấy.

Đậu Đậu, có em ở bên cạnh anh thì tất cả phụ nữ trên thế giới này đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lý Vũ Hiên không thể hiện ra ngoài mặt lạnh băng không nhìn cô, Đậu Đậu lặng lẽ theo phía sau, theo thẳng vào trong phòng, mới khó khăn mở miệng hỏi “Hồ Ly, tối qua anh đi làm gì vậy, sao mà về muộn như thế, còn uống nhiều rượu như vậy nữa?”

“Chạy ra ngoài lượn” Lý Vũ Hiên thản nhiên nói, lòng dạ để tận đâu đâu xếp gấp lại ga giường “Uống rượu tính làm gì chứ, tôi thường xuyên độ rượu với người ta, say đến mức ba ngày sau vẫn chưa tỉnh lại, nếu như em không thích thì lần sau không cần để ý đến anh nữa, dù gì anh cũng là như vậy đó.”

Nghe thấy ngữ khí tự hạ thấp mình như vậy khiến cho Đậu Đậu cảm thấy hơi có chút không thoải mái trong lòng, cô cảm thấy Hồ Ly đã từng trải qua sự yếu đuối như đêm qua, đã từng giãy vò bản thân mình, bảo vệ che giấu vẻ sèo của mình, cự tuyệt tất cả những người và việc có thể làm tổn thương đến anh ấy lần nữa, bao gồm cả mình người luôn làm tổn thương anh ấy hết lần này đến lần khác...

Đậu Đậu đứng ở đó vô cùng ngượng ngập.

Lý Vũ Hiên chẳng để ý đến cô tự mình đi vào trong phòng tắm, nhìn đồng áo sơ mi bị người nào đó xé vứt thành một đồng, ghê tởm ném vào thùng rác, làm sao có thể nghĩ được rằng mình lại có quan hệ thực sự với anh chàng búp bê mạnh mẽ này, còn đáng ghét gọi cái gì là ‘mật ngọt’, ‘bảo bối’, đúng lúc tâm trạng không vui muốn tìm chỗ trút giận, vừa hay nói luôn vị trí của mình với anh chàng mạnh mẽ kia, bảo anh ta đến tìm mình.

Lý Vũ Hiên tự tin là mình đã đánh nhau nhiều năm như vậy chưa từng bị thua, nhưng thật không ngờ anh chàng mạnh mẽ kia rất cẩn thận, lại còn mang theo thuốc, Lý Vũ Hiên không để tâm nên đã bị bỏ thuốc, may mà chỉ là chất gây mê, lượng gây mê không đủ, Lý Vũ Hiên mới có thể chạy thoát khỏi tay tên kia, chân nam đá chân chiêu vào cửa thì không thể động đậy nổi nữa.

Luyện tập, mình đây không đi tìm người mà lại rơi vào chỗ đám tinh tinh đáng chết kia!

Theo công phu tắm rửa của Lý Vũ Hiên, Đậu Đậu dùng laptop của anh ta để lên mạng tra về 419, sau đó kinh hoàng hoảng hốt...

Hồ Ly mặc trên người bộ đồ rách nát, còn có mấy vết cào ở trên cổ, ừm, đúng đúng, sáng sớm hôm nay khi đi lên lầu, chân cũng có chút không được bình thường (... Ngủ một đêm trên nền nhà cứng chân tê cả rồi), lẽ nào là... là! ! ! ! ! !

Đậu Đậu túa mồ hôi ướt sũng lưng.

Tuy không có kinh nghiệm thực tiễn, nhưng khi học đại học bị Điện Tĩnh ‘cưỡng ép’ xem mấy bộ GV, miễn cưỡng cũng xem như có chút tri thức lý luận, xem bộ trang phục bị xé như thế kia, lại thêm sự liên tưởng vô cùng phong phú, chốc lát đã tưởng tượng ra cục diện Hồ Ly đẹp đẽ bị người ta chơi đùa ức hiếp làm mấy hành vi cưỡng bức cảm thấy bị phản vô hạn, không tìm được mặt mũi đỏ bừng lên tìm đập thành thịch.

Chẳng trách Hồ Ly sáng sớm hôm nay lại nói năng kỳ quái như vậy, hóa ra là bị người ta... (hự hự)

Lý Vũ Hiên lau đầu rồi mới ra ngoài, phát hiện ra Đậu Đậu đã đi rồi, ga giường đã được thu dọn gọn gàng, trên mặt có đặt thuốc tiêu viêm và một gói bông, còn có một tờ giấy nhỏ.

“Hồ Ly, chẳng qua chỉ là bị chó cắn một cái thôi, đừng để ở trong lòng, chịu khó dưỡng thương, tự mình bôi thuốc, PS: Sau này đừng tìm đám tinh tinh chơi nữa, muốn tìm thì tìm người mà mình có thể đánh thắng được.

Lý Vũ Hiên:...! ! (Ông đây không chịu thiệt! ! ! Oa ya ya! ! !)

Do tổng giám đốc bị thương phải bó bột đi lại không tiện chỉ có thể ở nhà giải quyết công việc, Hùng thư ký đành phải vất vả chạy hùng hục đến công ty lấy văn bản và máy tính của tổng giám đốc, đem văn kiện chỉnh lý lại, rồi lại chạy hùng hục về nhà, khi tổng giám đốc làm việc, Đậu Đậu còn phải đi làm cơm cho bệnh nhân, hai người bệnh.

Lý Vũ Hiên nhàn rồi không có việc gì làm, muốn ra ngoài giúp, mắt Đậu Đậu quét qua quét lại chỗ hai cánh môn của Lý Vũ Hiên, mặt quan tâm nói “Không cần đâu, trên người anh còn có vết thương, không thuận

tiện...”

Sắc mặt Lý Vũ Hiên nhất thời tái xanh, lập tức xông ra cửa đi mất dạng.

Đậu Đậu:... (Quả nhiên là bị chuyện kia, tính khí đã xấu đi rất nhiều...)

Lý Minh Triết sốt nhẹ mãi vẫn không giảm, bảo anh ấy đi bệnh viện anh ấy không chịu đi, Đậu Đậu hết cách, đành phải làm một nồi canh gà nóng hôi hổi, nồm nóng bón cho anh hơn nửa bát to, chỉ hi vọng canh nóng có thể làm toát mồ hôi để giảm sốt, nhưng đợi nửa ngày, nhìn người ta chẳng toát ra chút mồ hôi nào, lại vội vàng chạy đi hầm một bát canh đường gừng, rồi đổ ra, dùng chăn cuốn chặt lại, Đậu Đậu xin ý kiến của thượng cấp “Minh Triết, anh ngủ một chút nhé.”

Chẳng chịu nghỉ ngơi làm sao có thể khôi phục sức khỏe được chứ?

Tay trái Lý Minh Triết cầm văn kiện, dùng tay phải bó bột khó khăn phê duyệt sửa chữa lên trên, sắc mặt rất tiêu tụy, trả lời lạnh băng băng “Không có thời gian.”

Đậu Đậu khẩn cầu “Anh mà không hạ sốt thì sẽ thành tên ngốc đó.”

“Sốt nhẹ không sao.”

“Nhưng mà...”

“Em ra ngoài đi, ồn quá anh không tập trung làm việc được.”

Sắc mặt tổng giám đốc đại nhân đã xấu đến mức khác thường, khí lạnh băng băng đã phát ra, dường như bát canh gà và bát nước đường gừng kia đều sôi hồng hồng không rồi, đừng nói đến chuyện toát mồ hôi, ngay cả lớp băng giá trên bộ mặt của người ta còn chẳng tan chảy chút nào nữa là.

Đậu Đậu đá đá chân đi ra khỏi phòng, miệng buồn bã chảy dài xuống.

Lý Vũ Hiên từ trong bếp đi ra, liền đóng cửa nhốt chặt mình trong phòng ngủ liền một mạch đến trưa, Đậu Đậu thì gọi điện thoại cho Điền Tĩnh, úp úp mở mở hỏi nếu như táo bón thì ăn gì nhỉ, Điền Tĩnh ở đầu dây bên kia hét lớn đến rung chuyển cả nhà, không thể không hỏi là ai bị táo bón, còn khó để có thể tin rằng hóa ra mấy anh đẹp trai cũng có thể bị táo bón, Đậu Đậu ở bên này mồ hôi đầm đìa, cuối cùng chỉ có thể tự nhận là mình bị như vậy mới có thể lừa được Điền Tĩnh.

Bưng bát cháo trắng được nấu rất kỹ vào phòng Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên nhìn thấy bát cháo, mặt lập tức tái xanh, vội vàng đuổi người ra ngoài.

Đậu Đậu ngồi trên ban công mặt mũi ủ rột khổ não, hai người này làm sao vậy?

Đậu Đậu không biết, tối qua cảnh cô cùng ngủ với Lý Vũ Hiên trên sàn nhà vì lo lắng cho anh ta đã bị Lý Minh Triết nhìn thấy, càng xui xẻo hơn nữa là toàn bộ cảnh Lý Vũ Hiên hôn trộm khi cô ngủ say cũng bị anh trai anh ta nhìn thấy hết, cho nên tổng giám đốc đại nhân mới tức giận như vậy.

Lý Vũ Hiên... aizz, đừng nói làm gì, bất kì người đàn ông nào bị người con gái mình yêu hiểu lầm là mình bị đàn ông cưỡng hiếp đều sẽ vô cùng buồn bã (thật gần bướng...)...

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Khi Châu Long phát gọi điện đến Đậu Đậu đang buồn bã nhớ nhó, vội vàng chạy ra ngoài nghe điện thoại “Châu tổng...”

“Sao vậy, giọng nói sao mệt mỏi vậy?”

“Bởi vì...” Đậu Đậu nhìn hai người đang làm mình làm mẩy trên lầu, cảm thấy chuyện gia đình như thế này vẫn là không nên ca thán với Châu Long Phát thì tốt, thế là mới bịa lý do “Không có chuyện gì, có thể là do mấy ngày nghỉ chơi mệt quá.”

“Có thời gian không, trưa hôm nay.”

“Hu ~ ()b, tổng giám đốc gần đây ở nhà dưỡng bệnh, có thể thời gian này tôi không có cách nào đi gặp anh được.”

Châu Long Phát hỏi “Anh ấy sao vậy?”

Đậu Đậu thở dài, giải thích qua loa “Tổng giám đốc anh ấy... bị thương.”

“Vì sao vậy?”

“Ừm... là vì... tôi... chuyện đó...”

Cô gái nhỏ cảm thấy vô cùng khó xử, ấp ảp ứng ứng mãi cũng không nói được nguyên nhân, Châu Long Phát khéo léo chuyển chủ đề, cười nói “Tôi biết rồi, có thời gian tôi sẽ đến thăm anh ấy, cô nghỉ ngơi cho tốt nhé, cổ họng có hơi khản, uống nhiều nước một chút.”

“Ồ, vâng.”

Kết quả, Châu Long Phát buổi chiều gọi điện đến nói tối sẽ đến thăm vết thương của tổng giám đốc Lý Minh Triết và cô.

Lý Minh Triết rất coi trọng thể diện, đối với cử chỉ và hình tượng của mình luôn nghiêm cẩn hà khắc, không chút cẩu thả, đương nhiên sẽ không muốn để cho tình địch đối thủ của mình nhìn thấy bộ dạng mình bị bó bột thảm hại như ngày hôm nay, vậy là lại tròng mắt lườm Đậu Đậu “Ai cho phép em nói với anh ta là anh bị thương?!”

Bị mất giá trước mặt tình địch, hừm, không thể được!

Đậu Đậu cúi đầu, ấp ảp nói “Anh ấy muốn đưa em đi ăn cơm, em nói em phải ở nhà làm cơm cho anh, sau đó anh ta hỏi vì sao không đi làm, em mới nói anh ở nhà dưỡng thương...”

Lý Minh Triết: ... (Em cũng thật thà thật!)

“Bảo anh ta không cần đến, anh không muốn có người làm phiền.”

“Nhưng... em đã đồng ý với anh ấy rồi... Minh Triết, từ chối ý tốt của Châu Long Phát không tốt lắm đâu...”

Đậu Đậu cẩn trọng thỉnh cầu, Lý Minh Triết ngồi trên giường tức giận, đột nhiên trong óc lóe lên, liền cười, đã muốn đến vậy cứ đến đi, hình tượng có kém đi một chút cũng chẳng sao, vết thương đó dù sao cũng là vì cô ấy mà bị.

Thế là đúng giờ cơm Châu Long Phát đến thăm rất đúng giờ.

Đậu Đậu không hiểu vì sao Lý Minh Triết lại nhất định muốn gọi Châu Long Phát đến vào đúng bữa cơm, thông thường đến thăm bệnh thì không nên ăn cơm ở nhà người ta, Châu Long Phát cũng vậy, nghe đến chuyện này cũng chẳng có phản ứng gì, cười he he rồi đồng ý, Đậu Đậu bận trước bận sau chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn, đang dọn dẹp đồ làm bếp thì Châu Long Phát mang 1 cân hải sâm đến.

Đậu Đậu lau lau mồ hôi lạnh, nhận hai hộp hải sâm giá trên vạn tệ mang vào nhà bếp.

Quả nhiên người giàu có có khác.

Hàn huyên một chút, Lý Minh Triết mời Châu Long Phát cùng dùng cơm, Lý Vũ Hiên cũng xuống lầu ăn cơm cùng mọi người, sắc mặt rất xấu, mắt nhìn Châu Long Phát chằm chằm như có thể phóng ra vạn mũi kim.

Đậu Đậu chạy trước chạy sau bày đồ ăn, rót nước chanh.

Lý Minh Triết nhìn Đậu Đậu chỉ chỉ vào cánh tay bó bột của mình như đại gia, nhưng lại nhìn xem biểu hiện sắc mặt của Châu Long Phát, Đậu Đậu siêu không nhạy bén cuối cùng cũng hiểu ra là chuyện gì.

Ăn cơm gì chứ, rõ ràng là con sói gian ác này muốn mình bón cho ăn, anh ấy đang muốn thị uy với Châu Long Phát đây!

“Ngây ra gì vậy, nhanh lên.”

Lý Minh Triết không nhẫn lại dùng cánh tay bó bột gõ gõ xuống bàn, nhắc nhở Đậu Đậu không được chỉ chuẩn bị đồ ăn mà quên đi nghĩa vụ nên có của mình, đó chính là hầu hạ anh ấy ăn cơm.

Đậu Đậu cúi thấp đầu chẳng dám nhìn ai, cầm đũa gấp một bát đầy thức ăn rồi bưng qua ngồi xuống cạnh Lý Minh Triết, dùng thìa xúc từng miếng một bón cho con sói gian ác, thức ăn trong bát được bón đầy mồm Lý Minh Triết, mặt Lý Minh Triết không che giấu được sự đắc ý vô cùng, lại còn giả vờ làm bộ mặt lạnh như núi băng cười ‘khêm tốn’ với Châu Long Phát “để Châu tổng chê cười rồi.”

Châu Long Phát vẫn điềm đạm thản nhiên mỉm cười khách sáo.

Lý Vũ Hiên không chịu được nữa mặt dài ra như cái bơm, nói năng có chút ghen tuông “Chẳng qua chỉ là bị thương ở tay phải bó bột, làm trò gì chứ.”

Lý Minh Triết cũng không chẳng hy vọng gì cậu em của mình khủy tay có thể cử động được, không đồng ý, chỉ chỉ vào bát canh móng giò ở phía xa, dùng sắc mặt ra hiệu, Đậu Đậu vội vàng chạy đi múc canh, dùng miệng thổi cho canh nguội bớt một chút rồi lấy thìa bón cho anh, Lý Minh Triết cười rất đắc ý “Aizz, chẳng có cách nào, có người lại muốn giúp tôi, không giúp cũng không được.”

Vừa đắc ý vừa kiêu ngạo nói như vậy .

Nhưng Châu Long Phát vẫn không thay đổi sắc mặt “Ồ, lẽ nào vết thương này, có liên quan đến Hùng tiểu thư?”

Lý Minh Triết vừa nhìn lên trên thuận mắt nhìn Đậu Đậu đang bận rộn bỗng nhiên cúi mặt chẳng động đậy gì, dừng lại trên bờ vai mềm mại dịu dàng của cô ấy “Có chút quan hệ với cô ấy, nếu như không phải cô ấy nặng quá, có lẽ vết thương đã không nghiêm trọng thế này, nếu như cô ấy ngủ có thể ngoan ngoãn một chút chắc cũng chẳng cần bó bột.”

Quá nham hiểm quá mờ ám.

Lý Vũ Hiên không nghe nổi nữa, pia ném đôi đũa mặt tối sầm bỏ đi.

Đậu Đậu bị vết thương kia ràng buộc, chỉ có thể cúi đầu mặc cho con sói Lý Minh Triết nắm lấy vai và xoa xoa đầu mình.

Châu Long Phát đã trải qua nhiều thử thách nên vẫn kiên định giữ được thái độ bình thường, từ tốn bình tĩnh ngênh đón sự khiêu khích của Lý Minh Triết “Viết thương đã không nghiêm trọng, vậy hạng mục sắp tới không nên để xảy ra sai sót, tôi nghĩ Lý tổng cũng sẽ không vì viết thương nhỏ này mà làm hỏng chuyện lớn.”

Được đó, chuyển đề tài rất nhanh, trực tiếp thoát ra khỏi vòng vây.

Lý Minh Triết ngầm nói con hồ ly già này, nghe thấy những lời khiêu khích như vậy mà không thèm truy vấn nguyên nhân, trái lại lật ngược tình thế, từ lời nói dẫn dụ sang chuyện làm ăn, đã không không đạt được hiệu quả như mong muốn nhưng cũng xem như đã cảnh cáo anh ta một chút, cô gái này mình chiếm rồi, anh ra muốn bị chụp mũ sao, tìm người khác đi.

Ăn cơm xong, Châu Long Phát ngồi lại một lát rồi đi, Đậu Đậu muốn ra tiễn Lý Minh Triết ‘bệnh tật’ đứng dậy cùng, Đậu Đậu vội chạy đến, diu cánh tay anh, đỡ anh đang ‘bị bệnh’ cùng đi tiễn Châu Long Phát.

Châu Long Phát nhìn hai người họ mỉm cười rồi đi.

Châu Long Phát vừa đi, Lý Minh Triết lập tức thay đổi thái độ, lấy tay đẩy Đậu Đậu đang đỡ mình ra, mặt lạnh lùng cúi đầu bỏ đi, hoàn toàn không có dáng vẻ dịu dàng như khi Châu Long Phát còn ở đây, Đậu Đậu bị người ta tức giận ném bỏ lại trong sân, không hiểu làm sao, đứng ngây ra trước cổng lớn.

Anh ấy, rốt cuộc bị làm sao vậy?

“Đậu Đậu đi ra ngoài cùng anh một lát.”

Lý Vũ Hiền xuất hiện ở phía sau, mắt nhìn chăm chú vào Lý Minh Triết trên lầu, Đậu Đậu quay đầu “Sao?”
“Đi lấy xe.”

Chiếc Lamborghini của Lý Vũ Hiền đang đi sửa, nhưng Lý Vũ Hiền không kiên nhẫn được thế là yêu cầu làm gấp, hôm nay có thể lấy xe, Đậu Đậu ‘ồ’ một tiếng, lên lầu thay quần áo, hai người gọi xe đi đến xưởng sửa xe.

Lấy xe rồi, Lý Vũ Hiền lại không về thẳng nhà luôn mà kéo Đậu Đậu ra bờ biển.

Bờ biển xanh thẳm, dưới ánh sáng lờ mờ của buổi chiều tà, những ngọn sóng trắng khoan khoái vỗ cuộn cuộn tấp vào bờ phát ra những tiếng ì ọp, xua tan bớt không khí nóng sau buổi trưa, gió lạnh từ từ thổi từ biển vào, xua tan đi không khí nóng.

Lý Vũ Hiền đứng trước đầu xe, dựa người vào thân xe, chăm chú nhìn biển cả.

Đậu Đậu xuống xe “Ồ Ly, sao vậy?”

Lý Vũ Hiền cụp mắt xuống, những ngón tay trắng dài phiến loạn gõ vào thân chiếc xe xanh, nói thế nào đây, cô ấy luôn trốn tránh, bất kể là tình cảm của ai cô đều có ý trốn tránh, giả vờ ngốc nghếch, cô ấy làm sao có thể không hiểu lòng của mình, không hiểu nguyên nhân khiến Lý Minh Triết tức giận, cô ấy chỉ là tình nguyện thu mình trong vỏ bọc của mình, không muốn đối mặt.

“Đậu Đậu, chúng ta luôn phải đối mặt với hiện thực.”

Đậu Đậu không hiểu nguyên nhân, nghiêng đầu hỏi Lý Vũ Hiền đột nhiên bỗng trầm ngâm “Tại sao đột nhiên lại nói câu này?”

Lý Vũ Hiền nghiêng đầu, mắt nhìn cô chăm chú, trong cặp mắt thuần khiết của cô đột nhiên xuất hiện chút hoảng loạn, không tự chủ rũ mi xuống “Em thật sự không hiểu sao, lẽ nào em muốn mãi mãi trốn tránh, tại sao không dám đối diện với con tim của mình?”

Đậu Đậu trầm ngâm.

Lý Vũ Hiền thở dài, mắt lại hướng về phía mặt biển “Anh biết, em hi vọng chúng ta mãi duy trì loại quan hệ này, mãi tiếp tục thế này, mãi mãi hi hi ha ha vui vui vẻ vẻ, nhưng mà Đậu Đậu, bây giờ khác rồi, chúng ta không có cách nào có thể như trước kia được, anh nghĩ, anh của anh cũng như vậy, em phải hiểu, đây là điều em buộc phải đối mặt.”

Đậu Đậu đột nhiên ngẩng lên, đưa mắt nhìn xung quanh, hơi thở không còn ổn định nữa.

Lý Vũ Hiền mạnh mẽ giữ chặt lấy bờ vai đang muốn trốn tránh của cô, đỉnh mũi chạm vào đỉnh mũi của cô “Không cho phép chạy trốn nữa, hôm nay em nhất định phải nói cho anh biết, em nghĩ như thế nào, rốt cuộc em thích ai, Châu Long Phát, anh anh, hay là anh, hoặc là... em chẳng thích ai cả...”

Trái tim co gập kịch liệt.

Đậu Đậu khó xử vô cùng, cắn chặt môi cau mày “Em... em không biết...”

Lý Vũ Hiền nóng vội “Làm sao lại không biết chứ, em thích ở bên cạnh ai?”

Đậu Đậu mím miệng lại “... Đều thích...”

Con sói gian ác Lý lớn tuy rất lạnh lùng, tính cách cũng vô cùng kì quái thích bắt nạt người khác, nhưng cũng có lúc, ánh mắt anh ấy rất dịu dàng nhẹ nhàng lướt qua, lúc nào cũng khiến người khác cảm nhận được sự âm thầm quan tâm của anh, thật ấm áp...

Hồ Ly... anh ta nhìn bề ngoài đúng là một công tử phong lưu đa tình đẹp trai, nhưng kì thực anh ta chỉ là một chú hồ ly sợ sấm sét bị người nhà bỏ rơi rất đáng thương, luôn dùng ánh mắt sâu kín cất giấu sự đau khổ, dùng hết sức mình để mong đợi mình, khẩn cầu sự ấm áp từng chút một... thật buồn khổ...

Ở cạnh với Châu tổng, chỉ có hạnh phúc và vui vẻ, nhưng anh ta cao vợi vợ như vậy, ít nhiều cũng khiến cho mình có chút căng thẳng...

Lý Vũ Hiền sầm mặt:... (Đều? ! ! ! Em muốn enpi?!!!)

Lý Vũ Hiên vỗ trán, quyết định sẽ tấn công từ một phương diện khác, cô gái ngốc này phải dùng biện pháp trái với logic thông thường thì mới có kết quả “Thế này nhé Đậu Đậu, em có thể kể với anh về bạn trai trước của em không, em với anh ta ở bên nhau như thế nào?”

Lý Vũ Hiên nắm chặt nắm đấm, Đậu Đậu đáng chết nếu như em dám nói với anh em với hần ta yêu nhau đến mức long trời lở đất, chết đi sống lại, mẹ nó chứ anh sẽ lập tức làm cho hần ta biến mất khỏi thế giới này, em ấy à, trừ anh ra không cho phép được có bất cứ ai ở trong đầu! Hừm!

Đậu Đậu lắc đầu “Không có bạn trai trước...”

Lý Vũ Hiên:...

Mở trừng mắt ra khó tin, Lý Vũ Hiên chỉ vào Đậu Đậu đang run rẩy “Em... em...”

Cô gái đã hai mấy tuổi rồi, đi làm cũng sắp một năm rồi, vậy mà ngay cả yêu đương cũng chưa từng yêu, làm sao có thể như vậy chứ, bây giờ ngay đến học sinh tiểu học cũng biết chơi các trò nắm tay hôn hít, cô ấy... cô ấy lại không phải là loại xấu siêu cấp thuộc họ khủng long! !

“Học đại học em làm cái gì?!”

“Ừm, làm thêm, học hành, làm bóng đèn...” (Cô gái dung dữ họ Điền muốn theo đuổi thầy giáo Văn, Đậu Đậu luôn phải đi cùng...)

“...”

Đậu Đậu hồn nhiên chớp chớp cặp mắt to, ngón tay vân vê tà áo “Kì thực, bạn học của bọn em đều có, em cũng rất hot, nhưng em không biết thế nào là thích, cũng không biết hai người ở cùng nhau thì phải làm gì, bọn họ đều đi xem phim, đi dạo, em cảm thấy em có thể đi cùng Điền Tinh cũng được, tại sao đó lại là chuyên môn của nam giới chứ, à phải... Hồ Ly, anh có thể nói cho em thế nào gọi là làm “yêu” không?”

Lý Vũ Hiên thất kinh:... ! ! (Làm... làm ‘yêu’! !)

Cảm thấy thần thái của Lý Vũ Hiên không bình thường, Đậu Đậu mới hiểu ra mình mới lỗ lòi, không kìm được ngượng ngùng vô cùng, vội cúi đầu chui vào xe khóa cửa lại, rốt cục nên nói gì đây, tại sao lại đề cập đến vấn đề khó nói này, thật khó xử...

Thích hay không thích thì sao chứ, ở cạnh nhau vui vẻ chẳng phải là được sao? (Đứa trẻ ngốc này... làm người khác buồn quá)

Lý Vũ Hiên đột nhiên nhớ đến lời của Lý Tiểu Lỗi, đêm đó trong biệt thự ở ngoại ô, bởi vì tâm trạng dồn nén mình đã lái xe ra ngoài uống rượu, thật không ngờ Lý Minh Triết lại tận dùng thời cơ mà vào, ‘cưỡng ép’ cô, lần đầu tiên của cô ấy... Lý Minh Triết khôn nạn đó lại chẳng có chút kĩ thuật nào...

Đau lòng xoa xoa đầu Đậu Đậu, nhất định là tên trai tơ Lý Minh Triết ngốc nghếch đó làm cô ấy đau rồi, nếu không thì sao ánh mắt cô ấy lại trốn tránh như vậy, đáng vẻ trốn tránh sợ hãi đến cực điểm, Lý Vũ Hiên thở dài ôm cô vào trong lòng, ngữ khí mang theo sự đau xót yêu thương vô hạn “Anh anh... lần trước làm em đau à...”

Đậu Đậu lắc đầu: ~~()b hu

Lý Vũ Hiên tiếp tục buồn bã thở dài, trong mắt tràn đầy sự đau xót “Anh ấy không có kinh nghiệm, chắc chắn em không được hưởng thụ hết sự khoái lạc khi hai người ở bên nhau, nếu là anh, chắc chắn sẽ không làm cho em đau.”

Đậu Đậu đầm đìa mồ hôi:... ! ! (Lần đó đã ‘cưỡng bức’ trai tơ! !)

Lý Vũ Hiên đột nhiên thay đổi ngữ khí, đem cô gái nhỏ ‘bị tổn thương’ này ôm chặt vào trong lòng mình, giống như là an ủi một chú mèo nhỏ đáng thương yếu đuối vậy, sự dịu dàng khiến người ta nổi cả da gà “Đậu Đậu, ‘làm’ với anh một lần nhé, anh đảm bảo sẽ làm cho em quên đi lần trước, một chút cũng không đau đâu, anh đảm bảo.”

Máu nóng của Đậu Đậu dồn hết lên mặt, khó khăn giải thích “Em không đau... anh ấy, rất đau...”

Lý Vũ Hiên thất kinh “... Em làm anh ấy ‘gãy xương’ rồi?!”

“...! !”

“Không biết...” Đậu Đậu mặt đỏ đến mức tái đen, co rúm lại thành một khối nhỏ “Em chẳng biết gì cả, em mà đi ngủ thì có đánh sấm cũng không tỉnh... anh ấy nói... nói em ức hiếp anh ấy, còn làm anh ấy đau như vậy... anh ấy nói em khỏe như vậy... ôm chặt anh ấy không buông ra... wu oa...”

Lý Vũ Hiên:... (Nói vậy em cũng tin! ! Lý Minh Triết anh thật đúng là tên khốn nạn vô sỉ! ! !)

Cuối cùng, hai người khó khăn trao đổi ‘ý kiến’ về vấn đề tối nghĩa này, Đậu Đậu mới hoảng hốt hiểu ra, vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm “Ồ, hóa ra là em không có ‘cưỡng bức’ anh ấy, em nói rồi mà, làm sao lại không có cảm giác gì chứ...”

Lý Vũ Hiên mặt tối đen “Em muốn cưỡng, cũng không xem xem có bản lĩnh này không!”

Đậu Đậu cúi đầu, mặt đỏ bừng nhìn bàn chân.

À phải... ai biết được... chỉ nghe nói lần đầu tiên rất đau... cũng không nói việc sau chuyện đó... người ta lại không hiểu... phiền quá...

Họ không ở cùng nhau, cô gái ngốc này chẳng hiểu gì cả, giống như một tờ giấy trắng vậy, nhưng mà, mình có thể dạy cô ấy, mặt Lý Vũ Hiên đột nhiên tươi tỉnh hơn rất nhiều còn nở nụ cười, dùng lực ôm chặt cô gái ngốc nghếch này vào lòng, giọng nói có chút kích động hơi run run “Em không ở cùng anh ấy... thật tốt.”

Đậu Đậu đỏ mặt, vắn vắn mình “Ở cùng nhau gì chứ, chúng ta chẳng phải là đều ở cùng nhau sao?”

Lý Vũ Hiên nắm chặt vai cô, nghiêm túc nói với cô ấy “Sau này khi ngủ không được ngủ cùng người đàn ông khác, trừ anh ra, ai cũng không được, bởi vì tư thế ngủ của em rất xấu, dù gì thì anh cũng đã bị em thấy sạch rồi, anh không để ý.”

Đậu Đậu lắc lắc “Không phải đâu, tổng giám đốc cũng bị em thấy hết rồi...”

“Cái gì!”

“Phía trước phía sau của anh ấy... em đều nhìn thấy hết rồi... liệu có bị hỏng mắt không ~ oa...”

“...”

Lý Vũ Hiên tức giận vứt Đậu Đậu vào trong xe, đạp ga đến hơn hai trăm, Đậu Đậu sợ quá nắm chặt dây an toàn mặt tái nhợt, giọng nói run run như lá cây rụng trong gió vậy “Hồ... Hồ Ly, anh lái xe chậm một chút... em sợ lắm...”

Lý Vũ Hiên coi như không nghe thấy, tức giận lái xe như bay về biệt thự.

Chân Đậu Đậu run cầm cập xuống xe, nhưng bị Lý Vũ Hiên vác lên vai, khí thế hung hãn đi lên lầu, lấy chân đạp cửa phòng, Đậu Đậu bị ném lên giường, Lý Vũ Hiên vẫn giữ bộ mặt như vậy đạp vào cánh cửa, tay bắt đầu thô lỗ xé quần áo.

Đây... đây là gì vậy? ! !

Đậu Đậu co rúm trên giường, tay nắm chặt chần ôm vào trong lòng, mắt mở to kinh hoàng “Hồ Ly à... anh làm gì vậy?”

“Hừm!”

Lý Vũ Hiên lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng, áo đã lột sạch ra, vội vàng vàng vàng tháo thắt lưng.

Đậu Đậu vô cùng hoảng hốt, vội vàng xua tay lắc đầu “Em... em vẫn chưa có sự chuẩn bị...”

Lý Vũ Hiên dường như mang máng nghe thấy lời khẩn cầu ai oán yếu ớt của ai đó, nhanh nhẹn cởi thắt lưng và chiếc quần bò bó sát người ra, ừm, chỉ để lại mỗi chiếc quần nhỏ hình chữ đinh (), hai chiếc đai nhỏ nhỏ trên eo, phía trước là một miếng vải nhỏ xíu bao bọc lấy cái vật đang căng phồng lên... dường như đáng vẻ rất nặng nề... đai quần cũng không thể mang nổi nữa...

Đậu Đậu kêu một tiếng thất kinh, chân tay luồn cuống đưa lên bịt mắt, nhưng cũng không kìm chế nổi sự hiếu kỳ cuống loạn trong lòng, lên nhìn trộm qua các kẽ ngón tay, Lý Vũ Hiên cười tà mị, chiếc eo khê

chuyển động như có như không, vô ý thức chuyển động về phía trước, những ngón tay trắng dài từ từ men theo dải đai quần, từ từ kéo xuống, lại còn phong tình kéo cái đai kia ra.

Vật kia... đang khê rung lên...

Mảnh vải hình chữ ‘đỉnh’ không thể nhỏ hơn nữa kia bị rơi tuột xuống giữa hai chân, mắc trên đầu gối, Lý Vũ Hiên nhấc một chân lên, lôi chiếc quần chữ ‘đỉnh’ kia ra chậm rãi và mê hoặc, tiến lên phía trước một bước, chiếc chân còn lại cũng theo đó tuột ra, động tác cực kì chậm, nhưng lại như làm xáo động tâm hồn người ta vậy, mê hoặc người ta.

Người đàn ông tà mị với cặp chân dài hoàn mỹ từ từ tiến lại, tay Đậu Đậu không biết đã buông xuống từ khi nào, mắt dờ dẩn nhìn vẻ mặt cực kì đẹp đẽ của Lý Vũ Hiên, ánh sáng khê quét qua cơ thể trắng trẻo săn chắc của anh, hai điểm sẫm màu mờ ám trước ngực, phần eo săn chắc kết thành cơ bắp, và cái chỗ thịt vừa đỏ vừa đen kết hợp với nhau nóng bỏng thiêu đốt nhãn cầu người ta.

Tay bị kéo lên, Đậu Đậu chẳng còn chút ý thức nào bị Lý Vũ Hiên kéo lại.

Cơ thể ảm áp...

Lý Vũ Hiên nhếch khóe miệng lên cười ám muội, kéo bàn tay nhỏ bé trắng nõn nà của cô ấn lên chỗ bụng mình, dạy cô vẽ vòng tròn như thế nào, khơi lên dục vọng của mình như thế nào, cô sao lại có hành động như điên rồ vậy, bị dục vọng níu giữ rồi, hô hấp gấp gáp như muốn đứt thở vậy, nhưng mắt lại mở rất to, tay từ chỗ bụng di chuyển thẳng đến chỗ đó

32. Chương 32

CHƯƠNG 32: ĐẠP LẤN HỒ LY

Vật hình trụ thô cứng bị nhét vào lòng bàn tay, hơi nóng rùng rục mãnh liệt truyền đến!

“Anh...”

Đậu Đậu ngược mắt lên nhìn khuôn mặt đang mê loạn vì tình của Lý Vũ Hiên, cặp mắt hồ ly sớm đã nhỏ như sợi tơ rồi, giờ trong lúc tình ~ dục dâng trào càng lúc càng kịch liệt, đỉnh của chiếc mũi cao thẳng lăm lăm đầy mồ hôi, hai cánh mũi phập phồng hít vào thở ra, lớp da màu lúa mì nhạt nhợt sẵn lại ươn ướt vô cùng đẹp mắt.

Lý Vũ Hiên nâng bả vai cương cứng của Đậu Đậu, từ từ đẩy cô xuống trên giường, rồi mình cũng ngã xuống theo, nằm nghiêng người ôm chặt lấy cô ấy đang vô cùng hoảng hốt, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên đỉnh mũi cô.

Nụ hôn dịu dàng giống như một chiếc lông vũ khê lướt qua mí mắt hướng lên trên và dừng lại trên trán, từng chút từng chút lướt qua từng tắc da một, không để sót chỗ nào, cẩn thận khê kháng như nâng niu một viên ngọc quý vậy, cảm giác nồng lung trào dâng, cánh tay nhỏ bé phản kháng đẩy ra nhưng chẳng còn chút sức lực nào cả bị bàn tay to lớn kia nắm chặt lại, ấn chặt đến chỗ công cụ ‘dục vọng’ kia.

“Ừm ~ ~ ~ ~”

Chỉ là nhẹ nhàng lướt xuống khê động một chút, nhưng cảm giác kích thích mãnh liệt đã xâm nhập vào toàn thân, Lý Vũ Hiên khó khăn chịu nhẫn nại ngẩng cao chiếc cổ đẹp đẽ lên, phát ra âm thanh khàn khàn trầm đục, vẻ mặt biểu hiện là sự đan xen kết hợp của sự đau đớn và sướng khoái đến cực điểm.

Đây là tay của cô ấy, cô ấy đang mơn man trên cơ thể mình, trong đêm mưa sự ảm áp mà cơ thể nhỏ bé của cô ấy mang lại không chỉ đơn giản là sự ảm áp và an tâm, mà còn là sự cảm động và chỗ dựa cho mình lúc đó, bao nhiêu năm rồi không có ai có thể ở bên mình lúc mình nhếch nhác nhất cần chỗ dựa nhất để ôm lấy mình, chỉ có cô ấy, cô gái nhỏ ngốc nghếch khờ khạo, trong ánh mắt của cô ấy không phải là dục vọng lạnh băng băng, cũng không phải là sự đồng tình khiến người ta phiền toái, mà là sự cảm thương xuất phát

từ tận đáy lòng, cặp mắt ẩm áp ngây thơ của cô ấy, như mang một lớp sương mù mỏng, giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào lớp phong ấn lạnh giá trong trái tim mình.

Muốn có được cô ấy, mong muốn có được cô như phát điên lên vậy, muốn cô ấy sẽ ở bên mình cả cuộc đời, không muốn cho bất kỳ một người đàn ông nào khác thấy được vẻ đẹp của cô ấy một chút nào, cô ấy chỉ có thể thuộc về mình, mái tóc đen mượt của cô ấy chỉ được để cho mình vuốt, làn da trắng như tuyết của cô ấy chỉ được lộ ra trước mắt mình, trái tim trong suốt như pha lê của cô ấy chỉ mình mới được chạm đến, cần trọng nâng niu.

“Đậu Đậu... nắm chặt anh...”

Giọng nói trầm đục khàn khàn mang chút trầm ngâm buồn bã, khiến cho người ta run rẩy mất hồn, Lý Vũ Hiên nằm ở đó chẳng có chút sức lực, hai tay nắm chặt cô gái cương cứng như hóa đá kia, đem cơ thể đang lên đến đỉnh điểm kia hoàn toàn giao cho cô .

Đầu óc Đậu Đậu bỗng nhiên trống rỗng, chỉ có vật đang nóng bỏng trong tay kia đang kích động vươn thẳng lên trên cho thấy chủ nhân của nó đang nhả nài vào khó khăn chịu đựng, nhưng không được sự thương xót và vuốt ve, chỉ có thể run rẩy trong tay cô một cách đáng thương, nước mắt bỗng chốc rơi ra từng giọt từng giọt một lớp lạnh.

“Nhanh... Đậu Đậu... nắm chặt anh... dùng lực...”

Lý Vũ Hiên bất an buồn bã vặn mình, hai tay nôn nóng vuốt ve lướt lên lướt xuống trên lưng Đậu Đậu, nhưng đòi hỏi giải quyết dục vọng đang bùng cháy trong người, mà chỉ rên rỉ khẩn cầu cô nắm chặt lấy ‘nó’.

Năm ngón tay nắm chặt lại theo bản năng.

“Ưm ưm~ ~ ~”

Lý Vũ Hiên rên lên một tiếng đau đớn, hơi thở gấp gáp dồn dập, mồ hôi đầm đìa đầy trán, lông mày nhăn lại, dường như rất đau đớn, Đậu Đậu hồng hốt vội vàng nói lỏng tay ra, nhưng lại bị một bàn tay khác nắm chặt lại, ngón tay Lý Vũ Hiên ướt đầm mồ hôi, lại giữ chặt tay cô đặt lên chỗ ‘dục vọng’ của mình, cổ họng khản đặc nói không ra tiếng.

“Đừng đi... anh thích... mạnh tay chút...”

Bàn tay nhỏ bé run rẩy lại nắm chặt vào cái vật thô cứng kia, dưới sự chỉ huy của bàn tay to lớn cứng rắn kia di chuyển lên xuống, cơ thể của chủ nhân vật kia càng trở lên nóng hơn, vật dưới tay càng lúc càng rắn như sắt, Lý Vũ Hiên tình cảm mãnh liệt bộc phát không chịu đựng được, lại tiếp tục kìm nén sự cuồng dại trong lòng trong đầu, ôm chặt cả người Đậu Đậu vào trong lòng, dùng lực ma sát.

“Không đủ... nhanh~nhanh chút...”

Lý Vũ Hiên vui đầu vào cái cổ ướt đầm mồ hôi của Đậu Đậu, tham lam hít hà mùi thơm thuần khiết trên người cô, hương vị ngọt ngào đó càng làm kích thích thần kinh người ta, dục vọng càng lúc càng mãnh liệt, thật khó kìm chế lại được nữa, chiếc lưỡi đói khát từ cổ tìm đến cặp môi ẩm ướt của cô, cô gái nhỏ khê khê giãy giụa, nhưng lại bị cái lưỡi và cặp môi nóng như lửa kia dần đoạt hết cả thần trí.

“Đậu Đậu...”

Những tiếng rên rỉ khe khẽ ẩm áp phát ra từ cặp môi đang giao nhau kia, giữa môi lưỡi răng, vẫn vương không dứt, để căn phòng tràn đầy cảnh xuân sắc.

...

Một tiếng rên rỉ đứt quãng, cơ thể Lý Vũ Hiên đột nhiên co giật, vật cương cứng trong tay rung mạnh lên, chất dịch nóng bỏng phun trào đầy tay, từng đợt từng đợt dường như không định dừng lại, nhiệt độ ẩm nóng đó truyền vào trong lòng.

Đậu Đậu mở to mắt, thở hồng hộc, trên trán mồ hôi túa ra ướt đầm, Lý Vũ Hiên càng ra nhiều mồ hôi hơn, hai mắt mơ màng, phảng phất như còn đang đắm chìm say mê trong thời khắc vừa rồi, vì tình cảm mãnh liệt bộc phát ban nãy khiến cho mặt đỏ ửng lên, cặp mắt đẹp dài nhỏ hơi hơi mê màng, trên khóe mắt ẩn chứa vẻ phong tình vô cùng.

Rất lâu, Lý Vũ Hiên mới khôi phục lại tinh thần, cúi đầu nhìn chỗ ‘thịt’ đã mềm nhũn trong tay cô ấy, sau đó lại nhìn chất dịch màu trắng dính đầy trên người hai người, ai oán phun ra một câu “Em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Đậu Đậu Đậu ngây ra vì câu nói này, khóe miệng chu lên “Cái gì?!”

Lý Vũ Hiên lại kéo chăn che kín mặt, ngo ngoe ngây ngây như cô con dâu nhỏ bị ức hiếp, ai oán tức giận chỉ trích cô gái đang ngây ra này “Em xem cũng đã xem rồi, sờ cũng đã sờ rồi, còn... còn đùa bốn cơ thể của anh...”

Đậu Đậu:... !!!(Đùa... đùa bốn! !!!)

Lý Vũ Hiên thấy người nào đó chẳng có phản ứng, liền vội vàng ôm chần, chậm rãi lặn qua lặn lại trên giường “Mặc kệ đó, mắt mắt chết đi được, mới có 15 phút, anh trước đây đều là một tiếng đó oa... oa oa không muốn sống nữa... chẳng còn mặt mũi gặp ai nữa...”

Đậu Đậu: == !!!

Cuối cùng, Đậu Đậu mặt mũi đen ngòm phải bảo đảm sẽ chịu trách nhiệm với con hồ ly lớn đang cuộn tròn trong chăn kia, Lý Vũ Hiên mới dừng những hành vi phá hủy của mình lại, vứt cái chăn đang găm chặt trong mồm xuống dưới chạy đến bên cạnh Đậu Đậu vùi đầu vào trong lòng cô, cười vô cùng hạnh phúc và mãn nguyện, khóe miệng cong cong lên hướng lên “Đậu Đậu... em nói phải giữ lời đấy nhé.”

Đậu Đậu đưa cái đầu tối đen gật gật “... Được”.

Lý Vũ Hiên cười quỳ lên người Đậu Đậu dường như rất vui vẻ “Vây, sau này em không được phép đi ăn cơm cùng với người đàn ông khác, cũng không cho phép nói người khác đẹp trai hơn anh.”

Đậu Đậu nuốt một ngụm nước miếng “... Được” (đến giờ vẫn chưa gặp người nào đẹp trai hơn anh...)

Lý Vũ Hiên vô cùng vui vẻ, ôm lấy Đậu Đậu lại lặn trên giường, vui vẻ nói “Đậu Đậu, em có biết rằng anh chưa từng vui như thế này không, gần 10 năm rồi, thật không ngờ, lại gặp được em... (ôm ân) anh... sau này anh cả đời anh chỉ có thể sống ở...”

Đậu Đậu bị ép chặt khó khăn giơ tay ra, dịu dàng mơn man bả vai Lý Vũ Hiên.

Lý Vũ Hiên vừa khóc vừa cười, ầm ĩ một lúc mới dừng lại, ôm chặt Đậu Đậu ở trên giường nói “Đậu Đậu, em cảm thấy anh vô dụng phải không, một người đàn ông như anh lại sợ sấm chớp...”

Đậu Đậu vuốt vuốt mái tóc rối như tổ quạ của Hồ Ly “Rừng cây lớn rồi, chim gì cũng...”

“Cái gì!” (Hồ Ly dựng lông lên)

“Ý, cái đó, em là nói ai cũng đều có cái để sợ, mỗi người khác nhau cũng khác nhau” Đậu Đậu vội vàng sửa lời, vuốt ‘lông’ cho Hồ Ly “em thì sợ... ừm, hình như là em chẳng sợ cái gì cả...”

Lý Vũ Hiên túm tóc: Oa ya ya ya! !!!

Đậu Đậu cảm thấy mình càng nói càng ngốc, sắp làm cho Hồ Ly phát điên lên rồi, không kìm được cau mày nhăn mặt khổ não, Lý Vũ Hiên vừa nhìn thấy vậy lập tức không làm ồn nữa, nói rất ‘thật thà’.

“Anh chỉ nói cho một mình em biết, em không được nói cho người khác.”

Thần sắc Lý Vũ Hiên ngưng đọng lại, Đậu Đậu vội gật gật đầu “Được, em sẽ không nói với người khác.”

“Anh cũng không nhớ rõ là lúc 7 tuổi hay 8 tuổi nữa, lúc đó anh ngủ một mình trong một căn phòng rất lớn, trong những căn phòng lớn đều có tiếng vang, đến chỗ nào cũng là đồ cổ, chính là những loại bình lọ đất tiền được đào lên từ chỗ của mấy người chết, đến nửa đêm, anh luôn cảm thấy như ma quỷ có thể chui ra từ những thứ đồ này... (không nói gì)...”

Đậu Đậu vội vàng ôm chặt anh.

“Anh rất ghét khi mình nhát gan như vậy, thế là mua rất nhiều phim kinh dị về để luyện tập lòng can đảm, ngày đó là một đêm mưa gió sấm chớp, anh nhốt chặt mình trong phòng để xem ma, mấy phút đầu anh đã

sợ đến mức run lấy bầy, nhưng không thể nào tìm được điều khiển từ xa, cũng không dám đi tắt tivi, liền chui vào trong chăn đợi tivi hết tự dừng, nhưng chạy mãi mà không dừng...”

Mặt Lý Vũ Hiên trắng bệch ra, sự kinh hoàng trong mắt lộ rõ ra ngoài “Chính vào lúc này, điện lại tắt vụt, anh không biết chuyện gì xảy ra, nhìn ra ngoài cửa sổ mở đáng lấp lóe, Đậu Đậu, em có biết anh nhìn thấy cái gì không?”

Đậu Đậu lắc đầu.

“Anh nhìn thấy một khuôn mặt người! ! !”

“Giọng nói Lý Vũ Hiên thê lương khiến Đậu Đậu sợ hãi run rẩy.

“Có phải là nhìn nhầm không?”

“Không phải” Lý Vũ Hiên đang đắm chìm trong hồi ức dường như hồi ức đó rất đáng sợ, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, giọng nói cũng thay đổi “Đó thực sự là người, anh ở trên lầu hai, hẳn ta treo trên cửa sổ của anh, một cặp mắt hung ác nhìn chằm chằm vào trong, chớp sáng lóe lên, anh thậm chí còn cảm thấy đồng tử của hắn đang lòi ra ngoài như muốn giết người...”

“Cuối cùng chuyện gì xảy ra?”

“Sau này mới nghe nói đêm hôm đó có người xâm nhập, muốn bắt cóc anh và anh trai, kết quả mới trèo đến tầng 2 thì bị anh nhìn thấy, lại nói anh lúc đó chẳng dám nói tiếng nào đã ngã lăn xuống, cơ thể co rút nôn ra cả mật vàng, có thể là nhìn thấy đáng sợ của anh như thế cũng chẳng sống nổi nữa nên không bắt anh mà đi bắt anh trai anh.”

“Sau đó nữa?”

“Sau này anh trai anh phát hiện ra người đó, lớn tiếng gọi vệ sĩ đến, người đó liền chạy, ông nội tức phát điên, thanh tra Lý gia từ trên xuống dưới, tìm thấy kẻ nội gián kia...”

Đậu Đậu lay lay Lý Vũ Hiên “Em không phải hỏi sau này mà là hỏi anh, anh sau đó thế nào?”

Lý Vũ Hiên ngẩn ra, há hốc miệng, tròng mắt dần dần đỏ lên, có cảm giác được coi trọng... hóa ra là tốt như vậy.

Hắng hắng giọng, Lý Vũ Hiên khôi phục lại cảm xúc bình thường “Anh bị dọa cho ngất đi tại hiện trường, sau đó, anh được cứu sống lại, nhưng lại để lại căn bệnh này, cứ hễ trời mưa là lại tái phát, mười mấy năm, thứ anh sợ nhất chính là trời mưa, cứ nghe thấy tin trời sắp mưa là sẽ uống rượu cho say, như vậy mới có thể yên ổn vượt qua được...”

Đối với một đứa trẻ 7, 8 tuổi tràn đầy những hoang tưởng mà nói, trong căn phòng tối âm u thực sự là khiến người ta kinh hãi, huống hồ là Lý Vũ Hiên còn nhát gan, trong căn phòng như có quỷ đó nghĩ ngợi lung tung thì gan chỉ có thể càng lúc càng nhỏ, thật không ngờ anh lại đi dùng biện pháp như vậy để cho bớt nhát gan, không những chẳng có tác dụng trái lại còn thật trùng hợp bị kẻ bắt cóc đến dọa cho mất mật (thật đúng là đen đủi), từ đó để lại bệnh trong lòng.

Hồ Ly đáng thương...

“Vậy sau này anh đừng uống rượu nữa, em sẽ đến ở cùng anh.”

Đậu Đậu kiên định nói, ngẩng đầu lên chăm chú “Em không sợ quỷ, cứ coi như quỷ dám đến dọa anh em sẽ đi đánh cho nó một trận!”

Lý Vũ Hiên ngây ra nhìn Đậu Đậu mấy giây, rồi ôm chặt lấy cô, đưa mặt của cô vùi vào lồng ngực của mình “... Được.”

Rất lâu sau, Đậu Đậu mới dụi dụi ngực Lý Vũ Hiên “Hồ Ly, anh mặc quần áo vào trước đi.”

“Ừm?”

“Anh... lại cứng rồi... ”

“... ! !”

Khi từ phòng đi ra, đã là hoàng hôn rồi, Lý Minh Triết ngồi trong phòng làm việc suốt, Đậu Đậu cuống quýt xuống lầu, vội vội vàng vàng đi làm cơm tối, sau khi Lý Vũ Hiên thì ngâm mình trong làn nước lạnh để làm ngọn lửa dục vọng dịu xuống xong, thì xuống lầu giúp Đậu Đậu chuẩn bị cơm.

“Đậu Đậu, anh ngâm hải sâm rồi.”

“Hồ Ly, hải sâm không phải ngâm như thế này...”

“Lẽ nào không phải dùng nước sao?”

“Nhưng anh lại dùng một bát nhỏ ngâm con lớn, ngày mai hải sâm sẽ trương lên rơi hết ra ngoài...”

“...”

Trong phòng, Lý Minh Triết cầm bút máy dừng trên một trang văn kiện, từ khi bọn Lý Vũ Hiên quay lại, trang văn kiện đó vẫn không hề được dỡ qua, cách âm của phòng trong biệt thự rất tồi, những tiếng rên rỉ đứt quãng từ trong phòng của Lý Vũ Hiên truyền ra, hai người làm cái gì xem như không tận mắt nhìn thấy, cũng có thể đoán ra được 8,9 phần, nhưng lại không có dũng khí để đến ngăn lại.

Lý Vũ Hiên, hóa ra anh đã xem nhẹ chú rồi.

Vứt mạnh cây bút đi, Lý Minh Triết buồn phiền day day chỗ đỉnh mũi, thở dài một tiếng.

Khi ăn cơm tối, Đậu Đậu vẫn bón cơm cho bệnh nhân đại nhân như bình thường, Lý Minh Triết mặt lạnh lùng cự tuyệt, dùng tay trái cầm đũa, vụng về gấp thức ăn vào bát, Đậu Đậu không nhìn nổi nữa, đẩy đẩy đũa đến chỗ anh, nhưng Lý Minh Triết bực dọc vứt đũa đi “Tôi không đói, hai người ăn đi.”

Đá ghế đứng dậy rời khỏi bàn ăn, Lý Minh Triết cầm áo khoác đi ra ngoài, nhìn thấy hai người trong trong nhà, thật là bực mình chết mất, còn có bụng dạ nào mà ăn cơm nữa chứ, vẫn là ra ngoài xả bực dọc là hơn.

Đậu Đậu ngập ngừng đuổi theo hỏi “Minh Triết, anh đi đâu vậy?”

Lý Minh Triết cúi đầu đi giầy, lạnh lùng trả lời một câu “Chuyện của anh, em quản hơi nhiều đó.”

Nói xong thì đi thẳng ra cửa, tay phải của anh bị thương không thể lái xe, chỉ đành đi bộ ra ngoài biệt thự gọi taxi, nhưng đoạn đường này rất dài, Đậu Đậu quay đầu cầu cứu Lý Vũ Hiên “Hồ Ly, anh lái xe đưa anh anh đi đi?”

Lý Vũ Hiên ấn Đậu Đậu ngồi xuống trước bàn ăn, vẻ mặt rất lãnh đạm “Em nên ăn cơm đi, anh trai anh, anh ấy không muốn anh đưa đi đâu.”

“Sao?”

“Anh nghĩ, anh ấy bây giờ đang hận anh đến mức răng sắp nghiến cho mòn hết rồi.”

“...”

33. Chương 33

CHƯƠNG 33: SỰ GHEN TUÔNG CUỘN TRÀO MÃNH LIỆT

Lý Minh Triết có thể không đến công ty làm việc, nhưng Lý Vũ Hiên không thể không đến, ở nhà trốn việc hai ngày, trưởng phòng phòng kế hoạch đã gọi đến cả điện thoại di động của tổng giám đốc Lý, nói nghiệp vụ gì đó nhiều quá làm không xuể nữa, muốn thúc Lý Vũ Hiên quay lại làm việc.

Lý tổng giám đốc khua khua điện thoại, thâm ý nhìn Lý Vũ Hiên “Em còn muốn uống bao lâu nữa?”

Lý Vũ Hiên chỉ đành ậm ừ đi làm tiếp.

Kỳ thực mọi người đều hiểu, Lý Vũ Hiên là em trai của Lý Minh Triết, và chẳng mấy chốc sẽ trở thành một cánh tay của công ty, đừng nói là trưởng phòng kế hoạch, đến ngay như các thành viên trong hội đồng cổ

đông cũng không chẳng có ai dám ngang nhiên đi quản việc này, cho nên là ai ở sau lưng hậu thuẫn không cần nói thì cũng biết.

Lý Vũ Hiên đương nhiên hiểu rõ chuyện này, chỉ có điều nhàn nhã chơi ở nhà, danh không chính mà ngôn cũng bất thuận nên chẳng có cách nào phản bác, chỉ là không ngờ rằng Lý Minh Triết lại kiên nhẫn như vậy, đến bây giờ vẫn chưa chịu buông tay, nghĩ ra đủ mọi cách để giảm bớt thời gian hai người tiếp xúc với nhau, Đâu Đâu mỗi ngày đều chạy qua chạy lại giữa biệt thự và công ty, còn phải đi mua đồ ăn, nhưng Lý Vũ Hiên sớm sớm chiều chiều ‘vừa hay’ có thể mượn thời gian cô đi ra ngoài, giờ thì lái xe đưa cô đi cũng chẳng có cơ hội.

Nhưng đạo cao một tắc, ma cao một trường.

Lý Vũ Hiên lòng nóng như lửa, chán nản lái chiếc Lamborghini đi làm, đem mấy bộ âu phục và sơ mi như cho mấy người nằm trong quan tài mặc ném cả đi, thay lên người một bộ đồ bình thường (Toát mồ hôi), quần bó sát ôm lấy cặp mông, mặc lên người chiếc áo sơ mi với các hình thù quái dị, tóc để rối tung nhưng lại chẳng có sự cố ý tạo hình nào, nhìn rất bụi bặm khiến người ta phát hoảng, chân mềm nhũn.

‘Vưu vật’ như thế này lại u buồn xuất hiện trong tòa nhà, thoát cái đã gây ra chấn động lớn, không cách nào để ngăn lại được làn sóng các cô gái lần lượt tìm đủ mọi loại lý do để xuất hiện trước tầm mắt của Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên lại thay đổi thái độ không còn xa cách người ta cả ngàn dặm như bình thường, nhiệt tình cởi mở với mấy cô gái thực nữ trong công ty, chỉ cần nói mấy câu ngon ngọt dễ nghe thì có thể khiến cho các cô ấy cam tâm tình nguyện giải quyết hết công việc cho mình, ngay cả việc quẹt thẻ lúc hết giờ làm cũng giao cả cho họ, nghĩ đến ma lực của Lý Vũ Hiên thì đúng là rất lớn, phái nữ người này nói tiếp người kia tranh nhau lên, do vậy có một đám đông lại xếp hàng để quẹt thẻ giúp anh.

Lý Vũ Hiên nhàn hạ chẳng có việc gì ngồi gác chân lên bàn làm việc gọi điện cho Đâu Đâu, bên ngoài một đám con gái đang chen lấn nhau ngắm mỹ nam qua cửa sổ, oa oa, nhìn cái cảm kia, gọi cảm quá, cái mông kia, thật tròn trịa.

“Đâu Đâu, làm gì thế?”

“Ồ, soạn văn kiện, lát nữa phải fax đi, ừm, hình như còn văn kiện nữa cần phải fax đi.”

“Khi nào đi mua đồ ăn?”

“Năm giờ nhé.”

“Vậy anh đi đón em.”

“Ồ, được đó.”

Đâu Đâu đặt điện thoại xuống, len lén nhìn Lý Minh Triết, phát hiện anh chẳng có phản ứng gì, thế là tiếp tục vui đùa vào soạn văn kiện. Lý Minh Triết ngồi một bên lật hợp đồng, sắc mặt không tốt, mắt nhìn trừng trừng vào các con chữ trên mặt giấy “Khi làm việc, không cho phép nhận điện thoại, đặc biệt là của Lý Vũ Hiên.”

Đâu Đâu nhỏ tiếng ‘ờ’ lên một tiếng.

Làm việc trong cùng một phòng đúng là không tốt, gọi cuộc điện thoại đã không dám to tiếng lại còn bị bắt... buồn bã...

5 giờ chiều, Lý Vũ Hiên lái xe đợi ở ngoài, Đâu Đâu thu dọn đồ đạc, cầm túi xách, đi giày lon ton chạy ra ngoài, Lý Vũ Hiên xuống xe giúp cô mở cửa xe, Đâu Đâu vừa chạy vừa quay lại nhìn vào biệt thự, xác định không bị Lý Minh Triết phát hiện lúc này mới yên tâm chui vào xe.

Lý Vũ Hiên trườn qua giúp cô thắt dây an toàn, cười xảo quyệt nói “Đâu Đâu, hai chúng ta giống như yêu trộm nhỉ.”

Đâu Đâu: “...”

Hai người lượn qua lượn lại trong siêu thị, hôm nay Lý Vũ Hiên ăn mặc rất khác người, chiếc áo sơ mi mỏng dính nhìn xuyên thấu được lại còn chỉ cài mỗi chiếc cúc dưới cùng, vô cùng lẳng lơ, hai tay nhét vào hai túi quần bò, mái tóc tơ nâu sẫm rủ xuống vai, mềm mại mượt mà sáng bóng, cặp kính đen to bụi che kín

nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra từ mũi đến cằm nhưng vẫn vô cùng đẹp, khí chất rung động lòng người, trông rất cảm động.

Trông giống như một minh tinh đang hóa trang để đi siêu thị vậy.

Chưa đi được bao lâu, sau lưng hai người đã có một nhóm sinh vật không rõ lén lút theo sau, nói cụ thể là, từ trai gái già trẻ lớn bé đều có cả, và tiếng lách tách chụp hình của di động không ngừng vang lên còn đèn flash của máy ảnh cũng nhấp nháy lóe sáng.

...

“Này cậu xem chàng trai kia đi, trông thật quái dị.”

“Ừm ừm đúng vậy, anh ta là minh tinh phải không, có phải là vẫn chưa xuất hiện, ý, quả bí đao lùn bên cạnh anh ta là ai vậy?”

“Có lẽ là người quản lý.”

...

Lý Vũ Hiên nhếch môi lên, mắt gian xảo nhìn Đậu Đậu khẽ nói “Đậu Đậu, em nhặt được một viên ngọc rồi.”

Đậu Đậu nghi hoặc lắc lắc đầu, nắm lấy túi lục lục tìm tìm rất lâu, nhưng chẳng tìm thấy viên ngọc mà Lý Vũ Hiên nói, mới ngẩng mặt mơ màng hỏi “Ngọc gì?”

Lý Vũ Hiên cười, chỉ vào mình “Là anh.”

Tự yêu mình đến phát cuồng, Đậu Đậu chẳng buồn để ý cầm một chai dầu trên giá lên xem hạn dùng, Lý Vũ Hiên nôn nóng đi lên nói vào bên tai cô “Em xem nhiều mỹ nhân như vậy đều đã bị anh mê hoặc rồi, nhưng anh lại bị em mê hoặc, bao nhiêu là cô gái tranh cướp chàng đẹp trai bị em giữ trong tay là anh đây, đây còn không xem là nhặt được ngọc sao?”

Đậu Đậu nháy mắt lẩn trốn đám người theo đuôi kia sau các kệ hàng, nói ra một câu phũ phàng “Thị lực của bọn họ không tốt.”

Lý Vũ Hiên nghiêng rằng “Hừm, nhiều người như vậy thị lực đều không tốt sao?”

Hồ Ly chống hai tay vào eo để lộ ra cả bộ ngực lớn, làm cho đám đông phía sau reo hò ầm ĩ, Đậu Đậu lén nhìn đám đông kích động đó thoát ẩn thoát hiện sau các giá hàng, khẽ khẽ giật giật vạt áo Lý Vũ Hiên “Hồ Ly, anh đóng mấy chiếc cúc áo lại đi.”

Lý Vũ Hiên vô cùng vui vẻ “Em ghen à?”

Đậu Đậu dùng miệng ra hiệu cho Lý Vũ Hiên nhìn người đàn ông trung niên phía bên quầy tủ lạnh “Hồ Ly, đại thúc kia đã nhìn anh chăm chăm cả nửa tiếng rồi, con người sắp bay vào chỗ bên trong áo của anh rồi...”

Lý Vũ Hiên:...! ! !

Không nhìn người phía sau, Đậu Đậu chăm chú chọn rau, Lý Vũ Hiên buồn khổ đứng soi đi soi lại vào chiếc kính của hộp cứu hỏa bên cạnh, trong lòng nghĩ mãi cũng không hiểu, dựa vào khuôn mặt này của mình, thân hình này, khí chất này, đều khiến cho phụ nữ phải gọi là điên đảo, sao cô gái này hoàn toàn chẳng động lòng chút nào vậy?

Lý Vũ Hiên hết sức ngán ngấm, nhặt một mớ rau cải dầu lên ném vào trong xe đẩy hàng, ngẩng đầu không thèm nhìn Đậu Đậu.

Đậu Đậu nhìn nhìn Lý Vũ Hiên, cúi người cầm mớ rau cải dầu lên đặt lại vào giá, tiếp tục chọn các loại rau khác.

Lý Vũ Hiên cau mày, thò đầu nhìn vào danh sách rau trong tay Đậu Đậu, lại nhặt mớ rau cải dầu ném vào trong xe.

Đậu Đậu ngẩng đầu “Hồ Ly, đó là rau chân vịt.”

Lý Vũ Hiên:...

Mua xong rau, hai người đẩy xe đến nhà để xe, đặt các túi đồ vào cốp sau xe, Lý Vũ Hiên nghiêng mặt nhìn mấy người theo đuổi có ý trớ trêu định đang lấp sau mấy góc khuất, cuối cùng không nhìn được nữa “Đậu Đậu, lẽ nào em không cảm thấy anh rất... đẹp trai sao?”

Đậu Đậu nhìn Lý Vũ Hiên, tiếp tục cúi đầu nhặt đồ “Ồ, đúng là rất đẹp trai.”

Lý Vũ Hiên phát cuồng “Anh tự mình soi gương cũng thấy rất đẹp trai, tại sao em một chút cũng không... cũng không giống như những cô gái khác, đáng nhẽ em nên bị vẻ đẹp của anh làm cho mê đắm phủ phục xuống, ôm lấy chân anh không lóc cầu xin anh yêu em...”

Đậu Đậu sầm mặt, cắt ngang những lời nói tự yêu bản thân mình của Lý Vũ Hiên “Người có đẹp trai hơn nữa nhìn mãi rồi cũng chẳng có cảm giác gì.”

Lý Vũ Hiên kêu quàng quạc “Em là nói... e, nhìn chán anh chàng đẹp trai rồi?”

Đậu Đậu gật đầu kiên định “Ừm.”

Hồ Ly cúi đầu cụp đuôi về mặt đưa đám chui vào xe, làm sao có thể nghĩ được dung mạo đẹp dễ kinh hồn của mình lại chẳng có giá trị gì trong mắt người ta, điều này khiến cho kẻ từ trước đến nay chuyên dùng ‘nhan sắc’ để hấp dẫn phụ nữ chưa từng thất bại như Lý Vũ Hiên bị đánh gục, vì sao mình soi gương ngắm mình hơn hai chục năm nay không thấy chán mà cô gái này chỉ nhìn có mấy tháng đã ngán rồi?

Đậu Đậu ngồi trong xe, nhỏ tiếng thì thầm trong lòng, Hồ Ly à, không phải anh không đẹp trai, mà là tôi đã nhìn thấy giáo Văn của cô Điền ghê gớm kia ba năm rồi, sớm đã miễn dịch với mỹ nam rồi...

Những ngày gần đây của Điền Tĩnh cũng không dễ sống, bố mẹ cô trấn giữ ở nhà, quản cô vô cùng nghiêm ngặt, cô với thầy giáo Văn của mình gặp nhau đều là tranh thủ những lúc công việc không bận, chẳng khác gì như vở diễn tình yêu đau khổ cả.

May mà thầy giáo Văn lên lớp không bận, khi nào không có việc là ở nhà làm cơm, rồi ngồi xe bus đến vườn hoa nhỏ gần công ty Điền Tĩnh đợi cô, Điền Tĩnh tan ca cái là chạy luôn qua đó, hai con người ‘mệnh khổ’ này ngồi trên chiếc ghế dài trong công viên ăn cơm rất ngọt ngào, sau đó lại bịn rịn không rời xa để mỗi người đi làm việc của mình.

Sau này, cũng chẳng biết thế nào, thầy giáo Văn biết được gia cảnh nhà Điền Tĩnh, liền chơi trò mất tích.

Điền Tĩnh ở nhà không dám gọi điện thoại cho thầy giáo Văn, chỉ có thể mượn cơ tắm rửa trộm gọi điện thoại cầu cứu Đậu Đậu, hôm đó cô Điền đánh đá đáng thương nôn nóng ôm điện thoại khóc trong nhà vệ sinh, bên cạnh vòi nước đang chảy róc rách đến là vui tai “Đậu à, lão Văn không quan tâm đến mình nữa... hu hu...”

Đậu Đậu lắc đầu “Không quan tâm thì không quan tâm, dù gì cũng chẳng phải là lần đầu cãi nhau.”

Điền Tĩnh vừa nghe lập tức lấy lại bản chất, tức giận mắng chửi “Hùng Đậu Đậu! lần này to chuyện rồi, chắc chắn lão Văn cho rằng mình lừa anh ấy, trêu đùa tình cảm của anh ấy, lần này chắc chắn bố mẹ mình nghe được chuyện gì rồi, nếu không làm sao lại đột nhiên chạy về nước, lão Văn ấy à, là người vô cùng thật thà, chỉ có mình không quan tâm đến anh ấy, từ trước đến nay chưa bao giờ anh ấy không quan tâm đến mình, chắc chắn là anh ấy bị đả kích rồi!”

Đậu Đậu nằm dạng chân dạng tay trên giường lười biếng duỗi eo ra “Vậy làm thế nào đây?”

Trong điện thoại liên truyền đến tiếng hét đinh tai nhức óc của Điền Tĩnh “Đậu Đậu à, cậu phải giúp mình, bây giờ lão Văn không nhận điện thoại của mình, cậu thay mình đi gặp anh ấy, giải thích cho rõ chuyện này.”

“Mình đi?” Đậu Đậu nghi hoặc “Không được đâu...”

Chỉ là chuyện cãi nhau nhỏ nhặt, người bên cạnh lại xem vào, vạn nhất làm rối hơn, Điền Tĩnh lại chẳng cần chết mình ấy chứ?

Điền Tĩnh nổi điên hét âm lên “Mình mặc kệ, tối ngày mai mình phải nhận được điện thoại của lão Văn, nếu không nói cho Đậu Đậu cậu biết, mình sẽ giết đến biệt thự của tên họ Lý kia, lão nương đây không ngủ được, cậu cũng đừng hồng mà đòi ngủ.”

Đậu Đậu:... (Cô ấy nói được là làm được, thật đó)

Trưa ngày hôm sau, Đậu Đậu làm xong cơm, bày thức ăn lên bàn, lấy túi xách tay vội vội vàng vàng chạy đi.

Kết quả, bên này Đậu Đậu vừa mới đi, Lý Vũ Hiên ở bên kia gọi điện đến, Đậu Đậu bỏ quên điện thoại ở nhà mà điện thoại lại để chế độ rung rung ề ề trên sofa, Lý Minh Triết đi đến bên sofa, cầm điện thoại lên nhìn, lông mày lập tức nhíu nhíu lại, ấn nút nghe “A lô?”

“... Anh?!”

“Vũ Hiên, em tìm cô ấy?”

“Cô ấy không ở nhà à?”

“Cô ấy ra ngoài rồi, lẽ nào không phải đi tìm em?”

“Không có, em không hẹn với cô ấy.”

“...”

Đậu Đậu nằm đứng vào thời gian nghỉ trưa gọi taxi đến trường đại học X X, nhưng muốn vào trường phải có thẻ sinh viên, Đậu Đậu tìm trong túi chuẩn bị gọi điện cho thầy giáo Văn, nhưng phát hiện ra quên mang điện thoại, đành phải xin nhân viên bảo vệ cho cô vào trường, nhân viên bảo vệ nói không thể cho vào, nhưng có thể gọi điện thoại cho thầy Văn, sau khi điện thoại được kết nối, thầy giáo Văn nhận điện thoại, giọng nói vẫn ôn nhu như cũ “A lô, xin hỏi ai đó?”

“Tôi, Hùng Đậu Đậu, thầy giáo Văn, anh có thời gian ra ngoài một chút không?”

“... Chuyện này, Hùng tiểu thư, phiền cô phải đến đây rồi, nếu như là chuyện liên quan đến Điền Tĩnh, thì xin cô quay về đi.” Thầy giáo Văn khách khí và xa cách tránh gặp mình, trong giọng nói có lộ ra vẻ khổ sở.

“Thầy giáo Văn, chỉ làm phiền anh mười phút thôi, xin anh đó.”

“Nhưng mà... thôi được.”

Đợi thêm mấy phút thì nhìn thấy thầy giáo Văn đi từ trong tòa nhà của giáo viên ra, vẫn mặc chiếc áo T-shirt và chiếc quần thể thao đơn giản như bình thường, trên khuôn mặt trẻ trung đẹp đẽ có chút tiều tụy và khổ sở, Đậu Đậu vội vẫy tay “Thầy giáo Văn...”

Thầy giáo Văn tên là Văn Minh, tướng mạo rất được, là ‘hoa khôi’ của trường đại học XX, có người nói, nếu như thầy giáo Văn không nghỉ hưu thì vị trí ‘hoa khôi’ của trường này chỉ có thể do anh ‘độc chiếm’, tiết học của anh dường như chẳng có ai trốn học, bất luận là nam hay nữ đều thích tiết học của anh, nhìn khuôn mặt điềm đạm nho nhã của anh ta, cặp mắt rủ xuống rụt rè e thẹn như nước mùa thu của anh ta, nghe giọng nói dịu dàng trầm ấm của anh ta, tiếng giảng bài êm ái, ngắm nhìn thân hình mảnh dẻ của anh ta, mỗi cử chỉ động tác đều mang phong thái của một người trí thức.

Văn Minh chạy đến, chạy ra ngoài cổng sắt, mặt đỏ hồng lên vì vừa mới chạy, so với nét trắng xanh như trước đây thì lúc này trông anh ta càng rực rỡ lóa mắt, làm sáng rực khắp xung quanh, nhưng anh ta lại cúi thấp đầu, dùng tóc che đi cặp mắt, nhỏ tiếng hỏi “Hùng tiểu thư, có chuyện gì không?”

Đậu Đậu nói liền một hơi “Điền Tĩnh nói anh không quan tâm đến cô ấy, tối qua cô ấy gọi điện cho tôi khóc rất là thảm thương, thầy giáo Văn, cô ấy thực sự không có ý lừa anh, cô ấy biết anh sống rất đậm bạc, không thích người có tiền, cho nên mới giấu anh một chút, cô ấy thực sự thích anh, cô ấy không có ác ý...”

Đậu Đậu vừa nói vừa lau mồ hôi, đứng phơi dưới ánh nắng chói chang, thời tiết tháng 10 vẫn còn rất nóng.

Văn Minh rút chiếc khăn tay từ trong túi ra đưa cho Đậu Đậu.

Đậu Đậu sững lại một lát, nhận lấy chiếc khăn nhưng không lau mồ hôi, cẩn thận giữ ở trong lòng bàn tay “Vậy thì, chiếc khăn tay này tôi mang cho Điền Tĩnh được không, nếu không tối nay cô ấy sẽ lại gọi điện mắng tôi cho mà xem.”

Văn Minh thở dài, chiếc mũi cao thẳng đẹp đẽ dưới ánh nắng mặt trời càng trở lên đẹp hơn, ánh mắt ưu phiền mà buồn bã không nơi nương tựa, giống như chú cún con bị chủ nhân làm lạc mất, nước rưng rưng, vô cùng đáng thương “Tiểu Tĩnh... tôi không xứng với cô ấy, cô giúp tôi nói với cô ấy, gia cảnh của tôi... sẽ làm tủi thân cô ấy.”

Văn Minh so vai lại, mắt hơi đỏ lên.

Tính cách mềm yếu như thế này, Đậu Đậu vội vàng sấn đến “Thầy giáo Văn, Điền Tĩnh cả đời chẳng mấy khi khóc, cô ấy vì anh...”

Văn Minh xoa xoa tay, mặt chìm trong ánh sáng mặt trời buồn bã nói “Xin lỗi, tôi phải đi rồi.”

Đậu Đậu vội vàng, chạy đến giữ chặt cánh tay gầy gò của Văn Minh không chịu buông ra “Thầy giáo Văn, tôi thay Điền Tĩnh cầu xin anh, anh đừng giận cô ấy nữa có được không, cô ấy chẳng thích chút nào cuộc sống của người có tiền, cô ấy thích anh, cô ấy nói rồi, cùng anh trải qua những ngày vất vả thì dù có uống nước cũng thấy ngọt.”

Văn Minh lắc đầu, một giọt chất lỏng chảy từ trong mắt xuống “Không, cô không hiểu đâu, cô ấy là tiểu thư con nhà giàu có, quen sống cuộc sống nhung lụa rồi, còn trong nhà tôi bố mẹ không có việc làm, chỉ có thể dựa vào tôi phụng dưỡng, tôi không mua nổi nhà, cũng không có xe riêng, càng không có cách nào để cô ấy có cuộc sống đầy đủ sung túc...” Văn Minh nói những lời này, nước mắt đã không kìm được không ngừng chảy ra, nhìn thật đáng thương “Nếu như cô ấy chống lại gia đình để ở với tôi, cô ấy sẽ không còn là Điền Tĩnh đó nữa, cô ấy sẽ không còn những trang phục hàng hiệu để làm đẹp cho mình nữa, ra ngoài chỉ có thể chen chúc chật trội trên xe bus, bàn tay mềm mại của cô ấy sẽ trở lên thô ráp, cuộc sống, luôn tàn khốc như vậy, tôi không nhẫn tâm nhìn cô ấy bị héo mòn trong tay mình, yêu cô ấy, chẳng phải là nên khiến cho cô ấy hạnh phúc sao?”

Văn Minh muốn đi, Đậu Đậu nắm lấy cánh tay anh nhất định không chịu buông ra, gấp gáp như hơi choáng choáng, tên một sách này, suốt ngày ‘bi xuân thương thu’, vậy mà Điền Tĩnh còn khen anh ta có khí chất ưu sầu của thi nhân, loại đàn ông mềm yếu thế này việc gì cũng nghĩ đến chiều hướng xấu, một chút khí khái của nam giới cũng không có, nếu là Lý Minh Triết ở đây, chắc chắn sẽ ngang ngược nói người phụ nữ của tôi thì đương nhiên phải gả cho tôi, lấy chó theo chó, lấy gà theo gà, nếu là Hồ Ly...

“Ái...”

Đột nhiên, cánh tay đang tóm lấy tay của Văn Minh bị giằng mạnh ra, Đậu Đậu lão đảo, nhếch nhác thăm hại bị ngã vào lòng ai đó, ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra là khuôn mặt vô cùng tức giận của Lý Vũ Hiên.

Không đợi cho Đậu Đậu kịp mở miệng, Lý Vũ Hiên đã đâm mạnh vào Văn Minh!

34. Chương 34

CHƯƠNG 34: HUYẾT ÁN DO MỘT GÓI BĂNG VỆ SINH GÂY RA

Lý Vũ Hiên xông đến đâm cho Văn Minh ngã xuống đất, chẳng thèm để ý đến sự ngăn cản của Đậu Đậu, tức giận xông lên đâm đâm đá đá, nếu như không phải Đậu Đậu sống chết ôm chặt eo của anh, thì chắc Lý Vũ Hiên đã đánh cho Văn Minh sống dở chết dở rồi.

Đậu Đậu vội rút nước mắt “Anh... anh làm gì vậy!”

Lý Vũ Hiên chỉ vào Văn Minh đang nằm nôn ra máu dưới đất, tức giận mắng chửi “Anh chính là nói không biết em chạy đi đâu, hóa ra là chạy đi lên lút hẹn hò với con hồ li tinh này!” (Hồ li tinh... Khụ khụ...)

Đậu Đậu tức đến mức toàn thân run lên, khóc ầm ĩ với Lý Vũ Hiên “Không có, em không có hẹn hò lén lút với anh ta!”

Lý Vũ Hiên lôi Văn Minh dậy, tóm chặt trong tay mắt hung hãn tức giận nhìn “Anh đã bắt được tận tay em còn giả bộ, nói, có phải là anh ta dụ dỗ em, ngẩng lên, con tiểu hồ li tinh này, ông đây không thể không hủy dung nhan của mày!”

Vốn dĩ Lý Vũ Hiên thuộc loại mỹ nam gầy gò, nhưng khi so sánh với Văn Minh gầy gò như con gà ốm thì rõ ràng ‘cao to uy vũ’ hơn rất nhiều, thêm vào đó Lý Vũ Hiên ở nước ngoài không có việc thì lại đi tìm người ta đánh nhau, nhìn có vẻ toàn xương, kì thực trong xương là các cơ bắp, yếu ớt giống như thầy giáo Văn ở trong tay anh ta chẳng khác gì một chú gà con vậy, bị lắc mạnh hai mắt đã trắng dã ra.

Đậu Đậu sợ hãi quá, chân tay luống cuống chạy đến ôm lấy cánh tay Lý Vũ Hiên, thật sự sợ anh ta sẽ lôi một con dao ra rạch lên mặt thầy giáo Văn, kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục, vậy còn không muốn mạng của tên mọt sách này?

“Hồ Ly, anh nghe em nói, anh ấy là bạn trai của Điền Tĩnh...”

Đậu Đậu khóc lóc khẩn cầu Lý Vũ Hiên, nước mắt chảy xuống ướt sũng cả mặt, da đầu Lý Vũ Hiên bỗng tê lại, lửa giận nhất thời càng lớn hơn, mẹ nó chứ, em chưa từng rơi nước mắt vì anh, mà lại vì con hồ li tinh đáng chết này khóc đến như vậy! ! !

Lý Vũ Hiên lấy tay đẩy Đậu Đậu ra, móc khóa xe từ trong túi ra, đó là một miếng thép vừa dài vừa sắc nhọn, sắc nhọn như dao vậy, tạo tư thế như muốn rạch gương mặt trắng bệch thảm hại kia của Văn Minh ra, loại lang sói này, đừng nói là hủy dung nhan, mà phải đập nát của xương cốt.

“Đừng mà!”

Đậu Đậu kêu một tiếng kinh hoàng, trước mắt tối đen, dựa vào tường chân khụy xuống mềm nhũn, những giọt mồ hôi lớn túa ra từ trên trán.

Lý Minh Triết vẫn luôn đứng một bên ngầm quan sát đột nhiên xuất hiện, kịp thời ngăn hành động điên cuồng của Lý Vũ Hiên lại, Văn Minh ngã trên mặt đất, toàn thân run rẩy, sợ đến mức nói không ra lời, Lý Vũ Hiên bị Lý Minh Triết kéo ra xa còn điên cuồng hét lên “Anh buông em ra, em phải hủy hoại khuôn mặt thoải tha này, đừng cho rằng mày đẹp hơn tao đây thì có thể lừa người của tao, sớm muộn gì tao cũng tìm người hủy hoại khuôn mặt mày!”

“Em ngoan ngoãn chút cho anh!”

Lý Minh Triết thị uy rồi, lấy tay đẩy đẩy Lý Vũ Hiên xuống đất, Lý Vũ Hiên bỏ dậy muốn đến đánh Văn Minh đang sợ đến mức đang co rúm lại kia, Lý Minh Triết chỉ vào người con gái mặt mũi đau khổ đang ngồi chỗ góc tường kia “Em nhìn cô ấy đi!”

Lúc này Lý Vũ Hiên mới nhìn thấy Đậu Đậu đang nhăn mày co rúm mồ hôi túa ra.

“Đậu Đậu!”

Lý Vũ Hiên vội vàng chạy lại, ôm cơ thể nhỏ bé đang run rẩy của Đậu Đậu “Sao vậy? Đậu Đậu, em nói gì đi, em làm anh lo chết mất, có phải là vừa rồi anh đẩy em, đau ở chỗ nào nói cho anh biết đi...”

Lý Vũ Hiên vội vàng khua chân múa tay, môi Đậu Đậu trắng bệch, lắc đầu với Lý Vũ Hiên “Anh ấy thực sự là...bạn trai của Điền Tĩnh, em không lén lút hẹn hò với anh ấy...”

Lý Vũ Hiên vội gật đầu “Được, em đừng nói nữa, anh đưa em đi bệnh viện.”

Lý Vũ Hiên bế ngửa Đậu Đậu, vội vàng chạy đến chiếc Lambigini của mình, đầu cũng chẳng thèm quay lại lái thẳng xe đến bệnh viện, Lý Minh Triết thở dài, chạy đến đỡ Văn Minh đứng dậy “Đi, anh cũng phải đi bệnh viện khám.”

Văn Minh đang muốn nói không cần, thì bị ánh mắt lạnh như băng của người đàn ông này kìm lại, không nói lời nào đi cùng lên xe.

Bốn người đưng mặt nhau ở phòng cấp cứu, chỉ có điều Văn Minh được chuyển đến khoa ngoại khiếm tra vết thương, còn Đậu Đậu thì được đưa đến khám... phụ khoa?!

Lý Vũ Hiên mặt đỏ tía tai, do dự bất an đợi ở bên ngoài đứng ngoài phòng khám chuyên khoa phụ sản.

Bởi vì khoa phụ sản và khoa sinh sản ở liền nhau, trên hành lang liên tục có những phụ nữ bụng rất to đi qua đi lại, mà trên mặt mỗi người đàn ông đang dìu vợ mình đều có cảm giác hạnh phúc, đến kẻ kém nhạy bén như Lý Vũ Hiên cũng có thể cảm nhận được.

Cô ấy rốt cuộc là làm sao vậy, tại sao lại phải đi khám phụ khoa...

Lẽ nào là ! !

Trong óc Hồ Ly tràn ngập những hình ảnh tưởng tượng được biên tập lại thành câu chuyện một cô gái bé nhỏ gốc nghèo bị con hồ li tinh đáng chết kia lừa rất đáng thương lại vừa đáng giận, sau đó thì bị vứt đi một cách bí hiểm, vừa rồi mới trải qua một trận âm ỉ có thể đã làm xảy thai rồi...

Lý Vũ Hiên càng nghĩ càng cảm thấy hợp tình hợp lý, không kìm được càng thấy oán hận hơn gấp nghìn lần đối với con hồ li tinh đáng chết nhu nhược vô tình kia, nếu như không phải Đậu Đậu ở bên này không rời đi, thì sớm đã đánh chết, dìm chết con hồ li tinh kia rồi!

Không, trước tiên phải đẩy ngã, sau đó thì dìm chết!

“Người nhà của Hùng tiểu thư đâu.”

Cô y tá thò đầu ra cửa, nhìn ngó xung quanh tìm người nhà ai đó, Lý Vũ Hiên vội chạy lên, cô y tá bán tính bán nghi nhìn Lý Vũ Hiên một lúc lâu, hoài nghi hỏi “Anh là người nhà của cô ấy?”

Cặp mắt đó, rõ ràng là như đang nhìn một con sói háo sắc lừa gạt phụ nữ.

Lý Vũ Hiên mặt tối sầm, nghiêng răng nói từng câu từng chữ “Tôi, là, bạn trai, cô ấy.”

Cô y tá không tìm được người khác, đành phải đưa Lý Vũ Hiên vào trong, Đậu Đậu ngồi trên giường, sắc mặt đã khá hơn, nhưng vẫn trắng xanh, thấy Lý Vũ Hiên dường như rất ái ngại, đẩy anh ta bắt anh ta ra ngoài.

Lý Vũ Hiên càng thêm tin tưởng vào hoang tưởng của mình, mặt hầm hầm nghiêng răng “Có phải là tên tiểu tử đó hại em không?!”

Đậu Đậu ngây ra “Sao?”

Lý Vũ Hiên nắm lấy bả vai Đậu Đậu ánh mắt hung hãn dọa người “Không cần căng thẳng, xảy rồi cũng tốt, sau này em chỉ cần mang thai con của anh, nghe rõ hay chưa!”

Đậu Đậu:... ! ! ! (Xảy... xảy gì?!!)

Cô y tá bên cạnh không nhìn nổi nữa, đi đến kéo Lý Vũ Hiên “Anh rốt cuộc có phải là bạn trai của cô ấy không, cô ấy đâu có xảy cái gì chứ, cô ấy còn là xử nữ (gái trinh) đấy!”

Mặt Đậu Đậu bỗng chốc đỏ bừng lên xoay người quay lưng vào Lý Vũ Hiên.

Lần này thì Lý Vũ Hiên ngây ra gốc nghèo.

“Vậy... vậy cô ấy làm sao...”

Cô y tá nói chẳng vui vẻ gì “Cãi nhau cũng không khiến người ta tức như thế này, rõ ràng biết cô ấy đang bị còn cãi nhau như vậy, anh có biết được rằng phụ nữ trong giai đoạn này là sợ bị kích động nhất, vốn dĩ tử cung là lưu thông máu, nhưng trong hoàn cảnh kích động mạch máu thu hẹp lại rất dễ dàng có thể gây ra lượng máu chảy ra nhiều hơn và những cơn đau thất kích liệt...”

Lý Vũ Hiên:... ! ! (Hóa ra... chỉ là đến ngày bị...)

Y tá cầm một đơn thuốc do bác sĩ vừa sửa xong đưa cho Lý Vũ Hiên “Về nhà uống một ít thuốc, uống chút nước ấm, ngày mai sẽ tốt thôi”.

Lý Vũ Hiên cẩn trọng nhận đơn thuốc và bệnh án, ôm Đậu Đậu đi ra ngoài, Đậu Đậu sớm đã xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, hừm hừm một tiếng nhỏ như muỗi bay “Em không sao... đặt em xuống đi...”

Lý Vũ Hiên ‘ờ’ một tiếng, vội vàng đặt cô xuống, dìu cô đi tìm bọn Lý Minh Triết.

Vấn đề của Văn Minh cũng không lớn, tuy rằng trong miệng rụng mất một cái, trên người có mấy vết bầm tím, nhưng xương cốt không bị gãy, mặt không bị rạch cũng được coi là cứu được một mạng.

Lý Minh Triết tối sầm nét mặt ngồi trên ghế đợi, Văn Minh ngoan ngoãn ngồi ở một chiếc ghế cách anh bốn năm chỗ đợi, giống như một chú thỏ bị dọa cho sợ hãi vậy, Lý Minh Triết hơi hơi di chuyển, anh ta liền sợ phát run lên.

Lý Minh Triết toát mồ hôi: ... (Này, rốt cuộc anh có phải là đàn ông không...)

Lý Vũ Hiên đỡ Đậu Đậu đến trước mặt Lý Minh Triết, Lý Minh Triết đứng dậy, cầm bệnh án của Đậu Đậu lên xem một chút, ánh nhìn dừng lại ở chỗ ‘chưa kết hôn, không cần kiểm tra phụ khoa’ trên bệnh án dừng lại một chút, lông mày hơi nhướn lên một chút, nhưng mặt chẳng biểu lộ cảm xúc gì xem xong thì vứt trả Lý Vũ Hiên, khẩu khí hơi có ý trách mắng “Vũ Hiên, em kích động quá đấy.”

Lý Vũ Hiên còn chút tức giận chưa bình tĩnh lại được, Lý Minh Triết lại biểu ý ‘em ngoan ngoãn chút đi, nếu không thì anh đánh luôn cả em đấy’, Lý Vũ Hiên tức giận trừng mắt nhìn Văn Minh một cái, đỡ Đậu Đậu đi ra ngoài.

Bốn người đi đến một câu lạc bộ tư nhân nghỉ ngơi, Lý Minh Triết quẹt thẻ, nhân viên phục vụ đưa mấy người họ đến một căn phòng riêng yên tĩnh, bên trong có phòng khách và phòng ăn, còn có một căn bếp nhỏ, rất thích hợp để nghỉ ngơi, Lý Vũ Hiên kéo Đậu Đậu vào trong phòng, đắp chăn cho cô, rót nước nóng đến, rồi mới ra ngoài trừng mắt với Văn Minh.

Lúc ở trong bệnh viện Lý Minh Triết đã hỏi qua Văn Minh, nói sơ qua tình hình với Lý Vũ Hiên, lúc này Lý Vũ Hiên mới hiểu rõ nguồn gốc nguyên nhân của chuyện này, nhưng về mặt khó coi của Lý Vũ Hiên vẫn chẳng thay đổi chút nào, cũng hết cách, bất kì người đàn ông phụ nữ nào mà luôn tự mãn về sắc đẹp của mình đều có lòng thù địch sâu sắc với những người đẹp hơn mình.

Lý Vũ Hiên càng như vậy.

Đặc biệt là khi anh ta nhớ đến, mấy ngày trước khi ở siêu thị Đậu Đậu đã nói, cô ấy sớm đã nhìn chán anh chàng đẹp trai rồi, kết hợp với việc vừa rồi Lý Minh Triết nói Đậu Đậu giúp Điền Tĩnh theo đuổi con hồ ly tinh đẹp đẻ này 3 năm, Lý Vũ Hiên từ từ liên tưởng lại và hiểu ra vì sao cô gái đó lại chẳng có cảm giác gì trước khuôn mặt của mình, đã nhìn người đàn ông đẹp hơn mình đến ba năm trời, đương nhiên khi nhìn thấy mình sẽ chẳng có cảm giác gì rồi!

Nếu như là ở nước ngoài...

Lý Vũ Hiên ác độc nghĩ ‘khuôn mặt này tuyệt đối không thể tồn tại trên thế giới.’

Do ánh mắt Lý Vũ Hiên quá sắc nhọn, Văn Minh sợ quá cứ luôn nhìn ra phía cửa, Lý Minh Triết thở dài “Thầy giáo Văn, đứa em này của tôi ở nước ngoài nhiều năm, tháng trước mới về nước, đối với một số chuyện trong nước không thông hiểu cho lắm, hi vọng anh có thể bỏ qua cho, tôi thay nó xin lỗi anh, tiền bồi thường tôi sẽ trả cho anh, còn có vấn đề gì không?”

Văn Minh vội vàng xua xua tay “Không... không sao, tôi không cần tiền... tôi phải về rồi...”

Nói xong liền đứng dậy, lảo đảo lảo đảo chạy ra ngoài, Lý Minh Triết đành phải phẩy xe đưa anh ta về, rồi lại dặn dò lái xe đưa anh ta một phong bì 5 nghìn tệ, nhưng sau khi lái xe về, về mặt có lỗi nói ‘anh ta không nhận’ còn không ngừng cảm ơn tôi.

Lý Minh Triết vỗ trán, Điền Tĩnh à, khẩu vị của cô đúng thật là...

Nghỉ ngơi một lát, Đậu Đậu hỏi khi nào có thể đi được, Lý Minh Triết nói thuê cả ngày rồi, Lý Vũ Hiên dấu môi ra “Anh, chẳng phải chiều nay anh còn có một cuộc họp qua webcam sao?”

Lý Minh Triết nghĩ nghĩ cũng đúng, dặn dò Lý Vũ Hiên một chút rồi cầm cặp văn kiện chuẩn bị rời đi.

Đậu Đậu đứng ngồi không yên, dường như rất muốn đi cùng Lý Minh Triết, Lý Minh Triết bảo cô chịu khó nghỉ ngơi không cần lo lắng cho công việc, nhưng Đậu Đậu dường như không phải là vì công việc, Lý Minh Triết nhần lại hỏi cô làm sao, nhưng Đậu Đậu lại ấp ảp ứng ứng, Lý Minh Triết nhìn đồng hồ, đành phải đi trước.

Lý Vũ Hiên đứng bên cạnh, mặt hầm hầm nhìn rất lâu “Đậu Đậu, rốt cuộc là chuyện gì, ngập ngừng gì chứ?”

Đậu Đậu bối vàng giả vờ “Không... không có gì.”

Lý Vũ Hiên ‘hừm’ một tiếng “Lẽ nào em muốn thổ lộ với anh của anh?!”

“Không, không phải” Đậu Đậu vội xua tay “Em... em muốn bảo anh ấy giúp em nói với nhân viên phục vụ bên ngoài một tiếng, em cần... cái đó...”

“Rốt cuộc là cái gì, cái gì!”

“Em... em không mang băng vệ sinh để dùng ()...”

“...”

Vốn dĩ Đậu Đậu muốn nhờ Lý Minh Triết giúp, nhưng vừa nhìn thấy cặp mắt sâu thẳm không thấy đáy của anh thì chẳng nói được lời nào nữa, hơn nữa, bảo người khác giúp mình đi mua băng vệ sinh... thật mất mặt...

Lý Vũ Hiên cũng thực sự xấu hổ, cúi thấp đầu không nói gì, mặt từ từ nóng lên, Đậu Đậu ngồi dậy, lén lén nhìn xuống giường, không lưu lại dấu vết nào khả nghi nào, lúc này mới đi dép “Cái đó, em tự đi mua là được rồi.”

Lý Vũ Hiên ngăn cô lại, neho mắt nhìn “Em như thế này còn muốn chạy ra ngoài nữa sao?”

Đậu Đậu cúi đầu.

Lý Vũ Hiên khẽ hắng giọng, giả vờ như không có chuyện gì đá đá chân “Anh ra ngoài mua giúp em, thích nhãn hiệu gì?”

Câu này Lý Vũ Hiên tuy đã nói ra rất nhiều lần, nhưng thường là mua những loại hàng sa xỉ phẩm như nước hoa, xe, còn lĩnh vực băng vệ sinh này thì đúng là chưa được thỉnh giáo qua.

Đậu Đậu Đậu cúi càng thấp hơn nữa “... Loại nào cũng được.”

Lý Vũ Hiên ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra, lái xe đi lòng vòng trên đường rất lâu rồi mới hạ quyết định buồn bã đi vào siêu thị, ừm, đồ dùng vệ sinh.

Lý Vũ Hiên đứng cách giá hàng bán đồ vệ sinh độ hai bước chân, làm sao cũng không bước chân vào bên trong lựa chọn được.

Một anh chàng đẹp trai ngồi ngồi như mình lại đi chọn băng vệ sinh, thật đau lòng quá.

Chẳng nói là Lý Vũ Hiên ngại ngùng, ngay đến một cô gái đang đứng trước quầy hàng này cũng thấy ngại ngùng, bạn nói xem người ta đang chọn băng vệ sinh mà một người đàn ông như anh lại đứng nhìn chăm chăm vào làm gì cơ chứ, làm cho người ta hoảng hốt tưởng gặp phải tên biến thái.

Cuối cùng, Lý Vũ Hiên hết cách, xông vào cầm một gói, che mặt chạy thẳng đến chỗ thanh toán.

Đậu Đậu ôm một đồng băng vệ sinh với đủ nhãn hiệu và chủng loại khác nhau mà hoang mang, cuối cùng cũng moi được từ chỗ sâu nhất ra một gói!

Từ trước đến nay Lý Vũ Hiên chưa bao giờ mất mặt như vậy, trốn sang một bên ‘liêm lông’ thăm hại.

Đậu Đậu cảm thấy rất cảm động, nhớ đến việc Hồ Ly phải làm việc mất mặt như thế nhất định là rất khó xử nên mới hoang mang rối loạn lấy cả một đồng như vậy mang về, tuy hôm nay Hồ Ly chẳng phân biệt rõ trắng đen đã nhảy vào đánh người ta khiến cho mình rất tức giận, nhưng nhìn thấy anh ấy quan tâm đến mình như vậy thì cũng chẳng muốn tính toán với anh ấy nữa.

“Hồ Ly...”

Lý Vũ Hiên ‘à’ lên một tiếng, đứng dậy đi đến bên giường, mắt nhìn ngó xung quanh nhưng không nhìn người trên giường.

Đậu Đậu cầm một chiếc hộp bằng bàn tay bên trên toàn là tiếng anh lên hỏi “Đây là cái gì, còn là vị hồng đào nữa.”

Lý Vũ Hiên nhìn xuống một cái, xem chút nữa thì bị sét đánh lăn quay tại hiện trường.

Hóa ra là một hộp bao cao su! ! !

35. Chương 35

CHƯƠNG 35: ĐẬU ĐẬU BỊ NGƯỢC ĐÁI

Hai người nghỉ ở trong câu lạc bộ cả một buổi chiều đến tối mới quay về.

Vốn dĩ Lý Vũ Hiên không muốn quay về biệt thự, định cùng ai đó ở riêng cùng nhau một đêm trong câu lạc bộ, nhân tiện tăng cường tình cảm, nhưng Đậu Đậu lại ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói rất thành thật với anh ta “Hồ Ly, anh của anh vẫn chưa ăn cơm tối, chúng ta phải về thôi.”

Lý Vũ Hiên nổi giận âm ức, cô gái ngốc nghếch này, làm người ta tức chết mất, mình đối với cô ấy tốt như vậy, tại sao cô ấy lại cứ đi quan tâm lo lắng cho người đàn ông khác chứ, lúc nào cũng chẳng đặt mình vào vị trí quan trọng trong cuộc sống, nghĩ lại trước kia khi còn ở Mỹ, mỗi ngày chưa đến tối đã nhận được vô số cuộc điện thoại của các người đẹp, những mỹ nhân ngồi cùng xe thì không lúc nào dưới ba người, vậy mà bây giờ, cần cẩn thận thận bảo vệ đúng một người, kết quả là người ta chẳng thêm coi mình là gì.

Thật thất bại...

Trong nhà không còn rau, Đậu Đậu đi siêu thị mua rau, Lý Vũ Hiên trượt mắt ra không cho đi “Người em như thế này... tối nấu chút mì ăn là được rồi.”

“Vậy làm sao mà được được” Đậu Đậu kiên định phản đối “Mì ăn liền là thực phẩm rác rưởi vừa nóng mà hàm lượng chất dinh dưỡng lại ít, còn dễ gây ra bệnh dạ dày, em vẫn nên đi mua rau thì hơn, tổng giám đốc gần đây khí sắc dường như rất kém...”

Lý Vũ Hiên không kìm được bùng bùng nổi giận “sao lúc nào em cũng nghĩ đến anh ta vậy!”

Hồ Ly đột nhiên cắn răng nổi xung lên, Đậu Đậu sợ hãi rúm lại, cúi gằm đầu xuống vâng vâng vạt áo nhỏ tiếng nói “Anh ấy cứu em nên bị thương, em ngủ còn khiến cho vết thương của anh ấy nghiêm trọng hơn và sốt nữa, chăm sóc anh ấy... là việc nên làm mà, hơn nữa, tay anh ấy còn bị bó bột, nếu ăn không đủ chất nhỡ để lại di chứng em sẽ rất áy náy...”

Lý Vũ Hiên tức giận ôm chặt đầu bùng bùng kéo cửa xe xuống.

Lại là chuyện lần đó, tại sao người người khi đó nhảy xuống cùng với cô ấy không phải là mình chứ, tại sao người bị thương bị sốt không phải là mình chứ?! Lý Vũ Hiên hận không tả nổi, vừa hận tên khốn Lý Tiểu Lỗi làm loạn để cho Lý Minh Triết có cơ hội đó, lại hận bản thân mình vô dụng sao mà đến đứng còn đứng không vững.

Đậu Đậu ngồi ở một bên, nhìn sắc mặt Lý Vũ Hiên thoát ảm thoát hiện, không rõ buồn vui, đột nhiên nhớ lại hôm đó Lý Vũ Hiên còn thảm hại hơn cả mình với Lý Minh Triết, anh ta sợ trời mưa như vậy, hôm đó sấm chớp lại đáng sợ như vậy, hơn nữa còn ở trên núi, sấm chớp đáng sợ như vậy mà lại chẳng có chỗ để trú, Hồ Ly chắc chắn là kinh sợ lắm.

Đậu Đậu gơ tay ra, xoa xoa vào mái tóc rối bù của Lý Vũ Hiên “Xoa xoa lông, không sợ nữa.”

Trái tim đang sôi sùng sục đột nhiên bình tĩnh lại, Lý Vũ Hiên không biết là bàn tay nhỏ bé mềm mại kia vượt thắng những sợ hãi rồi bù của mình, hay là giọng nói khe khẽ kia lấp đầy trái tim trống vắng của mình.

“Được rồi, em cần cái gì, anh đi mua.”

Lý Vũ Hiên thỏa hiệp, Đậu Đậu nghĩ một lát, quyết định làm món đơn giản một chút, hôm đó Lý Minh Triết hơi sốt nhẹ cũng không biết đã hết hay chưa, người đó có đánh chết cũng không chịu uống thuốc... ăn chút đồ ăn ấm để giảm phong hàn “Ừm, mua một cân thịt dê, lại mua thêm một củ cải trắng mập mập nữa, còn cần một ít hạt tiêu trắng.”

“Những thứ này à?”

Đậu Đậu gật gù đầu, nhếch miệng cười để lộ ra hai chiếc răng nhỏ “Ồ Ly, anh mua được đúng ba thứ này là đã giỏi lắm rồi.”

Lý Vũ Hiên:...! ! (Hừm, coi thường người khác quá!)

Lý Vũ Hiên xuống xe chạy vào siêu thị, sự lo lắng của Đậu Đậu quả là không thừa, Lý Vũ Hiên ở siêu thị chọn rất lâu cũng không phân biệt được thịt dê và thịt lợn, cuối cùng đành phải nhờ một người đẹp, bảo cô ta mua giúp mình ba thứ này, Lý Vũ Hiên sách đồ đặt vào xe, cười báo cáo công trạng với Đậu Đậu “Thế nào, đúng chứ?”

Đậu Đậu giở ra nhìn nhìn, lẩm bẩm kì quái “Anh hóa ra có thể mua đúng...”

Lý Vũ Hiên đắc ý ‘hừm’ một tiếng, quá trình và phương thức không quan trọng, quan trọng là kết quả, xem ra chắc phải chịu khó đi siêu thị nhiều hơn rồi, sau này khi đưa cô ấy đi mua đồ sẽ không bị làm trò cười.

Nghĩ đến đây, xe đã vào đến nhà để xe trong biệt thự, Đậu Đậu xách chiếc túi vào nhà bếp, Lý Vũ Hiên đi phía sau hét lên “Đậu Đậu em đặt xuống cho anh, chỗ đồ nặng như vậy!”

Nước sôi, thịt dê kết thành một khối, bỏ vào trong nồi nước sôi để trần qua bớt chỗ máu dính bên ngoài, sau đó cho vào nồi hầm nhỏ lửa, Đậu Đậu lục tìm các thứ trong nhà bếp để tìm gia vị, Lý Minh Triết đột nhiên xuất hiện, Đậu Đậu quay người nhìn thấy anh, ngượng ngùng cúi đầu mặt từ từ đỏ lên.

Anh ấy... cũng nhìn thấy bệnh án.

Lý Minh Triết xem như không có chuyện gì, đi một vòng trong bếp khác thường, đột nhiên hỏi một câu “Khi nào làm xong?”

“Sao?”

“Anh đói rồi.”

Đậu Đậu vội vàng chỉ vào cái nồi đang bốc khói nghi ngút “... Chắc khoảng một tiếng nữa.”

“Lâu như vậy” Lý Minh Triết dường như hơi thất vọng, xoa dạ dày quay người định đi, Đậu Đậu vội hỏi “À, dùng nồi áp suất thì khoảng 20 phút là được, nhưng chắc mùi vị sẽ không ngon bằng, anh thật sự đói lắm rồi à?”

Lý Minh Triết tiện mồm nói “Ừ, buổi trưa quên ăn cơm.”

Lúc này Đậu Đậu mới nghĩ ra, mình làm cơm xong chạy đi chưa được bao lâu bọn họ đã đuổi đến, chắc chắn là chưa kịp ăn cơm, bởi vì chuyện của mình mà làm kinh động đến cả con rồng đen này, Đậu Đậu vô cùng hổ thẹn, vội trút thịt dê cho vào nồi áp suất, luống cuống vội vàng nạo vỏ củ cải “Minh Triết, anh ra ngoài đợi đi, một lát là xong.”

Lý Minh Triết ‘ờ’ một tiếng, giọng nói rất nhẹ nhàng hỏi một câu, khuôn mặt đẹp trai lạnh băng băng hơi đỏ lên “Em... đỡ chút nào chưa?”

Đậu Đậu ngây ra, máu nóng trên mặt đang dâng lên, vội gật gù đầu.

Lý Minh Triết xem ra cũng cảm thấy được không khí ngượng ngùng này, liền kéo cửa đi ra khỏi bếp, Lý Vũ Hiên vừa thay xong quần áo đang chạy xuống, nhìn thấy Lý Minh Triết đi ra từ bếp, ánh mắt nghiêm

lại, đập vào vai anh một cái rồi đi vào bếp, vừa vào trong thì biểu hiện trên mặt lập tức thay đổi, nôn nóng chạy xung quanh Đậu Đậu còn nịnh hót “Đậu Đậu, thơm quá...”

Lý Minh Triết đứng chỗ ánh điện nhìn vào bóng dáng của hai người qua cửa kính, trong ánh mắt sâu thẳm ánh lên tia sáng không rõ là ý gì.

Cơm chẳng mấy chốc đã làm xong, rất đơn giản, mỗi người một bát củ cải hầm thịt dê, một bát cơm bắt đầu ăn.

Tay Lý Minh Triết còn bó bột, ăn cơm không thuận tiện lắm, Đậu Đậu muốn qua đó bón, nhưng lại thấy ngại, đành phải cúi đầu ăn cơm, mắt len lén nhìn sắc mặt Lý Minh Triết.

Nhưng Lý Minh Triết lại không có ý muốn người ta bón.

Ăn được một nửa, Lý Vũ Hiên đưa điện thoại cho Đậu Đậu “Này, điện thoại của em bỏ quên ở nhà lúc trưa.”

Đậu Đậu ‘ờ’, nhận lấy điện thoại đặt vào túi, đột nhiên nghĩ đến chuyện mình đến đại học XX vì sao mà họ biết được, nghĩ mãi vẫn không hiểu bọn họ tìm thấy mình như thế nào, thế là nhỏ tiếng hỏi “Nè... hai anh làm thế nào mà tìm được em...”

Lý Vũ Hiên đưa mắt nhìn Lý Minh Triết, ngữ khí kì quái nói “Anh anh à, chính là thích chơi truy tìm tung tích.”

“Hử?”

“Vũ Hiên” Lý Minh Triết đặt đũa xuống, mắt lại nhìn Đậu Đậu “Đó không gọi là truy tìm tung tích, ngoài cửa có mấy chiếc taxi đỗ ở đó hỏi họ biển số chiếc xe cô ấy ngồi, anh chẳng qua chỉ là gọi điện thoại hỏi địa chỉ cô ấy đến.”

Nghe có vẻ đơn giản, nhưng làm... xem ra rất phức tạp.

Lý Vũ Hiên ‘hừm’ một tiếng “Đây chẳng phải gọi là truy tìm tung tích thì là gì, anh, anh xuất thân là đặc công à?”

Lý Minh Triết nghe thấy ý châm chọc trong lời nói của Lý Vũ Hiên, trên mặt không có chút biểu hiện gì nhưng ngữ điệu thì nặng nề hơn “Vũ Hiên, một người lãnh đạo thành công nhất định phải có đủ khả năng để ứng phó với những tình huống đột xuất như thế này anh ta nên biết phải làm như thế nào, phải làm gì trước, và dự liệu được kết quả của sự việc, chứ không phải là... mất đi lý trí.”

Câu nói này rõ ràng là Lý Minh Triết đang chỉ trích việc Lý Vũ Hiên chẳng hỏi rõ chuyện đã xông vào đánh Văn Minh lúc chiều.

Lý Vũ Hiên vốn dĩ đang ôm một bụng giận, Lý Minh Triết lại giáo huấn anh ta trước mặt Đậu Đậu, thực sự là rất mất mặt, lửa giận càng tăng lên ném đũa xuống bàn “Anh, anh có biết anh bình tĩnh quá không, thất tình lục dục của một con người anh đều giấu rất là kĩ, anh cho rằng anh là cao nhân hơn người sao, còn lạnh lùng nhìn thế giới này nữa!”

Nhìn thấy hai anh em họ cãi nhau, Đậu Đậu vội vàng chuyển sự chú ý “Này... Minh Triết, tay của anh không sao chứ?”

Lý Minh Triết quay mặt nhìn cô vẻ dò hỏi.

Đậu Đậu chỉ chỉ vào cánh tay bó bột của anh “Hôm nay anh đi... à, có bị đụng trúng không, ừm, hình như anh lái xe đi, xe của anh là số sàn, liệu có bị ảnh hưởng đến vết thương không?”

Lý Minh Triết khẽ chuyển cánh tay phải, lấy lại nhịp thở, thốt ra một câu “Không sao.”

Đậu Đậu thở phào “Vây uống nhiều canh một chút xúu, bổ sung canxi.”

Lý Vũ Hiên ngồi bên cạnh nổi cơn ghen, ‘hừm’ một tiếng lạnh băng băng “Chẳng phải là gãy xương.”

Hồ Ly yêu cái đẹp, Đậu Đậu vội lấy mấy miếng thịt dê từ bát của mình chuyển sang bát Lý Vũ Hiên “Ăn nhiều một chút, gần đây anh tiêu tụy quá, cái này... khụ khụ, dưỡng sắc.”

Lý Vũ Hiên nhìn nhìn mấy miếng thịt trong bát, sắc mặt lúc này mới dễ nhìn một chút.

Nghỉ ngơi thêm vài ngày, Lý Minh Triết tháo bột quay lại công ty làm việc, Đậu Đậu cũng quay lại theo, vừa hay có một lớp học bồi dưỡng nghiệp vụ giám đốc, Lý Minh Triết bắt Lý Vũ Hiên tham gia lớp học này, giải quyết xong vấn đề buổi trưa Lý Vũ Hiên cứ sang cuốn lấy Đậu Đậu.

“A lô, Châu tổng, tôi xuống dưới rồi, anh đang ở đâu?”

Đậu Đậu lén lút cầm túi chạy xuống chỗ đỗ xe, nhìn ngó bốn phía, một chiếc xe Passat đen đang nhấp nháy đèn, Đậu Đậu nhìn thấy vội bước nhanh qua đó.

“Phù phù...”

Đậu Đậu vỗ ngực “Nguy hiểm quá, vừa rồi suýt nữa bị Lý Vũ Hiên phát hiện...”

Vừa rồi Lý Vũ Hiên gọi điện đến, nói mấy ngày này phải ra ngoài học, không thể cùng cô về nhà được, còn âm ỉc và rút khoát nói với cô, không cho phép cô ngồi xe của anh trai mình.

Đậu Đậu muốn nói, có xem như cô muốn ngồi, thì cũng chẳng dám ngồi, trong tòa nhà có nhiều người như vậy, nhìn thấy còn cho rằng mình được ưu ái, tin này mà truyền ra ngoài... thật không sống nổi mất, hơn nữa, xe của Lý Minh Triết... ngồi vào cũng rất ngượng ngùng, hai người chẳng nói câu gì, có khi gặp tắc đường, chỉ cảm thấy ngượng ngùng đến mức chẳng dám cử động.

Nhưng Lý Vũ Hiên hình như phải lên máy bay nên cúp máy rất nhanh.

Châu Long Phát khởi động xe, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười nhàn nhạt “Lý Vũ Hiên, em trai của Lý Minh Triết, có phải em cũng đồng ý với anh ta sau này không gặp anh?”

Đậu Đậu mở to mắt ngạc nhiên “Sao anh lại biết?”

Châu Long Phát cười không nói gì.

Hai người đi đến một tiệm ăn nhỏ, tuy lái xe đến một nơi rất hẻo lánh, nhưng trước cửa có cả đoàn người xếp hàng, Châu Long Phát đưa Đậu Đậu vào, tìm một chỗ trống và ngồi xuống.

Đậu Đậu khẽ thốt lên kinh ngạc “Chỗ này nhiều người quá.”

Châu Long Phát cười nói “Đúng vậy, nếu như không hẹn trước từ sáng, bây giờ sợ rằng phải đợi cả tiếng mới có chỗ”

Lúc này, đúng lúc có một nhân viên phục vụ đeo tạp dề bưng một khay sắt đựng tôm hùm nhanh chóng đi đến, đặt xuống chiếc bàn bên cạnh, nhìn thấy những con tôm đỏ hồng như vậy lại còn rất là thơm, thật là khiến người khác không thể kìm được ứa nước miếng ra.

Châu Long Phát đã gọi điện thoại đến trước, cho nên họ đã làm trước đĩa tôm này và mang lên rất nhanh, chẳng nói lời nào bắt đầu bữa ăn, tôm hùm vừa mềm vừa thơm, tươi ngon vô cùng, lại còn được cho thêm vào loại hương vị để tăng thêm mùi thơm, khiến người ta không thể kìm nổi cảm giác muốn ăn, cả đĩa tôm to chẳng mấy chốc đã hết sạch.

Châu Long Phát còn gọi thêm mấy chiếc bánh nướng to bằng bàn tay.

Những chiếc bánh nhỏ nhỏ mỏng mỏng mới được nướng ra lò, cầm trong tay còn âm ỉc, vừa ngon vừa thơm, bên trên được rắc đầy vừng đen, dưới với nước sốt tương màu tương, vừa cho vào miệng chỉ thấy có cảm giác ngon miệng hấp dẫn vô cùng.

Khắp mặt Đậu Đậu dính dầu, Châu Long Phát rút khăn giấy ra đưa giúp Đậu Đậu lau dầu dính trên mặt. Ánh mắt vô cùng ỉc ỉc...

Đậu Đậu hơi hoang mang, đột nhiên ý thức được anh ấy đang lau mặt giúp mình, vội vàng cúi đầu, lấy giấy ăn từ trong túi ra tự mình lau, Châu Long Phát cười cười, rút tay về rất tự nhiên.

Mất mặt quá, Đậu Đậu thấy vô cùng lúng túng “... Thật là ngon đến mức quên cả hình tượng.”

Châu Long Phát nói “Ăn cơm cũng là một loại hưởng thụ, nếu như thấy được thứ mà mình thích ăn mà còn làm bộ quý tộc, vậy đúng là rất mệt, người ta, nên làm theo lòng mình sống tự do tự tại một chút.”

Đậu Đậu ấn tay lên mặt ra sức gật đầu.

Ăn cơm xong, Châu Long Phát lái xe đưa Đậu Đậu về, phía sau dường như có chiếc xe theo đuôi, Châu Long Phát không biểu hiện gì nhìn kính chiếu hậu mấy lần, đi cả đoạn đường dài mà Đậu Đậu chẳng phát hiện ra điều gì, cuối cùng cũng phát hiện ra có gì khác thường, Châu Long Phát lái xe tranh đường với rất nhiều người, chỗ nào tắc đường liền đi vào chỗ đó.

Đi đúng được một tiếng đồng hồ, xe của Châu Long Phát cuối cùng cũng chen lên một cây cày vượt.

Đậu Đậu lo lắng hỏi “Châu tổng, phía sau hình như có người theo đuôi chúng ta.”

Châu Long Phát cười nói “Không sao.”

“Nhưng...” Đậu Đậu nhìn thấy ánh mắt tang thương nhưng rất ấm áp của người đàn ông, quyết định không hỏi nữa, nếu như gặp phải trận nổ núi nguy hiểm như vậy anh ấy còn có thể kiên định như vậy, vậy thì còn cần gì phải lo lắng nữa “Vâng.”

Xe chen chúc ở chỗ tắc tiến lên phía trước chậm chạp, thấy phía trước có một chỗ rẽ nhỏ, Châu Long Phát đột nhiên đánh tay lái sang hướng đó, nhấn mạnh chân ga cho chiếc xe chạy vọt khỏi đám đông chạy nhanh vào ngõ nhỏ.

Đậu Đậu sớm đã nhận được chỉ thị của Châu Long Phát, nắm chặt dây an toàn, chiếc xe chạy điên cuồng vào con ngõ nhỏ hẹp chỉ rộng đủ cho một chiếc xe chạy, chớp mắt cái đã bỏ rơi hai chiếc xe kia lại phía sau, Châu Long Phát mặt trầm lắng như nước, xe chạy nhanh như bay, lái hơn hai mươi phút sau, chiếc xe dừng trước một trung tâm buôn bán lớn để Đậu Đậu xuống xe.

“Vào trong đi dạo một vòng, sau đó gọi taxi về, khi nào về đến nơi thì gọi điện cho anh.”

Châu Long Phát dặn dò xong, mỉm cười với Đậu Đậu cho cô yên tâm, rồi lên xe lái đi, Đậu Đậu nghe lời anh ta, sau khi nhìn thấy chiếc Passat đi khuất thì đi vào trung tâm lượn một vòng, đi mấy tầng lầu dạo một lượt rồi mới gọi xe về, nhưng, cuối cùng vẫn về muộn, Đậu Đậu nhẹ chân nhẹ tay lên vào phòng thư ký, điện thoại đột nhiên vang lên.

“Em đến đây cho anh.”

Đậu Đậu thở dài, bị bắt quả tang rồi, cúi đầu ủ rũ đi đến phòng tổng giám đốc, Lý Minh Triết mặt mũi hầm hầm ngồi sau bàn làm việc, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn đá “Thư kí Hùng, buổi trưa cô đi đâu, tại sao lại đến muộn gần một tiếng đồng hồ?”

Đậu Đậu mắc nghẹn, đứng mãi chẳng nói lên lời.

Lý Minh Triết đứng dậy, đi đến trước mặt Đậu Đậu, cúi đầu khe khẽ thở “Em lại ra ngoài ăn cơm cùng anh ta?”

Mùi thơm đặc biệt này không phải là mùi thức ăn của nhà ăn trong công ty, Lý Vũ Hiên không ở đây, công ty của Điền Tĩnh lại cách đây rất xa, không thể nào có người bạn nào khác đến đón cô ấy đi ăn cơm, vậy chắc chắn là Châu Long Phát rồi.

Thời gian nghỉ trưa là một tiếng rưỡi, cộng với thời gian đến muộn gần một tiếng, tổng cộng là hai tiếng rưỡi, bọn họ... rốt cuộc đã đi đâu làm gì?!

Đậu Đậu cúi đầu, xem như là thừa nhận.

Gân xanh trên trán Lý Minh Triết lại nổi hết cả lên, u ám hỏi “Em có còn nhớ đã đồng ý với anh chuyện gì không?”

Đậu Đậu ấp úng “Không được đi ra ngoài với anh ấy...”

“Không phải là không muốn cho em với anh ta gặp mặt, mà là người đàn ông này bối cảnh phức tạp, tuy anh ta làm ăn rất thành công, nhưng thân phận rất thần bí” Lý Minh Triết thở dài “Em có nhớ anh ta thường xuyên phải đổi xe chứ, anh ta rất ít khi đi xe của mình, mà luân chuyển đổi xe của trợ lý hoặc vệ sĩ lái.”

“Vệ sĩ?”

Đậu Đậu mở trừng mắt “Cái đó không phải chỉ trong tivi mới có sao...”

Lý Minh Triết khẽ xoa xoa đầu Đậu Đậu “Trong hiện thực cũng có, trợ lý của anh ta có khi cũng kiêm luôn chức vụ vệ sĩ.”

Nghĩ lại chiếc xe bám đuôi lúc trưa, Đậu Đậu cũng hơi tin những lời của Lý Minh Triết, vốn dĩ chẳng bảo giờ tin người nho nhả dịu dàng như vậy lại là xã hội đen, nhưng từ việc anh ta có thể bình tĩnh không thay đổi sắc mặt khi gặp cảnh núi nổ, và lúc nào cũng ẩn chứa khí chất ép bức người, khí chất của người đàn ông đó càng thêm thần bí.

Đậu Đậu hốt hốt hoảng hoảng quay lại phòng làm việc, ngồi rất lâu mới lấy lại tinh thần, tập trung vào làm việc.

Buổi chiều Châu Long Phát gọi điện đến “Hùng tiểu thư, buổi trưa có làm em sợ không?”

“Không có không có” Đậu Đậu vội nói “vừa hay tôi đang muốn đi dạo phố, hì hì, thuận đường.”

Châu Long Phát biết Đậu Đậu đang tìm cớ, cũng hòa theo, nói đùa vài câu, Châu Long Phát hỏi như vô tình “Tan làm em đi xe bus, hay là đi nhờ xe của đồng nghiệp?”

Đậu Đậu nói “Ừm, trước đây ngồi xe của Lý Vũ Hiên, nhưng, mấy ngày này chỉ có thể ngồi xe bus, anh ấy đi học rồi.”

“Lý tổng cũng thuận đường mà, sao cô không ngồi xe của anh ấy?”

Đậu Đậu bịt điện thoại lại, nhìn ngó xung quanh “Không được đâu...”

Châu Long Phát khẽ cười nói “Có chuyện gì vậy, mấy ngày này thời tiết không tốt, có thể có mưa, hay là... (ngừng một lát) anh đưa em nhé.”

Đậu Đậu vội xua tay “Không cần đâu, không cần đâu.”

Đột nhiên nhớ ra, anh ta lại quan tâm đến việc tan làm mình về như thế nào, chẳng lẽ là mình... bị rơi vào tầm ngắm?!

“Chuyện này, Châu tổng, tôi sẽ đi tìm tổng giám đốc nói một chút, xem anh ấy có thể đưa tôi về không, anh yên tâm, ngoài đi làm ra tôi chẳng có sở thích nào khác, cũng không thích dạo phố, buổi tối cũng chẳng đi ra ngoài...”

Châu Long Phát hiểu rõ Đậu Đậu đang cố nói với mình là cô ấy sẽ chú ý an toàn, mới từ từ nhẹ lòng, cô gái nhìn có vẻ hơi ngốc này có lúc cũng thông minh đột xuất như thế này, không kìm được cảm giác vui vẻ trong lòng “Được rồi, vài bữa nữa lại mời cô ăn cơm, coi như giải tỏa.”

“Được.”

Đậu Đậu đồng ý luôn, đặt điện thoại xuống bắt đầu rên rỉ, phải nói thế nào đây, tổng giám đốc làm sao lại đưa mình về cùng chứ? Còn nữa, Lý Vũ Hiên sớm đã đặc biệt nhấn mạnh, không cho phép mình đi xe của anh trai anh ta... thầmm oán...

Thôi bỏ đi, hay là gọi taxi vậy.

Nhưng mà, khi Đậu Đậu ngồi trong xe taxi, thì bị mấy chiếc xe màu đen không có biển số chặn trước chỗ cách biệt thự mấy km, lúc đó mới hối hận là sao lúc tan làm không mặt dày đi nhờ xe của Lý Minh Triết.

Nhưng bây giờ, làm thế nào đây...

36. Chương 36

CHƯƠNG 36: BẮT CỐC

Chiếc taxi bị hai chiếc xe kẹp lại từ phía trước và phía sau, tiến thoái lưỡng nan, Đậu Đậu luống cuống rút điện thoại ra chuẩn bị báo cảnh sát, trong lúc hoảng loạn tay run run, không cẩn thận làm điện thoại rơi xuống phía ghế sau, đợi đến khi cô tìm lại được điện thoại thì cửa xe đã bị giật tung ra rồi!

“Tiểu thư, đi cùng chúng tôi một chuyến.”

Đậu Đậu nắm chặt túi xách và điện thoại, hét lớn nhưng chẳng đủ hơi “Tôi không muốn!”

Tài xế taxi bị đuổi ra, một tên côn đồ mặc chiếc áo sơ mi hoa dùng đầu gối thúc vào anh ta, Đậu Đậu nhìn thấy hoa cả mắt, vừa thu mình vào trong xe, vừa luống cuống gọi 110.

“Ái...”

Tay đa g nhấn số trong bóng tối bị phát hiện, điện thoại bị cướp mất, người đến khoảng trên dưới ba mươi tuổi, râu ria đầy mặt, nhìn có vẻ rất là gớm ghiếc tiến lên phía trước thô lỗ kéo Đậu Đậu ra ngoài, nhét vào phía sau của chiếc xe kia rồi lái xe đi.

Châu Long Phát còn đang họp, một người trợ lý vội vàng vàng chạy vào phòng họp, Châu Long Phát ngừng cuộc họp lại, ra hiệu cho người trợ lý lên trên, người trợ lý thì thầm vài câu vào tai anh ta, Châu Long Phát hơi thay đổi thần sắc, trong mắt hơi tối sầm lại.

“Hội nghị hôm nay đến đây thôi, những vấn đề còn lại thì giám đốc của các bộ phận 9 giờ sáng ngày mai đến phòng làm việc của tôi, các vị vất vả rồi, tan họp” Châu Long Phát đứng dậy, vội vàng rời khỏi phòng họp.

“Việc xảy ra lúc nào?”

Trợ lý lên trước một bước “Mười phút trước, hần ta gọi điện đến, nói ngài phải bỏ qua việc thôn tính Đằng Phi.”

Châu Long Phát cau mày lại “Là người của Đằng Phi?”

Trợ lý nói “Vương Thiên là người chịu trách nhiệm pháp lý của doanh nghiệp Đằng Phi, tối hôm kia ông ta đã tự sát trong nhà, bây giờ còn nằm trong bệnh viện chưa qua được cơn nguy hiểm, chúng tôi đã điều tra người nhà hần ta, phát hiện hộ chiếu và chứng minh thư của em trai anh ta đều là ngụy tạo.”

Châu Long Phát trầm tư một lát “Tên bắt cóc nói gì?”

“Muốn ngài đi một mình, nếu không sẽ giết người.”

Châu Long Phát dặn dò với người trợ lý bên cạnh “Không được báo cảnh sát, truyện này nếu truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến tập đoàn Long thị, nhất định phải phong tỏa tất cả tin tức, tôi sẽ đi xử lý việc này, còn nữa, cậu thông báo với Lý Minh Triết, nói Hùng tiểu thư đến nhà tôi chơi, tôi sẽ đưa cô ấy về muộn một chút, cậu đi lo liệu đi.”

Trợ lý nhận lệnh, nhanh chóng rời đi.

Lúc này, trong một xưởng sửa xe bỏ hoang ở ngoại ô, Đậu Đậu bị mấy kẻ bắt cóc ném xuống đất, miệng bị nhét dẻ, tên có râu đi đến, dùng bàn tay bẩn thỉu sờ lên cái cằm trắng như tuyết của Đậu Đậu “Ồi chao, đúng là một tiểu mỹ nhân, cặp mắt này thật đẹp biết bao.”

Đậu Đậu co rúm lại phía sau, nhưng bị tóm rất chắc, dưới cằm lúc đó xuất hiện hai vết ấn đỏ.

Tên có râu cười toe toét, cánh tay bẩn thỉu vuốt ve khuôn mặt Đậu Đậu “ta thích nhất là những con gà con mềm mại yếu ớt, hể cái là khóc, khóc đến mức ta thấy đau lòng, gà con, tên khốn đó ‘làm’ em chưa vậy?”

Tên có râu bộ dạng rất hung tợn, mồm miệng cũng bẩn thỉu, Đậu Đậu sợ hãi nhắm chặt mắt lại không thèm để ý đến anh ta, tên có râu hất Đậu Đậu, chửi mấy kẻ bên cạnh “Mẹ nó chứ, sao người vẫn chưa đến, Lưu tử mày gọi điện cho nó chưa!”

Tên mặc áo sơ mi hoa đi đến, vểnh môi rít một hơi thuốc “Gọi rồi, ông đây đích thân gọi bảo nó đến đây một mình.”

Lão có râu lúc này mới yên tâm, ngồi xuống bên cạnh hộp cơm ăn hùng hục, chẳng bao lâu sau, bên ngoài có tiếng dừng xe, một tên côn đồ chạy ra ngoài, mấy giây sau lại chạy vào hét lớn “Nó đến rồi!”

Tên có râu kia đưa tay tát cho tên đàn em một cái rồi mắng lớn “Hét cái gì chứ, nó đến một mình à? Mẹ mày chứ nhìn rõ không, không mang ai đến chứ, ông mày đây cũng chẳng rồi hơi mà chơi với nó đâu!”

Tên đàn em quỳ trên mặt đất, chỉ vào cửa nói “Thật đó, nó đi một mình, một chiếc xe.”

Tên có râu sắp xếp “Mày cút ra ngoài đưa người vào đây, bảo bọn thằng Sẹo giữ ở cửa, bảo thêm người đi kiểm tra xung quanh, xem xem có người mai phục không, đúng rồi, nhớ phải lục soát người hần, mẹ nó chứ, muốn phản kháng thì cho nó một nhát.”

Nói xong, hần ra tóm lấy Đậu Đậu đến ngồi xuống một bên chiếc sofa đã bẩn không nhìn ra màu gì nữa, chuẩn bị xong để đợi người đến, mấy phút sau, một thân hình hiện ngang xuất hiện chỗ cửa cuốn, Đậu Đậu mở to mắt nhìn, cố gắng căng mắt lên để nhìn rõ người đến trong ánh sáng mờ mờ, quả nhiên là Châu Long Phát.

Anh ấy lại đơn thương độc mã đến!

Tên có râu nhìn thấy Châu Long Phát, lập tức lôi chiếc dẻ trong miệng Đậu Đậu ra, tay tóm chặt lấy tay cô, Đậu Đậu không phòng bị gì, bị đau ‘á’ lên một tiếng, nhưng Đậu Đậu lập tức phản ứng lại, lớn tiếng nói với Châu Long Phát “Tôi không sao.”

Trời đã rất muộn rồi, Châu Long Phát tuy nhìn không rõ tình trạng của Đậu Đậu, nhưng nghe thấy giọng nói của cô, cũng hơi yên tâm, giọng trầm ổn truyền đến “Mày là Vương Càn.”

Tên có râu cười nói “Mày đoán được rồi” sau đó thay đổi giọng điệu, ác độc nhỏ ra một câu “Tên họ Châu kia, mày thôn tính công ty của anh tao, bức anh tao vào đường cùng phải tự sát, hôm nay, tao sẽ bắt mày phải bồi thường món nợ này!”

Nói xong, lấy tay hất Đậu Đậu xuống đất, Đậu Đậu ‘ai za’ một tiếng, mặt bị đè xuống chỗ bùn đất cứng, nền đất của xưởng sửa xe đầy dầu mỡ bẩn, mùi dầu xe khó ngửi nồng nặc bốc lên, tên có râu dùng chân đạp trên lưng Đậu Đậu, dùng lực day day, chiếc da cứng chọc vào tận xương đau điếng, Đậu Đậu kiên nhẫn chịu đau, không thốt lên tiếng nào.

Tên có râu thấy vậy, quỳ xuống lôi Đậu Đậu lên, tát cho hai tát “Mẹ mày chứ, chân giò nhỏ xương cũng rắn đấy, cho mày rắn luôn này!”

Lại là hai cái tát nữa, Châu Long Phát ở trong bóng tối, tay mờ mờ phía sau, anh rút cuộc cũng không động tay.

Vừa rồi khi khám người, súng mang theo đã bị tước mất, nhưng trong thắt lưng da vẫn giấu một con dao nhỏ chưa bị phát hiện, tuy dao rất nhỏ, nhưng vô cùng sắc, đủ để gây ra vết thương chết người.

Tối quá, hai bên cách nhau rất xa, Châu Long Phát không có cách nào để ném lưỡi dao trúng tim Vương Càn, mà trong tay hần ta còn có Đậu Đậu, nếu như ném không trúng, rất có thể sẽ biến hần ta thành tên thú khát máu, như vậy cô ấy sẽ rất nguy hiểm, Châu Long Phát vẫn giữ giọng nói bình thản “Vương Càn, bỏ cô ấy ra, mày theo anh mày đều học được không ít bản lĩnh.”

Vương Càn nghe thấy câu này không nhịn được mắng lớn “Châu Long Phát, mày là con chó chết!”

Châu Long Phát lạnh lùng nói “Đằng Phi không phải tao làm ra như vậy, mà là anh mày kinh doanh kém cỏi, đem tiền lưu động của công ty đi chơi cổ phiếu kết quả là thua lỗ, làm cho giá cổ phiếu của Đằng Phi rớt giá, tao chẳng qua chỉ là mua vào đúng lúc, cứ coi như tao không làm như vậy thì cũng có người khác làm.”

“Nói láo!” Vương Càn thô lỗ cắt lời anh ta “Anh tao nói rồi, rõ ràng là mày lừa anh ấy mua cổ phiếu, nếu không anh ấy làm sao lại mang nhiều tiền đi chơi như vậy, đây tất cả đều là kế hoạch của mày, mẹ mày chứ, anh tao sao không sớm nhận ra cặp mắt sói của mày chứ, mày lừa anh ấy thảm rồi!”

Châu Long Phát khoanh tay “Những điều cần nói tao đã nói rồi, tin hay không thì tùy mày.”

Vương Càn lồi đầu Đậu Đậu lên, lồi người từ dưới đất lên “Châu Long Phát, tao không cần biết là anh tao hay là mày làm cho Đằng Phi phá sản, dù gì tao cũng muốn giữ— Đằng Phi, Lưu Tử, đưa hợp đồng cho nó, bảo nó kí tên vào!”

Tên áo sơ mi hoa cầm hai bản hợp đồng vứt cho Châu Long Phát.

Châu Long Phát cầm hợp đồng cười lạnh lùng, nói như đã hiểu rõ vấn đề “Vương Càn, thì ra là mày muốn Đằng Phi, hà tất phải nhắc đến anh mày chứ, anh mày bây giờ còn đang bệnh nặng trong bệnh viện chưa rõ sống chết, còn mày thì bắt đầu ở đây đục khoét tài sản của anh ta, anh em đúng thật là tình sâu.”

Vương Càn tức giận, cầm bút ném cho Châu Long Phát, hung hãn nói “Nhanh kí tên, nếu không tao sẽ giết chết đứa con gái này!”

Châu Long Phát nhặt hợp đồng dưới đất lên, rút bật lửa từ trong túi ra, xem kĩ mấy trang, các điều khoản trên chẳng phải được chuyên gia viết ra, nhưng rất rõ ràng, đều tập trung vào nội dung cốt lõi đó là cướp trắng Đằng Phi.

“Mau kí đi!”

Vương Càn sốt ruột, thúc ép Châu Long Phát kí tên, Châu Long Phát muốn chơi cùng Vương Càn, nhưng bị đối phương biết được, đành phải cầm bút, lật đến trang cuối cùng của hợp đồng, bên A – Vương Càn đã ký tên, bên B còn để trống.

Mất đi Đằng Phi đối với tập đoàn Long thị chẳng phải là tổn thất gì lớn, cũng chỉ như mất đi một phần nhánh nhỏ, Châu Long Phát dọ dự như vậy là vì lo lắng cho tính mệnh của hai người.

Nghĩ lại hẳn ta luôn có thái độ lạnh lùng với Đậu Đậu như vậy, bọn bắt cóc thường mê hoặc dụ dỗ, nhưng Vương Càn lại không như vậy, bắt được Đậu Đậu thì vừa đánh vừa chửi, vừa rồi còn tát nữa, dường như trong tay hẳn ta còn có dao. Xem ra Vương Càn theo dõi Châu Long Phát không chỉ là ngày một ngày hai, chắc chắn là sớm đã muốn chiếm Đằng Phi, chỉ đợi việc giữa Vương Thiên và Châu Long Phát xong mới nhảy vào, tìm cơ hội ra tay, anh trai đen đuôi Vương Thiên của hẳn ta, có thằng em khốn nạn thế này, không biết kiếp trước đã làm việc thất đức gì nữa.

Nếu như không kí hợp đồng này, cô ấy sẽ tiếp tục bị thương, nhưng nếu như kí rồi, sợ là đến cơ hội để hai người sống tiếp cũng chẳng có, sớm đã nghe nói Vương Càn không làm ăn đàng hoàng, ăn chơi cờ bạc rượu chè gái gú không gì là không tinh thông, còn bán vũ khí trái phép, bây giờ anh trai hẳn đổ rồi, hẳn ta chính là nhắm vào miếng thịt béo bở này, bán Đằng Phi với giá cao, vậy cũng kiếm được một khoản tiền lớn, đủ để hẳn ta vung tay chơi bời trong một thời gian dài, những kẻ bán mạng như thế này qua được ngày nào hay ngày đó, ra tay thì độc ác không nể tình, Châu Long Phát lại lần nữa sờ vào chỗ con dao cứng cứng trong thắt lưng.

Chỉ đáng tiếc là ở đây tối quá, cân nhắc cho sự an nguy của cô ấy, Châu Long Phát do dự mấy lần cuối cùng vẫn không rút dao ra.

Phi dao không phải là thể mạnh của anh, Châu Long Phát tinh thông là bắn súng và giao đấu ở cự li gần.

Nhưng Vương Càn cũng biết điểm mạnh của Châu Long Phát ở đó, nên khi vào cửa đã tước súng của anh, bản thân còn đứng cách anh rất xa, giữ Đậu Đậu làm bia đỡ đạn, sai bọn đàn em cầm súng đứng trong bóng đen để giám sát Châu Long Phát.

Châu Long Phát cầm bút suy nghĩ, Vương Càn không đợi được nữa, tóm lấy trang phục của Đậu Đậu xé mạnh ra, chỉ nghe thấy những tiếng vải xé roạt roạt, chiếc váy liền bằng vải bong bị xé ra một miếng lớn, phần thân trên lúc này lộ ra đến hơn một nửa, Đậu Đậu kinh hoàng, co rúm người lại, cố gắng che chắn chỗ vải bị kéo ra, nhưng Vương Càn chẳng có chút ý niệm thương hoa tiếc ngọc nào, bàn tay to lớn lại xé, toàn bộ chiếc váy trên người đã bị xé ra, Đậu Đậu chỉ còn mặc mỗi nội y, quỳ trên mặt đất, người run bần bật.

“He he he, mềm như vậy, bên dưới nhất định cũng rất chặt nhỉ.”

Vương Càn cười hề tiện kéo Đậu Đậu đến, thô lỗ ném lên sofa, rồi nghiêng người xuống theo, đang muốn đỡ trò bắn thiu, giọng của Châu Long Phát vang lên “Kí xong rồi, mày đến lấy đi.”

Vương Càn không phải là kẻ ngốc, hắn ta đã nghe qua vài việc về Châu Long Phát, thế là sai mấy tên thuộc hạ giữ chặt Châu Long Phát, và dùng tay kẹp chặt tay của anh trói ra sau lưng, lúc này mới sai Lưu Tử chuyển hợp đồng đến.

Trên hợp đồng, tên của Châu Long Phát được viết như rồng bay phượng múa, rất phóng khoáng tự nhiên.

Vương Càn bộc phát sự vui sướng điên cuồng trong lòng, cười điên cuồng ‘ha ha ha’, nói với mấy tên thuộc hạ của mình “Anh em, chúng ta phát tài rồi, nào nào, bón cho Châu huynh đệ này chút đồ tốt nào, để anh ta và cô người yêu bé nhỏ của mình vui vẻ sung sướng, vui vẻ để lên đường, thực là một đôi uyên ương cùng sống chết, mẹ nó chứ, dám mắng người!”

Mấy tên ẩn Châu Long Phát xuống, đổ vào miệng anh hơn nửa lọ thuốc đủ các màu sắc, rồi lại đổ nước vào, Châu Long Phát ho sặc sụa, nghiêng người ngã xuống đất, Vương Càn thả Đậu Đậu ra, đi đến đập Châu Long Phát một nhát, “hừm’, còn cho rằng may mắn lợi hại lắm chứ, thật không ngờ cũng có lúc vô dụng như thế này, cố sức mà tận hưởng cuộc sống lần cuối đi nhé, các anh em, chúng ta đi thôi, lái xe của hắn đi!”

Mấy tên này nhanh chóng thu dọn súng gậy, rồi quay lưng đi ra ngoài, nhưng không ngờ Châu Long Phát lại đột nhiên đứng dậy, cánh tay bị trói phía sau vùng thật mạnh, mấy lần dùng lực mạnh như vậy sợi dây trói cánh tay bị đứt ra, cánh tay bị cửa đứt rõ máu ròng ròng, thịt hở ra ngoài.

Chỉ thấy anh phi như bay lên trên, con dao sắc trong tay đã đâm mạnh vào tên đi sau cùng, cùng lúc với việc đưa dao đâm anh còn cướp luôn khẩu súng trong tay nó nhanh như chớp, một tay giữ súng, tay phải rút con dao ra, đâm luôn vào họng một tên vừa mới chuẩn bị quay đầu lại, lưỡi dao sắc nhọn đâm vào rất sâu, tên đó chẳng kịp thốt lên tiếng nào ngã gục xuống đất, một tràng tiếng súng ‘đoàng đoàng đoàng đoàng’ đình tai nhức óc vang lên, đám người kia đã đổ gục bốn năm tên, số còn lại thì chạy hết.

Trời đã hoàn toàn đen ngòm rồi, nhìn không rõ trong số những thi thể đang nằm dưới đất kia có Vương Càn hay không, Châu Long Phát đã không cầm cự nổi rồi, khắp người toàn là mồ hôi, mồ hôi ướt sũng quần áo chảy ròng ròng xuống, người lảo đảo sắp ngã.

Thuốc phát huy tác dụng rồi.

Những viên thuốc hỗn hợp kia loại gì cũng có, có loại là thuốc hoang tưởng, có loại là thuốc kích thích, cũng có cả thuốc lắc.

Đậu Đậu bò dậy lồm cồm, tay bị trói chặt, chỉ có thể dùng thân thể để huých huých vào người kia “Châu tổng, làm thế nào bây giờ?”

“Mau tìm nước...”

“Vâng vâng!”

Đậu Đậu nhồm dầy dùng sức giằng mạnh sợi dây thừng đang trói tay mình ra, cầm chiếc bình nước chạy đến, Châu Long Phát uống ừng ực bình nước, sau đó chạy đến góc tường nôn thốc nôn tháo ra.

Thời gian ở lưu lại trong dạ dày hơi lâu, những viên thuốc đã bị tan ra rồi, những thứ nôn ra đều là chất nhờn trắng.

Tuy đã rửa dạ dày rồi, nhưng Châu Long Phát vẫn cảm thấy rất rõ tác dụng của thuốc đang xâm nhập vào đại não, thần trí bắt đầu hỗn loạn “Điện thoại của anh... ở trong túi...”

Đậu Đậu sợ hãi hoảng hốt, tay run rẩy sờ, sờ thấy rồi “Gọi... gọi ai?”

“Nhấn phím tắt số 1, đừng báo cảnh sát...”

Nói xong đầu Châu Long Phát đổ gục xuống đất không động tĩnh gì, toàn thân co rút nôn ra bọt trắng, Đậu Đậu sợ hãi quá mức, hoảng hốt ấn số 1, điện thoại thông rồi chỉ nói được câu “Mau đến cứu chúng tôi” rồi không nói được lời nào nữa, chỉ rên rỉ nói không ra lời, đúng vào lúc này, Châu Long Phát đang nằm trên mặt đất đột nhiên tỉnh lại, mở trừng hai mắt.

Đậu Đậu thở phào một hơi, giọng nói hơi mang tiếng khóc “Anh tỉnh rồi, không sao rồi... à!”

Châu Long Phát lại như phát điên vậy, hai mắt đỏ ngầu, toàn thân co giật như người động kinh, nhổm dậy khỏi mặt đất, Đậu Đậu sợ đến mức chân mềm nhũn, hoảng hốt lùi nhanh lại phía sau “Anh... anh đừng có qua đây...”

Châu Long Phát như con sư tử phát cuồng vậy, gầm gừ nhổm dậy, một tay ấn Đậu Đậu xuống phủ lên trên, Đậu Đậu sợ quá khóc hu hu, nhưng đột nhiên cảm thấy chân bị một cục rất cứng chọc mạnh vào, đau quá! đau quá, bởi vì đã có một lần ‘kinh nghiệm’, lên hiểu ngay đó là cái gì!

Châu Long Phát đè lên như ác quỷ vậy, ra sức cuồng loạn ấn cơ thể mình xuống dưới, mấy lần cố kéo nội y mà Đậu Đậu đang ra sức giữ chặt kia ra, hai chân ép chặt của cô cũng dùng lực tách ra, Đậu Đậu thân nữ yếu đuối, làm sao có thể địch được với một người đàn ông đang gần như phát cuồng do tác dụng của thuốc, bị ấn mạnh xuống dưới đất, xương cốt đau nhức, thậm chí đến kêu cũng chẳng có sức kêu ra hơi.

Vật cứng nóng to lớn giữa chân đâm mạnh lên đùi, đau đớn vô cùng, nghĩ lại Châu Long Phát đã mất đi thần trí, đến phương hướng cũng chẳng tìm nổi, Đậu Đậu gắng sức vùng vẫy, cố gắng để trốn tránh cái ‘hung khí’ đáng sợ kia, nhưng chưa biết chừng không cẩn thận một cái, thì sẽ... Đậu Đậu hốt hoảng vội vã, cũng chẳng nghĩ được gì nhiều, cắn mạnh vào cánh tay Châu Long Phát một cái.

Máy từ cánh tay chảy xuống, có lẽ là sự đau đớn làm anh tỉnh lại một chút, Châu Long Phát run rẩy kịch liệt toàn thân, dường như đang phải chịu đựng sự đau đớn đến cực điểm vậy, cổ họng phát ra âm thanh mơ hồ “Đánh... đánh anh hôn mê...”

Đậu Đậu nghe hiểu, vội vội vàng vàng tìm kiếm cây gậy khắp nơi, lại tìm được một viên gạch, mắt nhìn thấy Châu Long Phát đang cố nhắm lại, Đậu Đậu nhắm mắt lại hạ quyết tâm, giơ viên gạch trong tay đập mạnh vào anh!

“Bụp!”

Viên gạch vỡ làm đôi, rơi xuống đất, nhưng Châu Long Phát vẫn chưa hôn mê!

Đậu Đậu mở trừng trừng mắt nhìn đồng tử của Châu Long Phát bắt đầu thu lại, sợ đến mức tim đập thình thịch không ngừng, nhưng không nghĩ Châu Long Phát lại phát cuồng lên nữa, đứng dậy đi mấy bước đến đập mạnh đầu vào tường!

Một tiếng ‘huych’ u buồn rất lớn vang lên.

Cuối cùng không động đậy gì nữa rồi, Đậu Đậu kinh hãi vẫn chưa hoàn hồn, co rúm người lại trong góc tường.

Châu Long Phát ngã xuống dưới đất, mặt bê bết máu, trên đầu cũng chảy máu, màu đỏ thậm chí đến sừng sốt bằng hoàng, mấy phút sau anh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Đậu Đậu run run rẩy rẩy đi đến kéo anh, khóc đến lạc cả giọng “Anh... anh không thể chết được...”

Châu Long Phát nằm im bất động, nhưng ‘hung khí’ chỗ thân dưới vẫn vươn cao, dần dần đen lại.

Nếu tiếp tục thế này, có nổ tung không nhỉ?

Như bị ma xui quỷ khiến vậy, Đậu Đậu run rẩy nắm chặt, cắn răng vuốt lên vuốt xuống, nhưng chỉ mới chạm vào hai lần đã phun trào ra rồi, Châu Long Phát đang trong lúc hôn mê ‘hừm’ một tiếng buồn bã, cơ thể như một con cá chết uơon vậy nằm cứng đờ, lông mày cau lại rất chặt, máu trên đầu vẫn chảy khắp xung quanh, hai người giống như là người máu vậy, nhưng thứ phun ra hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng lại, Đậu Đậu vô cùng sợ hãi, vừa khóc vừa giúp anh ‘làm’.

“Anh... anh không được chết... anh phải sống đấy... hu hu hu...”

Không biết là mất bao lâu sau, người của Châu Long Phát mới tìm đến, bác sĩ nhanh chóng tiếp tục rửa dạ dày cho Châu Long Phát tại chỗ, tiêm cho anh một mũi trợ tim, sau khi sơ cứu đơn giản thì đưa người về phòng khám riêng, Đậu Đậu cũng được cuốn lại bằng chiếc áo vest, nhưng mà, khi ở trên xe, tinh thần trải qua căng thẳng lâu được thả lỏng, thể lực của Đậu Đậu suy kiệt cô chìm vào hôn mê.

Nhưng mà Đậu Đậu hôn mê không lâu, khi bác sĩ kiểm tra cơ thể cho cô, cô đột nhiên tỉnh lại, Đậu Đậu rõ ràng vẫn chưa lấy lại được phản ứng, chỉ nắm chặt chăn run rẩy trên giường, như chú thỏ con sợ hãi vậy,

nhìn thấy người lạ chỉ cảm thấy có cảm giác sợ hãi không gọi được tên, bác sĩ đành phải ra ngoài, để cô bình tĩnh lại.

Rất lâu sau, Đậu Đậu mới ôm chăn đi xuống giường, lần theo tường đi ra bên ngoài tìm bác sĩ để lấy quần áo.

Bác sĩ tìm một chiếc áo Blouse trắng số nhỏ đưa cho cô, rồi đưa cô về phòng nghỉ ngơi, Đậu Đậu hỏi thăm tình hình của Châu Long Phát, cổ họng khản đặc lại “Châu tổng... anh ấy thế nào rồi...”

Bác sĩ lắc đầu không nói gì.

Đậu Đậu hoảng hốt “Anh ấy... anh ấy không phải là...”

Bác sĩ vẫn lắc đầu, mở miệng nói “Trong thuốc có độc, loại suy tim cấp hai, xương sọ tổn thương nghiêm trọng, trước mắt còn đang cấp cứu.”

Âm thanh đinh tai nhức óc đó, là tiếng xương sọ và tường va chạm mạnh vào nhau, âm thanh u buồn của xương thịt đó không ngừng được phóng đại lên, rất lớn, tạo ra tiếng kêu ong ong trong đầu, trong lòng đậu đậu như bị ngàn nhát dao đâm, tựa vào tường mặt mặt tái xanh, bác sĩ tiêm cho cô một mũi an thần, Đậu cự tuyệt, ôm chăn quay về phòng đợi tin tức, ngủ mê man rất lâu, bác sĩ gọi cô tỉnh dậy “Anh Châu tỉnh rồi, muốn gặp cô.”

Đậu Đậu không kịp đi giày, chạy như bay đến phòng cấp cứu, đầu Châu Long Phát cuốn một lớp băng dày, sắc mặt rất kém, xám xám, mắt cũng không mở nổi, mắt nhắm chặt nằm trên giường, nghe thấy động tĩnh của Đậu Đậu, vẫn khẽ mỉm cười.

Đậu Đậu đứng ở một bên, nước mắt tuôn xối xả.

Châu Long Phát yếu ớt nói, rất hối lỗi “Xin lỗi, để em chịu tổn thương lớn như vậy...”

Đậu Đậu khóc đến mức không thở nổi, ậm ừ nói không thành tiếng “Anh... anh... sao lại vậy... suýt chút nữa đã tự đập chết mình rồi...”

Châu Long Phát cười.

“Anh, làm sao có thể nhẫn tâm làm tổn thương em.”

37. Chương 37

CHƯƠNG 37: ANH CHÂU

Lúc đó trợ lý của Châu Phong Phát đi vào phòng bệnh, thì thào vài câu gì đó bên tai anh, Châu Long Phát nghe xong khẽ nâng tay ra hiệu “Bảo anh ta đến đây.”

Đậu Đậu lau nước mắt, khẽ hỏi Châu Long Phát “Vậy, xảy ra chuyện gì phải không?”

Bởi vì não bị chấn động, Châu Long Phát đau đầu rất dữ dội, mới nói có vài câu đã toát mồ hôi rồi, đành phải nhờ trợ lý thay anh giải thích “Hùng tiểu thư, tổng giám đốc Lý vừa đưa thông điệp cuối cùng cho Châu tổng, muốn anh ấy trong vòng một giờ phải đưa cô về nhà, nếu không sẽ báo cảnh sát.”

Tổng giám đốc Lý... Lý Minh Triết?!

Đậu Đậu hoang mang chớp chớp mắt, đột nhiên ngộ ra “Chết rồi, quên không bảo anh ấy!”

Bây giờ đã gần tới ngày thứ hai rồi, bị bắt cóc từ 6 giờ chiều qua đến giờ, đã hơn hai mươi tiếng đồng hồ rồi, tổng giám đốc đại nhân nhất định rất lo lắng, Đậu Đậu hốt hoảng chạy ra ngoài, nhưng chưa đầy hai giây sau lại chạy quay lại, vừa gấp gáp vừa ngượng ngùng nói với trợ lý “Điện thoại của tôi mất rồi, anh cho tôi mượn điện thoại một chút được không?”

Người trợ lý lấy điện thoại ra đưa cho Đậu Đậu, Đậu Đậu vội vàng nhập số, Lý Minh Triết nhanh như chớp nhận điện thoại, giọng nói trầm thấp cấp thiết, giọng nói cứng cỏi hơn khàn khàn “A lô?”

Mắt Đậu Đậu bỗng đỏ hoe, nói bằng giọng mũi “Minh Triết...”

Một tiếng gọi uất uất ức ức, mang chút âm mũi nặng nề, cô gái nhỏ này nói xong hai chữ thì chẳng nói được gì nữa, đầu dây bên kia tiếp tục truyền đến những tiếng nắc nhen ngào bị kìm nén lại, Lý Minh Triết ở bên này đứng ngồi không yên, người mất tích cả một ngày một đêm, điện thoại thì tắt máy, Châu Long Phát cũng không thấy bóng dáng đâu, chỉ phải trợ lý đến thông báo, hai người rút cuộc đi đâu làm gì, khó khăn lắm mới gọi điện về, lại là số máy lạ, chưa kịp nói câu gì đã bắt đầu khóc, thử hỏi làm sao mà không sốt ruột được cơ chứ.

“Em ở đâu, anh đến đón em.”

Đậu Đậu hít thật sâu, từ từ kìm nén lại cảm xúc “À... em không sao, em ở... ừm, ở... anh đợi một chút... (quay đầu hỏi trợ lý)... Minh Triết, em ở số 190 hoa viên Bích Thủy ở ngoại thành, anh, anh không cần lo lắng...”

Điện thoại ở bên kia đã nghe thấy tiếng đập cửa.

Lý Minh Triết cầm điện thoại chạy nhanh ra xe, nhanh chóng nhảy lên chiếc Lexus, nhấn mạnh ga “Em đứng yên ở đó, đợi anh đến, anh đến nhanh thôi.”

“Vâng.”

Đậu Đậu trả lại điện thoại cho người trợ lý, đi đến trước giường của Châu Long Phát, nắm bàn tay to lớn của anh, cánh tay bị thương đã được băng kín lại, cẩn thận nắm chặt bàn tay anh trong lòng bàn tay mình “Châu...”

Trải qua trận sống chết này, không cách nào xem anh như một người bạn bình thường được nữa, hai chữ ‘Châu tổng’ xa cách khách sáo đó làm thế nào cũng không thốt ra khỏi miệng được, Đậu Đậu ngừng lại một lúc “Này, anh thích em gọi anh là anh Châu hay là anh Phát?”

Châu Long Phát nhắm mắt, lông mày khẽ giãn ra, khuôn mặt trắng khê nở nụ cười “Anh làm sao dám cướp tên của Châu Nhuận Phát chứ.”

Đậu Đậu nắm chặt tay anh “Anh Châu, anh chịu khó nghỉ ngơi nhé, hôm khác em đến thăm anh.”

Châu Long Phát nắm lại tay cô “Ừ.”

Đậu Đậu đứng lên cúi đầu đi ra ngoài, khi đi đến cửa Đậu Đậu quay người lại, nhìn người đàn ông trên giường đang cầm dây dợ và ống thở đẩy người, anh ấy vừa mới lọc máu xong, cơ thể còn rất yếu, nhưng khi vừa mới tỉnh lại đã muốn gặp mình, người đàn ông này, ngay cả khi lâm vào cảnh nguy hiểm đến mất mạng hay ở trong rừng sâu nguyên thủy cũng có thể khiến cho người khác cảm thấy an tâm.

“Cảm ơn anh...”

Đậu Đậu nhỏ tiếng nói xong, vội vã kéo cửa đi ra, người trợ lý theo ngay phía sau, bảo người khác giúp cô thay quần áo, rồi quay trở lại chăm sóc Châu Long Phát.

Châu Long Phát cười khó khăn, môi mất máu trắng bệch khê mấp máy “Cô gái ngọc này... rõ ràng là tôi hại cô ấy mà...”

Người trợ lý đứng bên cạnh, bác sĩ đang bận rộn điều chỉnh các thiết bị ở một bên.

Rất lâu, Châu Long Phát tắt hẳn nụ cười, trên mặt thoát cái đã nổi lên sát khí, khẽ nâng nâng tay, người trợ lý vội đến trước mặt, khom người sát tai anh “Châu Tổng?”

“Tìm được Vương Cán chưa?”

“Vẫn chưa, để hần chạy mất rồi.”

Cho cậu thời gian hai ngày, tôi phải nhìn thấy thi thể của hần ta.”

“Vâng.”

Người trợ lí đặc biệt dặn dò mấy người đi mua mấy bộ đồ thích hợp cho Đậu Đậu, Đậu Đậu cầm quần áo đi vào phòng thay, những vết tích trên người được che lại rồi, nhưng vết thương trên mặt thì không cách nào che đi được, Vương Cán tát bốn cái tát tuy không mạnh lắm, nhưng tay đàn ông lực lớn, mấy cái tát làm mặt Đậu Đậu sưng lên rất nghiêm trọng, khóe miệng còn hơi rách ra.

Làm thế nào bây giờ?

Đậu Đậu xoay xung quanh, xoa mái tóc rối vừa mới buộc vào ra, cúi đầu cố dùng tóc che phía trước để che đi cái mặt đã sưng to, ửng, chỉ có thể như vậy thôi, hi vọng không bị phát hiện, Đậu Đậu lo lắng căng thẳng đứng đợi Lý Minh Triết đến đón cô, việc mất tích hơn hai mươi tiếng đồng hồ này phải nói như thế nào với anh ấy đây?

Khi Lý Minh Triết lòng nóng như lửa đốt xông vào phòng khám tư nhân, Đậu Đậu đang ngồi ở phòng khách luyện tập mỉm cười, Lý Minh Triết đi vào trong, Đậu Đậu vội đứng dậy, đang định nhếch miệng cười một cái để xoa dịu sự việc, nhưng đáng tiếc, miệng còn chưa kịp mở miệng thì Lý Minh Triết đã chạy vào, kéo Đậu Đậu ôm vào trong lòng!

“Đừng sợ, anh đưa em về nhà.”

Không hề tức giận chút nào, cũng không hỏi han tình tiết cụ thể này nọ, mà chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng “Đừng sợ, anh đưa em về nhà.” Câu nói đó, cái ôm đó, khiến cho người nào đó không dễ gì mới kiên định và bình tĩnh lại được bỗng nhiên cảm giác ấm ức dâng trào, nước mắt ứa ra, nước mắt Đậu Đậu nóng hổi trào ra, nước mắt không kịp lại được cứ tuôn ra, cũng không biết là vẻ mặt lo lắng của Lý Minh Triết khiến cho mình đau lòng, hay là ánh mắt đầy những tia máu ẩn chứa sự đau lòng của anh ấy làm truyền nhiễm sang mình nữa, tóm lại là chỉ cảm thấy, trái tim rất đau.

“... Vâng.”

Lý Minh Triết ôm Đậu Đậu, bước nhanh ra khỏi phòng khám tư nhân, đặt cô vào trong xe của mình, tự mình thắt dây an toàn cho cô, Lý Minh Triết khởi động xe, bình ổn lại tốc độ, lái về biệt thự với tốc độ rất chậm, Đậu Đậu ngồi trên xe từ từ khôi phục lại được cảm giác, len lén nhìn mặt Lý Minh Triết.

Anh ấy không biết chuyện tối hôm qua, mà mình lại mất tích cùng Châu Long Phát, anh ấy nhất định rất tức giận.

Nhưng mà, anh ấy... xung quanh mắt có quầng thâm, râu cũng mọc lởm chởm, áo sơ mi nhăn nhúm, bình thường tổng giám đốc là người luôn khắt khe với vẻ bề ngoài của mình, nhưng lại vì lo lắng cho mình mà trở nên tiêu tụy thế này.

Anh ấy... hóa ra lo lắng cho mình.

Cảm xúc đang trào dâng trong lòng không biết gọi tên là gì, mọi thứ lẫn lộn hết cả, Đậu Đậu cúi đầu, nước mắt nhỏ tí tách xuống quần áo.

Lý Minh Triết lái xe tâm trạng nặng nề, nhớ đến việc cô ấy bị say xe, nên cố gắng lái xe ổn định hết mức, cô ấy mất tích một ngày một đêm, trên mặt còn có vết thương, vừa rồi khi ôm cô ấy vào trong lòng hình như cô ấy còn hơi rên rỉ, hình như trên người cũng có vết thương, hai cặp mắt mọng nước vì khóc đến mức thương hại, sưng phồng lên như hai trái đào.

Rốt cuộc là Châu Long Phát đã làm gì với cô ấy.

Lý Minh Triết phần nộ đến cực điểm, máu nóng đang cuộn cuộn chảy trong huyết quản, rất muốn xông đến đánh cho Châu Long Phát một trận, nhưng anh không ra tay ở phòng khám, cũng không dám hỏi Đậu Đậu đang khóc đến mức đau lòng ở bên cạnh mình, sợ rằng sẽ làm cho cô ấy bị tổn thương thêm lần nữa, chỉ đành lựa chọn im lặng, để tất cả những phần nộ đó trút lên chính mình.

Nhẫn nại, tuy có thể đủ để làm chỗ dựa cho người khác, nhưng có khi lại làm tổn thương chính mình.

Về đến nhà, Lý Minh Triết ôm Đậu Đậu xuống xe đi vào trong biệt thự, Đậu Đậu không cự tuyệt, ngoan ngoãn ôm lấy cổ anh, vùi đầu vào cánh tay anh, dấp vể mềm nhũn yếu đuối, giống như một chú mèo nhỏ bị người ta bỏ quên chịu bao khổ cực rồi cuối cùng được về với chủ nhân của mình, ngoan đến mức khiến người ta đau lòng nhưng lại bực mình.

Nếu như là trước đây, cô ấy nhất định sẽ đổ mặt phản đối, nhảy xuống hoảng hốt chạy mất...

Ôm cô gái nhỏ rõ ràng khác với bình thường, Trong lòng Lý Minh Triết trào lên cảm giác oán hận Châu Long Phát, rốt cuộc là sự tổn thương lớn như thế nào khiến cho cô ấy khát vọng một bờ vai ấm áp như thế này, rõ ràng là một cô gái rất độc lập, sao lại giống như bị chặt đứt cánh như thế này.

“Em một mình có thể không?”

Lý Minh Triết xả nước nóng xong, đưa cho Đậu Đậu đang ngồi trên giường một chiếc áo tắm.

Đậu Đậu gật đầu, xuống giường xỏ dép đi vào phòng tắm, khi sắp vào phòng tắm cô quay đầu lại nhìn Lý Minh Triết ở trong phòng ngủ, Lý Minh Triết nói “Anh không đi, anh ở đây với em.”

Đậu Đậu kéo miệng lên, nỗ lực khó khăn nở một nụ cười, cúi đầu đi vào phòng tắm.

Không nhìn thì không thấy, cởi quần áo ra Đậu Đậu giật thót mình, trên người đầy những vết thâm tím, khắp nơi đều là những vết trầy xước nhỏ, phía sau lưng bị rạch một vết dài, hai đầu gối cũng bị trầy xước nghiêm trọng, trên cánh tay còn vết thối của dây thừng, còn có vết trầy xước do lúc cắt dây thừng gây ra, những vết thương trên phần đùi càng rõ ràng hơn, khắp cả người chẳng có chỗ nào không bị thương cả.

Đau... rất đau...

Tắm rửa qua loa, Đậu Đậu khoác áo tắm vào rồi đi ra ngoài, bước đi lảo đảo, mỗi một bước đi, chiếc khăn tắm lại chà xát vào miệng vết thương, đau đến mức nhói cả tim, Lý Minh Triết dựa vào đầu giường, nghe thấy tiếng động vội mở mắt ra, ánh nhìn lập tức di chuyển từ gương mặt xuống chỗ đầu gối sưng đỏ của cô.

Lý Minh Triết nhanh chóng chạy đến, bế ngửa cô ra, nhẹ nhàng đặt lên giường, kéo chăn đắp cho cô.

“Em đợi anh một chút rồi hẵng ngủ, anh đi lấy thuốc.”

Đậu Đậu ôm chần, ngoan ngoãn gật gật đầu, Lý Minh Triết xuống lầu tìm hộp thuốc, rót cốc nước nóng, khi quay trở lại Đậu Đậu đã nằm trên giường ngủ rồi, cuộn chần lại thành một khối, rất nhỏ bé, còn ôm một chiếc gối trong lòng, tư thế ngủ hoàn toàn không có cảm giác an toàn, nghĩ lại trước đây cô ấy đều nằm rất ngang ngược trên giường, bây giờ lại...

Trái tim Lý Minh Triết nhói đau.

Cầm hộp thuốc đặt xuống giường, Lý Minh Triết lay lay Đậu Đậu, nhẹ nhàng nói “Thức dậy uống thuốc, em đã sốt rồi.”

Đậu Đậu ngủ rất say, trông mặt vô cùng mệt mỏi, lay rất lâu cũng không chịu tỉnh dậy, Lý Minh Triết không nhẫn tâm gọi cô dậy, quyết định cứ bôi thuốc cho cô trước, vừa kéo chăn ra, chiếc đầu gối sưng đỏ hở ra, chỗ bị chà sát còn chảy ra chất dịch, nếu không xử lý tốt sẽ bị nhiễm trùng mất, Lý Minh Triết nghiêng nghiêng rằng, hít một hơi thật sâu, cố gắng nhẹ nhàng hết mức khử trùng miệng vết thương.

Đậu Đậu rên rỉ một tiếng, đau đến mức nheo mày lại.

Cần khi bôi lên vết thương sẽ rất đau, Đậu Đậu co rúm người lại, không cẩn thận khê cử động, áo tắm rơi ra, lộ ra những vết thâm tím trên đùi, đồng tử của Lý Minh Triết đột nhiên thu lại, sắc mặt bỗng dưng như có luồng gió lạnh lướt qua.

Nhiều vết thương như vậy... còn bị thương ở trên đùi nữa!

Ôm chặt cô gái nhỏ bé yếu đuối đang ngủ sâu mềm mại này, Lý Minh Triết cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng lại, nhẹ nhàng cẩn thận cởi áo tắm của Đậu Đậu ra, kiểm tra thật kĩ những vết thương trên người cô, những vết thương lưu lại trên cơ thể trắng như tuyết của cô đầy như ngọn lửa làm tổn thương ánh mắt Lý Minh Triết, nhìn kĩ chỗ xương sống sau lưng như bị rạch ra, trên người toàn những vết trầy xước, đặc biệt là trên đùi, những vết thương đó như dao cứa vào lòng anh.

Ngoài cảm giác đau lòng ra là cảm giác oán hận Châu Long Phát đến tận xương tủy.

Áo tắm là khăn bông, dính vào vết thương không tốt lắm, Lý Minh Triết cẩn thận bôi thuốc lên vết thương phía sau lưng cho Đậu Đậu, lo lắng cô ngủ nằm xuống vết thương sẽ tiết ra dịch dính vào ga giường, ngày mai tỉnh dậy sẽ rất đau, nhưng Đậu Đậu cứ lấy chiếc chăn cuộn chặt vào mình, Lý Minh Triết đành phải

cởi quần áo lên giường nằm ôm cô, giữ nguyên tư thế nằm nghiêng của cô, cố gắng hết sức để chiếc chăn không tiếp xúc với người cô, tránh cho miệng vết thương ở đầu gối và lưng bị dính vào chăn.

Nhẹ nhàng đắp chăn lên, dưới chiếc chăn cô chỉ mặc mỗi nội y, trên người chẳng mặc thêm thứ gì, nhưng Lý Minh Triết hoàn toàn không có một chút dục niệm nào đối với cô, chỉ cảm thấy rất đau lòng, cẩn thận ôm lấy cô, tránh chạm vào miệng những vết thương trên người cô.

Không lâu sau, Lý Minh Triết sau hai ngày một đêm chưa chợp mắt cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, do vết thương nên Đậu Đậu sốt càng lúc càng dữ, Lý Minh Triết đành phải nhẫn tâm gọi cô dậy, cho cô uống mấy viên thuốc chống viêm, Đậu Đậu uống thuốc xong cũng tỉnh hơn, ôm lấy chân ngồi ngáy ra trên giường, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Chẳng biết là tại sao, trong lòng giống như có cái gì đè chặt vậy, buồn bã, rất khó chịu.

Khuôn mặt ác độc của Vương Cán, thân thủ nhanh nhẹn của Châu Long Phát, những tiếng súng nổ chói tai, còn có màu máu đỏ tươi bắn ra từ những phát súng, tất cả những cảnh đó, từng cảnh một từng cảnh một xuất hiện trong đầu cô, lưỡi dao sắc nhọn đâm vào cổ họng kia, thi thể nằm đầy dưới đất, đầu Châu Long Phát bê bết máu... rất nhiều máu... .

Đậu Đậu ôm chặt mình lại, toàn thân hơi run rẩy.

Lý Minh Triết đưa tay ra kéo cô vào lòng, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ lên vai cô “Ngủ thêm một chút nhé.”

Đậu Đậu gật gật đầu ngoan ngoãn nằm xuống, hai tay nắm chặt lấy áo của Lý Minh Triết, trong mắt toàn là sự kinh hoàng, đáng sợ hãi đến cực điểm, Lý Minh Triết cũng nằm xuống, vỗ về cô vào giấc ngủ, vỗ nhẹ lên lưng cô với tiết tấu nhịp nhàng, xua tan đi những hình ảnh máu tanh đang sợ hãi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lý Minh Triết nhìn thấy những giọt nước mắt to trên mặt cô, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Đừng sợ, có anh ở đây rồi.”

38. Chương 38

CHƯƠNG 38: HÀNH VI KHÔNG CÓ LÝ TRÍ

Khi tia sáng đầu tiên chiếu vào căn phòng, Lý Minh Triết tỉnh lại.

Cô ấy vẫn ngủ, ngoan ngoãn thu mình trong cái ổ, bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy áo sơ mi trên ngực mình, dường như sợ hãi bị vứt bỏ lần nữa vậy, những ngón tay bám vào rất chặt, cánh tay lộ ra bên ngoài, trong ánh sáng của buổi sớm da thịt lộ ra ngoài rất trắng.

Trên người cô ấy... chẳng mặc gì cả.

Mắt Lý Minh Triết không tuân theo sự khổng chế, từ từ lướt xuống dưới, phần ngực trắng như tuyết của cô ấy có một rãnh nhỏ nhỏ, vẻ xuân sắc thấp thoáng ẩn hiện dưới lớp chăn, không dám nhìn tiếp xuống dưới nữa, Lý Minh Triết vội vàng ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, và không tự chủ được nuốt nước miếng đánh ực một cái.

Lộc cộc một tiếng.

Cô gái nhỏ trong lòng đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt mông lung như bị phủ một lớp sương mù trước mắt vậy, đang hoảng hốt nhìn vào mình.

Trái tim Lý Minh Triết nhảy thót lên, cơ thể đột nhiên nóng lên, sáng sớm phản ứng tất yếu của đàn ông giống như là đột nhiên tỉnh lại, máu trong người đang dần dần trào lên, bên dưới căng lên rất khó chịu, quần hơi chặt một chút...

Lý Minh Triết không thay đổi thần sắc thu thu người ra phía sau “Tỉnh rồi?”

Đậu Đậu vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, mơ mơ hồ hồ gật gật đầu, chớp chớp cặp mắt đen láy “Minh Triết, sao anh lại chạy đến giường em?”

Lý Minh Triết:... (em có thể nói cái khác không?)

Lần này Đậu Đậu thực sự không nói sai, đây là phòng cô, Lý Minh Triết ngủ trên giường của cô, Đậu Đậu vội vàng dụi dụi mắt chuyển từ sắc mặt đen nặng nề của Lý Minh Triết chuyển đến trước ngực mình, sau đó thì vạch chăn ra như không thấy Lý đại đang hiện diện vậy, nhìn nhìn vào trong, tiếp đó trợn trừng mắt lên.

“Lần... Lần này... không phải em ‘cường’ anh chứ...”

Lý Minh Triết vỗ trán:... (Được rồi, anh thừa nhận, trong vòng năm phút sau khi em tỉnh dậy trí thông minh chưa thể hồi phục kịp)

Đậu Đậu mở to đôi mắt vô tội, ôm chặt chăn che trước ngực, vẻ mặt như nhìn thấy con sói háo sắc vậy, Lý Minh Triết mặt tối sầm lấy chăn quấn chặt lên người cô, sau khi cuốn xong “Hạ sốt rồi, em chú ý đừng để miệng vết thương dính nước, mấy ngày này ở nhà nghỉ ngơi.”

Đậu Đậu hỏi “Vậy anh...” (Em sợ anh đến ăn cơm cũng chẳng nhớ nữa)

Lý Minh Triết đứng dậy chỉnh chỉnh lại chiếc áo sơ mi nhăn nhúm cho nghiêm chỉnh “Công việc em không cần phải lo, anh sẽ gọi người khác đến thay em.”

Thay? Thư kí chẳng phải chỉ có một sao?

Đậu Đậu nắm chặt quần của Lý Minh Triết “Đừng đuổi việc em...”

Vốn dĩ, tổng giám đốc Lý đứng dậy quay người là để trốn tránh ánh nhìn của Đậu Đậu, cái bộ phận nhọn nhọn đang giương lên trước quần vô cùng ngượng ngáp, Đậu Đậu giữ tay giữ lại, Lý Minh Triết không kịp phòng bị, thân người thoát cái bị kéo xuống phía chính diện, dưới tác dụng của lực kéo, cái vật nhỏ kia càng đột ngột to hơn.

“Cái đó...” Đậu Đậu đỏ bừng mặt, cúi thấp đầu cản chắn “Cho anh mượn phòng tắm...”

Lý Minh Triết tối sầm nét mặt, vứt Đậu Đậu lại tức giận đi thẳng ra ngoài.

Nghỉ cả một đêm, Đậu Đậu cảm thấy tốt hơn rất nhiều, yên tâm ngủ một giấc dài, cảm thấy được sự kinh hãi dường như cũng đã trôi đi theo nước mắt, trừ mắt hơi sưng ra, các vết thương trên mặt dường như cũng không còn rõ lắm (mặt Đậu Đậu vốn dĩ đã toàn là thịt), Đậu Đậu ngồi lục tìm rất lâu, tìm được một chiếc áo cao cổ để thay.

Chiếc áo sơ mi cao cổ có các lớp tua tầng tầng, còn có hai chiếc đai rộng, kết thành hình con bướm, Đậu Đậu soi gương nhìn trước nhìn sau từ trái sang phải, không nhìn thấy có gì khác thường liền cầm túi xuống lầu, khập khập khiễng khiễng chạy theo xe của Lý Minh Triết.

“Đội em với...”

Lý Minh Triết từ kính chiếu hậu nhìn thấy người đang đuổi theo liền cho xe quay lại “Chẳng phải anh nói em ở nhà nghỉ ngơi sao?”

Đậu Đậu chống tay lên đùi, thở hồng hộc nói “Không được, em là thư kí của anh, chuẩn bị quần áo cơm nước cho anh đều là việc của em, em làm sao có thể để người khác làm thay được, ngộ nhỡ thay rồi thay luôn, em bị thay mất rồi thì phải làm thế nào oa...”

Không dễ dàng gì mới tìm được việc kiếm tiền như thế này...

Lý Minh Triết uể oải lắc đầu, xuống xe giúp Đậu Đậu mở cửa, lại còn giúp Đậu Đậu kéo chiếc chân bị thương ở đầu gối vào xe, Đậu Đậu luôn miệng nói cảm ơn, ôm chiếc túi ngồi im trên xe, nhìn qua gương chiếu hậu chỉnh chỉnh lại chiếc nơ hình con bướm ở cổ, lấy một chiếc gương nhỏ từ trong túi ra, tô thêm lên môi một lớp son bóng dưỡng ẩm.

Trừ việc có chút tiêu tụy ra, Đậu Đậu có thể coi là tinh thần khá là hăng hái.

Lý Minh Triết:...

Nếu không phải là tối qua tận mắt nhìn thấy bộ dạng suy nhược đến cùng cực của cô ấy, Lý Minh Triết làm thế nào cũng không thể tin được, đây là cô gái mới phải chịu đựng ‘hai lần thương tổn’ cả về tinh thần lẫn thể xác, chỉ là không ngờ rằng, năng lực phục hồi của cô ấy...

Quả nhiên là nhanh như chó vậy.

Đến công ty Lý Minh Triết đi thang máy chuyên dụng lên trên, Đậu Đậu thì khập khiễng đi thang máy của nhân viên, cô không muốn để cho người khác có bất kì hiểu lầm nào, vốn dĩ hai người đã bị ‘hiểu lầm’ sâu sắc lắm rồi, bên ngoài thì nghe thấy gió cho là mưa, vẫn chưa bàn tán quá nhiều, ừm, hình như hôm nay Hồ Ly quay về rồi.

Hi Vọng sẽ không phát hiện ra vết thương của mình, Đậu Đậu lại thắt chặt cái nơ con bướm ở cổ.

Thật kì quái, hôm qua khi tắm, vết thương trên cổ không rõ ràng như thế này, tại sao sáng nay khi tắm, trên cổ lại đột nhiên hiện ra những vết thương nhỏ nhỏ, mờ mờ, hơi hồng mà nhìn thấy những vết thương này... (thích thích) giống như vết hôn vậy...

Đậu Đậu vỗ ngực, tối qua ngủ say như chết vậy... chẳng có bất kì chút ấn tượng nào oa!...

Người trong thang máy:...

Lý Minh Triết đến công ty chưa đầy nửa tiếng, trong công ty đột nhiên nổi lên một trận phong ba lớn, trên trên dưới dưới ồn ào rối loạn cả lên, Đậu Đậu cầm mấy bản văn kiện đầu óc lão đảo như thiếu đường khí, Lý Minh Triết lại muốn đơn phương phá bỏ thỏa thuận với Châu Long Phát!

Như vậy sẽ phải bồi thường một khoản tiền vi phạm rất lớn, oa!

Đậu Đậu cầm chỗ văn kiện này gõ cửa phòng làm việc của Lý Minh Triết, Lý Minh Triết ngồi sau bàn làm việc sắc mặt nặng nề, điện thoại bàn và di động không ngừng đổ chuông, anh ra hiệu cho Đậu Đậu ngồi đợi một bên, nhận điện thoại đi động “A lô?”

“Ừ, bắt buộc phải hủy thỏa thuận, nguyên nhân cậu không cần hỏi, bây giờ soạn thảo hợp đồng hủy thỏa thuận.”

“A lô?” Lý Minh Triết lại nhận điện thoại bàn “Trợ lý Đới à, việc hủy thỏa thuận này tôi nghĩ là anh biết nguyên nhân là gì, điều này chắc chắn Châu tổng cũng rất rõ (tiếng nghiêng răng kèn kẹt).”

“Châu tổng tránh không gặp là ý gì?”

“Được, ba giờ chiều.”

Lý Minh Triết đặt điện thoại xuống, quay người hỏi Đậu Đậu “Có việc à?”

Đậu Đậu cầm chỗ văn kiện đi đến, cẩn trọng hỏi “Chuyện đó, tổng giám đốc, chúng ta và tập đoàn Châu thị đã hợp tác được mấy tháng rồi, đã sắp trả hết các khoản rồi, bây giờ hủy hợp tác, có phải là... có chút... không hợp lý không?”

Lý Minh Triết lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng “Anh không hợp tác với loại người này.”

Đậu Đậu cố gắng giữ ngữ khí mềm mại, khuyên anh “Tổng giám đốc, anh cân nhắc thêm một chút đi, nếu hủy hợp đồng... sẽ tổn thất đến 300 triệu, thêm vào chỗ đã đầu tư trước, tổng cộng phải 500 triệu, như vậy vốn lưu động của chúng ta sẽ bị thiếu rất nhiều, kế hoạch đầu tư của quý sau sẽ phải làm lại...”

Lý Minh Triết trừng mắt một cái, ánh mắt sắc nhọn “Khó chịu à?”

Đậu Đậu vội xua tay “Không phải vậy, em cảm thấy quyết định này của anh hơi... cái này...”

“Làm sao?”

“Ừ, không lý trí.”

Lý Minh Triết đập bàn, đứng dậy hai mắt nhìn chăm chăm vào Đậu Đậu sợ quá đang lùi lại phía sau “Em... lẽ nào không biết nguyên nhân sao?”

Đậu Đậu nhanh chóng lắc đầu.

Lý Minh Triết:... ! ! (Anh muốn bóp chết em)

Khuyên giải rất lâu, Lý tổng giám đốc vẫn kiên quyết trì giữ quyết định không có lí trí, nói bắt buộc phải cắt đứt quan hệ với Châu Long Phát, nghĩ lại hai bên hợp tác mua và xây một trung tâm thương mại lớn, trung tâm này đã bắt đầu xây dựng rồi, tập đoàn Lý thị đột nhiên hủy hợp đồng, chưa cần nói đến tiền đầu tư xây dựng không thu lại được, lại còn phải bồi thường tiền vi phạm thảo thuận cho tập đoàn Long Phát.

Hoàn toàn là hành vi hại người không có lợi cho mình.

Đậu Đậu ngồi trong phòng làm việc, cắn bút nhìn thấy đám người hỗn loạn bên ngoài, có chút không hiểu vì sao đột nhiên Lý Minh Triết lại đột nhiên tức giận như thế này, nếu là vì chuyện mất tích tối hôm trước, chắc là anh ấy cho rằng mình và anh Châu đã ra ngoài chơi bởi với nhau cả đêm không về nhà, thì nên tức giận mình mới đúng, tại sao lại chuyển sự tức giận sang tập đoàn Long Phát chứ?

Điện thoại vang lên, là Châu Long Phát.

“A lô, anh Châu.” Đậu Đậu nhìn phòng làm việc của Lý Minh Triết, anh đang chăm chú sửa phương án, bận đến mức chẳng cả ngẩng đầu lên “Anh đã khỏe hơn chưa?”

Châu Long Phát khẽ cười nói “Khỏe nhiều rồi, em đang làm à, có thể nói chuyện không?”

“Không sao, chuyện đó, anh Châu anh có thể xuống giường không?”

Châu Long Phát cười hì hì mấy tiếng “Đã không sao rồi” rồi chuyển chủ đề “em biết chuyện giữa tập đoàn Lý thị và tập đoàn Long Phát không?”

Đậu Đậu gật đầu “Vâng, không biết tại sao tổng giám đốc lại giận như vậy.”

Châu Long Phát trầm mặc một lát “Anh nghĩ...” Ngừng một chút “chuyện này, chiều anh sẽ đích thân đến giải thích với anh ấy, hi vọng em cũng có mặt, nếu em không muốn, anh cũng không miễn cưỡng.”

Đậu Đậu vội nói “Không sao, không sao, chỉ cần có thể khiến tổng giám đốc bớt giận, em không sao cả.”

Châu Long Phát cười.

Hai người nói thêm mấy vấn đề không liên quan, cuối cùng, Châu Long Phát đột nhiên nói một câu khó hiểu “Sau này, nếu thuận tiện ngồi xe của bọn họ, không thuận tiện thì gọi điện cho anh.”

“Sao?”

Châu Long Phát cười “Anh muốn tan làm đưa em về.”

Tim Đậu Đậu khẽ rung lên “Sao vậy, chẳng lẽ... nguy hiểm vẫn chưa được giải quyết hết?”

“Đã giải quyết hết rồi” Châu Long Phát nói “chỉ là anh muốn nhìn thấy em nhiều hơn.”

Đậu Đậu đỏ mặt lên, ngượng ngượng ngừng ngừng ‘vâng’ một tiếng rồi tắt điện thoại, tim đập thành thịch, anh Châu này, sao lời lẽ lại đột nhiên thay đổi như vậy, trước đây tuy rất dịu dàng rất nho nhã, nhưng hoàn toàn không cảm thấy thân thiết như hôm nay, còn... còn có chút thâm tình... là mình cảm giác nhầm rồi?

Đậu Đậu vỗ vỗ đầu, tự bảo với mình không được nghĩ linh tinh nữa, những lời lẽ quan tâm quá mức này vẫn chưa đến lượt mình.

Một mình sinh nhai 22 năm nay, Đậu Đậu thực sự không dám tin người đàn ông tốt như vậy sẽ để ý đến mình, nghĩ lại khi còn học đại học, những cô gái bên cạnh đều có người theo đuổi, chỉ có mình là vẫn cô quạnh một mình, cuối tuần chỉ có thể ở lại ký túc xá pha mì, đọc tiểu thuyết để giết thời gian.

Những tình tiết trong tiểu thuyết tràn ngập trong đầu, Đậu Đậu vừa đọc vừa nói với mình, những chuyện này tuyệt đối không bao giờ thực sự xuất hiện.

Nhưng mà, dường như...

Vò đầu bứt tai, Đậu Đậu nhìn Lý Minh Triết đại nhân đang gia sức giải quyết công việc qua cửa kính ở bên kia, đập mạnh đầu lên mặt bàn.

Làm sao có thể... hiện thực làm sao có thể lại có những chuyện như thế này được chứ...

Sau này Đậu Đậu chạy đi tìm sát thủ tình trường Lý Vũ Hiên để hỏi, Lý Vũ Hiên cẩn thận tỷ mỉ giải thích cho cô cả buổi chiều, Đậu Đậu mới như được khai phá, hiểu được nguyên nhân vì sao mình không có ai theo đuổi.

Ví dụ, một nam sinh gọi điện thoại cho Đậu Đậu “Chúng mình làm bạn được không?”

Đậu Đậu hỏi “Bây giờ chúng ta chẳng phải là bạn sao?”

Nam sinh kia hoảng “Mình nói là, cái loại... quan hệ thân thiết hơn mức bạn bè.”

Đậu Đậu hồ nghi “Chẳng lẽ chúng ta hiện giờ chưa thân thiết sao, này, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?”

Nam sinh kia thổ huyết mất mạng.

Lại ví dụ như, Đậu Đậu đi lấy cơm, cầm hộp cơm không cầm được cốc nữa, loay hoay rất lâu, một nam sinh đi đến ân cần giúp Đậu Đậu cầm cốc, Đậu Đậu ngẩng đầu, chớp chớp mắt “Đó là cốc của mình, bạn đừng dùng được không? Như vậy mất vệ sinh lắm.”

Làm nam sinh đó ngã gục tại trận.

Hay lại ví dụ như, một nam sinh ngưỡng mộ Đậu Đậu đã lâu, thấy được cơ hội, chặn cô lại trên đường cô từ lớp tự học buổi tối về, ngưỡng ngừng nói “Đậu Đậu, mình muốn nói với cậu chuyện này, ừm, cậu có thể đi cùng mình đến bên kia không?”

Nam sinh kia ‘mặt mũi nhăn nhó’ (rõ ràng là do căng thẳng mà) chỉ vào chỗ tối om om bên rừng cây.

Vừa hay, Đậu Đậu mấy ngày trước thấy mấy nữ sinh bị một con sói háo sắc lừa vào đó có ý đồ trò, sắc mặt liền kém đi mấy phần, ôm lấy ngực hét lớn “Đồ háo sắc!”

Đậu Đậu hét xong thì bỏ chạy, nam sinh kia quỳ trên mặt đất đấm điên cuồng vào trái tim bị tổn thương của mình, ai biết được Diên Tĩnh biết bạn tốt của mình bị đồ háo sắc ‘âm mưu giở trò’ liền xông đến chẳng nói lời nào dẫn cho nam sinh kia một trận.

Từ đó, Đậu Đậu trở thành một trong những cô gái chẳng có ai dám mạo hiểm theo đuổi ở trường.

Nhưng mà, Đậu Đậu nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy thực sự là những chuyện kia vẫn rất có lý, đầu tiên, là bạn tốt của mình, cô Diên ghê ghét đưa mình đi xem mặt, rồi mới gặp phải tất cả những tai họa này? Nguồn gốc chính là con sói gian ác họ Lý, sau đó lại chẳng hiểu ra sao vào công ty của anh ấy, quen em trai anh ấy, cũng chẳng biết vì sao lại lọt vào mắt Hồ Ly, vứt bỏ bao nhiêu mỹ nhân không buồn quan tâm nhưng lại cứ quan tâm đến mình, thăm oán hận, sau đó lại quen anh Châu...

Tóm lại, Lý Minh Triết là nguồn gốc của tất cả những chuyện này...

Nhưng mà, chuyện này cũng chẳng đáng là gì, buổi trưa ăn cơm, Lý Minh Triết gọi Đậu Đậu vào, ngưỡng ngừng đưa cho cô mấy gói nhựa, Đậu Đậu hồ nghi nhận lấy, nhìn rất lâu cũng không nhìn ra bên trên viết cái gì.

“Đây là thuốc gì, thuốc giảm sốt à, em đã không sốt nữa rồi.”

Lý Minh Triết hắng hắng giọng, trên mặt là cảm xúc tức giận và xấu hổ đan xen với nhau “Việc này em không cần biết, uống đi là được rồi.”

Đậu Đậu ‘ồ’ lên một tiếng, cầm thuốc đi ra cửa.

Không may, đụng phải một đồng nghiệp ở cửa, túi nhựa rơi xuống đất, Đậu Đậu quỳ xuống nhặt, nhưng đầu gối đau quá đồng nghiệp kia thấy có lỗi, quỳ xuống nhặt giúp cô, nhưng nhìn thấy những chữ viết bên trên chợt sững lại, con người suýt chút nữa thì rớt xuống đất.

“Đậu Đậu, cô có thai rồi à?!”

39. Chương 39

CHƯƠNG 39: TIN ĐỒN LAN ĐI

Chất giọng nữ cao của cô gái này khiến cho tất cả những người đang nghỉ trưa đều bị dựng dậy, mọi người nhất loạt chen lấn nhau dùng ánh mắt rực lửa nhìn Đậu Đậu đang đứng ngây ra như gỗ.

Có thai rồi, hóa ra có thai rồi!

Những âm thanh bàn tán lao xao đó không làm cho Đậu Đậu sợ đến mức bệnh tim bộc phát, Đậu Đậu chỉ cảm thấy máu như đang dồn hết lên não, huyết thái dương đau nhức, trước mắt đen ngòm lảo đảo, ánh mắt lướt qua phát hiện ra cô gái kia lại là Dư Sảnh Sảnh, cô ta còn đặc biệt ‘tốt bụng’ đi đến đỡ cô dậy, giọng nói vô cùng to “Aizz zô zô, sắc mặt sao lại kém như thế này, mau ngồi xuống đi, cơ thể của cô như vậy mà còn đi làm!”

Đám người xung quanh lại càng thêm tin tưởng vào điều đó, ừm, thực sự là mang thai rồi.

Dư Sảnh Sảnh vừa nói dường như trong não Đậu Đậu như bị rút sạch, một tay tựa vào tấm biển vàng chói lóa trước cửa phòng làm việc của Lý Minh Triết, phòng làm việc của tổng giám đốc, Dư Sảnh Sảnh dường như cũng chú ý đến điều này, kinh ngạc thốt lên một tiếng “Cô bị tổng giám đốc bỏ rơi?!”

Giọng nói đó to quá, xem ra anh bảo vệ dưới bãi đỗ xe ở dưới lầu cũng nghe thấy rồi.

Đám người đang cúi thấp đầu coi như không tồn tại lại một lần nữa mở trừng mắt sáng lóa, tận mắt được chứng kiến trận đại chiến kinh điển cô gái đã tâm mượn uy danh của tổng giám đốc để cầu phú quý, Đậu Đậu dựa vào cửa sắc mặt trắng bệch, giải thích nhỏ như tiếng muỗi bay “Không phải...”

Dư Sảnh Sảnh mạnh tay ấn Đậu Đậu xuống chỗ ngồi, rồi chống tay vào hông vẻ quở trách “Sao lại thảm như vậy, đứa trẻ mấy tháng rồi, bây giờ uống thuốc cho ra có còn kịp không, cô đã đi bệnh viện kiểm tra chưa, sao lại làm chuyện mù quáng như vậy.”

Cô gái mồn miệng lạnh lẽo nói không ngừng nghỉ, Đậu Đậu cố vực dậy ý thức, không biết phải chen lời vào chỗ nào.

Nhưng Dư Sảnh Sảnh lại ‘không hay biết gì’ nói liên hồi không ngừng nghỉ “Tôi nói cô cũng chẳng phải không biết tính khí của tổng giám đốc, anh ấy có thể thỏa hiệp vì một đứa trẻ không rõ lai lịch không? Tôi thấy cô đừng uống thuốc thì hơn, đi bệnh viện đi.”

Nói rồi liền muốn kéo Đậu Đậu đi bệnh viện, Đậu Đậu chẳng giải thích nổi lời nào, bị lôi vào hành lang.

“Tôi không đi... tôi không có thai...”

Đậu Đậu giữ chặt lan can cầu thang nói thế nào cũng không chịu đi, Dư Sảnh Sảnh nhìn nhìn những người ở trong, nhỏ tiếng cười lạnh lùng “Đương nhiên là tôi biết.”

“Sao?”

Dư Sảnh Sảnh khoanh tay trước ngực, trừng mắt nhìn Đậu Đậu “Đó là thuốc tránh thai khẩn cấp, không có tác dụng với thai nhi.”

Đậu Đậu tức đến mức đỏ ngầu mắt “Cô... cô sao lại làm như vậy!”

Dư Sảnh Sảnh ‘hừm’ một tiếng lạnh lùng “Sao chứ, tôi nói rồi, cô có bản lĩnh đi thanh minh không, tổng giám đốc đưa cho cô thuốc tránh thai khẩn cấp với thuốc phá thai có gì khác nhau chứ, chẳng phải là đều không lưu tình với cô ư, đến cơ hội để quay lại cũng chẳng có, không biết cô còn bám lấy anh ấy làm gì!”

Đậu Đậu giận đến mức người run lên, nước mắt đang muốn tứa ra, nhưng cố gắng kìm không cho nước mắt nhỏ ra.

Dư Sảnh Sảnh nghiêng nghiêng đầu “Nói cho cô biết, loại tiện nhân như cô tôi đã gặp nhiều rồi, loại bị đập từ xe của tổng giám đốc xuống đúng là nhiều không đếm xuể, cô cũng không soi gương xem mình như thế nào sao, lùn như quả bí đao, chẳng có chút năng lực làm việc nào, không tài không sắc gia cảnh cũng không tốt, con dâu nhà Lý gia cả đời này cũng chẳng đến lượt cô!”

Cô gái phun ra hết những lời chua ngoa cay độc này xong, thì ông ọ như con rắn từ từ trườn đi xa, để lại một mình Đậu Đậu giận đến mức mềm nhũn người ra.

Tôi không có...

Đợi đến lúc vào làm buổi chiều, tin đồn đã bay đi khắp cả công ty với vô số dị bản.

Bản thứ 1: Bản này tương đối có cơ sở, nói Đậu Đậu muốn được gả vào nhà giàu không tiếc thân mình, lấy đứa con trong bụng để uy hiếp, nhưng bị tổng giám đốc đại nhân cự tuyệt vô tình, còn bị phát cho thuốc phá thai, Đậu Đậu không chịu được đả kích đã ngắt ngay trước cửa phòng tổng giám đốc, đứa trẻ bị sảy như vậy.

Bản thứ 2: bản này rất không có cơ sở, nói Đậu Đậu có gian tình với Lý Vũ Hiên?! Lén lút quan hệ với nhau, đứa con trong bụng là con của anh ta, khiến cho tổng giám đốc đại nhân vô cùng phẫn nộ, lệnh cho Đậu Đậu phải phá thai, còn tuyên bố sẽ đuổi cặp yêu ương mệnh khổ này ra khỏi công ty.

Bản thứ 3: Vô cùng không có cơ sở, nói Đậu Đậu là em cùng cha khác mẹ với Lý Minh Triết?! (Dù đi cũng có Lý Vũ Hiên là bằng chứng sống lù lù, thêm một cô em gái nữa cũng chẳng vấn đề gì), tổng giám đốc đại nhân và Đậu Đậu sau khi mây mưa với nhau xong có đứa con này mới phát hiện ra sự thực đó, vì vậy mới kịch liệt yêu cầu Đậu Đậu bỏ đứa con, Đậu Đậu không chịu nổi tình yêu trái luân lý này tự sát không thành.

Tóm lại, đang ngồi chuyển bay sớm quay lại, Lý Vũ Hiên vừa bước vào đại sảnh công ty, bản chính đã thăng cấp lên thành bản 2.0, nói Đậu Đậu đã phá thai lần thứ 3 rồi, nếu phá nữa thì sẽ vô sinh, buổi trưa mới đến quầy lễ trong phòng tổng giám đốc khẩn thiết cầu xin tổng giám đốc đại nhân đừng bắt cô phá bỏ đứa con này, đang tiếc, anh chỉ ném cho cô mấy viên thuốc phá thai làm cô đau đớn không muốn sống nữa.

Lý Vũ Hiên vừa chạy lên lầu, vừa được các đồng sự vây quanh tranh nhau báo cáo truyện lạ trưa nay, Lý Vũ Hiên càng nghe càng lo lắng, chỉ muốn xông thẳng lên lầu trên tìm cô gái kia hỏi cho rõ ràng, tại sao mình mới đi có mấy ngày đã xảy ra chuyện lớn như vậy!

“Đậu Đậu, em ra đây cho anh!”

Lý Vũ Hiên chưa chạy đến nơi đã gào to, đập một phát vào cửa phòng làm việc của Đậu Đậu rồi xông thẳng vào, nhưng bên trong không có người, Lý Vũ Hiên như con sư tử phát cuồng, lục tìm khắp nơi trong phòng làm việc, cuối cùng, có một đồng sự tốt bụng bảo với anh “Thư kí Hùng đi cùng với tổng giám đốc, hình như là đi xuống nhà để xe.”

Lý Vũ Hiên vừa nghe, mắt đỏ rực lên, hai người cùng nhau xuống nhà để xem, làm gì chứ! Chơi rung xe à!

Lý Vũ Hiên hằm hằm mặt nhanh chóng chạy ra thang máy, điên cuồng nhấn vào nút điều khiển thang máy, nhưng thang máy dừng ở tầng thượng mãi không chịu xuống, Lý Vũ Hiên không đợi được nữa, chạy luôn bằng cầu thang bộ.

Trong bãi để xe, một chiếc Bentley mở rộng đang đỗ ở một góc khuất.

Ba giờ, Lý Minh Triết nhận được điện thoại của Châu Long Phát “Lý tổng, tôi đến rồi, đang ở khu H trong nhà để xe, tôi lên trên không tiện, mời anh xuống đây một chuyến được không, Hùng tiểu thư có thể xuống cùng không?”

Lý Minh Triết xuất hiện, mặt lạnh băng băng bảo Đậu Đậu cùng đi, thang máy đi thẳng xuống tầng phụ.

Hai người vừa mới ra khỏi thang máy, trợ lí của Châu Long Phát đã đứng đợi ở cửa thang máy, dẫn hai người đến chỗ chiếc xe chuyên dụng của Châu Long Phát, cửa xe mở ra, Châu Long Phát đầu cúi xuống chào, mỉm cười khiêm tốn với Lý Minh Triết.

Sau khi lên xe, ba người phân thành hai bên, ngồi đối diện nhau, Đậu Đậu ngồi bên cạnh Lý Minh Triết.

Lý Minh Triết không có biểu hiện gì, đánh giá qua về tình trạng của Châu Long Phát, sắc mặt anh ta rất xấu, trên đầu còn có vết thương, từ cổ tay áo còn lộ ra vết băng cuốn trên vết thương trên cánh tay, nghe nói dựa vào thân thủ của anh ta, thì 7,8 người cùng xông lên cũng chẳng lại gần được anh ta, có thể làm anh ta bị thương đến mức này, xem ra người ra tay chẳng phải là tầm thường.

Đậu Đậu nhỏ tiếng chào hỏi Châu Long Phát “Châu tổng, chào anh.”

Châu Long Phát mỉm cười gật đầu.

Lý Minh Triết đột nhiên nhớ đến những vết thương trên người Đậu Đậu, hai mắt nheo lại vẻ nguy hiểm, vết thương của bọn họ... rất đáng nghi, lẽ nào là cùng nhau bị thương, một ngày một đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vừa rồi quan sát biểu hiện của Đậu Đậu với Châu Long Phát, ngoài sự quan tâm ra chẳng có một chút biểu hiện khác thường nào, chẳng nhẽ... mình đoán sai sao?

Châu Long Phát chăm chú nhìn Lý Minh Triết, như hiểu được vấn đề “Lý tổng, Hùng tiểu thư vẫn chưa kể chuyện ngày hôm đó với anh phải không?”

Ngữ khí khẳng định.

Lý Minh Triết nhìn Châu Long Phát khí thế không giảm đi “Tôi không hi vọng cô ấy nhớ lại những chuyện đáng sợ đó, nếu như Châu tổng muốn nói rõ với tôi Hùng tiểu thư có thể tránh đi được không.”

Đậu Đậu nhìn nhìn Lý Minh Triết, rồi lại nhìn Châu Long Phát, không biết nên ở hay nên đi.

Châu Long Phát cười nói “Lý tổng quả nhiên rất có lòng nhẫn nại, đối với người con gái mình yêu quý có thể nhẫn nại và bao dung như vậy, như thế này làm cho người khiến Hùng tiểu thư bị tổn thương như tôi đây thật là xấu hổ chẳng còn mặt mũi nào nữa.”

Lý Minh Triết cười lạnh lùng “Châu tổng đúng là người rất hiểu mình.”

Hai người giàu có văn chất đầy mình đang ngồi cãi nhau trong xe, Đậu Đậu đang ngồi một bên nhìn cảnh này thật chẳng biết nói gì, cảm thấy mình sắp bị ánh mắt của họ bắn cho tới tấp như tổ ong rồi.

Chưa kịp đợi hai người cãi nhau xong, cửa xe đã bị giằng mạnh ra, Lý Vũ Hiên mặt đầy phẫn nộ thò vào, hét lớn với Đậu Đậu “Đậu Đậu, đứa trẻ trong bụng em là của ai!”

Ba người trong xe:...

Lý Minh Triết tóm lấy đầu Lý Vũ Hiên kéo mạnh ấn anh ta vào trong xe, may mà chiếc Bentley này tương đối rộng, một bên ngồi ba người cũng không chật lắm, Lý Vũ Hiên cùng Đậu Đậu chia ra ngồi bên cạnh Lý Minh Triết, Châu Long Phát ngồi một mình phía đối diện.

Lý Vũ Hiên vẫn chưa chịu tha cho Đậu Đậu, tức giận chất vấn “Em nói rõ cho anh!”

Lý Minh Triết mặt sầm lại tóm lấy cánh tay Lý Vũ Hiên đang nắm tay Đậu Đậu vứt sang một bên, thấp giọng cứng rắn mắng “Đầu tháng này em mới đưa cô ấy đi bệnh viện khám kinh nguyệt, mới có mười mấy ngày làm sao có thể mang thai được?!”

Lý Vũ Hiên dằn ra:... (Hả?)

Châu Long Phát vỗ trán:... (Tôi coi như không nghe thấy gì)

Đậu Đậu cúi đầu rất thấp:... (Tại sao chỉ là vấn đề kinh nguyệt con con này cũng khiến cho mọi người đều biết...)

Bốn người nhanh chóng chỉnh lý lại cảm xúc, rồi mới bắt đầu lại buổi ‘hội đàm’.

Châu Long Phát nhìn Lý Vũ Hiên người con chưa biết chuyện gì, Lý Minh Triết ra hiệu có thể, nếu như lúc nàu đuổi Lý Vũ Hiên đi, người đầu óc đen tối như cậu ta không biết còn nghĩ ra được bao nhiêu thứ linh tinh nữa, lúc đó lại ầm ĩ khắp cả thành phố mất, thế thì chẳng thà để cậu ta biết rõ luôn còn hơn.

Châu Long Phát được sự đồng ý của Lý Minh Triết mới đem sự việc ngày hôm đó tường thuật lại đơn giản một lượt, đương nhiên, đương nhiên là giấu đi chuyện sau khi bị cho uống thuốc, thú tính bộc phát mới bảo Đậu Đậu đập vào đầu mình và những chuyện mình làm khi đó, những chuyện không rõ ràng và nhiều máu

tanh thế này không thích hợp để nói với Đậu Đậu sắc mặt đã khá kém và kẻ thần kinh suy nhược Lý Vũ Hiên.

Nhưng, Lý Minh Triết nghe rất hiểu nhưng điều Châu Long Phát nói, đối với những tổn thương của Đậu Đậu anh ta hoàn toàn không cố ý, bất kỳ người nào khi bị cho uống một bình thuốc lớn như vậy đều có thể lắc đến chết, lúc cuồng tính phát tác như vậy mà không bóp chết Đậu Đậu thì đã là rất giỏi rồi.

Lý Vũ Hiên nghe đến mức kinh hoàng sợ hãi, không ngừng nhìn Đậu Đậu.

Châu Long Phát nói xong, thành khẩn nắm tay Đậu Đậu “Hùng tiểu thư, đối với sự việc này, đối với những tổn thương gây cho cô tôi rất hối hận, tôi sẽ cố gắng hết sức bù đắp cho cô, hi vọng sau này chúng ta vẫn có thể là bạn.”

Đậu Đậu lo lắng vội nói “Không sao đâu, cũng không có gì...”

Lý Minh Triết không chút nề nang kéo bàn tay Đậu Đậu đang bị Châu Long Phát nắm về “Châu tổng, vết thương trên đầu anh là vì sao vậy?”

Mắt Đậu Đậu sụp xuống hoang mang, nhìn Châu Long Phát.

Nếu như Châu Long Phát nói sự thực, đừng nói là Lý Vũ Hiên sẽ phát cuồng, mà ngay cả Lý Minh Triết chắc cũng tức đến mức vỡ phổi mất, Châu Long Phát cười ái ngại “Khi tôi thoát tay cướp súng, côn, gây bị người ta phát hiện và đập vào.”

Lý Minh Triết bán tín bán nghi, với thân thủ của Châu Long Phát, có thể để cho người ta đánh vào bộ phận trọng yếu như đầu vậy sao?!

Chân tướng đã rõ rồi, Châu Long Phát đề cập đến chuyện thỏa thuận với Lý Minh Triết.

Lý Minh Triết ra hiệu cho Lý Vũ Hiên đưa Đậu Đậu đi nghỉ ngơi, Lý Vũ Hiên nhìn quét qua người Châu Long Phát và Lý Minh Triết mấy lần rồi mới không cam tâm kéo Đậu Đậu xuống xe.

Lý Minh Triết hỏi “Châu tổng, lời của anh mới nói có một nửa sự thực.”

Châu Long Phát nhướng mi “Sao?”

Lý Minh Triết cười lạnh lùng nói “Châu tổng, nghe nói trước đây thân thủ của anh nhanh như cắt như báo, tính khả thi của việc bị người ta tấn công vào đầu... có lẽ còn ít hơn so với tính khả thi của việc sụp đổ thị trường.”

Châu Long Phát cười “Lý tổng rất cuộc đúng là hiểu biết rất rộng, bí mật nhỏ này cũng không giấu nổi anh, vết thương này... là do tôi tự đập.”

Lý Minh Triết hỏi “Tại sao?”

Châu Long Phát lấy lại nụ cười “Nếu như tôi không tự đập mình hôn mê, Hùng tiểu thư hôm nay nhất định không thể hoàn hảo đứng trước mặt anh rồi.”

Lý Minh Triết lạnh lùng nói “Anh là nói... anh không có?”

Châu Long Phát trầm ngâm một lát, nói không chắc chắn “Kì thực, tôi cũng không biết, nhưng nhìn có vẻ, có lẽ là không có.”

Lý Minh Triết mở cửa xe, đi từ xe ra, lịch sự bắt tay Châu Long Phát “Châu tổng, bất luận là có hay không có, tôi hi vọng trong trí nhớ của anh là không có.”

Châu Long Phát cười cười “Được, không tiền.”

Lý Minh Triết tin, đi vào trong thang máy, nhìn các con số không ngừng nhảy nhót, những uốn khúc trong lòng đường như thoát cái đã sạch trơn.

Nhưng tổng giám đốc đại nhân lại không ý thức được, mấy viên thuốc tránh thai khẩn cấp anh gói rất cẩn thận đã lan truyền ra gần khắp công ty, chỉ trách là cách âm của phòng làm việc tốt, Lý Minh Triết hoàn toàn không biết được bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Lý Minh Triết vững tin bước vào phòng làm việc, chỉnh lý lại các việc để tiếp tục hợp đồng với Châu Long Phát.

Lý Vũ Hiên ôm chặt Đậu Đậu mà không biết được rằng trên người cô lại có những vết thương, Đậu Đậu đến sức đẩy ra cũng không có, người ở khắp tòa nhà đều nhìn ba người kì quái với ánh mắt hồ nghi, những lời đồn tiếp tục nhanh chóng lan rộng.

Lời đồn không đáng sợ, đáng sợ là những người tin vào nó.

Ngày thứ hai, có một tờ báo nhỏ không tên tuổi đăng một tin chấn động lên trang đầu “Người nắm quyền của tập đoàn Lý thị làm thư kí có thai, rồi đưa mấy viên thuốc ép cô phá bỏ đứa trẻ chân mệnh thiên tử này.”

Lý Minh Triết cầm tờ báo nóng bỏng này trên tay, tay run run cả một buổi sáng.

“Tiểu Lỗi, cháu đi, phá đám bọn nó cho ông!”

40. Chương 40

CHƯƠNG 40: LẦN ĐẦU THẤY KẾT QUẢ RÕ RÀNG

Đậu Đậu cuối cùng cũng không giấu được Lý Vũ Hiên, về đến nhà thì cho anh xem vết thương trên đầu gối và cánh tay, Lý Vũ Hiên Lập tức nổi giận đùng đùng gào lớn “Lão già chết tiệt, trả lại cái đầu gối đẹp để cho Đậu Đậu nhà ta đây!”

Lão già...

Đậu Đậu nhỏ tiếng cắt ngang lời Lý Vũ Hiên “Anh Châu mới 30 tuổi...”

Lý Vũ Hiên bĩu môi “Lớn hơn em 8 tuổi, khoảng cách giữa hai người còn lớn hơn cả eo biển Mariana.

Đậu Đậu:...

Ngày hôm sau, Đậu Đậu cùng đi làm với Lý Vũ Hiên, hai người cùng đi thang máy của nhân viên lên lầu, người trong thang máy đều nhìn chăm chăm vào hai người bọn họ thân mật như thế này, lại lần nữa đau đốn thốt lên mình out rồi, người ta mới ‘phá thai xong’ đã liền đổi ngay một chỗ dựa mới, thật sự nhìn không ra, cô gái thanh tú như thế này sao lại... buông thả như vậy chứ.

Đậu Đậu bị Lý Vũ Hiên ôm vào trong lòng, ngẩng cằm lên ngây thơ nhìn anh: Hồ Ly, anh có thể nói lỏng ra một chút không, em rất khó xử.

Lý Vũ Hiên nheo nheo mắt: Để dẹp hết tin đồn, kiên trì đến cùng.

Đậu Đậu ngộ ngậy không an phận, muốn thoát ra khỏi vòng tay của Lý Vũ Hiên, thở hồng hộc mấy hơi, Lý Vũ Hiên không chịu buông tha để cô thở xong lại tiếp tục ôm vào trong lòng, như là sợ bị người khác cướp đi mất vậy.

Người trong thang máy giương mắt nhìn: Oa oa, JQ oa!

Chẳng dễ dàng gì mới đến được tầng của mình, Đậu Đậu ôm lấy túi chạy nhanh vào phòng làm việc, nhưng cửa vừa mở ra, lại phát hiện có một người đứng bên trong, sao cậu ta lại đến đây nhỉ, muốn gặp tổng giám đốc chẳng phải là nên đến thẳng phòng anh ấy ơ sao?

Đậu Đậu hồ nghi: “Này, cậu tìm ai?”

Người đó nghe thấy tiếng động liền quay người lại, chẳng qua là thằng nhóc 15, 16 tuổi, mặt còn non nớt, chỉ là hơi cao một chút, nhưng, khuôn mặt này...

Một cặp mắt to cong cong lên, lông mi dài đến mức có thể treo được cả hai chai tương dầu, khuôn mặt trắng trẻo như trứng gà bóc vậy, ngay cả làn da trắng như tuyết của thư kí Hùng cũng có vẻ kém hơn một chút.

Cô không nhớ tôi à.

Mắt đứa trẻ đó từ từ mở to nước mắt rùng rùng, khuôn mặt vô cùng tinh tế nhất thời có chút hoảng hốt kinh hoàng, chỉ nhìn phần trước ngực Đậu Đậu, phun máu tứ tung, không muốn sống nữa, sao lại đẹp như thế này, giọng nói còn ớn... như thế này?!

Á?!

Đậu Đậu chỉ vào thằng nhóc đang đứng kia “Cậu... cậu là?”

Thằng nhóc đó tiến lên một bước, áp sát vào Đậu Đậu thần sắc đang thay đổi, cặp mắt mở to quét qua quét qua, nhưng khẩu khí lại tề đến mức như người không đánh răng buổi sáng vậy “Cô gái xấu xí, sao vậy, có phải là cảm thấy bề ngoài kém tôi xa quá nên muốn đập đầu vào tường chết không?”

Đậu Đậu ngây ra một lát, sắc mặt tối sầm.

Quả nhiên vẫn độc miệng như vậy.

Lần trước gặp cậu ta, cậu ta giả làm quý bị mình đánh cho một trận, đến khi rời đi các vết thương trên mặt vẫn chưa lành hẳn, thật không ngờ cậu ta lại có vẻ ngoài như thế này, một sinh vật đực mà lại có vẻ ngoài như thế này, thật là một bi kịch, tuy Hồ Ly cũng có vẻ ngoài rất đẹp, nhưng nhìn anh ấy vẫn có những nét của đàn ông, đi ra ngoài đường tuy có thể thu hút ánh nhìn của rất nhiều trai gái, nhưng ít nhất cũng không khiến cho người ta hiểu lầm về giới tính, nhưng sinh vật độc mồm độc miệng đang đứng trước mặt mình, nếu như không mở miệng nói, chắc chắn sẽ bị gọi là em gái xinh đẹp.

Lý Tiểu Lỗi dắc ý vênh mặt lên “Hừm, tôi đã biết là sẽ có tình huống này mà, vẫn chưa nhìn thấy người nào xinh đẹp hơn tôi mà, phàm là con gái khi nhìn thấy tôi, sẽ phải quỳ gối phủ phục dưới chân tôi.”

Đậu Đậu toát mồ hôi: = = (Cậu có thể bớt yêu mình chút được không?)

Lý Tiểu Lỗi nhìn cô vẻ khinh bỉ, rồi khịt mũi một cái “Ồ dần dần, xấu chết đi được, cô có biết là cô đang há hốc miệng nhìn tôi rất giống kẻ hâm trai không, đồ con gái xấu xí.”

Đậu Đậu quệt nước mắt, ổn định lại tinh thần, nuốt nước miếng ực ực “Này Tiểu Lỗi, cậu đến phòng làm việc của tôi làm gì?”

Lý Tiểu Lỗi đặt mông ngồi lên bàn khoan tay lại rung chân, Đậu Đậu có chút nhìn không nổi, sao những hành động như đám du côn kia được một mĩ nam như cậu ta làm lại ưu nhã như vậy, lại ngon đến mức như có thể ăn được vậy?!

“Tìm cô chơi thôi.”

Đậu Đậu cố gắng súc lại đầu óc, lẩm bầm ba lần ‘càng đẹp bao nhiêu thì càng độc bấy nhiêu, loại mĩ hoa nam như rắn độc thế này không thể khinh thường được, phải kiên định.’

“Tiểu Lỗi, cậu thấy đó công việc của tôi rất bận, hay là...”

Lý Tiểu Lỗi cắt ngang lời Đậu Đậu chẳng chút khách khí, cặp mắt to đảo qua “Hừm, thôi đi, đã thích lại còn giả vờ đóng kịch loại này tôi gặp nhiều rồi, thời gian này tôi sẽ ở đây chơi, tạm thời sẽ ở trong biệt thự của anh cả, nghe nói cô làm cơm khá ngon, buổi tối làm cho tôi cá om dưa, canh tiết vịt, và xào thêm mì bò nữa.”

Lý thiếu gia dặn dò xong mới nhảy khỏi bàn, lắc chiếc mông nhỏ chạy ra bên ngoài để ‘sát hại’ các nữ đồng nghiệp khác.

Đậu Đậu đầm đìa mồ hôi:... (Tôi phải rời khỏi trái đất...)

Dựa vào bộ mặt thiên sứ vô hại kia, Lý Tiểu Lỗi đặt chân đến đâu là làm cho đám đàn bà con gái ở đó xôn xao đến đó, công phu mới một buổi sáng đã khiến cho Đậu Đậu là người trong cuộc cảm thấy mình chẳng còn hiểu gì nữa, đại khái nói là, chính là hai anhe m nhà họ Lý giàu có đẹp trai đang tranh giành cắn xé nhau vì... một mình Đậu Đậu (toán mồ hôi hột).

Lý Tiểu Lỗi nhìn đám phụ nữ cuồng loạn chẳng chú ý hình tượng kia trong công ti với ánh mắt khinh bỉ, ra sức đảo qua đảo lại mắt, hai người anh này đều bại não rồi, tại sao lại vì người xấu như vậy mà đều không lỡ để mắt... cứ coi như phụ nữ là đám sinh vật ồn ào? Rõ ràng lần trước gặp mặt, bọn họ vẫn chưa đạt tới mức độ kịch liệt như thế này.

Cô gái này không thể coi thường.

Hết giờ làm Lý Vũ Hiên vẫn đưa Đậu Đậu về như thường lệ, Lý Tiểu Lỗi nghe hàm răng trắng cũng nhảy lên xe theo về nhà, Đậu Đậu về đến biệt thự thì đi thẳng vào bếp, đem tờ giấy ghi các món ăn dán lên tủ lạnh rồi bắt đầu làm.

Lý Tiểu Lỗi đổi tính nết hoàn toàn, hôm nay cả ngày ở công ty chẳng gây rối gì, ngoài mấy câu nói bóng gió ra, thì không làm việc gì khiến người là không chịu được, Đậu Đậu có chút thắc mắc, tên tiểu quỷ này đột nhiên chạy đến đây làm gì, chắc không thể nào chỉ là đến chơi chứ.

Đến bữa ăn, Lý Tiểu Lỗi bình phẩm những món ăn của Đậu Đậu, lúc thì nói cá om dưa đun to lửa quá, thịt cá đã nhũn hết, lúc lại nói bò xào mì hơi bị cháy, giống cục than vậy.

Đậu Đậu tinh thần sa sút cúi đầu ăn cơm, Lý Vũ Hiên thương cô, không nén nổi tức giận đập mạnh xuống bàn “Không thích ăn sao tên khốn nạn?”

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt “Anh hai, cẩn thận lời nói của anh, nếu không sẽ phải hối hận đó.”

“Sợ cậu!”

Lý Vũ Hiên chán chường buồn cái nhau với tên đáng chết này, đưa đũa gấp thức ăn cho Đậu Đậu “Đậu Đậu, ăn nhiều một chút, gần đây em gầy quá, nhìn mặt đã gầy hóp đi rồi.”

“Ồ.”

Lý Minh Triết ngược mắt lên, quan tâm nhìn cô gái đang cúi đầu dường như cô đang muốn nói gì “Có chuyện gì muốn nói?”

“Vâng, cái này...”

Đậu Đậu đặt đũa xuống, cúi đầu như phạm phải lỗi “Em quyết định dọn ra ngoài.”

“Em nói cái gì!”

Lý Vũ Hiên đập đũa xuống bàn, thay đổi thái độ rồi cười “Đậu Đậu, có phải em muốn cùng anh sống thế giới của hai người?”

Lý Minh Triết nhìn Đậu Đậu, đợi câu tiếp theo của cô.

“Chuyện này” Đậu Đậu nhìn chằm chằm vào đầu ngón tay nhỏ tiếng đưa ra lý do “Thứ nhất, Tiểu Lỗi đến đây không có chỗ ở, tất cả chỉ có ba phòng ngủ, em... vẫn nên dọn ra ngoài.”

“Thứ hai, em cảm thấy... ở cùng mọi người, không tiện cho lắm.”

“Còn nữa, em tìm được phòng rồi, giá rất rẻ, ngày mai em sẽ đi xem rồi quyết định, đã làm phiền lâu như vậy rồi, thực sự là rất ngại.”

Đậu Đậu nói xong thì cúi đầu ăn cơm, không dám nhìn ánh mắt thâm trầm của Lý Minh Triết.

Bất luận là thế nào, tình cảm của bọn họ mình làm thế nào cũng không lý giải rõ nổi, mặc dù đã giả vờ hồ đồ để lẩn tránh lòng tốt của họ, nhưng vẫn cảm thấy rất bất an, đặc biệt là gần đây, những thứ trong mắt của tổng giám đốc càng ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp, mình dường như càng lúc càng không thể giả vờ tiếp nữa, mỗi lần nhìn thấy anh, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đầy thâm ý kia, cô không thể kìm chế được trái tim đập loạn nhịp.

Còn Hồ Ly... càng không biết phải đối mặt với anh ấy thế nào.

Anh ấy không tỏ bất cứ thái độ nào càng khiến mình cảm thấy ngượng ngập khôn tả, trên dưới trong công ty bây giờ đã truyền đi tin đồn giữa mình và anh ấy, Lý Vũ Hiên đã từng là người kiêu ngạo như vậy, bây

giờ lại vì mình mà chùn bước, nghĩ lại bản thân mình, bỏ đi, vẫn là nên duy trì khoảng cách trước mặt anh ấy.

Hơn thế nữa Lý Tiểu Lỗi đến đây, vẫn nên dọn ra ngoài... thì an toàn hơn.

Lý Vũ Hiên xông đến, giương cặp mắt hồ ly lên cười hì hì “Đậu Đậu, cuối cùng thì em đã nghĩ thông rồi?”

Đậu Đậu đến nhìn Lý Vũ Hiên cũng chẳng dám nhìn, đầu càng cúi xuống thấp hơn “Ồ... Lý Vũ Hiên, em nghĩ, chúng ta vẫn làm bạn thì hơn, gần đây đầu óc em rất rối, sắp hồ đồ mất rồi...”

Lý Vũ Hiên nghe thấy Đậu Đậu gọi tên mình, mà không phải gọi là ‘Hồ Ly’ thân mật như bình thường, mặt lập tức chảy dài ra, tóm lấy tay Đậu Đậu chất vấn “Có phải là em muốn đến chỗ của Châu Long Phát ở?”

Đậu Đậu kinh ngạc phản bác “Sao anh lại hỏi như vậy?”

Lý Vũ Hiên hận thấu xương cốt hỏi “Hừm, đừng nói với anh, em không biết anh ta nghĩ gì, bây giờ em quyết định cự tuyệt anh, có phải là quyết định sẽ ở cùng anh ta?”

Đậu Đậu ngây người, tiếp đó ầm ục giải thích “Em với anh Châu... em luôn rất kính phục anh ấy, từ trước đến nay chưa từng có suy nghĩ khác, cũng như với các anh... em cũng đều không có...”

Em không dám...

Rõ ràng cảm thấy nhiệt độ xung quanh Lý Minh Triết đã giảm đi mấy độ.

Lý Vũ Hiên tức đến mức đập bùm bùm xuống bàn, mắt Đậu Đậu thoáng cái đã đỏ lên, vô cùng ầm ục.

Mình chỉ là một cô gái không tài không sắc, gia cảnh bình thường, cũng len chân vào xã hội kiếm miếng cơm, làm sao dám hy vọng may mắn như vậy, bất luận là mình ở cùng ai trong bọn họ, thì trong lòng cũng luôn cảm thấy vô cùng tự ti, bọn họ càng lúc càng tỏa sáng, còn mình thì chỉ như một cánh củi vô dụng, chỉ có thể cẩn trọng giữ chặt tấm lòng, không dám mạo hiểm.

Lý Minh Triết hắng hắng giọng, xen vào câu chuyện “Em đã muốn chuyển ra ngoài, vậy cũng được, ra ngoài thay đổi không khí mấy ngày, nếu không thích nghỉ được thì lại quay về, phòng của em anh sẽ bảo người thu dọn lại, Tiểu Lỗi sẽ tạm ở trong thư phòng mấy ngày.”

Đậu Đậu cảm kích nhìn Lý Minh Triết, nhưng bị ánh mắt đầy thâm ý đó làm toàn thân khó chịu, vội vã cúi đầu xuống.

Lý Tiểu Lỗi ngồi một bên, con ngươi đen láy đảo qua đảo lại phía mấy người kia, dường như quan hệ giữa họ không giống như những lời đồn bên ngoài, cô gái gốc nghèo kia rõ ràng là trốn tránh hai người họ, nhưng hai người anh vẫn kiên nhẫn theo đuổi rất chặt, đặc biệt là thái độ của anh cả, vô cùng mờ ám khiến người ta phải nghi ngờ.

Ông nội tuy đã lớn tuổi, nhưng không hề hồ đồ, những tin tức trên báo lá cải cũng chỉ là những lời bóng gió. Nhưng không có lửa làm sao có khói, anh cả, ông nội kì vọng ở anh không nhỏ, anh lại có thể vì cô gái này mà trở mặt với tập đoàn Long Phát, xem ra, lần này em không đến nhầm rồi.

Lý Tiểu Lỗi trải thảm trong thư phòng, mặt bình thần ôm chiếc PSP chơi game.

Đậu Đậu gõ cửa rồi đi vào, Lý Tiểu Lỗi chớp mắt nhìn, rồi tiếp tục chơi game “Cô đến làm gì, nửa đêm rồi, nói cho cô biết, dùng sắc đẹp ~ dụ dỗ tôi chẳng có tác dụng gì đâu, tôi không có cảm giác với những người có cơ thể trắng tuột từ trên xuống dưới như cô đâu.”

“Tiểu Lỗi, xin lỗi nhé.”

Đậu Đậu yên phận ngồi xuống một bên dưới sàn nhà, dù gì việc dọn dẹp vệ sinh trong biệt thự đều do cô làm, sàn nhà rất sạch, Lý Tiểu Lỗi nhếch nhếch miệng lên “Hừm, cứ xem như cô thành khẩn xin lỗi cũng đừng mong muốn xóa hết được sự vô sỉ của tôi đối với cô.”

Đậu Đậu thở dài: Tôi nói rồi đại ca ơi, anh có thể bình thường một chút không?

Đậu Đậu hít một hơi thật sâu rồi thở dài: “Tôi là nói, để cho cậu phải ngủ dưới sàn nhà, tôi rất xin lỗi.”

Lý Tiểu Lỗi nghiêng mặt, lông mi nhướn nhướn lên mấy cái, cặp mắt đen láy quét qua Đậu Đậu mấy lượt đánh giá “Cô không phải là muốn đổi cánh mời mọc tôi đến ở cùng phòng với cô đấy chứ?!”

Đậu Đậu vỗ trán, bỏ đi, tôi vẫn là nên đi thôi.

Đậu Đậu đứng lên, dựa vào tường đi ra ngoài, đầu óc của Lý Tiểu Lỗi không giống với người bình thường, vừa mới đi ra đến cửa, Lý Tiểu Lỗi đột nhiên đứng phắt dậy, nhanh tay đóng sập cánh cửa phòng vừa mới được mở ra, mắt cong cong lên cười vẻ vô cùng biến thái “Này, cô gái, cô nói tôi nếu như vô lễ với cô, ai sẽ xông vào đầu tiên?”

Đậu Đậu mặt tối sầm “Chuyện cười này chẳng đáng cười chút nào.”

Lý Tiểu Lỗi lắc đầu hừm hừm “Tôi cảm thấy có hứng thú là được rồi, nói đi, để tôi phải tự mình ra tay hay là cô tự nguyện phối hợp, chỉ hai từ.”

Đậu Đậu:...

“Vô vị.”

Đậu Đậu ra sức kéo bàn tay Lý Tiểu Lỗi ấn nắm chặt nắm đấm cửa, quyết định tránh xa tên biến thái này càng xa càng tốt, nhưng Lý Tiểu Lỗi làm sao có thể bỏ qua chuyện chơi vui như thế này, đưa tay véo lên mông Đậu Đậu một cái.

“Á- -”

Đậu Đậu như bị kim châm quay ngoắt người lại, sắc mặt đỏ hồng lên trừng mắt nhìn Lý Tiểu Lỗi “Cậu... cậu đúng là đồ nghịch ngợm...”

Lý Tiểu Lỗi giơ cánh tay vừa phạm lỗi lên, rồi làm bộ xoa xoa “Ừm, cảm giác cũng không rồi.”

Đậu Đậu:... (Tôi muốn cắn chết cậu ! !)

Tiếng kêu kinh hoàng của phụ nữ truyền ra từ thư phòng, không cần nói chắc chắn là Đậu Đậu bị Lý Tiểu Lỗi ức hiếp, nhưng đáng tiếc Lý Vũ Hiên đang tắm không nghe thấy, Lý Minh Triết thì chỉ lắc lắc đầu, trầm ngâm mấy giây, sau đó lại khôi phục tâm trạng tiếp tục vui đùa vào máy tính.

Lý Tiểu Lỗi đứa trẻ này luôn thích gây chuyện ầm ĩ, càng đi quan tâm đến chuyện của nó nó càng làm hăng hơn, dù gì thì Đậu Đậu ở trong tay nó cũng sẽ không bị ảm ức, thực tế chứng minh, có thể đánh đập mũi Lý Tiểu Lỗi cũng chỉ có một mình cô ấy.

Lý Tiểu Lỗi đợi rất lâu để xem kịch hay, nhưng lại có người nào đến cả.

Đậu Đậu chán nản chống tay vào eo nhìn Lý Tiểu Lỗi, dạy dỗ tên tiểu quỷ này “Cậu sao vậy, tôi lớn hơn cậu rất nhiều, cậu lên gọi tôi là chị, sao lại có thể động tay động chân với chị của mình thế chứ, xin lỗi tôi đi!”

Lý Tiểu Lỗi vung chân, nghiêng đầu lườm mắt “Nếu như không phải là để thí nghiệm anh cả, ai tự nguyện đi véo lên cái mông toàn thịt của cô chứ!”

Đậu Đậu:... (Tôi! Tôi! Tôi nhịn không nổi rồi!)

Vẫn chưa bao giờ thấy đứa trẻ nào làm cho người ta bức mình như thế này, Đậu Đậu đứng nguyên tại chỗ thở dốc rất lâu, Lý Tiểu Lỗi xem chuyện cười lâu rồi, nhưng cảm thấy chơi vẫn chưa đủ vui, đưa tay ra lẳng cằm Đậu Đậu “Ồ, tức giận rồi, nhìn bộ dạng tức giận của cô trông thật giống một con chó ngao, xấu chết đi được.”

Đậu Đậu không thể nhịn được nữa, nhanh như chớp xông đến ôm lấy cánh tay của Lý Tiểu Lỗi cắn thật mạnh xuống!

“Á- - - -! ! ! !”

Tiếng kêu này không kém phần thê thảm hơn tiếng kêu của Đậu Đậu!

Lý Minh Triết ngồi trong phòng lại ngẩng đầu lên lần nữa, khóe miệng khê nở một nụ cười ‘quả nhiên là như vậy’.

Lý Tiểu Lỗi nâng cánh tay còn in rõ hình hai hàm răng rất sâu lên, nhìn Đậu Đậu với vẻ không thể tin nổi, Đậu Đậu nhướn mày lên, chỉ vào Lý Tiểu Lỗi nói “Hừm, ai cho cậu sờ lung tung, lần sau còn thế nữa, tôi sẽ cắn chết cậu luôn!”

Nói xong, quay đầu, đi thẳng ra ngoài, vứt Lý Tiểu Lỗi lại một mình phía sau lưng.

Buổi tối, Châu Long Phát gọi điện đến, hẹn Đậu Đậu hôm sau cùng ăn cơm trưa, Đậu Đậu nói mình phải chuyển nhà, có thể không có thời gian, Châu Long Phát ‘ồ’ lên một tiếng biểu thị sự hỏi han, Đậu Đậu vội nói “Em cứ lười ở nhờ nhà người khác cũng không hay lắm.”

Châu Long Phát cười “Có phải là cảm thấy áp lực lớn quá không?”

“Sao?”

Châu Long Phát nói “Chạy trốn không phải là biện pháp, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với họ, chẳng bằng nói rõ sớm một chút, như vậy đối với mình và người đều có lợi.”

Đậu Đậu nắm chặt điện thoại, tim đập thành thịch “Anh Châu, ý của anh là gì?”

Châu Long Phát hỏi “Em có thích Lý Minh Triết không?”

Mặt Đậu Đậu nóng lên, ngập ngừng nói “Không... không biết nữa...”

“Vậy khi em gặp anh ta thì có cảm giác gì?”

Đậu Đậu nghĩ một lát, thật thà trả lời “Rất căng thẳng, muốn tìm khe nứt nào để chui vào đó, anh ấy ở bên cạnh em chẳng thể làm được gì cả, anh ấy đi rồi em mới có thể thở phào nhẹ nhõm.”

Châu Long Phát ngừng lại một lúc, lại hỏi “Vậy khi em ở cùng Lý Vũ Hiên em cảm thấy thế nào, có loại cảm giác này không?”

“Ừm... không có” Đậu Đậu nói “nhưng mà, có khi anh ấy làm em khó xử, em sợ nhất là khi anh ấy tức giận, anh ấy làm loạn lên thì em rất là muốn tự đập đầu vào tường.”

Châu Long Phát cười, tiếng cười sáng khoái phát ra từ ống nghe, Đậu Đậu cũng cười cùng.

“Vậy còn anh?”

“Sao?”

Châu Long Phát hỏi “Vậy khi ở cùng anh, em cảm thấy thế nào?”

“Chuyện này...”

“Anh muốn nghe lời thật lòng, không thêm thắt bất cứ gì.”

“Vâng, có chút hơi sợ hãi và bối rối.”

“Có phải là vì thân phận của anh không?” giọng nói của Châu Long Phát không mang bất kì chút không vui nào “Vẫn là anh khiến em bị tổn thương nhiều như vậy?”

“Không phải, không phải” Đậu Đậu vội vàng phủ nhận “Em là cảm thấy, anh Châu anh là người thành công như vậy, mà em...”

Châu Long Phát thở phào một cái “Anh hiểu rồi.”

Đậu Đậu nghe thấy tiếng thở dài của anh, giải thích có chút cuống quýt “Em không phải là có ý đó, em...”

Châu Long Phát cười “Không sao, trưa mai chúng ta đã hẹn rồi nhé.”

“Ồ, vâng ạ.”

Tắt máy xong, Đậu Đậu nằm lăn qua lăn lại trần trọc đến lúc trời sáng vẫn chưa ngủ được, sáng sớm, Đậu Đậu đứng trước gương nhìn vào ‘quốc bảo’ (gấu trúc) có gương mặt phù thủy trong gương, vò đầu bứt tóc gào lên không thành tiếng.

A! A! A! Đàn ông gì chứ, đáng ghét quá!

41. Chương 41

CHƯƠNG 41: LÃO CHÂU RA TAY, HỒ LY TỨC GIẬN BỎ ĐI

“Diễn Tĩnh, mình phải chuyển nhà, tối nay đến giúp mình nhé.”

Đậu Đậu nằm bò trên bàn làm việc gọi điện cho Diễn Tĩnh, Diễn Tĩnh ở bên kia yên ắng, ‘ồ’ lên một tiếng chẳng động tĩnh gì, Đậu Đậu nghĩ lại, hai người đã rất lâu chưa nói chuyện điện thoại với nhau, lần trước là Diễn Tĩnh muốn mình đi cầu xin thầy giáo Văn, hỏng rồi, quên mất chuyện này rồi!

Đậu Đậu hoảng hốt trong lòng vội vàng hỏi Diễn Tĩnh “Tĩnh à, cậu và thầy giáo Văn thế nào rồi, hôm đó mình...”

Diễn Tĩnh trả lời một câu cứng đơ đơ “Mình với Văn Minh chia tay rồi.”

“Sao! !”

Đậu Đậu kêu lên kinh ngạc, nhảy phắt lên khỏi ghế “... Chia tay rồi?!”

Những người ở phòng xung quanh: Oa oa, chia tay rồi?!

Đậu Đậu không bao giờ có thể quên được ánh mắt của Diễn Tĩnh khi cô nhìn thấy Văn Minh, giống như sói vậy, sáng đến mức khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, rõ ràng không phải cùng một trường đại học, Diễn Tĩnh vẫn trốn giờ học của mình chạy đến trường đại học XX để lên lớp của thầy giáo Văn, lại còn cứ kéo cả Đậu Đậu theo, gọi một cách đẹp đẽ là:... Bạo dạn (toát mồ hôi).

Nhưng ai có thể ngờ rằng một cô Diễn đánh đá ăn to nói lớn như vậy khi gặp được thầy giáo Văn, lại có thể trở nên yếu đuối nhẹ nhàng như một chú cừ non vậy, hề nói một câu là mặt đỏ ửng lên, mời thầy giáo Văn đi ăn cơm còn ngại ngần, còn nhờ Đậu Đậu mở miệng giúp chứ.

“Diễn Tĩnh tại sao lại chia tay, tình cảm của cậu với thầy giáo Văn đã nhiều năm như vậy...”

Đậu Đậu vô cùng ảo não hối hận, mấy ngày đó không phải là vì việc kinh nguyệt phải đi bệnh viện thì lại đến việc bị bắt cóc phải đi bệnh viện, nên quên biến mất việc đại sự của Diễn Tĩnh, hoàn toàn không nhớ gì trong đầu cả, Diễn Tĩnh nếu không đem dao đuổi giết mình khắp các phố chắc là không thể rồi!

Nhưng đầu dây bên kia trầm ngâm một lúc lâu, Đậu Đậu lo lắng căng thẳng đợi bị mắng.

“Này...”

Nhưng bên kia đã truyền đến tiếng khóc!

Cô ấy khóc?!

Đầu óc Đậu Đậu lập tức nổ tung, Diễn Tĩnh tính tình cứng rắn nóng nảy như vậy, nếu như cô ấy quát mắng chửi rủa thì coi như không sao, nhưng bây giờ cô ấy lại khóc không thành tiếng khiến người ta cảm thấy đau xót trong lòng thì mới thật sự là xảy ra chuyện rồi.

“Tĩnh đừng khóc nữa” Đậu Đậu lo lắng đến mức mồ hôi sắp túa ra “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cậu mà khóc nữa, mình... mình cũng muốn khóc rồi...”

Diễn Tĩnh khịt khịt mũi, hắng giọng nói tiếp “Không sao đâu Đậu Đậu, không phải là vì cậu, là do bọn mình sớm đã có mâu thuẫn.”

“Mâu thuẫn?”

Diễn Tĩnh từ từ ổn định lại tâm trạng “Lão Văn lúc nào cũng rất tự ti, cảm thấy không có năng lực mang lại cho cha mẹ anh ấy một điều kiện dưỡng già tốt, anh ấy tốt với mình, cũng có một phần lớn nguyên nhân là do anh ấy cảm thấy anh ấy không có cách gì để mang đến những điều kiện tốt hơn cho mình, cho nên mới cố gắng hết sức chiều chuộng mình, chia tay cũng được, anh ấy cũng không cần phải mệt như vậy nữa.”

Cặp mắt vô cùng tuyệt vọng đó của Văn Minh, sự không lơ từ bỏ đó nhưng lại không biết làm sao như vậy. Quả nhiên, môn không đăng hộ không đối thì không có được hạnh phúc.

Diễn Tĩnh kể lể rất nhiều chuyện của Văn Minh, Đậu Đậu im lặng lắng nghe, nói đến chuyện cuối cùng Diễn Tĩnh đề cập đến chuyện mình đang quen với một ông chủ, do người trong nhà giới thiệu, là người được thừa kế tài sản nhưng cũng rất có năng lực.

Đậu Đậu hỏi “Cậu có vui không?”

Diễn Tĩnh trầm ngâm rất lâu mới nói “Không vui, ngồi trong xe của anh ta, mình vô cùng nhớ đến cảm giác ngồi trên xe đạp của lão Văn.”

Trong tim Đậu Đậu trào lên cảm giác chua xót, ‘ya’ lên một tiếng “Tĩnh, cậu nói đi, một người bình thường giống như mình thế này, nếu như thực sự cảm một cảnh vàng, sẽ hạnh phúc không?”

Diễn Tĩnh không ngờ rằng Đậu Đậu lại đột nhiên hỏi mình câu này, rất lâu chẳng phản ứng được gì “Đậu Đậu, cậu có với người nào vậy?!”

Đậu Đậu:... (xin cậu đó...)

Đậu Đậu ho khan mấy tiếng “Không có, mình chỉ hỏi mà thôi.”

Trước đây Diễn Tĩnh đã nghe Đậu Đậu kể qua, Lý Vũ Hiên đối xử với cô có chút hơi khác thường, mà Đậu Đậu khi nói chuyện về Lý Minh Triết dường như cũng có chút vấn đề, Diễn Tĩnh ‘hừm’ một tiếng “Thôi đi, tâm sự của cậu chẳng nhẽ mình lại không biết sao, nói đi, cậu có ý với ai, dù gì cũng đều là con cháu nhà họ Lý cả, cậu chọn ai cũng không thích hợp.”

Diễn Tĩnh lúc nào cũng mau miệng, từ trước đến giờ không bao giờ nói vòng vo, Đậu Đậu sớm đã biết tính cách này của cô ấy, nhưng vẫn cảm thấy buồn trong lòng, chỉ là Diễn Tĩnh nói sự thật, gia đình gia thế hiển hách như vậy không phải để cho người có hoàn cảnh như cô mong muốn mà được.

“Có phải là Lý Minh Triết không?”

Đậu Đậu vội vàng xua tay phủ nhận “Không phải, không phải, mình chỉ hỏi vui thôi, không có ý gì khác.”

Diễn Tĩnh thở dài một cái “Bất luận là ai, mình nghĩ Lý lão gia cũng sẽ không đồng ý đâu, năm đó khi Lý lão gia chọn con dâu đã âm ỉ như thế nào, cha của Lý Minh Triết bỏ nhà ra đi cũng chẳng có tác dụng, may mà cha anh ta tính tình ngang ngạnh, ở ngoài tức giận sinh ra một cậu con trai mới miễn cưỡng được vào Lý Gia, Đậu Đậu, nếu không cậu cũng đi đường tắt đi?”

Đậu Đậu đỏ mặt tía tai, tim rối bởi lưỡi nín lại “Cái gì... mình... mình... không muốn vậy, đúng rồi Tĩnh, tôi nay đến giúp mình chuyển đồ dọn nhà nhé.”

“Được” Diễn Tĩnh đồng ý, rồi đột ngột chuyển chủ đề “Nhưng mà Đậu Đậu à, nghe nói mấy ngày trước cậu có thai?”

Đậu Đậu:...! !

“Cậu... cậu nghe ai đồn ấy!”

“Trên báo đăng vậy mà, là của Lý Minh Triết, mình chẳng tin chút nào việc tên trai tơ như ngọn núi băng đó có thể làm được chuyện này?”

“...” (Câu này nếu như mà để tổng giám đốc nghe thấy, chắc chắn sẽ có động đất lớn)

Buổi trưa, Đậu Đậu theo như kế hoạch, Châu Long Phát đưa cô đi ăn trưa trước rồi mới đi xem phòng, phòng mà cô thuê là một phòng đơn, rất nhỏ, có mười mét vuông, ngoài một chiếc giường ngủ ra chỉ có một chiếc tủ quần áo, nhưng được cái điều kiện khá hợp lý, mỗi tháng chỉ 800 tệ, có cả dây nối mạng, chỉ là cách công ty hơi xa một chút, ngồi xe bus phải mất hơn một giờ mới đến, trả nửa năm tiền thuê phòng trước, tài khoản của Đậu Đậu vội đi trông thấy.

Đậu Đậu nghĩ kĩ rồi, buổi sáng có thể ăn sáng ở trên xe, buổi chiều có thể đọc tiểu thuyết.”

Trên đường quay về, Châu Long Phát hỏi cô “Cuối tuần này có thời gian không?”

Đậu Đậu nghiêng đầu nghĩ ngợi “Có lẽ là có.”

Châu Long Phát trầm ngâm một lát, dường như trong câu này có ý khác, Đậu Đậu hồ nghi nhìn anh “Có chuyện gì không?”

“Chúng ta hẹn hò nhé.”

“... Sao?!”

Châu Long Phát dừng xe vào một bên, tắt nhạc trong xe đi, Đậu Đậu có chút ngượng ngùng, ngón tay nắm chặt chiếc túi sách, mắt hướng ra ngoài cửa sổ “Chuyện này... anh Châu...”

“Anh muốn hiểu về em, cũng muốn em hiểu về anh, tiến vào trong cuộc sống của anh.”

Đậu Đậu nhớ lại chuyện tối hôm qua Châu Long Phát hỏi cô có cảm giác như thế nào đối với người khác, mình thật thật thà thà trả lời hết, nhưng hôm nay tại sao anh ấy lại đột nhiên đưa ra yêu cầu này đối với mình, lòng rối bời quá.

Hẹn hò?... Chưa từng làm qua.

Châu Long Phát lúc này cũng có chút ngượng ngùng, nhưng anh đã biết được cô gái này sẽ không lỗ trực tiếp cự tuyệt mình, tối qua nghe thấy cảm giác của cô với anh em nhà họ Lý, trong lòng Châu Long Phát đã hiểu ra, cô gái này chưa có nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống, đối với vẻ đẹp trai lạnh lùng của Lý Minh Triết có nảy sinh một chút tình cảm chưa nói rõ được, nhưng mà, cô ấy lại chẳng nhận ra, vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ hồ hồ.

Vì vậy lúc này phải tận dụng triệt để cơ hội này, nhân lúc cô ấy còn đang mơ hồ như thế này, có lẽ sẽ đoạt được trái tim cô ấy?

Trong lòng Châu Long Phát thầm nghĩ như vậy, đột nhiên thở dài, thật không ngờ, những thủ đoạn sử dụng trên thương trường này lại có lúc phải sử dụng với cô ấy, thôi mặc kệ, dù sao Lý Minh Triết cũng là một tình địch mạnh, sản nghiệp của một mình anh ta tuy không bì kịp với mình, nhưng sau lưng anh ta là cả một gia tộc lớn hậu thuẫn, chỉ có điều đối với anh ta mà nói, ưu thế của gia tộc rất có khả năng trở thành hòn đá cản đường trên đường theo đuổi hạnh phúc.

Nếu như có thể khiến cho cô ấy ở bên cạnh mình, nở nụ cười vui vẻ hạnh phúc, tất cả đều đáng giá.

Người lẫn lộn trong thương trường sớm đã bị đồng tiền làm vấy bẩn thân mình, không có kẻ thương nhân nào không gian, không có một thương nhân nào có thể bảo vệ được trái tim trong sạch thuần khiết vốn có, càng mất đi, càng khát vọng, có khi, chỉ cần nhìn thấy hai bát mì kéo dài trước mặt là đã thấy mãn nguyện rồi, nhưng lòng tham của con người như một cái động không đáy vậy, không bao giờ có thể lấp đầy.

Mong muốn có được trái tim của cô ấy còn cấp thiết hơn cả việc cạnh tranh để có được một khoản tiền lớn, Châu Long Phát thở dài một cái, ngẩng mặt nhắm mắt ngồi im trên ghế ngồi.

Những người con gái bên cạnh nếu như không vì quyền thì cũng vì tiền. mỗi người khi tiếp cận với mình cũng vì mục đích này nọ, bọn họ đều muốn có được thứ gì đó từ mình, những hành động vô ý hay có ý đó đều khiến người ta cảm thấy đáng ghét, mà cô gái này lại chẳng có chút mong muốn gì đối với mình, thậm chí còn không dám tiếp nhận sự chủ động của mình, thật là nổi bật cao quá trong số đám người bị tham vọng làm mờ mắt.

Đậu Đậu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới nghĩ ra được lời để trả lời Châu Long Phát “Anh Châu, em nghĩ... cuối tuần này em không có thời gian.”

Sự cự tuyệt rõ ràng thế này, anh đương nhiên là nghe hiểu.

Châu Long Phát mở mắt ra, anh biết cô ấy đang cự tuyệt mình, rất uyển chuyển, nhưng Châu Long Phát lại không muốn bỏ qua, hoàn toàn không có ý từ bỏ Đậu Đậu, ép thêm từng bước “Vì sao, em cảm thấy anh không tốt?”

“Không phải đâu” Đậu Đậu khó khăn nói “em chẳng có ưu điểm gì...”

“Ơm em làm rất ngon.”

“Em chẳng biết làm gì cả, không thể giúp gì cho anh...”

“Em chỉ cần làm tốt việc là vợ của anh là được rồi.”

“...! !”

“Hùng tiểu thư, anh luôn hy vọng em là vợ của anh, khi lần đầu tiên anh nhìn thấy em, suy nghĩ này đã hình thành và ăn sâu vào suy nghĩ của anh, hy vọng em có thể cân nhắc cho kĩ.”

“... (lau mồ hôi) Anh Châu... em lo lắng anh bị người khác khinh bỉ...”

Châu Long Phát cười “Trong phạm vi cuộc sống của anh, chắc chắn không có ai dám nghi ngờ sự lựa chọn của anh, cứ coi như có đi chẳng nữa, anh cũng sẽ có cách làm cho họ phải tâm phục khẩu phục, còn có câu hỏi gì không?”

Đậu Đậu:... (Quả nhiên là cao thủ đàm phán, mỗi câu đều ép người ta vào đường chết...)

Châu Long Phát thấy Đậu Đậu chẳng có lời nào để phản bác, bèn quyết định luôn cuối tuần này, hai người ra ngoài hẹn hò.

Đậu Đậu vội vàng biện giải “Em thực sự không có thời gian...”

Châu Long Phát quay mặt lại, dùng ánh mắt rất sâu nhìn xuyên thẳng vào lòng cô “Có việc gì, anh đi làm cùng em, đây cũng là một bộ phận của hẹn hò.”

Khẩu khí không thể cự tuyệt.

Đậu Đậu ngồi cứng đờ trong xe, trong lòng buồn phiền như đang có cả trăm con chuột nhỏ gặm nhấm trong đó. (Mẹ ơi, hình như con bị bức hôn rồi. oa!...)

Sau khi tan làm buổi chiều Diên Tĩnh lái xe đến, đưa Đậu Đậu về biệt thự của Lý Minh Triết lấy đồ trước, rồi sau đó đến căn phòng mà Đậu Đậu thuê, Diên Tĩnh vừa vào phòng đã gào lớn “Nhỏ như vậy à, còn nhỏ hơn cả nhà vệ sinh nhà mình!”

Đậu Đậu ngồi một bên ho khan, dùng sắc mặt ra hiệu, này, chủ nhà vẫn còn đứng bên cạnh cậu đấy.

Chủ nhà:... (Các cô coi tôi như chết rồi à)

Kỳ thực, Diên Tĩnh đã nghĩ qua đến việc bảo Đậu Đậu đến nhà mình ở, nhưng bố mẹ cô đặc biệt không thích Diên Tĩnh qua lại với những cô gái không phải con nhà giàu có, nói những người đó tiếp xúc với cô là vì tiền, còn nói ở cùng những người đó lâu sẽ ảnh hưởng đến khí chất thực nữ của Diên Tĩnh.

Cho nên, Đậu Đậu hề nhìn thấy bố mẹ của Diên Tĩnh là liền chạy như bay.

Có bố mẹ có thể lực thế này, nhưng nghĩ lại những ngày gian nan mà Diên Tĩnh với thầy giáo Văn trải qua, bọn họ cuối cùng cũng chia tay rồi, Diên Tĩnh cô ấy... chắc chắn rất đau lòng.

Đậu Đậu thu dọn đồ đạc qua loa một chút rồi mời Diên Tĩnh ra ngoài ăn cơm.

Diên Tĩnh lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại mới, chiếc điện thoại màn hình cảm ứng mới ra đời giá hơn 5 nghìn tệ nhét vào tay Đậu Đậu “Cho cậu, điện thoại của cậu mất rồi, cầm chiếc máy hàng nhái đó thật mất mặt quá đi, dùng cái này trước đi.”

Chiếc điện thoại trước đây mất khi bị bắt cóc, để tiết kiệm tiền dùng thuê nhà, Đậu Đậu liền mua một chiếc máy hàng nhái giá 5 trăm tệ.

Đậu Đậu không muốn, nhét trả Diên Tĩnh.

Diên Tĩnh trừng mắt lườm, giả bộ tức giận “Nhìn cái gì, mấy ngày không gặp đã xem mình như người ngoài rồi sao!”

Đậu Đậu đành phải nghe lời, dẫn Diên Tĩnh đi nhà hàng ăn cơm, Diên Tĩnh đứng ở cửa tóc dài bay bay, nói rất chắc chắn “Chỗ này mình ăn không dưới trăm lần rồi, chẳng có gì ngon cả, đi thôi Đậu Đậu, đưa mình đi ăn món Tứ Xuyên.”

Món Tứ Xuyên rất rẻ, hai người ăn hết sức cũng chỉ hơn trăm tệ.

Đậu Đậu biết Điền Tĩnh là vì muốn tiết kiệm tiền cho mình, lúc nào cũng như vậy, từ lúc học đại học cho đến bây giờ, mỗi lần Điền Tĩnh mời đi ăn cô ấy đều dẫn cô đến các quán ăn lớn khắp thành phố, nhưng đến khi Đậu Đậu mời thì Điền Tĩnh lúc nào cũng đòi bằng được đi ăn những món ăn vặt ở vỉa hè, đừng có tưởng Điền Tĩnh làm việc không chú ý, thực ra cô ấy rất cẩn thận.

Đậu Đậu lại lần nữa thấy hổ thẹn, Điền Tĩnh đối xử với mình tốt như vậy, nhưng mình lại quên mất chuyện của cô ấy.

Không được, phải đi tìm thầy giáo Văn nói chuyện.

Khi ăn cơm, Đậu Đậu vừa giơ đũa ra, cánh tay lộ ra khỏi tay áo, Điền Tĩnh nhìn thấy vết thương do dây thừng buộc trên tay cô, mặt tức giận hỏi “Tên nào ác độc ức hiếp cậu vậy, hóa ra còn chơi S-M!”

Miếng thịt Đậu Đậu vừa cho vào mồm rơi tọt xuống cổ họng, Đậu Đậu phải ho đến mười phút mới từ từ trôi xuống dưới.

“Cái gì chứ, cậu đừng nói linh tinh.”

Điền Tĩnh tâm trạng không tốt nói “Đậu Đậu đáng chết, ở cùng mình nhiều năm như vậy, cho xem bao nhiêu bằng đúng là uống công, còn có thể chơi S-M, thật vô dụng, lần sau mình dạy cậu mấy câu, nếu không khiến cậu tức xì khói không được!”

Càng nói càng lạc đề, Đậu Đậu vội bịt miệng Điền Tĩnh lại “Thực sự không phải là chuyện đó.”

Nhìn ngó tứ phía, những người bên cạnh đều không chú ý đến bọn họ, Đậu Đậu ghé sát vào tai Điền Tĩnh “Mình nói cho cậu, cậu nhất định không được nói với người khác đấy.”

Điền Tĩnh hồ nghi gật gật đầu, làm gì vậy, thần bí như vậy chứ.

Đậu Đậu nhỏ tiếng nói “Mấy ngày trước, mình bị bắt cóc.”

Điền Tĩnh vừa nghe, miệng há hốc thành hình chữ O “Này cậu, ai mà lại cận thị nặng độ như vậy đi bắt cóc cậu chứ?!”

Đậu Đậu nhỏ tiếng nói “Nói ra dài lắm, cậu ghé lại đây đi, mình nói cho cậu biết, mấy tháng trước mình quen một người, chính là cái người đàn ông đi xem mặt với cậu tên Châu Long Phát đó...”

...

Điền Tĩnh bịt miệng, véo một cái vào đùi Đậu Đậu, Đậu Đậu đau quá ré lên một tiếng “Đau quá...”

Điền Tĩnh nói “Mẹ ơi! Đậu Đậu, bị ông chủ Châu bức hôn, cậu đúng là dẫm phải phân chó rồi, vận khí tốt thật đó, cậu không biết à, tiêu chuẩn chọn người của Châu Long Phát cao như vậy, bao nhiêu con nhà danh môn muốn cùng anh ta ăn bữa cơm đều phải nhờ đến quan hệ, vậy mà anh ta lại cùng cậu hẹn hò, còn muốn cậu trở thành... vợ anh ta?!”

Giọng nói của Điền Tĩnh rất to, những người xung quanh lần lượt nhìn cả sang bên chỗ họ.

Đậu Đậu đỏ mặt tía tai lúi lúi Điền Tĩnh chạy ra ngoài, sợ những người ở bên trong nghe thấy “Cậu nhỏ tiếng chút được không, mình bây giờ khổ não đến chết đi được đây này, lại chẳng biết phải nói với anh ấy như thế nào, anh ấy là người thông minh như vậy, làm sao lại không hiểu ý tứ trong lời nói của mình chứ?”

Điền Tĩnh cầm chiếc túi sách đập vào đầu Đậu Đậu “Ngốc nghếch, anh ta giả vờ hồ đồ đó, nói cho cậu biết, khi cạnh tranh, thông thường chỗ mà lão Châu đã nhắm trúng thì chẳng ai có thể tranh được với anh ta.”

“Ý gì vậy?”

Điền Tĩnh hận phát điên “Chính là nói, thứ mà anh ta muốn, chẳng ai có thể tranh được với anh ta, chính là coi như cậu có không muốn đi chẳng nữa, anh ta cũng có cách để cậu muốn.”

Đậu Đậu lắc đầu “Cái gì chứ cái gì?”

Điền Tĩnh thở dài, rút chiếc gương nhỏ ra trang điểm lại “Thôi bỏ đi Đậu Đậu, em ở cùng với anh ta, chị đây cũng yên tâm.”

Đậu Đậu:... ! ! (Này!)

Hai người nói chuyện xong lại đi ăn đồ nướng, Điền Tĩnh buồn vì lão Văn, Đậu Đậu buồn vì... rất nhiều người, hai người tôi một bình anh một chai cùng nhau uống, uống rượu xong, Điền Tĩnh đầu nặng trĩch chân thì lằng lằng lái xe đưa Đậu Đậu về.

Hai người kẻ vai dìu nhau đi lên lầu, cánh tay Điền Tĩnh khoác lên vai Đậu Đậu “Đậu à, đều là chị không tốt, năm đó chỉ cho em xem băng mà không tiến hành thực tập, để đến bây giờ kinh nghiệm trên tình trường của em vẫn là con số không, bị cả đám đàn ông xoay như chóng chóng, chị thật sự rất đau lòng...”

Đậu Đậu vỗ vỗ vào mặt điền tĩnh “Cậu dừng đi, cậu lái xe khiến người khác sợ chết khiếp mất.”

Điền Tĩnh giơ một tay lên “Kĩ thuật lái xe của chị đây là tốt nhất!”

Đậu Đậu “Thôi đi cô, vừa rồi nếu không phải tôi kéo cô, chắc giờ cô đã nằm trên ngọn cây rồi!”

Điền Tĩnh ‘hừm’ một tiếng “Ai bảo cái cây đó lại nhỏ như vậy chứ, chị không nhìn thấy.”

Đậu Đậu dẫu môi “Cái cây đó còn to hơn cả người cậu đó.”

Điền tĩnh bực mình “Hừ, Đậu Đậu cậu đúng là đáng chết, dám tranh chỗ của mình, xem mình xử cậu thế nào đây!”

Hai người một trước một sau cười ha ha ha chạy thẳng lên tầng 3, Đậu Đậu rút chìa khóa mở cửa, cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy Lý Vũ Hiên mặt hầm hầm ngồi ở phòng khách, không khí xung quanh người bị đè nén đến cực điểm, vô cùng rợn người.

Nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ, kinh ngạc hỏi “Ý, sao anh lại đến đây?”

Thật không ngờ Lý Vũ Hiên lại đứng lên, tức giận bước nhanh ra cửa, khi đi qua Đậu Đậu, Lý Vũ Hiên đưa tay chỉ vào Đậu Đậu nói, từng câu từng chữ đều mang theo sự oán hận và phẫn nộ “Em lừa anh.”

Đậu Đậu ngây mắt ra “... Sao?”

Lý Vũ Hiên ném ra câu này, hất mạnh cửa đi mất, Điền Tĩnh nhìn thấy cảnh này, cũng có chút tỉnh rượu, kéo Đậu Đậu vào trong phòng hỏi han tỉ mỉ “Việc gì vậy, cậu đã làm gì anh ta vậy?”

Đậu Đậu lắc đầu “Mình không biết...”

Điền Tĩnh thở dài “Văn là lão Văn nhà mình tốt, chưa từng nặng lời bao giờ.”

Đậu Đậu ôm bộ mặt đau khổ ngồi trên giường, Điền Tĩnh thu dọn xong các thứ thì đi rồi, nói là giường nhỏ quá lại không muốn nửa đêm bị Đậu Đậu đạp xuống đất, Đậu Đậu đành phải tiễn Điền Tĩnh xuống lầu, xe của Điền Tĩnh vừa mới rời đi, điện thoại của Đậu Đậu liền vang lên, là Châu Long Phát.

“Ngủ chưa?”

“Vẫn chưa” Đậu Đậu đi lên trên lấy dũng khí muốn nói rõ ràng “anh Châu, em muốn nói với anh...”

Châu Long Phát đột nhiên nói tiếp một câu “Phòng khách đã dọn đi hết rồi, em ở một mình một phòng phải cẩn thận.”

Trong não Đậu Đậu nhất thời ngáy ra “Sao?”

Châu Long Phát cười “Căn phòng đó là của anh.”

Đậu Đậu đột nhiên nhớ lại hình ảnh Hồ Ly tức giận xông ra ngoài, lẽ nào mình đã nhầm lẫn thuê phòng của Châu Long Phát, khiến cho Lý Vũ Hiên hiểu nhầm quan hệ của mình và anh Châu, nhưng chủ nhà gặp lúc trưa rõ ràng nói đây là phòng của ông ta mà.

“Anh Châu, phòng này... trở thành của anh từ khi nào vậy?”

Châu Long Phát cười “Chiều ngày hôm nay.”

42. Chương 42

CHƯƠNG 42: CON SÓI LỚN HỌ LÝ BỆNH RỒI

Đậu Đậu hoảng hồn “Anh Châu anh có ý gì vậy?”

Châu Long Phát nói bình thản “Để cho em thấy rõ, ai thích hợp với em hơn.”

“Anh...”

Đậu Đậu có chút thất kinh trong lòng, Châu Long Phát làm như thế này, bất luận là xuất phát từ mục đích gì, là vì để cho mình nhìn thấy sự đồ kị làm mất đi cả lý trí của Lý Vũ Hiên, hay là muốn khẳng định anh ấy có thể mang đến cho mình một cuộc sống ổn định, chỉ có điều là trong lòng Đậu Đậu, có cảm giác như bị người ta lừa dối.

Anh Châu cố ý làm ra truyện này, chính là để cho mình thấy rõ ai càng thích hợp với anh ấy?

Đậu Đậu nói qua loa mấy câu rồi dập máy, khi gọi điện thoại cho Lý Vũ Hiên, anh ấy không thèm nhắc máy, Đậu Đậu nghĩ hay là bỏ đi, ngày mai đến công ty sẽ giải thích với anh ấy.

Nói thật lòng, Lý Vũ Hiên gặp chuyện gì cũng không bình tĩnh như thế này, cảm xúc lúc nào cũng bộc lộ hết ra ngoài, tính cách như vậy thật khiến người ta có chút phản cảm, nhưng cũng chính vì anh ấy thẳng tính như vậy, mới khiến cho người không có sở trường đoán suy nghĩ của người khác như Đậu Đậu cảm thấy rất thoải mái, chí ít thì cô cũng biết được anh vui về hay tức giận, và có cơ hội giải thích kịp thời.

Còn giống như có một số người, ví dụ như Châu Long Phát, lúc nào cũng giữ vẻ mỉm cười thâm nhĩ, khiến người ta không thể biết được ra rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì, ở cùng với người như thế này, rõ ràng không thể thoải mái nhẹ nhõm như ở cùng Hồ Ly, đây cũng là nguyên nhân vì sao cô đối với Châu Long Phát luôn giữ trong lòng một loại cảm giác vừa lo lắng vừa kính sợ.

Nhân vật mà tôn quý giống như thần thánh, nếu không kính sợ thì đúng là kỳ lạ.

Ngày hôm sau đi làm, Đậu Đậu chạy xuống tìm Lý Vũ Hiên giải thích, nhưng thật trùng hợp Lý Vũ Hiên lại mới được phái ra ngoài làm việc, đến Châu Âu tìm một vị kiến trúc sư nào đó, một hai này chưa thể về được.

Cũng không biết là anh ấy thật sự đi công tác hay là cố ý nữa.

Đậu Đậu ủ rột quay lại phòng làm việc, Lý Minh Triết ấn nút nội bộ “Em qua đây một chút.”

Đậu Đậu vội chạy đến phòng làm việc của tổng giám đốc, gõ gõ cửa.

“Vào đi.”

Đậu Đậu đẩy cửa đi vào, Lý Minh Triết ngồi phía sau chiếc bàn làm việc rộng rãi, trên bàn xếp một đồng giấy tờ các loại, còn có rất nhiều chồng tài liệu khác, xem ra rất là bận.

“Tổng giám đốc, anh tìm em?”

Lý Minh Triết ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô, thở phào một cái nói lỏng cà vạt “Mới dọn ra có một ngày, đã đổi cách xưng hô thành ‘tổng giám đốc’ rồi.”

Đậu Đậu chột dạ, vội nói “Minh Triết, có việc à?”

Lý Minh Triết đứng dậy vươn vai, trên mặt toàn là vẻ mệt mỏi “Cùng anh về nhà một chuyến.”

“Sao?”

Lý Minh Triết chỉ chỉ vào máy tính trên bàn “Thu dọn một chút.”

Đậu Đậu vội vàng chạy lại, nhanh nhẹn lưu văn bản, tắt máy nhét máy sách tay vào túi, thuận tiện còn nhìn đồng tài liệu trên bàn, chọn ra những tài liệu cần gấp, tìm một chiếc túi đựng tài liệu rồi nhét chúng vào, rồi lại thông báo cho mấy người trợ lý, những công việc này làm đã lâu cũng quen thuộc rồi.

“Minh Triết, tối qua anh lại làm đêm à?”

Đậu Đậu nhìn thấy ba chiếc cốc café đặt trên bàn Lý Minh Triết cầm áo ngoài và túi sách đi ra ngoài “Ừ.”

Lý Minh Triết đi rất nhanh, Đậu Đậu sách túi máy tính và ôm tập văn kiện chạy theo sau, khi ra khỏi cửa chào hỏi với trưởng phòng kế hoạch, xong rồi mới chạy vào thang máy, Lý Minh Triết dựa vào thành thang máy nhắm mắt nghỉ ngơi, sắc mặt có chút tiêu tụy.

Đậu Đậu hỏi “Không ăn cơm à?”

“Ừ” Lý Minh Triết lười biếng trả lời “Từ tối ngày hôm qua.”

Hôm qua lúc tan làm Lý Minh Triết còn đang bận, Đậu Đậu ngập ngừng hỏi anh ấy là mình có thể về được không, cô phải về thu dọn đồ chuyển nhà, Lý Minh Triết nghĩ một lát rồi thả cho người đi, thật không ngờ anh ấy tặng cả thông ca đêm, còn không ăn cơm!

Cũng chẳng biết tại sao mà trong lòng cảm thấy có chút tức giận.

Đúng thật là đại thiếu gia không tự xử lý được cuộc sống của chính mình, thứ kí mới đi cái đến cơm cũng chẳng biết ăn, ngủ chẳng ngủ, hu ~~~()b, giận dữ cho ai xem chứ... á? Giận dữ?!....

Lý Minh Triết mệt mỏi nhìn mọi thứ đều có vẻ nặng nề hơn, bất kì ai đọc tài liệu một ngày một đêm đều có cảm giác mệt mỏi này, Đậu Đậu lo lắng không yên nhắc nhở Lý Minh Triết chú ý đèn đỏ kìa, ai ya nhìn đường đi, suốt cả dọc đường tim như bị treo ngược lên, đến khi về đến biệt thự rồi mới cảm thấy nó quay lại vị trí cũ, Lý Tiểu Lỗi không biết đã chạy đi quây ở đâu, Đậu Đậu khe khẽ thở phào một cái.

Tên tiểu quỷ này, hể nhìn thấy cậu ta là mình lại căng thẳng.

Lý Minh Triết cởi giày bước chân nặng nề đi về phòng mình tắm rửa, Đậu Đậu chạy ngay vào bếp mở tủ lạnh ra kiểm tra, kết quả chỉ tìm thấy một củ cà rốt và mấy quả trứng gà, tủ lạnh cứ như vừa được cọ rửa sạch sẽ vậy, trong thùng rác là một đồng các hộp cơm mua từ ngoài về.

Sao mà đã là anh cả của người ta mà lại cho trẻ con ăn cơm hộp chứ!

Đậu Đậu đứng rất lâu cuối cùng cũng không nhẫn tâm nhìn cấp trên bị đói, vo một ít gạo nấu cơm, rồi lại thu dọn lại căn bếp bừa bộn, đợi khi cơm chín rồi thì xới ra để cho nguội, rồi rang đơn giản với cà rốt và trứng gà, rót một cốc nước nóng, Đậu Đậu bưng hai thứ này lên lầu gõ cửa phòng Lý Minh Triết.

Không có tiếng trả lời.

Đậu Đậu cẩn thận mở cửa ra nhìn, người đã nằm ngủ say trên giường rồi, tóc vẫn còn ướt!

Đậu Đậu nghiêng nghiêng răng, nhẹ nhàng đi vào trong, đặt cơm xuống, đi vào nhà tắm cầm một chiếc khăn bông khô đến đặt dưới đầu Lý Minh Triết, nhẹ nhàng lau, lau một chút, Lý Minh Triết trở mình, rõ ràng là không thích người khác làm phiền khi anh đang ngủ ngon, Đậu Đậu chống tay quỳ bên cạnh giường vận khí rất lâu rồi mới chạy vào nhà tắm cầm máy sấy tóc ra chỉnh mức độ nhỏ nhất rồi sấy tóc cho anh.

Lý Minh Triết nhồm dậy, ôm đầu phiền não “Ồn quá đi mất.”

Đậu Đậu giải thích “Tóc của anh còn ướt đi ngủ sẽ bị cảm đấy, à, em đã làm cơm rồi, anh ăn chút rồi ngủ.”

Tóc Lý Minh Triết bị sấy rồi bù như tổ quạ, cặp mắt mở to ra mệt mỏi lườm Đậu Đậu một cái, sấy tóc xong thì ăn cơm, ăn xong lại muốn đi ngủ, Đậu Đậu lại lôi anh dậy “Anh đi lại một chút đi rồi hẵng ngủ, nếu không tiêu hóa sẽ không tốt đâu.”

Lý Minh Triết trừng mắt, lười nhác ngồi bất động trên giường, anh toàn ăn no rồi đi ngủ luôn thì đã làm sao nào!

Đậu Đậu: Thôi bỏ đi, anh thích ngủ phải không, đến đêm mà có đau dạ dày thì đừng có tìm em.

Kết quả, tổng giám đốc đại nhân sau khi ngủ ngon lành một giấc dậy, không những đau dạ dày, lại còn cảm nữa, ai bảo là cả đêm hôm trước không ăn không ngủ đột nhiên lại ăn một bữa no rồi đi ngủ với cái đầu ướt sũng chứ, thế này không bệnh mới lạ.

Đậu Đậu quay lại công ty để chuyển văn kiện, Lý Tiểu Lỗi gọi điện thoại đến “Cô làm chết anh tôi rồi?”

Giọng của Lý Tiểu Lỗi âm ỨC như vậy, tay Đậu Đậu run lên xem chút nữa thì làm rơi cả chỗ văn kiện vừa mới đóng dấu xuống máy hủy văn bản “Ai chết?”

Lý Tiểu Lỗi cười hi hi “Tôi nhìn thấy cơm cô rang, cô đã đến đây?”

Đậu Đậu vội vàng hỏi “Anh cậu làm sao rồi?”

Lý Tiểu Lỗi cầm điện thoại nhìn vào anh mình, miêu tả lại qua loa tình trạng “Toát mồ hôi lạnh, run rẩy, co giật, mặt đỏ.”

Đậu Đậu: ... (May mà cậu không làm bác sĩ)

Đậu Đậu cầm túi đang định đi xin nghỉ, nhưng lại nghĩ xin ai nghỉ bây giờ, cấp trên cao nhất đang nằm bệnh ở nhà mà, vỗ một cái vào đầu rồi vội vàng chạy xuống lầu bắt taxi, trên đường về Đậu Đậu còn ghé qua tiệm thuốc mua một ít thuốc, khi vào đến biệt thự Lý Tiểu Lỗi đang ngồi ở ngoài chơi với một con chó, một con chó to trắng như tuyết... những sợi lông dài rủ xuống lấp hết cả mắt (Nhìn rất giống gấu trúc.)

Đậu Đậu vừa xuống xe, con chó ngao kia liền nhào đến, cái lưỡi to nóng hôi hổi thè ra ngoài.

“Á...”

Đậu Đậu sợ đến mức bay mất cả ba phần hồn vía, chân tay luống cuống đẩy con chó sang một bên rồi chạy nhanh vào trong nhà trốn, Lý Tiểu Lỗi cười gian trá đi đến, con chó bị nhốt ở bên ngoài sủa ‘gâu gâu’.

“Nó là giống gì vậy... sao mà to thế...”

Đậu Đậu còn chưa định thần lại được, vỗ bùm bụp vào ngực hỏi Lý Tiểu Lỗi, Lý Tiểu Lỗi chớp chớp cặp mắt to “Chó chán cừ cổ của nước Anh, tôi mới mua đó, mắt 3 vạn tệ đấy.”

Đậu Đậu:... (3 vạn... một con chó? Thật là không ‘rẻ’...)

Con chó bên ngoài cửa lớn tiếng sủa: Gâu! Gâu! Gâu! (Tôi có huyết thống cao quý!)

Đậu Đậu nhớ đến có người nào đó đáng ‘sắp chết’ ở trên lầu, liền thay dép vội vàng đi lên, vừa đi vào nhìn, Lý Minh Triết vẫn ngồi làm việc nghiêm chỉnh sau chiếc máy tính, ngẩng đầu lên hỏi Đậu Đậu “Em đến đây làm gì, hết giờ làm rồi à?”

Đậu Đậu hồ nghi “Anh không bị ốm sao?”

Lý Minh Triết tối sầm mặt “Em nhìn thấy anh giống như người bị ốm lắm sao?”

Bị lừa rồi.

Đậu Đậu quay đầu nhìn nhìn cửa phòng, vô cùng tức giận, ngẩng đầu than trời: Lý Tiểu Lỗi, tôi cần chết cậu!

Đậu Đậu chạy lộp cộp xuống lầu, hai tay chống vào eo hỏi Lý Tiểu Lỗi “Sao cậu dám báo tin tức giả, cậu có biết là gần đây tôi rất bận không, tôi còn ba cái hợp đồng chưa đánh máy xong, anh cậu thì bận phải tăng ca thông đêm, cậu cho rằng mọi người đều nhàn rồi chỉ biết chơi như cậu thôi sao?”

Vốn dĩ bị lão Châu bức ép Đậu Đậu đã thấy có chút bức mình rồi, lại thêm vào đó là Hồ Ly còn đang nghi ngờ chạy đi mất tiêu, Đậu Đậu đang ôm cả một bụng lửa, tức giận trút hết lên đầu Lý Tiểu Lỗi.

Lý Tiểu Lỗi cũng chẳng kém thế, gương mặt lên nói đúng hai chữ “Đanh đá!”

Đậu Đậu hơi hạ nhiệt một chút.

Lý Tiểu Lỗi ‘hừm’ một tiếng “Tôi vừa đến cô đã dọn đi, sự nhẫn nại của cô chỉ ít như vậy thôi à, theo đuổi mới có mấy ngày, người khác theo đuổi tôi ròng rã hết ngày này sang tháng khác cơ, giống như cô, hừm, được ba bữa đã bỏ cuộc!”

Đậu Đậu:... (Không biết tôi đã phạm lỗi với tên hung ác nào đây...)

Nhìn Đậu Đậu vô cùng âm ỨC, Lý Tiểu Lỗi cũng không uống công rồi, đưa bộ mặt ra “Kì thực, tôi gọi cô quay về thực sự là có việc, anh cả của tôi chẳng qua là cái cớ, anh ấy coi như có ốm chết cũng vẫn tăng ca, đó là một kẻ cuồng công việc, quan tâm đến anh ta làm gì?”

Đó là anh của cậu đây ...

Đậu Đậu mềm giọng hơn, chuyển thái độ nói với tên tiểu quỷ “Được rồi, cậu gọi tôi đến làm gì?”

“Cho cô xem con chó tôi mới mua.”

Đậu Đậu:... (Lý Tiểu Lỗi, chị cậu đây sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện về chú bé chăn cừu và chó sói.)

Lý Tiểu Lỗi kéo con chó đến phía trước, hai tay túm chặt vào đám lông của nó, con chó này còn to hơn Lý Tiểu Lỗi một chút, lắc đầu vẫy đuôi rất thân với Lý Tiểu Lỗi, các móng vuốt xòe ra còn to hơn bàn tay người, thực sự không biết là Lý Tiểu Lỗi mua nó định xưng bá đầu đường sao, hay là chuẩn bị cưới nó đi hóng gió.

Đậu Đậu vỗ trán “Được rồi, chó cũng xem rồi, tôi đi đây.”

Lý Tiểu Lỗi không vui, kéo Đậu Đậu lại trừng mắt “Cô gặp chó của tôi, không cho hồng bao à!”

Đậu Đậu ngậy ra “Sao?”

“Đặt cho nó cái tên cũng được.”

Đậu Đậu nghĩ một lúc rồi vút ra một câu “Gọi nó là Đá đi.”

Lý Tiểu Lỗi chưa kịp phản ứng lại, còn thấy rất kì quái là tại sao lại gọi một con chó to có bộ lông mềm mại như thế này là Đá, sau khi phản ứng lại được mới biết mình bị cô gái này chơi xỏ, là lấy chữ Đá () từ trong tên của mình () (ND: tên của nhóc này do ba chữ Đá ghép lại với nhau. Chị Đậu này thỉnh thoảng thâm phết, không thể coi thường được, hehehe), cô gái này rõ ràng là coi mình như con chó.

Lý Tiểu Lỗi tức giận nghiến răng nghiến lợi, tức giận bứt lông trên người con Đá, con Đá ầm ục rên rĩ, kéo lông trên người mình tìm chỗ giấu đi.

Đậu Đậu cuối cùng cũng không yên tâm về Lý Minh Triết, lại chạy lên lầu, phát hiện ra Lý Minh Triết đang ẩn vào huyết thái dương, sắc mặt có chút hơi vàng, Đậu Đậu nhẹ nhàng đi đến “Minh Triết, anh không khỏe à?”

Lý Minh Triết nhướn mày lên “Sao em lại quay lại?”

Đậu Đậu do dự một chút, lấy hết dũng khí nhằm lúc tổng giám đốc đại nhân không chú ý, đưa tay ra sờ vào trán anh, quả nhiên là hơi sốt, Lý Minh Triết vội vàng lùi lại phía sau, trở mặt nói “Rốt cuộc em muốn làm gì?”

Đậu Đậu trề môi xuống “... Anh tức giận rồi.”

Lý Minh Triết kéo dài nét mặt như núi băng vậy, cặp mắt sâu thẳm nhìn Đậu Đậu lạnh như băng.

Đậu Đậu cúi đầu giải thích “Căn phòng đó khi em thuê không biết là của anh Châu, buổi trưa em giao tiền đặt cọc thì buổi chiều anh ấy lại mua nó, anh ấy nói, muốn thử các anh, xem ai là người thích hợp với em, chuyện này em cũng cảm thấy hơi tức giận...”

Lý Minh Triết lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng.

Đậu Đậu vội chữa lời “Chuyện đó... cũng rất đáng giận, nhưng anh Châu không phải là người xấu, chỉ là có lúc...”

“Chuyển về đi” Lý Minh Triết nói “không cho phép em ở phòng của anh ta.”

Đậu Đậu nhăn mặt lại “... Mới giao tiền đặt cọc, không ở rất tiếc...”

Lý Minh Triết nhanh như chớp rút một chiếc thẻ từ trong túi ra giơ trước mặt Đậu Đậu “5 vạn, mặt mã là ngày sinh của anh.”

Đậu Đậu:... (Xin anh đó)

Thấy Đậu Đậu không cầm thẻ, Lý Minh Triết cho rằng cô không muốn rời xa căn phòng đó, mặt lại chảy dài thêm một chút, đã sắp chảy xuống tận sàn nhà rồi, Đậu Đậu nhìn thấy cái mặt dài thượt của tổng giám

độc đại nhân, trong lòng nghĩ, chuyển gì đây, tối qua mới chuyển ra ngoài hôm nay lại chuyển về, chuyển nhà gì chứ, đáng ghét quá đi... nước mắt tuôn trào...

Lý Minh Triết đập bàn đứng dậy, chỉ ra cửa nói “Không đồng ý quay lại thì đi đi.”

Đậu Đậu khó khăn cầm chiếc thẻ lên “Chuyện này... được rồi.”

Sắc mặt Lý Minh Triết lúc này mới dịu xuống một chút, đến sau bàn làm việc ngồi xuống, nhắc một cốc nước uống, Đậu Đậu cầm chiếc thẻ “Ừm, sau này khi mua thức ăn sẽ dùng thẻ này, nhưng mà Minh Triết, còn có chuyện nữa...”

Lý Minh Triết vừa uống nước vừa ra hiệu cho cô hỏi.

“Sinh nhật anh là ngày nào?”

Lý Minh Triết: Hử... (Cô gái ngốc, anh thật sự muốn bóp chết em!”

Đậu Đậu: Thản nhiên, tổng giám đốc đại nhân, giết người là phạm pháp đó...

Lấy thuốc từ trong túi ra, Đậu Đậu cẩn thận đưa đến trước gương mặt đang tối đen của Lý Minh Triết “Đây là thuốc dạ dày, đây là thuốc cảm, đây là...”

Lý Minh Triết trừng mắt, u ám nói “Em cho rằng anh đọc không hiểu chữ viết ở trên sao?”

Đậu Đậu: = =

Một cơn choáng đầu ập đến, Lý Minh Triết ngẩng đầu lên nhắm mắt lại, dáng vẻ rất mệt mỏi và khó chịu, Đậu Đậu vội xuống lầu mở hộp thuốc tìm nhiệt kế, không kiểm tra thì không thấy nguy hiểm, vừa đo cái thấy báo 39 độ.

Đậu Đậu vội gọi điện cho bác sĩ.

Lý Minh Triết nói về bất cần “Ngủ một chút là tốt thôi.”

Đậu Đậu quay mặt, tròn mắt nhìn Lý Minh Triết, khí thế hung hãn.

Lý Minh Triết nhìn người kia với ánh mắt chán nản, xua tay nói “Được được, em gọi đi.”

Lý Minh Triết phê duyệt nốt bản văn kiện cuối cùng, bị Đậu Đậu ép lên giường nằm nghỉ ngơi, bác sĩ tư nhân đang đi đến đây, Đậu Đậu hì hụi bưng một chậu nước lạnh đặt lên bàn, rồi dùng khăn giúp anh giảm sốt.

Lý Tiểu Lỗi thò cổ vào, con Đá cũng bê cả đồng lông của nó vào “Này cô gái, tối có làm cơm không?”

Đậu Đậu “Sao?”

Lý Tiểu Lỗi dẩu môi “Cơm ở ngoài khó ăn quá.”

Đậu Đậu gật đầu: “Được.”

Lý Tiểu Lỗi lại ra yêu sách “VẬY làm canh gà đi, cho cay một chút, mấy ngày nay không được ăn cay rồi, cả người khó chịu.”

Đậu Đậu nói “Tối nay ăn cháo.”

Lý Tiểu Lỗi sầm mặt, tóm đám lông trên mặt con Đá “Tại sao” (con Đá: hu hu đau...)

Đậu Đậu chỉ chỉ vào tổng giám đốc đại nhân đang nằm trên giường sống dở chết dở “Anh cậu bệnh rồi, chỉ có thể ăn cái đó, hơn nữa, trong tủ lạnh chẳng có cái gì, nếu như cậu có thể đi mua nguyên liệu, tôi sẽ làm cho cậu ăn, điều kiện là, cậu không được gọi tôi là ‘cô gái xấu xí’”

Lý Tiểu Lỗi ‘hừm’ một tiếng quay người bỏ đi.

Bác sĩ đến, không rõ đang nghĩ gì nhìn Đậu Đậu đang quỳ một bên, lẽ nào lại là cô gái này?

Đậu Đậu ngược mặt lên: Ông có ý gì chứ!

Lần trước Lý Minh Triết sốt nhẹ không chịu uống thuốc, đã không có lợi, gần đây công việc lại bận thường xuyên phải tăng ca rất mệt, nhiệt độ thoát cái lại tăng, bác sĩ để lại một chút thuốc, đưa cho Đậu Đậu “Thư kí Hùng, xin cô giám sát đốc thúc việc tổng giám đốc uống thuốc.”

Đậu Đậu nhận thuốc “Giám sát đốc thúc?”

Bác sĩ đau đầu nói “Lý tổng bận quên ăn quên ngủ, như vậy sẽ làm tổn hại rất lớn đến sức khỏe, còn nữa” bác sĩ lại đưa cho Đậu Đậu một hộp thuốc nữa “Tay của Lý tổng vẫn chưa khỏi hẳn, anh ấy lại xử dụng tay nhiều nên rất khó hồi phục, thuốc này mỗi ngày bôi 1 lần, xoa cho đến khi đỏ hồng lên thì thôi.”

Bác sĩ thu dọn hộp thuốc, Đậu Đậu đi tiễn ông, bác sĩ quay người lại bổ sung một câu “Còn nữa, thời gian này không được lao động quá độ, chuyển phòng ~ the cần phải làm có liều lượng thích hợp, rừng xanh vẫn còn đó, sợ gì không có củi đốt chứ.”

Đậu Đậu:...! ! !

Lý Minh Triết vỗ trán:... (Ngày mai ông gửi đơn xin từ chức lên cho tôi)

43. Chương 43

CHƯƠNG 43: NGƯỜI CHÓ TÌNH HẾT RỒI

Bác sĩ mặt không đổi sắc đi về, Đậu Đậu mặt đỏ bừng bừng nói xuống nhà làm cơm, rồi chạy nhanh như trốn vậy, cô vừa đi thì Lý Minh Triết cũng bò từ trên giường dậy, vừa lật xem văn kiện vừa gọi điện trao đổi công việc với trợ lý, Đậu Đậu nấu xong cháo thì quay lại kiểm tra, thấy người đáng nhẽ ra bây giờ phải nằm trên giường nghỉ ngơi kia lại đang làm việc!

Đậu Đậu đứng ở cửa tức giận dùng dưng trừng mắt nhìn Lý Minh Triết.

Lý Minh Triết thở dài, đặt văn kiện xuống gác điện thoại, ngoan ngoãn quay lại giường nằm, Đậu Đậu bước những bước đi đầy phẫn nộ đến trước mặt anh “Tổng giám đốc, chức vụ của em chính là chăm sóc anh, anh muốn để em thất nghiệp à?”

Lý Minh Triết cười.

Thái độ chẳng ra làm sao như thế khiến Đậu Đậu tức đến mức muốn lấy dây trói luôn người ta lên giường, đã sốt nhẹ lâu như vậy mà cũng chẳng buồn quan tâm, cánh tay bị thương cũng chẳng biết giữ gìn, sức khỏe không tốt như vậy cũng chỉ biết làm việc, cơm cũng không biết đường ăn, lại còn thức cả đêm nữa, thật khiến người ta tức chết đi được!

Không được, phải quản thật chặt anh ấy, bắt anh ấy nghỉ ngơi.

Đậu Đậu đến bàn làm việc ôm tất cả đồng văn kiện cần phê duyệt đi, ngay cả điện thoại của tổng giám đốc đại nhân cũng tịch thu luôn “Tổng giám đốc, em sẽ chuyển fax tất cả những văn kiện anh đã phê chuẩn đi, nếu như anh còn muốn làm nữa, em... em sẽ...”

Lý Minh Triết cười hai mắt sáng rực lên “Em sẽ làm gì?”

Đậu Đậu giậm chân, thở phì phì “Em sẽ....chuyển ra ngoài, không thèm nhìn không thèm để tâm đến nữa, hu ~~()b ”

Lý Minh Triết cười híp hết cả mắt lại.

Đậu Đậu tức giận chạy lạch phạch xuống nhà làm cơm, Lý Tiểu Lỗi dắt con chó chẳng biết đi chơi ở đâu nữa, lấy chỗ hải sâm lần trước Châu Long Phát mang đến thăm bệnh từ trong tủ lạnh ra, nấu món cháo hải sâm, luộc trứng gà để ăn với tương, làm bữa cơm đơn giản cho người bệnh.

Lý Minh Triết nằm trên giường vẫn không ngoan ngoãn, cầm điện thoại bàn gọi điện.

“Ừ, đúng.”

“Phiếu phát của sáng ngày mai, dự toán xong chưa?”

“Được, mọi người làm đi.”

Lý Minh Triết đặt điện thoại xuống, quay người nhìn Đậu Đậu đang đứng bên cạnh mặt hầm hầm, Đậu Đậu đặt bát xuống quay mặt bỏ đi, Lý Minh Triết nhảy từ trên giường xuống chặn lối của cô gái đang tức giận bỏ đi “Anh vừa mới bàn giao xong công việc, ở nhà nghỉ ngơi 3 ngày, 3 ngày này anh sẽ không gọi điện thoại.”

Đậu Đậu quay mặt “Thật không?”

Lý Minh Triết kéo Đậu Đậu quay vào, ngồi lên giường, thở dài một cái mệt mỏi “Bị người ta quản... thật là, sao anh lại cảm thấy em là tổng giám đốc còn anh là thứ kí thế nhỉ?”

Đậu Đậu nhếch miệng cười, bưng bát cháo hải sâm đến “Ăn cơm thôi, ăn xong còn uống thuốc, sau đó thì đi ngủ.”

Lý Minh Triết ngẩng đầu lên “Anh có thể đọc báo một chút không?”

“Không được” Đậu Đậu kiên định lập trường “xem sách rất tiêu hao tinh thần, anh phải ngủ nhiều một chút ngày mai mới có thể hạ sốt được, không được làm loạn nữa, ầu trĩ lắm.”

Lý Minh Triết:...

Lý Minh Triết ăn hết bát cháo hải sâm, rồi ăn món trứng, ăn thấy rất thơm “Trứng gà cũng có thể ăn thế này ư, ngon đấy.”

Đậu Đậu rất vui vẻ “Sốt rất có hại cho nguyên khí, ăn trứng gà có thể bổ sung thể lực, nhưng trứng gà luộc không ngon, rán thì nhiều dầu rất ngấy, em làm như thế này, cho một chút vị chua.”

Lý Minh Triết vươn đầu ôm lấy đầu Đậu Đậu “Mềm như thế này, còn gầy như thế này.”

Đậu Đậu biện giải “Ai nói em gầy, Điền Tĩnh nói em thuộc họ cua, trong xương đều là thịt, thực ra là khung xương của em nhỏ, nhìn không béo.”

Lý Minh Triết gật đầu “Ừ, ôm vào thấy rất là mềm.”

Đậu Đậu bất giác nhớ lại buổi sáng hôm đó khi tỉnh dậy, mình bị ôm chặt trong cánh tay Lý Minh Triết, phần trên chẳng mặc gì cả, bên dưới chỉ mặc mỗi một chiếc... nhỏ, khụ khụ, mặt đột nhiên đỏ ửng lên, Đậu Đậu cúi đầu nắm chặt tay, đêm đó, anh ấy chẳng làm gì cả, khi tỉnh dậy, trên người anh ấy còn mặt áo sơ mi và quần âu, thật... thật thà.

Nếu như là Hồ Ly, chắc chắn đã ‘ăn’ sạch mình rồi, aiza, Hồ Ly à...

Ăn cơm xong, Lý Minh Triết uống thuốc, rồi duỗi cánh tay ra chờ người nào đó giúp anh bôi thuốc, Đậu Đậu rửa tay, dùng khăn ẩm chườm một lát, rồi mới cho thuốc lên xoa.

Lý Minh Triết nhìn cô gái nhỏ đang bận rộn, trên mặt toàn là ý cười.

“Khi...”

Đậu Đậu vội ngẩng đầu lên, quan tâm hỏi “Đau là?”

Lý Minh Triết nhăn mày lại thể hiện cảm giác đau đớn, Đậu Đậu hơi lo “Không phải là em ấn nhầm chứ, aizzaa, có phải là lại bị thương rồi không, Minh Triết anh chịu đựng một chút nhé em đi gọi điện cho bác sĩ!”

Đậu Đậu đứng dậy định chạy ra ngoài, nhưng vừa mới đứng lên cả cơ thể đã bị kéo mạnh xuống, đổ luôn vào trong lòng ấm áp rắn chắc của ai đó, Lý Minh Triết xấu xa nhếch miệng lên, ôm chặt lấy Đậu Đậu, ép chặt người ta xuống bên dưới.

Môi Lý Minh Triết đột nhiên xich lại gần.

Đậu Đậu chớp chớp mắt, sau đó mặt đỏ ửng lên, giọng nói yếu ớt “Anh... đồ háo sắc!”

Lý Minh Triết cười gian xảo áp người xuống thấp.

Đôi môi gợi cảm, tỏa ra hương vị mê hoặc như là thuốc phiện vậy, khiến cho thần kinh của Đậu Đậu nhất thời ngừng hoạt động.

Đậu Đậu hoảng hốt rồi bời, cố gắng vùng ra, nhe chiếc răng nhỏ ra để thị uy “Anh... anh dừng lại đây... em... em cần anh đó!”

Lý Minh Triết lấy một tay giữ chặt hai cánh tay đang khua khoắc loạn xạ của cô, giờ một tay còn lại ra cù vào nách của cô, Đậu Đậu sợ nhất là buồn, tay Lý Minh Triết vừa chạm vào đã không chịu nổi rồi, người ngọ nguậy như con trạch nhỏ, muốn gào nhưng chẳng ra hơi nữa “A! Ha ha... dừng mà... dừng mà... a ha... wu?!”

Môi của anh, vẫn còn mang hương vị của cháo hải sâm, cứ như vậy phủ xuống.

Sự tiếp xúc dịu dàng, nụ hôn khẽ khàng hai lần môi chạm vào nhau, chiếc lưỡi ẩm ướt bắt đầu xâm nhập vào bên trong miệng cô, từ khe hở ở miệng luồn vào bên trong, tách hai hàm răng phòng vệ ra, để hút lấy chiếc lưỡi mềm mại đang ẩn nấp bên dưới hàm răng cứng rắn kia, mút lấy nó, cuộn lấy nó.

Nhiệt độ truyền vào xuyên qua lớp vải quần áo, Đậu Đậu đột nhiên cảm thấy có một vật cứng rắn đang đâm vào đùi mình.

“Wu... học học, anh...”

Toàn thân Đậu Đậu nóng bừng, ngây dại ngẩng đầu lên cau mày cắn chặt môi, ngẩng lên nhìn vào cặp mắt sâu thẳm như bị phủ một lớp sương mờ của anh, đẩy mạnh anh ra, mắt mở trừng ra, rồi đột nhiên lại nhắm chặt mắt lại quay người vùi đầu vào trong gối, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, Lý Minh Triết quay người ôm lấy cô, hôn lên mái tóc và gáy của cô, những nụ hôn nhẹ nhàng như đang chất vấn những âm thanh khẽ khàng mê hoặc bên tai cô “Thích không?”

Đậu Đậu ậm ừ một tiếng, càng vùi đầu mình chặt hơn.

Lý Minh Triết chán nản nhồm dầy bò sang phía đối diện với Đậu Đậu, ôm cô vào trong lòng, hôn thêm một lần nữa.

“Ờ... wu!”

Tiếng phản kháng yếu ớt đã bị dập tắt hẳn, sự dịu dàng qua đi rồi đến tình cảm kích thích mãnh liệt như lửa vậy, tiếng thở dốc nặng nhọc của người đàn ông phả vào mặt, nóng đến mức khiến cho trái tim hoảng loạn, nụ hôn nhẹ nhàng chậm rãi, dính chặt lấy nhau, dường như hút hết toàn bộ sinh khí trên người cô vậy, sau khi Đậu Đậu được thả ra cô vội vàng hít lấy hít để không khí, chẳng dám nhìn anh lấy một cái luồng cuống xuống giường bỏ chạy.

Lý Minh Triết nằm trên giường, khoe miệng hiện lên nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Đậu Đậu chạy xuống lầu đúng lúc nhìn thấy Lý Tiểu Lỗi dắt con Đá đi vào, con Đá vừa nhìn thấy Đậu Đậu đã vui vẻ bỏ nhào đến, nói thật lòng, nếu như con Đá mà nằm im dưới sàn nhà thì dường như chẳng thể phân biệt được đâu là đầu đâu là móng của nó nữa, trông nó giống như một cục lông vậy, lần này con Đá chạy như bay đến, Đậu Đậu nhìn thấy giữa đám lông thò ra một chiếc lưỡi lớn, liền ré lên một tiếng rồi quay người bỏ chạy.

“Oa... cứu tôi với!”

Người làm sao có thể chạy nhanh hơn chó, mới chạy được mấy bước Đậu Đậu đã bị con Đá nhào đến, con Đá thích thú liếm Đậu Đậu (đạp), đến khi Lý Tiểu Lỗi dùng hết sức kéo nó ra, Đậu Đậu mới lồm cồm bò dậy khỏi mặt đất, cau mặt hét với Lý Tiểu Lỗi “Cậu... cậu cố ý!”

Lý Tiểu Lỗi lau mồ hôi, hếch mũi nói “Cố ý đấy, thì sao chứ!”

Khắp mặt Đậu Đậu đều là nước dãi của con Đá, tức đến mức phát điên, bò dậy khỏi mặt đất, huých Lý Tiểu Lỗi một cái rồi bỏ đi, Lý Tiểu Lỗi không tránh, bị Đậu Đậu đẩy một cái, Đậu Đậu vừa lau nước dãi trên mặt vừa xả giận với Lý Tiểu Lỗi “Tôi cũng cố ý đó!”

Lý Tiểu Lỗi hét ầm lên phản đối, nhưng con Đá không ngoan ngoãn giúp đỡ, vùng ra làm Lý Tiểu Lỗi lão đảo, khiến Đậu Đậu đắc ý.

Kết quả, hai người đều như vừa bò lên từ hố phân vậy.

Lý Tiểu Lỗi tức giận lau mặt, chỉ vào Đậu Đậu hét “Cô có phải là con gái không, sao lại hung dữ như vậy!”

Đậu Đậu ‘hừm’ “là do cậu chứ!”

Lý Tiểu Lỗi tức điên lên bò dậy khỏi mặt đất, nhe nanh ra với Đậu Đậu bỏ đi, Đậu Đậu như chú mèo đang muốn trốn, thuận tiện đá vào cậu ra một cái, Lý Tiểu Lỗi đặc biệt giữ gìn bộ mặt lập tức quay mặt xuống nền nhà.

“Rác...! !”

Nửa tiếng sau, Đậu Đậu bận rộn ở trong bếp, rửa gà cho vào nồi luộc, Lý Tiểu Lỗi ôm một bên mặt sưng to như cái bánh bao ở cửa bếp “Hừm, cho nhiều ớt vào đó!”

“Biết rồi.”

Đậu Đậu chân tay nhanh nhẹn gọt vỏ hành, phi với dầu, khi dầu nóng, thả hành vào, mùi thơm nức mũi bay lên, tắt lửa đi, cho ớt vào, cho thêm dầu đã chuẩn bị sẵn vào, gà sau khi luộc xong thì được vớt ra cho nguội, sau đó dùng dầu đỏ và tương ướp.

Lý Tiểu Lỗi đưa tay ra cầm một miếng cho vào miệng, nhai nhai “Hừm, khó ăn chết đi được.”

Đậu Đậu vừa nghe thấy liền giơ tay ra cướp cái đĩa lại “Khó ăn thì đừng ăn nữa, Đá, đến đây tao cho mày miếng gà!”

Con Đá ngoan ngoãn chạy lại.

Lý Tiểu Lỗi vội cướp lấy cái đĩa, giữ chặt trong lòng “Đồ con gái chết tiệt, đây là gà tôi mua chứ!” (Con Đá: Gà của tôi, hu gâu!)

Đậu Đậu “Đúng rồi, vẫn chưa hỏi cậu, cậu ra ngoài mua gà thế nào vậy, cậu đi bộ à?”

“Lái xe.”

Lý Tiểu Lỗi ôm đĩa thức ăn giữ chặt trong lòng, ăn đến mức mồm mép dầu dầu, vừa chua vừa cay, còn có chút tê tê ngọt ngọt nữa, những miếng hành tỏa ra mùi hương thơm phức thật là kích thích mũi, ừm, tạm coi như hài lòng.

Đậu Đậu quỳ xuống hỏi “Cậu có bằng lái xe không?”

Lý Tiểu Lỗi ngậm đầy thịt gà trong mồm nhồm nhoàm “Đương nhiên không có, đúng rồi, tôi lái xe của anh cả đi, cô nói với anh ấy một tiếng, bảo anh ấy đến đồn cảnh sát nộp phạt nhé.”

“Sao?”

“Vượt đèn đỏ một lần, đi nhầm vào làn đường cho người đi bộ một lần, ồ, những phiếu phạt đó đều dán trên kính xe.”

“...”

Buổi tối, Đậu Đậu dọn dẹp bếp xong, muốn quay lại nhà trọ lấy đồ, nhưng muộn thế này gọi xe không tiện, đi ra ngoài gọi taxi là hơi xa, không phải Đậu Đậu ngại phiền phức, mà là trong đường kính chục km này đều thuộc khu biệt thự, những chỗ còn lại không phải là nước thì cũng là núi, Đậu Đậu lần trước bị bắt cóc sợ rồi, đành phải buồn bã ngồi trong biệt thự nhìn ra con đường lớn thở dài.

Quả nhiên là khu của người giàu, đến cửa hàng tạp hóa cũng chẳng có.

Lý Tiểu Lỗi dắt con Đá, hoặc có thể nói là con Đá dẫn Lý Tiểu Lỗi đến, đuổi chân đá đá vào bậc thềm chỗ Đậu Đậu ngồi “Này, cô gái, cô làm gì vậy?”

Đậu Đậu quay mặt lại, lườm cậu ta một cái “Tôi không phải tên là cô gái, tôi có họ có tên, là Hùng Đậu Đậu.”

Lý Tiểu Lỗi vui vẻ “Cô hóa ra là họ Hùng, thật hiếm thấy cái họ này, cha cô không phải tên là Hùng Hạt Tử (Hạt Tử: người mù) chứ.”

Đậu Đậu đang buồn phiền, không biết là vì nộ hôn sâu khiến người ta choáng váng kia, hay là vì thái độ của tổng giám đốc đại nhân đột nhiên thay đổi 120 độ, chán nản trả lời một câu “Cha cậu mới là Hạt Tử ý!”

Đột nhiên, bị đá mạnh một cái phía sau lưng.

Đậu Đậu tức giận vội đứng lên, quát Lý Tiểu Lỗi “Sao cậu lại đá tôi!”

Sắc mặt Lý Tiểu Lỗi xấu như bị ai đó bịt miệng vậy, lạnh lùng lườm Đậu Đậu một cái, kéo con Đá kêu ằng ằng đi vào nhà, đập cửa đánh ‘rầm’ một tiếng.

Đậu Đậu giật thót một cái, đột nhiên nhớ ra cha mẹ Lý Tiểu Lỗi đã mất vì tai nạn máy bay.

Nói lời rồi...

Đậu Đậu ủ rũ quay lại phòng, tắm rửa qua loa rồi đi ngủ, vì không có quần áo ngủ, mặc quần bò thì không thoải mái, Đậu Đậu đành cởi quần bò và áo ra rồi chui luôn vào trong chăn, hu ~~()b... quả nhiên đi ngủ để trần là thoải mái nhất...

Ngày hôm sau, Đậu Đậu lười nhác vươn vai “Ưm a~ dễ chịu quá... ye?!”

Tay tiếp xúc vào một đồ vật không thuộc về cái giường.

Đậu Đậu vội choàng tỉnh mở to mắt ngồi dậy, chỉ nhìn thấy một cái mặt toàn lông, bên trên còn thò ra một cái lưỡi to đầy nước, thân hình to lớn đang nằm ngọ ngậy, khắp cả chiếc chăn đều là lông của nó, khắp người đều là nước dãi của nó cũng không cấp thiết lắm, vấn đề là, người nào nó bên trong chẳng mặc gì cả, mà con Đá lại là chó đực! ! !

Đậu Đậu mặtแดง hồng sát khí nhìn con Đá lông dài che kín cả răng “Đá, không cho phép mày nói ra ngoài.”

Con Đá duỗi cái đầu toàn lông ra, bất chấp sự phản kháng kiên quyết của ai đó nó xông vào liếm khắp mặt Đậu Đậu “Gâu gâu.”

Đậu Đậu nhỏ nhỏ đám lông trong miệng ra, ngẩng đầu gào thét “Lý Tiểu Lỗi — ”

Lý Minh Triết đã giảm sốt rồi, tinh thần cũng tốt hơn, tranh luận đòi xuống giường, nhưng Đậu Đậu chống hai tay vào hông, cầm chiếc xẻng đứng chắn trước cửa “Anh dám xuống giường, em sẽ đánh anh bất tỉnh, Đá, trông anh ấy cho tao!”

Con Đá lười nhác nằm ườn ở trước cửa, dùng cái mặt toàn là lông nhìn người ở trên giường.

Không biết là rốt cuộc nó có nhìn thấy không, nhưng Đậu Đậu đã nhìn thấy rất nhiều lần con Đá chạy loảng quảng rồi đâm đầu thẳng vào tường, mà tốc độ không hề giảm, thôi mặc kệ nó, Đá, mày cứ trông đi, đợi tao làm cơm xong thì sẽ thay ca cho mày.

Con Đá dùng móng vuốt lông rẽ chỗ lông trên mặt ra.

Lý Minh Triết:... (Chó cậy hơi chủ!)

Bạn nói xem, một người đàn ông 28 tuổi, khắp người trên dưới đều là sức khỏe tràn trề, ăn no rồi nằm ngủ một giấc bất luận là bệnh gì cũng chẳng sao cả, bây giờ lại bị giới hạn chỉ được hoạt động trên phạm vi của chiếc giường, báo, văn kiện, điện thoại đều không có, điều này làm cho người chuyên lấy công việc làm niềm vui như tổng giám đốc đại nhân làm sao có thể nằm yên được?

Khi Đậu Đậu làm xong cơm bưng lên, tổng giám đốc đại nhân đang nướng bánh quy trên giường.

Con Đá thì quỳ trước cửa liếm lông.

Ừm, cả hai ‘con’ đều tương đối ngoan, Đậu Đậu vừa vào đến cửa chỉ nhìn thấy Lý Minh Triết vội vàng định xuống giường, dép còn chưa kịp đi đã thấy con Đá lao đến như mũi tên, ngẩng mặt lên, xông vào tổng giám đốc đại nhân nhe hàm răng chó sáng loáng.

Lý Minh Triết:... (Tao muốn đi nhà vệ sinh!)

Con Đá:... (Tôi quản anh.)

Đậu Đậu:... (Đá, rốt cuộc thì mắt của mày đặt ở đâu vậy...)

44. Chương 44

CHƯƠNG 44: LÃO LÝ PHẦN NỘ RỒI

Đậu Đậu vội vàng đi vào trong, hóa giải cục diện ngưng ngừng giữa một người và một con chó này, con Đá thần nhiên đứng dậy ‘gừ gừ’ mấy tiếng, nhảy chồm lên với cái bát trong tay Đậu Đậu, Đậu Đậu vội xua con chó ra, nhảy lên “Đá, cơm của mày ở ngoài cửa, ra ngoài ăn, oa, mày để nước dãi chảy lên chân tao...”

Con Đá bị lừa ra ngoài, đứng ở bên ngoài cào cào cửa.

Đậu Đậu đặt cháo xuống, cúi đầu ngồi ở một bên giường, Lý Minh Triết bưng bát lên ăn mấy miếng đã hết “Bây giờ đã biết sinh nhật anh rồi chứ.”

Đậu Đậu gật đầu như chân chó.

Chính là thứ 3 tuần sau, may mà sáng nay đã kịp xem bản photo chứng minh của tổng giám đốc đại nhân, nếu không chắc chắn lại bị nhìn với ánh mắt sắc như dao rồi, Đậu Đậu cúi đầu cười trộm, sắp qua sinh nhật thứ 28 rồi, cũng chính là nói tổng giám đốc đã bước sang tuổi 29 rồi, vậy mà vẫn còn là trai tởm... đỏ mặt.

Đột nhiên, mặt bị véo.

Hu ~~()b, Đậu Đậu nghiêng mặt nhìn người xấu xa kia, Lý Minh Triết vẫn rất thần nhiên, ngón tay vẫn treo trên mặt cô “Em đừng quên tặng quà cho anh đây.”

Đậu Đậu:... (Đại gia, còn muốn tặng quà gì nữa đây?)

“Ồ.”

Lý Minh Triết lướt ngón tay, lại véo mấy cái nữa, chẹp chẹp tán thưởng “Quả nhiên là rất có cảm giác.”

Đậu Đậu: ==

Bởi vì trong lòng cực kì không thoải mái, nhưng tổng giám đốc đại nhân đã bị ép nằm trên giường đã 3 ngày liền, Đậu Đậu bận rộn làm việc nhà ở bên ngoài luôn chân luôn tay, mặc kệ Lý Minh Triết nằm trên giường đếm lông cừu, mỗi ngày chỉ được đi vệ sinh 3 lần, tất cả thời gian khác đều do Đá trông chừng, dám bước xuống, cắn đứt chân.

Ngày thứ 3 Lý Minh Triết bị giám sát, thực sự khổ không nói lên lời, nằm trên giường ngắm trần nhà, nếu không thì nhìn con Đá đếm lông chơi, Đậu Đậu trong lúc bận rộn cũng tranh thủ bớt chút thời gian đến thăm anh, trong tay cầm chiếc xẻng nhòm ngó xung quanh.

Chớp mắt cái đã đến cuối tuần, Châu Long Phát gọi điện thoại đến, mời Đậu Đậu ra ngoài hẹn hò.

Đậu Đậu rất khó xử, nhưng lại không có cách nào để từ chối trực tiếp, bạn xem người ta nhắc nhở bạn không được chạy loăng quăng một mình, bạn không nghe liền bị bắt cóc, để người ta phải đơn thương độc mã đi cứu bạn, đầu thì bị thương tí nữa thì đã đi xuống quỷ môn quan, tình cảm như vậy, khiến Đậu Đậu cảm thấy áy náy, rốt cuộc là chẳng thể mở miệng từ chối được.

Thế là, Đậu Đậu đấu tranh kịch liệt trong lòng nhưng vẫn ngồi lên xe của Châu Long Phát.

Anh Châu chắc chắn biết mình lại dọn về rồi, rõ ràng là đang cự tuyệt anh ấy, nhưng anh ấy lại tỏ vẻ như hoàn toàn không biết, vẫn hẹn mình ra ngoài, dường như có chút ép người, Đậu Đậu cắn cắn môi, trong

lòng anh Châu chắc chắn có tính toán gì đó, bức hôn? Oa oa... đừng mà oa... mình sẽ bị tổng giám đốc ăn sống nuốt tươi mất...

Đậu Đậu hoảng loạn trong lòng túm tóc, giậm đất kêu trời.

Khi ra ngoài, lừa tổng giám đốc đại nhân là mình đi mua đồ, Lý Minh Triết thực sự cho rằng mình đi mua đồ, còn muốn lấy xe đưa mình đi, Đậu Đậu vội vàng nói dối anh chỗ siêu thị tắc đường không để anh đưa đi, ôm túi sách rồi chạy mất, trong lòng bất an đến cực độ.

Nhưng...

Đậu Đậu quay mặt nhìn Châu Long Phát đang lái xe, mặt nhăn nhó.

Vốn dĩ Châu Long Phát muốn đưa Đậu Đậu đến một vùng nông thôn chơi, thưởng thức hương vị đồng quê, thuận tiện nói về chuyện kết hôn (toát mồ hôi), nhưng giữa đường nhận được một cuộc điện thoại, Châu Long Phát tạm thời thay đổi kế hoạch “Đại ca của anh có việc tìm anh, em đi cùng anh một chuyến nhé, được không?”

Đậu Đậu vội gật đầu “Không sao, em đi đâu cũng vậy thôi.”

Châu Long Phát mỉm cười, lái xe vào một khu nhà tư nhân trên núi, vừa mới đến đỉnh núi đã có một vệ sĩ mặc áo đen ra đón, hai cánh cửa lớn lớn bằng sắt đen dày có các hoa văn trang trí phức tạp từ từ mở ra, Châu Long Phát hãm tốc độ thấp nhất cho xe đi vào trong, nhân viên vệ sĩ đi đến trước đầu xe.

Khu nhà này diện tích không lớn, cái sân cũng rất nhỏ, nhưng dường như là phòng vệ rất nghiêm ngặt, khắp nơi đều gắn camera, Đậu Đậu căng thẳng nhìn vào màn hình trên sân.

Một người mặc âu phục đen đi đến trước mặt, mở cánh cửa xe bên phía Đậu Đậu, rồi làm tư thế khom người mời.

Châu Long Phát đưa chìa khóa cho một người bọn họ, sau đó nắm lấy bàn tay của Đậu Đậu đang ngơ ra, thông thả bước vào trong.

“Không cần sợ, đại ca của anh rất tốt.”

Đậu Đậu nóng ruột gật đầu, nắm lấy ngón tay của Châu Long Phát hơi toát mồ hôi lạnh.

Đi qua hành lang vào phòng khách, đi thẳng vào bên trong, hình như là một phòng trà, một người đàn ông có khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn ngồi bên trong, cùng với ông ta nói chuyện là một thanh niên đẹp trai nhưng ánh mắt tràn đầy thái độ thù địch, có chút khiến người ta sợ hãi.

“Long Phát, đến đây.”

Người đàn ông trung niên nhìn thấy Châu Long Phát, cười rồi đứng dậy bắt tay Châu Long Phát, dùng lực vỗ vỗ vào vai anh, tiếng nói như sấm xuyến tai “Tiểu tử này, có phụ nữ rồi quên luôn đại ca của cậu hả?”

Châu Long Phát cười “Gần đây công việc bận quá.”

Ánh mắt người đàn ông trung niên rất sắc bén, thoáng cái đã nhìn thấy cô gái nhỏ co rúm sau lưng Châu Long Phát, cười thầm không nói, Châu Long Phát đưa ánh mắt sang, ý nói đừng dọa cô ấy.

Người đàn ông trung niên hiểu ra liền cười, thật không ngờ rằng Châu Long Phát lại chọn một người con gái nhỏ bé yếu ớt như thế này ở bên cạnh mình, trong mắt cậu ta, chỉ có những người con gái có mê lực và trí tuệ với lại phải can đảm hơn người mới có tư cách để ở bên cạnh cậu ta.

Rất rõ ràng, Đậu Đậu trong ấn tượng của cậu ta chắc chắn là một người con gái vô cùng hoàn mỹ.

Người thanh niên có ánh mắt sắc như dao kia đứng lên, bắt tay tượng trưng với Châu Long Phát, ánh mắt thì quét qua người Đậu Đậu “Châu ca, đây là người phụ nữ của anh?”

Ngữ khí có chút khinh miệt, thậm chí là không tin tưởng.

Châu Long Phát giữ Đậu Đậu dưới vai, cười nói “Đúng vậy, Tiểu Dã.”

Đậu Đậu:... (Này!)

Nhưng giữ thể diện cho đàn ông, đạo lý này Đậu Đậu hiểu, nên không phản kháng tiếng nào, xem như tạm thời mặc nhận.

Cậu thanh niên tên Tiểu Dã này chẳng buồn để tâm ‘hừm’ một tiếng, quay người ngồi xuống sofa, dặng hai chân ra, ánh mắt tà ác nhìn Đậu Đậu, người đàn ông trung niên cười “Tính khí này của Tiểu Dã cậu cũng biết đó, ngồi xuống đi.”

Châu Long Phát đỡ Đậu Đậu đi đến ngồi xuống, giới thiệu với người đàn ông trung niên “Đâu là Lý ca, em gọi anh ấy là Đại ca giống anh nhé.”

Đậu Đậu thò đầu ra khỏi cánh tay Châu Long Phát, nhỏ tiếng gọi “Đại ca.”

Lý ca là Lý Kiến Quốc, mười năm trước không ai là không biết đến tên tuổi của ông ta, nhưng từ khi ông ta quy ẩn, những đoạn truyền kì cũng dần dần bị người ta quên lãng, Đậu Đậu hoàn toàn không biết người này, nhưng dựa vào khí chất lạnh lùng không ngừng toát ra từ trên người ông ta, cũng có thể đoán ra được hai ba phần.

Lý Vũ Hiên từng nói qua, Châu Long Phát xuất thân từ con đường đen tối, bây giờ xem ra, dường như không có nói sai.

“Hôm nay gọi cậu đến đây, là muốn cậu bồi dưỡng Tiểu Dã, nó còn trẻ quá, có rất nhiều chuyện còn chưa rõ, ta thì cũng lớn tuổi rồi, chẳng còn đủ tâm lực để dạy bảo mấy đứa trẻ này” Lý Kiến Quốc cười, nụ cười cực kì giống với Châu Long Phát, đều là cái kiểu mỉm cười rất điềm tĩnh sau khi trải qua rất nhiều thăng trầm biến đổi “Tiểu Dã, đi theo Châu ca của con học hỏi.”

Tiểu Dã nghe thấy đứng lên, đưa một nắm đấm hướng đến phía Châu Long Phát đánh.

Lực của nắm đấm rất mạnh, còn mang theo cả sát khí, đừng nói là người, ngay đến ngựa cũng có thể bị đánh gãy cổ, nhưng không ngờ Châu Long Phát lùi người về phía sau, cơ thể nghiêng sang một bên, tay phải đập vào sườn Tiểu Dã một cái.

Tiểu Dã run người lên, ngã xuống đất.

Lý Kiến Quốc cười lớn, tiếng cười sảng khoái đến đỉnh tai nhức óc “Tiểu Dã, nếu như không phải Châu ca của con xuống tay lưu tình, thì e rằng con đã gãy mất ba chiếc xương sườn rồi, lấy công để thủ quả không tồi, nhưng nếu gặp phải cao thủ thì thảm rồi.”

Sắc mặt Tiểu Dã rất khó coi, thở nhẹ một cái nhảy thoát dây xông vào Đậu Đậu đang ở bên cạnh Châu Long Phát, nắm đấm vẫn là vừa nhanh và mạnh, rất có lực, Châu Long Phát thấy vậy, giơ tay ra nhanh như chớp tóm lấy tay Tiểu Dã, một chân đạp người ra.

Tiểu Dã bị văng ra như bay, may mà thảm dưới sàn nhà khá dày, nên không diễn ra cảnh tượng khó coi nào.

Châu Long Phát đứng dậy, từng chút từng chút một phủ xuống trước cổ của Tiểu Dã đang nằm trên mặt đất, nhưng dưới bộ mặt khiến có thể khiến cho người ta cảm thấy bình tĩnh kia ngấm ẩn dấu ý tức giận hung hãn “Tôi chẳng muốn quan tâm cậu có phải là người kế nhiệm không, làm cô ấy bị thương, tôi đảm bảo tối nay cậu sẽ biến mất.”

Giọng nói rất bình tĩnh, nhưng khí thế cực kì đáng sợ.

Kể lúc nào cũng ngạo mạn như Tiểu Dã cũng lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng rất nhanh lại bò dậy ngồi lên sofa, tiếp tục uống trà như không có chuyện gì cả, dường như người bị đẩy vừa rồi không phải là cậu ta.

Đậu Đậu ngồi một bên nhìn mà tim đập hoảng loạn, tên Tiểu Dã này xem ra cũng chỉ xấp xỉ tuổi với mình, vậy mà khả năng nhẫn nhịn lại lớn như vậy, bị mất mặt như vậy vẫn coi như không có chuyện gì, nếu như là người khác sớm đã chạy đi trị thương rồi.

“Châu ca, hi vọng sau này anh chỉ giáo nhiều.”

Tiểu Dã lại còn vẫn mong muốn được Châu Long Phát chỉ dạy, ngữ khí bình thản, hoàn toàn không nhận ra tình cảm bên trong.

Lý Kiến Quốc dường như rất đặc ý với người kế nhiệm này, nhất định là muốn Châu Long Phát đích thân dạy dỗ, Tiểu Dã ngồi thêm một lát rồi bỏ đi, Đậu Đậu cũng được lịch sự mời sang một căn phòng khác nghỉ ngơi.

Lý Kiến Quốc nói “Đứa trẻ Tiểu Dã này biết trù tính, tính nhẫn nại tốt, thân thủ cũng không tồi, rất giống với cậu năm đó.”

Châu Long Phát cười nói “Đại ca, anh đã đề cao em rồi.”

Lý Kiến Quốc nhìn lại, ánh mắt lạnh lùng, trên mặt mang ý cười “Long Phát, nói chuyện với đại ca nhất định phải xa cách như vậy sao?”

Châu Long Phát chỉ có thể thở dài một hơi “Đại ca, chuyện năm đó không nên nhắc lại nữa, bây giờ em là thương nhân, nộp thuế hợp pháp, tuy 10 năm trước em chưa từng biết phải nộp tiền cho nhà nước, nhưng bây giờ em muốn thay đổi.”

Lý Kiến Quốc nhướng mày lên “Chú vẫn chưa thay đổi đủ sao?”

Châu Long Phát nhìn theo hướng đi của Đậu Đậu, ánh mắt vô cùng ảm áp “Chưa đủ.”

Lý Kiến Quốc lại thở dài “Vì cô ta?”

“Cứ coi là như vậy đi” Châu Long Phát nói “bao nhiêu năm nay, em đã hạ quyết tâm sống cuộc sống yên ổn bình lặng rồi.”

Lý Kiến Quốc cười, lời nói mang một chút tiếc nuối “Đáng tiếc quá.”

Châu Long Phát hiểu hàm ý trong lời nói của Lý Kiến Quốc, anh ấy luôn không đồng ý việc mình rút lui, muốn bồi dưỡng mình thành người kế nghiệp, nhưng Châu Long Phát theo Lý Kiến Quốc gần 10 rồi, những vết sẹo trên người những vết thương ở hai cánh tay đếm không hết được, những ngày tháng dầm dãi kịch liệt này, những ngày tháng này đã khiến cho Châu Long Phát chán ghét đến cực điểm, muốn tìm mọi cách để thoát ra, rửa sạch tất cả quá khứ.

Chỉ có điều, quá khứ có thể rửa sạch được, nhưng mùi vị máu tanh kia đã ăn sâu vào trong tâm trí không gột sạch hết được.

Ăn cơm qua loa ở chỗ của Lý Kiến Quốc, Châu Long Phát đưa Đậu Đậu về.

Châu Long Phát quay đầu lại nhìn Đậu Đậu đang ôm đầy một bụng tâm sự lặng nề, cất tiếng hỏi cô “Sao rồi, có phải là đã làm em sợ không?”

Đậu Đậu lắc đầu, cúi xuống không nói gì.

Lúc ăn cơm, Châu Long Phát nói chuyện với Lý Kiến Quốc, Đậu Đậu tuy không chú tâm nghe, nhưng có thể cảm thấy được thái độ của Lý Kiến Quốc đối với mình không được tốt như biểu hiện bề ngoài, mà cái tên Tiểu Dã đó lướt qua nhìn đều khiến người ta sợ hãi, thật đáng sợ..

Châu Long Phát không hỏi gì nữa, hiểu rõ buổi hẹn hò hôm nay rất không vui vẻ, rất rõ ràng, chuyện này không phải là trùng hợp, Lý Kiến Quốc rất ít khi tìm mình, vậy mà lại tìm vào đúng lúc này, rất có khả năng là muốn gặp người con gái mà mình chọn, hoặc là... tạo sức ép cho cô ấy, để cô ấy phải rời xa mình, đại ca không thích mình có điểm yếu.

Nếu như là đại ca chọn, nhất định sẽ chọn một cô gái sau khi bị bắt cóc có thể tự mình nhẹ nhàng chạy thoát, chứ không phải là cô gái vô cùng yếu đuối mà mình phải dùng hết khả năng mới có thể cứu được này, chính xác, cô ấy là người không sâu sắc cũng chẳng mạnh mẽ, khi gặp nguy hiểm, nhất định sẽ trở thành phiên hà của mình.

Nhưng, mình cần một người vợ chứ không phải một nữ đặc công.

Ánh mắt Châu Long Phát sâu thẳm.

Đậu Đậu đòi xuống ở chỗ cách biệt thự rất xa, sau khi tiễn Châu Long Phát thì bắt taxi quay về, Lý Minh Triết đã trở về sau khi làm thêm ở công ty, đang dắt con Đá đứng ở trước cửa lớn.

Đậu Đậu vội vàng tìm tiền lẻ trả rồi xuống xe, chạy lại hỏi “Minh Triết anh lại dắt chó?”

Lý Minh Triết mặt tối dầm kéo con Đá đang gắng sức vùng vẫy ra “Tiểu Lỗi không biết lại chạy đi đâu rồi, con chó đáng chết này ị ở trong nhà, anh đành phải dắt nó ra ngoài đi vệ sinh, nhanh chút đón lấy nó này.”

Chẳng nói thêm nữa liền đưa trả chiếc dây dắt chó cho Đậu Đậu.

Con chó vừa nhìn thấy đã thoát khỏi bàn tay của tên mặt đen kia, thích thú thè lưỡi chạy, Đậu Đậu sức người nhỏ bé làm sao có thể chống lại con chó lớn như thế này, kêu ‘aizza’ một tiếng rồi bị kéo đi, tiền lẻ trong tay rơi xuống đất.

Lý Minh Triết nhặt chỗ tiền lẻ dưới đất lên, ánh mắt chợt dừng lại trên tờ phiếu thanh toán phí taxi.

Rất lâu sau, Đậu Đậu mới kéo con Đá đã chạy chơi chán về, nhưng phát hiện sắc mặt Lý Minh Triết đen như đáy nồi cháy vậy, đứng như trời trồng trước cửa, Đậu Đậu đi đến nhỏ tiếng hỏi “Lần sau em dắt chó, anh đừng tức giận nữa, tối em sẽ dọn dẹp sạch, đảm bảo không lưu lại chút mùi nào.”

Lý Minh Triết vứt tờ phiếu ra cho Đậu Đậu “Em giải thích cho anh xem, tại sao chỉ có 11 tệ.”

Đậu Đậu ré lên một tiếng trong đầu.

“Bất luận là đi siêu thị nào, thậm chí ngay cả ra bến xe bus, gọi xe taxi rẻ nhất cũng không dưới 20 tệ.”

Lý Minh Triết nghiêng răng nghiêng lợi túm áo của cô gái nói dối này.

Nói ra ngoài mua đồ, vậy mà chẳng mua được thứ gì về đã chẳng thèm nói, lại còn ngồi xe của người khác đi, cả buổi sáng cô đi đâu? Hơn nữa, lại còn giấu giếm gọi xe trước biệt thự về, người đưa cô ấy đi, không cần nói, chắc chắn lại là Châu Long Phát!

Bọn họ... lại lén lút hẹn hò?!

Cô gái này, rõ ràng lúc bị hôn không có chút phản kháng nào (Đậu: có một chút mà), dường như còn rất hưởng thụ (Đậu: đầu óc mê muội cả mà), chớp mắt cái lại lén lút đi gặp mặt người đàn ông khác, cô ấy coi mình là cái gì chứ, nhưng Lý Minh Triết nghe cũng chẳng chịu nghe, tức giận dùng dùng vứt Đậu Đậu lại trước cửa nhà.

Buổi tối Lý Minh Triết cũng chẳng xuống ăn cơm, Đậu Đậu mắt đỏ hoe ngồi trên bàn ăn, nước mắt lã chã rơi.

Chẳng bao lâu sau, Lý Tiểu Lỗi về nhà.

Nhìn thấy Đậu Đậu ngồi một mình rớt nước mắt trên bàn ăn, không kìm được vui sướng đến chọc giận thêm cô, đưa chân ra đá vào con Đá đang nằm bên cạnh cô “Hừm, khóc gì chứ, anh tôi không cần cô nữa à?”

Con Đá gâu gâu... (Sao lại đá tôi chứ)

Đậu Đậu ngẩng cặp mắt đỏ hoe lên, âm ức nhìn Lý Tiểu Lỗi.

Lý Tiểu Lỗi còn muốn nói mấy lời ác độc nữa, kết quả nhìn thấy cặp mắt âm ức đáng thương kia của Đậu Đậu thì chẳng nói gì nữa, đẩy đẩy cô “Thức ăn lạnh rồi, hâm nóng lại cho tôi.”

Đậu Đậu bĩu môi ra, nhả mặt lại rồi tiếp tục rơi nước mắt.

Lý Tiểu Lỗi chỉ vào Đậu Đậu nói “Cô đừng có trưng bộ mặt này ra với tôi, tôi ghét nhất là con gái khóc, vừa xấu vừa phiền chết đi được...”

Nước mắt Đậu Đậu rơi ròng ròng xuống.

Lý Tiểu Lỗi nào có thấy qua trường hợp này, trước đây ức hiếp cho người khác khóc đều khóc rống riết lên, nếu không thì cũng thút thút thút thút, nào có giống cô gái này chứ, chẳng phản kháng lời nào, khóc hết cả nước mắt, làm cho trong lòng hơi run lên.

“Này, cô đừng khóc nữa, tôi không phải là nói cô xấu, tôi đẹp như thế này nên ai đứng cùng tôi cũng đều trông xanh như tàu lá, kì thực cô rất là đẹp, da rất là trắng.”

Lý Tiểu Lỗi nói rất lâu cũng chẳng có tác dụng gì, Đậu Đậu khóc một lúc rồi lau mặt bưng thức ăn vào nhà bếp, chẳng bao lâu sau, thức ăn đã nóng hôi hổi, mất một lát mới hiểu rõ sau đó cho ớt vào, Lý Tiểu Lỗi thích ăn cay.

Lý Tiểu Lỗi kéo bát cơm trắng, hỏi cô “Rốt cuộc là ai ức hiếp cô?”

Đậu Đậu cúi đầu ăn cơm, không nói lời nào.

Lý Tiểu Lỗi ‘hừm’ “Chắc chắn là anh cả rồi, mặt anh ấy lúc nào cũng như tảng bê tông, mỗi lần nhìn thấy chỉ muốn ném cho anh ấy chiếc dép.”

Đậu Đậu:... (Được đó, anh ấy là anh cậu đó)

Lý Tiểu Lỗi cầm bát cơm “Hay là ngày mai tôi sẽ lái xe của anh ấy đâm vào cây cho cô bỏ tức?”

Đậu Đậu:... (Cậu bớt phá chút được không)

Lý Tiểu Lỗi thấy người ra đau buồn ngồi im, chán nản vứt bát cơm xuống “Đi, tôi đưa cô đi giáo huấn anh ấy.”

“Này...”

“Cô đi tìm dây thừng và nện cho tôi.”

“Tìm dây thừng... làm gì?”

“Trói lại.”

“Trói lại làm gì?”

“Lấy dầu sáp xoa lên người người anh JJ.”

“! ! ! ! !”

45. Chương 45

CHƯƠNG 45: BỮA ĂN THỨC DỤC BI THƯƠNG

Dưới sự ngăn cản cực lực của Đậu Đậu, tổng giám đốc đại nhân mới thoát khỏi hiểm họa bị dùng dầu nện nhỏ khắp người.

Nhưng với tính khí của Lý Tiểu Lỗi chắc chắn là không dễ gì bỏ qua cơ hội này, không biết lấy ra thứ đồ như ế từ chỗ nào ra, nửa đêm lẻn vào phòng của Lý Minh Triết bỏ vào người của cái người đang ngủ say, sau khi chụp vài tấm ảnh khóa thân thì còn cạo sạch lông ở chỗ nào đó!!

Đậu Đậu vừa mới ngủ dậy, đang dụi mắt, thì nhìn thấy Lý Tiểu Lỗi đang quỳ bên cạnh mình cười gian xảo, con Đá đang ở một bên quấy đuôi lắc đầu, mặt gá trên đùi Lý Tiểu Lỗi rất tâng bốc.

“Tiểu Lỗi, cậu làm gì vậy?”

Lý Tiểu Lỗi vui vẻ đưa mấy tấm ảnh ra “Xem đi, trai tơ Triết chẳng!”

Đậu Đậu trơ mắt ra:...! ! !

Lý Minh Triết trong ảnh vẫn đang ngủ say, cơ ngực vạm vỡ và chiếc eo săn chắc vô cùng gợi cảm mà bình thường vẫn được giấu kín sau lớp quần áo, nhưng cái... cái đó vẫn cứ thẳng đứng lên...

Che mặt, Đậu Đậu thét lớn lên rồi co rúm lại ra phía sau “Cậu... cậu cầm đi đi! !”

Lý Tiểu Lỗi chồm qua, vẻ mặt vô cùng đẹp đẽ cười sáng sủa sung sướng “Hùng Hùng, cô cùng với anh cả tôi vẫn chưa chuyện đó?! Là anh ấy không thể, hay là cô không thể?”

Đậu Đậu không chịu nổi những lời bần thủ, đưa tay đẩy Lý Tiểu Lỗi “Cậu cút đi, tôi chẳng thèm quan tâm đến cậu nữa.”

Lý Tiểu Lỗi xoa xoa cằm, tự nói tự nghe “tôi vừa chạm vào nó liền cứng lên luôn, chắc là không phải vấn đề của anh cả, bản lĩnh của anh hai tôi đã thấy qua rồi, anh ấy từng ‘làm’ với 5 cô gái trong một đêm vậy mà vẫn còn sức dậy khỏi giường, vậy, chính là vấn đề của cô à!”

Mặt Đậu Đậu đỏ hồng lên, tức giận thở phì phì chỉ vào Lý Tiểu Lỗi “Cậu... cậu là đồ hạ lưu!”

Lý Tiểu Lỗi ‘hừm’ một tiếng, trên mặt lại nở nụ cười xấu xa, chồm người lại “Hay là, tôi hạ lưu cho cô xem nhé?”

Đậu Đậu che ngực, sợ hãi “Cậu dám!”

Lý Tiểu Lỗi lôi một chiếc bình nhỏ từ trong túi ra lắc lắc trước mặt Đậu Đậu “Có muốn thử cái này không?”

“Sao?”

“Đây là tôi mua ở hộp đêm về đó, dắt chết đi được, tận hai vạn tám trăm tệ một bình, nghe nói có thể khiến người ta hôn mê nửa giờ, còn kích dục, cô gái, có phải là cô lãnh đạm không, nếu không thì cho cô dùng đó.”

Đậu Đậu ọe một cái, ngầy xuống đất ôm quần áo chạy vào nhà vệ sinh.

Lý Tiểu Lỗi ngồi trên giường cười nghiêng ngả, túm lông con Đá xoa xoa “Đá, hay là cho mày dùng nhé?”

Con Đá:... ! !

Buổi sáng, Lý Minh Triết tỉnh dậy, một phút sau, có tiếng gầm thét kinh hoàng từ trong phòng phát ra.

“Lý Tiểu Lỗi - - - - ! ! ! !”

Đậu Đậu thu dọn xong thì bắt xe bus đi làm, xe bus lắc lư lắc lư chen chúc trong đám tắc đường, Đậu Đậu ôm đầu khổ não, ngày mai là sinh nhật tổng giám đốc đại nhân, rốt cuộc phải mua quà gì đây?

Nhìn thấy bộ dạng của anh ấy, dường như chẳng thiếu thứ gì cả.

Ủm, mua nước hoa?

Hu~~()b, hình như bạn gái mới có thể tặng cái này... mình hình như không phải... anh ấy cũng chưa thừa nhận... oa oa... bạn gái gì chứ, a!... Rõ ràng tối qua còn chẳng thèm nhìn... chắc chắn là tức giận rồi...

Đậu Đậu khổ não vò đầu bứt tóc. A! A!, rốt cuộc tặng gì đây, tặng thứ gì không thân thiết chắc chắn anh ấy sẽ lại trừng bộ mặt lạnh như núi băng, tặng thứ gì thân mật lại bị hiểu nhầm là thể này thể nọ, kì thực thì căn bản chẳng có thể này thể nọ mà, oa...

Trên xe bus, Đậu Đậu tiếp tục bứt tóc như điên.

Buổi sáng thứ hai thông thường rất là bận, Đậu Đậu chạy luôn chân cả buổi sáng, đến trưa mới được ngồi nghỉ uống ngụm trà gọi điện nhờ Điền Tĩnh tư vấn “Tĩnh ơi, cậu khá có kinh nghiệm, tặng anh ấy cái gì mới được đây?”

Điền Tĩnh hỏi “Các cậu đến bước nào rồi?”

Đậu Đậu đỏ bừng mặt lên, ấp ập ứng ứng “Chẳng bước nào cả...”

“Lên ~ giường chưa?”

“Oa! Oa!... làm gì có chuyện đó...” (Ai đó sợ đến mức điện thoại trong tay tí nữa thì rớt ra)

“Ồ, vậy thì là đã hôn rồi.”

“... Sao cậu lại biết?!”

Điền Tĩnh đã lão luyện trong chuyện ép người khác “Hừm, chút tâm tư đó của cậu, nếu như vẫn chưa hôn, thì có đánh chết chắc chắn cậu cũng giả vờ không biết là chuyện gì, đương nhiên sẽ không vì chuyện tặng quà sinh nhật con con này mà vội vàng gọi điện thoại cầu cứu chị đây?”

Đậu Đậu:...

Diễn Tĩnh lại nói “Chuyện này cậu tự quyết định đi, nếu như cậu thực sự thích anh ấy thì tặng anh ấy một hộp bao cao su, sau đó thì tắm rửa sạch sẽ rồi nằm lên giường anh ấy, nếu như không thích anh ấy thì tặng một hồng bao, coi như chấm dứt tình nghĩa.”

Đậu Đậu:... (Tiếp tục trong trạng thái hóa đá.)

Diễn Tĩnh chán nản hỏi “Rốt cuộc thì cậu đã nghĩ xong chưa hả, tính cách mềm yếu không dứt khoát của cậu đúng là phiền phức nhất, bỏ thì vương thương thì tội, nên mới dẫn đến cục diện hôm nay, mình mà là đàn ông sớm đã cho cậu ăn đủ rồi, nhanh chóng quyết định đi, quyết định xong rồi thì nói với mình một tiếng, mình còn chuẩn bị hồng bao cho cậu.”

“Sao?”

“Lẽ nỡ ~ hoa.”

“Ý...”

Đậu Đậu run rẩy tắt điện thoại, cầm túi xuống lầu gọi taxi trong trạng thái hoảng loạn, đi lượn cả buổi trong trung tâm mua sắm, mới cẩn thận chọn một chiếc cà vạt, đây có coi là vạt luôn dính trên người không nhỉ, không quá đáng quá chứ?

Anh ấy liệu có nghĩ rằng mình rất tùy tiện không, oa...

Chi bằng là tặng hồng bao?

Hu~~()b... không muốn đâu, anh ấy nhất định sẽ tức đến mức đem mình nướng thành than mất...

Đậu Đậu cầm chặt chiếc cà vạt giá đến 500 đồng bạc trắng, toát mồ hôi lạnh suốt cả buổi chiều, đến Lý Minh Triết cũng chẳng chịu nổi nữa khi nhìn “Thư kí Hùng, văn kiện đã kí xong được 5 phút rồi, xin hỏi cô còn định ngây ra đến lúc nào?”

Đậu Đậu hoảng hốt tỉnh lại, cầm văn kiện lao đảo chạy ra ngoài.

Cô gái này, có phải là lại làm chuyện gì có lỗi không, mà mắt cũng không dám nhìn thẳng vào mình?

Lý Minh Triết nghiêng nghiêng răng, tiếp tục phê chuẩn văn kiện.

Thấp thỏm đến lúc hết giờ làm, Đậu Đậu đang muốn gọi điện cho Diễn Tĩnh rủ cô tối nay cùng ăn cơm, nhưng không ngờ Châu Long Phát đột nhiên gọi điện đến “Hùng tiểu thư, tối nay có thời gian cùng ăn cơm không?”

Đậu Đậu sững người lại “Ồ, em... em đã hẹn với người khác rồi.”

“Ai?”

Đậu Đậu hơi hoang mang “Diễn Tĩnh.”

“Ồ” Châu Long Phát cười, nhưng ý nghĩa rất sâu xa “VẬY Ạ?”

Đậu Đậu hít một hơi “Đúng vậy.”

Châu Long Phát nói “Anh vừa mới gọi điện cho Diễn tiểu thư, mời cô ấy cùng dùng bữa tối với chúng ra, cô ấy đồng ý rồi.”

Đậu Đậu:... RZ

“10 phút nữa, anh đợi em ở dưới lầu.”

Châu Long Phát nói xong thì dập máy, Đậu Đậu cầm điện thoại không biết nói gì mới được, bên này tổng giám đốc đại nhân đã đủ làm cô rối tung lên rồi, bên kia Châu Long Phát tuy đã nói rất rõ rồi nhưng còn giả vờ hồ đồ, cứ ép cô từng bước từng bước một, đau đầu quá.

Diễn Tĩnh gọi điện thoại đến “Đậu Đậu, cậu bắt cá hai tay?”

Đậu Đậu muốn khóc mà không được “Mình không muốn bắt, oa... (Sắp lật thuyền đến nơi rồi...)”

Điền Tĩnh tức giận chửi “Nói cho Đậu cậu biết, tối nay Châu Long Phát đã bao toàn bộ tầng thượng của khách sạn Shangri-La rồi, anh ta muốn làm gì không phải cậu không biết chứ, cậu nói xem nào, có liên quan gì đến mình chứ, gọi mình đến làm gì?!”

Bao cả tầng thượng?!

Đậu Đậu đập đập vào tim, đập mạnh đầu vào tường.

Đúng lúc Lý Minh Triết cầm công văn xuất hiện, mặt biểu hiện như đang trông thấy người ngoài hành tinh vậy “Thư kí Hùng, có bệnh thì phải nhanh chóng chữa.”

Đậu Đậu cào tường:... (Trời ơi, mau đem con đi đi)

Lý Minh Triết nhìn thấy sắc mặt Đậu Đậu thực sự không tốt, khó khăn lắm mới quyết định kết thúc chiến tranh lạnh, ho khan một tiếng “Đi, anh đưa em về nhà.”

Đậu Đậu nhìn Lý Minh Triết, nước mắt sắp tuôn ra rồi “Em... tối nay em có việc...”

Sắc mặt Lý Minh Triết lập tức lạnh lại, mắt nheo lại “Cùng ai?”

“Điền Tĩnh.”

Đậu Đậu cúi đầu, cảm thấy như sắp nghẹt thở rồi, Lý Minh Triết đứng được 3 giây liền từ từ bỏ đi, nhưng bước chân rõ ràng còn đem theo cả sự tức giận, Đậu Đậu nước mắt giàn giụa, thật sự là cùng Điền Tĩnh mà, chỉ có điều Châu Long Phát cũng đi...

Khi lấy xe, không ngoài dự đoán, Lý Minh Triết nhìn thấy Châu Long Phát đang ngồi trong xe đợi người.

Được lắm, em là cô gái đáng chết, rõ ràng lại lừa anh! !

Lý Minh Triết khó khăn kìm nén cơn phẫn nộ đang trào lên trong lòng, khi đi qua Châu Long Phát mỉm cười chào anh ta “Châu tổng, đến đón người à?”

Châu Long Phát cười nhưng không nói, ánh mắt hướng về phía thang máy của nhân viên.

Đậu Đậu đang ôm túi sách, chạy lại phía này như tên ăn cắp vậy, mới chạy chưa được đã nhìn thấy Lý Minh Triết đang đứng trước xe của Châu Long Phát, tổng giám đốc đại nhân mặt tối sầm sầm cứ như chiếc đít nồi đã được sử dụng mấy chục năm vậy, chỗ đó gọi là tối đen đến mức gơ tay ra không nhìn rõ năm đầu ngón tay.

Đậu Đậu chỉ hận là không có cái khe nào dưới đất để mình có thể chui xuống được.

Lý Minh Triết chẳng thèm nói lời nào quay mặt bỏ đi, xe phóng vụt ra khỏi khu để xe mang theo sự phẫn nộ đến tột cùng.

Châu Long Phát đưa Đậu Đậu đi đón Điền Tĩnh, ba người cùng đến khách sạn Shangri-La, Đậu Đậu sống chết muốn ngồi cùng Điền Tĩnh ở phía sau, Điền Tĩnh từ lúc lên xe luôn nhìn Đậu Đậu với ánh mắt sắc như dao.

Điền Tĩnh: Đậu đáng chết, rốt cuộc là cậu thích người nào?!

Đậu Đậu: Mình...

Điền Tĩnh: Mình thực sự là muốn đem bỏ đầu cậu ra!

Đậu Đậu: Làm đi.

Điền Tĩnh: Chà, hôm nay lão nương được xem kịch rồi, xem cậu làm thế nào đây!

Đậu Đậu: Chị à, chị không thể ngồi bàng quang xem chứ, em...

Điền Tĩnh: Cậu thích Lý Minh Triết?

Đậu Đậu cúi đầu, vắn ngón tay: Có thể...

Điền Tĩnh tức giận: Ya! Mình chịu hết nổi cậu rồi!

Châu Long Phát lái xe nhìn hai cô gái phía sau ‘mắt qua mây lại’, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng sâu, cô gái nhỏ nhất gan này, việc gì cũng đều trốn tránh, lần này cô ấy tốt nhất phải có thái độ rõ ràng, muốn ỉ lại cũng không ỉ lại được.

Đến khách sạn Shangri-La, Châu Long Phát đi đến trước mặt, Đậu Đậu bị Điền Tĩnh kéo vào thang máy.

Đậu Đậu khóc: Mình... mình muốn về nhà...

Điền Tĩnh trừng mắt: Không đồng ý cậu nói rõ đi, cự tuyệt đàn ông thì đứng thẳng người lên cho lão nương nào!

Đậu Đậu tiếp tục khóc: Cậu không biết đâu... có ẩn tình mà...

Điền Tĩnh: Lão nương không quan tâm!

Tầng thượng đã được trang trí mới, khắp nơi đều treo bóng bay màu hồng phấn, trong phòng lớn được bày đầy hoa hồng được nhập khẩu bằng đường hàng không về, trên treo trên trần nhà cũng được thay bằng một chiếc đèn hình trái tim lớn, trước cửa có một người chơi đàn violon ăn mặc chỉnh tề đứng mỉm cười đang chơi một bản nhạc giai điệu rất du dương.

Đậu Đậu từ lúc bước vào cửa chân đã mềm nhũn ra, Điền Tĩnh mấy lần kiểm soát đòi bỏ đi, nhưng lại bị Châu Long Phát kéo giữ lại.

Ba người ngồi xuống, những nhân viên phục vụ mặc vest đuôi tôm lần lượt đi vào phòng, đặt các món ăn lên chiếc bàn duy nhất ở trong phòng khách, những chiếc li thủy tinh trong suốt lấp lánh được rót vào thứ rượu vang đỏ ngọt ngào, Châu Long Phát cầm li rượu lên, nụ cười rạng rỡ và dịu dàng.

Đậu Đậu cúi đầu, tay run run uống một ngụm.

Uống xong ly rượu khai vị thì bắt đầu dùng cơm, những món ăn Pháp được chế biến công phu cần thận mật rất nhiều thời gian, gấp mỗi một món Đậu Đậu đều thấy lòng rồi như tơ, ăn gì cũng thấy chẳng nuốt nổi, Điền Tĩnh cũng rất căng thẳng, gần như chẳng ăn gì cả.

Vẫn là Châu Long Phát luôn giữ nụ cười mỉm, chỉ hận là không thể dìm chết bọn người kia.

Đến lúc ăn xong, Châu Long Phát cuối cùng cũng cầm ra một thứ đồ, trong chiếc hộp nhung màu xanh ngọc một chiếc nhẫn lớn, sáng đến mức làm người ta lóa mắt “Hùng tiểu thư, xin hãy lấy tôi.”

Đậu Đậu run rẩy, cúi đầu xuống rất thấp, trả lời một tiếng nhỏ như tiếng muỗi bay “Xin lỗi... em không thể...”

Điền Tĩnh thở phào một cái.

Ai biết được, Châu Long Phát lại tự ý cầm bàn tay nhỏ bé của Đậu Đậu đang căng thẳng đến mức ứa mồ hôi lạnh, rồi cứ thế đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của cô!

Trong quá trình đó, Đậu Đậu cố sức rút tay ra vô số lần, nhưng tay đã bị nắm chặt.

Điền Tĩnh vỗ vỗ trán, trừng mắt nhìn.

Châu Long Phát kéo cánh bàn tay đang cố giằng ra của Đậu Đậu đặt dưới môi mình, dịu dàng khẽ hôn một cái lên mu bàn tay cô “Anh cho em thời gian suy nghĩ, hy vọng em có thể trả lời anh sớm nhất.”

Đậu Đậu hốt hoảng rơi nước mắt.

Châu Long Phát tự coi như cô gái này “mừng quá nên khóc”, cười sảng khoái kéo Đậu Đậu đứng lên, đi ra khỏi khách sạn.

Không biết ai đã tiết lộ tin tức, có rất nhiều phóng viên đã được tin Châu Long Phát cầu hôn tại khách sạn Shangri-La, cả đám phóng viên đứng vây kín cửa thang máy, chỉ đợi Châu Long Phát và vị hôn thê thân bí của anh xuất hiện.

Ting - - -

Cửa thang máy từ từ mở ra, Châu Long Phát mỉm cười ôm vị hôn phu ‘nhút nhát’ của mình ra khỏi thang máy.

Thoắt cái bên ngoài thang máy sáng trưng lên giống như ban ngày vậy, vô số chiếc đèn máy ảnh của các phóng viên đồng loạt lóe sáng hướng về phía hai người vừa bước ra, Châu Long Phát nắm chặt tay Đậu Đậu, khe khẽ nâng lên, ánh mắt nhanh nhạy của đám phóng viên nhằm trúng chiếc nhẫn trên ngón tay Đậu Đậu điên cuồng chụp ảnh ‘tách tách tách...’

Đậu Đậu đột nhiên bình tĩnh, cố sức thoát khỏi lòng Châu Long Phát, nhìn anh ta với ánh mắt khó tin.

Đám phóng viên này...

Việc đầu tiên Đậu Đậu làm sau khi tìm lại được phản ứng là tháo chiếc nhẫn ra, trong ánh mắt sáng lóe của Châu Long Phát tràn đầy cảm giác bị tổn thương, nhưng chẳng nói câu nào, liền cầm luôn cánh tay đang luống cuống tháo chiếc nhẫn ra của Đậu Đậu nhét vào trong lòng bàn tay mình, ánh mắt Châu Long Phát lóe lên sự tức giận, kéo mạnh thân người đang muốn bỏ chạy của cô lại, dùng lực hôn cô! !

Tách! Tách! Tách!! ! !

“Bốp – !”

Mặt Châu Long Phát nghiêng sang một bên, nhưng thân hình vẫn đứng thẳng tại chỗ đó, Đậu Đậu thở hồng hộc hồng hộc, nước mắt túa ra như mưa, cơ thể run rẩy không thể đứng vững nữa, một giây sau, Đậu Đậu chạy ra khỏi đại sảnh, Điền Tĩnh vội đuổi theo cô.

Châu Long Phát sầm ánh mắt lại, nói với các phóng viên đang đứng đơ ra như gỗ “Chuyện hôm nay tôi muốn các vị đưa hết lên báo, chi phí bao nhiêu sẽ do tôi trả toàn bộ, nhưng.” Ánh mắt Châu Long Phát lóe lên “chỉ được viết phần trước, ai dám viết phần sau, tôi sẽ khiến cho người đó cả đời này cũng không cầm được chiếc máy ảnh nữa.”

Những người tại hiện trường bị sát khí phát ra từ người Châu Long Phát khiến cho chết đứng, từng người từng người một đều cuống loạn gật đầu như kẻ ngốc.

Nếu khiến cho Châu Long Phát tức giận, đừng nói là chặt tay, rất có thể còn mất tích không rõ lý do.

Điền Tĩnh đuổi được Đậu Đậu, an ủi cô suốt dọc đường, đợi cho tình cảm của cô ổn định lại rồi mới đưa cô về nhà, sau khi Điền Tĩnh đi, Đậu Đậu đứng trước cửa biệt thự với cặp mắt đỏ hoe, chột dạ không dám bước vào, đều là tại tính cách của mình quá nhu nhược, khiến cho Hồ Ly tức giận bỏ đi, tổng giám đốc chiến tranh lạnh với mình, bây giờ, đến anh Châu cũng bị tổn thương đến tận tim.

Đậu Đậu ôm đầu gối ngồi ở trước sảnh, khóc hu hu.

“Đậu Đậu?”

Đậu Đậu nước mắt ràn rụa ngẩng mặt lên, chỉ nhìn thấy Lý Vũ Hiên đang kéo hành lý đứng trước mặt mình, mặt lo lắng hỏi “Sao em lại dọn về ở, sao lại không vào nhà mà ngồi ở ngoài này khóc?”

Đậu Đậu lau lau mặt, cố nở một nụ cười rất khó coi “Em... em quên mang chìa khóa...”

“Thật không?”

Lý Vũ Hiên nghi ngờ mở cửa, Đậu Đậu đi vào nhà rồi chạy thẳng về phòng mình, chẳng dám quay đầu lại, sợ rằng hễ quay đầu lại sẽ không nhận được mà khóc òa lên, quay vào phòng khóa cửa lại, vùi đầu vào trong chăn khóc như mưa như gió.

Ngày hôm sau, Đậu Đậu dậy rất sớm, hai mắt sưng húp như cá vàng ngồi trên xe bus đến công ty.

Đợi Lý Minh Triết và Lý Vũ Hiên đến công ty, mới phát hiện ra toàn công ty đang lan truyền một tin tức kinh người ‘lão tổng của tập đoàn Long Phát tối qua đã đính hôn với người con gái anh ta yêu quý!’

Trên trang nhất của các tờ báo với dòng tít nóng bỏng là ảnh của Châu Long Phát và Hùng Đậu Đậu!

46. Chương 46

CHƯƠNG 46: SAY... NHÌN THẤY HẾT

Dường như trang nhất của báo nào cũng đều đưa tin tức này, không những đăng cả ảnh ‘thân mật’ của hai người, còn đăng rất nhiều bài viết kinh thiên động địa đặc biệt, ví dụ như chiếc nhẫn trên tay Đậu Đậu sáng loáng đến mức khiến người ta phải sợ, ví dụ như nụ hôn nồng nàn của Châu Long Phát đã khiến cho vị hôn thê của anh ta ngây ngất.

Đính hôn rồi!! !!

Cô ấy mấy ngày trước còn cầm xẻng hò hét ép mình nằm trên giường nghỉ ngơi, giờ lại đính hôn với Châu Long Phát sau lưng mình!

Lý tổng giám đốc ngồi im nhìn bàn làm việc rất lâu, lòng sôi sùng sục.

Bị lừa rồi, bị lừa bốn, bị đem ra làm trò cười! !

Từ trước đến nay một người thanh cao luôn giữ gìn bản thân mình rất cẩn thận như Lý Minh Triết, từ trước đến nay chưa từng động lòng với bất kì cô gái nào, cũng không bao giờ có bất cứ điều tiếng gì, thật không ngờ lần đầu tiên cũng là lần duy nhất có người lọt vào mắt mình, người con gái này lại lợi dụng tình cảm và địa vị của mình, giả vờ là ngây thơ trong sáng để dụ dỗ đàn ông!

Lần này cô ta đã thành công rồi, cô ta đã tìm được một người đàn ông có tiền có bản lĩnh hơn mình rồi đá mình đi, nhưng hận là những lời nói dối của cô ta diễn đạt đến mức ngay cả ông trời cũng phải cảm thấy thương hại!

Đáng hận quá!

Lý Minh Triết phẫn nộ gọi điện cho phòng nhân sự yêu cầu đuổi việc Hùng Đậu Đậu, giám đốc phòng nhân sự lo lắng cẩn trọng giải thích, đuổi việc nhân viên phải thông báo trước một tháng, nếu không sẽ phải bồi thường tiền.

Lý Minh Triết nổi nóng “Cho cô ta tiền, bảo cô ta cút đi, cút đi ngay bây giờ!”

Lý Vũ Hiên trái lại rất bình tĩnh, cầm tờ báo xem hai lượt, rồi vứt tờ báo lái xe bỏ đi thẳng đến quán rượu.

Đậu Đậu mới vào làm được 5 phút thì nhận được thông báo cho thôi việc, giám đốc phòng nhân sự rất nhỏ nhẹ gọi cô đến giải quyết thủ tục, Đậu Đậu cầm điện thoại nội bộ trong công ty khóc âm lên, giám đốc phòng nhân sự hơi hoảng hốt “Cô nên qua đây nhanh lên một chút, tôi ở công ty gần 10 năm rồi, nhưng chưa bao giờ chứng kiến tổng giám đốc tức giận như thế này đâu.”

Nhìn thấy tờ báo ở trên bàn, bằng chứng rõ ràng, có trăm cái miệng cũng chẳng thể bào chữa được.

Đậu Đậu lau nước mắt, chạy đến gõ cửa phòng Lý Minh Triết, trong phòng phát ra tiếng đập phá đồ đạc, lấy hết can đảm đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Lý Minh Triết tức giận như con sư tử phát cuồng đập phá trong phòng làm việc, mặt bừng bừng vẻ tức giận, nhìn thấy Đậu Đậu đi vào liền chỉ vào cô hét lớn “Cô còn đến đây làm gì, cút ra ngoài cho tôi!”

Đậu Đậu khóc đến mức nói không ra lời “Em... em không...”

Lý Minh Triết tức nẩy lên như sấm, kéo Đậu Đậu ném ra ngoài “tai cô điếc rồi sao, tôi bảo cô cút đi!”

Đậu Đậu bị ném mạnh ra ngoài cửa, người ở các phòng xung quanh đều không dám thò mặt ra, người nào người nấy đều vùi đầu làm việc giả bộ rất bận, vào lúc này ai dám ra để châm thêm lửa chứ, đến Dư Sảnh Sảnh người lúc nào cũng lo thiên hạ chưa đủ loạn cũng trốn biệt vào phòng uống trà, bây giờ ai khuyên kẻ đó chết.

Hôm nay là sinh nhật tổng giám đốc, các phòng đều mua quà đặt trong phòng làm việc của tổng giám đốc, nhưng tin tức động trời trên báo này đã phá hủy toàn bộ sinh nhật lần này rồi, tất cả mọi người đều biết tổng giám đốc bị mang ra làm trò cười, hơn nữa lại đúng vào ngày sinh nhật qua tuổi 28 của mình, người con gái không biết liêm sỉ đó đã chạy vào lòng của người đàn ông khác.

Đậu Đậu ôm đồ hồn siêu phách tán đi ra khỏi công ty, không biết đi đâu bây giờ, cuối cùng lại đi về biệt thự.

Trong biệt thự chẳng có người nào, con Đá cũng đang buồn chán bị buộc ở trong sân, đói đến mức sắp không đứng dậy được, tiểu tiểu tử thối Lý Tiểu Lỗi đó chẳng hề không biết đi mua thức ăn cho chó, không biết cho nó ăn sao, nếu là chạy ra ngoài chơi mấy ngày liền chẳng phải con chó sẽ chết đói sao, Đậu Đậu đi vào lấy thức ăn và nước cho nó, con Đá vùi mặt vào bát nước uống mãi không ngẩng lên.

Mình đi rồi... con Đá chắc chết đói mất.

Đậu Đậu hề nghĩ đến chuyện mình bị đuổi ra khỏi công ty nước mắt lại không kiềm được rơi lã chã, sao sự việc lại biến thành như thế này chứ, dường như mới chỉ sau một đêm mà tất cả đều thay đổi, tổng giám đốc nổi cơn thịnh nộ đuổi mình đi, Hồ Ly chẳng thêm để ý đến mình, anh Châu... đậu đậu vừa uất ức vừa phẫn nộ, sao lại có thể làm như vậy chứ, sao lại có thể làm như vậy với người mà anh ấy nguyện đập đầu vào tường chết cũng không muốn làm tổn thương như mình chứ?

Đậu Đậu ngồi trên nền đất, ôm con Đá, im lặng rót nước mắt chẳng nói lời nào.

Diễn Tịch gọi điện đến, ngữ khí rất cẩn trọng “Đậu Đậu, thế nào rồi, mình xem báo rồi.”

Đậu Đậu chẳng nói lời nào bắt đầu gào khóc.

Diễn Tịch hoảng hốt luống cuống “Đậu Đậu cậu đừng khóc, có phải là Lý Minh Triết mắng cậu không, trước đây mình đã nhìn thấy anh ta mắng một nhân viên té tát như chó, cậu cũng đừng để ý anh ta cũng chỉ là ác miệng mà thôi, cậu đừng để ý.”

Đậu Đậu thút thít “Không sao, mình ở nhà anh ấy... mình từ chức rồi...”

Diễn Tịch lại thở dài “Thôi bỏ đi Đậu Đậu, lão Châu đó tuy không được người ta ưa lắm, nhưng anh ta thật lòng đối với cậu, cậu nghĩ xem, cậu là một kẻ vô danh tiểu tốt bình thường, còn anh ta là chủ tịch của một tập đoàn tài chính? Anh ta liều lĩnh như vậy, thôi thì... cậu theo anh ta đi, con người anh ta cũng rất tốt...”

Đậu Đậu khóc “Nhưng... nhưng anh ấy cũng không thể như vậy... mình đã nói không muốn rồi... sao có thể ép hôn như vậy... hơn nữa... mình thực sự... không muốn ở cùng anh ấy cả đời...”

Diễn Tịch nghĩ ngợi rất lâu, cảm thấy Châu Long Phát thực sự có chút không được, thế là đổi chủ đề “Đậu, có phải là cậu thích Lý Minh Triết không?”

Lý Minh Triết?

Đậu Đậu khóc lớn “Mình thực sự không biết đâu... thích rồi cuộc là cảm giác như thế nào... mình không biết...”

Diễn Tịch nói “Đậu Đậu, cậu đợi đó, mình đến đón cậu.”

Con Đá ngồi một bên vội vã khua khoắng các chân, Đậu Đậu dẫn nó ra ngoài đi vệ sinh, con Đá thè lưỡi đầu hướng đến phía trước chạy rất xa, Đậu Đậu cầm dây đuổi theo nó phía sau, một lát sau Diễn Tịch đến, kéo cả người và chó lên xe, đến một con phố ăn uống lớn trong thành phố.

“Ông chủ, cho một két bia.” (Một két ! !)

Diễn Tịch đập một cái xuống bàn rồi quay lại vỗ vỗ vào đầu Đậu Đậu “Đậu, hôm nay chị đây sẽ uống cùng em đến say!”

Đậu Đậu bình thường chẳng uống được, tửu lượng cũng chỉ trong giới hạn 1 chai, lần này đau lòng, cũng chẳng cần quan tâm xem hai người cùng say thì ai lái xe về, mà về đâu chứ, cùng uống với Diễn Tịch tới một chai cậu một chai...

Diễn Tịch lẩn lộn trong chốn sa trường đã lâu, thông thường uống năm ba chai chẳng thành vấn đề, nhưng Đậu Đậu thì không được, đặt chai thứ 5 xuống lưỡi đã thẳng đờ ra rồi, tóm lấy con Đá làm um lên, lăm bầm lăm bầm trong miệng “Anh bảo em cút đi... em sẽ cút đi cho anh xem...”

Nói rồi liền nằm bò lên người con Đá, con Đá lười biếng hất ra, đầu Đậu Đậu rơi phịch xuống đất, chẳng biết gì nữa.

Điền Tĩnh nhìn thấy chán hẳn, lấy xe đưa cô về biệt thự của Lý Minh Triết.

Ấn chuông rất lâu, chẳng có ai cả, Điền Tĩnh lấy điện thoại gọi cho Lý Minh Triết chứ, giận dữ dưng dưng “Họ Lý kia, người và chó đều vút ở cửa nhà anh đó, những gì cần nói tôi đã nói rồi, anh không tin người khác thì cũng phải tin tôi chứ, mẹ nó chứ lão nương đây có đi cùng mà!”

“Nói cho Lý Minh Triết anh biết, vừa rồi tôi còn khuyên cô ấy chọn Châu Long Phát, đừng có coi Châu Long Phát đen tối, chí ít thì người ta cũng không đuổi cô ấy đi, đối với cô ấy rất tốt hết lần này đến lần khác, rốt cuộc thì anh có phải là đàn ông không vậy, đã khiến cho phụ nữ phải nổi giận, tôi rất khinh thường anh!”

“Tôi đi đây, mặc, không quản nữa!”

Điền Tĩnh vút Đậu Đậu đang say bí tỉ ở ngoài cửa, đá con Đá xuống xe rồi Điền Tĩnh lên xe lái đi.

Ở biệt thự này camera còn nhiều hơn cả người, người dám đến đây để cướp hiếp còn chưa được sinh ra, Điền Tĩnh lái xe đến một con đường nhỏ hẹp, chẳng bao lâu sau thấy chiếc Lexus của Lý Minh Triết đang chạy như bay vào khu biệt thự.

Lúc này Điền Tĩnh mới yên tâm bỏ đi.

Khi Lý Minh Triết vội vã lao ra khỏi xe, Đậu Đậu đang ôm con Đá vừa khóc vừa cười, con Đá đáng thương bị cô cô kéo cũng chảy nước mắt nước mũi, lông vò vò rồi tung lên, trông hình dạng như con chó sói, Lý Minh Triết vội vã bước đến, một tay thì kéo người đang nằm dưới đất lên, giọng nói lạnh lùng mang chút tức giận, rõ ràng còn đang tức giận đến cực điểm “Đi, đi vào nhà với anh.”

Đậu Đậu thấy Lý Minh Triết thì cười mếu máo “Tổng giám đốc, anh về rồi?”

Lý Minh Triết bực dọc hất tay Đậu Đậu ra, đẩy cô gái đang say bí tỉ này ra “Em uống say rồi, mau đi vào trong.”

Đậu Đậu bị đẩy ra, sững lại, tiếp đó xông lên ôm lấy eo Lý Minh Triết từ phía sau, khóc nói “... Anh đừng không cần em...”

Thân người Lý Minh Triết hơi run lên, sắc mặt có chút thay đổi.

Đậu Đậu sống chết ôm chặt lấy eo Lý Minh Triết, chẳng cần biết gì khóc đến mức nước mắt giàn giụa đầy mặt “Em không có dính hôn với anh Châu... em đã trả lại nhẫn cho anh ấy rồi... trên báo đều nói bữa... hu hu hu... con Đá sắp đứt chết rồi các anh chẳng để tâm... hu hu hu... em không muốn cút đi...”

Lý Minh Triết cứng đờ quay người lại, từ từ nâng đầu lên lau nước mắt cho Đậu Đậu.

Đậu Đậu đột nhiên lại nở một nụ cười méo mó, đưa tay xoa xoa đầu Lý Minh Triết “Hi hi... Đá, mày cao như thế này cơ à...”

Lý Minh Triết:... ! ! (Haizzaa thật là biết làm cho người ta tức chết mất!)

Lý Minh Triết buồn phiền, một tay vác con sâu rượu đang khóc lóc thút thít này lên vai, đi mấy bước dài lên lầu vút vào chiếc giường của cô, Đậu Đậu tóm lấy tay Lý Minh Triết không cho đi, ngẩng gương mặt rõ là đáng thương cầu khẩn anh, Lý Minh Triết lòng như sóng cuộn dâng trào, tay hơi run, tháo cà vạt đang thắt chặt, hít một hơi thật sâu, mới định thần lại được, cầm chiếc khăn tay lau cái mặt nhem nhuốc của ai đó.

“Tại sao em lại lừa anh?”

“... Lừa gì chứ... em không có...”

“Tối hôm qua em đi cùng ai?”

“... Điền Tĩnh, hi hi, Điền Tĩnh đi rồi à, anh Châu cũng đi... em không muốn...”

“Vậy anh là làm sao?”

“... Khò khò ~”

Lý Minh Triết nắm lấy vai Đậu Đậu lắc lắc cho tỉnh, dùng ánh mắt tức giận bức cung “Em nói rõ cho anh, tại sao anh ta hôn em!”

Đậu Đậu cào cào cổ, nói giọng mê man “... Ừm... quên rồi... em chỉ nhớ em tát anh ấy một cái... hu~~()b... anh Châu chắc chắn hận chết em rồi...”

Hóa ra đây mới là chân tướng.

Cô ấy bị ép buộc, nghĩ lại thủ đoạn của Châu Long Phát, đã nổi tiếng với biệt hiệu lưỡi dao mềm, ép một cô gái ngoan ngoãn ngoan ngoãn chẳng phải là việc gì khó, hơn nữa hai người đã có một quãng thời gian khá thân thiết, cô gái ngốc này coi Châu Long Phát là ân nhân cứu mạng, chắc chắn không có cách nào không nể mặt anh ta, mà Châu Long Phát lại nắm được điểm yếu này của cô để ép hôn.

Lý Minh Triết bình tĩnh lại, đã hiểu rõ tất cả rồi, đây tất cả đều là do Châu Long Phát cố tình sắp đặt, anh ta đã suy tính kĩ càng để chia rẽ mình và cô ấy, thậm chí là lợi dụng sự lương thiện của cô ấy!

Châu Long Phát, anh quả thật rất giỏi.

Lý Minh Triết nhìn cô gái đang nằm trên giường khóc đến mức vô cùng thê thảm, trong lòng đau như dao cắt.

Hóa ra lại làm tổn thương đến cô ấy như vậy...

Đậu Đậu đã rất say rồi, cũng mệt mỏi nữa, nằm trên giường một lát thì đã ngáy khò khò, trên người cô toàn là lông và nước nhãi của con Đá, cả người bần thiêu, Lý Minh Triết lắc lắc cô tỉnh lại “Dậy đi, thay quần áo ngủ vào.”

Đậu Đậu ‘ờ’ một tiếng, nghe lời đứng dậy, mắt nhắm mắt mở sờ tìm váy ngủ và bắt đầu cởi đồ.

Lý Minh Triết mở tròng mắt ra:... ! ! (Em coi anh như chết rồi hả?)

Áo trên được giăng ra, cơ thể trắng như tuyết được lộ ra dưới ánh trăng mờ ảo, chiếu thẳng vào ánh mắt đang sáng lên, phần eo thon nhỏ nhắn sau khi sau rượu càng làm tăng thêm vẻ phong tình, vô ý thức xoay mình, cởi hết y phục trên người ra.

Lý Minh Triết nhìn thấy có chút ngáy ra, máu mũi phun ra.

Vốn dĩ tổng giám đốc Lý tức giận cả một ngày máu đã nóng hơn bình thường rồi, giờ lại nhìn thấy cảnh cởi đồ phong tình xuân sắc như thế này, thiếu chút nữa thì ngất tại hiện trường vì chảy máu mũi!

Đậu Đậu từ từ cởi nốt chiếc váy trên người ra, cởi xong váy thì cởi nội y, cởi áo ngực ra rồi vứt sang một bên, đang trong lúc say Đậu Đậu lảo đảo đi tìm váy ngủ để mặc, hai mắt Lý Minh Triết rực lửa, toàn thân nóng ran, hai tay nắm chặt lại, dường như sắp không kìm chế lại được nữa rồi, lửa nóng trong người làm cho bộ phận nào đó dưới eo đột ngột bùng tỉnh mãnh liệt, sự kìm nén của vật kia ở trong lòng đã lên đến cực điểm, thức tỉnh rồi, bùng phát rồi.

Muốn cô ấy, có được cô ấy, ngay bây giờ!

Lý Minh Triết thở dốc, cướp lấy chiếc váy ngủ vứt đến một góc rất xa trong phòng, Đậu Đậu sờ rất lâu vẫn không tìm thấy, miệng cầu nhàu, lần lần tìm tìm sờ chỗ bên này.

Bên dưới cương lên rất đau, tim đập cuồng loạn, Lý Minh Triết cảm thấy nếu mình mà nhịn thêm một giây nào nữa thì nổ tung lên mất.

Mong muốn có cô ấy, mong muốn đến phát cuồng.

Nhưng... trước khi kết hôn mà... trong lòng Lý Minh Triết đang đấu tranh kịch liệt...

Ai biết được, Đậu Đậu lại trèo đến, sờ soạng lên đùi Lý Minh Triết, cầu nhàu “Đá... mày lại vào đây rồi...”

Không may là, tay Đậu Đậu lại sờ đúng vào cái chỗ mẫn cảm nhất trên đùi, khiến cho chút nhẫn lại khó khăn cuối cùng của Lý Minh Triết bị đánh đổ hoàn toàn, khó khăn khắc chế bản thân dùng một tay lới cô

ôm vào trong lòng, hơi thở nặng nề, bàn tay nóng bỏng tràn đầy khát vọng cấp thiết vuốt lên lưng cô, bờ vai, đùi... bên trong.

Đậu Đậu không yên phận giãy giụa trong ngực, vặn người, hơi thở nóng hổi vẫn còn mang hơi bia phả vào mặt Lý Minh Triết “Đá... mày nóng quá...”

Lý Minh Triết hít thở một hơi dài, dùng sức ôm chặt cô, giọng thấp trầm khản đặc vỗ về cô “Còn chưa khoảng loạn lên nữa... bây giờ sẽ muốn em luôn đó!”

Đậu Đậu bị ép chặt khó chịu, trong lúc vùng vẫy, chiếc môi hồng mềm mại của cô lướt qua phần cổ của người nào đó đang bị lửa dục vọng thiêu cháy toàn thân.

Ngọn lửa dục vọng bùng cháy lên trong mắt Lý Minh Triết, thoát cái đã bỏ nhào cả hai người lên trên giường!

47. Chương 47

CHƯƠNG 47: ĂN SẠCH (18+)

Sự thực đã chứng minh đàn ông không bao giờ kìm chế được khi bị khiêu gợi, đặc biệt là loại trai tơ chưa từng có kinh nghiệm gì.

Đậu Đậu nhà người ta chỉ là tùy tùy tiện tiện cởi đồ, con quay lưng vào anh ấy cởi nữa, thế mà có người nào đó đã kích động không giữ nổi mình, kéo người ta vào ôm đến rõ là chặt, Đậu Đậu chỉ là cố vùng vẫy thoát ra một chút, chưa chạm vào bất cứ cái gì cả, người nào đó thiếu chút nữa đã cởi sạch khuy áo sơ mi của mình ra.

Đúng là sức kìm chế kém cỏi, đứng trước mặt người con gái mà mình yêu quý, tất cả biến thành phân chó hết.

Đừng có nhìn Lý Minh Triết đã sống 28 năm trời, nhưng đối với những chuyện hạn chế này thì chẳng có kinh nghiệm gì, ôm người ta trong lòng thở hộc hộc nhưng chẳng biết làm gì cả, trong đầu cảm thấy trống không, những lí luận và kiến thức đã từng tiếp xúc trước đây đều quên sạch sẽ hết, ngay đến bản năng cũng chẳng biết điều khiển, chỉ khó khăn kìm chế bản thân mình dùng lực ôm chặt cô gái nhỏ bé mềm mại vào trong lòng mình.

“Ừm...”

Đậu Đậu bị ôm chặt đến mức đau khắp người, cau mày lại cố gắng vùng vẫy thoát ra, nhưng một cô gái say rượu làm sao có thể thắng được một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh chứ, hoàn toàn không có sức phản kháng nào, Đậu Đậu thở phì phì mấy hơi, mắt không mở nổi ra nữa há miệng cắn một cái.

Cắn đúng vào chỗ thật sự cần cắn, cắn một cái lên cổ Lý Minh Triết.

Lý Minh Triết thở ra một hơi lạnh, toàn thân rung động kịch liệt, những kiến thức và lí luận đã học đột ngột trỗi dậy trong não, cấp thiết bao phủ lấy cái miệng nhỏ kia dùng lực mút lấy mút để, không đủ, vẫn không đủ, cơ thể cô ấy, làm mình hoàn toàn mê loạn rồi, giống như có sức quyến rũ vậy.

“Em có thích anh không?”

Đậu Đậu rất không thoải mái đẩy thân người ra, cầu nhàu “Anh... ai vậy?”

Lý Minh Triết:...! !

Em lúc nào cũng thách thức cực hạn của anh, anh phải trừng phạt em.

Lý Minh Triết cởi bỏ nốt phần y phục cuối cùng trên người Đậu Đậu, nói thật lòng, đây cũng là lần đầu tiên tổng giám đốc Lý thực hành trên thực tiễn, nói không căng thẳng đương nhiên là không thể rồi, may mà ai đó đã say khướt rồi nên cũng tiết kiệm được cho người ta không ít việc, nhìn thấy bàn tay hơi run run của tổng giám đốc Lý, và mồ hôi túa ra đầy mặt do căng thẳng.

Cửa vào... ở đâu nhỉ... (Tác giả: tôi toát mồ hôi đầm đìa rồi)

Nhưng mà, rốt cuộc vẫn là người có kiến thức lí luận phong phú, chẳng mất nhiều thời gian tổng giám đốc Lý đã tìm được chỗ rồi, ướt át, ấm nóng, rất lạ lẫm rất * * rất kích thích tim, tay càng run hơn nữa, mồ hôi chảy ra càng nhiều, giọng nói khản đặc không thành tiếng nữa “Hùng Đậu Đậu, em có thích Lý Minh Triết không?”

Đậu Đậu ngọ ngậy thân người, đầu lưỡi rụt lại “... Ừm, tổng giám đốc à... thích...”

Thích?! !

Trong lòng Lý Minh Triết rất mừng, ôm chặt cái vai tròn ướt át của cô không nói lời nào, sự vui mừng tràn ngập khắp trái tim dường như đang dâng trào lên não, mà vật bên dưới cũng kích động thâm nhập vào đầu vào não, nước miếng chảy ra.

Không thể nhịn được nữa, muốn cô ấy, muốn ngay bây giờ, khiến cho cô ấy thuộc về mình, ai cũng không được thêm muốn cô ấy nữa, cô ấy là của mình, của một mình mình!

Tổng giám đốc Lý chân tay tê dại khác thường cởi hết đồ của mình ra, run run rẩy rẩy tách cặp đùi mềm mại trắng nõn của Đậu Đậu ra, nơi nhạy cảm đó dường như hấp dẫn mình đến cực điểm, mắt Lý Minh Triết ngọ ngậy, hô hấp có chút khó khăn.

Có vào không?

Chắc là vì cảm giác cặp đùi kia kẹp chặt một người thật không tốt, Đậu Đậu trở mình đổi một tư thế nằm thoải mái hơn, nhưng diễn ra ngay dưới ánh mắt đỏ rực lửa của Lý tổng giám đốc, hai cánh tay trắng mềm mại của cô duỗi ra, đầu gối và chân đung đưa qua lại, đó là sự mời gọi mình không nghi ngờ gì nữa, nhanh lên, nhanh chóng chiếm em đi, vào trong em đi, hãy yêu em đi...

Lý Minh Triết phát điên rồi, mắt rực máu lên kiềm chế một tiếng gầm lớn, khó khăn để khắc chế Đậu Đậu đang khuya loạn chân tay, ngón tay thâm nhập vào đúng chỗ, điều chỉnh lại tư thế, chậm chậm tiến vào.

“Đau...”

Mới vào được có một chút xíu, Đậu Đậu đã kẹp chặt hai chân lại vì đau quá, nhưng không biết là đầu gối lại ma sát vào eo của ai đó, càng ** thêm mạnh mẽ kịch liệt hơn, Lý Minh Triết thở dốc, mồ hôi chảy xuống ròng ròng, ngón tay bám chặt vào vai Đậu Đậu, từ từ tiếp tục cho cái vật cương cứng đâm vào sâu thêm,... chặt quá.”

“Đừng mà...”

Đau quá, Đậu Đậu nhắm mắt lại, chân tay khua khoắc giãy giụa lung tung.

Lý Minh Triết nhìn đến mức các huyết quản trong người đều sắp nổ tung rồi, không nhịn thêm nữa đi vào sâu hơn “Ngoan nào, thả lỏng một chút.”

“Hu hu... đau chết đi được...”

Lại vào sâu hơn một chút xíu nữa, Đậu Đậu không làm nữa, đau đến mức nước mắt đầy mặt, tay ôm chân đập vùng vẫy, không động đậy còn tốt chút, vừa cử động Đậu Đậu không mở ra khiến con sói háo sắc càng không chịu được, suýt chút nữa thì súng cướp cò rồi, cánh tay Lý Minh Triết run run nâng người lên, thở hồng hộc rất lâu, mới miễn cưỡng khắc chế được **đang trào ra, mồ hôi trên lưng men theo thân người chảy xuống.

Cúi xuống nhẹ hôn lên cặp mày đang nhắm lại của người con gái nhỏ, Lý Minh Triết kìm nén ** xuống khiến người phát cuồng lên, từ từ cok xát vào chỗ ban đầu, từng chút từng chút một tách cái nụ hoa chặt khít kia ra, đợi đến lúc người bên dưới bớt vùng vẫy hơn mới từ từ đâm vào trong đó.

“Đừng mà... đừng mà... đau quá...”

“Ngoan nào, một lát sẽ hết thôi.”

Đậu Đậu lại bắt đầu giãy giụa, tổng giám đốc Lý cắn chặt răng nhịn thêm chút nữa rồi lại nhìn, cuối cùng cũng nhịn không nổi nữa, răng cắn sắp vỡ ra rồi, cô gái bên dưới cũng nhăn nhó mặt mũi, mồ hôi ướt sũng

toàn thân, tổng giám đốc Lý cắn răng cắn lợi rất lâu, trong đầu đang ôm suy nghĩ ‘đau lâu không bằng đau nhanh, ấn chặt cô gái đang giãy giụa bên dưới lại, lấy lại khí thế.

Đâm một nhát vào đến đáy luôn.

“Á- - - -! ! !”

Đau đến tận cùng, Đậu Đậu kêu ré lên một tiếng ai oán, rồi cắn cho người gây ra chuyện đó một cách cuồng loạn.

Vai Lý Minh Triết bị cắn. Nhưng dường như chẳng cảm thấy gì cả, mắt không rời được cái chỗ gắn chặt hai người lại với nhau bên dưới, thật sự đã vào rồi, toàn bộ đã vào trong rồi, rất nóng, rất chặt, nhìn đến mức vô cùng khó chịu, chỗ bị bao kín chặt đó truyền đến một luồng điện khoái lạc khiến cho người ta tê buốt đến chết đi được, ánh sáng trắng khê lóe lên trước mắt.

Không thể nhìn được nữa rồi, không thể nhìn được thêm nữa, Đậu Đậu, tha thứ cho anh nhé, anh sẽ cố gắng dịu dàng hết mức, em đáng yêu như vậy, tất cả những gì của em đều khiến anh yêu đến phát điên phát cuồng, đừng có rời xa anh nữa, cũng đừng có quan hệ mờ ám không rõ ràng với những người đàn ông khác nữa, bắt đầu từ bây giờ, em chỉ thuộc về một mình Lý Minh Triết anh, em là của anh, Đậu Đậu, nghe lời đi, đừng khóc nữa, để cho anh được yêu em thật nhiều nào.

Tiếng khóc từ từ bị nhấn chìm xuống bên dưới, chặt đến mức gần như chẳng thể động cựa được, từ từ cử động, cái cảm giác tràn ngập niềm vui đến quên trời quên đất trào dâng mãnh liệt, run rẩy như sắp chết đến nơi vậy.

Tốc độ chậm chậm gia tăng, trước mắt như có nghìn đóa hoa đang đua nở vậy, khiến cho khát vọng sâu thẳm nhất của con người hóa thân thành thứ thú tính hung mãnh.

“Á he he... Đậu Đậu... anh yêu em...”

“Hu hu hu... đau chết đi được...”

“Anh muốn cưới em.”

“... Đau... ra đi... hu hu... đừng mà... hu hu...”

Chẳng mấy chốc sau, tổng giám đốc Lý chẳng có bất kì chút kinh nghiệm nào ôm chặt lấy Đậu Đậu đang khóc bộ dạng chẳng ra làm sao run rẩy phun trào trong cơ thể cô, toàn thân ướt sũng mồ hôi, thở hồng hộc như trâu, vật đang vùi sâu trong thân thể cô nào đã bao giờ được trải qua một bữa thịnh tiệc như thế này nên gia sức phóng ra, Lý Minh Triết rút quân một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, ép xuống cặp mắt vô hồn của Đậu Đậu tận hưởng nốt những dư vị còn đọng lại.

Đậu Đậu khóc lóc khóc lóc, mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Rất lâu sau Lý Minh Triết mới từ từ khôi phục lại, lau lau chỗ mồ hôi đang túa ra như mưa, nhẹ nhàng hôn những giọt mồ hôi còn đọng trên mặt cô, dùng đỉnh mũi chạm vào cái đỉnh mũi mềm mại của cô “Đậu Đậu, anh yêu em, sau này em chính là Lý phu nhân rồi.”

Lý phu nhân, Lý tổng giám đốc tự cười với mình, khoe miệng khê cong lên để lộ ra khuôn mặt đẹp đẽ tràn đầy vẻ hạnh phúc, nhưng mà, Lý tổng giám đốc vỗ vỗ ngực mình, cảm thấy may mắn là hôm nay Đậu Đậu không nhìn thấy toàn cục, nếu không... mất mặt chết mất...

Đậu Đậu ngủ rất không thoải mái (Ai mà phải kẹp cả một người nào đó giữa hai chân thì làm sao mà thoải mái được!), Lý Minh Triết âu yếm giúp cô vuốt lại mái tóc, rồi lại nhẹ nhàng hôn lên khắp gương mặt cô, cắn khê xuống cái đỉnh mũi đang phập phồng của cô “Cái đồ này, lúc nào cũng khiến anh tức giận.”

Đậu Đậu cầu nhàu một tiếng, hai chân vô ý thức đạp xuống mấy cái.

Mọi người đều biết người nào đó có tư thế ngủ rất khó coi, thích lăn qua lăn lại duỗi tay đạp chân, bình thường cố gắng nhìn thì có thể nhìn được, nhưng Lý Minh Triết vừa mới trải qua chuyện kia thật khó giữ được mình, hai con ngươi đều xanh rồi, bộ phận vừa rồi suýt chút nữa thì bị cướp cò bấy giờ như được khí huyết lại lần nữa dâng trào ngùn ngụt.

“Thêm một lần nữa, được không em?”

Lý tổng giám đốc cổ họng đã khản đặc khản cầu Đậu Đậu lúc này đã ngủ say đến mức hoàn toàn chẳng biết đang diễn ra chuyện gì nữa, hôn nhẹ nhàng lên bờ mi hơi run run của cô.

Đậu Đậu “ Ừ ừ... ừ ừ...”

Đã không cự tuyệt thì chính là mặc nhận, Lý tổng giám đốc tự lừa mình như vậy, khó mà cưỡng lại được với khoái cảm càng lúc càng mãnh liệt, ôm chặt lấy Đậu Đậu khoan khoái nhích dần vào, trong lúc đó có vài lần vô ý đã làm Đậu Đậu đau đớn đến phát cuồng lên rồi cắn rất mạnh ba, bốn... năm, sáu, bảy, tám miếng...

Ngày hôm sau, khi Đậu Đậu mở mắt ra toàn thân đau nhức còn mình thì nằm trong cái đám lộn xộn như cái ổ, rõ ràng cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Đau quá...

Càng không đúng nữa là, mình chẳng mặc cái gì cả!

Càng càng kinh ngạc hơn là, một cách tay rõ ràng là tay đàn ông, đang duỗi từ phía đằng sau đến, bao trọn lấy một bên ngực mình như một lẽ đương nhiên!

Đây là tình huống gì vậy? (Đậu Đậu rút ngực về...)

Không đợi cho các tế bào phần lớn đã chết trong não Đậu Đậu kịp khởi động lại, Lý Minh Triết liền đưa cái đầu rồi như tổ quạ đến, lại cọn chạm vô số lần vào giữa cái bộ phận rất không nên rất không nên chạm vào, cúi đầu hôn chùn chụt cô gái đang ngậy ra, dịu dàng hỏi “Dậy rồi à, còn đau không, nếu như đau quá anh đi gọi bác sĩ.”

Đậu Đậu:...! ! !

Mất anh ấy thâm quầng, sắc mặt tiều tụy (Vốn dĩ muốn làm lần thứ 3, nhưng thương xót cho cơ thể của người nào đó nên lại không đành lòng, cứ luôn nhịn cho đến lúc gần sáng mới ngủ được...) cũng chẳng mặc chút đồ nào giống mình, đến nội y cũng chẳng có, bởi vì vừa rồi khi Đậu Đậu bị chuyển mình, mộng đang loạn quạng (tàn dư của việc bị Lý Tiểu lõi cạo lông) chạm phải cái chỗ nóng nóng đó, còn bị cái vật nóng bỏng cứng cứng chọc chọc mấy lần... khụ khụ... chuyển đề tài thôi.

Đậu Đậu thật sự có suy nghĩ muốn đập vào đầu đó cho mình hôn mê đi.

Phần cánh tay và vai Lý Minh Triết để lộ ra khỏi chăn còn những vết răng cắn rõ rất khả nghi, những vết cắn tròn tròn rất có thứ tự, bốn vết bên phải, bốn vết bên trái, sau lưng cũng đều là vết bấm móng tay, có những chỗ còn rỉ cả máu ra, thương tích khá thảm, có chút cho thấy như bị cưỡng bức vậy, nhưng trọng điểm là, hai người tại sao đều không mặc gì!!

Hơn nữa, tại sao hai người lại cùng đắp một cái chăn! ! !

Còn nữa, tại sao sao khi tay anh ấy chuyển qua người mình, lướt từ trên ngực xuống dưới mông lại tự nhiên đến vậy! ! !

Bất kì ai sau khi hôn mê và tàn phế não cũng không thể không nhìn cái cục diện như thế này.

Lý Minh Triết ngáp dài một cái, dường như rất mệt, thấy Đậu Đậu mở to mắt kinh ngạc nhìn mình, trong lòng thầm nói mở mắt to như vậy nhìn mình làm gì cơ chứ thật là mất tự nhiên, đáng nhẽ ra bây giờ em phải e thẹn nép vào lòng anh mới đúng chứ, nếu như nói vài câu làm nũng kiểu như ‘Ghét anh quá làm người ra đau chết đi được’, vậy càng giống với hoàn cảnh chứ.

Lý tổng giám đốc ra hiệu rất lâu, nhưng mắt Đậu Đậu càng lúc càng mở to, lòng trắng sắp rơi cả ra ngoài rồi.

Lý Minh Triết có chút ngượng ngùng, mặt lạnh nhìn vào mắt cô nói “Tối qua em uống say.”

Ngữ khí cường điệu.

Đậu Đậu:... (Liên quan gì đến chuyện uống rượu say chứ?)

Lý Minh Triết đầu có ngờ rằng mình vừa đi được một bước, Đậu Đậu liền nhảy ngay xuống giường, mặc kệ cơn đau mỗi khắp người, thu dọn đồ đạc nhanh như chớp rồi hỏa tốc chạy đến bến tàu hỏa, trong trạng thái bản loạn mua luôn một chiếc vé rồi nhảy lên tàu bỏ đi.

Lý Minh Triết vừa đến lầu dưới của công ty đứng 5 phút thì đột nhiên tỉnh ngộ ra, lại quay lại xe lái nhanh như bay về nhà.

Không được, mình không được để cô ấy ở nhà một mình, Đậu Đậu, em là vợ của anh, từ sáng đến bây giờ em chẳng nói một câu nào là làm sao chứ, muốn đánh muốn mắng thì tùy em, anh thừa nhận anh có chút bỉ ổi (chút thôi sao?), nhưng em không được dùng ánh mắt xa lạ đó để nhìn anh, anh phải đi chăm sóc em, cô gái ngốc nghếch thích chạy trốn hiện thực như em, không được bỏ đi đấy...

Lý Minh Triết càng nghĩ càng thấy hoảng hốt, vừa rồi sao lại bỏ đi, để cô ấy phải đối mặt một mình...

Xe chạy về biệt thự với tốc độ nhanh như đĩa bay.

Lý Minh Triết vội vàng vàng chạy vào biệt thự tìm một vòng, nhưng chỉ thấy mỗi mình con Đá chơi ở dưới lầu, trong nhà chẳng có người nào cả, Lý Vũ Hiên, Lý Tiểu Lỗi cả đêm không về, mà nửa giờ trước Đậu Đậu vợ của mình còn ngồi trên giường ôm chăn ngủ ra ngốc ngếch, sao giờ đã chẳng thấy đâu?

Lý Minh Triết lo lắng gọi điện vào máy của cô, tiếng chuông điện thoại vang lên từ chỗ đóng quần áo dưới sàn nhà.

Không mang điện thoại, không biết người đi đâu, Lý Minh Triết lo lắng vô cùng, đột nhiên chú ý đến tủ quần áo của Đậu Đậu thấy quần áo bị vứt bừa bãi dưới đất, thiếu đến hơn nửa, túi hành lý cũng không thấy đâu.

Chạy rồi.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48: ĐÂY MỚI GỌI LÀ ‘BỨC HÔN’

Người lên tàu không nhiều, bởi vì đây không phải là mùa có nhiều người đi du lịch, Đậu Đậu ngồi trên tàu hỏa, xoay qua xoay lại trên chỗ của mình.

Hu ~~()b... đau...

Tàu hỏa hễ lắc lư, làm những chỗ bên dưới của Đậu Đậu va chạm mạnh nên đau, tuy không quá đau, nhưng nó nhắc nhở cho Đậu Đậu không được quên những chuyện tồi qua, bây giờ cô đã là đàn bà rồi, một người đàn bà chân chính, người đàn ông của cô là cấp trên của cô, cô bị mất rồi!

Đậu Đậu mặt mũi khổ sở, bò lên chiếc bàn nhỏ gia súc vò đầu.

Hoàn toàn không có ấn tượng, rốt cuộc tồi qua đã xảy ra chuyện gì, tại sao Lý Minh Triết lại nói là mình cởi quần áo dụ dỗ anh ấy trước? lẽ nào là sau khi mình uống say thì cuồng tính bộc phát, làm cái chuyện trai gái đáng chết đó?

Đậu Đậu tuyệt vọng nhìn phong cảnh đang lướt qua bên ngoài cửa sổ.

Lời của Điền Tĩnh văng vẳng bên tai “Đậu Đậu đáng chết, cậu ngủ say rồi thì chuyện xấu nào cũng có thể làm được.”

Rất có khả năng...

Đậu Đậu ai oán rên lên, đập đầu bùm bụp xuống bàn.

Lúc đó, Đậu Đậu không biết được, bên cạnh có người đã theo cô ấy từ lúc lên tàu hỏa.

Lại nói đến Lý Tiểu Lỗi, khi biết được Đậu Đậu sắp trở thành phu nhân của tập đoàn Châu Thị, lập tức thở dài nhẹ nhõm, đắc ý chạy đi chơi cả ngày, dù gì thì anh cả của cậu ta từ trước đến nay tổ chức sinh nhật vẫn không mời cậu ta, xem ra là sợ cậu ta phá đám, nhưng ai có thể ngờ được, nửa đêm Lý Tiểu Lỗi về nhà, trong căn phòng trên lầu lại đang diễn ra cảnh uyên ương mê đắm.

Lời của ông nội Lý Tiểu Lỗi không có quên, nhiệm vụ của mình khi đến đây chính là phá đám họ.

Thật không ngờ, Châu Long Phát đã ném bom nguyên tử hạng nặng, mà anh cả vẫn mặt dày kéo người ta lên giường làm trò này nọ, rõ ràng là tiền trăm hậu tấu, đến lúc đó mặt kệ cô gái đó có vui vẻ hay không.

Lý Vũ Hiên thì sau khi biết tin cái đã vui mình trong quán rượu, Lý Tiểu Lỗi có muốn mượn dao giết người cũng chẳng được, chỉ có thể xuống dưới lầu nghĩ cách, tìm cơ hội để xông lên làm rõ thị phi.

Nhưng, nghe những âm thanh của cuộc ‘vật lộn’ đó cả đêm, cậu nhỏ của thiếu niên Lý Tiểu Lỗi đó lại... cứng lên.

Nghĩ lại tên tiểu tử thối này mới 15 tuổi, bởi vì tiếp xúc với những phương diện này muộn hơn so với người bình thường nên phát dục khá muộn, bình thường ngoài việc ức hiếp trêu gẹo người thì là ngược đãi chó, chơi điện tử đến khuya mệt quá thì ngủ, chưa từng nghĩ đến những chuyện này, nghe cả một đêm những âm thanh đó, bản năng tiềm ẩn trong máu thịt cậu được reo hò tỉnh dậy, lúc đầu còn cho rằng mình bị bệnh, sau đó không thầy mà tự biết được sau khi nôn vài lần thì khá hơn, mới hiểu rõ là chuyện gì.

Lý Tiểu Lỗi được dạy dỗ trong nền giáo dục ngu muội không những không cảm tạ hai vị ‘sư phụ sư mẫu tài giỏi tốt bụng’ trên lầu. Trái lại còn chửi rủa trong lòng mắng chửi đôi cậu nam nữ kia đã làm hỏng mình, càng quyết định tăng thêm quyết tâm, nhất định phải phá hoại chuyện của hai kẻ kia.

Vốn dĩ, Lý Tiểu Lỗi là người ngoài cũng chẳng có cơ hội để xen vào, nhưng mà Lý Minh Triết nhất thời kích động đã phạm sai lầm đầu tiên (cái gì gọi là tên đã lên cung), lại nhất thời lo lắng phạm lỗi lần thứ hai (mình đã chạy mất), Lý Tiểu Lỗi đang âu sầu không nghĩ ra cách, thì nhìn thấy Đậu Đậu đang hốt hốt hoảng hoảng ôm hành lý bỏ chạy.

Mắt Lý Tiểu Lỗi chợt sáng lóe lên, vội vã đuổi theo, đuổi thẳng đến ga tàu.

Vừa nhìn thấy Đậu Đậu lên tàu, Lý Tiểu Lỗi rất vui.

Anh cả, chẳng trách sao anh hai gọi anh là trai tơ, anh xem kĩ thuật của anh kém quá, đến cô gái gốc này cũng không thể chấp nhận nổi, nhân lúc anh không có nhà liền lén lút bỏ trốn.

Lý Tiểu Lỗi vui vẻ xong thì liền gọi điện thoại “Bây giờ cậu đi tìm mấy cô gái khoảng trên dưới hai mươi tuổi, da trắng tóc dài, lên tàu ở phía ga tàu ở thành đông, bắt luận là đi theo hướng nào đều phải phải mấy người lên.”

Hừm, anh cả, em cho anh tìm, mò kim đáy bể.

Bên này, Lý Minh Triết đang sốt ruột gọi điện cho tất cả bàn bè của Đậu Đậu, từ Điện Tĩnh đến những bạn từ thời tiểu học rất ít khi liên hệ, nhưng chẳng ai tiếp nhận cô vợ nhỏ bỏ trốn của mình cả, cô ấy đi đâu chứ, không thể đi đến chỗ của Châu Long Phát, Lý Minh Triết lại gọi điện cho Lý Vũ Hiên, hỏi cậu ta đưa Đậu Đậu đi đâu rồi.

Lý Vũ Hiên sớm đã say chẳng biết trời đất là gì, cô gái bên cạnh nhận điện thoại “Anh Vũ Hiên à... còn đang ngủ...”

Lý Minh Triết tức đến mức xém chút nữa thì ném điện thoại đi.

Cô gái đáng chết, lợi dụng anh xong rồi thì chạy mất (toát mồ hôi), em coi Lý Minh Triết anh là người gì chứ, anh một lòng một dạ đối với em ‘ba lòng ba dạ’, để giữ em lại, anh không tiếc vứt bỏ hình tượng của mình mà làm người xấu, em lại bỏ anh chạy mất, đợi đó, đến khi bắt được em rồi sẽ cho em biết thế nào là lễ độ.

Lý Minh Triết tức giận nghiêng răng kèn kẹt, gọi điện thoại cho người bạn tâm phúc của mình, bảo cậu ta mở mạng tìm người.

“Tìm ai vậy, sao phải huy động người nhiều như vậy?”

“Vợ tôi, chị dâu tương lai của cậu.”

“! ! ! !”

Lý Minh Triết đợi người ta vội vàng phát một đám người đi tìm kiếm, nhưng đã bị mất manh mối, lại còn bị Lý Tiểu Lỗi bày ra kế đánh lạc hướng, mãi đến chiều mới tìm được người.

Đậu Đậu nằm bò trên chiếc bàn nhỏ ngủ một giấc dài, mới mơ mơ hồ hồ được nhân viên soát vé đánh thức “Tiểu thư, cô đi quá trạm rồi.”

Đậu Đậu nhìn vé, quá trạm mất rồi, bổ sung thêm vé trong lúc hồ đồ mơ ngủ, sau đó ôm đồ xuống xe trong trạng thái hồ đồ mơ ngủ, vừa xuống xe Đậu Đậu gấp dài một cái rồi nghĩ, sao ở trong ga tàu lại có ô tô đồ nhĩ, mà sao chiếc xe đó lại quen mắt thế?

Chiếc xe Lexus màu đen, bởi vì chạy đuổi theo cho kịp mà giờ đã bám một lớp bụi mỏng, nhưng nhìn rõ ràng hơn bình thường rất nhiều, càng khiến cho tim người ra đập nhảy lên thành thịch, Đậu Đậu phản ứng lại được, á lên một tiếng rồi ôm đồ bỏ chạy.

Lý Minh Triết sớm đã đợi ở dưới khoang tàu, đuổi theo Đậu Đậu từ phía sau, lấy tay kéo Đậu Đậu lại, mặt tối đen hỏi “Em muốn chạy đi đâu!”

Đậu Đậu che mặt hét lớn “Anh nhận nhầm người rồi!”

Lý Minh Triết tức giận hơn nữa, kéo người ném vào trong xe, đang chuẩn bị giáo huấn cho cô một trận, nhưng không ngờ Đậu Đậu lại run run rẩy rẩy nói một câu “Không phải em cố ý muốn... dù đồ anh đâu... anh bỏ qua cho em có được không...”

Lửa giận bùng bùng của Lý Minh Triết đột nhiên vì câu nói đó đã giảm đi không ít.

Vẫn cho rằng là do cô ấy xấu hổ, hoặc là tức giận với mình vì mình đã cưỡng ép trong lúc cô ấy không tỉnh táo, thật không ngờ rằng cô ấy lại lo lắng mình trách giận cô ấy, trong cái bộ óc của cô gái đáng chết này không biết chứa cái gì chứ, không dám đối diện với tình cảm, hễ cái là lại chạy trốn, đối đãi với tất cả những người theo đuổi cô ấy đều chạy trốn như vậy, đến khi đã phát sinh quan hệ rồi cũng vẫn thích chạy trốn như vậy.

Thật khiến người ta tức quá đi mất!

Lý Minh Triết nào đã từng phải chịu chuyện gì nhục nhã đáng xấu hổ thế này, nghĩ lại mình đã sống hơn hai mươi năm, phụ nữ bên cạnh đánh nhau mẽ đầu chỉ để mình nhìn họ nhiều hơn một cái, nhưng cô gái đáng chết này sau khi đã ăn sạch mình rồi (này!), lại bỏ chạy chẳng lưu lại chút tình nào, thật đúng là không có nhân tính, thật đúng là không có trách nhiệm!

Lý Minh Triết tức giận hằm hằm, mắt lộ ra vẻ hung hãn.

Đậu Đậu sợ đến mức co rúm trong xe, anh ấy giữ thân trong sạch như vậy, Minh Triết giữ thân thể mình trong sạch suốt 28 năm nay, giờ đã bị mình phá rồi, anh ấy chắc chắn rất tức giận, nhìn cái bộ mặt kia, sắp hô phong hoán vũ rồi, oa oa, anh ấy chắc không tức giận quá mà đem giết mình đi để giết khẩu chứ... (Đậu, người đàn ông của cô không phải xã hội đen)

Càng nghĩ càng sợ, Đậu Đậu dường như muốn đập cửa mà chạy.

Đáng tiếc, Lý Minh Triết đã khóa cửa rồi, cửa xe không mở được ra, Lý Minh Triết sống nhiều năm như vậy chưa từng tức giận đến mức như thế này, tâm ý của mình bị người ta xem thường như thế này, cơ thể của mình bị người ta chà đạp như thế này (quả nhiên không cần mặt mũi là truyền thống của Lý gia) nếu như Đậu Đậu là con trai, Lý Minh Triết tuyệt đối chẳng thèm để ý đến hình tượng mà đập cho một trận, nhưng cô ấy lại là phụ nữ, lại còn là cô gái bé nhỏ vừa mới trải qua cả một đêm đau đớn kịch liệt, là người vợ mà mình yêu đến mức khôn cùng, lại hận đến mức phát cuồng!

Lý Minh Triết trừng mắt nhìn cô mấy cái, lái xe như bay.

Lái xe như bay trên đường cao tốc mất hai tiếng mới quay lại được thành phố, cả đoạn đường mặt Lý Minh Triết cứ như sắp biến thành núi trắng vậy, Đậu Đậu co rúm ngồi một bên không cả dám thở mạnh, nếu như

anh ấy tức giận đem nhốt mình lại, mỗi ngày đều đến ngược đãi, dùng roi đánh gì đó, rồi dạy ~ dỗ... oa oa... làm thế nào đây, oa... (Đậu, cô xem quá nhiều đĩa rồi đó)

Về đến biệt thự, Lý Minh Triết nhảy ra khỏi xe chạy vào bên trong, một phút sau lại chạy ra, trên gương mặt lạnh băng bằng đường như có chút vui vẻ.

Đậu Đậu lắc đầu.

Lý Minh Triết lại lái xe đi, vừa lái xe nhanh như bay vừa gọi điện “Bảo bọm họ tan làm muộn một chút, tôi có việc gấp, ừ, ừ, hai mươi phút nữa sẽ đến.”

Đậu Đậu tiếp tục lắc đầu, lẽ nào anh ấy quên không mang tiền mua đồ dùng để dạy ~ dỗ?

Cả đoạn đường lái xe như điên.

Đợi đến nơi rồi, mặt Đậu Đậu lập tức tối đen, chẳng bằng cứ đi mua đồ dùng dạy ~ dỗ đi, mấy chữ treo trước cửa lù lù kia làm mất Đậu Đậu hoa hết cả lên ‘phòng dân chính XX’!

Lý Minh Triết lấy hành lý của Đậu Đậu móc ra sổ hộ khẩu và chứng minh thư, rồi kéo người đi vào trong.

Đậu Đậu ôm chặt cửa xe không chịu đi “Oa oa... em không muốn...”

Lý Minh Triết chẳng thèm để ý đến cô, hừm, anh cho em chạy, vốn dĩ muốn làm một buổi cầu hôn hoành tráng, với hoa tươi rượu ngon gì đó, bây giờ xem ra, đối phó với người đầu óc không bình thường như cô gái này, cần phải thực tế một chút!

Đậu Đậu bị kéo mấy lần rồi cũng bị kéo vào, trong lòng lo lắng nước mắt rơi ra “Em... em không muốn kết hôn...”

Lý Minh Triết quay đầu, tức giận nhìn cô “Em đã có quan hệ với anh rồi, không kết hôn thì làm gì!”

Đậu Đậu quệt nước mũi “... Không cần vội... anh không nói em không nói... sẽ chẳng ai biết cả... anh cứ là trai tơ của anh...”

Lý Minh Triết:... ! ! (em là đang muốn lấy kĩ thuật của anh ra để làm trò cười phải không?!)

Lý Minh Triết nghiêng răng kèn kẹt kéo người vào bên trong “Không được, em đã là người của anh rồi.”

Đậu Đậu nói “Không sao cả... em... em cứ coi như bị coi như bị chó cắn một miếng thôi...”

Lý Minh Triết:... ! !

Chính vì câu nói này, chuyện kết hôn lần này không thể không tiến hành được! ! !

Nhân viên trong phòng Dân Chính đang tăng ca ngồi há hốc mồm miệng ngây ra nhìn một người đàn ông đang tức giận dùng dùi kéo một cô gái đang khóc thút thút đi vào, người đàn ông hét lớn tức giận hôm nay nhất định phải làm xong thủ tục đăng kí kết hôn, buổi tối sẽ cầu hôn sau, cô gái thì khóc hu hu, nói ‘không muốn, em sai rồi vẫn không được sao...’

Nhân viên ở đó:... (hình như lời thoại của hai người này ngược rồi)

Bởi vì Lý Minh Triết đã cho người đi sắp xếp trước, nên trình tự được giản lược đi rất nhiều, đưa sổ hộ khẩu chụp ảnh nộp tiền, một quyển sổ hồng đã được trao đến tay, ảnh chụp chung của hai người trông méo mó biến dạng vô cùng, một người thì gian xảo cười đến ngoác cả miệng ra, một người thì mắt đỏ hoe miệng trề xuống trông tương tự là đau khổ, chỉ có vân tay của hai người in trên vị trí giành cho vợ chồng là rõ ràng.

Lý Minh Triết:... (Hừm, hừm, vợ, em có chạy đến tận chân trời thì vẫn là vợ của anh)

Đậu Đậu:... (Chết rồi, trời sắp rồi)

Lý Minh Triết kéo cô gái đang ngẩn ra đi ra ngoài cười với nhân viên ở đó “Cảm ơn mọi người, sau này sẽ mời mọi người uống rượu mừng.”

Nhân viên:... (Kéo đi đi, chúng tôi chỉ hi vọng ngày mai hai người sẽ không đến làm thủ tục li hôn)

Lý Minh Triết:... (Nếu như cô ấy dám li hôn, tôi sẽ nhốt cô ấy ở nhà, đãi ngộ cô ấy như với con Đái)

Đậu Đậu:... (Vừa rồi ai mới nói em không có nhân tính?!)

Lý Minh Triết lại kéo Đậu Đậu đến tiệm trang sức, trước tiên để cho Đậu Đậu lựa chọn, nhưng Đậu Đậu chỉ giữ thái độ không chịu hợp tác, Lý Minh Triết bực mình, chỉ vào tủ kính “Lấy chiếc nhẫn to nhất ra đây, còn lấy luôn cả dây chuyền hoa tai vòng tay tất cả mang tất ra đây.”

Đậu Đậu:... (Ồ giàu xồm...)

Lý Minh Triết:... (Bây giờ em hối hận thì muộn rồi, em đã hoàn toàn là vợ anh rồi)

Cuối cùng, Đậu Đậu đeo một đồng hồ quý giá trên người đi ra, Lý Minh Triết xoa xoa cằm, đi đến bẹo bẹo má Đậu Đậu vui vẻ cười nói “Ừm, người đẹp vì lụa, vừa rồi em còn như mới chạy ra từ vùng đất hoang, bây giờ đã trở thành một quý phu nhân rồi.”

Đậu Đậu:... (Hóa ra độc mồm độc miệng cũng là bệnh di truyền của nhà họ Lý)

Lý Minh Triết kéo Đậu Đậu đi đặt khách sạn, mua hoa tươi, gọi mấy người bạn thân thiết đến, còn có người có người bạn tâm phúc tên Đình Hải, còn có Điền Tĩnh, nói tối nay mời bọn họ uống rượu mừng đăng ký, ngày mai sẽ tổ chức hôn lễ.

Người được thông báo đều kinh ngạc khác thường, há hốc miệng kinh ngạc “Cậu kết hôn rồi, cùng ai?”

“Hùng Đậu Đậu, các cậu phải gọi là chị dâu.”

“... Cậu lại cướp vị hôn phu của Châu Long Phát!”

“...”

Lý Tiểu Lỗi luôn bám sát phía sau xe của Lý Minh Triết, đáng tiếc là Lý Minh Triết vui vẻ kích động quá nên không phát hiện ra, Lý Tiểu Lỗi nhìn trừng trừng hai người đi vào phòng dân chính, cảm quyền sở đỏ nhò đi ra, đành phải ủ rũ gọi điện về bên kia.

“Alo, ông nội, cháu thất bại rồi, bọn họ đã đăng kí rồi.”

49. Chương 49

CHƯƠNG 49: MÀN CẦU HÔN LÃNG MẠN, VỪA BẮT ĐẠO, CÒN QUÁI DỊ

Những chuyên gia thiết kế tạo hình được Lý Minh Triết gọi đến cả đoàn vây quanh Đậu Đậu đến ba tiếng đồng hồ, Đậu Đậu đi đôi giày cao gót trắng có quai buộc những bước cẩn trọng đi ra ngoài, mặc một chiếc váy dạ hội được thiết kế đặc biệt cho mình hở phần vai vào ngực, chiếc váy trắng như tuyết này có hơn 30 tầng được nhập khẩu từ Pháp, mặc trên người cô càng tôn thêm vẻ diễm lệ, vừa mềm mại vừa đáng yêu, nhẹ nhàng thoát tục, đẹp như trong mơ.

Mái tóc dài thì được búi đơn giản, trên tóc còn được gắn một chiếc vương miện pha lê được thiết kế tinh xảo, đôi bông tai lấp lánh cũng rất đẹp mắt, trên chiếc cổ đẹp đẽ của cô là sợi dây chuyền đá, những viên đá quý được kết lại với nhau rất đẹp mắt, ở chính giữa là một viên đá hình quả lê lớn, ánh sáng thuần khiết phát ra từ nó như muốn làm lóa mắt người khác.

Đậu Đậu được trang điểm nhẹ nhàng, hơi cúi đầu đi từ phòng nghỉ ra dưới sự dẫn dắt của Lý Minh Triết.

Hai phút trước.

Lý Minh Triết đứng ở trước cửa, hai tay dút vào trong túi của bộ lễ phục, mắt kiên nhẫn thúc giục cô gái đang ngồi ỳ ra trên sofa không chịu đứng dậy “Chết sớm hay chết muộn đều giống nhau cả, chẳng qua chỉ là gặp mấy người bạn thôi mà.”

Đậu Đậu cúi đầu, vùi đầu vào cái váy tầng trong tay, đeo chiếc vòng tay màu trắng quý giá, vịn thật chặt “... Không muốn.”

Lý Minh Triết đưa tay vổ vổ vào tóc, giọng rất thấp “Được được, chuyện hôm nay là anh không đúng, không có thời gian để hỏi ý kiến của em, em muốn như thế nào mới không tức giận nữa.”

Đậu Đậu nghĩ ngẫm, lắc đầu.

Cả đời này Lý Minh Triết chưa từng gặp chuyện nào đau đầu như thế này, rõ ràng là một viên kim cương quý giá, khí thế hiên ngang được các cô gái sùng bái theo đuổi, bây giờ lại phải lo lắng bồn chồn về một chút tâm tư của cô gái này.

“Là không muốn kết hôn với anh, hay là không muốn ra ngoài?”

Đậu Đậu ần ần vào trước ngực, thỏ thẻ nói “Em... vẫn chưa chuẩn bị xong.”

Đã đến lúc nào rồi, Lý Minh Triết muốn nhảy dựng lên “Là chưa chuẩn bị xong việc kết hôn với anh, hay là chưa chuẩn bị xong để đi ra ngoài?”

Đậu Đậu lại không nói gì.

Lý Minh Triết đi lại vòng quanh, tổng giám đốc lúc nào cũng bình tĩnh thông minh nay biến thành một con sư tử buồn phiền trong phòng nghĩ “Nếu như em lo lắng ra ngoài không biết nói gì, vậy thì không cần căng thẳng, tất cả sẽ do anh phụ trách, chỉ cần em ra ngoài là được rồi, nếu là chuyện kết hôn, Hùng Đậu Đậu, em không có lựa chọn nữa rồi, em đã là Lý phu nhân rồi, cứ coi như em chưa chuẩn bị tinh thần chưa sẵn sàng tâm lý gì đó, em vẫn phải tiếp nhận sự thật này.”

Đậu Đậu bĩu môi ra.

Đối với các việc trong kinh doanh Lý Minh Triết không có gì anh không biết, duy chỉ có với việc liên quan đến phụ nữ phức tạp này thì chẳng hiểu gì cả, không tìm được chỗ xen vào, lại không thể mắng cô, lo lắng đến mức toát cả mồ hôi “Em đừng khóc, nhất định không được khóc, hôm nay dù gì cũng là ngày đầu tiên hai chúng ta kết hôn, em nên là cô dâu đẹp nhất, khóc rồi sẽ không đẹp đâu.”

Buổi sáng ngủ dậy phát hiện ra mình đã trở thành phụ nữ, sau đó thì bỏ trốn, buổi chiều thì bị người đàn ông phần nộ bắt lại, bắt đi đăng kí, sau đó thì mua đồ trang sức và nhẫn cưới, làm tóc chọn lễ phục trang điểm thành một cô dâu sắp tham dự yến tiệc, chỉ trong vòng một ngày, đừng nói là một đóng chuyện động trời như vậy, chỉ cần xảy ra một chuyện thôi, cũng đã đủ khiến cho Đậu Đậu lúc nào cũng thích trốn trong vỏ ốc của mình ăn đủ rồi.

Cho nên, Đậu Đậu bây giờ còn đang trong trạng thái rất hoang mang, hỗn loạn.

Cô dâu mới, vợ, hôn lễ, kết hôn, dường như đều là những từ ngữ rất xa vời, sao thoát một cái đều đến bên tai mình vậy?!

Đậu Đậu ngẩng mạnh đầu, chớp chớp mắt.

Lý Minh Triết chỉ coi như Đậu Đậu đã đồng ý rồi, chẳng nói lời nào cầm tay cô đặt vào eo của mình, mở cửa rồi đi ra ngoài, âm nhạc vang lên, Lý Minh Triết mỉm cười, cùng với cô dâu nhỏ e thẹn của mình xuất hiện trước mặt mọi người.

Do quyết định đột ngột, nên người được mời đến không nhiều lắm, chỉ ngồi trong sáu chiếc bàn, đại bộ phận là bạn của Lý Minh Triết.

Đậu Đậu thế nào cũng chẳng dám nhìn, cũng không dám ngẩng đầu, chỉ nhìn chăm chăm xuống đôi giày cao gót dưới chân của mình, trong lòng không ngừng thầm nói ‘Trời ơi! Trời ơi!, tại sao người khác kết hôn được chuẩn bị đến mấy tháng, còn mình kết hôn chỉ trong một ngày, ai đã nhấn nút tăng tốc độ vậy...’

Lý Minh Triết đưa Đậu Đậu ra ngoài, nói vài câu đơn giản rồi đưa đậu đến chỗ ngồi, còn mình thì cầm cốc rượu đi kính rượu khách mời, Điền Tinh ần chặt Đậu Đậu xuống chỗ ngồi, Lý Minh Triết đặc biệt sắp xếp như vậy, vì lo lắng cô ngồi một mình cô đơn.

Điền Tinh lên trên bóp lấy cổ Đậu Đậu, cắn răng cắn lợi “Được đó Đậu Đậu đáng chết nhà cậu, chẳng nói tiếng nào đã kết hôn rồi! !”

Đậu Đậu nhăn mặt khóc lóc nói “Tĩnh... mình không chạy được rồi...”

Khách mời trên bàn:...! !

Diễn Tịch hạ giọng hỏi “Chuyện gì vậy, người như Lý Minh Triết làm sao có thể đem chuyện hôn nhân ra làm trò đùa? Có phải là cậu đã hại người ta rồi?”

Đậu Đậu thổ huyết, khó khăn gật gật đầu.

Diễn Tịch:... (Hừm, mình sớm đã biết là cậu sẽ ra tay cưỡng ép ức hiếp trai tơ trước mà, anh ta mới là người bị hại!)

Các khách mời... (Nhìn không ra, người mạnh mẽ như Lý tổng giám đốc kia cũng có một mặt bị ép...)

Đậu Đậu:... (Nhưng mà, người đau eo là mình mà...)

Diễn Tịch xông đến, mặt hóng hớt hỏi “Cậu... làm như thế nào vậy?”

Đầu của Đậu Đậu càng cúi thấp hơn, ấp ập úng úng nói “Mình... mình... uống nhiều quá...”

Sau khi uống rượu làm chuyện thất đức?! Khách mời đều ồ lên.

Diễn Tịch hiểu ra, vỗ vỗ vào vai Đậu Đậu với đầy vẻ thâm ý “Mình biết rồi, Đậu Đậu à, làm khá đó, năm chai bia liền chiếm được một con rùa vàng, lần sau mà cho cậu uống năm trai rượu, xem ra cậu còn câu được cả hải long vương cũng nên.”

Đậu Đậu:... (Lần này mình đã chịu đủ rồi)

Lý Minh Triết mời khách xong quay trở lại chỗ ngồi ăn cơm, Đậu Đậu cúi thấp đầu, thần thờ hồn vía như trên mây cắt miếng hải sâm trong bát, Lý Minh Triết nhìn thấy, liền lấy miếng hải sâm đã cắt xong của mình chuyển sang, Đậu Đậu hơi bất ngờ cúi đầu nhìn những miếng hải sâm đã được cắt thành miếng nhỏ “... Sao?”

Lý Minh Triết bưng đĩa của Đậu Đậu, dùng dao cắt những miếng hải sâm béo ngậy thành từng miếng nhỏ rồi chuyển qua, mặt không nhìn rõ là đang cảm thấy gì, rất là bình lặng “Ăn nhiều chút đi.”

Đậu Đậu nhìn hai phần hải sâm đã được cắt, trong lòng khê dâng lên cảm giác cảm động.

Lý Minh Triết lại nói thêm một câu “Hôm qua thực sự vất vả rồi, bổ sung một chút.”

Đậu Đậu:... (Này!)

Diễn Tịch và khách mời: Ồ ~ ~ tối qua đã đại chiến, chẳng trách thần sắc hai người lại kém thế này, mệt đến...

Kỳ thực thì cũng không phải là mệt, sắc mặt của Lý Minh Triết không tốt là do người nào đó cứ làm rối tinh lên, từ sáng đến giờ chưa có lúc nào sắc mặt tốt cả, rõ ràng là ngày đầu tiên kết hôn, là làm cho mình ôm đầy bụng tức giận.

Sắc mặt Đậu Đậu không tốt thứ nhất là do hôm qua mệt quá, thứ hai là do lạnh.

Hôm qua còn bị anh ấy chỉ vào mũi mắng chửi đuổi đi, hôm nay đã đột nhiên thành chồng của mình, hôm qua mình còn là cô nữ sinh nhỏ ngốc nghếch chẳng biết gì, hôm nay mình đã thành người phụ nữ của anh ấy, theo như Lý Minh Triết nói, anh ấy chuẩn bị đại tiệc ba ngày bắt đầu từ ngày mai, khách mời trên nghìn người, chi phí trên nghìn vạn, váy cô dâu đặt hơn 20 bộ, còn đều là hàng cao cấp, mỗi bộ đều hơn vạn tệ, do thời gian gấp gáp nên không kịp đặt làm, chỉ có thể vận chuyển mấy chiếc hiện có về bằng đường hàng không để lựa chọn, bạn nói xem người từ trước đến nay chưa từng thấy qua mặt phố như tiểu Đậu tử làm sao có thể tiếp nhận được?!

Dần dần độn độn ăn xong bữa cơm, Lý Minh Triết đưa Đậu Đậu quay về biệt thự.

Đường buổi đêm không dễ đi, xe đi rất là chậm, Đậu Đậu vẫn mặc bộ lễ phục màu trắng, chỉ có điều trên vai được khoác thêm chiếc áo choàng lông Hồ Ly trắng, những sợi lông trắng mềm mại càng làm tôn thêm vẻ đáng yêu trên khuôn mặt cô.

“Hôm nay em... thật đẹp.”

Người đàn ông đang lái xe đột nhiên nói ra câu này, Đậu Đậu ngậy ra một lát, quay mặt nhìn anh.

Tay Lý Minh Triết nắm lại đặt trên miệng, ngượng ngùng ho một tiếng “Anh nói... trang phục của em thật đẹp.”

Đậu Đậu cắn môi quay đầu chẳng thèm để ý đến anh.

Lý Minh Triết cố ý lái xe thật chậm, ngón tay đặt trên vô lăng căng thẳng đến mức lăm rất chặt “Chuyện bên phòng nhân sự anh đã nói với họ rồi, việc thôi việc coi như chưa xảy ra, lúc nào em cũng có thể đến công ty làm việc được, nếu như không muốn đi làm thì ở nhà cũng được, anh nuôi em.”

“Ồ, cảm ơn.”

Lý Minh Triết trừng mắt nhìn Đậu Đậu, nhìn thấy cô đang cúi thấp đầu thì nghiêng răng kèn kẹt.

Đậu Đậu, đây là thái độ của em đối với ông xã mình sao?!

Đậu Đậu cứ cúi thấp đầu chẳng nói gì, ngón tay đan vào nhau cho thấy cô đang căng thẳng đến tột cùng, kết hôn rồi, ông xã là cấp trên, còn là thái tử gia Lý Minh Triết độc nhất vô nhị, tuy có một chút thích anh ấy, không gặp anh ấy có chút nhớ, nhìn thấy anh ấy tức giận thấy rất đau lòng, nhưng hoàn toàn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, giống như là vẫn chưa bắt đầu yêu đương thì đã sống chung với nhau rồi.

Lý Minh Triết hít thở sâu mấy cái, từ từ lái xe ra bờ biển.

“Xuống xe.”

Đậu Đậu kéo cửa kính xe nhìn thấy bên ngoài là một bờ biển dài tối om om, trên bãi biển không một bóng người, chỉ có mấy ngọn đèn chiếu lớn, những con sóng lớn đen ngòm vỗ ò ọp đập vào đám đá đen trên bờ, phát ra âm thanh đĩnh tai nhức óc, không khí mang theo chút vị tanh thối trào vào bờ.

Đến đây làm gì chứ?

Lý Minh Triết chạy đến cốp sau xe một lúc lâu, ôm mấy chiếc hộp to, đi được mấy bước thì dừng lại, quay người lại nói với Đậu Đậu “Em đợi chút nhé, ngoài này lạnh lắm.”

Gió biển rất lớn, Lý Minh Triết chỉ mặc mỗi bộ âu phục mỏng cảm thấy hơi lạnh, nhìn thấy chân Đậu Đậu chỉ đi mỗi chiếc tất lụa, nghĩ chắc chắn cô càng lạnh hơn, thôi thì làm nhanh cho xong rồi quay về, không thì lại bệnh mất.

Lý Minh Triết vội làm đầu toát đầy mồ hôi, Đậu Đậu ngồi trong xe không rõ anh ấy đang cầm trên bờ biển những... cây gì?!

Cầm mấy trăm cây xong, Lý Minh Triết lại cầm một sợi xanh xuất hiện, ấn cây gậy đó lên trên, nửa tiếng đồng hồ, một rừng cây gậy đã được cắm khắp một khoảng lớn trên bờ biển, Lý Minh Triết chạy lại, trán lấm tấm những giọt mồ hôi, đập đập vào cửa xe “Xuống xe đi.”

Đậu Đậu ôm lấy váy, cẩn thận trèo ra khỏi xe.

Lý Minh Triết kéo tay cô đi ra bên ngoài đến một chỗ cao, đi được một lát thì dừng lại, Lý Minh Triết quỳ xuống, ấn vào sợi dây trong tay, đầu của những cây pháo hoa cắm trên mặt đất được châm lửa, một đường lửa chạy dài khắp bờ biển tối đen.

Đột nhiên, ‘bụp bụp bụp’, một khoảng pháo hoa sáng rực lên.

Rừng cây gậy đó lại là pháo hoa, những đám pháo hoa đầy màu sắc liên tiếp bay lên, Đậu Đậu bịt tai há hốc miệng, thật khó tin được khi nhìn vào rừng pháo hoa đang phụt lên sáng rực cả một vùng trời, sau khi những luồng pháo hoa phụt lên, tạo thành những giọt mưa ánh sáng màu vàng rơi xuống, cái trước rơi xuống thì cái sau bay lên, mưa ánh sáng tiếp tục rơi xuống.

Rực rỡ, lóa mắt, sững sờ.

Mười phút sau, đầu những cây pháo này cũng cháy hết, những cây gậy cắm dưới cát vẫn lấp lóa phụt sáng.

Nhìn thật kĩ, lại là hình trái tim.

Lý Minh Triết nhìn vào khuôn mặt kinh ngạc của Đậu Đậu, lấy một bông hoa hồng từ sau lưng ra, cắn cắn rằng quỳ xuống “Đậu Đậu, em đồng ý gả cho anh không?”

Đậu Đậu mở trừng mắt, nhìn người đàn ông đẹp trai đang quỳ dưới đất.

Anh ấy là Lý Minh Triết, là người thừa kế của tập đoàn Lý thị, người nắm trong tay quyền hô phong hoán vũ, vậy mà lúc này đây lại đang cầu hôn mình dưới một đêm trăng thanh gió mát, trên một bờ biển không có người qua lại?!

Thực sự... quá kinh ngạc.

Lý Minh Triết đợi rất lâu cũng không thấy cô ấy nói đồng ý, nhần nhần mày lại, đưa tay ra cầm lấy tay của cô, lấy chiếc nhẫn đang đeo trên tay cô ra “Hùng Đậu Đậu, em buộc phải gả cho anh, pháp luật là không thể vi phạm được.”

Nói xong, lại đeo chiếc nhẫn vào rất có bài có bản.

Đậu Đậu:...! ! !

Lý Minh Triết đứng lên, phui phui cát trên đầu gối, kéo người dắt vào trong xe, lăm lăm trong miệng “Sao mà một chút cũng chẳng cảm động thế, theo lý thuyết thì em phải ngất đi, nước mắt tràn trề chứ...”

Đậu Đậu:...

Lý Minh Triết đi đến trước xe, đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay người kéo Đậu Đậu ép lên trên xe “Đúng rồi, anh quên không hôn em rồi.”

Đậu Đậu mở to mắt, kinh ngạc sờ hã đến mức mở to mắt trừng trừng nhìn Lý Minh Triết đang áp sát đến.

“Thôi đi, nhìn biểu hiện của em như thế này chẳng còn* *’

Mở mắt to như vậy, làm sao mà hôn được chứ?!

Lý Minh Triết mặt mũi ửng rớt rời khỏi Đậu Đậu, đi sang bên kia chuẩn bị lái xe, nhưng không ngờ vừa mới mở cửa xe thì bị người sau lưng kéo lại, quay đầu nhìn, Đậu Đậu không biết là đang căng thẳng hơn anh lúc vừa rồi bao nhiêu lần nữa đứng trước mặt anh, Lý Minh Triết hỏi “Làm gì vậy, mau lên xe đi, lạnh chết đi được... wu?!”

Trong lớp cát vàng, một đôi chân bé nhỏ đang gồng sức kiễng lên.

Đậu Đậu cưỡng hôn ông xã của mình xong, chân tay luống cuống chạy vào trong xe, cúi thấp đầu mặt còn đỏ hơn chiếc váy hồng mấy lần, Lý Minh Triết thì đứng ngậy ra ở bên ngoài xe mấy phút rồi mới vào trong xe, mặt cũng hơi hồng, ho khan mấy cái “... Lần đầu tiên em hôn anh.”

Đậu Đậu che mặt dựa sát cửa xe.

Mặt Lý Minh Triết càng hồng hơn “Em... thực ra là rất yêu anh.”

Đậu Đậu sắp làm rơi cả cửa xe ra rồi.

Lý Minh Triết đột nhiên dùng lực ôm cô vào lòng, thở hồng hộc “Bà xã, hay là chúng mình... ” (Đánh dã chiến nhé!)

Đậu Đậu nhỏ tiếng chen ngang “... Nhịn một ngày được không, vẫn còn đau một chút...”

Lý Minh Triết nuốt nước bọt ực ực, dịu dàng hôn lên vành tai đỏ ửng vì xấu hổ của cô “Được, chúng ta về nhà đi ngủ.”

Đậu Đậu ngược mắt nhìn anh.

Lý Minh Triết rất ngượng ngùng, nói giọng thô lỗ “Ngủ một cách đơn thuần.”

Đậu Đậu nhe răng cười.

Lý Minh Triết tức giận bắt lấy Đậu Đậu hôn thật mạnh, rồi thô lỗ nói “Không cho phép em cười ông xã mình.”

Đậu Đậu che miệng, tiếp tục cười.

Lý Minh Triết hết cách, vò vò tóc, khởi động cho xe chạy về biệt thự, trên đường, Đậu Đậu nhìn trộm anh 45 lần, chỉnh sửa y phục 18 lần, dường như rất phiền não về bộ trang phục thấp ngực này, thật đáng yêu.

Lý tổng giám đốc toàn thân nóng ran, trái tim nhột nhột rất khó chịu, cố gắng hết sức trấn áp ngọn lửa dục vọng, chút xíu nữa thì lái xe lao xuống cống.

Đến nhà rồi, Lý Tiểu Lỗi đang chơi điện tử trong thư phòng, bận đến mức chẳng buồn chào hỏi, Lý Vũ Hiên vẫn như cũ chẳng thèm về nhà, xem ra mấy ngày nay đều ở trong quán rượu rồi, Lý Minh Triết kéo Đậu Đậu vào phòng mình, Đậu Đậu ngập ngừng một chút, Lý Minh Triết liền dùng sức kéo người vào “Đã kết hôn rồi, lẽ nào em lại muốn ở riêng?”

Ai đó mặt đã đỏ như cà chua.

Chân tay luống cuống cho chó ăn đi tắm rửa, rồi hai người nằm trên giường nói chuyện.

“Mấy ngày nữa thì sửa lại phòng, rồi đuổi hai tên phá đám kia ra ngoài, chó cũng đuổi đi luôn.”

“Đừng vứt con Đá đi.”

“... Được, chó có thể giữ lại, nhưng người buộc phải đuổi đi.”

“Tay của anh...” (Tại sao lại đặt trên ngực em chứ)

“Tiện tay đặt chút thôi mà, tối hôm nay chúng ta ngủ một cách đơn thuần, có chuyện gì thì ngày mai sẽ làm.” (Hôm nay tạm tha cho em, ngày mai... hừm hừm!)

“...”

Nhưng mà, hôn lễ của ngày hôm sau không được tổ chức như dự kiến, kéo dài thời hạn rồi, Lý Minh Triết đột nhiên bị Lý lão gia gọi đi, buổi sáng Đậu Đậu ngủ dậy phát hiện không thấy người đâu, gọi điện thoại thì ngoài vùng phủ sóng, chỉ có một trang giấy viết mấy chữ rõ ràng đặt trên mặt bàn đầu giường:

“Ngoan ngoãn đợi anh về, không cho phép đi một mình với người đàn ông khác, chú ý: cả chó cũng không được, chú ý nữa: không cho phép uống rượu.”

50. Chương 50

CHƯƠNG 50: NHỮNG MÓNG VUỐT ĐEN TỐI ĐẲNG SAU

Trong ấn tượng của Đậu Đậu, Lý Minh Triết là một người đàn ông thông minh bình tĩnh, một người lãnh đạo có khí thái phi phạm, trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó anh, tuy anh thường xuyên phải tăng ca thâu đêm rất vất vả, cũng phải nỗ lực chuẩn bị trước các công việc, nhưng cuối cùng khi thắng lợi sắp đến, anh vẫn luôn giữ vẻ cười tự nhiên điềm đạm, dường như tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay vậy.

Đậu Đậu cho rằng, với năng lực siêu tuyệt của anh ấy thì không đến mấy ngày là anh ấy sẽ trở về.

Nhưng mà, một tuần đã qua đi, vẫn bất vô âm tín.

Điện thoại thì chẳng lúc nào liên lạc được, cũng chẳng có bất kì tin tức nào được truyền đến, chẳng có ai biết bây giờ anh ấy đang ở đâu, cũng chẳng rõ tại sao đến bây giờ anh vẫn chưa quay lại.

Đậu Đậu quanh quẩn trong nhà ngoài việc nấu cơm và cho chó ăn, thì chính là đợi anh.

Phía bên công ty thì sớm đã loạn tung cả lên, tổng giám đốc mất tích không thấy tăm hơi, Lý Vũ Hiên cả ngày vùi đầu trong quán rượu bị lôi về, và được giao lệnh gấp, Lão gia nhà họ Lý đặc biệt giao cho anh

chức phó tổng giám đốc, khi tổng giám đốc không có mặt thì thay thế vị trí của tổng giám đốc giải quyết các công việc của công ty, có quyền giải quyết công việc như tổng giám đốc.

Lý Vũ Hiền vốn dĩ chẳng muốn làm các công việc thay cho Lý Minh Triết, ở lại quán rượu Hoa Thiên còn thoải mái hơn làm lãnh đạo rất nhiều, nhưng chẳng biết Lý lão gia nói gì mà Lý Vũ Hiền đã vội chạy ngay đến công ty rồi gia sức làm việc bán mạng cho công việc.

Ngày đầu tiên đi làm, Lý Vũ Hiền bảo phòng nhân sự gọi điện cho Đậu Đậu, mời cô quay lại công ty làm việc, nói gì là người khác không quen với công việc thư kí của tổng giám đốc, đến lịch trình công việc cũng chẳng biết sắp xếp, Đậu Đậu suy nghĩ rất lâu, rồi vẫn từ chối, bây giờ đang trong lúc nước sôi lửa bỏng, chỗ bên kia không biết Châu Long Phát có còn đang tức giận nữa không, tốt nhất vẫn lên tránh đi thì an toàn hơn.

“Đậu Đậu, em đến giúp anh được không, anh mệt quá.”

Lý Vũ Hiền lại gọi điện lại cho Đậu Đậu, giọng nói có vẻ mệt mỏi và khản đặc, anh ấy đã ở công ty tăng ca thâu đêm hai ngày liền rồi, công việc của công ty rất là nhiều và quan trọng, hơn thế nữa người điều hành ở phía trên càng không thể để xảy ra bất kì sai sót nào, Lý Vũ Hiền mới tiếp xúc với những công việc mang tính quyết định ngày đã thấy loạn hết cả lên lại còn căng thẳng đến mức tê dại cả đầu óc.

Đậu Đậu cầm chặt điện thoại, tay khác cầm thìa khuấy khuấy trong nồi “Hồ Ly... một lát nữa em sẽ mang cơm đến cho anh...”

Lý Vũ Hiền thở phì phì nói “Không phải là em có lỗi với anh ta, mà là anh ta có lỗi với em, anh ta là một người đàn ông đã ba chục tuổi đầu rồi và còn sắp đặt bày kế với một cô gái, thật là đáng mất mặt, Đậu Đậu, anh mà là em thì đã đập cho anh ta một trận rồi!”

Đậu Đậu cho thêm chút muối vào nồi, mùi cháo cá thơm nồng bay lên, đổi đề tài “Hồ Ly, xương sườn anh thích sườn hầm hay xào chua ngọt?”

“Ừ... xương hầm đi, mang thêm nhiều đường một chút, café trong công ty khó uống quá, đắng chết đi được.”

“Ồ, em sẽ pha trà chanh cho anh.”

“Được đó Đậu Đậu, đến nhanh chút đi, anh đói chết đi được rồi đây này.”

Gần đến trưa, Lý Vũ Hiền phái thư kí tạm thời lái xe đến đón Đậu Đậu, Đậu Đậu nhấc mấy cái hộp cơm tầng, bọc cẩn thận lại để giữ nhiệt rồi đặt vào trong xe, thư kí giúp cô cầm hộp cơm, cười cười có ý xin lỗi “Hùng tiểu thư, âu phục để phó tổng giám đốc mặc tham dự bữa tiệc dành cho các thương gia vào ngày mai, tôi không biết nên chọn bộ nào.”

Đậu Đậu nghĩ một lát “Ừ, mặc bộ nào nghiêm túc một chút là được, đến tiệm mà trước đây tổng giám đốc đặt âu phục chọn là được rồi.”

Viên thư kí nhăn mặt nghĩ rất lâu “Ngộ nhỡ không thích hợp thì làm thế nào?”

Đậu Đậu nói rất thành thật “Chỉ cần không phải là đồ Lý Vũ Hiền chọn, thì thông thường đều có thể mặc tham gia các hội nghị chính thức.”

Viên thư kí cười khan “He he, Hùng tiểu thư thật biết đùa.”

Đậu Đậu bổ sung thêm mấy câu “Tốt nhất là chuẩn bị thêm một bộ đặt ở trong xe, nếu như bị bẩn có thể thay luôn, như vậy sẽ khỏi thất lễ.”

Viên thư kí cười “Hùng tiểu thư nghĩ thật chu đáo.”

Đậu Đậu nghĩ trong lòng, có thể không chu đáo được sao, lúc đó cùng với Lý Minh Triết đáng chết đó tham dự tiệc rượu, cái con người đó vì đúng một chấm dầu sữa nhỏ dính trên tay áo là sống chết bắt mình phải chạy đến cửa hàng đổi một bộ trang phục khác, còn nổi giận mắng mình một trận.

Aizzaa, không biết bây giờ anh ấy thế nào rồi, cũng chẳng gọi điện về gì cả.

Đậu Đậu ôm mấy hộp cơm rồi thở dài, chuyện gì vậy nhỉ, nếu như nhà họ Lý không đồng ý, bây giờ chắc hẳn đã có hành động rồi, ép mình li hôn với Lý Minh Triết, hoặc là Lý Minh Triết bị ép phải li hôn với

mình, nhưng mọi chuyện im ắng đã một tuần rồi, người cũng chẳng thấy đâu, Điền Tĩnh đã gọi điện thoại đến mấy lần hỏi bao giờ thì tổ chức hôn lễ, chẳng biết trả lời thế nào cả, rắc rối quá.

Đến bãi đỗ xe của công ty, đúng lúc Lý Vũ Hiên đi ra từ thang máy, viên thư kí và lái xe rất có ý, đi đến chỗ rất xa đợi.

Lý Vũ Hiên nhảy lên xe, nói lỏng cà vạt ở cổ ra, hít một hơi rất mạnh “Đói chết đi được.”

Đậu Đậu lấy khăn tay từ trong túi ra “Này, lau mặt đi.”

Lý Vũ Hiên nhận lấy, lau lau mạnh lên mặt mấy cái, ngữ khí hung bạo chỉ lên nóc xe chữ to “Mẹ nó chứ loạn xì ngầu hết cả lên, cả văn kiện đều là số với má ông đây đâu có phải là nhà toán học đâu chứ, những số liệu thống kê thị trường đó có liên quan gì đến anh chứ, anh làm sao mà biết dự toán đầu tư thu lợi nhuận chứ! Cả đồng công việc đang chờ anh kí tên, được rồi, đợi đến lúc có sai sót lại bắt anh ra để bắn bỏ!”

Lý Vũ Hiên xỏ ra một hơi dài những ám ức, Đậu Đậu vỗ vỗ nhẹ nhàng vào tay anh, mở nắp mấy chiếc hộp giữ nhiệt ra, múc một bát cháo thơm phức đặt dưới mũi Hồ Ly, mùi cháo thơm nồng bay thẳng vào mũi Hồ Ly.

“Hồ Ly, ăn cơm thôi.”

Một câu nói dịu dàng, lập tức khiến cho Hồ Ly đang tức giận bừng bừng bình tĩnh lại, những lời mắng chửi kia cũng ngừng lại luôn, Lý Vũ Hiên cong cong mắt, đưa tay nón nóng đón lấy chiếc bát, tham lam hít một hơi rồi nói “Thật là thơm.”

Thử một miếng, mùi cá tươi ngon, đã rất hợp khẩu vị lại còn có nhiều chất dinh dưỡng.

Lý Vũ Hiên húp bát cháo nhìn Đậu Đậu đang cúi đầu, trong lòng buồn bã khác thường, nhưng lại cố cất giấu đi nỗi đau, nếu như người cùng cô ấy đăng kí là mình, mình tuyệt đối sẽ không bao giờ vứt bỏ cô ấy lại mình mình như vậy, cứ coi như đoạn tuyệt với nhà họ Lý, cũng sẽ nắm chặt tay cô ấy, ở bên cạnh cô ấy, chỉ ăn cơm do một mình cô ấy nấu.

Chỉ đáng tiếc là, trái tim của cô ấy trong lúc vô ý thức sớm đã trao cho người đàn ông khác.

Đau quá...

Lý Vũ Hiên giữ chặt tay vào chỗ trái tim mình.

Đậu Đậu phát hiện ra, quan tâm hỏi “Sao vậy, không khỏe chỗ nào à?”

Lý Minh Triết cố làm ra vẻ tự nhiên cười cười “Không sao, có thể là do mấy hôm nay mệt quá, trong lòng hơi khó chịu.”

Đậu Đậu càng thêm lo lắng “Hay là chiều nay về nhà nghỉ một chút nhé?”

“Không cần đâu.” Lý Vũ Hiên làm bộ mặt âu sầu đau khổ nói “buổi chiều có hội nghị quan trọng, phiền chết đi được, anh ngoài việc nghe hiểu tiếng Anh ra, nội dung là gì hoàn toàn không rõ, còn phải giả vờ là nghe hiểu, đây là những ngày tháng gì chứ!”

Lý Vũ Hiên phiền não vò vò tóc, chỉ hận là không thể kéo cái đuôi lên cắn cho mấy cái.

Đậu Đậu nghiêng đầu cười.

Bày cả đồng hộp cơm ra trước mặt Lý Vũ Hiên, món Hồ Ly thích ăn nhất là sườn hầm, canh nấm bí đao giải độc, rau tươi thanh đạm, còn có một cốc sinh tố hoa quả nhỏ, Lý Vũ Hiên thử qua hết một lượt, thích thú cười híp cả mắt, miệng nhét đầy thức ăn “Đậu Đậu, tay nghề của em càng ngày càng khá đó.”

Đậu Đậu miễn cưỡng cười, quay mặt ra ngoài cửa sổ, tâm trạng lơ đãng.

Cô ấy đang nhớ anh ấy.

Mắt Lý Vũ Hiên thoáng sầm lại, nhưng lại khôi phục lại bình thường rất nhanh, gấp miếng sườn, đưa đến miệng Đậu Đậu, Đậu Đậu phát hiện ra, lắc lắc đầu, cụp mắt xuống “Hồ Ly anh ăn đi, em đã ăn ở nhà rồi.”

Ăn rồi gì chứ, em xem mấy hôm nay em ăn không ngon ngủ không yên, mặt đã gầy đi rồi đó!

Cảm giác bức bối trong lồng ngực Lý Vũ Hiên càng tăng lên, bỏ tay xuống, sắc mặt cũng trầm ngâm hơn mấy phần “Em... rất lo lắng cho anh ấy?”

Đậu Đậu gật đầu “Đã một tuần rồi, điện thoại cũng không gọi được.”

Lý Vũ Hiên hừm một cái lạnh lùng “Chắc chắn là bị ông cụ giam lại rồi.”

“Giam lại?”

“Xem ra anh ấy không chịu ly hôn, ông cụ sẽ không thả anh ấy ra.” Lý Vũ Hiên lạnh lùng nói, khi nhìn cô trong mắt tràn đầy sự dịu dàng “Đậu Đậu đừng sợ, anh ấy không trở về, anh chăm sóc em, anh ta không trân trọng em, anh... trân trọng.”

Lý Vũ Hiên đưa tay ta nắm lấy tay cô, nhưng lại bị cô lẩn tránh.

Đậu Đậu cúi đầu chẳng nói gì.

Ăn cơm xong Lý Vũ Hiên lại quay lại làm việc, Đậu Đậu mang hộp cơm quay lại biệt thự, gần đây Lý Tiểu Lỗi mê mẩn chơi CS, mỗi ngày đều chơi rất muộn, đến gần sáng mới đi ngủ, hễ ngủ là ngủ luôn đến chiều hôm sau mới dậy, dậy rồi vội vàng vàng ăn mấy miếng rồi lại chơi tiếp.

Khi quay về tên tiểu tử thối này vẫn còn chưa ngủ dậy, Đậu Đậu ngồi buồn chán ở trước hiên nhà, chải lông cho con Đá, con Đá được chải lông dễ chịu quá nằm ườn ra, chồm cả đầu và hai chân lên chân Đậu Đậu.

Đậu Đậu cầm lược chải lông “Đá à, mày nói xem có phải anh ấy không cần tao nữa không?”

“Gâu gâu!” (lông bị kéo đau quá)

“Hu ~()b...” Đậu Đậu xì mũi xuống “nhưng mà, tao có một chút... ừm... rất nhiều chút nhớ anh ấy...”

Con Đá thè lưỡi ra, gương mặt đầy lông liếm liếm mặt Đậu Đậu.

Liếm một cái, liếm hết cả nước mắt trên mặt người ta, Đậu Đậu ôm lấy đầu gối, vùi mặt vào cánh tay, con Đá thò đầu đến dụi dụi “Gâu gâu gâu...” (lông vẫn chưa chải xong mà)

Những chiếc lông mềm mại cọ cọ vào cổ và mặt rất nhột.

Đậu Đậu dụi dụi mắt, cầm lược tiếp tục chải lông, véo mạnh một cái vào mu bàn tay tự nói với mình “Không được, mình phải điều chỉnh lại tâm trạng, phải đợi anh ấy quay trở lại, cứ coi như phải ly hôn cũng phải đợi anh ấy quay lại.”

Hạ quyết tâm như vậy, ôm lấy con Đá, gia sức chải lông.

Con Đá: ... gâu gâu! (lông đã rụng cả mảng rồi...)

Một trận gió thổi qua, những đám lông trên đất bay lên tứ tung, Lý Tiểu Lỗi thò bộ mặt về tùm lum từ sau cánh cửa ra, Lý Tiểu Lỗi lén lén thở cào cào mặt, con Đá chạy đến quần lấy chân “Cút ra đi, cục lông đáng chết này!”

Đậu Đậu kéo con Đá ra sau lưng, nhướn mày lên “Cậu làm gì vậy, con Đá có làm gì cậu đâu!”

Lý Tiểu Lỗi chống tay vào mạng sườn “Chó của tôi tôi muốn đá đó cô làm gì được nào?!”

Đậu Đậu hừm một tiếng, kéo con Đá bỏ đi, Lý Tiểu Lỗi nhìn thấy vội vàng hét với theo “Này, cô quay lại cho tôi, cô còn chưa làm cơm cho tôi!”

Đậu Đậu chẳng thèm để ý đến cậu ta, giả bộ không nghe thấy gì đi thẳng về phía trước.

Lý Tiểu Lỗi đứng đó rất lâu chẳng thấy gì, trong nhà người biết nấu cơm chỉ có mỗi mình cô ta, nhân viên bảo mẫu làm việc theo giờ gì đó thì đã không đến từ khi Đậu Đậu đến đây sống, ăn đồ ăn ở bên ngoài đã bao nhiêu năm như vậy ngán lắm rồi, đồ ăn do cô gái vụng vụng về về kia làm còn có thể miễn cưỡng ăn được, Lý Tiểu Lỗi hừm hừm mấy cái rồi đuổi theo họ.

“Này” Lý Tiểu Lỗi đưa tay kéo lấy vai Đậu Đậu “quay về làm cơm.”

Đậu Đậu chỉ chỉ vào con Đá “Xin lỗi con Đá đi.”

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt “Nó là chó!”

Đậu Đậu hừm, héch mũi lên chẳng thèm để ý đến cậu ta.

Lý Tiểu Lỗi hét cách, đành phải rũ tóc xuống, nghiêng mặt ôm ôm con Đá, nghiến răng nói “Con chó đáng chết, xin lỗi.”

Đậu Đậu không dễ bỏ qua “Hôn nó một cái.”

Lý Tiểu Lỗi:... (Đồ con gái thôi, cô đừng có được đừng chân lân đẳng đâu!)

Đậu Đậu:... (Nếu không mặc cậu đói.)

Hai người trợn mắt nhìn nhau.

Năm phút sau, Lý Tiểu Lỗi bỏ cuộc, ôm lấy con đá cắn răng cắn lợi hôn một cái, ai biết được rằng con Đá lại nhiệt tình nhảy bổ đến, cả đầu dúi lên mặt Lý Tiểu Lỗi, Lý Tiểu Lỗi cố tránh nhưng không kịp bị cả cái đầu của con đá đập vào, đau quá ré lên một tiếng thảm thiết “Á...”

Buổi trưa khi làm cơm đã làm hai phần, Đậu Đậu vào bếp bưng phần cơm còn lại cho thêm chút ớt vào rồi cho vào nồi, Lý Tiểu Lỗi ăn rất nhiều, bây giờ cậu ta đang là tuổi ăn tuổi ngủ, ăn nhiều ngủ nhiều, lớn rất nhanh, dùng mắt nhìn phải thấy cao hơn dạo trước đến 2cm, cao hơn cả Đậu Đậu rồi.

Ăn cơm xong Lý Tiểu Lỗi lại vui đùa vào chơi điện tử, Đậu Đậu lau dọn trong bếp xong thì lại ôm con Đá ra chỗ chiếc ghế trong vườn hoa bên ngoài ngủ, nhìn từ cửa sổ ra bên ngoài, thấy cô gái đang mặc bộ trang phục bằng vải bông màu trắng thanh khiết kia đang dựa trên người con chó để ngủ, ngủ rất say, khoe miệng khe nhếch lên như đang mơ một giấc mộng đẹp nào đó.

Thân người cô ấy được ánh sáng ấm áp dịu dàng vây bọc lấy, mái tóc đen óng mượt cũng bay lất phất theo gió.

Một người, một chó, đều ngủ rất say sưa.

Lý Tiểu Lỗi đứng sau cửa sổ trên tầng hai, nhìn thấy cô gái đó đã ngủ say trong vườn liền quay người đến phòng của cô, lục tìm sổ hộ khẩu, chứng minh và cuốn sổ đăng ký kết hôn màu đỏ.

Cầm những thứ đó đi ra, nhìn thấy cô ấy còn đang ngủ say, mặt Lý Tiểu Lỗi chẳng biểu lộ cảm xúc gì, đi ra ngoài, vừa đi vừa bỏ những giấy tờ quan trọng đó vào trong một chiếc túi giấy, bọc cẩn thận lại, rồi đưa cho công ty chuyển phát nhanh, trên đường quay lại, Lý Tiểu Lỗi lấy điện thoại ra gọi.

“Ông nội, đồ đã gửi đi rồi.”

51. Chương 51

CHƯƠNG 51: NGOÀI Ý MUỐN

Gió thu nổi lên, trời mưa lất phất. Hai ngày ngắn ngủi, thời tiết dường như đột nhiên thay đổi, chẳng thấy ánh sáng mặt trời đâu cả, mà chỉ thấy mưa phùn lất phất như có ý không bao giờ muốn ngừng lại, nhiệt độ giảm xuống đáng kể, mùa hè dường như thoát cái đã đi mất.

Đậu Đậu lục tìm áo len để mặc, rồi lại ngồi tìm áo khoác.

Vốn dĩ thì chẳng có nhiều quần áo, tất cả đều nhét trong vali nhăn nhăn nhúm nhúm, mặc vào không những trông chẳng ra làm sao, còn rất khó nhìn nữa, Đậu Đậu cầm chiếc thẻ ngân hàng thăm nghĩ, phải thay đổi đẹp hơn một chút, nếu không sẽ bị vứt bỏ đi mất.

Có động lực, liền có hành động.

Đậu Đậu hẹn Diên Tĩnh cùng đi shopping, Diên Tĩnh đang lo ngại, nhìn Đậu Đậu một lúc lâu hỏi.

“Rốt cuộc có kết hôn hay không?”

“Không biết nữa...”

“Lý Minh Triết đâu, chết đuối ở chỗ nào rồi?!”

“... Không biết nữa...”

“Trời, liệu có phải là anh ta muốn ly hôn với cậu?”

“...”

Đậu Đậu cúi thấp đầu chẳng nói gì, Diên Tĩnh giận mà chẳng làm gì được nhìn Đậu Đậu cúi đầu “Cậu ấy à, thật sự khiến cho người khác lo lắng, bá chiếm nhà người ta, cưỡng ép thân thể người ta, kí cái ước định cả đời, bây giờ vẫn còn chưa rõ cái gì cả!”

Đậu Đậu:...! !

Bởi vì chủ yếu là mua quần áo cho Đậu Đậu nên hai người đi dạo ở những cửa tiệm tương đối bình dân, Diên Tĩnh vui vẻ hớn hở nói với Đậu Đậu “Đậu à, cậu có biết không, mấy ngày trước lão Văn gọi điện thoại đến, hỏi mình có tốt không.”

Đậu Đậu ngạc nhiên “Anh ấy không chịu nổi nhanh như vậy à?”

Diên Tĩnh cười hì hì “Đương nhiên, cũng phải xem thủ đoạn của mình, chút tâm tư đó của anh ấy mình sớm đã đoán ra rồi.”

Đậu Đậu lườm mắt, mặt biểu hiện chẳng tin tưởng chút nào “Thôi bỏ đi, tám phần là do anh ấy nghe cậu khóc lóc và kêu gào nhiều quá, đương nhiên thầy giáo Văn đâu không lại với cậu rồi?”

Diên Tĩnh nhướn mày lên trời, chống tay vào mạng sườn “Lão nương mê lực vô cùng, còn cần dùng biện pháp khóc lóc kêu gào sao, nói cho Đậu Đậu cậu biết, con gái à, muốn giữ được trái tim đàn ông, thì phải dỗ thủ đoạn một chút, ví dụ như nói thì giả bộ đáng thương một chút, giả vờ yếu đuối một chút, lấy được sự cảm thông của anh ta, những chuyện sau đó thì dễ giải quyết hơn.”

Đậu Đậu:... (Hở cái giả vờ yếu đuối...)

Hai người đi dạo phố cả buổi tối, dưới sự chỉ đạo của Diên Tĩnh Đậu Đậu mua một chiếc áo len màu hồng nhạt, cổ hình chữ V, bên trong là một chiếc áo hai dây trắng nhỏ, bên ngoài thêm một chiếc áo lông cừu to màu trắng sữa, trên chiếc mũ có một quả cầu len tròn tròn, hề đi cái là nó cũng lắc lư bâu theo chiều gió.

Vốn dĩ Đậu Đậu nói muốn đi mua quần, Diên Tĩnh trừng mắt nhìn cô rồi cường điệu nhấn mạnh ‘một cô gái mới hơn 20 tuổi không được phép mặc quần, nhất định phải mặc váy’, Đậu Đậu chỉ có thể nghe theo để bị kéo đi mua váy, sau đó là giấy cao gót, bột, nước hoa...

Diên Tĩnh đưa Đậu Đậu quay về biệt thự, hai người phải đi ba vòng mới đưa hết được đồ xuống, đúng lúc Lý Vũ Hiền lái xe về nhà, đèn xe chiếu vào thấy một đống túi dưới đất, một đống bừa bãi, Lý Vũ Hiền nhảy xuống xe tóm lấy Đậu Đậu, gương mặt đẹp trai bỗng thay đổi “Em lại muốn chạy trốn?!”

Đậu Đậu:...

Lý Vũ Hiền nói xong thì nhìn thấy chữ trên những chiếc túi, toàn bộ đều là các túi đề tên các nhãn hiệu sản phẩm.

Hóa ra là đi mua đồ.

Lý Vũ Hiền có chút ngượng ngùng, đi đến chào hỏi Diên Tĩnh, cúi người giúp Đậu Đậu xách đồ “Sao lại mua nhiều thế này, có mệt không?”

Đậu Đậu cầm mấy cái túi còn thừa lại “Cũng được đó” quay mặt nhe răng với Diên Tĩnh “Tĩnh, cảm ơn cậu hôm nay đã đi cùng mình.”

Diên Tĩnh xua xua tay rồi lái xe đi.

Lý Vũ Hiên mở cửa, hai người mang một đồng túi to túi nhỏ đi vào bật đèn, Lý Tiểu Lỗi vẫn ngồi lì trong phòng chẳng thèm ngó mặt ra, trừ những lúc ra ăn cơm ra còn lại rất ít khi ra ngoài, con Đá đỏi quá chạy quần quanh, cặp mắt đáng thương bị mở lông dài che phủ chẳng nhìn thấy đâu cả. buộc lại đám lông trên đầu thì cũng được một năm.

Đậu Đậu vứt đồng đồ đó, vội vàng đi lấy đồ ăn cho chó, con đá nòn nóng lằng lằng chạy phía sau.

Lý Vũ Hiên thay dép đi vào, lật lật chỗ quần áo của Đậu Đậu, thử dài một cái, quần áo cô mua cái đắt nhất mới có giá 800 tệ, nếu như là mình, làm sao có thể để cho cô gái mình yêu thương nhất mặc những trang phục như vậy được, cứ coi như mỗi ngày cô ấy thay một bộ đồ hàng hiệu đắt tiền, chỉ cần cô ấy vui, chỉ cần cô ấy đồng ý, mình cũng đồng ý.

Nhưng trong mắt cô ấy chẳng bao giờ có mình.

Lý Vũ Hiên ngồi trên nền nhà, một môi ôm nắm lấy tóc bứt thật mạnh.

Thất bại quá, từ lúc sinh ra đã luôn đi trên con đường thất bại rồi, mãi mãi chỉ có thể sống dưới ánh hào quang của người khác, phản xạ ánh hào quang của người khác, không cách nào có thể phát ra ánh hào quang của chính mình, một khi đã mất đi cội nguồn ánh sáng, thì chỉ còn sót lại một trái tim mông lung xám xịt, mấy ngày trước Lý lão gia gọi điện đến, dùng khẩu khí ra lệnh ép mình phải tiếp quản công ty của Lý Minh Triết, và bảo với anh ta, Lý Minh Triết sẽ không quay lại nữa, hôn ước của anh với cô gái kia hủy bỏ.

Lý Vũ Hiên hiểu rõ mức độ trong lời nói của Lý lão gia, ông ấy nói Lý Minh Triết không quay lại nữa, thì nhất định sẽ tìm người giam giữ quản lý anh ta phong tỏa tất cả tin tức, ông ấy nói hủy bỏ hôn ước, thì cứ coi như pháp luật yêu cầu nhất định phải có sự có mặt của cả hai người mới có thể làm thủ tục ly hôn, thì chỉ cần một câu nói của Lý lão gia, vài lời dằn dò nhờ vả, thì thủ tục kia hoàn toàn có thể được giải quyết, chẳng vấn đề gì.

Lý lão gia, là người nắm quyền lớn nhất không ai có thể trái lời trong nhà họ Lý, là trung tâm của sự vận chuyển tiền mặt của thương nghiệp Lý gia, cả năm thường sống ở nước ngoài, vệ sĩ bên cạnh đều là những binh sĩ đặc biệt, ông ấy nói, người trong Lý gia không ai dám không nghe, mỗi bước chân của ông ấy, sẽ làm rung động cả trong nước vài ngoài nước, cho đến hôm nay, người nào dám la lối với ông ấy đều bị giáo huấn qua nhiều ít không giống nhau, bao gồm cả mình.

Những mệnh lệnh luôn khiến cho người ta phải cắn răng oán hận, nhưng lại chẳng có khả năng phản kháng.

Lý Vũ Hiên ngẩng đầu nhìn ánh mắt quan tâm của cô gái đó, từ từ duỗi tay ra “Để anh ôm em một chút, chỉ một chút thôi.”

Đậu Đậu hỏi “Hồ Ly, sắc mặt anh rất xấu.”

Lý Vũ Hiên nhẹ nhàng ôm lấy cô, không dám dùng sức, sợ rằng cô sẽ bị sợ hãi chạy mất, chỉ có thể kìm nén áp chế cảm giác, mong muốn có cô đến phát điên lên ở nơi tận trong xương cốt, nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể cô, vùi trán lên vai cô, rất mệt mỏi, rất yếu đuối.

“Tối nay còn có mưa...”

Lý Vũ Hiên nhỏ tiếng giải thích, anh sợ sấm chớp, cũng sợ trời mưa, tuy không đến mức rú lên như trời long đất nổ mỗi khi thấy sấm sét, nhưng cũng ngủ không ngon, nếu như là trước đây, Đậu Đậu sẽ chẳng để tâm gì mà ở cạnh anh, nhưng bây giờ, trong lòng Đậu Đậu đang rất rối bời, không tốt lắm, Lý Minh Triết nói ‘không cho phép một mình ở cùng với người đàn ông khác.’

“Hồ Ly, này, em chuẩn bị sữa cho anh rồi.”

Đậu Đậu rút người ra, chạy về phía nhà bếp.

Lý Vũ Hiên buồn bã ngồi dưới đất, nhìn theo hướng cơ thể ấm áp của cô ấy đang biến mất như bay, cười đau khổ, đứng dậy khỏi mặt đất, đi về phòng, cô ấy cũng không cho mình dựa dẫm một chút nữa.

Nặng nề đổ thân người lên giường, gần nửa tháng nay bán mạng cho công việc đã khiến cho cơ thể anh vô cùng mệt mỏi, mệt quá rồi, có lúc khi đang họp, đầu óc không còn tuân theo sự khống chế của mình nữa

gục đập xuống bàn, mấy ngày gần đây, rất nhiều khi có cảm giác mệt quá khiến mình dường như có thể ngất ngay được.

Nhưng mà, mệt như thế này, nhưng lại chẳng thể ngủ được.

“Cạch cạch.”

Cánh cửa khe khẽ mở ra, Đậu Đậu nhè nhẹ đi vào, đặt ly sữa nóng lên đầu giường, khẽ gọi “Hồ Ly?”

Lý Vũ Hiên giả vờ ngủ say, không trả lời.

Đậu Đậu thở phào một cái, kéo chăn đắp cho anh, điều chỉnh lại nhiệt độ điều hòa xong rồi mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lý Vũ Hiên mở mắt ra, nhìn ly sữa trên đầu bàn, trong lòng có cảm giác khó chịu không nói ra được thành lời, dường như bị cái gì trói chặt lại vậy, không làm được cái gì cả, cũng chẳng thể nói được cái gì, chỉ có thể mở to mắt ra nhìn.

Cầm ly sữa đổ vào trong nhà tắm, Lý Vũ Hiên quay lại giường, lại bắt đầu một đêm mất ngủ.

Buổi sáng, Đậu Đậu dậy khỏi giường rất sớm làm bữa sáng, Lý Tiểu Lỗi cũng đi xuống, dưới đôi mắt là hai quầng thâm, ngáp dài một cái đi vào bếp “Làm cơm nhanh lên, tôi ăn rồi con đi ngủ, để khi dậy khỏi đói.”

Đậu Đậu quay mặt lườm Lý Tiểu Lỗi một cái.

Lý Vũ Hiên mặc âu phục xách cặp đi xuống, quay người soi mình trước chiếc gương mặc quần áo, tiếp tục tròng trành vân oán hận vào mỗi buổi sáng “Sao lại có người cảm thấy loại quần áo này đẹp chứ, che lấp hết cả các đường cong trên cơ thể, dường như chẳng để lộ ra chút cá tính nào, cứ như là người chết vừa mới bò ra khỏi quan tài vậy, xấu xí chết đi được!”

Đậu Đậu bưng cơm ra “Hồ Ly, anh có thể thay lời khác không?”

Lý Vũ Hiên đi đến gần chiếc gương, đột nhiên hét to một tiếng “Oa, anh có quầng thâm rồi, ôi cái mặt đẹp đẽ của anh...”

Đậu Đậu lão đạo, đi đến trước mặt Lý Vũ Hiên, vỗ vỗ vào vai anh “Phó tổng giám đốc Lý, anh dù gì cũng là người lãnh đạo lớn nhất của một công ty, dẫn dắt mấy trăm người, xin hãy giữ gìn hình tượng một chút...”

Lý Vũ Hiên chu chu mồm, đi đến bàn ăn, mặt ra vẻ cô cùng đau khổ “Bây giờ anh chỉ muốn đi đến quán bar quây một chút, cho thoát mồ hôi, ngày ngày phải ngồi điều hòa, xương cốt sắp nhão hết ra rồi, đại gia mà, nhìn thấy người khác chơi bài liền muốn xen vào chơi, thoát cái đã phải quay ngoắt vào tập trung làm việc, thật sự là anh đã chịu đủ những ngày như thế này rồi!”

Đậu Đậu cúi đầu ăn cơm, thầm đọc “... Lần thứ 59.”

Lý Vũ Hiên tức giận cầm thìa gấp món trứng cuộn, nghiêng răng nghiêng lợi chửi “Hôm nay ai dám xoi mói anh, mẹ nó chứ anh sẽ đánh cho nó thành đầu lợn, cứ chạy đến nói cái này không đúng cái kia không đúng, tất cả đều phải thay đổi, mẹ nó chứ thật sự là những ngày này đã quá đủ rồi!”

Đậu Đậu và cơm “... Lần thứ 60.”

Lý Tiểu Lỗi đầu tóc bù xù cầm lọ tương ớt từ bếp đi ra “Đúng là thấy quý rồi, chỉ còn mỗi một lọ tương ớt.”

Đậu Đậu giải thích “Hôm qua cậu vừa chơi điện tử vừa ăn tương ớt không, ăn hết cả lọ, hôm kia cậu còn ăn với bánh mì hết hai lọ, hôm trước nữa...”

Lý Tiểu Lỗi:... (Sao tôi chẳng nhớ gì nhỉ?)

Đậu Đậu:... (Người ta mỗi lọ ăn cả tháng, cậu ăn một giờ đã hết rồi, nhớ được số lượng mới là lạ)

Lý Tiểu Lỗi cắt lọ tương ớt ra, đổ lên món trứng cuộn Đậu Đậu tự chế, đổ cả vào bên trong, lúc này mới cười híp mắt lại cắn một miếng giống như đang rất hưởng thụ, từ từ ăn “Ừm, ngon thật đó.”

Lý Vũ Hiên xoa xoa mặt “Đúng là nhìn thấy quý, có thể ăn cay như thế này, mà da còn đẹp như vậy.”

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt nhìn Lý Vũ Hiên Một cái, rồi lại ăn rất nhiều tương ớt, nhét cả miếng to vào miệng, khắp mồm và răng đều là màu đỏ, cứ như là vừa ăn xong chiếc màn thầu máu vậy, Lý Vũ Hiên trợn mắt nhìn lòi cả con ngươi ra.

Đậu Đậu cũng cho tương ớt lên trứng cuộn ăn, vừa ăn một miếng sắc mắt liền thay đổi, kêu oa lên một tiếng rồi nôn ra.

Lý Vũ Hiên hỏi “Sao vậy?”

Đậu Đậu dùng giấy ăn cuộn lấy miếng trứng kia rồi ném vào thùng rác, uống một ngụm cháo, nói vẻ không tự nhiên “Có thể là do nguội rồi, trứng hơi có mùi tanh.”

Lý Vũ Hiên gấp trứng lên ngửi ngửi, chẳng có chút mùi tanh nào, nhưng vừa rồi phản ứng của cô ấy rõ ràng là rất không vừa miệng, nôn là theo bản năng, người mà đặc biệt yêu thích ăn uống như cô ấy... dường như, gần đây khẩu vị của cô ấy không tốt... cũng chẳng có tâm trạng...

Lẽ nào là...

Lý Vũ Hiên căng thẳng nắm chặt tay trên bàn, những trên mặt không có chút thay đổi gì “Đậu Đậu, lần trước của em là ngày bao nhiêu?”

“Ngày bao nhiêu gì chứ?”

Lý Vũ Hiên có chút nôn nóng, ngượng ngùng giải thích “Đây là... anh lo lắng em không khỏe... mua trước chút thuốc cho em...”

Đậu Đậu đỏ mặt lên, cúi đầu và cơn “... Không cần đâu.”

“Rốt cuộc là ngày mừng mấy?” Lý Vũ Hiên nóng ruột đến mức sắp nhảy lên rồi “Em nói cho anh biết đi!”

Đậu Đậu cảm thấy Hồ Ly có chút gì đó không bình thường, nghĩ một chút rồi nói “Hình như là... ừm... mừng tám?”

Lý Vũ Hiên dường như có chút tức giận, hôm nay đã là 16 rồi! !

Đậu Đậu lúc đầu chưa kịp nghĩ ra là gì, cuối cùng nhìn thấy những đám gân xanh nổi đầy trên trán Lý Vũ Hiên, đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lúc đó sợ đến mức mặt trắng bệch ra, bình thường chẳng bao giờ chú ý đến chuyện này, ai có thể ngờ được, mới có lần đầu tiên đã dính rồi!

Lý Tiểu Lỗi ngồi một bên đầu óc mù mịt, cắn miếng trứng hỏi “Rốt cuộc hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Lý Vũ Hiên kéo Đậu Đậu đứng lên, sắc mặt nghiêm trọng “Anh đưa em đi bệnh viện.”

Đậu Đậu sợ hãi khóc “Em không đi...”

“Không được” trái tim Lý Vũ Hiên đã rơi xuống đáy vực rồi “phải đi xác nhận lại một chút, ngộ nhỡ có là vấn đề khác?”

Đậu Đậu khóc lóc thút thít “Không thể nào, nhất định là đúng rồi, từ trước đến nay ngày của em đều rất chuẩn, chưa từng quá thời gian bao giờ, oa oa, làm thế này đây...”

Lý Vũ Hiên buông Đậu Đậu ra, đi qua đi lại trong phòng.

Lý Minh Triết sống chẳng thấy người chết không thấy xác, việc hôn ước rất có khả năng đã hỏng rồi, nếu để Lý lão gia biết cô ấy mang thai, để giữ tròn đại cục, rất có thể sẽ tìm cách loại bỏ đứa bé này, rồi đuổi cô ấy đến một nơi rất xa, sống cuộc sống vất vả.

Lý Vũ Hiên nhìn Đậu Đậu chờ đợi người ra, căng thẳng đến mức co rúm chặt lại.

Cô ấy vẫn đơn thuần như vậy, làm sao có thể nghĩ đến những thủ đoạn ép buộc này.

Lý Tiểu Lỗi càng thấy khó hiểu, tóm lấy Đậu Đậu hỏi, Đậu Đậu khóc nức lên từng tiếng nói chẳng ra lời, ép Lý Vũ Hiên nói, mặt Lý Vũ Hiên đã âm u nhưng bị chìm vào trong nước, Lý Tiểu Lỗi buồn phiền, sao mà mới hỏi có mấy câu với nhau mà sắc mặt hai người lại thay đổi như vậy, như sắp lâm vào đại trận vậy.

“Rốt cuộc là chuyện gì!”

Lý Tiểu Lỗi nóng ruột, đứng giữa phòng ăn hét lớn, đáng tiếc chẳng ai để ý đến cậu ta.

Lý Tiểu Lỗi chạy đến lắc lắc Đậu Đậu “Nói cho tôi biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy, làm tôi tò mò chết đi được rồi!”

Lý Vũ Hiên chạy đến lôi Lý Tiểu Lỗi ra, hung tợn giận dữ quát lớn “Em làm cái gì vậy, tránh ra” cẩn thận cầm giấy ăn lau mặt cho Đậu Đậu “Đừng khóc nữa, phải giữ thật ổn định, nghe nói ba tháng đầu rất nguy hiểm.”

Đậu Đậu lau nước mắt âm ỉ “Em vẫn chưa chuẩn bị xong... hu hu... ngộ nhờ anh ấy ly hôn với em...”

Lý Vũ Hiên lòng đau như dao cắt, ôm cô gái đang khóc thút thít vào trong lòng “Đậu Đậu, đừng sợ, nếu như thật sự ly hôn, anh lấy em, đứa trẻ sẽ là cốt nhục của anh, anh tuyệt đối không bạc đãi nó.”

Đậu Đậu khóc càng thảm thiết.

Lý Tiểu Lỗi đứng một bên nghe như sấm nổ vang tai, máu trên mặt biến mất sạch, đứng nguyên tại chỗ không động đậy, hai ngày trước nhận được chuyển phát nhanh từ thành phố Y đến, văn kiện bên trong vẫn còn nguyên niêm phong, chỉ là cuốn sổ chứng nhận kết hôn màu đỏ đã bị thay bằng cuốn sổ ly hôn màu xanh, lén lút đặt giấy tờ vào lại chỗ cũ, nhưng cuốn sổ màu xanh chói mắt đó đã bị Lý Tiểu Lỗi giữ trong tay.

Rất lâu sau, Lý Tiểu Lỗi khó khăn lắm mới phát ra được một câu từ cổ họng “Cô... thực sự mang thai rồi?”

52. Chương 52

CHƯƠNG 52: ĐÂY CHƯA HẸN ĐÃ PHẢI LÀ CHUYỆN XẤU

Lý Vũ Hiên không dám xem nhẹ, chẳng thềm đi làm nữa để đưa Đậu Đậu đến bệnh viện, Lý Tiểu Lỗi thì có thái độ quan tâm đúng là quá hiếm thấy, vội vội vàng vàng nhảy lên xe đi theo, đến bệnh viện kiểm tra xong, xác nhận không có nghi ngờ gì nữa, thực sự là có thai rồi, khoảng ba tuần tuổi.

Lý Tiểu Lỗi nhìn tờ kết quả kiểm tra, sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Vốn cho rằng chỉ là giúp ông nội làm chút chuyện, là chia rẽ hai người chẳng thích hợp thương yêu nhau chút nào, thực sự không ngờ rằng sẽ có thai, khiến cho sinh mệnh nhỏ còn chưa được sinh ra đời mất đi người cha của mình, thật không ngờ tới, thật sự không ngờ tới.

Không có tình yêu thương của cha, cái cảm giác khát vọng có được nó, những người không từng trải qua sẽ không thể hiểu được, khi nhìn thấy những đứa trẻ khác được chiều chuộng nũng nịu chạy vào trong lòng cha mẹ chúng, tức giận với cha mẹ chúng, trong lòng tràn ngập cảm giác oán hận và đố kỵ vùng vẫy với sự đau đớn khôn cùng, ngay đến như một người đàn ông trưởng thành lúc nào cũng thấy lạnh băng băng, khi nhìn thấy cha của mình, trong ánh mắt vẫn luôn toát ra cảm giác ám áp thương yêu, đó đều là những thứ mà đứa trẻ bị mất đi cả cha lẫn mẹ khát vọng thêm muốn đến cực độ.

Lý Tiểu Lỗi hiểu rõ nỗi đau khổ đó, cái thứ cảm giác cầu mong đau khổ nhưng không bao giờ có thể đạt được, cái khát vọng được ăn một cái bạt tai của cha, cái khát vọng được nghe những lời nói hiền từ của mẹ, nhưng mà, chẳng còn nữa rồi, xung quanh chỉ còn lại những sự thương hại lạnh nhạt, hoàn toàn chẳng có chút quan tâm nào, mỗi người đều dùng ánh mắt nhìn một đứa trẻ mồ côi để nhìn mình, nói những lời vô tâm, tính cách càng ngày càng xấu, cố gắng dùng đủ mọi trò ác độc để đuổi những người đáng ghét đó tránh xa khỏi mình.

Nhưng mà...

Lý Tiểu Lỗi quay đầu nhìn trộm Đậu Đậu, cô gái đó, có chút ngốc nghếch, có chút ngây ngô, nhưng cô ta nấu cơm rất ngon, cô ta chẳng quan tâm mình là ai, hình dáng thế nào, cô ta từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn mình với ánh mắt thương hại khiến người ta thấy đáng ghét cả, trong mắt của cô ta lúc nào cũng

đầy cái vẻ tôi chẳng tính toán gì với cậu cả, nhưng vẫn âm thầm quan tâm, bị ức hiếp đến cực điểm, đáng về uất uất ức ức đó, cái gương mặt thờ phỉ phò hai tay chống vào hông, đều làm cho người ta tức phát điên lên.

Lý Tiểu Lỗi đột nhiên có thứ cảm giác xa lạ, đã từ rất lâu rồi, dường như rất ít khi có thể phát giác được, cái cảm giác gọi là có lỗi.

Đậu Đậu sắc mặt tái xanh ngồi trong phòng nghỉ ngơi, cúi đầu xuống, đáng về như hoàn toàn bị đánh bại.

Lý Tiểu Lỗi ngồi ở chỗ xa xa, lòng hoang mang nhìn trộm cô.

Lý Vũ Hiên thần sắc trầm nặng hơn rất nhiều cầm đơn thuốc đi ra “Đậu Đậu, bác sĩ nói em hơi thiếu máu, phải chú ý dinh dưỡng và nghỉ ngơi” dùng ánh mắt quét qua dò xét Đậu Đậu “Đi, về nhà thôi.”

Đậu Đậu nhăn lại, nước mắt không nén được lại rơi xuống “Hồ Ly làm thế nào đây... nếu anh ấy bỏ em... Bảo Bảo sẽ không có cha nữa... em... em lại không biết chăm Bảo Bảo...”

Lông mày Lý Vũ Hiên hơi hơi rung động, không nói gì cả, nắm chặt lấy bàn tay lạnh băng của Đậu Đậu đi ra khỏi bệnh viện.

Lý Tiểu Lỗi đi ở phía sau thần sắc rất phức tạp.

Sau khi về đến nhà, Lý Vũ Hiên bảo trợ lý tìm một bảo mẫu có kinh nghiệm đến, Đậu Đậu sống chết không đồng ý, nói là không muốn để người khác biết, còn nói mình làm việc nhà coi như là tập thể dục, còn có thể ổn định tâm trạng.

Kì thực là sợ nếu không có việc gì làm, sẽ không chịu đựng được mà thực sự sụp đổ mất.

Sinh mệnh trong bụng đến rất ngoài ý muốn, không chỉ khiến cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên, mà đến bản thân mình cũng ngạc nhiên hoảng loạn đến luống cuống hết cả tay chân, từ trước đến nay chưa từng chuẩn bị tâm lý qua, không có cách nào tiếp nhận được sự quan trọng của sinh mệnh, còn có cuộc hôn nhân gặp phải sóng gió mưa bão nữa.

Cô không muốn người ngoài ở trong nhà chăm sóc, Lý Vũ Hiên cũng không miễn cưỡng, chỉ mời người làm công theo giờ, mỗi ngày đến quét dọn vệ sinh, mua sắm đồ đạc, không giao cho cô làm các việc nặng, các việc giống như lau sàn nhà chẳng hạn đều giao cho người làm công theo giờ làm.

Công ty gọi điện đến, nói là có cuộc gặp với vị khách quan trọng, Lý Vũ Hiên dặn dò mấy câu rồi vội vàng đi làm, lúc sắp đi còn bảo Lý Tiểu Lỗi nhốt con Đá vào, nói sau này không được phép cho chó vào phòng, vì vi khuẩn hơi nhiều.

Lý Tiểu Lỗi ngoan ngoãn dắt con chó ra ngoài.

Lý Vũ Hiên đi rồi, Đậu Đậu ngồi ngây ra trên sofa, càng nghĩ trong lòng càng thấy buồn, chán nản đứng dậy dọn dẹp nhà, Lý Tiểu Lỗi mặt lạnh băng băng nói anh hai tôi không cho phép cô làm việc nhà, anh hai nói cô phải nghỉ ngơi cho tốt, Đậu Đậu lòng dạ rối bời, vội vã chạy lên lầu thay quần áo chạy xuống, nói với Lý Tiểu Lỗi “Tôi đi mua thức ăn đây.”

Lý Tiểu Lỗi lại chẳng chơi điện tử nữa, nhìn theo cô như theo dõi phạm nhân vậy.

“Đợi tôi với.”

Lý Tiểu Lỗi cầm áo khoác chạy ra ngoài, Đậu Đậu cầm túi đựng đồ đi ra ngoài biệt thự gọi xe, bởi vì không có việc gì không gọi điện đặt taxi trước nên phải đi bộ rất xa đến một điểm dừng xe mới có xe để đi, bây giờ mà gọi xe còn phải đợi rất lâu, Đậu Đậu muốn yên tĩnh một mình, nên đi bộ đến qua bãi đỗ xe.

Lý Tiểu Lỗi đuổi theo đến nơi, thở phỉ phỉ hỏi “Sao cô không gọi xe?”

Đậu Đậu chỉ chỉ vào cái trạm dừng xe đường như chẳng nhìn thấy chiếc xe nào nói “Chỉ có hai ba km, đi bộ một lát là đến.”

Hai ba km? tôi thấy phải bảy tám km, đến tận chỗ bên kia núi! Lý Tiểu Lỗi trừng mắt mắt lườm, nôn nóng “Bây giờ cô như thế này còn muốn chạy loạn lên sao, không gọi xe đi bộ dưới trời nắng như thế này, cô có biết là cô thiếu máu không?! Về nhà đi!”

Đậu Đậu bĩu môi ra, chẳng thèm để ý đến cậu ta đi thẳng về phía trước, Lý Tiểu Lỗi chạy đến lôi lại, tức giận quát lớn nói “Không được đi.”

“Tôi không có yếu ớt như vậy” Đậu Đậu giằng cánh tay ra “Cậu về chơi với con Đá đi.”

“Tôi chẳng rỗi hơi chơi với nó” Lý Tiểu Lỗi khịt mũi một cái “Con chó đáng chết đó rụng lông phiền chết đi được, cô đừng mua thức ăn nữa, tối nay thịt nó ăn.”

Đậu Đậu:...! ! (Thứ nguyên liệu giá ba vạn tệ...)

Giằng co mãi, Lý Tiểu Lỗi đành phải để cho Đậu Đậu chạy lung tung, Đậu Đậu nhả mặt lại, tức giận ngườm ngườm Lý Tiểu Lỗi, Lý Tiểu Lỗi đầu không lại cô, chẳng nói gì, nghĩ một lát rồi quỳ xuống trước mặt Đậu Đậu, hai tay vất ra phía sau lưng “Lên đi.”

“Sao?”

“Ít nói đi” sắc mặt Lý Tiểu Lỗi hơi hồng hồng “mau lên đi.”

Lúc này Đậu Đậu mới hiểu ra Lý Vũ Hiên muốn công mình, mặt ngượng ngùng đỏ lên, vội vàng xua tay “Không cần đâu, cậu gầy như vậy...”

Lý Tiểu Lỗi nôn nóng, đang quỳ nhảy phắt dậy “Cô xem thường tôi?”

Đậu Đậu chớp chớp mắt “Không có.”

Lý Tiểu Lỗi hừm một tiếng, quay người mặc kệ cô, nhưng không đi, mấy giây sau mới quay mặt tức giận trừng mắt nhìn cô.

Đậu Đậu lắc đầu, đứa trẻ này lại lên cơn gì rồi?

Đúng lúc có một chiếc xe vừa đưa khách đến khu biệt thự về đi qua, Đậu Đậu lên xe rồi hỏi cậu có đi hay không, Lý Tiểu Lỗi lườm một cái, rồi làm bộ mặt sầm xì trèo lên xe, cả đoạn đường cầu nhàu “Trong nhà có gì ăn được, việc gì phải đi mua, mất công quá đi mất.”

Đậu Đậu giáo huấn cậu ta “Con Đá là thú cưng, không thể ăn được.”

Lý Tiểu Lỗi chớp mắt “Tôi nói ăn được là có thể ăn được.”

Đậu Đậu tức xì khói ra ngoài “Con Đá đáng yêu như vậy, sao cậu có thể lơ lỏng ra tay với nó chứ?!”

Lý Tiểu Lỗi hừm “Còn cô thì sao, cả ngày cô bắt gà giết cá chặt chặt băm băm, sao không nói những lời thừa thãi như vậy, con gái à, thật phiền phức, vợ tôi mà cũng phiền phức thế này thôi sẽ đem chiền cô ta lên.”

Đậu Đậu:...! ! !

Lái xe taxi:...! ! ! ! !

Đến siêu thị, Đậu Đậu đẩy xe hàng, Lý Tiểu Lỗi chưa đi siêu thị bao giờ, mắt lồi ra to như hai con trâu nhòm ngó xung quanh, hưng phấn rú ầm lên “Oa, hóa ra đây là chợ tập trung bán hàng?!”

“Đây là siêu thị cao cấp.”

“Oa oa, đồ ở đây không cần trả tiền à, có thể lấy tự nhiên à, sao lại không có nhân viên thu tiền thế?”

“Quầy thu tiền ở bên kia.”

“Lẽ nào ăn hết ở trong này, thì qua đó phải mổ bụng ra tính tiền sao?”

“...”

Đậu Đậu đi phía trước, nỗ lực giữ cự li cách Lý Tiểu Lỗi 10 mét, Lý Tiểu Lỗi vô cùng hứng thú, nhìn thấy cái gì cũng muốn lấy, chẳng mấy chốc chiếc xe đẩy đã đầy ắp, Đậu Đậu chống tay vào eo, không thể nhịn thêm nữa “Lý Tiểu Lỗi, cậu muốn chạy trốn?”

“Cái gì?”

“Mua nhiều đồ thế này, cậu chuẩn bị dọn ra hoang đảo nghỉ à?”

Lý Tiểu Lỗi lắc đầu hừm hừm “Dù gì cũng chẳng dùng tiền của cô” nói xong thì vứt một chiếc thẻ ra “Tôi sẽ thanh toán.”

“Đây không phải là vấn đề thanh toán!” Đậu Đậu moi bình sữa dưới xe lên giơ ra trước mặt Lý Tiểu Lỗi chất vấn “Cái này cũng muốn mua?”

Lý Tiểu Lỗi nhìn một cái “Dù gì sớm muộn gì cũng phải mua.”

“Còn gần 9 tháng nữa!”

Lý Tiểu Lỗi “Để đó thì cũng có hỏng đâu, nếu cần thì cô đi tìm con Đá luyện tập trước, để tránh đến lúc đó lại không biết cho bú thì mất mặt lắm.”

Đậu Đậu: ... (^)

Đậu Đậu lật lật rồi lấy ra một đồng băng vệ sinh!

“Cậu lấy nhiều như vậy để làm gì chứ?!!”

Lý Tiểu Lỗi nghiêm túc giải thích “Cô mở mắt to như vậy làm gì chứ, xấu chết đi được, chẳng phải chỉ là hai bao giấy ăn sao, đúng là lắm chuyện.” (Kì thực là nhìn thấy vỏ bao đẹp, nên mua nhiều hơn mấy gói)

Đậu Đậu:... (Quả nhiên có tư duy không giống người bình thường)

Khi đi ra ngoài gọi xe, Đậu Đậu đang định xách mấy cái túi, Lý Tiểu Lỗi đã hất tay cô ra “Cô thò tay ra làm gì, đứng một chỗ đi, đồ gấu trúc.”

“Sao?”

“Quốc bảo đáng trân trọng đó, ngốc chết đi được” Lý Tiểu Lỗi gõ gõ vào mặt cô gái “Sau này gọi cô là gấu trúc nhé.”

Đậu Đậu nhe răng ra.

Lý Tiểu Lỗi vội nhảy sang một bên “Cô đừng có nổi điên lên, gọi là Hùng Hùng được chưa, vốn dĩ cô họ Hùng con gì.”

Đậu Đậu nghĩ ngẫm ‘Hùng Hùng’ so với ‘này’, ‘cô gái’ dễ nghe hơn một chút, thế là mặt mũi hằm hằm gật đầu “Cũng được.”

Lý Tiểu Lỗi âm ỉ “Gấu trúc đáng yêu như vậy, vốn dĩ còn muốn gọi cô là gấu chó cơ, thích chó như vậy...”

Đậu Đậu:...! !

Lý Tiểu Lỗi sai tài xế giúp xách đồ vào xe, tất cả 15 túi, bên trong thứ gì cũng có, rất là nặng, lên xe Lý Tiểu Lỗi rút ra hai tờ tiền hồng hồng đặt lên kính gạt gió “Đợi chút nữa giúp tôi xách vào bếp, tiền thừa coi như phụ phí.”

Đậu Đậu:... (Này, thừa hơn trăm tệ đó)

Tài xế taxi:... (Đúng là con nhà giàu)

Đậu Đậu:... (Ông sai rồi, cậu ta là con nhà đại gia)

Lý Tiểu Lỗi:... (Tôi là mỹ nam nhân)

Đậu Đậu và tài xế taxi:... (Khinh thường!)

Lý Vũ Hiên vẫn phải tăng ca như cũ, Đậu Đậu ăn cơm xong thì chuẩn bị làm cơm mang đi cho anh, Lý Vũ Hiên đã từng than vãn cơm của công ty càng ăn càng khó nuốt, ăn vào còn đau dạ dày, nên bảo Đậu Đậu làm nhiều một chút mang đến cho anh, Đậu Đậu chẳng có việc gì làm cũng chán, liền đồng ý.

Lúc sắp đi, Đậu Đậu lấy mấy gói ‘giấy ăn’ đặt lên bàn của Lý Tiểu Lỗi, tối cậu ta chơi điện tử nhất định sẽ đói, đến khi đó sẽ ăn bánh mì với tương ớt, sau đó... lau tay.

Đậu Đậu nghĩ ngắm thấy vui, lòng dạ thư thái cầm hộp cơm lên chiếc xe do Lý Vũ Hiên phái về.

Trong công ty công có nhiều người tăng ca, trừ Lý Vũ Hiên ra chỉ có mấy trợ lý, Đậu Đậu ôm hộp cơm đến, Lý Vũ Hiên vội ra ngoài cầm hộp cơm “Có một không, còn khó chịu không?”

Đậu Đậu cười hì hì lắc đầu “Không khó chịu.”

Lý Vũ Hiên ngồi xuống ăn cơm, Đậu Đậu thuận tay giúp anh chỉnh lý giấy tờ, nhìn thấy những lỗi rất thường gặp trên văn kiện, ngồi xuống nói với Lý Vũ Hiên “Hồ Ly anh xem này, bản thảo của phòng kế hoạch đưa cho anh sau khi xem xong anh phải viết ý kiến lên, còn phải kí tên và ghi chú lên lịch trình, không được chỉ viết một chữ ‘đọc’.

Lý Vũ Hiên liếc mắt qua “Ừ.”

“Còn cái này.” Đậu Đậu cầm tờ giấy xin nghỉ lên “nếu như anh đồng ý cho anh ta nghỉ, anh viết ‘đồng ý cho nghỉ’ hoặc ‘phê chuẩn cho nghỉ’, không thể viết ‘chuẩn tấu’ (Toát mồ hôi).”

Lý Vũ Hiên không nhẫn nại nhìn một cái, nghiêng rằng nghiêng lợi “... Ông đây thật sự làm đủ rồi mẹ nó chứ.”

Đậu Đậu rất biết thời thế ngậm chặt miệng.

Lý Vũ Hiên ăn cơm xong tiếp tục làm việc, Đậu Đậu vừa đọc báo vừa đợi anh xong việc cùng về, Lý Vũ Hiên làm việc một lúc liền thấy sốt ruột, kéo Đậu Đậu đến giúp, Đậu Đậu đã quen với những công việc này, có cô chỉnh lý và giúp đỡ công việc nhẹ nhàng hơn không ít.

Nửa đêm rồi.

Đậu Đậu ngáp dài, đến ngồi tựa lên sofa mơ hồ.

Lý Vũ Hiên dừng tiếng chiếc bút máy đang loay xoay lại, chuyển ánh mắt dịu dàng sang hướng của cô, dường như chỉ có những lúc cô ngủ, mới dám nhìn cô như thế này, mới không cần che giấu đi tình cảm của mình.

Đứng dậy đi ra khỏi chiếc ghế, Lý Vũ Hiên đến quỳ xuống trước sô pha, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Gần đây cô ấy rất mệt mỏi, cô ấy ngủ rất sâu.

Một nụ hôn nhẹ nhàng đã khiến cho tình yêu điên cuồng ẩn giấu tận sâu trong lòng mình nhanh chóng trào dâng lên, nhưng con người đáng trân trọng gấp mà lại chẳng thể có được, Lý Vũ Hiên sắp phát điên lên rồi, chỉ muốn nắm chặt lấy tay cô chạy đến một nơi không ai quen biết để bắt đầu lại, muốn ôm lấy cơ thể mềm mại bé nhỏ của cô để cùng ngắm cảnh mặt trời mọc tuyệt đẹp, muốn nghe tiếng càn nhán dịu dàng của cô, muốn nhìn thấy dáng vẻ nghiêng đầu của cô, muốn nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô, muốn ăn cơm do cô nấu, muốn...

Lý Vũ Hiên vò mạnh đầu, cảm giác đau đớn tràn ngập trong tim.

Một khi đã phát ra rồi thì không thể thu lại, cũng chẳng có cách gì để rời đi, chiếc môi ấm nóng từ trên trán di chuyển từ từ xuống phía dưới, nụ hôn vừa khao khát lại vừa trân trọng, phủ nên từng li từng tấc trên khuôn mặt cô, rồi chạy thẳng xuống chỗ đôi môi mềm mại, cẩn thận tô vẽ liếm mút sự dịu dàng, thậm chí không cách nào khống chế được nó cho nó khỏi tiến sâu vào trong, chiếc lưỡi từ từ tiến vào, đang ngủ yên tĩnh, chẳng chút phòng bị.

Không chịu được nữa rồi.

Càng hôn càng sâu, người Lý Vũ Hiên nóng bừng lên, không cách nào khắc chế được đưa tay ôm chặt lấy vai cô, tham lam hút hết sức sống trong miệng cô, cần búng muốn chiếm từng li từng tấc trong miệng cô, mùi vị của cô ấy sao lại ngọt ngào và hấp dẫn đến vậy.

Đột nhiên Lý Vũ Hiên bất ngờ nhìn thấy một cặp mắt mở trừng ra, trong cặp mắt đen lay láy toàn là gương mặt đang mê loạn vì tình của mình.

Cô ấy tỉnh rồi! !

Lý Vũ Hiên sợ hãi ngồi phệt xuống đất, lo lắng như đứa trẻ bị người ta phát hiện khi ăn vụng kẹo, sắc mặt thay đổi, ngáp ngáp ngừng ngừng “Anh... anh...”

Đậu Đậu cũng vừa mới tỉnh, nhìn thấy Hồ Ly sợ đến mức nói không thành lời, cũng chẳng nhẫn tâm nói gì.
“... Em đi về đây.”

Thu dọn hộp cơm lại, Đậu Đậu cúi đầu đi ra ngoài.

Lý Vũ Hiên cầm áo khoác và chìa khóa vội vã đuổi theo “Anh lái xe đưa em về.”

Không khí trong xe rất bức bối, Đậu Đậu lấy hết dũng khí “Hồ Ly, sau này đừng như vậy nữa, em kết hôn rồi.”

Lý Vũ Hiên chẳng nói tiếng nào.

Đậu Đậu lại nói “Em có con rồi.”

Lý Vũ Hiên nắm chặt lấy vô lăng, tình cảm kích động lắng xuống một chút “Anh không để ý.”

Đậu Đậu nhỏ tiếng nói “Em để ý.”

Sắc mặt Lý Vũ Hiên thay đổi, phải mất rất lâu mới bình tĩnh lại được, không nói gì nữa.

Đến nhà, thấy Lý Tiểu Lỗi vẫn nằm trong phòng chơi diên tử, Lý Vũ Hiên vừa đi đến cửa phòng đã trợn mắt kinh ngạc, chỉ nhìn thấy Lý Tiểu Lỗi rút một cái ‘giấy ăn’ từ trong gói ‘giấy ăn’ ra một cách quang minh chính đại rất tự nhiên lau lau vết tương ớt dính trên miệng, rồi lại lau lau tay, vo thành cuộn ném vào sọt rác, càu nhàu nói “Dây như thế này, thật khó dùng.”

Lý Vũ Hiên:...! ! !

53. Chương 53

CHƯƠNG 53: NGOẠI TRUYỆN CỦA HỒ LY

Tôi vốn cho rằng cả đời này sẽ như thế này, rượu mạnh, người đẹp, đèn sáng lóa mắt, những quây ba sáng bóng sang trọng, những đám đông nhảy cuồng loạn trong tiếng nhạc, ** hấp dẫn trên giường, uống một lượng rượu lớn để làm tê liệt những đau đớn trong tinh thần, yêu đến mức kịch liệt để giải phóng những nỗi hận trong lòng.

Dưới ánh mắt tham lam của mọi người, tôi nhìn thấy nụ cười giễu cợt nhạo báng, tà ma trên khoe môi mình.

Tốt rất đẹp, đẹp giống như mẹ của mình.

Chính bởi vì vẻ đẹp của mình nên bà ấy đã bị cái con người tên Lý Lập đó chiếm đoạt sau khi say rượu, nhưng đáng buồn đó là, tôi đã đến cái thế giới bi thương này sau cái hành vi hoang đường đồi bại đó, tôi đã kế thừa cái diện mạo đẹp để bất hạnh của bà, thậm chí còn đẹp hơn cả bà, nhiều mê lực hơn.

Tôi là sản vật của tình một đêm, là một đứa trẻ không được hoan nghênh, mẹ tôi đã trốn đi để sinh tôi ra, âm thầm nuôi dưỡng tôi, nhưng, sau khi Lý gia biết được sự tồn tại của tôi, đã đến bắt chúng tôi đi, nói gì là ‘cốt nhục của Lý gia không thể lưu lạc bên ngoài.’

Tôi cho rằng, tôi sẽ có cuộc sống tốt hơn, không cần phải sống trong căn nhà đi thuê, không cần phải trốn chui trốn lủi.

Nhưng tôi đã nhầm tưởng rồi, tôi sống trong một căn nhà còn lớn hơn cả cung điện, nhưng cuộc sống còn u ám hơn cả sống dưới địa cung, từ khi vào nhà họ Lý tôi chưa từng thấy một gương mặt dễ coi nào, bên tai lúc nào cũng là những lời đả kích ác độc, những thứ mà mình nhìn thấy đều là sự lạnh lùng và những cái lườm nguýt, tôi hiểu rõ, tôi không được hoan nghênh, tất cả mọi người đều ghét bỏ tôi.

Lúc đó, tôi nhìn thấy người anh trai lớn hơn tôi hai tuổi.

Anh trai? Tôi phải nhờ vào!

Tên tiểu tử đáng chết đó luôn luôn giữ cái biểu hiện nhìn người khác từ trên cao xuống, quần áo trên người lúc nào cũng chỉnh tề sạch sẽ, cao ngạo khác thường, mà cứ coi như tôi có ăn trộm quần áo của anh ta mặc, cũng không bao giờ có được cái khí chất quý tộc đó, những bộ quần áo đắt tiền đó bao bọc lấy kẻ ti tiện như tôi, đứng trước gương, người trong đó giống như một chú hề vậy, thật là đáng nhục cười.

Tôi không có khí chất của con cháu Lý gia, anh ta có thể tham gia các buổi tiệc còn tôi thì không, người đàn ông đó có thể hiền từ nắm lấy bàn tay anh ta dạy anh ta chơi golf, còn tôi thì đến sân golf cũng không được phép đến, tôi hận ông ta, hận người đàn ông mà tôi phải gọi là cha, bọn họ chẳng thèm để ý đến tôi, bọn họ khinh bỉ đứa con riêng là tôi, sợ tôi sẽ làm bẩn địa bàn của họ.

Vậy tại sao còn đưa tôi đến nơi này?!

Sau này tôi mới hiểu, tôi là một đứa con dự phòng, sự dự phòng của Lý gia, Lý Lập chỉ có một đứa con trai duy nhất là Lý Minh Triết, cũng là đứa con trai duy nhất của Lý gia, tôi chỉ là cái bóng sau lưng anh ta, nếu như Lý Minh Triết xảy ra chuyện gì, Lý gia không đến mức không có người thừa kế, cho nên, bọn họ quản tôi rất nghiêm, không cho phép tôi chạy lung tung, bắt tôi phải học, tôi không có đầu óc thông minh như vậy, chỉ có thể gắng sức học gắng sức học, như vậy mới không bị phát bỏ đối phật đứng.

Tôi đã chịu đủ sự khinh miệt và lạnh lùng của họ rồi, đã chịu đủ những cái lườm nguýt của họ, đã chịu đủ sự dạy dỗ và trừng phạt nghiêm khắc của họ, đã chịu đủ sự tủ nhục của cuộc sống này.

Tôi muốn rời xa Lý gia trong thời gian sớm nhất, nhưng bọn họ quản lý tôi như giam giữ phạm nhân vậy, cứ thế qua mấy năm sau Lý gia mới có thêm một đứa con trai nữa, Lý Tiểu Lỗi ra đời, người coi trừng tôi cũng bớt nghiêm ngặt hơn, rồi dần dần chẳng quản nữa.

Năm đó tôi có ý làm loạn ở Lý gia, bắt gà đuổi chó làm loạn lên khiến cho cả Lý gia từ già đến trẻ không ai ngủ yên được, tuy gần như ngày nào cũng bị phạt đứng, nhưng tôi biết, mình sắp đạt được mục đích rồi.

Quả nhiên, ông lão đáng chết đã có hai đứa cháu bảo bối rồi, cũng không còn cần đến tôi nữa, nên cũng chẳng còn sự nhẫn nại đối với những hành vi phá phách ác ý của tôi, cũng chẳng cần quan tâm cho tôi ra nước ngoài cho tôi tự sinh tự diệt, mẹ đưa mang theo tôi ra nước ngoài, thái độ của Lý gia là mặc xác không quan tâm, để cho Lý Minh Triết mới 10 tuổi quản lý sinh hoạt phí của tôi.

Thật đáng cười biết bao, thật đáng cười biết bao tôi với mẹ mình ở ngoài cô độc vất vả chẳng có chỗ nào dựa dẫm, còn Lý gia thì đứng một bên coi như không hay biết.

Ông ta cho rằng, mẹ sinh tôi ra là vì muốn chen chân vào Lý gia, kiếm chút danh phận, kiếm chút tiền.

Hừm, người có tiền, ôm một đống tiền nhiều như núi, mặc những trang phục nổi tiếng được thiết kế đặc biệt, sự tham lam trong lòng so với nước bẩn còn hôi thối hơn vạn lần, họ nghĩ rằng người khác nhất định có ý đồ gì mới mình, muốn có tiền của họ, hưởng thụ những thứ đồ tốt của họ, nhà của họ.

Tôi phỉ nhổ vào!

Nếu như không phải là mẹ tôi bị u sớ tử cung nghiêm trọng không có cách gì phá thai được, tôi cũng sẽ không phải đến cái thế giới lạnh lẽo này, bị sự sỉ nhục vô tình của người nhà họ Lý, sống mà không có lòng tự tôn, như một con chó vậy, ngay đến nhân viên lau xe của nhà họ Lý cũng mắng tôi là đồ cầu tạp chẳng chỉ bởi vì tôi vẽ lên chiếc xe mà ông ta trông nom, ông ta là cái thứ gì chứ, chỉ là một con chó của nhà họ Lý mà thôi!

Ở nước ngoài, cuộc sống rất khó khăn, ngôn ngữ là một vấn đề rất lớn, không có người dạy, bình thường chúng tôi không dám ra ngoài, gặp bao nhiêu trở ngại mấy năm sau mới có thể cùng người ta giao lưu, trong thời gian này, sinh hoạt phí đến từ Lý gia chưa một lần đến muộn, mỗi tháng đều được nạp vào tài khoản rất đúng lịch, lúc mới đầu tôi không hiểu, sau này nghĩ thông rồi, bọn họ vẫn coi tôi là đứa con dự bị.

Đứa con dự bị?

Tôi cười lạnh lùng, tôi sẽ không để cho bọn họ được như ý.

Với tư cách là nhị thiếu gia nhà họ Lý, khoản tiền sinh hoạt phí hàng tháng nhận được cũng không nhỏ, cuộc sống của tôi cũng không kém so với những người bản địa giàu có, thường xuyên lui tới các quán rượu

ở nơi đó tôi luôn nhận được thái độ bợ đỡ, đàn ông thì muốn tiền của tôi, đàn bà thì đến vì vẻ ngoài của tôi, còn cả kĩ thuật trên giường của tôi.

Không sai, kĩ thuật của tôi nhất định sẽ khiến họ phải khóc lóc van xin không ngừng, mặt của tôi chính là thứ vũ khí sắc bén lợi hại nhất của tôi.

Những khuôn mặt trang điểm rất dày, mùi nước hoa sực nức cả mũi, những cơ thể đầy mùi rượu, đều khiến cho người ta thấy chán ghét trong lòng, khắp nơi là những cặp mắt phóng ra vẻ dụ dỗ và **, những lời lẽ nói ra thì tanh như rắn tươi, chính là loại kịch độc.

Nhưng tôi vẫn khoe ra nụ cười rạng rỡ nhất của mình, từng người từng người một đưa bọn họ đến cực điểm sung sướng.

Để khiến cho cuộc sống thêm phần hấp dẫn, tôi còn đi đánh nhau với bọn xã hội đen, suýt chút nữa thì bị đánh chết vút đầu đường, bị người ta dùng rượu hắt vào cho tỉnh, cùng với vô số phụ nữ **hỗn chiến, những lời lẽ bẩn thỉu, rượu rót ra như điên, thấm sâu vào tận trong xương cốt.

Cố ý làm cho danh tiếng của mình bị bôi xấu, tôi muốn xem xem Lý gia còn có thể coi mình là đứa con dưng bị nữa không!

Tuy nhiên, cuộc sống như vậy không phải là điều tôi mong muốn.

Người khổ sở ganh đua trong bùn bẩn, luôn khát khao có một bầu trời thuần khiết trong sạch.

Tôi cho rằng, tôi có thể tránh được vận ác của nhà họ Lý.

Nhưng mà không có.

Lý Minh Triết nắm quyền quản lý công ty của Lý thị ở trong nước, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi công việc kinh doanh đã khá có danh tiếng, sau khi ổn định thị trường đại lục, Lý gia sẽ mở rộng thị trường này ra nước ngoài, nhưng Lý Tiểu Lỗi còn nhỏ, không thể tiếp nhận công ty trong nước này, Lý gia từ trước đến nay không bao giờ giao quyền cho người ngoài, mà để mất đi thị trường chiến lược trong nước này cũng sẽ gây ra một tổn thất rất lớn, lúc này, người của Lý gia liền nhớ đến tôi.

Khi nhận được điện thoại của Lý Minh Triết, tôi đã cười đến mức run rẩy toàn thân “Người ô uế như tôi, Lý gia còn muốn sao?”

Không ngờ rằng Lý Minh Triết lại cười khiến người ta thấy lạnh thấu xương “Ăn uống, chơi bời, trai gái, cờ bạc, trộm cắp, lừa đảo, đánh nhau, Lý Vũ Hiên, cậu mới làm được bốn thứ, còn kém lắm.”

Lúc đó tôi mới hiểu, sự tự phụ và kiêu ngạo của nhà họ Lý đều là giả tạo, là làm để cho người khác xem mà thôi, khi đối diện với lợi ích, cái gì gọi là kiêu ngạo chứ, mẹ nó chứ tất cả đều đem cho chó ăn hết!

Lý Minh Triết đã dùng thủ đoạn bỉ ổi để ép tôi về nước, học quản lý công ty dưới sự điều khiển của anh ta, tôi cố nhịn cục tức này, chờ cơ hội báo thù anh ta, tôi để anh ta phải đau đến mức không muốn sống nữa, khiến anh ta biết được một người em như tôi không dễ đối phó, để cho người của Lý gia thấy được sự thù hận của đứa con riêng, nhìn rõ tạo nghiệt do họ tạo ra.

Ngày đó đến sân bay đón tôi là một cô gái nhỏ, nhìn đáng vẻ bé nhỏ rất dễ bị ức hiếp, nói là thư kí riêng của Lý Minh Triết, đã là người bên cạnh Lý Minh Triết, vậy thì hãy bắt đầu từ cô ấy, cố ý để cô ấy hét âm ỉ ngốc nghếch ở sân bay cả nửa giờ, cố ý để cho cô ấy kéo chỗ hành lý rất nặng, cố ý cười nhạo ngực cô ấy nhỏ.

Nhìn đáng vẻ tức giận của cô ấy, giống như một chú chó nhỏ bị ức hiếp vậy.

Nhìn thấy cô ấy tức giận, trong lòng có cảm giác thoải mái không nói ra thành lời, lăn lộn bao nhiêu năm trong trồn tình trường, tôi đột nhiên phát hiện, Lý Minh Triết đối với cô gái đó có chút không bình thường, người không bao giờ để tình cảm biểu hiện ra ngoài như anh ta, lại có thể tức đến mức tái mặt lên, nếu như không phải là tức giận thật sự, cô ấy làm sao có thể an nhiên tự tại tiếp tục làm việc, điều đó chỉ nói rõ một điểm, Lý Minh Triết cam tâm tình nguyện bị cô làm cho tức giận.

Trên thế giới này làm gì có chuyện gì là cam tâm tình nguyện, anh ta động lòng rồi.

Chỉ có điều cả hai người này đều không có kinh nghiệm, nhìn bề ngoài Lý Minh Triết sáng láng vậy thôi, chứ thực ra là một gã trai tơ chính hiệu, phụ nữ thích gì cần gì anh ta căn bản là không biết, mà cô gái đó, càng ngốc đến mức không thể cứu chữa được, nếu là cô gái có chút dã tâm, nhất định sẽ nhờ vào chút sủng ái này để leo lên cao hơn, chiếm lấy lòng Lý Minh Triết, mượn cơ hội để nâng cao địa vị.

Một đôi ngu ngốc, làm sao có thể đấu được với một sát thủ tình trường như tôi chứ.

Vốn dĩ là vì muốn báo thù mới cố ý tranh cướp cô, Lý Minh Triết không buông tay tôi càng quyết tâm hơn, anh ta thật sự thích cô gái ngốc đó, chỉ có điều mới có một chút dấu hiệu, vừa hay cô gái đó không có nhà để về, thế là tôi cực lực mời cô ấy đến biệt thự ở, để tình cảm của Lý Minh Triết với cô ấy thông qua sự tiếp xúc gần gũi này càng sâu đậm hơn, đến khi đó tôi sẽ cướp lấy cô ấy, lần đầu tiên thất tình luôn khiến người ta đau đến mức không muốn sống nữa.

Mấy ngày đó, bởi vì có cơ hội báo thù anh ta, nên đến khi ngủ tôi vẫn mỉm cười tỉnh giấc.

Nhưng mà, tôi thật sự không ngờ, cô gái ngốc nghếch khờ dại đó, lại nhân lúc tôi chẳng kịp đề phòng gì, từ từ tiến thẳng vào trái tim tôi, hơn nữa còn chiếm trọn lấy nó chẳng chịu đi!

Lúc ban đầu tôi còn chưa hiểu rõ, chẳng kể ngày hay đêm đều muốn gặp cô ấy, muốn nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của cô ấy, muốn trêu đùa cho cô ấy nổi giận.

Tôi không biết có phải là vì trận mưa gió sấm sét đêm đó không, khi tôi phát bệnh, đúng trong đêm tôi yếu đuối nhất, cô ấy chạy đến hát cho tôi nghe một bài hát rất khó nghe, còn chẳng đề phòng chút gì ở bên cạnh tôi; hoặc là lúc cô ấy nắm lấy tay tôi, bảo mình chú ý đến cô ấy, một cô gái trong sạch như vậy, trong ánh mắt không có một chút tạp chất nào, sự lương thiện và thuần phác của cô ấy khiến cho một kẻ muốn lợi dụng cô ấy làm công cụ báo thù là tôi tự cảm thấy xấu hổ, ở trong vòng tay ấm áp của cô ấy khiến cho tôi nhớ đến người mẹ đã mất từ sớm, mẹ cũng ôm tôi như vậy, rất chặt, truyền sự ấm áp và cổ vũ đến cho tôi, làm tôi không thấy hoảng sợ nữa.

Tôi đột nhiên cảm thấy được khát vọng, cái cảm giác đó đã mất đi từ rất lâu rồi.

Tôi khao khát cô ấy, cũng giống như tôi khao khát một bầu trời trong sạch thuần khiết vậy.

Không được, như thế này sẽ khiến tôi mất đi quyết tâm tranh đấu!

Để xua cô ấy ra khỏi tâm trí, tôi đã ra ngoài tìm rất nhiều cô gái khác, nhưng mỗi lần đều chẳng có cách nào, đối với những cô gái kia tôi chẳng hề có chút hứng thú nào, chỉ cảm thấy đáng ghét đến muốn nôn ra, nhưng mỗi khi quay lại nhìn thấy cô ấy, trái tim tôi đập loạn như muốn điên lên, đến dáng vẻ tức giận của cô ấy cũng đáng yêu như vậy, khiến cả cơ thể tôi nóng bừng lên, bên dưới cương cứng đau đớn.

Trước kia khi ôm các cô gái, luôn luôn là bọn họ chủ động tiến đến tôi mới **, ở cùng với bọn họ cái gì cũng chơi rồi, không đạo đức không thấy xấu hổ, không cảm thấy có bất cứ cảm giác xấu hổ nào, điên như thế nào cuồng như thế nào, nhưng bây giờ, tôi lại có thể vì cô ấy mà kích động ham muốn khó kìm lại được, nhưng lại không dám nói với cô ấy,... tôi sợ cô ấy sẽ cự tuyệt tôi.

Hơn nữa, tôi không xứng.

Một đêm của Lý Minh Triết đã làm tôi thức tỉnh, anh ta bảo tôi rời xa cô ấy một chút, làm sao tôi có thể quên được, anh ta cũng âm thầm theo đuổi cô ấy, không được, tôi không thể để anh ta đắc ý, tôi bắt đầu vắt óc suy nghĩ cách để theo đuổi cô ấy, tôi ra sức thể hiện những tình cảm của mình, tôi rất thạo trong việc tạo ra bầu không khí lãng mạn, tôi dùng đôi môi nhiệt tình như lửa của mình để nói với cô ấy, tôi yêu cô ấy đến phát điên lên.

Nhưng, tất cả sự theo đuổi của tôi đều là con số không, cô ấy chạy mất rồi.

Rõ ràng đều là những thứ phụ nữ thích, bọn họ vừa kiêu ngạo vừa thích hư vinh, thích được người khác coi như công chúa, thích người khác nhìn mình với ánh mắt đổ kị, thích nhu cầu bức thiết của đàn ông, tất cả những việc có thể làm họ thỏa mãn tôi đều rất rõ, đều nắm như lòng bàn tay, nhưng đối với cô ấy lại chẳng có chút tác dụng gì, tôi thử thay đổi sách lược, tự mình xuống bếp để làm cô vui, nhưng làm mọi việc rồi tung cả lên.

Tôi thất trong mắt cô ấy không có cái ** mà phụ nữ yêu đàn ông, tôi sợ hãi.

Tôi bắt đầu sợ hãi khi nhìn thấy cô ấy, sợ hãi khi xuất hiện trước mặt cô ấy, lo lắng hình tượng của mình trong lòng cô ấy càng ngày càng xấu đi, nhưng lại không chịu đựng được cảm giác nhớ cô ấy, chỉ dám lấp đi nhìn trộm cô ấy, có lần xông vào nhà tắm, rõ ràng cô ấy đang ngâm mình trong bồn nước mình chỉ nhìn thấy một chút chỗ vai, nhưng lại làm cho toàn thân nóng ra lên nằm cả đêm không chợp mắt được, cơ thể của phụ nữ tôi đã nhìn không ít lần, từ trước đến nay chưa bao giờ có khao khát mãnh liệt như thế này.

Tôi dần vật, phát điên rồi, hoàn toàn rơi vào bẫy rồi.

Tôi tìm đủ mọi cách để trêu cho cô ấy vui, nỗ lực thay đổi thành một người đàn ông tốt dịu dàng, mỗi buổi trưa đều đưa cô đi ăn cơm, hết giờ làm đưa cô về nhà, chúng tôi cùng nhau đi siêu thị mua đồ, cùng nhau bận rộn nấu ăn trong bếp, lúc nào cũng quanh quẩn bên cô ấy.

Nhưng, cô ấy lúc nào cũng quan tâm đến Lý Minh Triết.

Đúng, tôi không có năng lực như anh ta, không có khí chất như anh ta, cũng không có xuất thân tốt như anh ta, nhưng mà tôi biết cách chăm sóc phụ nữ, không giống như anh ta lúc nào cũng lạnh băng băng đến một câu dịu dàng cũng không biết nói, tôi có rất nhiều thời gian ở bên cô ấy, nhưng anh ta cả ngày bận rộn, còn phải tặng ca tiếp khách, đến bản thân mình còn chẳng chăm sóc nổi, làm sao có thể chăm sóc cô ấy?

Tôi cho rằng, anh ta xem ra cũng chỉ lạnh lùng kiêu ngạo giống vẻ bề ngoài.

Khi cô ấy rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc, anh ta lại không ngại nguy hiểm nhảy xuống theo, không do dự một giây nào, chỉ dựa vào bản năng để lặn xuống cùng cô ấy, cái vách núi nhìn không thấy đáy đó, bình thường chỉ nhìn một cái thôi đã chóng mặt rồi, anh ta lại có thể nhảy xuống theo, còn tôi chỉ biết đứng đó bám vào đá run rẩy, đến sức lực cũng chẳng có, đành mở tròng mắt ra mà nhìn anh ta ôm cô lên, rồi ôm cô vào trong lòng mình, tay cô ấy nắm chặt lấy áo sơ mi anh ta dựa dẫm vào anh ta.

Tôi biết rằng, mình thua rồi.

Tôi không phải thua vì cái căn bệnh sợ hãi của mình, cũng không phải thua anh ta, tôi thua chính bản thân mình.

Tôi tự cho rằng dùng hấp dẫn của mình, cô ấy không chú ý, tôi dành rất nhiều tâm sức để nghĩ cách theo đuổi cô ấy, cô ấy không tiếp nhận, tôi đã lặn lội trong chốn tình trường gần chục năm nay, tự cho mình rất hiểu phụ nữ, tôi ngốc nghếch quá, cô ấy làm sao có thể giống với đám con gái hỗn tạp bên ngoài kia, trái tim yếu mềm thuần khiết như pha lê đó, cần phải dùng trái tim cẩn thận bảo vệ.

Cô ấy đã yêu Lý Minh Triết, người tôi hận.

Từ đó, chỉ dám hàng đêm trộm nhớ cô ấy, dùng tay vỗ về cơ thể khát khao của mình, chỉ dám thầm đọc tên cô ấy trong lòng, vui mình trong quán rượu để cho mình say, chạy trốn khỏi sự ràng buộc với cô ấy, chỉ có thể khi cô ấy ngủ say, mới làm tên trộm hôn lên môi cô, giải phóng ngọn lửa dục vọng rực cháy trong lòng.

Đậu Đậu, em không biết được, Lý lão gia một khi đã động tay, dựa vào lực lượng của Lý Minh Triết không có cách nào có thể đối trọi được với người có quyền lớn nhất trong nhà họ Lý, ly hôn là kết quả tất yếu, mà bây giờ em còn mang đứa con của anh ta, em hoảng loạn như vậy, bơ vơ như vậy, nếu như biết được những điều này, anh không dám tưởng tượng đến biểu hiện của em nữa, anh sợ rằng sẽ làm cho em khóc thành sông mất.

Đậu Đậu, anh thật sự không để ý đến đứa bé này, chỉ cần là con của em, anh nhất định sẽ yêu thương nó như em yêu thương nó vậy.

Đậu Đậu, nếu như anh ta khuất phục trước uy thế của ông cụ, vứt bỏ em đi, cho anh được chăm sóc em nhé?

Đậu Đậu, anh yêu em, em có thể... yêu anh một chút chút được không?

54. Chương 54

CHƯƠNG 54: LÝ TIỂU LỖI TRỞ VỀ

Khi Lý Tiểu Lỗi biết ‘giấy ăn’ mình đã dùng trên thực tế là sản phẩm phụ nữ nhất thiết phải dùng hàng tháng, thì nổi điên lên tại trận.

Đáng tiếc là Lý Vũ Hiên đang tăng ca ở công ty, Đậu Đậu là quốc bảo quý giá không cách nào trút giận lên cô được, Lý Tiểu Lỗi ôm bộ mặt tức giận đi khắp vườn tìm con đá để cạo lông trên người nó.

Con Đá:… Kinh hãi! (Loài người, mắt của người ác độc quá)

Lý Tiểu Lỗi thở hồng hộc mang theo một cái kéo to, xông vào trong vườn với tốc độ như sấm sét, một tay thì xích chặt con Đá lại, roạt roạt roạt mấy cái lông trên người con Đá rơi xuống lả tả hình thù chẳng ra cái gì cả, phía móng bị cắt trụi cả khoảng lớn, lông trên lưng thì lởm chởm, con Đá sợ hãi chạy loạn lên, ánh mắt bất lực không ngừng cầu cứu sự giúp đỡ, mắt nhìn thấy tường như muốn đập đầu vào đó luôn.

Đậu Đậu chạy đến kéo Lý Tiểu Lỗi “Cậu đừng ức hiếp con Đá.”

Lý Tiểu Lỗi chẳng đếm xỉa gì đến cô, tức giận đưa kéo cắt phần lông trên đầu con Đá, những sợi lông dài dài trên đầu lập tức bị hạ xuống, con đá cụp cái tai đáng thương sửa gâu gâu, bước qua đám lông lộn xộn dưới đất chạy lại phía Đậu Đậu.

Đậu Đậu mặc kệ, quỳ xuống ôm lấy con Đá để ngăn không cho Lý Tiểu Lỗi tiếp tục những hành vi xấu xa của mình, mặt sưng sưng “Sao cậu lại trút giận lên Đá.”

Lý Tiểu Lỗi giơ cái kéo lên “Tôi thấy nó không vừa mắt thì sao nào!”

Đậu Đậu nheo mày lại, chống hai tay vào hông đứng lên “Sao cậu lại như vậy chứ! Đồ nhẫn tâm!”

Lý Tiểu Lỗi đá chân, khịt mũi một cái “Cô quản tôi à, tránh ra cho tôi nhanh lên” nói rồi đưa tay đẩy Đậu Đậu ra “Tránh ra, đừng có bảo vệ con chó chết tiệt này, để đập chết nó đi!”

Đậu Đậu mang thai phản ứng rất dữ dội, cái mặt tròn vo vo đã gầy đi rất nhiều, người cũng yếu đi không ít, dường như một trận gió thổi đến cũng có thể thổi bay được cô, Lý Tiểu Lỗi vốn dĩ muốn bảo cô tránh xa con Đá, đưa tay đẩy cô một cái, kết quả Đậu Đậu lại bị sợi dây xích cho kéo ngã về phía sau, chẳng kịp nói câu nào cái móng rơi phịch xuống đất.

Mất trọng tâm!

Đậu Đậu kêu ‘ai zô’ một tiếng rồi ngã phịch xuống, tiếp đó thì ôm bụng nhăn mặt.

Lý Tiểu Lỗi không ngờ mình đẩy nhẹ một cái lại có thể làm cô ngã, sợ quá mặt trắng bệch, vội vàng vớt con Đá ra chạy lại chỗ Đậu Đậu, căng thẳng đến mức túa mồ hôi ra “Cô… cô không sao chứ?!”

Đậu Đậu chỉ lắc đầu, không nói gì, sắc mặt cũng hơi tái.

Lý Tiểu Lỗi chỉ cảm thấy tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, cậu ta đã hại cô gái này mất đi chồng rồi, mất đi chỗ dựa của cả cuộc đời, nếu như đoạt nốt mất đứa con của cô ấy… Lý Tiểu Lỗi không dám nghĩ, nhanh chóng chạy vào phòng khách gọi điện thoại, giọng điệu cũng lạc cả đi “Anh hai, anh về nhanh lên… Đậu Đậu… ngã rồi…”

Đậu Đậu ngồi trên mặt đất, con Đá đi đến dùng miệng vỗ về cô.

Lý Tiểu Lỗi chạy như bay đến, một chân đá con Đá ra chỗ khác, lớn tiếng quát “Tránh ra!”

Đậu Đậu trề môi ra “… Đừng ức hiếp nó.”

Con Đá ầm ụt đi ra phía xa không dám lại gần, nhỏ tiếng sửa ư ử buồn bã, Lý Tiểu Lỗi trừng mắt nhìn nó rồi quay đầu lại ngồi xuống bên cạnh Đậu Đậu trên bãi cỏ, chân tay ngốc nghếch luống cuống rất lâu, rồi mới nhăn mặt đưa tay luồn vào phía dưới đầu gối Đậu Đậu, Đậu Đậu “Cậu muốn làm gì vậy?”

Lý Tiểu Lỗi thử kéo kéo người về phía mình “Bế cô vào sofa.”

Đậu Đậu hất tay Lý Tiểu Lỗi ra, từ từ bò dậy “Tôi không sao, có thể tự đi được.”

Lý Tiểu Lỗi cắn răng cắn lợi chẳng nói gì, rồi ngoan ngoãn dìu Đậu Đậu vào phòng khách, con Đá muốn đi theo, bị Lý Tiểu Lỗi dùng ánh mắt đầy sát khí lườm một cái sợ hãi quay đầu, không dám quay lại bên này nữa.

Lý Vũ Hiên nhanh chóng lái xe về nhà, Đậu Đậu ngồi trên sofa, trên trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt hơi xanh xao, Lý Tiểu Lỗi đứng một bên thấp thỏm không yên, Lý Vũ Hiên chẳng kịp giáo huấn cậu ta, ôm Đậu Đậu lên xe lái thẳng đến bệnh viện, Lý Tiểu Lỗi cũng vội vã chạy theo sau, ngồi ở phía ghế sau chẳng dám nói câu gì.

Đến bệnh viện kiểm tra, kiểm tra xem có bị sảy thai hay không trước.

Bác sĩ trưởng Lý Vũ Hiên là bố của đứa bé, rồi nói với Lý Vũ Hiên một tràng dài ‘gì là phụ nữ có thai tâm trạng không ổn định, dinh dưỡng không đủ lại còn bị thiếu máu, thời gian này phải nằm trên giường tĩnh dưỡng nghỉ ngơi không được làm việc nhà, anh làm bố rồi mà sao chẳng để tâm chút nào thế.’

Đậu Đậu ngưỡng nhìn Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên thì cố gắng để nghi nhớ những điều đó, rồi khách khí nói với bác sĩ là do công việc của mình bận quá không chăm sóc tốt được cho cô ấy, bác sĩ trừng mắt nhìn một cái, nói đúngm một câu “Anh làm việc là vì ai, còn không phải là vì vợ con sao, con của anh tí nữa thì mất anh có biết không!”

Lý Vũ Hiên nôn nóng gật đầu “Vâng vâng, tôi là một người chồng vô trách nhiệm.”

Đậu Đậu cúi thấp đầu, vuốt vuốt những vết nhăn của chiếc chăn.

Bác sĩ giáo huấn xong người ‘bố’ hồ đồ, lại bắt đầu giáo huấn người mẹ ngốc nghếch “Tiểu thư, máu của cô rất không tốt, thiếu rất nhiều sắt, như vậy sẽ không thể nào cung cấp đủ chất dinh dưỡng để cho đứa trẻ trưởng thành.”

Lý Tiểu Lỗi người luôn đứng bên cạnh này giờ xen vào hỏi một câu “Vậy phải bổ sung thể nào?”

Bác sĩ nói “Ăn nhiều cơm vào, cố gắng nghỉ ngơi, ít nghĩ đến những chuyện không vui, nuôi dưỡng bào thai là rất quan trọng.”

Chuyện không vui... bệnh nhân Đậu Đậu trên giường mắt bắt đầu đỏ đỏ, đã hơn một tháng rồi, Lý Minh Triết vẫn bật vô âm tín, những chuyện lo lắng sợ hãi sắp thành hiện thực rồi.

Bác sĩ nhìn thấy vậy, mặt quay sang phía Lý Vũ Hiên khẩu khí càng tệ hơn, vút ra một câu lạnh lùng “Đau lòng quá cũng có thể sảy thai.”

Sắc mặt Lý Vũ Hiên đột nhiên vô cùng khó coi, Lý Tiểu Lỗi đứng một bên cúi đầu không biết đang nghĩ gì, bác sĩ nói xong lại đi sang phía một bệnh nhân khác mắng, cô gái đó cũng suýt chút nữa là sảy thai, chồng cô đang ở bên cạnh vỗ về an ủi, nhìn có vẻ rất lo lắng “Anh làm cha kiểu gì vậy, chỉ nghĩ đến sự sung sướng của mình mà chẳng quan tâm đến sự sống chết của con? Phụ nữ mang thai hai tháng đầu không thể cùng phòng...”

Lý Vũ Hiên ôm Đậu Đậu xuống khỏi giường bệnh, Đậu Đậu giật giật áo Lý Vũ Hiên “... Em muốn xuống.”

“Không được.”

Lý Vũ Hiên giữ nguyên thái độ ôm chặt lấy người, chậm rãi nói “Con rất quan trọng.”

Đậu Đậu muốn nói ‘không sao’, nhưng lời đến miệng thì lại chẳng thốt ra được nữa, sự chân thật vô cùng trên mặt Lý Vũ Hiên kia, khi ôm lấy cô đi ra, bước chân cẩn trọng như đang đi trên một cây cầu độc mộc vậy, lần đầu tiên phát hiện Lý Vũ Hiên nghiêm túc như vậy, khí thế đó làm cho người ta chẳng thể phản kháng, rất giống Lý Minh Triết.

Về đến biệt thự, Lý Vũ Hiên đặt Đậu Đậu lên giường, đắp chăn cho cô “Đậu Đậu, anh đi giải quyết vài việc, từ ngày mai anh bắt đầu ở nhà với em.”

Ở nhà làm việc?!

Đậu Đậu vội vã xua tay “Không cần, không cần, một mình em vẫn được.”

Lý Vũ Hiên cắn răng hừm một tiếng “Vậy em nói với anh xem, suýt sảy thai là tại làm sao.”

Đậu Đậu không nói gì.

Lý Tiểu Lỗi ôm ngực chạy lại, ngẩng mặt nói “Là em sai, em đẩy cô ấy ngã.”

Mặt Lý Vũ Hiên lập tức sa sầm, tóc như dựng đứng cả lên, Lý Tiểu Lỗi lại tiến hai bước lên phía trước “Là do em khờ nạn, anh đánh em một trận đi, em không báo cảnh sát đâu.”

Đậu Đậu vừa muốn lên tiếng khuyên giải, chỉ thấy Lý Vũ Hiên đâm cho Lý Tiểu Lỗi một cái thật mạnh làm cậu ta văng ra xa, đầu ngã đập xuống đất, răng thịt trong miệng lẫn lộn vào nhau, nhổ ra một ngụm máu, Lý Vũ Hiên chỉ vào mũi Lý Tiểu Lỗi, trầm giọng cảnh cáo cậu ta “May mà không sao, nếu đứa trẻ này xảy ra vấn đề gì, thì cậu liệu hồn đó!”

Lý Tiểu Lỗi chẳng nói lời nào, đứng lên đi vào phòng tắm rửa tay lau mồm.

Đậu Đậu kinh ngạc đến mức chẳng nói được lời nào.

Lý Vũ Hiên rút cuộc vẫn đem chuyển phòng làm việc về nhà, một ngày 24 tiếng trông nom hai người này, mời một bảo mẫu có kinh nghiệm đến làm các món ăn bổ dưỡng, Lý Tiểu Lỗi cũng biết thân biết phận không dám kêu gào đòi ăn các món ăn tứ xuyên, buồn bã ăn cơm dành cho bà bầu cùng Đậu Đậu, chỉ có điều mấy chai tương ớt càng nhanh hết hơn.

“Tiểu Lỗi” Đậu Đậu từ nhà bếp thò đầu ra, nhìn lên trên lầu vẫy vẫy tay “Lại đây.”

Lý Tiểu Lỗi đặt máy game xuống, đi dép vào “Chuyện gì vậy?”

Đậu Đậu thần thần bí bí bưng một ‘chậu’, Lý Tiểu Lỗi nhìn thấy cái, sau đó mắt tròn tròn lên kinh ngạc “Thịt hầm cách thủy!”

Đậu Đậu vội dùng tay ra hiệu cho Lý Tiểu Lỗi “Nhỏ tiếng một chút, đừng để Hồ Ly nghe thấy!”

Từ lần suýt sảy thai, Lý Vũ Hiên đã đưa ra kế hoạch bảo vệ quốc bảo rất nghiêm ngặt, Đậu Đậu trở thành đối tượng trọng điểm để bảo vệ, bị quản lý rất nghiêm ngặt, cái gì mà không cho chạy bộ, không được xuống bếp, không được vuốt ve chó, không được tức giận (...), mỗi ngày phải nghe nhạc cổ điển hai giờ, sau khi ăn cơm phải đi tản bộ nửa giờ, trong phòng chất một đồng các loại sách thiếu nhi nổi tiếng thế giới, đến đây chuyện cũng bị tịch thu, nói là có bức xạ.

Đậu Đậu:... (Khó quá...)

Lý Tiểu Lỗi đưa tay bốc miếng thịt, rồi lập tức nhảy tung lên vì nóng quá “Hu hu... nóng... phù phù... ngon quá, đã quá!”

Đậu Đậu nghiêng đầu cười.

Lý Tiểu Lỗi ăn thêm mấy miếng nữa mới nghĩ ra hỏi “Cô làm trộm à?”

Đậu Đậu gật đầu, cười lộ ra một hàm răng trắng bóng.

Giai đoạn này Đậu Đậu bị cấm không được vào bếp, một là không được làm việc nhà, hai là phòng bếp là nền gạch, rất trơn dễ ngã, để phòng tránh việc Đậu Đậu bị nguy hiểm lần nữa, Lý Vũ Hiên nghĩ ra các loại biện pháp để trải thảm tất cả các nơi trong biệt thự, đến bàn uống trà cũng được bọc rất dày.

Đậu Đậu:... (Em thật sự không thích leo lên bàn uống trà...)

Lý Tiểu Lỗi:... (Nói đùa, hôm đó để thay đèn trong phòng khách cô đã trèo lên đó một lần!)

Lý Vũ Hiên:... (Cái gì, em đi thay bóng đèn!)

Đậu Đậu:... (Cậu ấy... nói đùa!)

Lý Tiểu Lỗi:... (Hừm, ông đây không hề nói dối)

Lý Vũ Hiên:... (Vậy thì ai, đưa bàn trà vứt đi cho tôi, vứt càng xa càng tốt, còn cả đèn trong phòng khách, tất cả đều vứt hết!)

Đậu Đậu:... (Vậy buổi tối làm thế nào?)

Lý Vũ Hiên:... (Thấp nén!)

Đậu Đậu: = =

Hai người ăn hùng hục hết chỗ thịt hầm, cay đến mức toát cả mồ hôi ra, Đậu Đậu liếm liếm mép như con mèo “Ừm, lâu lắm chưa ăn được bữa nào sảng khoái thế này, bà bảo mẩu đó làm cơm thật khó ăn.”

Lý Tiểu Lỗi nhanh chóng gạt đầu “Đúng vậy, không phải cháo thì là canh, đến muối cũng chẳng bỏ vào (Cậu ăn mặn quá!).”

Đậu Đậu thở dài một cái “Miệng của tôi cũng nhạt hết cả rồi.”

Lý Tiểu Lỗi ngậy ra, tiếp đó thì cười hì hì, hai con người đen sáng lấp lánh, cặp lông mày dày khê rung rung, khuôn mặt căng cứng được thả lỏng ra vô cùng ấm áp dịu dàng, nhìn cậu ta cười, Đậu Đậu cũng cười theo.

“Cậu cười lên thật sự rất đẹp.”

“Đúng vậy, tôi đi đến đâu cũng có con gái theo.”

“Thật không, vậy sao lần nào đến bắt chuyện với cậu đều là các thím vậy?”

“...”

Dưới sự chỉ đạo của Lý Vũ Hiên, Lý Tiểu Lỗi không làm loạn nữa, Đậu Đậu càng ngày càng mập ra, khuôn mặt tiêu tụy xanh xao cũng hồng lên trông thấy, cả nhà sống vui vui vẻ vẻ chờ sinh mệnh nhỏ bé đang đến, Đậu Đậu cũng làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, không còn hoảng loạn nữa, mỗi ngày đều ngồi phơi nắng nhàn hạ bên ngoài đọc báo, Lý Tiểu Lỗi chơi cùng với con Đá bên cạnh cô.

Hôm nay, thời tiết rất âm u, Đậu Đậu đã nhét cả đĩa đồ ăn lớn vào bụng, nằm nghiêng trên ghế trường kỷ đọc báo.

Lý Tiểu Lỗi ném đĩa bay đến rồi đá con chó “Đi nhặt về đi.”

Con Đá:... (Nhìn đông nhìn tây, đĩa bay ở đâu?)

Lý Tiểu Lỗi la ó rất lâu con Đá cũng chẳng phản ứng gì, tức giận đá một cái vào cái mặt toàn lông của nó, nhặt một hòn đá nhỏ dưới đất lên ném vào mặt nó, tức giận hừm hừm nói “Cho mày nhìn xem này!”

Con Đá uất ức sữa ăng ăng.

“Choang.”

Lý Tiểu Lỗi sợ hãi nhảy phắt lên, vội vàng chạy lại.

Hóa ra là chiếc đĩa đựng hoa quả rơi xuống đất, Lý Tiểu Lỗi chỗ đá đi, đứng ở bên đó trong miện thâm oán thán “Ngu chết đi được, chân tay vụng về.” thì phát hiện ra sắc mặt Đậu Đậu trắng bệch, tay cầm tờ báo khê run run.

Lý Tiểu Lỗi chẳng biết làm sao thò đầu bào nhìn, thoát cái cũng đàn mắt ra.

“Người thừa kế của tập đoàn Lý thị bí mật kết hôn ở nước ngoài, tối qua đã đưa vợ mới của mình về nước” dưới tiêu đề bài báo là khuôn mặt đẹp trai anh tuấn khiến người ta phải tái tê lòng của Lý Minh Triết.

Đậu Đậu nói “Tiểu Lỗi, có phải cậu đã lấy sổ chứng nhận kết hôn của tôi đi không?”

Lý Tiểu Lỗi chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Đậu Đậu điềm nhiên tiếp tục nói “Tôi biết là cậu cầm đi, không cần căng thẳng, không phải là cậu thì cũng là người khác.”

Lý Tiểu Lỗi thường ngày ham chơi độc mồm độc miệng, lúc đó bỗng nhiên như bị sét đánh trúng vậy, một lời cũng chẳng thốt ra được, đứng nguyên tại chỗ ngậy ra như gỗ, máu trên mặt như bay đi hết.

“... Anh ấy.”

Đậu Đậu ôm chặt lấy ngực, một giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống “Không cần tôi rồi...”

55. Chương 55

CHƯƠNG 55: NỖI BUỒN CỦA CON ĐÁ

Hôm qua Lý Minh Triết đã bay chuyến bay đêm về, khoác tay với cô vợ mới cưới Tần Yến chán ngán, phía sau có bốn viên vệ sĩ đeo kính đen giám sát rất chặt, đến việc đi vào nhà vệ sinh cũng bị giám sát rất ghê.

Tần Yến, là con gái thứ 2 của Tần gia, Tần gia không phải là một gia tộc hùng mạnh, nhưng có lịch sử là dòng dõi danh môn từ rất lâu, cũng không biết là vấn đề phong thủy nhà họ Tần, hay là vì gen nhà họ Tần, mà sinh con trai khó hơn sinh con gái rất nhiều, dường như đều là độc truyền, con gái thì mọc ra như mưa.

Mà con gái của Tần gia thì nổi tiếng vì gả cho những nhà tài phiệt.

Lý Minh Triết là người thừa kế gia nghiệp Lý gia, bây giờ lại nhận được sự trọng dụng của Lý lão gia, rất có tiềm lực, hơn nữa Lý Minh Triết lại có diện mạo anh tuấn, khí chất phi phàm, còn là con rùa vàng có bối cảnh trong sạch hiếm có, thêm vào đó là sự hậu thuẫn của Lý lão gia, Tần gia chẳng nói lời nào, đồng ý luôn chuyện hôn sự này.

Xuống máy bay đã mười tiếng đồng hồ, đoàn tùy tùng đi cùng giám sát rất chặt chẽ.

Lý Minh Triết nhìn nhìn thời gian, bảo người tùy tùng đi đặt khách sạn, Tần Yến biết Lý Minh Triết có biệt thự, nhưng anh không về nhất định là có nguyên nhân, Tần Yến không hỏi gì, chỉ dụi dụi đi cùng anh, không đề cập đến vấn đề này.

Nhưng không ngờ rằng vừa xuống đến sân bay đã bị chụp ảnh, buổi sáng khi Lý Minh Triết đang ở trong phòng ăn ăn cơm đọc báo, tức giận đến mức mặt tái xanh ra, cơm chẳng ăn miếng nào quay đầu bỏ đi, vứt cô dâu mới Tần Yến ngồi lại một mình trong phòng ăn.

Tần Yến từ từ cụp mắt xuống, thưởng thức café rất tao nhã.

“Này, Vũ Hiên, cậu ở đâu?”

Lý Minh Triết tránh mấy người vệ sĩ, ngữ khí rất tức giận “Cậu nhanh chóng đem vứt hết báo trong nhà đi, không được cho cô ấy lên mạng!”

Lý Vũ Hiên cười lạnh lùng “Muộn rồi.”

“Cái gì?!”

Lý Vũ Hiên hít sâu một hơi, nỗ lực để giữ vững lý trí “Lý Minh Triết, tôi không ngờ anh lại là loại người này, cô ấy vẫn luôn chờ đợi anh, đợi anh trở về, anh lại đem một người phụ nữ khác về!”

Lý Minh Triết phát hiện mấy người tùy tùng và vệ sĩ đã đuổi đến nơi, vội vàng nói “Sau này sẽ giải thích với cậu, nhớ chăm sóc cô ấy cho tốt.”

Lý Vũ Hiên đột nhiên không khống chế được tình cảm, ngữ điệu cao lên mấy phần “Mẹ nó chứ anh có phải là đàn ông nữa không! Anh có biết cô ấy...”

Điện thoại ở đầu dây bên kia đã ngắt.

Mấy người tùy tùng đến cướp đi chiếc điện thoại trong tay Lý Minh Triết, nhìn lại ghi chú cuộc gọi, mắt nhắm lại lạnh lùng nhìn “Lý tổng, tuy anh đã về nước rồi, nhưng cũng phải lấy sự nghiệp làm trọng.”

Lý Minh Triết trầm giọng lại nói “Vũ Hiên là em trai tôi, còn là phó tổng, tôi không thể gọi điện hỏi thăm công việc sao!”

Mấy người tùy tùng khom người lại “Xin lỗi Lý tổng, vừa rồi là thuộc hạ không đúng, nhưng xin ngài hãy biết tự trọng, đừng để cho thuộc hạ khó xử.”

Lý Minh Triết lạnh lùng hừm một tiếng “Lý Tranh, đừng quá đáng quá.”

Lý Tranh bình tĩnh nói “Lý lão gia phái thuộc hạ đến là vì tín nhiệm thuộc hạ, thuộc hạ chỉ biết tận tâm tận lực giúp đỡ cho Lý tổng giải quyết công việc” ngừng lại một chút, mắt quét qua người Lý Minh Triết “Đối với những việc và người làm quá nhiều đến gia đình nhà họ Lý, thuộc hạ sẽ tận tâm xử lý.”

Sự uy hiếp rõ mồn một!

Lý Minh Triết nheo mắt lại “Anh xử lý vẫn chưa đủ sao?”

Lý Tranh nhếch khóe môi lên “Lý lão gia từng bảo thuộc hạ, có lúc cần thiết thì phải nhờ cở tận gốc.”

Lý Tranh là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Lý lão gia, đã theo Lý lão gia từ lúc mới mấy tuổi, bất luận là trả thù giao tiếp hay là đầu não thân thủ, đều là nhân tài số một, ngay đến người từ nhỏ đã được chuyên gia huấn luyện như Lý Minh Triết cũng không phải là đối thủ của anh ta, muốn chạy thoát khỏi tay anh ta, đó là điều không thể nào.

Lý lão gia xem ra rất quyết tâm, đến bộ đội tinh nhuệ nhất cũng phái đến rồi.

Lý Minh Triết vô cùng rõ thâm ý của Lý Tranh, nếu như không phải là Lý lão gia niệm tình, sợ là bây giờ đã chẳng thể thấy cô ấy được nữa, nhưng nếu như mình làm chuyện ‘hồ đồ’ không nên làm gì, Lý Tranh sẽ một tay xử lý sạch sẽ cái người không nên xuất hiện đó, sạch đến mức không lưu lại bất kì một dấu vết nào.

Tần Yến đã dùng cơm xong, bước những bước đi nhẹ nhàng sang phía bên này.

Người con gái này, từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt, nho nhã, xinh đẹp, hấp dẫn, phóng khoáng, quan trọng là cô ta hiểu rõ những lễ nghi phép tắc của những gia đình giàu có, biết được cái gì nên nói cái gì không nên nói, khi tham gia các bữa tiệc, cô ta luôn giữ khí chất như nữ chủ nhân tương lai của Lý gia làm chủ toàn cuộc, mỗi nụ cười câu nói đều hoàn mỹ đến không thể chê được, khí chất quý tộc đã thấm nhuần vào trong xương cốt, vừa làm có người ta mến phục vừa chiếm được cảm tình của Lý lão gia.

Đây mới chính là người phụ nữ thích hợp đứng bên cạnh Lý Minh Triết nhất.

Chỉ có điều sự ‘thích hợp’ đó đối với hai người trong cuộc mà nói, chẳng qua cũng chỉ là sự lịch sự khách sáo, nói rõ ràng hơn một chút đó là sự hòa hợp về dung mạo xa cách về tinh thần, Tần Yến đi đến đứng lại, cười dịu dàng, lộ ra tám chiếc răng trắng bóng, từ từ đưa cánh tay lên.

Lý Minh Triết hơi nghiêng người, đưa tay phải lên, Tần Yến khoát cánh tay mình vào đó rất tự nhiên, mắt hơi rủ xuống, trưng ra bộ mặt đẹp nhất với người đàn ông đã là chồng của mình “Minh Triết, đồ ăn ở nhà hàng này không hợp khẩu vị của em, em bảo người chuẩn bị trà rồi, trên đường dùng một chút được không?”

Mấy câu nói vô thưởng vô phạt đã xóa sạch hết sự ngượng ngùng của Lý Minh Triết, thể hiện rất rõ cô ta là một người ~ vợ rất biết quan tâm, những lời lẽ nhu mì mềm mại khiến người khác không thể cự tuyệt, phụ nữ làm được như vậy, hoàn mỹ đến mức khiến người ta nhìn không ra một khuyết điểm nào.

Lý Minh Triết cười nhạt, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên bàn tay đặt trên tay mình kia “Cảm ơn.”

Tần Yến cười dịu dàng “Đây là việc em nên làm mà.”

Hai người nói với nhau mấy câu khách sáo rồi dắt tay nhau ra khỏi khách sạn lên xe, Lý Tranh ngồi một mình trên một chiếc xe khác, bám sát sau xe của Lý Minh Triết, phía sau là một chiếc xe của vệ sĩ.

Ngồi trong xe Lý Minh Triết chỉ hận là không thể mọc thêm đôi cánh bay thật nhanh về biệt thự, nhưng có Tần Yến đi cùng, thêm vào đó là Lý Tranh chắc chắn sẽ ‘xử lý’ trước một bước, Lý Minh Triết không dám manh động, thế là bảo tài xế đưa đến công ty.

Đi đã lâu như vậy, tuy nói bây giờ đang nghỉ tháng trăng mật, nhưng Lý Minh Triết không yên tâm chuyện của công ty kiên quyết nhất định phải đến để làm thủ tục bàn giao, cứ coi như không nói ra, cũng nhất định phải quay lại, vì để gặp cô ấy, nói cho cô ấy biết chân tướng sự việc.

Mà lúc này trong biệt thự, Lý Tiểu Lỗi nhìn người con gái đang ngồi bình tĩnh trên sofa, lòng nóng như lửa.

Cô ấy bình tĩnh đến mức khác thường, nếu như không phải sớm biết cái kết cục như thế này, thì đã bị hiện thực đả kích khiến cho ngã gục rồi, Lý Tiểu Lỗi lấy hết dũng khí, mắt nhìn vào tay cô, đột nhiên nắm chặt lấy “Hùng Hùng, cô...”

Đậu Đậu không có phản ứng.

Lý Tiểu Lỗi vô cùng căng thẳng, nói năng lộn xộn “Này, tôi... tôi cho cô mượn vai mà dùng đó!”

Đậu Đậu từ từ ngẩng đầu lên, cố nở một nụ cười miễn cưỡng khó coi “Không được đâu, tôi khóc... Bảo Bảo cũng sẽ khóc theo...”

Hai tay Lý Tiểu Lỗi nắm chặt lấy tay cô “Tay của cô lạnh vậy, có cần đi bệnh viện không?”

Đậu Đậu lặng lẽ lắc đầu.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Lý Vũ Hiên gọi điện về, Đậu Đậu vừa ‘alô’ một tiếng, Lý Vũ Hiên dừng lại một chút “Bảo Tiểu Lỗi nhận điện thoại.”

Lý Tiểu Lỗi đón lấy ống nghe “Anh hai.”

Lý Vũ Hiên nói “Cô ấy sao rồi?”

Lý Tiểu Lỗi nhìn Đậu Đậu “Vẫn ổn, khi nào anh về nhà?”

“Bên này anh đang có hội nghị quan trọng không thể bỏ đi được, anh đã phái tài xế cho em, có chuyện gì không ổn lập tức đưa đi bệnh viện ngay, bây giờ... em nói chuyện với cô ấy, đưa cô ấy đi dạo, anh sẽ cố gắng về sớm nhất.”

Lý Vũ Hiên mấy ngày này ở bên ngoài giải quyết công việc, nhất thời không thể quay về ngay, sốt ruột như có kiến bò trong bụng vậy, Lý Tiểu Lỗi vỗ vỗ ngực đảm bảo “Anh hai anh yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy!”

Lý Vũ Hiên đặt điện thoại xuống, lo lắng nhăn mày lại, nhưng nghĩ lại gần đây Lý Tiểu Lỗi thực sự đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều, không biết đứa trẻ đó đã bị sự kích thích gì, rõ ràng là rất quan tâm cho cô ấy và đứa nhỏ trong bụng, nó là viên minh châu trong tay của Lý lão gia, nếu như nó đứng về phía bên này, cứ coi như Lý lão gia muốn động tay cũng sẽ có chút do dự, nghĩ đến đây Lý Vũ Hiên cũng thấy an tâm hơn.

Để chuyển sự chú ý của cô gái đang đau lòng, Lý Tiểu Lỗi la ó muốn ăn cơm Tứ Xuyên, kéo Đậu Đậu vào trong bếp, Đậu Đậu xắn tay áo mở tủ lạnh, Lý Tiểu Lỗi xông đến “Cô nói xem, tôi làm cơm, cô đi đến bên kia ngồi đi.”

Đậu Đậu nói “Không sao đâu.”

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt, cặp lông mày tức giận run run “Không được, bây giờ tôi là người lớn trong nhà, cô phải nghe lời tôi!”

Đậu Đậu hỏi “Vì sao?”

Lý Tiểu Lỗi lắc đầu suy nghĩ để tìm từ nói “Con gái tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ, phụ... chạy tông... đệ!”

Đậu Đậu: = =!

Lý Tiểu Lỗi đứng trước hai cánh cửa tủ lạnh vừa mở ra bối loạn lên “Ốt ở đâu nhỉ, ngăn đá ở đâu nhỉ, đây là gà hay là sườn nhỉ, ý, cái thứ giống như đậu dài này là cái gì nhỉ oa oa!”

Đậu Đậu thò đầu vào xem “Ồ, cái đó là lòng lợn.”

Lý Tiểu Lỗi:... ! ! (Thật nhẩn tâm)

Đậu Đậu chạy ra cửa thay đôi giày thể thao, chỉ cho Lý Tiểu Lỗi xem phần rãnh chống trơn dưới đế giày “Cậu xem, tôi sẽ không trơn ngã đâu, để tôi làm cho.”

Lý Tiểu Lỗi tức giận nhảy tâng lên “Tôi đã biết là cô coi thường tôi mà!”

Đậu Đậu ngây mắt ra “Không có mà...”

Lý Tiểu Lỗi thở phì phì “Hừm, cô chính là xem thường tôi, công cũng không xong ôm cũng không được, tôi biết cô khinh tôi gầy ôm không nổi cô, bây giờ làm cơm cô cũng không cho tôi làm, có phải là cô cảm thấy tôi rất ngốc không!”

“Không phải không phải” Đậu Đậu liên tục xua tay “Tôi sợ cậu bị bỏng...”

Lý Tiểu Lỗi chống tay vào eo ‘hùm’ “Ngốc như cô còn không bị bỏng, mĩ nam đẹp trai như hoa giống tôi thông minh như thế này làm sao mà bỏng được, bớt coi thường người ta đi.”

Đậu Đậu:... (Sao lúc nào thăng nhóc này cũng tự yêu mình thế nhỉ...)

“Vậy được thôi, cậu đun cho khô nước trước đi, đợi đến lúc hết nước thì cho dầu vào nồi.”

“@#*#%...”

“Ái...”

“(Xèo xèo... tách tách!) oa! Dầu bắn ra rồi! Tôi bị thương rồi! !”

“...” (Này, lần sau cậu nhớ kỹ đừng có dùng cái thìa đầy nước cho vào chảo dầu nóng...)

Mu bàn tay Lý Tiểu Lỗi bỏng phồng lên, không nghiêm trọng lắm, những cậu ta đau quá hết hăm ĩ lên như đứt cả bàn tay vậy, Đậu Đậu vội cắt khoai tây đắp lên chỗ vết bỏng, Lý Tiểu Lỗi nhăn mặt lại hỏi, “Sao cô không lấy thuốc bỏng bôi?”

Đậu Đậu lại cắt một miếng nữa, thay cho cái miếng đã nóng kia “Cái này có thể làm tiêu vết phỏng, còn tiện lợi, nếu như đợi tôi tìm được thuốc thì cậu đã sớm đau chết rồi.”

Lý Tiểu Lỗi nhảy lên cao đến 3 trường “Ai bảo cô không nhắc nhở tôi chứ!”

Đậu Đậu nhìn Lý Tiểu Lỗi đang kêu gào ầm ĩ, ầm ỨC bĩu môi ra “Tôi vừa nhắc nhở cậu, cậu đã vứt cái thìa vào, bây giờ nó còn nằm trong chảo dầu kia kìa...”

Lý Tiểu Lỗi:...

Đậu Đậu tự mình làm, Lý Tiểu Lỗi bỏ tay xuống, chiếc thìa gỗ cháy đen được vớt ra, Lý Tiểu Lỗi và Đậu Đậu đứng nhìn nhau, Đậu Đậu hỏi “Tiểu Lỗi, cậu ăn cơm tôi nấu hay là ăn cái này?”

Lý Tiểu Lỗi:... (Thìa chiên?!)

Cuối cùng vẫn là Đậu Đậu làm cơm, món ăn Tứ Xuyên, Đậu Đậu chẳng muốn ăn gì cả nhưng vì Bảo Bảo ở trong bụng vẫn cố ép mình ăn hai bát cơm lớn, Lý Tiểu Lỗi hạ quyết tâm phải mạnh mẽ lên một chút, đương nhiên không thể yếu ớt thế này, ăn ba bát cơm, ôm tay kêu ai za.

Ăn cơm xong, Lý Tiểu Lỗi nắm con Đá và Đậu Đậu (Tại sao lại dùng động từ nắm này?) ra ngoài đi dạo tiêu hóa thức ăn, con Đá vui vẻ quấy đuôi chạy trước, Lý Tiểu Lỗi gắng sức giữ chặt con Đá hết lớn “Mày chậm lại chút tay tao sắp gãy ra rồi, con chó đáng chết này...”

Bởi vì lông con chó thực sự rất khó coi, hai người chuẩn bị cho nó ra ngoài đi tắm lông, Đậu Đậu chuẩn bị kéo và lược, Lý Tiểu Lỗi mang theo thùng (?), tìm được một chỗ khuất gió, Đậu Đậu để con chó ngồi lên ghế đá, dùng lược chải lông chải lông cho nó.

Đậu Đậu quay người cầm kéo bắt đầu công việc, Lý Tiểu Lỗi buộc chặt bốn chân con Đá xuống đất, Đậu Đậu kì quái hỏi “Cậu buộc chặt nó làm gì?”

Lý Tiểu Lỗi cướp cái kéo trong tay Đậu Đậu, cười gian trá đi về phía chỗ con Đá bị trói chặt chân “Hùm hùm hùm, mày cũng có ngày này, xem tao lấy công báo thù riêng đây?”

Đậu Đậu lo lắng con đá bị ỨC HIẾP, vội chạy đến ngăn Lý Tiểu Lỗi, Lý Tiểu Lỗi móc từ trong túi ra một tấm ảnh tạo hình đặc biệt cho chó, đưa ra cho Đậu Đậu xem “Cô ra đi, tôi có thể làm thành công được, nhất định sẽ cắt cho nó rất rất đẹp!”

Đậu Đậu:... (Chó chặn cừu lông cổ cắt thành chó cảnh... có thể đẹp được không?)

Chẳng thể phân giải được, Lý Tiểu Lỗi gờ kéo lên, chỉ nhìn thấy lông chó bay lả tả, con đá kêu ẶNG ẶNG thảm thiết, Đậu Đậu ngồi một bên bịt chặt mắt không dám nhìn hành động bạo hành của Lý Tiểu Lỗi, nửa giờ sau, Lý Tiểu Lỗi đầu đầy mồ hôi kéo tay Đậu Đậu ra, hưng phấn chỉ tay vào cái sinh vật trần trụi không rõ giống gì đứng phía xa nói “Nhanh nhìn xem, đẹp không!”

Có cảnh nhà người ta lông được cắt tỉa cẩn thận, chỉ còn lưu lại một chút chỗ tai và bốn chân, đuôi thì được cắt chỉ còn bớt lại muện cục lông, nhưng con Đá... lông trên mặt bị cắt thành... thậm hại không thể chịu nổi, tai cũng bị cắt khuyết một cục, lông trên người bị cắt lỏm chỗ còn chỗ hết, vốn cho rằng đuôi của con chó chẵn cừu từ lúc sinh ra đã bị cắt đi mất rồi, cho nên con Đá chẳng bao giờ có thể vẫy đuôi, thế mà bây giờ xem ra, con Đá như mới bị tàn phá hàng nghìn lần!

Lý Tiểu Lỗi nhìn thấy sắc mặt đen xì của Đậu Đậu, vội giải thích “Tôi làm sao biết được nó không có đuôi.”

Đậu Đậu:... (Vây cậu cũng không thể đem nó cắt thành con lừa cụt đuôi được!)

Sau đó chẳng còn cách nào nữa, hai người phải đưa con Đá đến tiệm thú cưng, ông chủ tiệm thú cưng ngây ra không còn nhận ra đây là con chó chẵn cừu mình bán nữa, còn cho rằng đây là loài động vật mới được phát hiện ra từ rừng nguyên sinh, cắt cắt sửa sửa mất cả buổi, con Đá mới được cho về, lần này nhìn thấy, suýt chút nữa thì Lý Tiểu Lỗi cũng ngất tại chỗ.

Con Đá bị cắt sạch lông toàn thân, chỉ còn giữ lại chỗ lông ở trên bốn cái móng vuốt, tai cũng đã được sửa lại, Lý Tiểu Lỗi run rẩy chỉ vào con Đá “Đây là chó của tôi? Ông không có đem đổi mất của tôi đấy chứ?”

Chủ quán thú cưng lấy tay quạt mồ hôi “Lý thiếu gia, tôi thật sự không thể cắt sửa được cho nó, nhưng mà một tháng nữa lông nó lại dài ra thì rất đẹp.”

Lý Tiểu Lỗi chẳng nói lời nào cầm lấy sợi dây xích của con Đá đưa cho Đậu Đậu “Cho cô, cô đưa nó về đi.”
“Sao?”

Lý Tiểu Lỗi nhìn vào mông con đá, dẫu môi lên “Tôi không muốn mất mặt.”

Đậu Đậu:... !

56. Chương 56

CHƯƠNG 56: ‘TRÒ CHƠI GIÁN ĐIẾP’ 2010

Mặc bộ váy hoa, miễn cưỡng dắt theo con chó trên đường về, con Đá bị dắt đi buồn rầu (Tôi là giống đực đó), Đậu Đậu cúi đầu dắt chó, Lý Tiểu Lỗi đi trước hai bước quay lại nhìn, nhăn mũi khó chịu “Này, vút nó đi được không, xấu như vậy.”

Đậu Đậu dẫu môi lên “Một tháng nữa là đẹp mà, hơn nữa chính là cậu làm cho nó xấu như thế này, cậu nên có trách nhiệm.”

Lý Tiểu Lỗi thô bạo “Xí.”

Đậu Đậu bước nhanh mấy bước đi lên ngang hàng với Lý Tiểu Lỗi “Tiểu Lỗi, đàn ông đều phải có trách nhiệm, trừ những đứa trẻ chưa trưởng thành mới làm việc bừa bãi không có trách nhiệm!”

Lý Tiểu Lỗi xì khói ra mắt “Cô nói ai là trẻ con?!”

Đậu Đậu chỉ vào con Đá, tiện tay đưa luôn sợi xích của con Đá vào tay Lý Tiểu Lỗi.

“Hừm!”

Lý Tiểu Lỗi thở phì phì dắt con Đá đi, con Đá bị kéo vẹo cả mặt “Tôi đã biết là con chó đáng chết này phiền phức lắm mà!”

Đậu Đậu nói “Cho nên, sau này đừng có kích động nữa.”

Lý Tiểu Lỗi quay lại nhìn cô một cái, không nói tiếng nào, mấy giây sau mới im lặng quay đầu đi, trong lòng nặng trĩu đá mấy viên đá trên đường.

Lúc sắp đến biệt thự, hai người bị một chiếc xe chặn lại.

Lý Tiểu Lỗi cứ như sắp gặp phải kẻ địch lớn vậy nhanh chóng chắn bên cạnh Đậu Đậu, căng thẳng đợi người ở trong chiếc xe kia, Đậu Đậu thò đầu ra nhìn, sau khi Lý Tiểu Lỗi nhìn rõ mặt người trong xe liền kéo Đậu Đậu và con đá chạy, Đậu Đậu chẳng hiểu chuyện gì cả “Ái... chuyện gì vậy...”

“Nói ít thôi, chạy nhanh lên!”

Lý Tiểu Lỗi nhanh chóng chạy, Đậu Đậu dường như chạy theo không kịp.

“Lỗi thiếu gia, cậu muốn đi đâu?”

Tiếng một người đàn ông ở phía sau vang lên, tiếp đó là tiếng mở cửa xe, Lý Tiểu Lỗi cũng chẳng buồn quay lại chạy thẳng về phía trước, Đậu Đậu quay mặt lại nhìn, một người đàn ông khoảng 30 tuổi trông rất lạnh lùng, dường như đến có chiếc mũi cao thẳng kia cũng đầy vẻ lạnh lùng.

Tiếng bước chân bên cạnh dồn dập hơn, mấy người vệ sĩ mặc áo đen chạy đến, vây quanh lấy ba kẻ ‘chó, nam, nữ’, Lý Tranh bước mấy bước nặng nề đến, hơi hơi khom người xuống với Lý Tiểu Lỗi “Lỗi thiếu gia, xem ra khí sắc của cậu không tệ.”

“Không tệ cái đầu quỷ nhà anh ý” Lý Tiểu Lỗi thay đổi thái độ “Tránh ra!”

Lý Tranh nói từ tốn tự nhiên “Lý lão gia phái tôi đến nói chuyện với Hùng tiểu thư.”

Khi Lý Tranh nói chuyện mắt cứ nhìn trừng trừng vào cô gái nhỏ đang co rúm lại phía sau Lý Tiểu Lỗi, cô ta có một cặp mắt to rất sáng, trong mắt toàn là sự đề phòng và kì quái, xem ra cô ta đã đoán được việc mình tìm đến.

Lý Tiểu Lỗi bảo vệ Đậu Đậu như gà mẹ bảo vệ gà con vậy, tức giận quát Lý Tranh “Không được, anh cả đã kết hôn rồi anh còn muốn làm gì nữa!”

Lý Tranh đi lên phía trước mấy bước, ánh mắt xuyên qua vai Lý Tiểu Lỗi, nhìn thẳng vào người Đậu Đậu, một cô gái yếu đuối thể này, khuôn mặt non nớt trong sáng thậm chí còn có thể nhìn thấu vài phần ấu trĩ này, chẳng trách Lý lão ra không ưng cô ta, tạm không nói đến gia thế của cô ta, chỉ nói đến con người cô ta như thế này, đáng vẻ ôn thuận của cô ta căn bản chẳng có cách nào để gánh vác trọng trách nữ chủ nhân của Lý gia.

“Hùng tiểu thư, có thể nói chuyện một chút không.”

Lý Tiểu Lỗi tức giận “Tôi nói không được là không được, tai anh điếc rồi à, nhanh tránh ra đi, nhìn thấy anh đã thấy bực rồi!”

Lý Tranh nói “Để Lỗi thiếu gia khó chịu là thuộc hạ không đúng, nhưng Lý lão gia tín nhiệm thuộc hạ, bảo thuộc hạ về cùng Minh Triết thiếu gia (mắt nhìn sang phía Đậu Đậu) xử lí một số việc, xin thiếu gia hiểu cho.”

Lý Tiểu Lỗi xua tay như đuổi ruồi “Cút cút cút, tôi không hiểu được cái loại tiểu nhân như anh!”

Ánh mắt Lý Tranh lóe lên, hai người vệ sĩ phía sau Lý Tiểu Lỗi chẳng nói lời nào tiến lên, giữ chặt lấy Lý Tiểu Lỗi không cho chút phòng bị nào, Lý Tiểu Lỗi vùng ra nhưng không được, tức giận chửi mắng “Anh là con chó bỉ ổi!!”

Đậu Đậu vội vàng đứng lại, giọng nói nhỏ nhưng kiên định “Được, tôi nói chuyện với anh.”

Lý Tiểu Lỗi khua chân múa tay, đập đập đá đá “Không được đi, đồ ngốc nghếch!”

Đậu Đậu không nói gì, gật gật đầu với Lý Tranh, Lý Tranh đi đến trước xe, mở cửa xe rồi đưa tay tạo tư thế mời “Mời Hùng tiểu thư lên xe.”

Lý Tiểu Lỗi hét lên ầm ĩ, Đậu Đậu nhắm mắt lại bước chân vào trong xe.

Lý Tranh cũng lên xe từ bên kia, chiếc xe chuyển bánh rồi đi, Lý Tiểu Lỗi được thả ra chạy như điên đuổi theo chiếc xe, nhưng chỉ mấy phút sau chiếc xe đã chạy mất hút, Lý Tiểu Lỗi dừng bước thở hồng hộc, trong mắt toàn là lửa giận, đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì gấp vội rút điện thoại ra, nóng ruột nghe những tiếng tút tút chờ đợi ở đầu dây bên kia.

“Alo, ông nội, rốt cuộc là ông muốn Lý Tranh làm gì cô ấy vậy!”

Đầu dây bên trái truyền đến giọng nói trầm thấp từ tốn “Cái đó thì phải để xem cô ta có biết thân phận hay không đã?”

“Ông nội!”

Trong chiếc xe yên tĩnh, tài xế lái xe ngồi phía trước mặt chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào ngồi điều khiển cho chiếc xe chạy vòng quanh thành phố, Lý Tranh ngồi ở phía ghế sau, mắt nhìn thẳng vào cô gái đang cúi đầu căng thẳng nắm chặt lấy vạt áo, tính cách yếu mềm ngoan ngoãn như vậy rất có tác dụng kích thích mong muốn được bảo vệ của đàn ông, mà e là đôi mắt không chút tạp chất kia mới chính là điểm then chốt hấp dẫn Minh Triết thiếu gia nhất.

Lý Tranh không phải là không biết một cô gái lòng đầy toan tính đối với người đã quen với những công việc là lợi ích như Lý Minh Triết mà nói chỉ là một đồng cắt bã, bất luận là người con gái đó có đẹp thế nào, cũng chỉ như một quả đạn nguy hiểm mà thôi, nếu như nắm giữ không chặt thì có thể phát nổ bất cứ lúc nào, nhưng anh ta là người thân tín nhất bên cạnh Lý lão gia, anh ta phải tuân lệnh của Lý lão gia, vì người được Lý gia lựa chọn là thích hợp nhất.

Cô gái ngồi bên cạnh này, tính cách rất là kiên trì, đã lên xe nửa tiếng rồi, tuy lòng tràn đầy hiếu kỳ, cũng rất muốn hỏi han, nhưng cô ta lại nhẫn nại, đợi mình mở lời trước, dĩ bất biến ứng vạn biến, Lý Tranh ngồi thẳng người lại nói “Hùng tiểu thư, cô không muốn biết chuyện của Minh Triết thiếu gia?”

Đậu Đậu ngẩng đầu lên, nhìn Lý Tranh khẩn cầu, nhưng chẳng nói tiếng nào.

Muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, chỉ có thể nhìn với dáng vẻ nôn nóng đáng thương, ánh mắt rưng rưng cứ như con chó nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi vậy, Lý Tranh đột nhiên có cảm giác không nỡ ra tay.

Nói giọng trầm trầm “Hùng tiểu thư, Minh Triết thiếu gia đã kết hôn với thiên kim của Tần gia, tôi hi vọng cô sẽ rời xa Minh Triết thiếu gia, cô không nên phá hoại cuộc hôn nhân của họ.”

Đậu Đậu im lặng cúi đầu, một giọt nước mắt lạnh lẽo lăn xuống, rơi xuống áo, chậm chậm thấm vào trong lớp vải.

Lý Tranh cau mày lại, thở dài một cái “Còn nữa, đừng có nói với cậu ấy chuyện đứa trẻ.”

Đậu Đậu ngẩng mạnh đầu, mắt đỏ hoe, kinh hãi nhìn Lý Tranh, hai tay vô ý thức ôm lấy cái bụng chưa to lên chút nào, phòng bị co rúm người lại, Lý Tranh chống tay lên trán, nói chuyện này với một cô gái như thế này đúng là lần đầu, lại còn có cái cảm giác lực bất tòng tâm.

Anh ta đã nghĩ qua vô số các khả năng, mắng chửi gào thét, lợi dụng tham lam, thậm chí còn chuẩn bị cả 100 vạn tệ tiền mặt rồi, chỉ đợi cô gái này mở lời, nhưng thật không ngờ được cô ta lại phản ứng như thế này.

“Nếu như Minh Triết thiếu gia biết được đứa trẻ này, làm ra việc thiếu lí trí gì” mắt Lý Tranh nhìn bụng Đậu Đậu lạnh băng “tôi không thể đảm bảo cho sự an toàn của đứa trẻ.”

Đậu Đậu do dự một lát, đột nhiên nhìn Lý Tranh, nói giọng kiên định “Tôi muốn gặp anh ấy.”

Lý Tranh sững lại một lát.

“Tôi sẽ không bảo anh ấy chuyện đứa con” Đậu Đậu cúi đầu “anh ấy... nợ tôi một lời giải thích...”

Lý Tranh đắn đo một chút rồi đồng ý.

Khi Đậu Đậu được đưa về, Lý Tiểu Lỗi đang dắt con Đá đứng đợi trước cửa của khu biệt thự, nhìn thấy Lý Tranh mở cửa xe vội vàng chạy tới, lấy tay kéo Đậu Đậu ra khỏi xe, mắt trừng trừng tức giận nhìn Lý Tranh cũng xuống dưới xe, khẩu khí không tốt lắm “Đậu Đậu, sau này không được đi cùng loại người này nữa, ảnh hưởng đến khí chất của cô.”

Lý Tranh coi như không nghe thấy, cung kính trào hỏi Đậu Đậu rồi lên xe.

Lý Tiểu Lỗi lúc này mới quay người để đánh giá người cô “Anh ta chính là loại chó ăn thịt không chịu nhả xương, cô có làm sao không, anh ta nói với cô cái gì, có động tay động chân không?”

Đậu Đậu lắc đầu “Không sao, anh ta không nói gì.”

Lý Tiểu Lỗi hồ nghi nhìn Đậu Đậu “Không thể nào, loại người như anh ta” đột nhiên giữ chặt cô ấy lại “Có phải là hai người đã có giao dịch gì?”

Đậu Đậu chớp mắt, Lý Tiểu Lỗi hừm một tiếng “Tôi cũng sinh gia từ Lý gia, còn có thể không hiểu sao?”

“Anh ta...” Đậu Đậu do do dự dự “anh ta đồng ý cho tôi gặp mặt Lý Minh Triết, nhưng...”

Lý Tiểu Lỗi nói “Nhưng không được nói chuyện của Bảo Bảo, đúng không?”

Đậu Đậu kinh ngạc há hốc miệng “Sao cậu lại biết?”

Lý Tiểu Lỗi khoanh tay lạnh lùng nói “Chắc chắn anh ta còn bảo cô rời xa anh cả, nếu không thì thế này thế nọ.”

Đậu Đậu hỏi “Cậu đặt máy nghe trộm à?”

Lý Tiểu Lỗi xì một tiếng “Đây là trò anh ta hay dùng, đã dùng mười mấy năm nay rồi vẫn không thay đổi, từ mười mấy năm trước đã dùng với mẹ của anh hai, rồi lại dùng với mẹ tôi, giờ lại dùng với cô, chẳng có chút sáng tạo nào cả.”

Đậu Đậu:...! !

Lý Vũ Hiên kết thúc buổi họp bên kia xong thì vội vàng quay về, đúng lúc Đậu Đậu đang kéo thùng rác ra ngoài cửa, con Đá được mặc bộ đồ dành cho thú cưng chẳng ra làm sao cả chạy loanh quanh người cô, khung cảnh ấm áp này khiến lòng Lý Vũ Hiên nặng trĩu như đá, nếu như có thể đưa cô cao chạy xa bay, sống trong yên ổn trong một thành phố nhỏ, mình ra ngoài đi làm hoặc tự mình làm một mình, mỗi khi về nhà có thể nhìn thấy cô ấy, bên cạnh là con cái và thú cưng chạy lăng xăng, chuyện đó... hấp dẫn người ta bao nhiêu.

Đậu Đậu phát hiện ra Lý Vũ Hiên đang đứng trong sân, vội đặt thùng rác xuống chạy lại, đón lấy hành lý và áo khoác trên tay anh “Hồ Ly anh về rồi, sao không nói tiếng nào thế, để em còn đi mua chút đồ làm mấy món ngon ngon cho anh.”

Lòng Lý Vũ Hiên ấm lên, đưa tay kéo cô ôm vào lòng “Em không sao... là tốt rồi.”

Đậu Đậu không nói gì.

Buổi tối, ba người ngồi trên bàn ăn, con đá nằm dưới bàn, trên bàn là rất nhiều thức ăn, Lý Tiểu Lỗi kể lại mọi chuyện cho Lý Vũ Hiên nghe “Anh hai, em thấy anh cả đã bị giam lỏng rồi, tất cả đều là tên Lý Tranh xấu xa.”

Lý Vũ Hiên gật gù đầu “Anh cũng thấy vậy, anh ấy là người thông minh chắc chắn là đang tìm kế hoãn binh “quay đầu lại an ủi Đậu Đậu “Đậu Đậu em đừng lo lắng, Lý Minh Triết từ trước đến nay chưa từng chịu ảm ức, anh ấy nhất định đã có tính toán trong lòng.”

Đậu Đậu vâng, cúi đầu ăn cơm.

“Lý Tranh nói ngày mai cho anh cả gặp mặt Đậu Đậu, nhưng không được nói chuyện Bảo Bảo.” Lý Tiểu Lỗi lại nói “Hừm, nếu là em, chắc chắn đã đưa Đậu Đậu bỏ trốn rồi!”

Mắt Lý Vũ Hiên hơi tối lại rồi lập tức khôi phục lại bình thường “Lý Minh Triết không phải là người kích động như vậy, nếu như thật sự muốn làm âm ỉ, ông lão đáng chết chắc chắn sẽ tìm đủ mọi cách lôi anh ấy về, đến lúc đó Đậu Đậu cũng bị bọn họ giấu đến chỗ không thể tìm được.”

“Đậu Đậu.” Lý Vũ Hiên chuyển hướng sang Đậu Đậu “Ngày mai em đi gặp anh ấy, ghi nhớ rõ từng câu từng chữ từng chi tiết một quay về nói cho anh, anh nghĩ Lý Minh Triết chắc chắn sẽ nghĩ cách bảo em làm thế nào.”

Đậu Đậu gật đầu, lo lắng cúi đầu ăn cơm, tay trái lại đặt lên bụng theo bản năng.

Ngày hôm sau Đậu Đậu được người của Lý Tranh đến đón đi, chỗ gặp mặt đã được sắp xếp trước, Lý Minh Triết sớm đã đến đợi ở đó, khi Đậu Đậu đi vào trong, anh đang đứng yên lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thân hình gầy đi rất nhiều.

Lý Minh Triết nghe thấy tiếng động, từ từ quay người lại, tình cảm có chút dâng trào.

Viên vệ sĩ ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Đúng vào lúc cửa được đóng, Đậu Đậu chạy ngay đến ôm lấy eo anh, nghẹn ngào “Minh Triết...”

Lý Minh Triết giữ thẳng bả vai hơi run run của cô, mặt không đổi sắc khẽ nói bên tai cô “Có camera, lát nữa hãy yêu cầu một số tiền lớn” Đậu Đậu hơi sững người, Lý Minh Triết đẩy cô ra, lấy lại được phong thái lạnh lùng như núi băng “Xin cô hãy tự trọng.”

Đậu Đậu khóc như mưa, nhưng cắn răng cắn lợi không khóc thành tiếng.

Lý Minh Triết dẫn cô đến phòng khác, trong phòng có một ít trà, Đậu Đậu ngồi xuống, Lý Minh Triết chậm rãi nói “Hôn ước giữa hai chúng ta đã được hủy bỏ rồi, tôi đã kết hôn cùng người khác rồi, cô không cần đợi tôi nữa.”

Đậu Đậu dán chặt mắt vào bánh điểm tâm trong đĩa.

Lý Minh Triết nói “Đối với cô, tôi rất xin lỗi, tôi sẽ nghĩ cách để bồi thường cho cô.”

Đậu Đậu đột nhiên cầm một miếng bánh điểm tâm lên, cắn một miếng, thấy sắc mặt của Lý Minh Triết không đồng tình vội nói “Em rất đói, đầu hơi choáng váng.”

Lý Minh Triết lại thở dài “Trừ hạnh phúc là không thể cho cô ra, cô muốn thứ gì tôi đều có thể cho cô, chỉ cần cô tha thứ cho tôi.”

Đang nuốt đồ ăn sắc mặt Đậu Đậu đột nhiên thay đổi, vội nôn miếng bánh vừa cắn ra, rồi uống bát trà ừng ừng như sắp lâm trận vậy, ngượng ngùng nói “Ồ, có cát.”

Mắt Lý Minh Triết nhìn trừng trừng vào chỗ bánh điểm tâm Đậu Đậu vừa nôn ra.

Đậu Đậu nhớ lại điều Lý Minh Triết vừa nhắc nhở, vội nói “Em sẽ không tha thứ cho anh, nhưng em có thể cho anh cơ hội bồi thường, em muốn... ừm... 10 vạn!”

Lý Minh Triết trừng mắt.

Đậu Đậu vội sửa lời “Em... em nói là... 1 năm 10 vạn... em cần tiền...”

Lý Minh Triết giả bộ trầm ngâm một chút rồi nói “Được, tôi đồng ý với cô, nhưng cô không được xuất hiện trước mặt vợ tôi, cũng không được nói cho người khác biết về chuyện của hai chúng ta trước đây.”

Đậu Đậu gật đầu “Được” nhưng nước mắt lại rưng rưng rồi “Em... em...”

Lý Minh Triết xua xua tay “Cô đi đi, tôi và cô không có duyên phận.”

Đậu Đậu lau nước mắt, đi ra nhưng vẫn cố ngoái đầu lại, Lý Tranh đứng đợi ở bên ngoài, rõ ràng đã nhìn thấy hết qua camera rồi, anh ta đích thân đưa Đậu Đậu về “Hùng tiểu thư, cô không giống người tham tiền.”

Anh ta nổi lòng nghi ngờ.

Đậu Đậu nhìn Lý Tranh với ánh mắt oán hận “Tôi cần tiền, nuôi dưỡng Bảo Bảo.”

Lời nói kiên định này tràn đầy ý oán hận, Lý Tranh nhìn cô gái bị vứt bỏ này, không hỏi gì nữa.

Đậu Đậu ngồi trong xe, nắm chặt tờ giấy nhỏ vo tròn, đó là tờ giấy lúc Lý Minh Triết đẩy cô ra, mượn tư thế hai người đang đứng sát vào nhau nhanh chóng nhét vào lòng bàn tay cô, bây giờ tờ giấy nhỏ đó đã thấm ướt sũng mồ hôi rồi, như có một sinh mệnh vừa mới được vớt lên.

Lý Minh Triết một mình quay lại phòng khách, biểu hiện trên mặt vô cùng phiến não.

Khi anh đang đi đi lại lại, không ngừng nhìn vào chiếc bánh đã bị cắn một miếng trên bàn, hành vi vừa rồi của cô ấy đúng là chẳng có đầu óc gì cả, cô ấy rõ ràng biết mình phải diễn kịch phối hợp, tại sao lại còn làm cái trò không nên làm đó nữa, ăn bánh rồi lại nôn ra, cô ấy muốn bảo anh cái gì đây?”

Lý Minh Triết ngồi xuống, nhắm mắt lại khổ não suy nghĩ.

Chiếc bánh đó.

Lý Minh Triết đột nhiên nghĩ ra điều gì đứng phắt dậy, lập tức kìm nén tình cảm của mình lại, vờ như không có chuyện gì đi mở máy tính, mở ra hàng loạt trang web này nọ, cuối cùng mới mở được một trang công cụ tìm kiếm, nhập loại bánh vừa rồi cô ấy ăn vào, bánh lô hội lúa mạch.

Chẳng có tin tức gì liên quan gì.

Lý Minh Triết không bỏ cuộc, tiếp tục tìm kiếm lô hội và lúa mạch, mắt đột nhiên dừng lại trước một hàng chữ, thần sắc khó khăn kiểm chế được tình cảm trào dậy trong lòng, 10 phút sau, Lý Minh Triết dùng lực sờ sờ mặt, cố lấy lại vẻ bình tĩnh tắt tất cả các trang web đi, xóa toàn bộ ghi nhớ của máy, chạy rất nhanh vào phòng tắm.

Kết quả tìm kiếm vừa rồi, hai loại thực phẩm này không có ngụ ý gì cả, nhưng nó có một đặc điểm chung: ‘phụ nữ mang thai cấm dùng, dễ bị sảy thai.

57. Chương 57

CHƯƠNG 57: SỰ KIẾN LẤN CẦU THANG

Lý Minh Triết tựa đầu vào tường nhà tắm, tay ôm chặt lấy đầu, biểu hiện trên mặt kinh ngạc như mới bị sét đánh lại cuồng loạn vui vẻ như mới trúng giải thưởng trăm triệu vậy, cái biểu hiện thật khó dùng lời diễn tả được, tất cả các vòi nước trong phòng tắm đều được mở ra chảy rào rào, để át đi tiếng kêu sung sướng hạnh phúc mà người nào đó đang phải cố kìm nén lại một cách khó khăn.

Cô ấy đã mang thai rồi! !

Chỉ có một lần đó đã... có rồi! !

Toàn thân Lý Minh Triết hưng phấn cao độ, mỗi một thớ thịt đều căng cứng sung sướng đến phát cuồng, từ trước đến nay chưa bao giờ mất bình tĩnh như thế này, từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục và huấn luyện nghiêm khắc, khiến cho giờ nào phút nào anh cũng phải giữ phong độ nho nhã và khí chất chín chắn, nhưng lần đầu tiên này, Lý Minh Triết cảm thấy da thịt trên mặt mình đều đang rung động dữ dội.

Không biết là nên cười hay nên khóc.

Cô ấy nhỏ bé như vậy, lại phải chịu đựng như vậy, Lý Minh Triết hề nghĩ đến cô gái bé nhỏ đó, cơ thể mềm yếu của cô ấy lại đang mang trong bụng đứa con của mình, con của hai người họ, sinh mệnh bé nhỏ mà kiên cường, tình cảm như sóng cuộn trào lên trong lòng, máu nóng hưng phấn đang chảy hừng hực trong huyết quản khiến người ta không thể kìm nén lại được cảm giác sung sướng đến phát run lên.

“Minh Triết thiếu gia?”

Cửa phòng tắm bị người ta đập bùm bụp, giọng Lý Tranh vọng từ ngoài vào “Cậu có cần sự giúp đỡ không?”

Lý Minh Triết nhìn đồng hồ, mình đã vào đây gần nửa tiếng rồi, nhưng cái cảm giác khiến người ta hưng phấn đến tột cùng đó vẫn chưa hề lắng xuống, Lý Minh Triết rửa tay rồi dùng nước lạnh phủ vào mặt, cố gắng bình thường lại cảm xúc, rồi mở cửa đi ra.

Lý Tranh đưa mắt nhìn đánh giá gương mặt anh rất kĩ.

Lý Minh Triết vô cùng không vui, dùng ngữ khí chẳng vui vẻ gì chất vấn “Anh muốn nhìn ra được cái gì?”

Lý Tranh lập tức di chuyển ánh nhìn, cung kính nói “Minh Triết thiếu gia, thuộc hạ thấy sắc mặt cậu rất hồng, lo lắng cơ thể cậu không khỏe.”

Lý Minh Triết ý thức được đưa tay lên sờ mặt, nhưng phát hiện ánh mắt sắc như dao của Lý Tranh, dường như có thể khóa chặt ánh nhìn của mình, trong lòng Lý Minh Triết hơi hoảng, lập tức định thần lại, trầm giọng cảnh cáo anh ra “Lý Tranh, anh là lo lắng cho sức khỏe của tôi, hay là sợ tôi lâm trận bỏ giáo?”

Lý Tranh cúi đầu “Thuộc hạ không dám.”

Lý Minh Triết hừm một tiếng, lách người bỏ đi.

Lý Tranh bám sát Lý Minh Triết lên xe, rồi ngồi ở vị trí phụ lái, nhưng lại len lén gửi tin nhắn cho thuộc hạ của mình: Tìm hiểu một chút về loại bánh điểm tâm vừa rồi.

Lý Tranh đã đi theo Lý lão gia nhiều năm, những suy nghĩ cẩn thận làm việc chắc chắn là điểm Lý lão gia thích nhất ở anh ta, vừa rồi khi Lý Minh Triết và Hùng Đậu Đậu gặp nhau, hai người tuy nói chuyện không để lộ bất cứ thông tin gì, nhưng những hành vi của Đậu Đậu lại khiến người ta không thể hiểu nổi, Lý Tranh không phải là vì những loại hành này mà tìm lý do bỏ qua được, mà là do thói quen điều tra tất cả những gì Đậu Đậu chạm vào, phân tích những hàm nghĩa trong mỗi biểu hiện và hành động của cô.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lòng nghi ngờ của Lý Tranh không phải là uổng công, loại bánh điểm tâm đó có một điểm là thực phẩm cấm đối với phụ nữ mang thai, mà loại bánh điểm tâm đó chính là trọng điểm trong hành động kì quái của cô gái đó, Lý Tranh nghĩ lại thần thái rất không bình thường của Lý Minh Triết sau khi đi từ nhà tắm ra, tuy trên mặt không có gì đặc biệt, nhưng Lý Tranh đã tận mắt thấy sự trưởng thành của cậu ta, chỉ cần nhìn qua biểu hiện cũng đoán được sự kích động trong lòng cậu ta.

Chuyện gì có thể làm cho cậu ta có thái độ như vậy?

Một luồng sáng u ám lướt qua ánh mắt Lý Tranh.

Đậu Đậu được đưa về nhà, Lý Vũ Hiên đang đứng đợi ở cửa, vội chạy lại cẩn thận đỡ cô xuống xe, Lý Tiểu Lỗi dắt con Đá đứng bên cạnh nói nhanh như máy “Sao tên khốn nạn đó không đến!”

Người đưa Đậu Đậu về nói “Anh Tranh cùng với Minh Triết thiếu gia và phu nhân phải tham gia một bữa tiệc quan trọng.”

Lý Tiểu Lỗi héch mũi lên “Hừm, phu nhân chó gì chứ, đúng là loại tiện nhân cướp chồng người khác.”

Người lái xe:... (Lỗi thiếu gia quả nhiên vẫn độc mồn như vậy)

Lý Minh Triết mặc một bộ âu phục sang trọng ngồi trên vị trí dành cho khách quý, lơ đãng nhìn những người khách qua qua lại lại ồn ào, hồn phách chẳng biết để nơi đâu, Tần Yến trang điểm rất kĩ càng ngồi bên cạnh, tuy việc hôn sự của họ mọi người trong giới đều đã nghe nói, nhưng đây là lần đầu tiên hai người cùng xuất hiện, không ít tờ báo đã nắm lấy cơ hội này để đến sân tin chụp ảnh, những ánh đèn flash sáng lên không ngừng làm người ta hoa cả mắt.

Không thể nói rõ được là tại làm sao, trước đây đối với đám phóng viên này Lý Minh Triết luôn giữ thái độ bình tĩnh dù bị ép thế nào, nhưng đột nhiên bây giờ đám phóng viên này lại khiến cho anh nảy sinh lòng căm ghét đến cực độ, ngày mai những bức ảnh này sẽ được truyền phát ra ngoài, cô ấy nhìn thấy có đau lòng không, ngộ nhờ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng, Lý Minh Triết nhăn mặt lại, nhưng vẫn giữ hình tượng đặc biệt tốt.

Tần Yến là một người phụ nữ mẫn cảm, cô ta cảm thấy Lý Minh Triết có chút gì đó không bình thường, đó là cái cảm giác vui vẻ cố gắng kìm chế nhưng vẫn lộ ra bên ngoài theo bản năng, kì thực thì sắc mặt của anh ấy so với bình thường chẳng có gì khác cả, nhưng cái cảm giác vui sướng kia vẫn có chút gì đó bộc lộ ra ngoài, khiến người nhạy cảm như Tần Yến có thể cảm thấy được.

Từ đầu đến cuối Lý Minh Triết vẫn trong thái độ vui sướng đến phát cuồng, nhưng đầu óc còn rất tỉnh táo, mình đã có thể đoán ra được chuyện này, Lý Tranh làm sao có thể không đoán ra được chứ, hề nghĩ lại Lý Tranh từ trước đến nay làm việc bất chấp thủ đoạn không lưu lại chút tình nào, Lý Minh Triết cau mày lại lo lắng.

Tất cả những biểu hiện thay đổi này, Tần Yến đều thấy hết, và ghi lại trong lòng.

Đậu Đậu vừa về đến biệt thự, liền nắm lấy tay Lý Vũ Hiên kích động đến mức nói không ra thứ tự gì “Hồ Ly, anh ấy bảo em đòi anh ấy tiền, em yêu cầu 10 vạn, nhưng sau khi anh ấy dùng ánh mắt ra hiệu em đã sửa lại thành 10 vạn một năm, bọn em đang diễn kịch, anh có biết không, em đã ngầm bảo cho anh ấy chuyện của Bảo Bảo, không biết anh ấy có thể đoán ra không...”

Lý Vũ Hiên đỡ lấy vai cô gái đang vô cùng kích động “Đậu Đậu, em nói chậm một chút.”

Đậu Đậu đột nhiên nhớ ra điều gì, đưa tờ giấy đã vò chặt trong lòng bàn tay ra trước mặt Lý Vũ Hiên, biểu hiện trên mặt vừa chờ đợi vừa căng thẳng “Xem này, anh ấy đưa cho em!”

Lý Vũ Hiên vội mở tờ giấy vị vò đã ướt sũng mồ hôi ra, trên đó chỉ viết đúng một câu: ‘Tin tưởng anh, đợi anh.’

Đậu Đậu nhìn thấy dòng chữ trên tờ giấy, nước mắt liền trào ra, vừa khóc vừa không ngừng nói “Em đã biết là anh ấy không phải không cần em nữa mà, cứ coi như anh ấy không cần em, cũng không thể không cần Bảo Bảo, Hồ Ly, Hồ Ly, anh ấy bảo em đợi anh ấy, anh ấy không phải không cần em...”

Vừa nói vừa không thể kìm nén được cảm xúc khóc to lên nức nở, mấy tháng chờ đợi trong lo lắng cuối cùng đã nhìn thấy một chút kết quả rồi, Đậu Đậu khóc đến mức làm ướt sũng hết cả áo của Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên thở dài một cái, ôm chặt cô vào trong lòng.

Tuy cô không phải là khóc vì mình, vậy sao mà trái tim lại đau thế này chứ?

Lý Vũ Hiên đột nhiên phát hiện ra điều gì, Lý Tiểu Lỗi đứng ở cửa, sắc mặt xấu đến mức kì lạ, trái tim đập thình thịch, nhưng cứ nghĩ là không thể nào, Lý Tiểu Lỗi nhỏ như vậy, căn bản không hiểu tình cảm nam nữ, hơn nữa cậu ta đối với Đậu Đậu cũng chỉ giống như một... con chó cậu ta không dám ức hiếp.

Lẽ nào là nghĩ nhầm rồi?

Lý Vũ Hiên lắc đầu, ôm cô gái đang khóc lóc lên lầu nghỉ ngơi.

Tuy bây giờ Lý Minh Triết không về, nhưng chỉ là một chức tổng giám đốc, nghiệp vụ chính của anh ta vẫn là ở nước ngoài, có mấy phần sản nghiệp mới của Lý gia, công ty ở trong nước vẫn là do Lý Vũ Hiên quản lý, thông qua thời gian huấn luyện này, Lý Vũ Hiên rõ ràng đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, trừ những hội nghị quan trọng mới thấy anh có mặt ra, các sự việc khác làm cũng khá có tiếng.

Lý Minh Triết về nước chẳng qua chỉ là lộ mặt cho có, giải quyết thủ tục chuyển giao công việc, sau đó sẽ ra thị trường nước ngoài ‘chiến đấu’ tiếp.

Vì tương lai, vì đứa con, Lý Minh Triết xốc lại tình cảm trong lòng.

Lý Vũ Hiên quản lý cả sản nghiệp lớn, không có thời gian ở bên cạnh Đậu Đậu cả ngày, thế là, tất cả các nhiệm vụ đưa Đậu Đậu ra ngoài dạo bộ, kiểm tra, điều giao hết cho Lý Tiểu Lỗi, nếu như là Lý Tiểu Lỗi trước đây, sớm đã chạy ra xa rồi, không tìm những việc ác gì làm chắc không chịu được, bây giờ lại một câu đã đồng ý luôn, mà còn làm rất cẩn thận.

Hôm nay Đậu Đậu đến viện kiểm tra theo định kì, Lý Tiểu Lỗi đưa đi.

Chỉ thấy Lý Tiểu Lỗi đỡ cánh tay Đậu Đậu, đầu ngẩng rất cao, Đậu Đậu so sánh cái đầu của hai người, kì quái hỏi “Tiểu Lỗi, sao cậu phải cố dùng sức để vươn cổ lên thế, cậu đã cao hơn tôi rồi mà.”

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt lườm, cố vươn đầu lên cao hơn “Mới cao hơn cô nửa cái đầu, tôi phải cao hơn cô 3 cái đầu.”

Đậu Đậu nghiêng người nhìn Lý Tiểu Lỗi đang cố vươn đầu lên hỏi “Cậu muốn biến thành hươu cao cổ à?”

Lý Tiểu Lỗi tức giận.

Khi bác sĩ kiểm tra, đặc biệt chú ý đến vẻ mặt ‘trẻ trung’ của Lý Tiểu Lỗi, bác sĩ hỏi “Tôi nhớ lần trước không phải là cậu.”

Lý Tiểu Lỗi nhướn mày lên, chống tay vào mạng sườn hét “Tôi chính là bạn trai cô ấy, nhỏ hơn một chút thì làm sao? Bây giờ chẳng phải đang thịnh hành một ‘trâu già gặm cỏ non’ sao?”

Bác sĩ:... (Cậu kích động cái gì chứ, chỉ tiện miệng hỏi một câu thôi mà...)

Đậu Đậu:... (Lý Tiểu Lỗi, cỏ non là cậu trâu già tôi đây không cần được đâu...)

Kiểm tra xong, bác sĩ nói với hai người, em bé rất khỏe, bảo họ không cần lo lắng, Đậu Đậu sau khi cảm ơn bác sĩ xong thì vội kéo Lý Tiểu Lỗi – người mới nói là tại sao nam thanh niên không thể tìm đến nữ thanh niên lớn tuổi rồi đi, Lý Tiểu Lỗi tức giận bước phăng phăng xuống dưới lầu “Chẳng phải là chỉ nhỏ hơn một chút sao, chỗ đó của tôi chẳng nhỏ chút nào!”

Đậu Đậu:... (khụ khụ...)

Lý Tiểu Lỗi tức giận hừm hừm đi về phía trước, Đậu Đậu đuổi theo phía sau, đi rồi đi, lúc sắp đến tầng một, chuông điện thoại của Đậu Đậu vang lên, khi đang cúi đầu tìm điện thoại trong túi, đột nhiên phía sau lưng dường như bị người ta đẩy một cái, Đậu Đậu mất đi trọng tâm đầu nhao xuống!

Lý Tiểu Lỗi đang đứng phía trước, đột nhiên cảm thấy có vật gì đập mạnh vào, đang định mở mồm chửi thì phát hiện ra người đập vào mình là Đậu Đậu, Lý Tiểu Lỗi sợ hãi quá da đầu tê dại vội đưa tay đỡ cô, nhưng đang đứng trên cầu thang nên chẳng ai có thể đứng vững được, Lý Tiểu Lỗi bị Đậu Đậu kéo lăn xuống cầu thang cùng.

Cạnh của bậc cầu thang đập vào người đau điếng, Lý Tiểu Lỗi cắn răng bò từ dưới đất lên, đưa tay kéo Đậu Đậu đang cố sức ôm chặt lấy bụng lại, căng thẳng đến mức lợi cũng run lên “Đậu Đậu, cô có sao không?”

Đậu Đậu kêu ‘aiz za aiz za’ một lúc lâu, rồi bò từ dưới đất dậy, duỗi cánh tay chống vào chân “ừm, sau lưng đau.”

Lý Tiểu Lỗi sớm đã sợ đến mức bay mất cả ba phần hồn phách, chạy đi hét lớn gọi bác sĩ, bác sĩ và y tá chạy đến kiểm tra một lượt, trừ vết xước nhỏ sau lưng và cánh tay bị tím ra Đậu Đậu không bị thương chỗ nào khác, Tay của Lý Tiểu Lỗi bị rạn xương nhưng không sao, nghỉ dưỡng một hai ngày là khỏi, Lý Tiểu Lỗi đau đớn rên rĩ “Đều trách cô nặng như vậy, đâm chết tôi rồi!”

Đậu Đậu cúi đầu, nghĩ ngẫm tối về sẽ hầm chút canh bổ xương bồi bổ cho tên tiểu tử này.

Đêm khuya, Lý Minh Triết và mấy vị cổ đông ra ngoài đàm phán, Lý Tranh cũng đi cùng, nhưng chẳng mấy chốc đã quay về khách sạn, Tần Yến mời chuyên gia thẩm mỹ tư nhân đến làm Spa cho mình, vừa mới làm xong thì Lý Tranh đi vào.

“Phu nhân, thuộc hạ có chuyện muốn hỏi phu nhân?”

Tần Yến đang xoa kem dưỡng ẩm lên tay, nhẹ nhàng nói “Anh hỏi đi.”

Lý Tranh bước gần thêm một bước “Phu nhân biết Hùng Đậu Đậu không?”

Tần Yến khẽ cau mày, tiện tay cầm chiếc bình đổ một chút lên chân “Không biết.”

Tần Yến lúc này mới biến sắc, nghiêm giọng hỏi “Anh giám điều tra tôi?”

Lý Tranh lạnh lùng nói “Phu nhân, có thể phu nhân không hiểu Minh Triết thiếu gia lắm, trông cậu ấy rất ôn hòa, nhưng khi cậu đã nổi giận... tôi tin chắc, kết quả sẽ không như phu nhân muốn đâu.”

Tần Yến cười lạnh nhạt, dùng lực mát xa chân “Ai có thể biết là tôi làm chứ?”

Lý Tranh nói “Tôi có thể điều tra ra, Minh Triết thiếu gia cũng có thể?”

Tần Yến đứng dậy, chỉ vào ngực Lý Tranh “Vậy anh không muốn anh ấy tra ra, chẳng phải anh là người của Lý lão gia sao, lẽ nào anh cũng muốn giúp đứa con gái bên ngoài đó của anh ấy?”

Lý Tranh cười “Phu nhân, nếu nói theo thời gian đến trước và đến sau, phu nhân mới là người đến sau.”

Trên gương mặt được chăm sóc rất kĩ của Tần Yến có biểu hiện hung tợn, giọng nói cũng không dịu dàng uyển chuyển nữa “Lý Tranh, ở ngoài anh ấy có đàn bà anh không xử lý được, tôi phải tự mình ra tay anh

còn chạy đến đây ra về và hỏi tội sao, lẽ nào Lý lão gia muốn thừa nhận con đàn bà và đứa trẻ tạp chủng kia sao? Vậy ông ấy còn muốn lấy tôi về làm gì?!”

Lý Tranh điềm tĩnh nói “Xin phu nhân đừng nhúng tay vào nữa, chuyện này tôi sẽ xử lý, nhất định sẽ cho phu nhân một đáp án vừa ý.”

Tần Yến hừm một tiếng, ném chai dưỡng da lên trên bàn trang điểm.

Lý Tranh hơi hơi khom người quay người bỏ đi, lúc sắp đi Tần Yến nói một câu “Bất luận anh xử lý thế nào, đứa trẻ của con đàn bà đó tôi không hi vọng nó được sinh ra.”

Lý Tranh bước thêm một bước “Phu nhân, tôi vẫn luôn cho rằng người nhà họ Tần... là lương thiện.”

Tần Yến cười lạnh lùng “Lương thiện, đó chỉ là thứ sa xỉ.”

Lý Tranh nhìn cô gái có vẻ ngoài xinh đẹp hiền dịu nhưng trái tim thì độc ác như rắn độc, chẳng nói lời nào nữa đóng cửa rồi rời đi.

58. Chương 58

CHƯƠNG 58: CÔ DÂU NHỎ BỎ CHẠY

Buổi tối, Lý Vũ Hiên họp xong mới nhận được điện thoại của trợ lý, vội vội vàng vàng đến bệnh viện, chỉ thấy Lý Tiểu Lỗi thiếu gia nằm chễm chệ trên giường, Đậu Đậu như cô con dâu nhỏ ngồi một bên cầm thìa lo lắng bón canh xương hầm cho cậu ta, mùi thơm của canh xương hầm bay lên thơm nức mũi, không cần nói, chắc chắn là cô ấy tự làm.

Lý Tiểu Lỗi nhăn mũi càu nhàu không chịu uống “Mang đi mang đi, khó uống chết đi được, nhiều dầu ngấy lắm.”

Đậu Đậu dỗ dành như dỗ dành trẻ con “Cậu không uống làm sao mà biết được là khó uống, cậu uống thử đi.”

Lý Tiểu Lỗi nhăn mặt cau mày miễn cưỡng nuốt, cái mặt nhăn nhó từ từ thả lỏng ra, Đậu Đậu nhìn chăm chăm vào mặt Lý Tiểu Lỗi, khuôn mặt đầy vẻ chờ đợi hỏi “Có ngon không?”

Lý Tiểu Lỗi trề môi bĩu miệng, lắc lắc đầu “Ừm, cũng được, dễ uống hơn nước rửa nồi một chút.”

Lý Vũ Hiên lấy một chân đá cửa phòng ra, cướp lấy cái thìa trên tay Đậu Đậu vứt sang một bên, chỉ vào cửa “Không thích uống thì cút đi!”

Từ trước đến nay chưa có ai dám đuổi cậu ta cút đi, mũi Lý Tiểu Lỗi tức xì khói ra, tóc tai dựng đứng lên trời “Chẳng liên quan gì đến anh, anh là cái thá gì mà dám bảo bản thiếu gia cút đi, anh...”

Lời chưa kịp nói hết đã bị Lý Vũ Hiên kéo xuống giường, Lý Vũ Hiên tức giận chửi mắng “Mẹ nó chứ cút đi cho ông, cô ấy nằm lại viện kiểm tra mà nằm ở đây làm gì!”

Lý Tiểu Lỗi tức giận, giằng thoát ra khỏi tay Lý Vũ Hiên “Anh nổi điên với em làm gì chứ!”

Lý Vũ Hiên dùng một tay ném Lý Tiểu Lỗi ra ngoài, tức giận chửi “Tao bảo mày trông nom tốt cô ấy, mày trông nom kiểu gì, mắt mày mù hay là não mọc lông rồi, ngã xuống cầu thang, mẹ nó chứ mày có thể chơi không!”

Đậu Đậu ngồi ở phía sau kéo kéo đuôi Hồ Ly, nhỏ tiếng giải thích “Hồ Ly, Tiểu Lỗi vì cứu em, tay đã bị gãy...”

Lý Tiểu Lỗi lườm Đậu Đậu một cái, thở phò phò “Ai gãy tay chứ, cô mới gãy tay ý!”

Lý Vũ Hiên vội giữ người ra sau lưng, đưa tay chỉ vào mũi Lý Tiểu Lỗi, quát từng chữ một “Mày còn quát cô ấy một câu, tao sẽ bẻ gãy luôn móng vuốt của mày bây giờ!”

Lý Tiểu Lỗi đứng nguyên tại vị trí không dám phản kháng lời nào.

Hai người đang tức giận đứng nhìn nhau chăm chăm, Lý Tiểu Lỗi cảm thấy không chăm sóc tốt được cho Đậu Đậu trong lòng cũng có lỗi, tuy rất hận Lý Vũ Hiên đã lớn tiếng mắng chửi, nhưng cuối cùng cũng không tức giận đến mức không khống chế lại được, Lý Vũ Hiên cũng thật sự không định bẻ gãy móng của em mình, dù gì bây giờ cũng là người đứng cùng trên một chiến tuyến, sau khi nổi nóng xong cũng chẳng muốn làm quá lên.

Đậu Đậu nhìn trái rồi lại nhìn phải, nắm tóc, ôm chiếc bình giữ nhiệt đi vào giữa hai người này... canh sắp nguội rồi, hai người ném thử đi?”

Lý Vũ Hiên hừm một tiếng, nắm tay lại đi đến ngồi bên giường bệnh, nhếch nhếch miệng “Tay anh đâu có gãy.”

Lý Tiểu Lỗi vẫn tức giận “Tay ai gãy!”

Lý Vũ Hiên dùng ánh mắt hồ ly quét qua chỗ đường kì quái hừm một tiếng “Vừa rồi ai nằm trên giường giả vờ bệnh thì người đó gãy móng.”

Lý Tiểu Lỗi bị nắm đúng thóp, khuôn mặt càng nhăn nhúm “Ai giả vờ, vốn dĩ là em bệnh mà, em nào biết được cô ấy sẽ lăn từ trên xuống, cả người cô ấy đè lên cánh tay em, xương của em rạn ra rồi!”

Lý Tiểu Lỗi đưa cánh tay thâm tím ra chứng minh.

Lý Vũ Hiên hừm một tiếng, không thèm mắng Lý Tiểu Lỗi nữa, quay sang hỏi Đậu Đậu tình hình, Đậu Đậu lắc lắc đầu nói không sao “Chỉ là có chút kì quái, hình như có người nào đẩy em một cái.”

Thần sắc Lý Vũ Hiên bỗng thay đổi, cặp mắt dài nhỏ nhỏ hơi lóe lên.

Đậu Đậu hồi tưởng lại sự việc ban nãy “Có lẽ là có người nào đó không cẩn thận động vào em, em đứng không vững.”

Lý Tiểu Lỗi cũng hướng sang bên này xem, trao đổi bằng ánh mắt với Lý Vũ Hiên, hai người dường như đã hiểu rõ được chuyện gì, nhưng ai cũng không định nói chuyện vẫn còn chưa sáng tỏ này với cô ấy, Lý Vũ Hiên cầm bình giữ nhiệt trong tay Đậu Đậu “Đi, thanh toán rồi về nhà.”

Đậu Đậu không hỏi gì, ngoan ngoãn đi theo sau.

Lý Minh Triết ngồi trong xe xoay xoay điện thoại, cuối cùng cũng nhấn nút gọi, sau thời gian chờ đợi, một giọng nam giới vang đến từ ống nghe, có chút ngạo ngược bất kính cũng có chút chân thật “Có chuyện tìm tôi?”

Lý Minh Triết cười cười “Đình Hải, lần này thực sự phải nhờ cậu lộ mặt rồi.”

Đình Hải ở bên kia cười hì hì “Có phải là ‘cô dâu nhỏ bỏ chạy’ của cậu kia không?”

Lý Minh Triết hơi sững người “Cái gì?”

Hải Đình cười ha ha ha “Chính là cô gái nhỏ nhỏ trắng trắng, cái cô gái cậu dẫn chúng tôi đến gặp cũng rất xinh, hình như khi chúng tôi uống rượu mừng hai người đăng kí vẫn còn chưa nguyện ý gả cho cậu còn gì, sao nào, cậu khiến người ta làm sao rồi?”

Người dám cười ha ha nói chuyện mới Lý Minh Triết thế này cũng chỉ có Đình Hải, bọn họ gặp nhau khi du học ở Anh, bên ngoài Đình Hải là bạn học của Lý Minh Triết, nhưng thực chất quan hệ của hai người rất mật thiết, con người Đình Hải, chưa nói thân thể bối cảnh, anh ta thì xã hội đen hay xã hội trắng đều có thể nói, nhưng anh ta không tham gia vào những chuyện đại sự lớn cả ngày chỉ đánh lộn lung tung, điển hình của một tay đệ tử chạy việc.

Lý Minh Triết lại thở dài “Vốn dĩ kế hoạch này thực sự phải kéo dài một hai năm, nhưng bây giờ không thể đợi được rồi, trong vòng nửa năm phải giải quyết được, cho nên cần mạng lưới quan hệ ở nước ngoài, còn cần cả người bảo vệ cô ấy.”

Điện thoại ở đầu dây bên kia im lặng mấy giây “Này, Lý Minh Triết, cậu thật sự muốn trở mặt ới gia đình?”

Lý Minh Triết ‘ừ’ một tiếng bình thản.

Đầu dây bên kia Hải Đình nôn nóng “Tôi phải nói với cậu, ông cụ nhà cậu đối với việc này cũng nóng vội quá, năm đó mẹ của Lý Vũ Hiên làm âm lên suýt chút nữa đã khiến ông ấy tức chết rồi, bụng tức giận ôm trong lòng hai mươi năm này chắc chắn trút cả nên người cậu ta, đúng là thói quen cổ hủ của gia đình giàu xồm, không môn đăng hộ đối, ai không biết còn thực sự tưởng là gia đình giàu xồm đó.”

Lý Minh Triết:...! !

Đình Hải nói liên thoắt rất lâu, cuối cùng mới biểu lộ thái độ “Mạng lưới quan hệ không vấn đề gì, cậu với tôi đi một chuyến, bảo đảm những người gọi tôi là anh cũng gọi cậu là anh, tôi gọi là anh cũng sẽ gọi cậu làm em.”

Lý Minh Triết:...! ! !

Đình Hải lại nói “Người bảo vệ cô ấy nếu cậu vẫn phải tìm? Tôi có thể trông nom cô ấy một vài ngày, nhưng nửa năm thì không được, tôi còn phải ăn uống chơi bời cỡ bạc, sợ sẽ có chút sơ sẩy.”

Lý Minh Triết:...! ! ! !

Lý Minh Triết cắt ngang lời Đình Hải “Được rồi, cậu cứ ra nước ngoài chờ tôi trước, mấy ngày nữa tôi tìm cậu.”

Đình Hải vui vẻ cười hì hì “Đúng rồi vẫn chưa hỏi cậu, Tần Yến đó thế nào, tôi nghe nói con gái nhà họ Tần đó bề ngoài thì gia vẻ thực nữ đoan trang, nhưng lên giường cũng lăng lơ lẳng đó, cậu vẫn chưa làm đến cùng chứ!”

Lý Minh Triết tối sầm nét mặt, hằm hằm nói “Tôi đến chạm còn chưa chạm vào cô ta!”

Đình Hải á lên một tiếng, kinh ngạc kì quái hỏi “Không phải chứ, Tần Yến là một cao thủ, sao vẫn không đưa được cậu lên giường?”

Mặt Lý Minh Triết lạnh băng “Được rồi cậu đừng phiền nữa, mau đi đặt vé đi.”

Đình Hải cười hì hì gác điện thoại.

Lý Minh Triết đau đầu nằm ngửa cổ ra ghế xe nhắm mắt dưỡng thần, Tần Yến đó thực sự không phải là một cô gái đơn giản, nổi tiếng với kĩ thuật trên giường, khi ở bên ngoài thì đạo mạo trang trọng rất là hào phóng, ở trong nhà... Lý Minh Triết nhắm mắt ẩn chứa đi sự mệt mỏi, thật sự khiến người khác dày vò, cơ thể xuân sắc lạnh lẹn như mèo cứ đến đêm là lại tìm đủ mọi cách để dụ dỗ anh, sức hấp dẫn mê hoặc kích thích như thế đã nhiều lần làm cho khả năng kìm nén ngọn lửa dục vọng của Lý Minh Triết đứng trước bờ sụp đổ.

Ví dụ như, nửa đêm hôm qua, cô ta mặc một chiếc váy ngủ tơ lụa trong suốt đi đi lại lại trong thư phòng của anh, cố ý làm lắc lư phần ngực trước mặt anh, đừng có thấy cô gái đó gầy gầy mà tưởng những chỗ khác cũng gầy vậy, chỗ cần có thịt thì rất có thịt, lắc đến mức mắt người ta sắp lòa đi, cuối cùng, Lý Minh Triết không dám quay lại phòng ngủ, ngồi lại trong thư phòng cả đêm.

... Thật là sợ bị phụ nữ ăn.

Lý Minh Triết nghĩ lại trong lòng vẫn còn chút sợ, nghĩ lại mình bao nhiêu năm nay phụ nữ gặp qua cũng không ít, nhưng loại con gái ban ngày thì như thánh nữ còn ban đêm thì như yêu nữ thế này thì đúng là lần đầu tiên gặp qua, có chút trở ngại khó giữ được mình, từ lúc kết hôn đến giờ, đã sắp ba tháng rồi, mỗi đêm đều chơi trò này, Lý Minh Triết cũng là đàn ông mà, cũng là một người đàn ông khỏe mạnh đang trong giai đoạn sung mãn nhất, cả ngày một người con gái chẳng mặc gì cứ lượn qua lượn lại trước mặt, điều này thực sự khiến cho Lý Minh Triết ‘mới được khai phá’ thực sự có chút nóng lên, máu mũi mấy lần đã suýt phun ra.

“Aiz...”

Lý Minh Triết khe khẽ hít sâu, đối với người phụ nữ này cuối cùng chỉ có thể lựa chọn vứt bỏ, trong lòng luôn có cảm giác có lỗi.

Sau khi về nhà Đậu Đậu liền lên phòng nghỉ ngơi, cơm tối cũng không xuống ăn, Lý Vũ Hiên cảm thấy có gì không bình thường liền lên xem, nhưng phát hiện cô đang nằm cuộn tròn trong chăn trên giường nhỏ tiếng khóc, Lý Vũ Hiên hoảng loạn chân tay, vội vàng ôm lấy cô “Đậu Đậu, em sao vậy?”

Đậu Đậu lấy tay lau nước mặt rồi khụt khịt mũi “Ồ Ly, anh nói xem... có phải là em yêu anh ấy chưa đủ không?”

Lý Vũ Hiên bị câu hỏi này làm cho sững sờ “Chuyện này...” (Làm sao anh biết được?)

Đậu Đậu thút thít thút thít, mũi tắc nghẹn “Buổi chiều ở bệnh viện... suýt chút nữa em đã làm mất Bảo Bảo... em liền nghĩ, ngộ nhỡ không còn Bảo Bảo nữa... anh ấy có không cần em nữa không... em chẳng có chút lòng tin nào cả... Hồ Ly anh xem, em đi gặp anh ấy cũng chẳng hỏi anh ấy tại sao lại ở bên người con gái khác, mà lại bảo anh ấy chuyện của Bảo Bảo, ngầm muốn dùng Bảo Bảo để níu giữ anh ấy, có phải là em yêu anh ấy không đủ không...”

Cô ấy khóc rất thương tâm, như một chú dê ở trong trời mưa không tìm được chỗ trú, kì thực ở bệnh viện cô ấy đã phải chịu sự kinh sợ đến mức nào, cứ như một chú dè dặt không được lựa chọn, đến khi không thể chạy được nữa chỉ có thể trốn đi thầm khóc một mình, kì thực trong lòng cô ấy hiểu rõ tất cả, chỉ có điều là không nói ra, cũng cố ép mình không muốn, nhưng sự thực bày ngay trước mắt, không có lý do gì để cô không đối mặt.

Lý Vũ Hiên nắm lấy bàn tay đầy mồ hôi của cô “Vậy nếu như không có đứa con này, em sẽ tiếp tục đợi anh ấy chứ?”

Không có con?

Đậu Đậu đột nhiên ngược cặp mắt long lanh, đối với việc đăng kí tất cả đều hỗn hỗn động động, sau khi anh ấy đi thực sự đã đợi một khoảng thời gian, nhưng khi biết được có Bảo Bảo, tất cả đều không giống nhau, đợi anh ấy? Hay là đợi một sự sắp xếp?

Đậu Đậu ngây ra rất lâu, dường như bị rút mất một phần linh hồn vậy “... Em... không biết.”

“Em không biết... em đang đợi anh ấy, hay là đang đợi cha của Bảo Bảo” Đậu Đậu ngược cặp mắt vô hồn nhìn lên trần nhà “Dường như em... sắp quên mất hình dáng anh ấy thế nào rồi...”

Lý Vũ Hiên nắm tay cô càng chặt hơn.

Lý Vũ Hiên đột nhiên ôm chặt cô vào trong lòng mình, hôn lên góc trán cô.

“Đậu Đậu...”

Giọng của Lý Vũ Hiên khàn khàn quen thuộc, toàn thân Đậu Đậu cứng ngắc ngay lập tức, Lý Vũ Hiên vỗ nhẹ lên vai Đậu Đậu “Đừng căng thẳng, anh chỉ ôm em một chút thôi.”

Đậu Đậu thở phào một cái, chậm chậm thả lỏng người.

Lý Vũ Hiên dường như tự nói với chính mình, lại như là nói cho cô nghe, thuật lại những sự việc trong mấy tháng nay, kể lại những áp lực của công việc khiến đêm cũng không ngủ được, kể lại việc câu chuyện sự cười đùa trên bàn rượu tất cả đều là giả dối cả, những người đó căn bản nghe cũng chẳng buồn nghe, kéo đồng chỉ tây uống cả buổi tối thế là kí xong hợp đồng, thật là nực cười.

Đậu Đậu từ từ chìm vào giấc ngủ, nằm thu mình lại trong lòng Lý Vũ Hiên.

Lý Vũ Hiên cẩn thận để người ngã lên cánh tay, nhẹ nhàng như cầm một viên ngọc quý vậy, nhìn dáng vẻ ngủ tĩnh lặng của cô trong lòng buồn man mác, vụng trộm hôn nhẹ lên khóe môi cô, Lý Vũ Hiên tự cười với chính mình, trước đây khi chơi bởi ở bên ngoài tuyệt đối chẳng bao giờ nghĩ đến việc mình lại nhỏ tiếng khấn cầu một cái ôm như lúc này, nhưng mà cảm giác khi ở cùng cô, không có kích thích cũng chẳng có ham muốn, mùi thơm dịu dịu đó, làm cho trái tim tràn ngập cảm giác ấm áp, có mong muốn nắm chặt lấy tay cô cùng đi đối mặt với tất cả.

Cứ như thế này thì thật là tốt biết bao.

Không để ý cái lại nửa tháng nữa trôi qua, cái bụng bằng phẳng của Đậu Đậu đã bắt đầu nhô cao, người cũng tròn hơn, khẩu vị đã tốt hơn mấy tháng trước nhiều, mỗi bữa cơm đều ăn hết toàn bộ cả nồi cơm, quay đầu lại nhìn thấy hai người đàn ông há miệng trợn mắt nhìn.

Lý Tiểu Lỗi thở dài kinh ngạc “Đậu Đậu, cô ăn còn giỏi hơn cả lợn.”

Đậu Đậu cật lực gấp thức ăn “Đói lắm...”

Lý Vũ Hiên ‘bình tĩnh’ tường thuật “Đã ba bát rồi.”

Đậu Đậu ngậm đầy mồm thức ăn, thò đầu vào nồi cơm “Ừm, hai người có ăn nữa không, chỗ còn thừa em ăn nốt.”

Lý Vũ Hiên:... (Trong nồi ít nhất phải còn hai bát)

Lý Tiểu Lỗi:... (Trời ơi, phụ nữ mang thai thật đáng sợ)

Lý Minh Triết làm xong hết các công việc trong nước, giao quyền quản lý công ty cho Lý Vũ Hiên, đưa Tần Yến và Lý Tranh ra nước ngoài, Đình Hải đã đợi sẵn ở nước ngoài, trước tiên đưa Tần Yến đến Pháp mua sắm, Lý Minh Triết cắt đuôi Lý Tranh, cùng Đình Hải hai người bí mật đi gặp rất nhiều người đang có thể lực.

Quả nhiên, Đình Hải đã thực hiện được những lời cậu ta nói, Lý Minh Triết nhanh chóng được những người này đón nhận.

Những người đó tuy không thể coi là những quý tộc nổi tiếng, nhưng trong một số phương diện lại rất có tiếng, cũng như đầu rắn vậy, hai đường đen trắng đều có chỗ của nó, không những công việc không dễ làm, kinh nghiệm trình độ cũng không được.

Có hôm Đình Hải hỏi Lý Minh Triết ở trong nước sắp xếp một số người, Lý lão gia liệu có trở mặt với anh ấy không.

Lý Minh Triết nói một câu, ông ấy không dám ra tay.

Đình Hải lập tức hiểu ra, Lý lão gia ở trong Lý ra tuy là nói không ai dám cãi lời, nhưng cuối cùng đối với Lý Minh Triết vẫn phải quan tâm, bức ép là một chuyện, còn làm chìm thuyền lại là chuyện khác, chỉ cần hai bên đều lùi một bước, giả vờ hồ đồ cho qua chuyện, giống như Lý lão gia trong lòng biết rõ Lý Minh Triết có con ở ngoài nhưng vẫn để như vậy, cũng giống như Lý Minh Triết biết rõ cuộc hôn nhân này là bị bức ép, cũng vẫn cố ép mình đi đến nhà thờ làm lễ vậy.

Hai bên đều biết giới hạn chịu đựng của đối phương, không có hành động quá đáng, mà chỉ nhẹ nhàng phát động trò chơi này dù gì cũng có mấy phần thú vị.

Lý Minh Triết suy nghĩ rất chu toàn, Đậu Đậu mang thai đến giờ đã hơn 3 tháng rồi, đã bước vào thời kỳ ổn định rồi, mà bên cạnh còn có Lý Vũ Hiên và Lý Tiểu Lỗi, Lý Vũ Hiên tuy con người rất dễ bị kích động, làm việc không suy nghĩ, nhưng đối với cô gái mà mình yêu thương vẫn hết lòng thương yêu bảo vệ, thêm vào đó Lý Tiểu Lỗi cùng đứng cùng một bên, Lý Tranh có muốn động tay động chân cũng phải kiêng nể mấy phần.

Thêm vào đó là lòng ích kỷ nên Lý Minh Triết không liên hệ gì với người kia.

Chỉ là Lý Minh Triết không thể ngờ, Lý lão gia không động thủ, Lý Tranh không động thủ, không có nghĩa là người khác cũng không động thủ, phụ nữ à, là một sinh vật phức tạp mà mâu thuẫn, bọn họ đẹp đẽ cao quý, nhưng lại ẩn chứa cực độc nguy hiểm, Lý Minh Triết không hiểu phụ nữ, anh hoàn toàn không thể ngờ sự lạnh nhạt và thờ ơ của anh khiến cho Tần Yến cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng, một người con gái đẹp trong gia đình danh môn diu dàng như nước được hưởng sự giáo dục tốt bởi vì mấy tháng này anh lạnh nhạt vô cảm với vẻ đẹp của cô ta mà hận đến mức cắn răng cắn lợi.

Sự phẫn nộ của người phụ nữ này không những chỉ đối với sự lãnh đạm của anh mà còn khiến nảy sinh cả lòng thù hận đối với ‘con đàn bà’ bên ngoài của anh ta, hơn nữa còn sản sinh ý muốn giết hại cả đứa trẻ chưa chào đời kia một cách mãnh liệt.

Chính vào lúc tất cả mọi người cho rằng mọi chuyện đã lắng xuống, thì lại nảy sinh ra chuyện ngoài ý muốn.

59. Chương 59

CHƯƠNG 59: ĐỐI QUYẾT CỦA HỎA LONG

Khi Đậu Đậu được áp giải đến căn phòng bao, Tần Yến người vốn nên ở Pháp mua sắm đang ngồi xem sách rất tao nhã, những ngón tay nhỏ nhắn được chăm sóc rất cẩn thận, những móng tay hoàn mỹ và và những cử động uyển chuyển đều có thể khiến cho bàn tay nắm chiếc cốc kia đẹp đến không gì sánh nổi, Tần Yến nhướn mi lên nhìn cô gái đang sợ hãi bất an.

Đậu Đậu rõ ràng đã béo ra không ít, chiếc cằm nhón nhọn bây giờ đã tròn ra rồi, vốn dĩ có khuôn mặt có chút trẻ con bây giờ đã có những đường cong của chiếc bánh bao rồi, chỉ có điều làn da của cô vẫn trắng vô cùng, bởi vì được hai người đàn ông chăm sóc bảo vệ rất kỹ càng rất ít khi được ra bên ngoài, khuôn mặt trắng trắng có chút cảm giác như nhìn xuyên qua được.

Tần Yến lặng lẽ quan sát cô, lửa giận trong lòng càng dâng cao hơn nữa, nếu như đứa con gái này hấp dẫn hơn mình, hay là một đứa con gái xinh đẹp phong tình đã đành, như vậy còn có thể hiểu được, đàn ông mà, chẳng qua chỉ là loại động vật hình người phát triển trên cơ quan sinh dục, nhìn thấy đứa con gái này chẳng bằng 1 phần vạn mình, không, chẳng bằng cả cái gót chân của mình, Tần Yến phẫn nộ.

Yêu kiều đứng dậy đi đến, đôi dầy cao gót cao 7 phân làm cho dáng người đã cao của Tần Yến càng cao thêm, Tần Yến ngạo nghễ nhìn xuống Đậu Đậu, chẳng nói lời nào lạnh lùng giơ tay lên rồi tát cho cô một cái rất mạnh!

Đậu Đậu khê kêu lên một tiếng lão đảo ngả nhào về phía bức tường.

Tần Yến lấy giấy ăn ở trên bàn, cẩn thận lau những vết bẩn vô hình trên ngón tay, từ những kẽ răng trắng như ngọc nhỏ ra một câu “như bẩn.”

Đậu Đậu dựa lưng vào tường đứng cho vững, căng thẳng nhìn vào người đàn bà có gương mặt lạnh như băng kia.

Tần Yến ngồi xuống, động tác tao nhã như một chú thiên nga trắng cao quý, toàn thân từ trên xuống dưới toát ra ánh hào quang rực rỡ, còn Đậu Đậu đang đứng tựa vào tường mặt mũi lấm lem, Tần Yến ngẩng chiếc cằm xinh đẹp không ai sánh được lên hỏi người đang đứng ở góc tường “Cô có biết tại sao tôi đánh cô không?”

Đậu Đậu nghĩ một lát nói “Cô không có được anh ấy, xấu hổ biến thành phẫn nộ.”

Tần Yến vốn cho rằng cô gái này bị người ta bắt cóc bị mất đưa đến nơi này, phải sợ đến chết mất, phải quỳ xuống khóc lóc xin cô tha mạng mới đúng, nhưng, cô ta lại đứng thẳng lưng chẳng sợ hãi chút nào, chỉ một câu đã nói được ra động cơ sâu xa nhất của sự việc, như một mũi kim đâm vào tận tim người ta!

Tần Yến đứng dậy, chẳng giữ phong thái gì nữa nắm luôn một bên tay Đậu Đậu!

Nếu như là Đậu Đậu trước đây, chắc chắn sẽ co rúm người lại âm thầm chịu đòn, nhưng bây giờ cô đã là một người mẹ, mà một người mẹ, thì không thể để cho con mình bị thương được, cho nên Đậu Đậu mới giăng mạnh tay ra không khách khí đánh trả một cái!

Tần Yến từ trước đến nay chưa từng bị đánh, làm sao có thể ngờ được có người lại đánh trả mình? Bị đánh trúng một cái, vốn dĩ Đậu Đậu muốn tát trả cô ta một cái vào mặt để trả thù cái tát vừa rồi, thuận tiện thay Bảo Bảo trong bụng giáo huấn cô ta – loại đàn bà xấu xa đi cướp chồng người khác này một trận, nhưng Tần Yến lại cao quá, Đậu Đậu trong lúc hỗn loạn nắm tay lại nhắm vào đầu cô ta để đánh nhưng lại đánh trúng vào ngực cô ta một phát rất mạnh!

Tần Yến kêu lên một tiếng thảm thiết, ôm chặt lấy ngực về mặt kinh hoàng.

Đậu Đậu đứng ở một bên, như một chú gà mẹ một tay che chở cho phần bụng mình, một tay thì làm tư thế phòng bị, để phòng việc Tần Yến phát cuồng xông đến, nhưng Tần Yến lại đứng nguyên tại chỗ vừa khóc vừa kêu, Đậu Đậu lắc lắc đầu, thật không đó, không phải chỉ là ngực thôi mà...

Đậu Đậu nào biết Tần Yến tự ti về sức hấp dẫn của mình, đã phải tiêu rất nhiều tiền để làm phẫu thuật nâng ngực, mới khôi phục được chưa lâu, một nhát đâm này đã làm cho cô ta đau đến mức suýt ngất, Tần Yến yêu cầu rất khắt khe đối với sự hoàn mỹ của cơ thể mình, đối với phần ngực càng yêu cầu cao hơn, một đâm của Đậu Đậu không phải là đâm trúng vào ngực cô là, mà là đâm trúng vào sự tôn nghiêm của cô ta.

Tần Yến chống xuống bàn, đầu toát đầy mồ hôi, lớn tiếng gọi người vào, mấy tên tay chân nhanh chóng đi vào.

Đậu Đậu vội vàng lùi mấy bước, nhưng phía sau lưng là tường, không thể lùi được nữa, Tần Yến chỉ vào Đậu Đậu đang co rúm lại phía góc tường nói với mấy người kia “Các người cùng lên đi, đánh hay hiếp tao không cần quan tâm, làm hỏng đứa con trong bụng cô ta đi! ! !”

Câu nói cuối cùng dường như được thốt ra từ nơi sâu thẳm nào đó.

Mấy người kia cùng lúc sắp đến, lòng tơ sau lưng Đậu Đậu dựng đứng cả lên, Tần Yến ở phía sau nhảy lên hét “Lên hết cả cho tao, ai làm chết được đứa trẻ đó tao thưởng cho người đó 10 vạn!”

Dưới sức mê hoặc của đồng tiền, ai còn có thể không động lòng chứ?

Mấy ánh mắt lang sói xông đến, giằng áo túm tóc không có cái gì là không dùng, Đậu Đậu gắng sức giãy giữa phản kháng, cô gái bình thường vẫn yếu ớt giờ như một con sư tử mẹ đang phát cuồng lên, lúc đó mấy vết thương đã chảy máu, Tần Yến xông đến gào thét, xông vào cùng lăn lộn với Đậu Đậu.

Hai người phụ nữ lẫn lộn vật nhau, mấy con sói kia cũng không nguyên ý, người ta là thiên kim tiểu thư, đánh vào không được cho tiền lại còn phí sức, thấy cô ta không đánh lại Đậu Đậu liền đến lôi Đậu Đậu ra, Tần Yến lồm cồm bò dậy, hét lớn “Đánh chết con tiện nhân này cho tao! ! !”

Một trận mưa dầm dã trút xuống người Đậu Đậu.

Lại nói sáng sớm Lý Tiểu Lỗi đưa Đậu Đậu đi dạo, mua một ít quần áo cho Bảo Bảo, quay người cái đã chẳng thấy người đâu, Lý Tiểu Lỗi tìm cả một vòng chẳng thấy người đâu liền gọi điện nhưng chẳng thấy ai nghe máy biết ngay đã có chuyện xảy ra, vội gọi điện cho Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên chẳng thèm quan tâm đến cảnh báo và phong tỏa của Lý lão gia, liền gọi điện cho bạn ở nước ngoài nhờ liên hệ với Lý Minh Triết, nói cho anh ấy biết chuyện Đậu Đậu mất tích, Lý Minh Triết suýt chút nữa thì phát điên lên, giọng nói thay đổi khá nhiều “Mất tích? Ở đâu, khi nào?”

Lý Tiểu Lỗi nói là mất tích ở chợ, mười phút trước, Lý Minh Triết ngừng lại một lát, gọi một cuộc điện thoại “Lý Tranh, anh đem Đậu Đậu giấu ở chỗ nào rồi?”

Lý Tranh bị hỏi chẳng hiểu làm sao “Lỗi thiếu gia, cậu có ý gì vậy?”

Lý Tiểu Lỗi nóng vội chửi “Tôi đã biết là anh làm, anh bắt cóc Đậu Đậu, anh không ức hiếp cô ấy thì không thấy vui sao, nếu như anh mà làm chết cô ấy, hoặc làm mất Bảo Bảo, tôi sẽ chơi với anh! Đừng quên sớm muộn gì tôi cũng sẽ kế thừa Lý gia, đến lúc đó tôi sẽ xử lý anh!”

Lý Tiểu Lỗi dập máy.

Lúc Châu Long Phát xông vào, Tần Yến đã đi rồi, xem ra là đi xử lý vết thương ở trên mặt, cho nên cô ta không nhìn thấy Châu Long Phát bước đi cuồng loạn tức giận ở bên trong như thế nào, gã đàn ông đang dè lên người Đậu Đậu đang định giở trò đồi bại đã bị đánh rụng của hàm răng, cả hàm răng lẫn với nước bọt và máu bị nhổ ra trên mặt đất.

Người Châu Long Phát mang theo không nhiều, nhưng để xử lý đám này vẫn đủ khả năng, đám người đang vây lấy Đậu Đậu đánh dầm cũng bị đánh cho không ai chạy nổi, toàn bộ bị bắt vứt vào trong xe.

Châu Long Phát đi nhanh như bay đến chỗ cô gái nhỏ đang nằm dưới đất, cởi chiếc áo ngoài trên người ra, khoác ra ngoài chiếc áo sơ mi đã xộc xệch trên người cô, nhẹ nhàng nói “Không sao rồi, anh đến rồi.”

Đậu Đậu ngẩng gương mặt đầy những vết thương ra khỏi cánh tay, cả người co giật không khống chế lại được “Bảo Bảo...”

Châu Long Phát gật gật đầu, đưa tay ra đánh ngất cô gái đang kích động, kích động quá khiến cho tử cung co lại mãnh liệt, rất dễ bị sảy thai, hoặc là... Châu Long Phát đột nhiên phát hiện ra vết máu dưới chân cô.

Lý Minh Triết lòng như lửa đốt đi qua đi lại ở trong sảnh sân bay, đã đặt chuyến bay sớm nhất, nhưng bay về cũng phải mất 10 tiếng đồng hồ, thời gian dài như vậy, không biết cô ấy sẽ xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là ai đã bắt cóc cô ấy, Lý lão gia không thể nào ra tay vào lúc này, không cảnh báo khi động thủ không phải là tác phong của ông.

Đối tác làm ăn?

Lý Minh Triết nghĩ đi nghĩ lại, cứ coi như có vài doanh nghiệp nhỏ có giao kết với Lý thị có hiềm khích, cũng không thể ra tay với cô gái không danh không phận ‘không được yêu thương’ này, vậy là ai chứ?

Điện thoại đột nhiên vang lên, trên màn hình hiện lên tên ‘Châu Long Phát.’

Lý Minh Triết nhanh chóng nắm lấy điện thoại, hơi thở căng thẳng bỗng chốc ngừng lại “Tìm được chưa?!”

“Tìm được rồi.”

Giọng của Châu Long Phát có chút mệt mỏi “Là Tần Yến làm, cô ta tìm mấy người bắt cóc cô ấy, Tần Yến chính miệng nói ‘đánh hay hiếp tao không cần quan tâm, làm hỏng đứa con trong bụng cô ta đi’”

Bức cung đối với Châu Long Phát mà nói chẳng phải là chuyện khó gì, chỉ trong vòng 10 phút ngắn ngủi đã hỏi ra tất cả những sự việc vừa mới xảy ra.

Nghe thấy lời của anh ta, Lý Minh Triết chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vào hố băng vậy toàn thân đau đớn đến tận xương cốt, trái tim bị bóp nghẹt, là vì không thể ngờ được người phụ nữ có vẻ ngoài hiền dịu thế mà lại có nhân cách như kẻ điên vậy, còn trái tim đau đớn là... Vì cô ấy, cô ấy đã vì mình mà phải chịu sự thương tổn trầm trọng như vậy.

Lý Minh Triết có thể tưởng tượng được, ánh mắt sợ hãi hoang mang của cô ấy khi bị cả một đám người hung ác vây lấy đánh đập.

Trong lòng đau đớn đến khôn cùng.

Lý Minh Triết nắm chặt áo sơ mi trước ngực, trái tim đau đớn như muốn nổ tung ra, đã tính đến tất cả các mối nguy hiểm, nhưng lại khinh suất không biết sát thủ ẩn hình bên cạnh mình, sự sơ xuất của mình đã làm cô ấy ấy gặp tai họa, không có lời nào có thể biểu đạt được sự hối hận này.

Châu Long Phát vẫn đợi câu trả lời của Lý Minh Triết, nếu như câu đầu tiên anh ta hỏi là đứa trẻ, thì anh ta sẽ không bao giờ có cơ hội gặp được cô ấy nữa, nếu như đứa trẻ quan trọng hơn cô ấy, vậy việc mình rút lui thật không đáng.

“Cô ấy sao rồi?”

Lý Minh Triết hỏi, giọng nói trong điện thoại lo lắng bất an, Châu Long Phát hơi nhíu mày, chậm chậm nói bốn chữ “Khấp người thương tích.”

Chờ đợi rất lâu, Lý Minh Triết mới nói nhỏ nhỏ “Chuyện hôm nay cảm ơn anh trước, giúp tôi nói với cô ấy, sáng mai tôi sẽ đến chỗ cô ấy, bảo cô ấy đợi tôi trở về.”

Châu Long Phát hỏi “Anh không hỏi chuyện đứa trẻ sao?”

Lý Minh Triết cười đau khổ, dùng tay bịt chặt mắt, khe ngón tay dường như có nước mắt lấp lánh “Nếu như đứa bé có chuyện, tôi sợ là sẽ chẳng còn mặt mũi nào đối diện với cô ấy nữa...”

Châu Long Phát dập điện thoại, nhìn ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, khe thở dài.

Bác sĩ riêng đi đến, hơi hơi cúi đầu “Châu tiên sinh, cô ấy tỉnh rồi, nhưng tâm trạng vẫn chưa ổn định, cứ luôn hỏi chuyện về đứa bé, tôi không nói cho cô ấy.”

Châu Long Phát hỏi “Đứa trẻ chắc chắn giữ được?”

Bác sĩ nói “Vâng ạ, tuy có xuất huyết và có trạng thái đau bụng, nhưng người mẹ rất kiên cường, luôn giữ được tâm trạng ổn định, hơn nữa phần bụng không bị tổn thương nghiêm trọng, cho nên đứa trẻ không gặp vấn đề gì lớn lắm.”

Châu Long Phát quay người hỏi “Tâm trạng ổn định?”

Bác sĩ gật đầu “Ngài đi xem cô ấy thì sẽ hiểu.”

Châu Long Phát nghe lời, đi vào trong phòng, Đậu Đậu đang dựa vào giường, tay đang truyền nước, sắc mặt có chút xanh xao, vừa nhìn thấy anh vào đã ngồi thẳng người dậy hỏi, mặt rất căng thẳng “Anh Châu, có phải là Bảo Bảo không sao rồi không?”

Châu Long Phát đi đến, ngồi xuống bên cạnh giường, nắm lấy bàn tay cô, các móng tay đều đã được rửa sạch, nhớ lại lúc mới ôm cô chạy như bay đến bệnh viện, móng tay cô đầy máu, còn có rất nhiều các mẩu da thịt nhỏ, đó là của những kẻ đã ức hiếp cô, tuy được tẩy rửa cẩn thận móng tay đã khôi phục nguyên trạng, nhưng những vết rách kia vẫn khiến người ta rất đau lòng.

Đậu Đậu dùng sức nắm lấy tay anh “Anh Châu, anh nói cho em biết đi.”

Châu Long Phát thở dài, đưa tay xoa xoa đầu cô “Vẫn chưa chắc chắn.”

Đậu Đậu ngậy mặt ra.

Châu Long Phát cũng không nói ra được tại sao lại phải lừa cô, trong lúc lo lắng đã có suy nghĩ, nếu như không có đứa con này, hai người còn có thể ở bên nhau không? Kỳ thực Châu Long Phát đã bỏ cuộc với cô gái không thuộc về mình này rồi, từ sau khi cô ấy bỏ chạy khỏi bữa tiệc đính hôn, trong lòng cô ấy căn bản không có anh.

Chỉ là Châu Long Phát nghĩ, người giống như Lý Minh Triết, sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có, người đẹp vây quanh vô số kẻ, nếu như anh ta chỉ vì tham chút thuần phác ngây thơ này của cô ấy, đợi sau nhiều năm nữa khi đã có tuổi ổn định rồi, cô gái thuần phác ngây thơ này cũng sẽ thay đổi thành một người chín chắn, đến lúc đó, cái thuần phác ngây thơ anh ta thích không còn nữa, lúc đó anh ta có hối hận không?

Châu Long Phát hy vọng Lý Minh Triết có thể nhìn thấy con người cô ấy.

Đậu Đậu có chút hốt hoảng, lắp bắp lắp bắp nói “Chưa chắc chắn, có phải là tình trạng không tốt không, em phải làm thế nào mới có thể giữ được Bảo Bảo ổn định, em đã rất cố gắng rồi, lúc bị đánh em đã nói với Bảo Bảo không phải sợ hãi, cũng nói với chính mình nhất định phải giữ tâm trạng ổn định, không thể kích động, em đã xem qua rồi, nếu như tâm trạng kích động cũng có thể làm tổn thương Bảo Bảo” Đậu Đậu nắm chặt lấy tay Châu Long Phát “Anh Châu, phiền anh giúp em hỏi bác sĩ một chút, phải làm thế nào mới giữ được Bảo Bảo?”

Châu Long Phát nắm chặt lấy tay cô “Chịu khó nghỉ ngơi, nằm im trên giường, ngày mai sẽ có một chuyên gia rất giỏi đến thăm bệnh cho em, có thể giữ được hay không... thì phải xem anh ta.”

Đậu Đậu lập tức nằm xuống, đắp chăn cẩn thận, giữ im cánh tay đang được truyền nước “Nhất định em sẽ nghỉ ngơi thật tốt, anh Châu, em tin tưởng anh.”

Trái tim Châu Long Phát hơi run lên, khe mỉm cười “Anh cho rằng... em sẽ không tin tưởng anh nữa.”

Đậu Đậu nói “Làm sao có thể chứ, ai cũng có lúc hồ đồ mà, nếu như vì một lỗi lầm mà phủ nhận tất cả mọi thứ, vậy mới chính là sai lầm lớn nhất.”

Châu Long Phát cười, nụ cười rất ấm áp “Em có thể nghĩ như vậy, anh rất cảm động.”

Đậu Đậu lắc đầu “Anh Châu, cảm ơn anh hôm nay đã cứu em, anh có thể giúp em gọi điện nói với Lý Vũ Hiền và Lý Tiểu Lỗi một tiếng không, bảo bọn họ không cần lo lắng?”

Châu Long Phát nói “Đã thông báo rồi, em ngủ chút đi, Bảo Bảo cũng mệt rồi.”

Đậu Đậu vốn dĩ còn muốn hỏi tại sao anh ấy lại biết mình bị bắt cóc, còn kịp thời đến cứu mình, nhưng vừa nghe thấy việc Bảo Bảo cần nghỉ ngơi, Đậu Đậu lập tức nhắm mắt lại và bắt đầu đếm cừu, cứ coi như

không ngủ được cũng phải cố hết sức ngủ, cố gắng để Bảo Bảo ‘vẫn còn chưa chắc chắn’ được ‘chắc chắn’ một chút.

“Bảo Bảo, mau ngủ đi, ngủ dậy mẹ sẽ đưa con đi tìm Hồ Ly và con Đá chơi...” (Lý Vũ Hiên: Tại sao lại xếp anh đứng cùng con chó đó chứ!)

Quả nhiên trong một ngày, Đậu Đậu trước đây chẳng bao giờ ngoan ngoãn phối hợp với bác sĩ tiêm thuốc uống thuốc, đến cơm cũng chẳng ăn, đã ngoan ngoãn nằm trên giường, đợi vị ‘chuyên gia’ kia đến.

Buổi sáng, Lý Minh Triết vội vàng xuống máy bay, Châu Long Phát đã phái xe đến sân bay đợi, Lý Minh Triết quay về một mình, Lý Tranh vốn dĩ muốn theo cùng, như đã bị Lý Minh Triết dùng biện pháp mạnh vớt lại ở sân bay.

Người đàn ông lo lắng cả đêm không ngủ ánh mắt đầy những tia máu, nhìn chỗ râu lõm chồm dưới cằm cũng thấy rõ vẻ tiêu tụy của anh, trong đoạn đường ngồi ô tô một giờ đồng hồ ngắn ngủi Lý Minh Triết đã mở miệng thúc dục lái xe lái nhanh lên một chút tận 3 lần, nếu như không phải quá nóng ruột, Lý Minh Triết tuyệt đối sẽ không để mất phong độ trước người của Châu Long Phát như vậy, như mà, lần này Lý Minh Triết hoàn toàn chẳng để tâm đến.

Cô ấy người đầy thương tích đang đợi anh, đợi anh quay về.

“Phiên anh lái xe nhanh một chút, cảm ơn.”

Lý Minh Triết lại thúc giục lái xe, lái xe khê gật đầu, lại tăng tốc độ thêm một chút nữa, chẳng mấy chốc đã đến nơi, là một căn biệt thự ở trên núi của Châu Long Phát, Châu Long Phát đứng đón anh ở ngoài cửa, Lý Minh Triết nhảy xuống xe vội chạy đến bắt tay anh “Tình trạng của cô ấy bây giờ... có thể gặp tôi không?”

Châu Long Phát gật gật đầu “Không nên khiến cô ấy kích động quá.”

Lý Minh Triết cùng với Châu Long Phát đi vào căn phòng ở tầng trên, nhưng khi đứng ở trước cửa phòng, Lý Minh Triết lại hơi sợ sệt, trong lòng xấu hổ và hối hận khiến bước chân của anh nặng đến mức không thể nhắc lên, sớm đã ngồi trong chuyến bay dài đằng đẳng, Lý Minh Triết đã có tâm lý để đối diện với hoàn cảnh xấu nhất, một cô gái mang thai yếu đuối, bị người ta sai người đánh chết đứa con, ‘đánh hay hiếp tảo không cần quan tâm, làm hỏng đứa con trong bụng cô ta đi’, cứ nghĩ đến câu thuật lại của Châu Long Phát, Lý Minh Triết lại bị sự tàn nhẫn và lạnh lùng trong giọng nói đó làm cho kích động đến nghẹt thở lại.

Đứa bé này... chắc chắn là không còn rồi.

Lý Minh Triết đứng ở cửa, cánh tay khê run run lên, toàn thân thương tích, cô ấy còn đang mang thai nữa, mà lại bị người ta đánh đến mức thảm hại vô nhân đạo như thế này, cô ấy bé nhỏ như vậy, yếu đuối như vậy, làm sao có thể chịu được đây...

Lý Minh Triết nắm chặt tay lại, Châu Long Phát đứng ở một bên, nhìn thấy anh đã chạy đến đây rồi lại không dám vào, nhìn thấy một người đầy nghị lực như Lý Minh Triết lại có chút thất thần, nhìn thấy một người kiên định chưa từng lùi bước trên thương trường như anh lại yếu đuối đến mức chẳng có đủ dũng khí để đẩy nổi cánh cửa, trong lòng đã hiểu rõ rồi.

Không biết thời gian trôi đi bao nhiêu lâu, Lý Minh Triết vuốt mặt một cái, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào.

Châu Long Phát quay người bỏ đi.

Đậu Đậu đang nằm ở bên trong, mơ mơ màng màng ngủ, cơ thể nhỏ bé của cô đang nằm trong chiếc chăn mềm mại, trở nên càng nhỏ bé hơn nữa, Lý Minh Triết nhẹ nhàng bước đến, mắt nhìn chăm chăm vào cô gái đang nhắm mắt nằm trên giường.

Trên mặt có rất nhiều vết thương, còn nhìn cả thấy dấu vết của 5 đầu ngón tay mờ mờ in trên má cô, trên trán còn có vết thâm tím, phần cổ lộ ra khỏi chăn có mấy vết móng tay cào rất rõ.

Lý Minh Triết lòng đau như cắt, không có dũng khí để nhìn thêm những vết thương dưới chăn nữa, chỉ ngồi trên chiếc ghế, lặng lẽ đợi cô tỉnh dậy, cô ấy chịu những vết thương này, đều là do mình sai...

Lý Minh Triết đau khổ vô đầu.

“Ư ~ ư?!”

Đậu Đậu đuổi chiếc eo mệt mỏi, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy người không có khả năng nên xuất hiện lúc này nhất, nhìn đến ngây dại ra.

Lý Minh Triết lại nhìn thấy những vết thương và những vết xước trên cánh tay và móng tay cô, trong lòng chỉ cảm thấy đau đớn đến mức long trời nổi đất, nước mắt chỉ trực trào ra, chạy nhanh đến ôm lấy cơ thể nhỏ bé đầy những vết thương của cô “... Anh đã không bảo vệ được tốt cho em.”

Mắt Đậu Đậu cũng rưng rưng, nhưng vẫn cắn chặt môi không dám khóc.

Lý Minh Triết hít thở sâu mấy lần, cố kìm nén sự đau đớn cực độ trong lòng “Anh sẽ không để em phải chịu bất cứ sự tổn thương nào nữa.”

Đậu Đậu đang ở trong lòng anh gật gật đầu.

Lý Minh Triết vuốt nhẹ lên lưng cô, nhẹ nhàng nói “Tin tưởng anh, anh kết hôn với cô ta chỉ là kế hoãn binh, anh chỉ là của một mình em.”

Trái tim Đậu Đậu hơi ấm áp, nước mắt cứ thế chảy ra “... vâng.”

Lý Minh Triết đưa người từ trong ngực mình ra, cẩn thận nắm lấy bàn tay cô, giúp cô lau nước mắt “Đừng kích động quá, bác sĩ nói cơ thể của em còn rất yếu.”

Đậu Đậu thút thít thút thít nói “Minh Triết, con...”

Ánh mắt Lý Minh Triết thoáng qua vẻ đau đớn, đau lòng dùng trán dụi vào trán cô, hôn những giọt nước mắt trên mặt cô “Con không còn thì không còn, chỉ cần em khỏe mạnh là được rồi.”

Đậu Đậu lắc đầu “ Không phải... em vẫn chưa chắc chắn là con có thể giữ được hay không...”

Đến tử cung cũng không giữ được?!

Lý Minh Triết càng đau lòng hơn, đau đớn ôm lấy cô, hôn lên mũi cô, dịu dàng nói “Không sao cả, không thể sinh thì không sinh nữa, anh có em là đủ rồi.”

Đậu Đậu chăm chú nhìn anh, nước mắt tuôn trào như mưa, khóc không thành tiếng.

Châu Long Phát gõ cửa đi vào, nhìn Đậu Đậu đang khóc nức nở trên giường, con Lý Minh Triết đứng một bên mắt đỏ như mắt thỏ thỏ dài “Lý tổng, nếu anh còn để cho cô ấy tiếp tục khóc” ánh mắt quét qua người Đậu Đậu “Đứa trẻ sẽ thật sự không giữ được đâu.”

Lý Minh Triết ngây ra.

Đậu Đậu cũng ngây ra, lập tức phản ứng được, vui vẻ nói “Bảo Bảo có thể giữ được rồi?!”

Châu Long Phát gật đầu.

Lý Minh Triết bị lừa một vỏ, vừa bộc bạch tình cảm sâu kín vừa rút hết cả gan ruột ra trước mặt người như Châu Long Phát thật mất mặt quá, sắc mặt lúc nhợt nhạt lúc tái xanh, đứng dậy nhẹ hàm răng trắng về phía Châu Long Phát “Châu tổng, anh cố ý đưa tôi ra làm trò cười? Tại sao không nói cho tôi?”

Châu Long Phát cười vẻ vô tội “Anh chưa hỏi tôi mà.”

Lý Minh Triết:...! ! ! (Hai người nếu như là đối thủ cạnh tranh, xem ra đã hãm hại nhau thắm lắm rồi)

Đậu Đậu nhăn nhó mặt, nhỏ tiếng than vãn “Anh Châu, anh cũng lừa em...”

Châu Long Phát tiếp tục cười “Không có, anh cũng là mới biết em bé vẫn giữ được.”

Châu Long Phát nói xong thì nhìn Lý Minh Triết một cách đầy thâm ý, nếu như anh vì đứa bé mà đối xử với cô ấy có một chút xiu gì đó không tốt, tôi sẽ đem cô ấy cao chạy xa bay, để anh không bao giờ có thể tìm được cô ấy nữa, đương nhiên đứa trẻ càng không có cách nào tìm được.

Từ lúc Châu Long Phát mới xuất hiện Lý Minh Triết đã hiểu rõ chuyện gì, cảm giác bị người khác thử tình cảm của mình thật khiến cho người ta tức phát điên lên, Lý Minh Triết đại nhân anh minh thần võ lại bị đem ra làm trò cười, mũi đã xì khói ra rồi.

Châu Long Phát vẫn giữ nụ cười thản nhiên ung dung như người nắm chắc phần thắng trong tay.

Đậu Đậu:... (Này này, hai người đừng đánh nhau nhé, làm cho Bảo Bảo sợ tôi sẽ cắn cả hai đó!)

60. Chương 60

CHƯƠNG 60: ĐẬU ĐẬU XẤU HỔ

Lý Minh Triết vội vã từ nước ngoài về, vứt bỏ cả hội nghị đang đàm phán dở, Lý Tranh từ nước ngoài gọi điện về “Minh Triết thiếu gia, cậu cần phải quay lại một chuyến.”

Lý Minh Triết đang bón cơm cho Đậu Đậu, múc một thìa cháo thịt đầy đưa lên, vai đang kẹp điện thoại “Tránh ra.”

“Bây giờ cậu hành động, còn kịp không?”

“Tai anh điếc rồi phải không?”

Đậu Đậu chẳng để ý cắn cả cái thìa trong miệng, mở to mắt nhìn Lý Minh Triết mặt rất không vui.

Lý Minh Triết vỗ đầu Đậu Đậu an ủi.

Việc đàm phán lần này sớm đã hẹn xong rồi, đã mời tổng tài của mấy tập đoàn quan trọng, đối với việc tập đoàn Lý thị bước chân vào thị trường quốc tế có ý nghĩa rất quan trọng, bây giờ lại chơi trò chạy trốn thế này, việc này quan hệ đến tương lai của tập đoàn Lý thị ở nước ngoài, Lý Tranh có chút sốt ruột “Minh Triết thiếu gia...”

Lý Tranh còn định khuyên tiếp, Lý Minh Triết dập luôn điện thoại, rút cái thìa từ miệng Đậu Đậu ra, quay lại nhìn ánh mắt lo lắng của Đậu Đậu, cười nói “Anh không đi nữa, sẽ ở cùng em đến lúc con trai ra đời.”

Đậu Đậu bĩu môi, gương mặt nhỏ vênh vênh lên “Làm sao anh biết được là con trai?”

Lý Minh Triết vỗ ngực, chớp chớp mắt nói “Đến bây giờ, em vẫn chưa biết bản lĩnh của chồng em sao?”

Đậu Đậu nghĩ tới việc một lần đã dính, mặt hơi đỏ lên, cầm góc chăn nhỏ tiếng nói “VẬY... ngộ nhờ là con gái, có phải là anh sẽ không thích không...”

Lý Minh Triết đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của Đậu Đậu, nói rất chân thành nghiêm túc “Em không phải là mẫu người thâm thù, em coi ông xã em là người lạc hậu thể hả, sinh con trai sinh con gái là chuyện của anh, đến khi đó con gái trách anh sinh nhầm giới tính em phải nói giúp anh, điều hòa quan hệ của hai cha con là trách nhiệm của em.”

Đậu Đậu:...! !

Điện thoại của Lý Minh Triết lại reo, lần này là Lý lão gia, tốc độ báo tin Lý Tranh thật nhanh.

Lý Minh Triết nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, đưa cái bát đặt vào trong tay của Đậu Đậu, bên trong còn gần nửa bát cháo “Phải ăn hết đó, lát quay lại anh sẽ kiểm tra bát.” Vừa nói vừa cầm điện thoại đi nhanh ra ngoài.

“A lô” Lý Minh Triết đi đến một góc khuất, nhìn ngó xung quanh, không có ai “Ông nội.”

Lý lão gia ở đầu dây bên kia cũng không giấu thét gì, chỉ lớn tiếng mắng mỗ “Tên tiểu tử đủ lông đủ cánh rồi đúng không! Cháu muốn làm gì, bãi công, hay bỏ trốn?! Quay về đây cho ông!”

Lý Minh Triết cố gắng giữ ngữ khí hòa nhã hết mức “Lý lão gia, ông nói xem cháu ở bên ngoài dốc hết tâm sức là vì cái gì?”

Lý lão gia không ngờ đứa cháu mình trông đợi nhất lại hỏi ngược lại như thế, bị làm cho cứng họng “Cái gì? Đầu óc cháu chứa cái gì vậy, cháu là người kế thừa Lý gia, đương nhiên phải tận lực vì nhà họ Lý!”

Lý Minh Triết nói “Cháu là người kế thừa, nhưng đầu tiên cháu là một người, không phải là cái máy của thương nghiệp.”

Lý lão gia tức giận nói “Cháu nói vậy có ý gì!”

Lý Minh Triết hít một hơi thật sâu “Chuyện xảy ra hai hôm nay cháu nghĩ Lý Tranh đã báo cáo hết với ông rồi, việc ở nước ngoài ông tìm người khác đi, cháu phải ở lại trong nước cùng với vợ (ngữ khí nhấn mạnh) và con cháu (ngữ điệu nhấn mạnh hơn), cháu phải nhìn thấy bọn họ bình bình an an.”

Đừng có nói với cháu là ông không biết những chuyện đó, tên khốn Lý Tranh chắc chắn đã báo cáo hết với ông rồi, cũng đừng nói những việc Tần Yến làm có thể coi như không có chuyện gì xảy ra cả, đó là cô cháu dâu ông tìm, vợ con cháu chịu khổ ông cũng đứng giúp một bên đó.

Lý Minh Triết cố kìm nén lửa giận trong lòng lại, nếu như không phải là được dạy dỗ nghiêm khắc trong nhiều năm, thì chắc đã bùng phát thiêu cháy cả nghìn dặm rồi.

Rất lâu Lý lão gia chẳng nói tiếng nào, xem ra trong lòng cũng hiểu rõ đứa cháu của mình đã nổi giận rồi, rất lâu sau mới xuống nước nói một câu “Tần Yến đó làm việc cũng quá đáng quá, sau này ông sẽ dạy dỗ cô ta.”

Lý Minh Triết vừa nghe thấy, liền nhớ đến người đàn bà đó, không kìm được lửa hận dâng trào, gần giọng nói “Ông muốn dạy dỗ thì ông cứ dạy dỗ, cháu chẳng có chút quan hệ nào với cô ta hết.”

“Cháu lại muốn ly hôn?!”

Lý Minh Triết cười lạnh lùng “Lần trước là bị ép, lần này là nên làm, tính chất không giống nhau không thể dùng từ ‘lại’ được.”

Lý lão gia thở dài, tiếp tục dùng lời lẽ nhẹ nhàng thuyết phục “Minh Triết, cháu cũng biết Lý thị là sản nghiệp của gia tộc, cháu không thể giao quyền cho người ngoài, Lý Vũ Hiên chưa đủ chín chắn, Lý Tiểu Lỗi lại còn nhỏ, ông đã bồi dưỡng cháu hơn hai mươi năm nay, cháu lại buông tay không quản như thế này sao?”

Lý Minh Triết trầm giọng nói “Như vậy nhé, đợi sau khi con cháu ra đời, cháu sẽ lại làm cho Lý thị 3 năm, sau đó sẽ rời đi, lúc đó Lý Tiểu Lỗi cũng lớn rồi, ba năm này cháu sẽ dạy bảo nó, cũng coi như đã tận tâm rồi.”

Lý lão gia nghe thấy những lời này huyết áp suýt chút nữa đã lên đến 200, gân xanh nổi cả lên “Tên tiểu tử thối không có lương tâm, sản nghiệp của Lý gia lớn như vậy mà cũng không giữ được cháu, cháu còn muốn chạy đến nơi hoang dã nào.”

“Ông đã không cho mẹ con họ vào cửa, vậy cháu chỉ có thể ra đi.”

Lý Minh Triết nói xong thì tắt luôn điện thoại, hít thở sâu mấy hơi rồi quay người đi vào trong, nhưng nhìn thấy Châu Long Phát đang đứng nghiêng dựa người vào bên tường, bộ mặt đầy ý cười nghe điện thoại, Lý Minh Triết nhớ lại đã để cho Châu Long Phát nghe thấy tất cả những lời đặc biệt mất hình tượng vừa rồi, lập tức mặt hầm hầm “Châu tổng, thật không ngờ anh còn có sở thích nghe lén.”

Châu Long Phát cười, đứng thẳng người dậy “Lý tổng, vừa rồi anh rất kích động.”

Lý Minh Triết hừm một tiếng lạnh lùng “Trước đây tôi đã quá lý trí, cho nên mới xảy ra hết hoạn nạn này đến hoạn nạn khác, có lúc tôi rất ngưỡng mộ Lý Vũ Hiên có thể kích động bộc lộ hết cảm xúc của mình, sống rất chân thực.”

Châu Long Phát đi đến, vỗ vỗ vào cánh tay Lý Minh Triết cười hì hì nói “Bây giờ anh không kém hơn cậu ta.”

Lý Minh Triết ném ra một ánh mắt sắc như dao.

“Đi, ra bên ngoài nói chuyện” hai người xuống lầu đi ra hoa viên, Châu Long Phát vừa đi vừa nói “Tôi đoán, anh muốn xây dựng sản nghiệp ở nước ngoài trở thành quy mô trong một thời gian ngắn, sắp xếp người của mình, sau đó uy hiếp Lý gia tiếp nhận cô ấy.”

Lý Minh Triết gật đầu “Chẳng có chuyện gì giấu được anh cả.”

Châu Long Phát lại nói “Anh cảm thấy Lý lão gia có thể chịu sự uy hiếp của anh không.”

Lý Minh Triết lại thở dài “Nếu như ông ấy không đồng ý, vậy tôi chỉ có thể đưa cô ấy rời đi, sản nghiệp đó tôi cũng giao trả lại ông ấy, cứ coi như đây là chút hiếu kính cuối cùng của tôi đối với ông ấy.”

Châu Long Phát đi mấy bước về phía trước, chắp tay sau lưng nhìn những con cá trong hồ “Vậy anh đã nghĩ qua chưa, nếu Lý lão gia đồng ý tiếp nhận cô ấy, với tính cách của cô ấy, anh có thể bảo đảm cô ấy sẽ thích ứng được với cuộc sống của Lý gia không?”

Lý Minh Triết nói “Điểm này anh không cần lo lắng, chỉ cần tôi ở Lý gia một ngày, sẽ không ai dám ức hiếp cô ấy.”

“Tôi không phải chỉ sợ ức hiếp, Lý gia là một gia tộc lớn, không thể làm khó một thiếu phu nhân vừa ngốc ghê vừa không hiểu quy tắc” Châu Long Phát chỉ vào những con cá đang bơi lội trong hồ “Anh xem những con cá này, mỗi ngày đều có thể uống những dòng nước suối ngọt mát, săn những con côn trùng thơm ngon, nhưng bọn chúng chỉ có bơi lội ở nơi cô đơn này.”

Lý Minh Triết đột nhiên nhớ tới Lý Vũ Hiền cũng đã từng nói như vậy.

Lý Minh Triết hiểu trách nhiệm mà mình phải gánh vác rất lớn, có những lúc bận đến mức cả tháng không về nhà cũng là bình thường, cứ xem bố mẹ của mình, tuy mẹ là người phụ nữ mà bố yêu nhất, nhưng cả ngày bố đều bận rộn ở bên ngoài, thời gian ngồi trên máy bay còn nhiều hơn thời gian ở nhà, mẹ cô đơn chỉ có thể đi shopping, đi thẩm mỹ viện để giết thời gian.

Nếu như cô ấy cũng phải sống những tháng ngày như vậy...

“Tuy anh có thể chăm sóc cho cô ấy tốt hơn, nhưng” Lý Minh Triết khẽ nhếch khóe miệng lên, ánh mắt kiên định “Tôi sẽ không buông tay, hơn nữa, tôi sẽ nỗ lực để vượt qua anh.”

Châu Long Phát cười “Có vài người phải giữ cho thật chặt, có một số thứ, phải nên buông tay.”

Ánh mắt Lý Minh Triết sâu thăm thẳm.

Lúc quay về, Đậu Đậu đang muốn xuống giường đi nhà vệ sinh, Lý Minh Triết vội đi đến đỡ, Đậu Đậu nhăn mặt đẩy anh ra “Em tự đi... là được rồi.”

Lý Minh Triết không yên tâm, thái độ kiên định “Không được, anh không yên tâm, hơn nữa em là vợ của anh, có gì phải xấu hổ chứ.”

Mặt Đậu Đậu càng nhăn hơn nữa, nói thật lòng, tuy hai người đã trải qua cuộc hôn nhân một thời gian, cũng theo như ai nói đã trải qua một đêm ‘mưa gió nồng nàn’, nhưng lần đó Đậu Đậu hoàn toàn chẳng có chút ý thức nào về những việc đã làm, có một số người da mặt có thể dày một lần đã có thể trực tiếp có thể có những hành động của vợ chồng, nhưng có một số người da mặt mỏng thì không thể.

“Aizzaa anh ra ngoài ra ngoài đi...”

Lý Minh Triết cuối cùng cũng bị Đậu Đậu đẩy ra ngoài, cánh cửa bị đóng lại, Lý Minh Triết đứng ở cửa sờ sờ mũi, buồn bã bứt tóc, việc này gọi là gì chứ, vợ của mình khi đối mặt với mình mà vẫn còn xấu hổ!

Trong bụng cô ấy còn có con của mình, cũng không thử nghĩ xem con ở đâu mà ra chứ!

Lý Minh Triết đập đầu vào cửa nhà tắm thở dài.

Ừ, kế hoạch chinh phục trái tim của người nào đó phải tiến hành nhanh thôi, phương án xóa bỏ sự xấu hổ và ý chạy trốn của ai đó bắt buộc phải lập tức thực thi.

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong thì bỏ ống nghe khỏi tai, tay nhét vào trong áo trắng rộng muốn ra ngoài “Lý tiên sinh không cần lo lắng, sức khỏe của Hùng tiểu thư rất tốt, chỉ cần yên tâm tĩnh dưỡng thì không vấn đề gì cả.”

Lý Minh Triết mất tối đen đi phía sau bác sĩ hỏi “Vậy lúc nào có thể tiến hành một chuyến đi ngắn?”

Bác sĩ quay người lại “Vẫn nên đợi, Hùng tiểu thư bây giờ không thể chịu được rung động mạnh.”

Lý Minh Triết sắc mặt không tốt quay lại.

Một tuần lễ gần đây, Lý Minh Triết đã mất ngủ ở lại trong biệt thự của Châu Long Phát phục vụ thai phụ, điện thoại hết pin dùng điện thoại Châu Long Phát tặng, quần áo mặc cũng là Châu Long Phát phái người đặt về, đến vệ sĩ bảo vệ hai vợ chồng, xe đi gì gì đó đều là do Châu Long Phát làm.

Phải nhờ vả tình địch cũ như vậy, khiến cho Lý Minh Triết người từ trước đến nay luôn nắm giữ người khác trong lòng bàn tay cảm thấy khó chấp nhận được, nhưng trước đây đã phạm lỗi lầm, làm cho cô bị tổn thương bao nhiêu, Lý Minh Triết ở trước mặt Đậu Đậu không dám sai khiến, chỉ tận tâm tận lực chăm sóc cô dưỡng thai đến béo tròn.

“Minh Triết” Đậu Đậu nuốt một ngụm canh sâm Lý Minh Triết bón “Anh... như biến thành một người khác.”

Lý Minh Triết gõ vào cái bát trong tay “Có thay đổi gì, nói ra xem nào.”

Đậu Đậu vắn ngón tay mập mạp “Ừm, trước đây anh như dòng sông băng, bây giờ anh như ngọn núi lửa, còn hay dễ nổi cáu nữa.”

Lý Minh Triết:...! ! ! (Dễ nổi cáu! ! !)

Cẩn rằng cẩn lợi “Còn gì nữa?”

“Còn chứ, trước đây anh tự đắc kiêu ngạo, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn em một cái, bây giờ mỗi ngày đều quanh quẩn bên em như gà mẹ vậy, thật chóng mặt...”

Lý Minh Triết:...! ! ! ! (Gà mẹ!!!!!! Phập phập chiu! ! ! !)

Gân xanh nổi hết cả lên “Còn gì nữa không?!”

Đậu Đậu không hiểu được thực trạng tiếp tục liệt kê “Còn rất nhiều nữa, ví dụ như, trước đây anh là một người đàn ông có khí chất lạnh lùng, bây giờ mỗi tối đều tìm đủ mọi cách để dính chặt lấy em trong chăn, không những không chịu dạy dỗ tốt cho Bảo Bảo, con ôm em không chịu bỏ ra, cứ tiếp tục thế này anh chẳng mấy chốc sẽ từ một con sói háo sắc biến thành một con sói chính hiệu.”

Lý Minh Triết:... (! !... ! ! !)

Đậu Đậu nói xong mới ý thức được không khí khác thường, đưa tay xoa xoa lớp băng mỏng trên mũi của sói X Lý đang phun lửa ra “Minh Triết, sao mặt anh lại xanh thế này, có phải là ăn nhiều rau quá không?”

Lý Minh Triết đứng phắt dậy, đi mấy bước xông thẳng ra cửa, nhưng đứng lại trước cánh cửa ‘phong tỏa suy nghĩ’ ba phút sau mới quay người lại, khuôn mặt tái xanh đã khôi phục lại đáng vẻ khiêu gợi hấp dẫn.

“Được đó em được đó, trong bụng nhiều hơn một người, mắt nhìn cũng nhiều hơn, đến anh mà cũng muốn tính toán?”

Lý Minh Triết ngồi xuống một bên, vắt chân lên nhau, nhướn mày cao lên “Hùng tiểu thư, xin cô hãy đếm hết những miêu tả chân thực của cô nói ra, nếu không ông xã cô buộc phải nghiêm khắc bức cung.”

Đậu Đậu co rúm người lại trong chăn, lớn tiếng kêu “Không có!”

“Ngoan ngoan nói ra!”

“Oa oa... hừm, em không sợ, em sẽ nói với Bảo Bảo!”

“...”

Lý Minh Triết ngồi bên cạnh giường, đẩy đẩy cái người cuộn tròn trong chăn “Có phải làm em muốn làm anh kích động bỏ đi, người đàn ông của em lại gốc gác không có sức lực để bỏ cuộc vậy sao?”

Đậu Đậu nằm ở trong chăn vội nói “Anh cứ đi đi, nếu không tổn thất của Lý gia chắc chắn sẽ tính trên đầu em...”

Lý Minh Triết thở dài một cái “Em đắn đo rất lâu, hóa ra là vì lo lắng chuyện này?”

“Đây không phải là chủ yếu” Đậu Đậu lật chăn ra “Kỳ thực, chủ yếu là em không nhẫn tâm nhìn thấy anh xuống dốc thế này.”

Lý Minh Triết mở to mắt “Ồ bên cạnh vợ mình trong kì sinh nở quan trọng thế này sao gọi là xuống dốc được?!”

Đậu Đậu quay người không nói tiếng nào.

Lý Minh Triết lại thở dài, kéo Đậu Đậu ngồi lên chân mình “Em không cần lo lắng những chuyện linh tinh này, cẩn thận không con mà buồn bã anh sẽ tính sổ với em đó, chuyện của anh, anh có thể xử lí tốt, bây giờ em chính là việc quan trọng nhất của anh, sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh mới được gọi là hoàn thành nhiệm vụ, đến lúc đó em sẽ được phát thưởng.”

Đậu Đậu:... (Nói ba câu không bỏ được tính cũ)

Đậu Đậu nhỏ tiếng hỏi “Minh Triết, anh có thể nói với em không, anh thích em ở điểm gì?”

“Trước đây thích ức hiếp em, đặc biệt là nhìn thấy bộ dạng của em rất tức giận nhưng không dám phản kháng thì thích đến tê cả răng (toát mồ hôi)” Lý Minh Triết véo véo đôi má đầy thịt của Đậu Đậu “Bây giờ thích em béo tròn, đặc biệt có cảm giác, đây là kiệt tác của anh, thật không ngờ lại có thể nuôi em béo được thế này.”

Đậu Đậu gạt bàn tay to lớn của Lý Minh Triết đang véo má mình ra “Em nói nghiêm túc đó, phụ nữ bên cạnh anh nhiều như vậy ưu tú như vậy, thông minh tài giỏi như vậy, trong công ty chúng ta từ trên xuống dưới chọn đại một người ra thì đều hơn hẳn em...”

Lý Minh Triết lại đặt những móng vuốt của mình lên khuôn mặt tròn tròn của Đậu Đậu “Những cô gái đó rất đáng sợ tranh cướp nhau đàn ông, những cô gái mạnh từng người từng người một đấu đá với nhau, anh không muốn sau khi đàm phán với người ta ở bên ngoài về lại còn phải đấu trí với vợ của mình, hơn nữa, những cô gái đáng thương đó dùng không ít nước hoa, nghĩ đến đã không thấy có hứng thú nữa.”

Đậu Đậu nói “Hôm nay em mới phát hiện anh rất độc mồm.”

Lý Minh Triết:... (Anh là một cao thủ đàm phán, nếu như không có chút tài này thì làm làm sao được, bình thường không nói là để giữ khí chất điềm đạm.)

Đậu Đậu lại hất các móng vuốt ra khỏi mặt mình lần nữa “Vậy sao anh không tìm một cô Xinh đẹp dịu dàng, nhìn thấy người đẹp ăn cơm cũng thấy thơm mà.”

Lý Minh Triết hếch mũi lên, khuôn mặt đẹp trai tràn ngập biểu hiện ghét bỏ “Tự nhiên là đẹp, nhìn những cô gái đó, ngực to mũi thẳng kia để làm gì chứ, mặt trang điểm cả lớp dày nhìn mà phát ngán, anh chẳng hiểu nổi, cả ngày dán mi giả như vậy mà họ không thấy khó chịu sao.”

Đậu Đậu toát mồ hôi “... Anh quan sát tỷ mỉ quá...”

Lý Minh Triết hừm một tiếng lạnh lùng, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, chính là bởi vì hiểu được tường tận nên mới kính nhi viễn chi (ND: cung kính nhưng tránh xa)."

Đậu Đậu tâm phục khẩu phục “Bây giờ em đã hiểu anh làm sao có thể điều hành công ty nhiều người như vậy rồi.”

“Ừm?”

“Đến cả loại tiểu tiết nhỏ như mi giả của nữ nhân viên anh cũng nhìn rất kỹ, còn có ai có thể thoát khỏi mắt anh chứ, không bị quản lý chặt chẽ đến chết mới lạ, trở thành ‘chuyện quan trọng nhất’ của anh, em thật sự cảm thấy rất đáng sợ...”

“...”

Lý Minh Triết ôm lấy Đậu Đậu, vuốt tóc thơm mát, tình cảm dạt dào đến mức khiến cho người ta nổi hết cả da gà “Trước đây anh không quan tâm đến em lắm, chỉ cảm thấy dễ dàng phụ nữ không phải là việc đàn ông nên làm, sự nghiệp đối với đàn ông mới là quan trọng, còn quanh quẩn bên phụ nữ thật là mất khí chất, nhưng trải qua sự việc lần này anh đã hiểu rõ, một gia đình êm ấm hạnh phúc thuộc về mình mới là mục tiêu phấn đấu của anh.”

“Nhưng sự nghiệp của anh...”

“Bây giờ anh đã rất thành công rồi, lẽ nào em còn muốn người đàn ông của em đi chinh phục thế giới sao?”

“Khụ khụ, nhưng vừa rồi anh mới nói quanh quẩn bên phụ nữ thật là mất khí chất...”

“Anh không có quanh quẩn bên phụ nữ, người anh quanh quẩn bên cạnh là hạnh phúc của tương lai anh và là người chung sống cùng anh chọn đời, còn là người kế thừa sinh mệnh và là nơi anh gửi gắm hy vọng, việc như thế này chẳng có gì là mất khí chất cả, em còn muốn yêu cầu anh thế nào nữa chứ?”

Đậu Đậu:... (Em quyết định sau này tuyệt đối không bao giờ giảng đạo lý với anh... hoàn toàn không có hy vọng chiến thắng...)

Cứ như vậy thoát cái nửa tháng đã trôi qua, khi Đậu Đậu có thể xuống giường đi lại bình thường, Lý Minh Triết lập tức không ngừng thúc chuyện đưa người đi, Châu Long Phát vốn dĩ định để bác sĩ riêng đi cùng Đậu Đậu, để kiểm tra xem tình trạng mà ổn định thì mới quay lại, nhưng Lý Minh Triết lịch sự từ chối, khi quay lại Đậu Đậu hỏi anh “Minh Triết, sao lúc này anh lại làm bộ mặt đáng sợ để vị bác sĩ đó bỏ đi vậy?”

“Ông ta sờ vợ anh cả nửa tháng, anh chỉ hận là không thể đánh cho ông ta một trận” Lý Minh Triết ôm Đậu Đậu tức xì khói đi về phía chiếc xe “Nhưng mà được cái y thuật của ông ta cũng được, nên anh mới không thêm tính toán nữa.”

Đậu Đậu:... (Đồ nhỏ mọn...)

Nhét Đậu Đậu vào ghế sau xe xong, Lý Minh Triết nổ máy, từ từ cho xe chuyển bánh.

Đậu Đậu tóm vào sau ghế của Lý Minh Triết hỏi “Minh Triết à, tại sao em phải ngồi ở phía sau, em muốn ngồi ở ghế trước.”

“Không được, ngoan ngoãn ngồi yên đi, tự mình thắt dây an toàn.”

Đậu Đậu sờ dây an toàn của ghế sau để thắt, bấu môi hừm hừm “Em say xe mà.”

Lý Minh Triết lại giảm tốc độ xuống không ít, mở cửa xe ra “Nếu khó chịu thì bảo anh, chúng ta sẽ dừng lại nghỉ ngơi một chút, ghế sau là chỗ an toàn nhất, nếu như xảy ra sự cố ngoài ý muốn anh ở phía trước không thể chắn cho em được.”

Trái tim Đậu Đậu hơi ấm lên, ngồi tựa vào ghế “Anh thật cẩn thận quá...”

Lý Minh Triết chán nản thở dài “Hết cách rồi, đi cùng em anh rất căng thẳng...”

Đậu Đậu ngồi ở ghế sau khoe miệng hơi nhếch nhếch lên cười.

Đoạn đường một tiếng đồng hồ mà khiến cho Lý Minh Triết đi mất cả buổi sáng, làm cho hai người đang đợi ở nhà vô cùng sốt ruột, Lý Vũ Hiền lái chiếc Rambo đi đón, Lý Tiểu Lỗi cũng sốt ruột bám theo, chẳng mấy chốc đã gặp, Đậu Đậu vui vẻ nhảy xuống xe, khua chân múa tay chạy lại “Hồ Ly, Tiểu Lỗi, nhớ hai người chết đi được!”

Ba người đàn ông sợ hãi mặt biến sắc, đồng loạt hét lên “Không được chạy, cẩn thận cái bụng!”

Đậu Đậu từ đây bắt đầu bị chăm sóc rất kỹ.

Lý Minh Triết quay lại rồi, trong khoảng thời gian ngắn không có dự định ra nước ngoài để phát triển sự nghiệp, công ty đã giao lại cho Lý Vũ Hiền, bây giờ anh là người vô cùng nhàn rỗi, mỗi ngày đều xem tin tức, luyện tập sức khỏe, quanh quẩn quanh vị đang mang thai kia, tự tạo ngày nghỉ cho mình được nghỉ ngơi.

Lý Vũ Hiên buồn chán tức giận, dựa vào cái gì chứ, ông đây phải ở ngoài lao động vất vả để nuôi béo mấy người các người à!

Lý Tiểu Lỗi cũng không cam chịu nép về, nếu không tranh đoạt quyền đi cùng Đậu Đậu thì cũng làm ầm lên đòi đọc chuyện cổ tích cho Đậu Đậu tiện thể ru ngủ luôn, Lý Minh Triết vô cùng buồn phiền và đau đầu về chuyện này, lúc nào cũng muốn tính sổ với Lý Tiểu Lỗi, tiếng là Lý Minh Triết đi đến bệnh viện sẽ bị một đám đàn bà con gái bu đến, rất dễ xảy ra sự cố giao thông, hơn nữa người chuẩn bị làm bố này cứ hễ đọc truyện cổ tích là còn ngủ trước cả mình, khiến cho Đậu Đậu cứ nằm mở chong chong mắt chẳng nói được lời nào.

Vậy là, ba người đàn ông và một người phụ nữ (tổ hợp thật quái dị) cứ tiếp tục sống như vậy.

Mắt nhìn thấy bụng Đậu Đậu càng lúc càng to ra, Lý Vũ Hiên cảm thấy áp lực xung quanh mình cũng lớn hơn không kém, có ngày anh tìm Lý Minh Triết uống trà “Ông nội có thể để mặc anh tiêu điều tự tại tại thế này sao?”

Lý Minh Triết thư thái uống trà đọc sách “Bây giờ ông ấy không có cách gì nắm được anh, anh đã trở mặt với ông ấy rồi?”

Lý Vũ Hiên không tin “Anh phấn đấu nhiều năm như vậy, chẳng phải là để đứng trên vị trí cao nhất sao, cái hùng tâm tráng trí của anh trước đây đi đâu rồi, hay là... anh còn có dự định gì khác?”

Lý Minh Triết cười “Chẳng có dự định gì cả, đi được bước nào hay bước đó, dĩ bất biến ứng vạn biến.”

Lý Vũ Hiên có chút không tin “Không đúng, anh có một bụng đầy những âm mưu quỷ kế, làm sao có thể để người khác chơi đùa mình được?”

Lý Minh Triết thở dài “Vũ Hiên, rốt cuộc thì em muốn hỏi cái gì?”

Lý Vũ Hiên ‘hừm’, khoanh tay lại tựa vào ghế “Em thấy anh gần đây vô cùng không bình thường, một con người phát cuồng vì công việc như anh đột nhiên lại biến thành người đàn ông của gia đình thật khiến cho người khác không cách gì lý giải được.”

Lý Minh Triết lườm mắt “Nếu như anh nói với em đó là do sức hút của gia đình và tình cảm, liệu em có tin không?”

Lý Vũ Hiên nheo cặp mắt hồ ly “Thôi bỏ đi, em mà tin chẳng phải em là tên ngốc sao.”

Lý Minh Triết cười “Vậy em thực sự ngốc rồi.”

Lý Vũ Hiên:...

Uống đầy một bưng trà, Lý Vũ Hiên xoay xoay móng, hỏi thêm một câu “Những người đó và Tần Yến anh xử lý thế nào?”

Lý Minh Triết tiếp tục uống trà xem sách “Chẳng làm gì cả, người đều trong tay Châu Long Phát.”

Lý Vũ Hiên nổi nóng “Sao anh có thể để người bên đó mà chẳng hỏi gì, con tiện nhân Tần Yến đó, cô ta chạy đâu rồi, em chỉ điều tra được cô ta trốn sang Pháp, cụ thể là ở chỗ nào?”

Mắt Lý Minh Triết thoáng lóe lên “Lý Vũ Hiên, cô ta bây giờ vẫn là chị dâu cậu.”

Lý Minh Triết chậm chậm nói nốt nửa câu còn lại “đợi khi nào cô ta không phải nữa, em muốn làm gì thì đều chẳng quan hệ đến nhà họ Lý.”

Lý Vũ Hiên bất ngờ im bật.

Lý Minh Triết uống tiếp một ngụm trà, tiếp tục thả sấm “Những tên đó nằm trong tay Châu Long Phát cũng chẳng dễ chịu gì đâu, nghe nói anh ta đang bồi dưỡng một người kế tục tên là Tiểu Dã gì đó, anh nghĩ Châu Long Phát chắc chắn sẽ không để lãng phí những “bao cát” tốt như vậy đâu, mà người đàn bà kia, dưới con mắt của Châu Long Phát chắc cũng phải sống trong cảnh lo lắng sợ hãi xem ra cũng chẳng dễ chịu gì đâu.”

Lý Vũ Hiên ngồi xuống, lại rót thêm một cốc trà “Thật không ngờ anh cũng đối xử với phụ nữ không thương tiếc như vậy.”

Lý Minh Triết hỏi “Cô ta là phụ nữ sao?”

Lý Vũ Hiên cười, uống thêm ngụm trà, nhả mảy lại nhỏ ra, mắng lớn “Mẹ nó chứ ai phát minh ra chuyện nói chuyện trong quán trà vậy, không có chuyện gì uống nhiều rượu hơn một chút con chịu được, một ấm trà phải mua một nghìn tám trăm tệ lại còn khó uống như thế này nữa, ăn cướp của người ta à!”

Lý Minh Triết:... (Muốn dạy dỗ nhân tài... giáo dục trẻ con cần nên tự mình dạy dỗ ở trong nước thì hơn)

Hai người đi ra khỏi quán trà, Lý Vũ Hiên lái xe ra ngoài dạo phố mua đồ, nói là không còn quần áo mặc rồi, Lý Minh Triết ngồi trong xe của mình, gọi một cú điện thoại quốc tế đường dài.

“Alo, Đình Hải, bên đó tiến hành thế nào rồi?”

“Tôi nói này Lý Minh Triết, sao cậu lại muốn thanh lí môn hộ như thế này sao, bọn họ giả vờ dẫn đo một thời gian nhưng cũng đồng ý cả rồi, cậu ở xa như vậy mà vẫn có thể biểu đạt được thành ý lớn như vậy, cậu khá lắm đó.”

Lý Minh Triết thản nhiên mỉm cười “Vậy là bọn họ không ngốc.”

Đình Hải ở bên kia cầu nhàu rất lâu “Chơi cùng cậu sớm muộn gì mình cũng bị đá ra, coi như mình đã nhìn rõ rồi, cậu chính là đem mình ra làm lòng súng, mình dễ bị sai khiến vậy sao, cả ngày mình phải uống bao nhiêu là rượu để lôi kéo quan hệ cho cậu, sau này cậu phải ghi nhớ đó.”

“Được.”

“Mấy ngày trước mình đã nhả được một chiếc Ferrari số lượng hạn chế rồi.”

“Không thành vấn đề.”

“Aiz Lý Minh Triết, cậu nói xem có phải bọn họ cảm thấy ông cụ nhà cậu cũng chẳng sống được bao lâu nữa, Lý gia sớm muộn gì cũng rơi vào tay cậu cho nên mới vui vẻ hợp tác liên minh với cậu không?”

“Trước đây mình cảm thấy đầu cậu toàn là những thứ bỏ đi, mình cảm thấy mình đã nhìn lầm rồi.”

“Mình thềm vào, cậu làm tổn hại hình tượng mình như vậy! Mình đây bên ngoài thì là vàng ngọc, bên trong bên trong hủ bại, đừng có ôm hi vọng gì.”

Lý Minh Triết trầm ngâm hít một hơi thật sâu “Đình Hải, cậu muốn chạy cũng chẳng được đâu.”

“Hi, Minh cũng đã nói với cậu rồi, sau này đừng nhắc đến chuyện này, mình nhớ kĩ, mình giúp cậu là vì nghĩa khí, cậu mà nói với người nhà chuyện của mình thì đừng trách mình trở mặt!”

“Được, chiếc xe đó cậu thích màu gì?”

“Màu đen có hoa văn lửa!”

“....” (Quay về tìm người đứng tên đặt mua...)

62. Chương 62

CHƯƠNG 62: CÁC GHI CHÚ LÝ ĐẠI CA ‘BIỂN THÀNH SÓI

Lý Minh Triết chỉnh trang lại thái độ trên mặt biểu hiện vẻ sảng khoái yên bề lảng lái xe đi, quyết tâm cùng cái người nào đó sắp béo tròn như quả bóng rồi đánh một trận, cùng liên minh xây dựng quan hệ hữu hảo mật thiết với Đình Hải ở nước ngoài và các thế lực ngầm, không những giấu Lý Vũ Hiên và những người ở bên cạnh, cũng giấu luôn cả Lý lão gia mưu kế sâu xa.

Lý lão gia nào có ngờ rằng cháu nội mình lại có thể đem chuyện quan trọng như thế này giao cho người ngoài làm, còn mình thì ngồi ở nhà nhàn nhã uống trà, những việc cần tranh đấu đâu đâu chẳng bận tâm chút nào, cả ngày chỉ làm những việc nhàn nhã rồi mặt nặng mày nhẹ tranh nhau với Lý Tiểu Lỗi.

Cũng đúng, ai bảo Lý Tiểu Lỗi cả ngày cứ quanh quẩn quần quần không rời Đậu Đậu chứ.

Bụng Đậu Đậu càng lúc càng nhô cao rất rõ, mặt cũng càng ngày càng đầy đặn tròn chĩnh, khắp người toàn là thịt, nhìn qua nhìn lại chỉ thấy giống một con gấu trúc, bởi vì ti vi máy tính có bức xạ gì đó, xem sách lại quá mỏi mắt, nên Gấu trúc Đậu Đậu bị cấm tất cả các hoạt động trên, nên chỉ có thể nhàn nhã đến mức khó chịu, nếu không cần nhàn đòi chiếm địa bàn hoạt động trong nhà bếp thì lại trộm ra ngoài chơi với con Đá.

Lý Vũ Hiên bận rộn với việc ở công ty, Lý Tiểu Lỗi bị lôi đi chơi điện tử, chỉ còn lưu lại mỗi mình Lý Minh Triết ở nhà trông chừng Gấu trúc béo, Lý Minh Triết nghĩ, nhàn chán như thế này, dù gì tối cũng chẳng ngủ được, vậy thì làm chút vận động vậy.

Đã hơn 5 tháng rồi, không những các hoc môn mang thai của Đậu Đậu đã đạt đến đỉnh cao, mà đến cả ba nhân viên chăm sóc cũng xuất hiện triệu chứng máu gà trội rồi, ban đầu tình trạng không ổn định, mỗi ngày ôm người ta đến trở mình cũng không dám, nhưng Lý đại ca đang lúc sức xuân hừng hực có chút không nhẫn nại được, khó chịu đau khổ như đang có hàng trăm cái móng vuốt đang cào xé trong tim, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc có thể, Lý đại ca vẫn về bàn tay rất mong muốn được thử.

Gấu trúc béo tuy không còn những đường cong gợi cảm như trước đây, nhưng lại có một phong thái khác, không những da trắng nõn nà mà còn như có thể xuyên thấu được, hơn nữa phần ngực nhỏ bé trước kia như dậy thì lần thứ 2 vậy, cái đó có thể gọi là một trận sóng gió, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát ra sức cuốn hút giống đực mạnh mẽ, khiến cho Lý đại ca bị dụ dỗ kìm nén không nổi dục vọng của mình.

Nhưng Gấu trúc béo hể ngủ là ngủ như chết vậy, đến một chút phản ứng cũng chẳng có.

Nhưng Lý đại ca không được rồi, nằm lẩn qua lẩn lại chẳng ngủ được, mỗi lần nghĩ đến chuyện đó lại nóng bừng toàn thân, nói nịnh dỗ dành Đậu Đậu đi tắm rửa để đi ngủ sớm, Đậu Đậu chậm chậm rãi rãi đi tắm rửa sấy khô tóc thay áo ngủ, mới ra khỏi nhà tắm đã bị Lý Minh Triết dìu luôn lên giường đi ngủ.

“Tạch.”

Đèn bàn được tắt đi, Lý Minh Triết đứng bên dưới giày vò đến phát đau, chân tay tê dại chui vội vào chăn, vật nam tính cứng rắn nóng hổi đang trỗi dậy, Đậu Đậu đột nhiên kêu lên một tiếng ngạc nhiên “Ý, sao anh không mặc gì?”

Bình thường hai người đều mặc quần áo ngủ, nghiêm túc tìm hiểu những triết lí nhân sinh của con người, sao hôm nay lại đột nhiên phá bỏ hạn chế đi khỏa thân đi ngủ thế này?

Lý Minh Triết lấy tay ôm luôn Gấu trúc béo, kích động vô cùng “Anh nhớ em rồi.”

Những âm thanh hình tượng trầm thấp đó dường như nhắc đến nữa, cần bao nhiêu quyền rũ có bấy nhiêu quyền rũ, còn mang chút khăn khăn do dục vọng mang đến, Lý đại ca khó khăn kìm nén mình hôn lên đỉnh mũi Đậu Đậu “Chúng ta đã rất lâu chưa làm rồi.”

Đậu Đậu đỏ mặt lên, chân tay luống cuống đẩy người ra “Anh... Anh là gì vậy... ” (Đột nhiên phát dục...)

(Lý đại ca: Sớm đã phát rồi, chỉ là không dám hành động.)

Lý Minh Triết giữ chặt tay Đậu Đậu, lửa tình trong mắt đang cháy lên hừng hực “Bác sĩ nói tình trạng sức khỏe của em có thể tiếp nhận anh rồi, chỉ cần không quá kịch liệt là được” ngừng lại một lúc, giọng khàn khàn nói “chỉ một lần thôi.”

Tuy hai người đã chính thức sống chung giường chung chăn hơn hai tháng rồi, nhưng chuyện đó vẫn cứ trì hoãn không được nhắc đến, một là tình trạng sức khỏe của người nào đó thật sự không cho phép, hai là người nào đó (vẫn là người nào đó kia) cứ trốn qua trốn lại, không phải là gọi Lý Tiểu Lỗi đến kể chuyện, thì lại cho Lý đại ca ngủ say, nói cho cùng vẫn là vì xấu hổ!

Đậu Đậu chỉ xấu hổ đến mức toàn thân nóng bừng lên hừng hực ngọ ngậy ngọ ngậy không đồng ý “Đừng mà...”

Gấu trúc béo ngọ ngậy không đồng ý, lửa dục vọng bùng bùng của Lý đại ca không chịu nổi nữa rồi, mắt đỏ rực lên.

Lý Minh Triết hít một luồng không khí lạnh, kéo người vào trong lòng, nâng eo của cô lên ấn xuống eo của mình “Anh đã thế này rồi, em nhẫn tâm?”

Phần trên đùi bị một vật cứng đơ nóng hổi chọc vào, Đậu Đậu càng đỏ mặt hơn nữa, anh ấy mở lòng yêu cầu như thế này vẫn là lần đầu tiên.

“Minh Triết... anh... anh tự mình làm đi.”

Gấu trúc béo co rúm người lại, cố gắng thoát ra khỏi cánh tay của người nào đó, nhưng với thân thể nặng nề của một chú Gấu trúc béo tròn thì làm sao có thể chạy thoát được khỏi bàn tay cường tráng của con sói háo sắc chứ, Lý Minh Triết chẳng nói thêm lời nào, liền kéo hết quần áo của Gấu trúc ra.

Đậu Đậu vừa nhìn quần áo chẳng còn nữa, vội vàng chui vào trong chăn.

Lý Minh Triết nhìn một cái, ừm, dù gì trong phòng cũng bật điều hòa, để điều tiết cảm xúc đã cố ý để nhiệt độ cao hơn một chút, cũng chẳng lạnh được, chăn đã bị người ta vô tình vứt xuống đất, Gấu trúc chẳng còn cái lông nào khua khắng bốn cái móng vuốt yếu ớt, đẩy con sói mất đã xanh lè ra.

“Anh... Anh đi ngủ đi...”

“Ngoan nào, anh sẽ dịu dàng.”

“Đừng mà...”

“Anh rất khó chịu, em xem, đã căng lên như cà rốt rồi.”

“! ! !”

“Anh bảo đảm nhất định cẩn thận, anh rất muốn rút ngắn khoảng cách với Bảo Bảo.”

“Ý...”

Hai người cứ vậy đến hơn nửa tiếng đồng hồ, Gấu trúc béo cuối cùng cũng không thắng nổi tình cảm sâu nặng dịu dàng của người nào đó đành phải bỏ qua sự xấu hổ, miễn cưỡng miễn cưỡng đồng ý, nhưng chỉ được một lần, Lý đại ca hưng phấn khác thường, kích động vô cùng, nằm duỗi thẳng chân tay trên giường, như vừa từ cõi chết trở về hét lên một tiếng “Đến nào!”

Đậu Đậu: ... ! ! ! (Á?)

Lý đại ca duỗi tay ra xoa bụng Đậu Đậu, sao lại sùi bọt ra vậy “Nhanh chút.”

Đậu Đậu cực lực cố thu thập lại các lý luận tri thức trong đầu, lắp bắp lắp bắp hỏi “Anh là muốn em ở bên trên?!” (Cưỡi anh?!)

Đậu Đậu:... ! !

Lý đại ca chờ đợi sốt ruột, thúc dục con Gấu trúc đang ngậy ra ngốc nghếch “Nhanh chút, anh sắp căng chết rồi.”

Đậu Đậu hỏi “Anh bảo em... “trên” anh?”

Lý Minh Triết:... ! ! !

“Xin Hãy chú ý động từ em dùng, còn nữa, phải tận dụng thời gian.”

Trong bóng đêm đen Đậu Đậu chọc chọc ‘củ cà rốt’ thẳng đứng to lớn kia, vừa xấu hổ vừa sợ hãi, chính là không dám lên, Lý đại ca liền hít làn không khí lạnh, cấp bách đến mức không thể nhịn nổi nữa rồi liền ôm chọn lấy Đậu Đậu đặt lên eo mình, giữ lấy hông cô từ từ ấn xuống, Đậu Đậu vội luống cuống chân tay nói “Em... Em chưa chuẩn bị xong...”

“Ngồi xuống rồi chuẩn bị lại.”

“! ! !”

“Ừm... hơi chặt quá...”

“To quá...”

“Thả lỏng một chút...”

“Cứng quá...”

“Đến đây chưa?”

“... Không biết được +__+”

(Nâng nâng eo) “Hình như chưa đến, em đừng chống chân, ngồi hẳn xuống.”

“... Em sợ anh chọc vào Bảo Bảo.”

“...”

Gấu Trúc béo cuối cùng khắc phục (bị ép?) trong lòng rất xấu hổ, thở hồng hộc ngồi trên phần eo tinh trắng của Lý đại ca, hai cái móng vuốt toàn thịt bám chặt vào trước ngực ai đó, Lý đại ca thở phào một cái thoải mái “Anh đã bị em chiếm hết rồi.”

Đậu Đậu à một tiếng rụt tay lại “Em không có cố ý.”

Vừa cử động cái phía dưới liền chặt lại, Lý Minh Triết phát ra một tiếng ‘hừm’ buồn bã, hô hấp nặng nhọc hơn một chút “Em hút anh chặt như vậy, còn để ý đến vẻ ngoài sao?”

Đậu Đậu hoảng hốt.

Hai người cứng đờ lại như vậy, rất lâu, Lý Minh Triết mới nhả nhó “Em chuyển động một chút đi.”

Chuyển động?!

Ai đó xấu hổ, Gấu trúc béo chỉ hận là không thể che mặt nhảy xuống sông Hoàng Hà cho xong, cái vật kia vừa to vừa cứng đang vùi trong cơ thể mình, các mạch máu phía trên đang chạy dồn dập, xấu hổ chết đi mất!

Nhưng...

Ai đó bắt đầu đấu tranh, lại không phải là lần đầu tiên, là chuyện sớm muộn, nhắm mắt lại cắn răng cái là qua!

Đậu Đậu ngơ ngậy, cắn nhả nói “... Trương lên to quá.”

Lý Minh Triết mặt tối đen, nhả nài hướng dẫn chỉ đạo những động tác hoàn toàn không có quy củ gì của con Gấu trúc nào đó, nâng phần eo của cô lên di chuyển lên xuống mấy lần “Di chuyển lên xuống thế này, không phải là chuyển động.”

Đậu Đậu:...! !

Dày vò một lúc lâu, Gấu trúc cũng ý thức được rằng nếu như không làm cho người nào đó thoải mái mình cũng đừng có nghĩ được gì nữa, chỉ có thể cố gắng nhắc ép chân mình để bắt đầu chuyển động lên xuống, nhưng cuối cùng là thể lực không đủ, mới chuyển động được ba bốn lần đã mất cả mấy phút, Lý đại ca đáng thương nằm nôn nóng sốt ruột ở bên dưới, cắn răng cắn lợi để khống chế ngọn lửa trong người, khó khăn lắm mới lắng xuống một chút lại như thêm dầu vào lửa, vừa mới được thiêu đốt lại bị dừng lại, cả cơ thể như phải chịu cực hình.

Sau đó Gấu trúc mệt đến mức không cử động nổi, bắt đầu lười nhác, thu chặt bên trong lại, không động đậy.

Lý đại ca bị kẹp chặt đến mức chết đi sống lại.

“Dừng... Á ha... Dừng dừng... Hu hu... Á lại đến rồi...” (Giọng nam)

“Hu Hu... ưm ưm ưm ưm... hu ưm...” (Tiếng Gấu trúc)

Những chẳng mấy chút sau, Gấu trúc béo lại mệt rồi, mệt mỗi nằm xuống bãi công “Em không làm nữa (rất khác nghĩa...), thời gian của anh dài quá!”

Lý đại ca nhìn đến mức phun cả máu mũi ra, sao bay lượn xung quanh đầu “Cùng với ông xã em bản lĩnh lợi hại còn buồn phiền gì nữa?”

Đậu Đậu lật người ngủ “Em muốn ngủ.”

Lý Minh Triết dính lại từ phía sau “Vậy anh chuyển động em hưởng thụ, khó chịu thì nói ngay nhé.”

Đậu Đậu nói “Không phải không thể đè lên bụng sao?”

Lý Minh Triết thở dài “Xem ra anh phải bồi dưỡng thêm cho em một chút về các tư thế và kĩ xảo để quan hệ đến hạnh phúc và vận động của tương lai.”

Dưới sự chỉ đạo của khoa học và lí tính thực tiễn, Lý Minh Triết đã tự mình diễn tập bốn năm loại tình huống hoạt động để không ép lên bụng, cuối cùng Gấu trúc béo che mặt thẹn thẹn thùng thùng nhận định, vẫn là nằm nghiêng rồi đi vào từ phía sau lưng là dễ chịu nhất, Lý Minh Triết nhận lệnh, chẳng nói lời nào tiến hành hoạt động phía sau lưng Gấu trúc béo luôn.

“Ưm... hơi nhột... ha ha... tê...”

Đậu Đậu co người lại phía trước, hai chân kẹp rất chặt, làm cho Lý đại ca vất vả làm việc ở phía sau làm đến mức chột nữa thì sững sờ, dừng lại một lát thở hồng hộc, nhưng Gấu trúc béo dường như vừa mới tìm được lạc thú, cũng chẳng để ý đến xấu hổ nữa, vội vã ấn hông mình về phía sau, chẳng mấy chốc đã đem Lý đại ca hút chặt vào, sự đau đớn đó của Lý đại ca vẫn chưa giải tỏa hết.

Đậu Đậu sau khi thu xong lương thực thì yên tâm ngủ ngon lành, bỏ mặc Lý đại ca vẫn đang dang dở công việc lại.

Do vẫn chưa ăn no, buổi sáng khi Lý Minh Triết ngủ dậy cũng không sáng khoái tinh thần lắm, mà trái lại còn có chút nóng nảy do nhu cầu không được đáp ứng đầy đủ, làm gì cũng đều theo bản năng chà xát về phía Gấu trúc béo, Đậu Đậu đẩy kẻ háo sắc nào đó ra “Đi đi, anh nóng quá.”

Lý Minh Triết: ... (Sự nhiệt tình của anh, hình như vừa được châm lửa!)

Buổi tối, Lý Minh Triết lại làm bài cũ, Đậu Đậu không đồng ý nói phần eo vẫn còn đau không làm, Lý Minh Triết vội vàng “Anh làm, em nằm xuống là được rồi.”

Đậu Đậu đảo mắt một cái “Vậy anh phải đồng ý cơm trưa ngày mai cho em làm, bảo mẫu làm cơm khó ăn quá.”

“... Được.”

Quả nhiên, khi nhu cầu của đàn ông không được đáp ứng đầy đủ thì sẽ làm mê loạn tâm trí yêu cầu sẽ rất dễ đạt được mục đích.

Gấu trúc béo duỗi tay co chân nằm xuống ngáp.

Lý đại ca mừng quýnh lên, nhẹ chân nhẹ tay đưa củ cà rốt đã trương phồng lên từ lâu đẩy tiến vào, ở phía sau thở hồng hộc làm việc, bởi vì động tác rất nhẹ cũng không dám vào quá sâu, nên người nào đó lại mơ hồ hồ ngủ say!

Đợi Gấu trúc béo ngủ được một giấc dậy, Lý đại ca vẫn còn chưa kết thúc xong công việc chinh phục ở phía sau.

Có muốn cho người khác ngủ hay không đây, anh đúng là đồ con ngựa!

Gấu trúc tức giận rồi, lật người ngồi dậy, kéo cái cơ thể gốc ghéch ngồi lên bụng của Lý đại ca vẫn còn chưa phản ứng lại được, cắn răng gắng sức ngồi mạnh xuống mấy lần, sau đó nằm xuống, kéo chân ngủ.

Lý Minh Triết: ... ! ! (Hóa ra... là trả lại như thế?!)

Bởi vì chịu đả kích, mặt Lý đại ca như sương phủ rồi lại thảm hại như quả cà tím vậy.

Sau mấy đêm dần vật, Đậu Đậu đã rút ra được quy luật, đừng có nhìn Lý Minh Triết bình thường như núi băng chết như vậy, kì thực thứ đang chảy trong xương cốt đều là máu gà! Hễ cứ đã phát tình là đêm nào cũng phát tình, không thể kìm chế lại được!

Cuối cùng, Đậu Đậu quyết định nhìn thấy cái phải đập tắt luôn, anh không phát tình phải không, ép anh phải làm, xem anh phát thế nào nào?

Cứ đến tối, còn chưa đợi mặt Lý đại ca biến thành màu xanh, Gấu trúc béo liền ‘nhiệt tình kéo người lên trên giường, ‘vội vã’ lột sạch y phục ẩn ngã rồi ngồi xuống, nếu muốn phản kháng à? Không có cửa đâu, muốn đụng chạm lung tung một chút thì hôm nay ngủ ở sofa một mình, đêm Lý đại ca hào khí vạn trượng trị đến mức một chút biện pháp cũng chẳng có, chỉ có thể ngoan ngoãn giương vũ khí lên.

Đậu Đậu còn rất vui vẻ, nắm được phần chủ động thật là tốt, có thể làm việc xong sớm một chút để đi ngủ, Ồêê.

Lý Minh Triết:...

Lại nói cuộc sống của hai người càng ngày càng ‘hài hòa’, mắt nhìn thấy quan hệ có bước đột phá mãnh liệt đừng nói đến người cũng thay đổi tinh thần, hai người còn lại trong nhà sắc mặt càng lúc càng xấu, dễ hiểu mà, phòng của Lý Minh Triết là phòng ở giữa trên tầng hai, phòng của Lý Vũ Hiên bên trái, bên phải là phòng của Lý Tiểu Lỗi, các phòng không được cách âm đặc biệt, nói hơi to một chút bên kia đều nghe được hết, càng đừng nói là những tiếng sáo ca của hai người đêm đêm, chồng xướng vợ ca.

Lý Vũ Hiên kia thì cũng bỏ đi, thực sự là không chịu nổi đã chạy ra ngoài tìm mấy hồng nhan chi ki để giải tỏa rồi, nhưng Lý Tiểu Lỗi là một đứa trẻ nhỏ một mầm non thanh xuân vừa mới trổ dậy, đang trong đỉnh cao của thời kì dậy thì, mỗi đêm nghe thấy những tiếng trời long đất nổ gió mưa bão táp ở phòng bên cạnh, thì giống như một chiếc kéo sắt vậy, mà còn là chiếc kéo không được bôi dầu không tài nào cắt nổi.

Phi Phàm txt

Một thiếu niên rất tốt vẫn oán hận phụ nữ.

Chỉ cần ban ngày Lý Minh Triết có việc ra ngoài, Lý Tiểu Lỗi chỉ hận là không thể đeo Đậu Đậu lên thắt lưng, đi đâu mang theo đó, hình như là ngửi nhiều thấy mùi vị của con gái thì có thể giải tỏa được cơn đói khát ở trong lòng vậy, cả ngày có việc hay không có việc cũng sờ lên da bụng Đậu Đậu, còn dùng từ rất đẹp để nói: Gối ôm không tồi, rất mềm, rất ấm áp.

Đậu Đậu: Sau này không có phép nhìn da bụng tôi thêm nhỏ rãi nữa!

Lý Tiểu Lỗi:...

Đậu Đậu: Còn nữa, tại sao gần đây tần suất đi nhà vệ sinh của cậu lại nhiều vậy, mỗi lần đi thì lại đi rất lâu?

Lý Tiểu Lỗi: ...! !

63. Chương 62: 50 Câu Hỏi Có Liên Quan (18+)

(Tác giả: Do chương này phải trải qua sự xét duyệt của nhà mạng, Linh tôi đành đau xót xóa đi gần 2 nghìn chữ miêu tả cảnh H, đành phải đưa 50 câu hỏi liên quan đến hai vợ chồng để bổ sung số chữ bị xóa (vì sửa chữa đoạn văn nhưng không được làm giảm số chữ ban đầu, toát mồ hôi))

1. Xin hỏi tên của bạn là gì?

Đậu Đậu: Hùng Đậu Đậu

Lý Minh Triết: Lý Minh Triết

Đậu Đậu: Bạn cũng có thể gọi anh ấy là Tổng giám đốc đại nhân, anh ấy đặc biệt thích vậy, mình mà gọi anh ấy lại không đồng ý

Lý Minh Triết:

2. Bao nhiêu tuổi?

Đậu Đậu: 22

Lý Minh Triết: 28... nhỉ?

(... Tại sao lại “nhỉ”?)

3. Giới tính?

Đậu Đậu: Chắc là Nữ.

Lý Minh Triết: Còn hỏi linh tinh nữa thì hãy cút đi cho tôi.

4. Xin hỏi tính cách của bạn thế nào?

Đậu Đậu: Rất tốt, trên cơ bản là có thể hợp với mọi thứ.

Lý Minh Triết: Đặc trưng chủ yếu của người có đầu óc tương đối trống.

(Ý, đây xem như là khái niệm quá chung chung phải không...)

5. Tính cách của đối phương thì sao?

Đậu Đậu: Rất đáng yêu.

(Anh ấy đáng yêu?! !)

Lý Minh Triết: ... Rất đáng yêu.

(Sao anh lại do dự một lát? Còn nghiến răng?)

6. Hai người gặp nhau khi nào? ở đâu?

Đậu Đậu: Trong buổi xem mặt của Điền Tĩnh, anh ấy có bộ mặt lạnh như núi băng, bị hai chúng tôi bồn chột.

Lý Minh Triết: Tại nhà hàng Tất Thắng, một người đàn ông ưu tú như tôi thế này xuất hiện ở nơi đó thật là mất mặt, hể nghĩ lại là thấy giận.

Đậu Đậu: Vậy anh hối hận rồi?

Lý Minh Triết: Hừm!

(Chúng... Chúng ta tiến hành một câu hỏi khác...)

7. Ấn tượng đầu tiên đối với phía đối phương là gì?

Lý Minh Triết: Ừm... tròn tròn...

Đậu Đậu: Anh có ý gì vậy?

Lý Minh Triết: Nghĩa đen của chữ.

(Đậu Đậu tiểu thư nhanh chóng trả lời đi!)

Đậu Đậu: Lúc đó tôi chỉ cảm thấy, người đàn ông này giống núi băng, tránh xa một chút không muốn dính vào.

Lý Minh Triết: Chẳng phải lúc đó vừa nhìn thấy anh mặt em đã đỏ lên sao? Đừng có nói với anh là do bồn chột anh kích động quá đấy.

Đậu Đậu:...

8. Thích một điểm nào ở đối phương?

Lý Minh Triết: Tức giận, mềm mại, cặp mắt ướt át long lanh giống như con chó đang ngồi ngoài kia.

(Cái đó, xin lỗi, chỉ có thể nói một điểm...)

Lý Minh Triết: Mềm mại, mềm từ trong ra ngoài, rất dễ chịu.

(Bên trong mềm thế nào?)

Đậu Đậu: Ừm... man show[1].

Lý Minh Triết: Ai man show.?

(Được rồi, câu hỏi tiếp theo.)

Lý Minh Triết: Chậm chút, em vẫn chưa nói rõ ràng, anh man show. chỗ nào chứ?

9. Ghét một điểm nào ở phía đối phương?

Lý Minh Triết: Không có.

Đậu Đậu: Thật không đó?

Lý Minh Triết: Không có điểm nào ghét cả chỉ có điểm không thoải mái đó là tác giả bắt lương chỗ nào cũng gây cản trở.

Đậu Đậu: Tôi à, đại khái là... bộ phận man show của anh ấy.

Lý Minh Triết: Ai man show chứ!

10.
phương không?

Bạn cảm thấy mình có tương tính với đối

Đậu Đậu: Tương tính là gì?

Lý Minh Triết: Tốt đến mức không gì sánh bằng.

11. Bạn gọi đối phương như thế nào?

Lý Minh Triết: Đậu Đậu, bà xã, Hùng Đậu Đậu, cô gái ngốc... tùy theo trường hợp mà thay đổi.

Đậu Đậu: Minh Triết.

(Cách xưng hô gọn gàng đơn giản...)

12. Bạn mong muốn được đối phương gọi như thế nào?

Lý Minh Triết: Thế nào cũng được, có thể gọi là 'ông xã' thì tốt nhất.

Đậu Đậu: Không muốn, xấu hổ lắm.

Lý Minh Triết: Xấu hổ cái gì, con cũng là con của anh, tuy bây giờ vẫn chưa đăng kí, nhưng em là vợ của anh rồi chạy không nổi đâu, gọi 'ông xã yêu' đi.

Đậu Đậu: Vậy... gọi Triết Triết?

Lý Minh Triết: Nghe giống như gọi trẻ con...

13. Nếu như lấy động vật để so sánh, bạn cảm thấy đối phương là?

Lý Minh Triết: Thỏ, mèo, chó, ốc sên, thay đổi tùy theo hoàn cảnh.

Đậu Đậu: ...

Lý Minh Triết: Phải biết đủ nhỉ, thực sự tôi luôn muốn mua một sợi dây chuyền vàng thật đẹp để xích cô ấy lại trong nhà.

Đậu Đậu:...

(Còn... câu trả lời của Đậu Đậu là?)

Đậu Đậu: Một con sư tử uy phong đẹp đẽ, một con vật sẵn mồi lạnh băng băng, quan sát đợi thời cơ hành động.

Lý Minh Triết: Anh cho rằng em sẽ nói anh giống sói cơ.

Đậu Đậu: Sói chẳng phải biết quấy đuôi sao, anh biết.

Lý Minh Triết: (Ánh mắt lạnh băng u ám)

(Chúng... Chúng ta chuyển sang một câu hỏi khác...)

14. Nếu như tặng quà cho đối phương, bạn sẽ chọn gì?

Lý Minh Triết: Về cơ bản thì đồ gì tôi tặng cô ấy đều rất vui mừng.

Đậu Đậu: Giấy chứng nhận kết hôn.

Lý Minh Triết: ... (Việc đăng kí lại này bắt buộc phải tiến hành nhanh lên chút mới được)

15. Bản thân mình muốn quà sinh nhật gì?

Lý Minh Triết: Trong sinh nhật tôi lần trước cô ấy đã đem bản thân mình tặng cho tôi tùy ý muốn làm gì thì làm.

Đậu Đậu: Trong sinh nhật tôi lần trước anh ấy đã đem bản thân mình tặng cho tôi tùy ý muốn làm gì thì làm.

(Dường như rất hợp nhau...)

16. Đối với đối phương có chỗ nào không hài lòng không? Thông thường là chuyện gì?

Đậu Đậu: Có! Tối nào anh ấy cũng phát dục.

Lý Minh Triết: Ông xã của em sức khỏe sung mãn như thanh niên thế em còn muốn làm gì.

17. Tật xấu của bạn là gì?

Đậu Đậu: Tuy không muốn làm, nhưng chỉ cần anh ấy vẫy vẫy cái đuôi là tôi không thể chống lại được.

Lý Minh Triết: Vẫy đuôi khi nào chứ? Ai vẫy đuôi chứ!!

Đậu Đậu: Lại phát khùng rồi, đúng là chẳng bình tĩnh gì cả.

Lý Minh Triết:...

18. Tật xấu của đối phương là gì?

Đậu Đậu: Man Show.

Lý Minh Triết: Chạy trốn.

19. Đối phương làm những việc gì (bao gồm cả tật xấu) khiến bạn không vui?

Đậu Đậu: Kết hôn với người khác.

Lý Minh Triết: Đó là việc từ 8 đời trước rồi không nhắc đến nữa, lúc đó là anh dùng kế hoãn binh, đến mặt của người phụ nữ đó anh còn chưa nhìn thẳng vào.

Đậu Đậu: Nhưng cô ta dụ dỗ anh, anh có phản ứng!

Lý Minh Triết: Anh là một người đàn ông bình thường, người đàn ông bình thường xem phim A cũng đều có phản ứng, hướng hồ là nhìn thấy tận mắt.

Đậu Đậu:...

20.
khiến đối phương không vui?

Việc gì bạn làm (bao gồm cả tật xấu)

Lý Minh Triết: Em còn ngủ cùng với cả Lý Tiểu Lỗi?!

Đậu Đậu: Anh biết tắm mấy tháng trời, bọn em thường cùng ngồi trên sofa xem phim rồi ngủ luôn.

Lý Minh Triết:...

21.
nào rồi?

Quan hệ của hai người đã đến trình độ

Đậu Đậu: Rất thân mật.

Lý Minh Triết: Rất thâm nhập.

(Rất cụ thể...)

22.

Hai người hẹn hò nhau lần đầu là tại đâu?

Đậu Đậu: Chúng tôi có hẹn hò qua sao?

Lý Minh Triết: Tại công ty, tại nhà, tại xe.

Đậu Đậu: Vậy mà coi là hẹn hò sao? Sao em lại nhớ rằng khi đó em chỉ là thư kí của anh nhỉ?

Lý Minh Triết: Em đang tức giận phải không, tối nay sẽ đặt phòng tổng thống tại khách sạn Shangri-La nhé.

Đậu Đậu: Là hẹn hò, không phải đặt phòng.

Lý Minh Triết:...

23.

Khi đó không khí giữa hai người thế nào?

Lý Minh Triết: Rất ngọt ngào, cô ấy luôn làm tôi tức giận, tôi hể tức giận lại ức hiếp cô ấy, cô ấy nhìn tôi với ánh mắt đáng thương, tôi cũng hơi mềm lòng nhưng vẫn tiếp tục ức hiếp.

Đậu Đậu: Đúng vậy.

(Chúng... chúng ta chuyển sang câu hỏi khác...)

24.

Lúc đó đã phát triển đến bước nào rồi?

Lý Minh Triết: Cơ thể giữ nguyên bất động, trái tim đến gần rồi.

Đậu Đậu: Có không?

25.

Địa điểm thường xuyên hẹn hò?

Đậu Đậu: Chúng tôi thật sự chưa có hẹn hò.

Lý Minh Triết: Ở nhà.

Đậu Đậu: Trên bàn ăn ở nhà.

26.
phương?

Bạn có chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối

Đậu Đậu: Tự tay mình viết 999 lần chữ “Em yêu anh” lên hạc giấy cho anh ấy, sau đó tắm rửa sạch sẽ nằm lên chiếc giường đầy rượu và hoa đợi anh ấy.

Lý Minh Triết: Phần trước đáng yêu, nhưng phần sau càng đáng yêu hơn.

Đậu Đậu: Em vẫn ở trên được không?

Lý Minh Triết: Cái này để đến ngày đó hẵng nói, tùy theo tâm trạng mà quyết định.

27.

Là do bên nào tỏ tình vậy?

Đậu Đậu: Hình như là không có nói, trực tiếp kéo thẳng đến cục Dân chính luôn.

Lý Minh Triết: Vào lần cô ấy uống say, sau lần đầu tiên chúng tôi cùng hài hòa viên mãn tôi đã nói.

Lý Minh Triết: Là em cởi quần áo dụ dỗ anh trước.

Đậu Đậu: Hu...

28.

Bạn thích đối phương như thế nào?

Đậu Đậu: Thắng hết tất cả những người khác, hình như chỉ đứng ngang hàng với con Đá!

Lý Minh Triết: Tại sao lại xếp ngang hàng anh với cái con chó toàn lông đáng chết đó chứ!

(Vây còn Lý Minh Triết đối với Đậu Đậu?)

Lý Minh Triết: Không thể đong đếm được.

(Rất có triết lý...)

29.

Vậy thì, bạn yêu đối phương không?

Lý Minh Triết: Em nói đi?

Đậu Đậu: (Nhìn Lý Minh Triết đang bắt đầu mất kiên nhẫn) Em... em suy nghĩ một chút đã...

Lý Minh Triết: Em nói cái gì?

Đậu Đậu: (Gật đầu như già tởi) Yêu yêu yêu yêu!

30.

Đối phương có nói gì khiến bạn cảm thấy

rất không hài lòng không?

Lý Minh Triết: Tôi muốn làm, nhưng cô ấy nói 'hôm nay em không khỏe.'

Đậu Đậu : Anh ấy nói 'không thoải mái vậy thì dùng tay nhé' sau đó tay của tôi sẽ bị tê đau cả tuần lễ.

(...) 31.

Nếu như cảm thấy đối phương thay

lòng, bạn sẽ làm gì?

Lý Minh Triết: Xử lý chương ngại vật.

Đậu Đậu: Cấn anh ấy.

(Hai người hình như đều thuộc trường phái hành động...)

32.

Có thể tha thứ cho sự thay lòng của đối

phương không?

Lý Minh Triết: ... Tôi làm sao có thể để sự việc diễn biến đến nước này?

Đậu Đậu (rất kiên định): Cấn chết anh ấy.

33.

Nếu như khi hẹn hò đối phương đến

muộn từ một tiếng trở lên, bạn sẽ làm gì?

Lý Minh Triết: Bình tĩnh đi tìm, sau đó bắt về nhà 'dạy dỗ' một trận.

Đậu Đậu: Em thực sự không nhớ là chúng ta có hẹn hò qua.

Linh tôi nhướn cặp mày gian xảo lên hỏi: Xin hỏi, 'dạy dỗ' là chỉ tinh thần hay là thể xác?

Lý Minh Triết: Tùy cho bạn mặc sức tưởng tượng.

Đậu Đậu:...

34.
phương nhất?

Bạn thích bộ phận nào trên cơ thể đối

Đậu Đậu: ... Mặt? Đùi? Eo? Còn cả mông nữa, rất vênh.

Lý Minh Triết: !!!

35.

Đối phương biểu hiện tình cảm sex là?

Lý Minh Triết: Sau khi cô ấy uống say.

Đậu Đậu: Nói thế nào nhỉ... khi anh ấy quấy đuổi là đáng yêu nhất, phô ra bộ mặt lãnh đạm khắc nghiệt nhất, khi man show tương đối sex.

36.

Khi hai người ở cùng nhau thì sự việc gì

khiến cho tim bạn đập loạn nhịp nhất?

Lý Minh Triết: Cô ấy nhìn tôi biểu hiện vẻ bất lực.

Đậu Đậu: Anh ấy nhiệt tình nhìn tôi. (Muốn lao vào mà?)

37.

Bạn có từng nói dối đối phương không?

Bạn có giỏi nói dối không?

Lý Minh Triết: Không có, tại sao phải nói dối? Tôi rất giỏi trong việc đào hố để đợi cô ấy nhảy vào.

Đậu Đậu: Bình thường là không dám, sẽ bị 'dạy dỗ' mạnh tay đó.

(Vẫn là cái 'dạy dỗ' kia à?)

38.

Khi làm việc gì bạn cảm thấy hạnh phúc

nhất?

Đậu Đậu: Khi anh ấy cảm thấy mệt mỗi quay về bên cạnh tôi, uống canh do tôi nấu, nắm lấy bàn tay tôi và nhìn tôi.

Lý Minh Triết: Khi tôi ấy cảm thấy mệt mỗi quay về bên cạnh cô ấy, uống canh do cô ấy nấu, nắm lấy bàn tay cô ấy và nhìn cô ấy.

(Nước mắt phun trào, 55555

hạnh phúc quá

)

39.

Đã từng cãi nhau chưa?

Đậu Đậu: Không có, cãi không lại.

Lý Minh Triết: Thông thường vẫn là tôi dạy dỗ cô ấy, cô ấy chẳng có sức kháng cự.

40.

Tranh cãi nhau như thế nào?"

Lý Minh Triết: (Thiếu nhân nại) đều là nói đơn phương 'dạy dỗ'!

41.

Sau đó thì giảng hòa thế nào?

(Xin lỗi, bỏ qua...)

42.

Kiếp sau còn mong muốn là người yêu

của nhau không?

Lý Minh Triết: Tôi tiếp tục lời cô ấy đi đăng kí.

Đậu Đậu: Tôi... chắc là không chạy nữa, chạy cũng sẽ bị bắt về 'dạy dỗ' thôi.

43. Khi nào thì khiến cho bạn cảm thấy
[mình được yêu] ?

Đậu Đậu: Có rất nhiều chi tiết nhỏ...

Lý Minh Triết: Khi sản xuất em bé, cô ấy đã cắn gần đứt cánh tay tôi.

Đậu Đậu:...

Lý Minh Triết: Yêu càng sâu, hận càng nặng.

44. Khi nào thì khiến cho bạn cảm thấy [Có
lẽ anh ấy đã không yêu mình nữa...]?

Đậu Đậu: Khi anh ấy kết hôn cùng người khác.

Lý Minh Triết: Trên thực tế, điều tôi thường xuyên cảm khái là ‘cô ấy thực sự biết mình đã yêu tôi chưa?’

45. Cách thức biểu hiện tình cảm của bạn là gì?

Lý Minh Triết: Kéo đi đăng kí.

Đậu Đậu: Ở nhà đợi anh ấy, cào vào mặt người phụ nữ kết hôn với anh ấy.

(Không ngờ hai người này lại dùng mạnh đến vậy...)

46. Bạn cảm thấy loại hoa nào xứng với đối
phương?

Lý Minh Triết: Không có, đều không xứng với cô ấy.

Đậu Đậu: Ừm... cỏ đuôi chó.

(Cả căn phòng phảng phất ngập chìm không khí nặng nề...)

47. Giữa hai người có giấu nhau chuyện gì không?

Đậu Đậu: Ừm, những chuyện mà tôi giấu thì rất nhanh quên biến mất là chuyện gì rồi.

Lý Minh Triết: Nói với cô ấy, cô ấy cũng chẳng hiểu gì.

48. Nguồn gốc của cảm giác tự ti của bạn là?

Đậu Đậu: Phụ nữ xinh đẹp bên cạnh anh ấy nhiều quá.

Lý Minh Triết: Những người đàn ông có ý với cô ấy quá nhiều, nhưng tôi là người đàn ông duy nhất của cô ấy, cũng là chồng của cô ấy.

49. Quan hệ của hai người là bí mật hay công
khai?

Đậu Đậu: Công khai.

Lý Minh Triết: Tôi đang phải chống cự lại với những người đàn ông không muốn thừa nhận và ông mình.

50. Bạn cảm thấy tình yêu đối với đối
phương có thể tiếp tục duy trì vĩnh viễn không?

Đậu Đậu: Tôi nghe nói tình yêu chỉ có thể duy trì 3 năm, tiếp theo đó là quán tính,

Lý Minh Triết: Có thể, hơn nữa anh cũng khiến cho em có thể.

(Nước mắt nước mũi cùng lúc rùng rùng, Lý Minh Triết... anh thật đàn ông!)

[1] Man show: Nguyên gốc là (mensao) dịch từ chữ “man show” trong tiếng Anh. Đây là từ mới xuất hiện trong giới trẻ, thường dùng để chỉ người có bề ngoài lạnh lùng, thâm trầm mà thực tế thì có nội hàm rất phong phú. Loại người này không dễ dàng biểu lộ những trạng thái cảm xúc hỉ nộ ái ố ra bên ngoài, nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh nhất định thì lại biểu hiện khiến cho người ta phải bất ngờ. Biểu hiện của

loại người này có một phần nhất định là “show”, những ở một trình độ nhất định cũng phản ánh hoạt động nội tâm thực sự.

(ND: đây chính ta từ tác giả dùng trong nhan đề của truyện)

64. Chương 63

CHƯƠNG 63: ẦM Ỉ

Bụng của Gấu trúc béo càng ngày càng to, cơ thể cũng nặng nề hơn nhiều, cả ngày lười nhác ngồi trên sofa chẳng muốn nhấc mông dậy làm gì, nhưng chẳng bao giờ ngồi được yên cả, vận động có thể duy trì được thể lực tốt và phòng tránh được bệnh táo bón, tận mắt nhìn thấy Gấu trúc béo càng béo càng mệt mỏi, mới đi được hai bước đã đứng thở rồi, trong lòng Lý đại ca cũng rất lo lắng.

“Anh đưa em ra ngoài dạo nhé?”

“Không muốn.”

“Chúng ta đi trung tâm mua sắm mua quần áo cho Bảo Bảo?”

“Mua rồi.”

“Mua thêm một chút?”

“Đủ rồi.”

“Nghe nói gần đây có một nhãn hiệu mới, rất là đẹp, gọi là xx gì nhỉ, chiều đi xem phim nhé.”

“Mỗi mắt.”

“Em lười đến mức nói chuyện cũng chỉ nói hai chữ à.”

“Vâng.”

Lý đại ca hết cách rồi, mắt trừng trừng nhìn người đang nằm trên sofa, lấy chân đá vào chân Lý Tiểu Lỗi đang xoa xoa chân Đậu Đậu người đang ngồi ăn sạch, ăn thật giỏi...

Lý Tiểu Lỗi ân cần xoa chân cho Đậu Đậu, hếch mũi lên vui vẻ công kích Lý Minh Triết: “Xem này, chân Đậu Đậu chẳng bị phù chút nào, đây đều là do công lao của em.”

Trong lòng Lý Minh Triết hận vô cùng, tên tiểu tử chết tiệt, mày thì biết mát xoa cái gì chứ, mà là do con Gấu trúc ngốc kia lại bị lợi dụng.

Vốn dĩ, việc gánh vác trách nhiệm mát xoa chân này là của chồng phải làm cho vợ, nhưng Lý Minh Triết đại nhân luôn giữ gìn sự tôn quý của mình, cũng không thể nói là chân tay ngốc nghếch, nhưng nói chung là mát xoa không dễ chịu bằng Lý Tiểu Lỗi, mà mang thai là chuyện đại sự, mới ần được mấy cái đã bị Đậu Đậu yêu cầu dừng lại, cuối cùng phải rút lui khỏi chỗ trưởng mát này?!

(Lý Minh Triết: Lý Tiểu Lỗi em đến đây cho anh, tại sao cậu lại mát xoa dễ chịu như vậy chứ?!

Lý Tiểu Lỗi: Anh đi hỏi con Đá đi, trước đây em đã lấy nó để luyện tập tay nghề đó, nếu như nó kêu gào thảm thiết thì tức là nặng tay, nếu nói ngủ say có nghĩa mà mình nhẹ tay, thoải mái rên ư ư mới được coi là thành công.

Lý Minh Triết: !!!

Đậu Đậu: ==)

Kế hoạch hợp tác ở nước ngoài được tiến hành rất bí mật, để không gây sự chú ý của Lý lão gia, Lý Minh Triết cố gắng ở bên cạnh vợ hết sức, để tránh sự chú ý của người khác, nhưng làm việc gì cũng đều cần đến tiền, đặc biệt là việc đi gây dựng quan hệ như thế này thì càng phải mua bằng nhiều tiền hơn.

Lý Minh Triết hẹn Lý Vũ Hiên ra ngoài, bởi vì Lý Vũ Hiên cũng lớn lên ở nước ngoài, nên chẳng có hứng thú gì với trà đạo, Lý Minh Triết đặc biệt tìm một quán rượu, hai người ngồi trên quầy vừa uống rượu tây vừa bàn chuyện.

Lý Vũ Hiên liếc cặp mắt hồ ly “Sao hôm nay anh lại rảnh rỗi tìm em? lẽ nào là chuyện bí mật không thể nói giữa vợ chồng?”

Lý Minh Triết có chút cảnh giác với Lý Vũ Hiên, nâng cốc rượu lên uống một ngụm “Vũ Hiên, em vẫn còn đầy ý thù địch đối với anh.”

Lý Vũ Hiên ‘hừm’ “Nói đi, tìm em có việc gì.”

Lý Minh Triết cũng không nói nhiều lời thừa thãi, nói thẳng vào vấn đề luôn “Anh cần 100 triệu tiền mặt, em có thể giúp anh không?”

Nhiều tiền như vậy, không phải là công ty nhỏ hạng một hạng hai gì đó mà chắc chắn là sản nghiệp anh ấy mới xây dựng ở nước ngoài, Lý Vũ Hiên đảo đảo con mắt, rồi lập tức hiểu ra điều gì, hoảng hốt ồ lên một tiếng thất kinh “Em đã nói là làm sao mà gần đây anh lại có thể cam tâm ru rú trong nhà như vậy chứ, hóa ra là đã có sự sắp đặt phía sau, anh thực sự muốn đưa Đậu Đậu vào Lý gia?”

Lý Minh Triết hỏi “Đây không phải là mục đích, anh chỉ là muốn cho cô ấy một danh phận.”

Lý Vũ Hiên hừm hừm uống sạch rượu trong cốc, rồi hét lên với nhân viên phục phục “Thêm một cốc nữa” quay mặt cười lạnh lùng với Lý Minh Triết “Đại ca, anh ở bên ngoài làm ăn lớn như vậy, anh giữ cô ấy ở bên cạnh mình nhưng lại chẳng ở bên cạnh cô ấy, điều này có gì khác so với việc đưa cô ấy vào lãnh cung đâu, anh chính là muốn đổi tốt với cô ấy như vậy sao?”

“Việc này để sau hẵng nói” Lý Minh Triết thở dài, đổi chủ đề “Vũ Hiên, công ty dưới sự quản lý của em phát triển không tồi, xem ra em quả thực là nhân tài, nền giáo dục ở nước ngoài tuy chẳng khác lắm so với trong nước, nhưng khả năng bồi dưỡng năng lực hơn hẳn.”

Lý Vũ Hiên “Thôi đi.”

Lý Minh Triết hỏi “Anh biết, em luôn không không muốn ở lại trong nhà, cũng không muốn làm việc vì Lý thị, em cảm thấy Lý gia nợ em và mẹ em quá nhiều, cho nên mới cố ý chơi bởi sa đọa để hủy hoại danh dự chạy xa khỏi ông nội, nhưng anh hỏi em một câu, lần này em cam tâm tình nguyện tiếp nhận công ty, có phải là đã đạt được thỏa thuận gì đó với ông.”

Mắt Lý Vũ Hiên thoáng lóe lên, rồi nhanh chóng khôi phục lại nói “Em không biết anh đang nói gì.”

Lý Minh Triết nói “Anh nghĩ, ông nhất định đã lấy cô ấy ra để làm sự uy hiếp đối với em, hơn nữa, nhất định ông còn đồng ý với em một chuyện gì đó.”

Lý Vũ Hiên đang ngồi liền đứng dậy, cầm chiếc áo khoác sau ghế rồi bỏ đi, Lý Minh Triết dùng tay kéo người lại, ánh mắt thâm trầm “Tranh cướp một người con gái không yêu mình, có thể cướp được cái gì chứ?”

Lý Vũ Hiên gắng mạnh tay ra khỏi tay Lý Minh Triết, chỉ tay vào mũi anh mà mắng “Ít nhất thì em cũng quang minh lỗi lạc, một lòng đối tốt với cô ấy, ông giống như anh yêu cũng giấu không dám nói, càng không bội tín bội nghĩa cùng với người khác kết hôn!”

Lý Minh Triết bị nói trúng tim đen, lông mày dựng đứng lên “Nếu như lúc đó anh không thỏa hiệp, anh tin rằng ông có khả năng sẽ bắt người đến trước mặt anh ép anh vào nhà thờ, nếu như để sự việc đến nước đó, chỉ bằng anh chịu lùi một bước để ổn định lại mọi chuyện.”

“Hừm, theo em thấy là do anh đã nhầm trúng và thế lực nhà họ Tần, người nhà đó chẳng phải là có vai vế trên chính trường sao, cũng đáng phải không?”

Lý Minh Triết có chút phẫn nộ “Vũ Hiên, bệnh dễ kích động này của em sao chẳng sửa được vậy, anh có thái độ thế nào với Tần Yến chẳng phải em thấy rồi sao, chuyện li hôn với cô ta là chuyện sớm muộn, bây

giờ cơ hội vẫn chưa đến, bây giờ mà trở mặt với Tần Yến thì cũng chính là làm xấu mặt ông, hơn nữa tháng sau là cô ấy sinh rồi, lúc này sóng gió mà nổi lên sẽ không tốt cho mẹ con cô ấy.”

Lý Vũ Hiên hừm một tiếng lạnh lùng “Tôi bỏ qua? Là vì tôi lo lắng cho cô ấy, tôi không nỡ làm tổn thương cô ấy.”

Lý Minh Triết nói “Vũ Hiên em phải nhớ kĩ, người muốn làm được việc lớn nhất định phải có hai điểm, một là biết xuống nước, hai là phải biết nhẫn nại, xuống nước có thể làm tê liệt đối thủ, mà nhẫn nại thì có thể khiến cho sự việc càng tốt lên, kích động sẽ khiến cho mâu thuẫn càng tăng lên, khiến cho sự việc rời khỏi tầm kiểm soát.”

Lý Vũ Hiên nói “Tuy em rất tán đồng với quan điểm của anh, nhưng em cũng rất coi thường sự máu lạnh và sự giả tạo của anh.”

Lý Minh Triết: ! ! !

Cuộc hẹn ở quán rượu buồn bã kết thúc.

Buổi tối bốn người ngồi trên bàn ăn, đến người vô cùng thiếu nhạy bén như Đậu Đậu cũng cảm thấy giữa hai người bọn họ đang toát ra những đợt khí lạnh “Minh Triết, anh và Hồ Ly làm sao vậy, sao mặt mũi hai người dài như cái bươm vậy.”

Lý Minh Triết:...

Lý Vũ Hiên:...

Lý Tiểu Lỗi: Ừm, rất là giống.

Lý Minh Triết: ! !

Lý Vũ Hiên: ! ! !

Lý Minh Triết gấp một miếng móng giò để vào trong bát của Đậu Đậu “Ăn nhiều chút đi, nếu không tối lại kêu đói.”

Lý Vũ Hiên gõ gõ vào bát, lạnh lùng buông ra một câu “Ăn nhiều bữa tốt cho dạ dày hơn, anh bảo Đậu Đậu ăn nhiều như vậy khiến cho tiêu hóa không tốt thì làm thế nào, một chút kiến thức thường thức cũng không có.”

Đậu Đậu vội vàng giảng hòa “Dạ dày của em rất tốt, không có chuyện tiêu hóa không tốt đâu.”

Lý Vũ Hiên tức giận buông bát bỏ đi.

Lý Tiểu Lỗi thò đầu đến, liếm mặt hỏi “Hùng Hùng, tối muốn ăn đêm món gì?”

“Ừ, gì cũng được.”

Lý Tiểu Lỗi lấy từ trong túi ra một tờ giấy nhãn nhúm, chỉ chỉ vào món ăn bên trên “Chúng ta ăn món này nhé?”

Đậu Đậu cầm tờ giấy xem, gà cay, thịt hầm, bánh đậu.

Lý Minh Triết cướp lấy tờ giấy vo tròn ném vào thùng rác, lạnh lùng nói “Đêm khuya chỉ được ăn những món thanh đạm, để bảo mẫu nấu ít cháo cho em ăn, không được ăn đồ ăn Tứ Xuyên, như vậy sẽ không tốt cho Bảo Bảo.”

Đậu Đậu nhăn mặt lại.

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt “Anh cả, anh quản trời quản đất quản cả việc người ta ăn, Đậu Đậu ăn uống vui vẻ sẽ tốt cho Bảo Bảo, đối diện với người mặt lạnh như núi băng như anh ăn thì tiêu hóa tốt được mới là lạ!”

Lý Minh Triết đập đũa xuống bỏ đi.

Đậu Đậu nhìn Lý Tiểu Lỗi “Chúng ta khiến cho anh ấy tức giận bỏ đi hình như có chút thiếu đạo đức.”

Lý Tiểu Lỗi hừm “Quản anh ấy làm gì chứ, cô không nhìn ra à, hai người bọn họ chắc chắn là cãi nhau bên ngoài, cô nhìn sắc mặt anh hai mà xem, mũi sắp xì khói ra rồi, chúng ta ăn thôi.”

Đậu Đậu lo lắng nhìn hai cánh cửa phòng đóng chặt trên lầu “Nhưng bọn họ đều chưa ăn cơm.”

“Đều tức no cả bụng rồi, ăn cơm thôi.”

“...”

Ăn cơm xong, Đậu Đậu lại nằm trên sofa như thường lệ, đưa chậu hoa quả (chú ý là “chậu!”) đặt lên cạnh bụng, vừa ăn hoa quả vừa xem tivi, Lý Tiểu Lỗi vẫn còn bận rộn ở dưới nhà bếp chuẩn bị nguyên liệu, đợi đến lúc Đậu Đậu gần như bị Lý Tiểu Lỗi rước vào phòng bếp như rước thái hậu vậy, bắt đầu làm thức ăn.

Rất nhanh, món ăn đêm đã được làm xong, hai chậu to (chú ý là “chậu!”), còn thêm cả một nồi bánh đậu.

Lý Tiểu Lỗi bốc một miếng thịt gà cay nóng hổi cho vào miệng “Ừm, mùi vị không tồi.”

Đậu Đậu bây giờ là một người ăn cho hai người lên ăn rất nhiều, Lý Tiểu Lỗi cũng ăn với số lượng không hề kém, hai người cùng to ra, nhưng một người thì to ra theo chiều ngang, một người thì to ra theo chiều dài, Lý Tiểu Lỗi cao lên trông thấy, cái cằm nhón nhọn cũng có góc cạnh hơn, đối với chuyện này Đậu Đậu cũng không ít lần thở dài chán nản, cậu trước đây môi hồng răng trắng đẹp biết bao nhiêu, nhìn xem bây giờ đã có những nét của đàn ông rồi.

Hai người ăn hùng hục hùng hục ăn hết chỗ đồ ăn trong chậu, xoa xoa cái miệng đã tê dại, Đậu Đậu lại bò lên sofa nằm cắn hạt dưa, Lý Tiểu Lỗi vội vàng chạy đến bóp chân cho Đậu Đậu, hai người thân thiết đến mức khiến cho Lý Minh Triết nổi ghen lên.

“Ai zô...”

Đậu Đậu ôm lấy bụng bắt đầu lăn, chân đạp thùm thụp vào Lý Tiểu Lỗi, Lý Tiểu Lỗi vội hỏi “Sao vậy!”

“... Đau bụng.”

Lý Tiểu Lỗi sợ toát mồ hôi, hét lớn vọng lên lầu “Nhanh... anh cả anh hai, Đậu Đậu sắp sinh rồi!”

Hai cánh cửa đóng im ỉm trên lầu lập tức mở ra, hai người căng thẳng lao xuống, một người không kịp đi dép, một người đầu vẫn còn ướt, Lý Minh Triết lao đến trước mặt Đậu Đậu nhanh nhất, nắm lấy tay Đậu Đậu hỏi “Sao rồi?”

Đậu Đậu nhăn nhó mặt mày “Đau...”

Lý Vũ Hiền cũng lo lắng không kém Đậu Đậu, vỗ vào cánh tay thúc giục anh “Anh mau thu dọn một chút đi, em đi lấy xe.” Nói xong thì chạy vội ra ngoài, đến áo cũng chẳng mặc lên.

Lý Minh Triết hét lại phía sau “Lái xe của anh, xe của em nhỏ quá cô ấy không vào được đâu.”

Đậu Đậu:... (Sinh Bảo Bảo xong nhất định phải giảm béo!)

Lý Minh Triết ôm lấy cơ thể béo tròn nặng nề của Đậu Đậu ra ngoài, chưa đi được mấy bước đã thở phì phì, Lý Tiểu Lỗi ở đằng sau dúi xách quần áo và đồ đạc cho bà để bước sát phía sau “Anh cả, em thay anh một chút nhé.”

Lý Minh Triết thở “Với sức của em chắc chắn không bế nổi cô ấy đâu.”

Lý Tiểu Lỗi tức giận vùng vằng.

Bốn người: ... (Mắt to nhìn mắt bé)

Bác sĩ lại hỏi “Vỡ ối chưa?”

Bốn người: ... (Tiếp tục trợn mắt lên)

Bác sĩ hỏi (Ai là chồng cô ấy)

Lý Minh Triết đứng lên “Tôi.”

Bác sĩ chỉ vào Lý Tiểu Lỗi “Chẳng phải cậu là bạn trai cô ấy sao?”

Lý Tiểu Lỗi nuốt nước bọt “... Đúng.”

Bác sĩ chỉ vào Lý Vũ Hiên lại hỏi “Tôi nhìn anh rất quen, aiz chẳng phải anh là bạn trai trước của cô ấy sao?”

Lý Vũ Hiên ho khan mấy tiếng “... Đúng.”

Đậu Đậu kêu ‘aiya aiya’ ôm lấy bụng “Đau... đau bụng quá...”

Bác sĩ lắc lắc đầu, đang nhìn bệnh án hỏi “Ai là bạn trai đương nhiệm của cô ấy bây giờ, đi cùng tôi đến phòng kiểm tra.”

Lý Minh Triết bước chân vào bên trong, bác sĩ quay mặt lại hỏi “Chẳng phải anh là chồng của cô ấy sao?”

Lý Minh Triết nói “Mới ly hôn” rồi vội bổ sung thêm một câu “Mấy ngày nữa lại kết hôn lại, đứa bé là con tôi.”

Lý Tiểu Lỗi đứng bên cạnh ném đá “Anh cả, anh lần này cũng là lần thứ ba tiến cung rồi, nhân viên ở cục dân chính cũng quen mặt cả rồi nhỉ.”

Lý Minh Triết: ! ! ! !

Bác sĩ lườm ba người bọn họ “Muốn cãi nhau ra ngoài cãi” chỉ chỉ vào Lý Minh Triết “Anh này đi, anh là người giám hộ của đứa trẻ, xem ra cũng tương đối đáng tin cậy.”

Lý Minh Triết: ... (Đáng tin cậy! !)

Lý Vũ Hiên:... (Ai không đáng tin cậy chứ!)

Lý Tiểu Lỗi:... (Được đó đồ yêu nam, nhìn đúng là con sói háo sắc lừa gạt con gái nhà lành)

Lý Vũ Hiên:... (Cái thằng nhóc đáng chết nhà cậu có mặt mũi nào nói tôi chứ)

Lý Minh Triết:... (Cãi nhau nữa cút hết cho tôi)

Lý Minh Triết đi theo bác sĩ vào trong, giúp Đậu Đậu cởi đồ để làm kiểm tra, bác sĩ kiểm tra xong mắng Lý Minh Triết tới tấp “Anh làm người giám hộ của đứa bé kiểu gì vậy, chưa có dấu hiệu sinh nào đã đưa ngay đến bệnh viện, đến đau đẻ và đau dạ dày cũng không phân biệt được, đi đến khoa tiêu hóa đi!”

Lý Minh Triết:... (Không phải là sắp sinh sao)

Bác sĩ ghi bệnh án xong thì bảo y tá đưa họ đến phòng kiểm tra chuyên môn, lúc sắp đi thì nói với Lý Minh Triết “Phụ nữ sắp sinh phải chịu khó vận động mạnh một chút, nếu không thể lực không đủ rất dễ bị khó sinh, còn nữa, lúc sắp đến ngày sinh, thì phải giảm bớt chế độ dinh dưỡng, đứa trẻ to quá cũng khó sinh.”

Lý Minh Triết nghe hết những lời ‘căn dặn’ đó, đẩy xe lăn đưa Đậu Đậu và hai người vẫn đang cãi nhau bên ngoài đến khoa tiêu hóa, hóa ra là do ăn cay quá nhiều, thêm vào đó sau khi ăn xong lại ngồi nên tiêu hóa không tốt, bác sĩ kê cho ít thuốc đau dạ dày, bốn người cùng đi về.

Lý Minh Triết mặt lạnh như băng “Ngày mai bắt đầu đi bộ cùng em vào sáng và tối ngày hai lần, mỗi lần 30 phút.”

Đậu Đậu cúi đầu.

Lý Minh Triết tiếp tục nói “Mỗi lần ăn cơm xong ít nhất phải hoạt động nửa tiếng rồi mới được ngồi xuống.”

Đậu Đậu tiếp tục cúi đầu.

Lý Minh Triết lại nói “Khi ăn cơm phải định số lượng, đồ ăn vặt và bữa phụ nghiêm khắc khống chế số lượng, bữa đêm chỉ được ăn cháo.”

Đậu Đậu bĩu môi ra.

Lý Vũ Hiên không nhìn nổi nữa, tranh luận với Lý Minh Triết “Anh có thái độ gì vậy, Đậu Đậu vốn dĩ không thoải mái rồi anh giáo huấn cô ấy đã xong chưa, anh chưa từng phải hiểu cho tâm lý cô ấy!”

Lý Tiểu Lỗi thêm lời vào “Đúng vậy, cứ như giáo huấn cấp dưới vậy.”

Lý Minh Triết trừng mắt lên, giáo huấn luôn cả hai người kia “Anh làm như vậy là tốt cho cô ấy và con, vừa rồi bác sĩ nói cái gì hai người không nghe thấy sao, cô ấy chính là do ảnh hưởng của hai người nên buổi tối ai ăn đêm cùng cô ấy, có phải là em không Tiểu Lỗi, hai người ăn gì mà để người ta phải đi bệnh viện, hừ!”

Lý Tiểu Lỗi lập tức thu cờ trống về, không nói tiếng nào.

Lý Vũ Hiên tiếp lời “Ai làm hư cô ấy chứ, nếu là hư thì là anh làm hư cô ấy mới đúng, cô ấy là vợ anh anh không quản còn trách ai nữa!”

Lý Minh Triết cũng có chút tức giận “Lý Vũ Hiên đừng có xoi mói anh thế này.”

Lý Vũ Hiên hừm, đập chân liếc mắt “Xoi mói anh cái gì chứ, Đậu Đậu mang thai ba tháng chẳng thấy mặt mũi anh đâu, tìm về một con tiện nhân hại cô ấy suýt sảy thai, bây giờ con lớn tiếng mắng mỏ cô ấy, anh nhiều lỗi quá em có xoi mói cũng chẳng hết được!”

Lý Minh Triết tức đến mức tái xanh mặt lên, nhưng chẳng có lời nào phản bác, máu dồn lên mặt.

Đậu Đậu run bần bật giơ tay lên, nhỏ tiếng cắt ngang cuộc cãi vã của hai người “Chuyện này... Hình như em có chút đau bụng thật...”

Đậu Đậu lắc đầu, ôm bụng chớp mắt “Không phải là đau dạ dày, thật sự là đau bụng, vừa rồi mới đau một cơn, đau hơn nhiều so với việc Bảo Bảo đạp như trước kia.”

Lý Vũ Hiên cũng chẳng buồn cãi vã nữa, vội vàng hỏi Lý Minh Triết “Còn mấy ngày nữa thì đến ngày sinh dự tính?”

Lý Minh Triết nói “Còn hai tuần nữa.”

Lý Tiểu Lỗi xen vào, mặt nhăn lại như nhìn thấy quỷ vậy “Không phải là vừa rồi mới kiểm tra sao... thật sự sinh rồi à?”

Lý Vũ Hiên vội ấn Đậu Đậu xuống ghế “Nhanh nhanh, quay lại bệnh viện!”

65. Chương 64

CHƯƠNG 64: SINH RỒI

Cuối cùng cũng đến lúc rồi, Lý Minh Triết ngăn Lý Vũ Hiên và Lý Tiểu Lỗi chân tay luống cuống lại, quỳ xuống nắm chặt lấy tay Đậu Đậu, đưa chiếc đồng hồ đeo tay lên trước mặt cô “Vừa rồi là 10 giờ 08 phút, chúng ta đợi một chút xem cơn đau sắp tới.”

Đậu Đậu gật gật đầu, thực sự là chẳng còn mặt mũi nào đi đến làm phiền ông bác sĩ đó nữa.

Bốn người lo lắng căng thẳng đợi hơn 20 phút, ngay đến Đậu Đậu cũng không ôm hy vọng, thì bụng lại đột nhiên đau một lần nữa, Đậu Đậu kinh hoảng kêu lên một tiếng nữa tay vội vàng ôm lấy bụng “... Đau.”

Lần này không cần Lý Vũ Hiên thúc giục, Lý Minh Triết lập tức đẩy luôn người vào khoa phụ sản.

Không ngờ rằng vừa đi vào đã nghe thấy tiếng hét xé gan xé phổi ở trong phòng phụ sản, nửa đêm tiếng hét của một người phụ nữ như thấu vào tận xương cốt, như sắp ra pháp trường hành hình vậy, Lý Minh Triết mặt biến sắc, Lý Vũ Hiên càng không cần nói, nào đã từng gặp qua tình cảnh này Lý Tiểu Lỗi sớm đã trông chẳng ra hồn người nữa, cứ nghe thấy tiếng hét trong phòng sinh người Lý Tiểu Lỗi lại run rẩy.

Đậu Đậu theo phản xạ cũng biết lần này chạy về không nổi rồi, sợ đến mức rơi nước mắt “Hu hu hu... chắc chắn là rất đau... Minh Triết... em sợ...”

Lý Minh Triết an ủi cô “Đừng sợ, anh sẽ ở bên em, đến lúc đó kiên trì một chút là không đau.”

Đậu Đậu nuốt nước mắt gật gật đầu.

Bốn người lại quay lại phòng khám khoa phụ sản, vẫn là bác sĩ đó, vừa nhìn thấy sắc mặt của bốn người đã biết được tình hình, lấy ống nghe đi đến, thuận tiện hỏi Lý Minh Triết bệnh án của Đậu Đậu bên khoa tiêu hóa.

“Sắp đến ngày sinh dự kiến rồi sao lại còn ăn cay nhiều thế này!”

Con người bác sĩ như sắp lồi ra, Lý Minh Triết cúi đầu nghe giáo huấn, Lý Tiểu Lỗi đứng phía sau cũng cúi đầu, bác sĩ mặt hầm hầm nhìn Lý Minh Triết mấy cái, chỉ chỉ vào căn phòng kiểm tra phía sau “Nằm lên đó.”

Đậu Đậu sợ hãi đến mức chân mềm nhũn ra, được Lý Minh Triết nửa dìu nửa bế đến chiếc giường kiểm tra, bác sĩ dặt theo y tá vào phòng kiểm tra một lượt “Ừm, chắc chắn là sắp sinh rồi, đồ ăn cay quá có tính kích thích nhất định, đứa trẻ khởi nghĩa rồi.”

Kiểm tra xong đi ra ngoài, bác sĩ viết viết lên đơn nhập viện “Đi, đi làm thủ tục nhập viện.”

Lý Minh Triết cẩn thận ôm Đậu Đậu đặt lên xe lăn đẩy đi, kính của bác sĩ khê lóe lên “Muốn sinh nhanh một chút thì đứng dậy vận động đi lại đi, nếu không đến mai vẫn chưa sinh được đâu.”

Đậu Đậu vội vàng bám vào tường đứng dậy “VẬY... phải sinh mất bao lâu?”

Bác sĩ viết xong đơn nhập viện thì đưa cho y tá “Xem tình hình, cô vẫn chưa bắt đầu co rút tử cung theo cơn, đợi đến khi tử cung co rút năm phút một lần mới có thể vào phòng sinh, nếu như sinh thuận lợi thì khoảng một hai tiếng.”

Tuy Đậu Đậu trước đây đã xem qua những tư liệu về sinh đẻ này, nhưng người hề căng thẳng thì đầu óc lập tức hồ đồ, lúc này cái gì mà tử cung co rút có quy luật cô đều quên sạch rồi, trong đầu toàn là đau quá thì phải làm thế nào!

Lý Minh Triết bảo Lý Vũ Hiền đi làm thủ tục nhập viện, anh dìu Đậu Đậu đang sợ hãi đến tái xanh đi dọc hành lang bệnh viện, cái vị trong phòng sinh kia thể lực quả không tồi, đã hết đến bây giờ mà giọng hết vẫn không yếu đi chút nào, khiến cho hai người sắp làm cha mẹ này sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Thủ tục nhập viện làm rất nhanh, khi Đậu Đậu nằm trên giường của căn phòng bệnh cao cấp thì vẫn chưa đến 11 giờ, bác sĩ đề nghị nên để cho bà mẹ được nghỉ ngơi, giữ gìn thể lực, Lý Minh Triết cầm đồng hồ ngồi trước giường, vừa tập trung tính toán thời gian tử cung co thắt.

Đợi đến sau nửa đêm, tử cung vẫn chưa co thắt có quy luật, ba người đàn ông lo lắng căng thẳng vò đầu bứt tai, chỉ có Đậu Đậu là đã ‘bình tĩnh’ đi ngủ trước rồi, khi đau quá mới hừ hừ mấy tiếng, nắm lấy bàn tay to lớn bên cạnh.

Đột nhiên, Đậu Đậu bị đau quá làm cho tỉnh, kéo thân thể nặng nề lăn qua lăn lại trên giường “Lần này... rất đau.”

Mọi người chờ đợi, đợi lần đau tiếp theo.

Quả nhiên, mười phút sau, một lần đau kịch liệt nữa lại đến, Đậu Đậu cắn răng chịu đựng, nhưng chẳng mấy chốc đã không chịu được, bắt đầu hét, nhưng hét cũng không thể hết đau, liền túm chặt, Lý Minh Triết vội nhào đến để cho Đậu Đậu cào cấu trút giận.

Khi cơn đau sắp đến, Đậu Đậu đau đến mức chân tay khua khoáng loạn xạ, Lý Minh Triết sợ cô làm tổn thương bản thân, gắng sức giữ chặt chân tay cô, thế là, Đậu Đậu đá chân lên, mỗi lần đều đá trúng người Lý Minh Triết.

Nhìn thấy cô ý đau đến mức mồ hôi ướt như chuột lột, mất đi sự khống chế với bản thân, Lý Minh Triết nhìn cô đau xót, chẳng biết làm thế nào, chỉ biết không ngừng nói ‘em đau quá thì đánh anh cắn anh đi.’ Đứng cắn răng chịu đựng như vậy.

Giữa những cơn đau đớn Đậu Đậu cũng có lúc khống chế được ý thức của mình, cho nên không đạp Lý Minh Triết nữa mà chuyển sang đạp vào tường, Lý Minh Triết sợ cô bị thương, kiên quyết lấy mình ra làm tấm đệm, tử cung bắt đầu co thắt dữ dội thời gian giữa mỗi đợt cũng rút ngắn hơn, tim của mấy người đều nhảy lên.

Đáng sợ nhất là tử cung đã co thắt rồi, mà cảm giác đau đớn này không ai chịu thay được.

“Đau...”

“Kiên trì một chút, anh ở đây, tay này cho em cầm.”

“Đau quá...”

“Cấn mạnh vào, đừng có đau lòng cho anh.”

“Anh là đồ đáng chết, đau chết đi được em không muốn sinh nữa... hu hu hu...”

“Được được, anh xấu xa, cần đủ rồi? đổi sang tay này?”

Lý Minh Triết nhẹ nhàng khích lệ Đậu Đậu, và cưỡng ép cô trong mỗi lần cách nhau 10 phút đó phải nhắm mắt nghỉ ngơi, không được nói nhiều, cũng không cho phép khóc, nhưng Đậu Đậu trời sinh ra gan nhỏ gặp việc gì cũng sợ hãi và thích chạy trốn, lần này chạy không nổi rồi, một cơn đau đớn kịch liệt nữa ở bụng lại đến, lần sau đau hơn lần trước rất nhiều, bắt đầu không chịu đựng được nữa nước mắt lại chảy xuống.

Lý Minh Triết đau lòng, cầm chặt lấy tay Đậu Đậu nói chuyện của Bảo Bảo hoặc là hát (!?).

Lúc mới đầu còn được, sau đó thì không được nữa, sau mỗi lần đau Đậu Đậu đều cảm thấy đây là cơn đau dữ dội nhất mà mình từng phải trải qua trong đời, không ngờ rằng khi cơn đau do việc tử cung co thắt lại lần sau đến thì cái suy nghĩ vừa rồi bị đánh đổ hoàn toàn, bình thường cổ họng nhỏ tiếng thở hổ hê giờ lại có thể hét lên vô cùng cùng kinh khủng, sau khi cơn đau đi qua Đậu Đậu bắt đầu khóc, khóc đến mức đau lòng.

“Hu hu hu... Em hận anh... hu hu...”

“Anh sai rồi, sau này anh không dám nữa.”

“Đau... hu hu... đều tại anh... hu hu... anh đáng ghét...”

“Đúng đúng, anh đáng ghét, chúng ta cần rằng chịu đựng nó qua đi.”

“Á á... đau đau... á á...”

“Kiên trì nhé!”

Lý Tiểu Lỗi đã không chịu nổi nữa, bịt chặt tai chạy ra ngoài.

Thỉnh thoảng bác sĩ có đến kiểm tra mấy lần, nói là tử cung mở vẫn chưa đủ, đợi thêm đi, bây giờ mà vào phòng sinh thì càng căng thẳng, cứ như vậy cho đến lúc trời gần sáng, tử cung mới bắt đầu co thắt theo chu kỳ năm phút một lần, nhưng cơn đau đớn như nước triều dâng, mỗi một lần sóng dữ nổi lên thì cơn đau càng kịch liệt hơn, đau đến đỉnh điểm, sau đó lại từ từ lắng xuống, nhưng vẫn chưa tiêu hóa hết cái cơn đau vừa rồi thì một cơn đau mới lại đến, khiến người ta không có cách nào chịu đựng nổi.

Đau đớn vật vã cả đêm Đậu Đậu cũng mệt rồi, đáng vẽ mệt mỏi của cô khiến Lý Minh Triết ruột đau như cắt.

Sao mà sinh con lại khó như thế này, lại đau như thế này!

Đến 5 giờ, Đậu Đậu không thể chịu nổi nữa, mồ hôi chảy ra ướt hết cả gối, giọng yếu ớt hỏi xem đã có thể sinh được chưa, nước mắt tuôn ra như mưa, khiến cho Lý Minh Triết đang ở đó cũng suýt chút nữa không chịu đựng nổi, nhưng bác sĩ nói rồi, bất luận là sinh như thế nào, trừ việc đẻ tự nhiên ra thì tất cả các biện pháp và các trợ giúp kích thích khác đều không tốt đối với người mẹ và đứa bé, đặc biệt là mổ đẻ, bây giờ nhất thời không đau nữa, nhưng đợi sau khi sinh xong thì sẽ phải đau cả tuần lễ, tử cung co thắt đau đớn như vậy khiến cho người vật vã lăn trên giường, vấn đề là tử cung mà bị rách một đường thì càng đau.

Đậu Đậu đau đến mức thần trí sắp không còn minh mẫn nữa rồi, Lý Minh Triết dịu dàng cổ vũ bên tai cô “Cố kiên trì thêm một chút, bác sĩ nói mở hai phân rồi, rất nhanh có thể sinh được rồi, bây giờ mà mổ thì tất cả những sự chịu đựng đau đớn vừa rồi sẽ thành công cốc, mà còn phải đau thêm cả tuần lễ nữa cơ, cố kiên trì lên nhé.”

Đậu Đậu gật gật đầu, sau đó lại bị một cơn đau mới đến làm cho đau đến mức kêu gào thảm thiết.

“Khi nào thì có thể sinh được... đau quá hu hu...”

“Nhanh thôi nhanh thôi, cố gắng chịu đựng thêm một chút.”

Đợi đến khi có thể vào phòng sinh rồi, Lý Minh Triết vội vã thay chiếc áo tiêu độc khử trùng lên người rồi đi vào cùng cô, bác sĩ và y tá hộ sinh đã chuẩn bị cho trường hợp căng thẳng, bên cạnh bàn đẻ còn đặt dao và các thiết bị trợ giúp khác sáng loáng, Đậu Đậu vừa sợ vừa đau, co rúm người lại trong lòng Lý Minh Triết không chịu gần giường đẻ, Lý Minh Triết vội dỗ dành, khó khăn lắm mới đưa được người nằm lên.

“Không cần sợ hãi, cô vẫn còn trẻ khỏe, rất nhanh có thể sinh xong thôi, khi cơn đau kế tiếp đến dùng toàn bộ sức lực để rặn ra, phải dùng lực dài, không được xả hết khí ra, mỗi một lần đau, phải dùng lực ba lần, mỗi lần dùng lực phải cố dùng đến mức mà trước mặt tối đen lên mới được dùng.”

Bác sĩ khích lệ Đậu Đậu gắng sức cắn chặt răng chịu đựng.

Trong lúc đau đớn kịch liệt còn cố dùng sức xoa bụng, cái này cảm thấy giống cái gì? Chính là giống như khi đau bụng dữ dội nhất, cô ấy không những không thể hút phần không khí lạnh để cho thoải mái hơn mà còn gắng sức hoạt động vùng bụng trong cơn đau, kết quả càng khiến cho cơn đau dữ dội hơn, càng đáng buồn đó là, trên đường dẫn đứa trẻ ra, máu đã chảy ra ươn ướt rồi, vừa dùng sức rặn ra, cơn đau càng dữ dội hơn, đau đớn đến mức khiến cho người ta chỉ hận là không thể đập đầu mà chết được.

Mỗi một lần dùng lực, Đậu Đậu đều đau đớn đến mức trước mắt tối đen, hét lên tiếng kêu thảm thiết.

“Cố lên, sắp được rồi, dùng sức thêm chút nữa.”

Lý Minh Triết nắm chặt tay Đậu Đậu, đứng ở bên cạnh cổ vũ, giúp cô điều chỉnh lại nhịp thở, dùng sức.

Quá trình dùng sức đau đớn kéo dài bắt đầu.

Nỗ lực gần một tiếng đồng hồ, tổng cộng đã dùng lực 35 lần, đứa trẻ vẫn ở vị trí trên cao không chịu xuống, bác sĩ phân tích nói, một mặt là do khi vỡ ối đứa trẻ vẫn chưa vào bồn, mặt khác là do tính đàn hồi của đáy bồn của người mẹ tốt quá, nên đứa bé bị giữ lại ở đó rất khó được đẩy ra.

Càng khiến cho người ta lo lắng đó là, Đậu Đậu thiếu vận động nghiêm trọng nên không có sức, vừa khóc âm ỉ cả đêm bây giờ chẳng còn sức nữa rồi.

Bác sĩ nhanh nhẹn mang kim đến, dùng kim chỉ còn cơ hội cuối cùng này, nhất định phải cố nắm lấy, dùng kim một lần thì sẽ không nguy hiểm gì, nhưng nếu nhiều lần thì cũng không dám đảm bảo, cho nên nhất định một lần phải thành công.

“Cô phải phối hợp thật tốt, một lần thôi sẽ không đau nữa.”

Bác sĩ vỗ nhẹ vào cánh tay Đậu Đậu, nhắc nhở cô đợi một chút rồi khi nghe thấy mình ra hiệu thì phải dùng hết sức bình sinh để rặn đứa trẻ ra.

Do đã phải chịu đau đớn trong một thời gian dài, toàn thân Đậu Đậu dường như đã tê dại, chỉ có cơn đau ở bụng là vẫn đang hiện hữu, khiến cho thần trí đã không còn tỉnh táo của Đậu Đậu cảm thấy mình vẫn đang còn sống, một cơn đau nữa lại kéo đến, y tá hộ sinh lập tức hét lớn, dùng sức, dùng, dùng, dùng, nhin thở, dùng sức!

Đậu Đậu gắng sức nhin thở, dùng sức đến mức hai mắt tối đen lại, gân xanh trên mặt nổi hết cả lên.

Đột nhiên Đậu Đậu cảm thấy phần bụng rất nhẹ, trước mắt vẫn tối đen, chỉ là trong lúc hoảng hốt, Đậu Đậu nghe thấy tiếng trẻ con khóc, dường như không dám xác nhận con mình đã được sinh ra chưa, đợi khi Đậu Đậu khôi phục lại được thị giác thì lập tức tìm kiếm, nhìn thấy bác sĩ và y tá đã bắt đầu cởi băng tay ra.

Trên bàn đẻ của phòng sinh, một đứa trẻ với tay chân nhỏ xíu non nớt đang vui mừng khua khoắng.

Lý Minh Triết kích động đến mức mặt co rúm lên, nắm chặt lấy hai tay của Đậu Đậu cuồng loạn hét “Sinh rồi, sinh rồi!”

Đậu Đậu yếu ớt nói “Sau này không sinh con nữa đâu...”

Lý Minh Triết vội gạt đầu “Không sinh nữa!”

Y tá xử lý xong cho đứa bé rồi ôm nó đi đến, giờ mở ra chỗ Đậu Đậu hỏi “Con trai, hay là con gái?”

Đậu Đậu nói không ra hơi “Con trai...”

Đậu Đậu dùng chút sức lực còn lại nói lớn “Thỏ con nhóc con!”

Y tá:...

Lý Minh Triết:...

Lý Vũ Hiên bên ngoài phòng sinh:...

Lý Tiểu Lỗi ở cầu thang:...

Bác sĩ gạt đầu “Xem ra thể lực rất tốt, nghỉ ngơi một chút là có thể về phòng bệnh rồi.”

Nói xong thì khuôn mặt đen xì mẩn nguyện ôm lấy đứa bé đi, bác sĩ quay lại xử lý vết thương chỗ vừa sinh, khâu xong nửa tiếng sau thì bảo cặp cha mẹ mới này quay về phòng bệnh nghỉ ngơi, y tá đi đến dọn dẹp xử lý chỗ máu trên giường, Lý Minh Triết nhìn chăm chú vào những vết máu đọng lại trên giường, chẳng nói năng gì.

Khi đi ra cửa, Lý Minh Triết dịu dàng hôn lên cái trán ướt sũng của cô “Bà xã, em vất vả rồi, là lỗi của anh.”

Đậu Đậu cười mệt mỏi, rút nước mắt.

Đi ra khỏi phòng, Lý Vũ Hiên đang ở bên ngoài sốt ruột đợi, Lý Vũ Hiên chạy đến hỏi Đậu Đậu “Sao rồi?”

Đậu Đậu cười nói “Hồ Ly, nếu như là anh sinh, chắc chắn là đã hết vỡ cả phòng rồi.”

Lý Vũ Hiên ngạc nhiên bổ sung thêm một câu “May mà anh không phải là phụ nữ.”

Lý Minh Triết cắt ngang hai người “Cô ấy mệt quá rồi phải nghỉ ngơi, hai người về nhà ngủ đi, đã thức cả đêm rồi.”

Dường như vừa đặt lưng xuống giường Đậu Đậu đã ngáy khò khò ngủ, chẳng biết gì nữa, y tá ôm đứa bé vào rồi cô cho bú tất cả những việc đó đều được cô làm trong lúc ngủ say, Lý Minh Triết đuổi bọn Lý Vũ Hiên ra bên ngoài đợi, còn mình thì đi rút nước nóng lau rửa qua loa cho cô, rồi đắp chăn lại, bảo y tá đi vào chăm sóc cô, sau đó thì ra ngoài lời hai người không chịu về kia đi về nhà.

Ba người đi đến bãi đỗ xe ngoài trời của bệnh viện, ánh sáng mặt trời sáng sớm chiếu rọi, chiếu lên cái vẻ mệt mỏi nhưng lại hạnh phúc của Lý Minh Triết, Lý Vũ Hiên ngồi vào trong xe xong, hỏi “Anh muốn ăn cái gì lát nữa em mang đến cho anh.”

Lý Minh Triết lắc đầu, thần sắc trầm ngâm “Anh chẳng muốn ăn gì cả, mang cho cô ấy chút cháo nhé.”

Lý Tiểu Lỗi vẫn im lặng đi phía sau này giờ, đi lên giọng nặng nề nói một câu “Người mẹ thật là rất vĩ đại.”

Lý Minh Triết đột nhiên vỗ mặt, cố gắng không chế cảm giác xúc động muốn trào ra, Lý Vũ Hiên nhìn thấy có gì không đúng vội nhảy từ trong xe ra, chạy đến vỗ vào vai Lý Minh Triết an ủi “Anh, đừng buồn, tất cả đều qua rồi.”

Lý Minh Triết lắc đầu, nghẹn giọng nói “Từ trước đến nay anh chưa từng thấy nhiều máu như thế này, em không biết cô ấy đau đến mức nào đâu, lúc đó anh cảm thấy nếu thêm một giây nữa chắc cô ấy cũng không được mất...”

Lý Vũ Hiên nắm chặt tay dùng sức vỗ vỗ vào vai Lý Minh Triết động viên “Anh không ngất tại chỗ chứ.”

Lý Minh Triết tiếp tục lắc đầu “Anh nghĩ cả đời này anh sẽ không bao giờ bị ngất vì máu nữa.”

Lý Minh Triết hít thở một hơi thật sâu, dùng sức lau nước mắt trên mặt, cố gắng hít thật sâu để khôi phục lại vẻ bình tĩnh như bình thường “Các em mau về đi, nghỉ ngơi một chút rồi lại đến.”

Lý Vũ Hiên không nói nhiều, kéo Lý Tiểu Lỗi đang đứng ngây ra lên xe về nhà bảo bảo mẫu nấu cháo.

“Anh hai, đây là lần đầu tiên em thấy anh cả khóc.”

“Anh cũng vậy.”

66. Chương 65

CHƯƠNG 65: TRÊU CON

Đậu Đậu ngủ liền một mạch một ngày một đêm, trong quá trình này bị Lý Minh Triết gọi dậy ăn cháo hai lần, ngủ liền một mạch đến tận sáng ngày thứ 3 nhưng còn chưa tỉnh ngủ hẳn, mơ mơ màng màng dụi mắt không muốn thức dậy.

“Ăn cơm xong ngủ tiếp.”

Lý Minh Triết đỡ Đậu Đậu dậy, lấy một cái gối mềm nhét vào sau lưng cô, lấp cái bàn nhỏ ở giường lên, bưng cháo bày ra, Đậu Đậu vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn cầu nhàu “... Không ăn cơm, muốn ngủ thôi.”

Lý Minh Triết nói “Không thể ngủ thêm nữa, con đã thăm em mấy lần rồi, còn em thì vẫn chưa nhìn nó lần nào.”

Đậu Đậu ‘ồ’ lên một tiếng “Em nhìn rồi, một cục thịt nhăn nhúm.”

Lý Minh Triết nhét thìa cháo vào miệng Đậu Đậu “Hai ngày so với lúc vừa mới sinh thay đổi rất nhiều, đợi tý nữa y tá đưa con đến để cho bú em nhìn thử xem, mau ăn cơm đi, cả ngày em chẳng ăn gì tử tế rồi.”

Đậu Đậu nuốt miếng cháo, mắt nhắm mắt mở há miệng ra đợi miếng tiếp theo.

Lý Minh Triết vô cùng nhẫn nại dứt cháo cho Gấu trúc béo, bón xong hai bát cháo lại bón một bát canh bào ngư hải sâm, lúc này mới để cho Đậu Đậu nằm xuống ngủ tiếp, nhưng nằm xuống lại chẳng ngủ được nữa, Đậu Đậu lại bò dậy đòi ăn táo.

Lý Minh Triết cầm một quả táo lên gọt vỏ, tuy đáng vẻ rất vụng về, nhưng cũng cố gọt hết vỏ muốn cắt thành miếng nhỏ nhưng loay hoay mãi không cắt được, bảo Đậu Đậu tự mình cầm ăn, Lý Minh Triết lau tay cầm lược chải mớ tóc rối bù của Đậu Đậu cho gọn gàng, dùng dây buộc buộc lại thành cái đuôi ngựa phía sau lưng,... có hơi lệch.

Đáng vẻ dịu dàng hiền thực này của Lý đại ca thật sự đáng ngạc nhiên, Đậu Đậu cắn miếng táo rất lâu vẫn chẳng có phản ứng gì, mắt nhìn qua nhìn lại mặt bàn và mặt Lý Minh Triết mấy lần, thờ thẫn hỏi “Anh là Lý Minh Triết phải không?”

Lý Minh Triết tối sầm nét mặt, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào đầu Đậu Đậu “Sao mà sinh con xong đầu óc càng chẳng ra sao vậy?”

Đậu Đậu mở to mắt nhìn anh không tin tưởng.

Lý Minh Triết ngượng ngùng, ho khan mấy tiếng giải thích “Lúc em ngủ, anh đi qua mấy phòng sản bình thường mấy lần, quan sát học hỏi một ngày rồi.”

Một anh chàng đẹp trai cao ngạo lạnh như núi băng lại có thể đi đến các phòng sinh khác để quan sát học hỏi?!

Quá kinh ngạc, quá ngoài sức tưởng tượng.

Đậu Đậu vui mừng hớn hờ hỏi “Học được gì rồi?”

Lý Minh Triết vẫn giữ thái độ nghiêm túc thành thật “Rất nhiều, ví dụ như trong tháng đầu tiên em không được tắm gội, cũng không được uống nước lạnh, không được tức giận, nghe nói là nếu không như vậy các bệnh sau khi sinh sau này sẽ rất phiền phức.”

Xem ra học cũng không tệ, rất chăm chỉ.

Đột nhiên Đậu Đậu nhìn thấy cuốn sổ bìa da đen ở phía chân giường, tiện tay cầm lên mở ra xem, ngậy ra, phần lớn giấy trong đó đã được viết kín rồi, từ những chi tiết sự việc nhỏ trong cuộc sống đến cách chăm sóc cho em bé rồi menu cho phụ nữ mới sinh có đến mười mấy loại.

Đậu Đậu cầm cuối sổ, có chút chẳng nói lên lời.

Lý Minh Triết ngượng ngùng cướp lại cuốn sổ, quay người nhét vào trong túi công văn “Đợi một chút bọn Lý Vũ Hiên sẽ đến đây với em, chiều anh ra ngoài một chuyến.”

Đậu Đậu gật gật đầu, kéo tay Lý Minh Triết, kéo tay áo lên trên, Lý Minh Triết vội ngăn lại “Em làm gì vậy?”

“Để em nhìn những chỗ em cần.”

Lúc đó đau quá chẳng còn biết cái gì nữa, vừa hay có một cái chân giò lớn giơ ra, lúc đó làm sao có thể phân biệt được đó là chân giò người hay chân giò lợn nữa, nên cứ thế là cắn, Đậu Đậu nhớ lúc đó cắn rất là mạnh, bụng rất là đau nên răng cắn càng mạnh hơn.

“Không sao” Lý Minh Triết rút tay về, kéo áo xuống “Chỉ là mấy vết răng thôi mà.”

Đậu Đậu không chịu bỏ quá, vẫn cứ đòi nhìn, nhưng nói thế nào Lý Minh Triết cũng không cho nhìn, Đậu Đậu tức giận hờn dỗi “Anh làm cho em tức giận, em mà có bị bệnh gì... mặc kệ anh đó!”

Lý Minh Triết hết cách, đành phải đưa tay ra.

Khi kéo tay áo lên, mắt Đậu Đậu đỏ hồng lên, đó có còn là cánh tay không, những vết răng đè lên nhau, những vết máu khô xếp tầng lên nhau, cả cánh tay đều vừa đỏ vừa sưng “Anh...”

Lý Minh Triết ngồi xuống ôm lấy cô an ủi “Khóc gì chứ, em còn bị dao cắt còn một người đàn ông khỏe mạnh như anh bị có mấy vết răng cắn sợ gì chứ.”

Đậu Đậu:... ! ! (... Thật là biết an ủi người ta)

Đậu Đậu lại nhìn mấy vết tím đen trong lòng bàn tay Lý Minh Triết quan tâm hỏi “... Có phải là em cắn không?”

Lý Minh Triết nhìn Đậu Đậu “Lúc đó tý nữa thì tay của anh đã bị em cắn đứt, may mà anh gồng lên, nếu không em nhất định đã cắn chết mấy bác sĩ rồi.”

Đậu Đậu: ... (Ý...)

Lúc này, y tá ôm Bảo Bảo đi vào, nhìn thấy Đậu Đậu đã ngủ dậy liền trêu “He, người làm mẹ này thật là, con đã sinh ra hai ngày rồi mà đến mặt con mình như thế nào cũng không biết.”

Đậu Đậu:... (Lúc nó chưa mở mắt rồi nhìn thấy nó rồi!)

Đậu Đậu luống cuống chân tay đón lấy Bảo Bảo mềm nhũn như không xương vậy, sợ hãi đến mức toàn thân cứng đờ lại chẳng dám cử động, Lý Minh Triết đưa tay chỉnh lại tư thế của Đậu Đậu, thuật tiện chỉ đạo cô cách bế con “Phải giữ phần cổ, thả lỏng cánh tay ra.”

Đậu Đậu căng thẳng đến mức toát mồ hôi, nhìn vào cái vị ở trong lòng hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau như thế.

Lý Minh Triết nói “Ngậy ra cái gì vậy, cho bú đi.”

Đậu Đậu ngập ngừng rất lâu mới ngẩng mặt lên, dánh vẻ đáng thương hỏi “Cho bú thế nào?”

Lý Minh Triết:... (Vỗ trán, sao cứ cảm thấy như nuôi hai đứa trẻ vậy nhỉ.)

Dưới sự trợ giúp của y tá và Lý Minh Triết, cuối cùng Đậu Đậu cũng thành công trong việc cho con bú, còn biết vuốt vuốt lưng Bảo Bảo để Bảo Bảo bú được dễ hơn, Lý Minh Triết đón lấy Bảo Bảo bế một chút không che dấu được vẻ hạnh phúc vui vẻ trên mặt, dỗ dành Bảo Bảo như bên cạnh chẳng có ai cả, nói với Bảo Bảo như là nó có thể nói chuyện của với mình, trêu đến mức Bảo Bảo vừa khóc vừa cười (! !).

Đậu Đậu:... (Tăng núi băng đẹp trai đang trong quá trình biến thành ông bố anh tuấn)

Đậu Đậu chính là một đứa trẻ lớn, chân tay vụng về, lại không viết ôm không biết dỗ dành, vừa mới bế Bảo Bảo được một lúc đã khiến nó khóc, căng thẳng đến toát mồ hôi, Lý Minh Triết đau lòng, cướp lấy con tự mình ôm, Đậu Đậu nhìn rất âm ỉ, nhưng cướp lại cũng chẳng cướp được, đành ngồi ngầy ra nhìn.

Lý Tiểu Lỗi rón rén đi vào phòng, vừa nhìn thấy người đã tỉnh rồi thì nhảy căng lên “Hùng Hùng, cuối cùng thì cô cũng ngủ đông xong rồi!”

Đậu Đậu:...!

Lý Minh Triết ôm lấy con vội tránh sang một bên, cố gắng tránh xa khỏi Lý Tiểu Lỗi, Lý Tiểu Lỗi không những không tránh ra mà còn chạy đến véo má Bảo Bảo “Đồ vật nhỏ này, hại ta cả đêm nghe tiếng thét thảm thiết, làm ta gặp ác mộng hai đêm liền.”

Lý Minh Triết hất tay Lý Tiểu Lỗi ra “Đi rửa tay khử trùng đi, em bé bé quá sức đề kháng yếu.”

Lý Tiểu Lỗi bĩu môi ra, ngoan ngoãn đi vào phòng rửa tay, đi đến ngồi bên giường Đậu Đậu, nhe răng ra cười “Hùng Hùng, cô đã đặt tên cho Bảo Bảo chưa?”

Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một lát “Gọi là Lý Tiểu Triết?”

Lý Minh Triết sầm mặt “Đổi tên khác đi.”

Đậu Đậu lại nghĩ một lát “Lý Triết Triết?”

Lý Minh Triết ôm con đi đến, hằm hằm mặt nói “Em đang phô diễn gì vậy, con sắp muốn khóc rồi này.”

Đậu Đậu đưa tay ra “Vậy gọi là Lý Tiểu Minh nhé.”

Lý Minh Triết:...!

Lý Tiểu Lỗi xen vào, mở một tờ giấy nhàu nát với vẻ thần bí “Này, đây là tôi mời người đặt tên đó, cô xem xem thích cái nào?”

Trên tờ giấy có ba dòng chữ ghi ba cái tên, lần lượt là: Lý Thiệu Mặc, Lý Thần Hi, Lý Nhiên Khanh.

Đậu Đậu cầm tờ giấy đọc lên, cảm thấy có chút kỳ quái “Ý, những cái tên này... sao mà như vậy...”

Lý Minh Triết đứng một bên kéo dài mặt ra “Là ông nội đặt.”

Đậu Đậu ‘à’ một tiếng “Em nói rồi mà phong cách rất giống với tên của Anh và Hồ Ly, ấy sao tên của Lý Tiểu Lỗi lại đại chúng hóa như vậy?”

Lý Tiểu Lỗi hừ “Tên của tôi là do mẹ tôi đặt.”

Đậu Đậu cầm tờ giấy đọc đi đọc lại “Ừm, Lý Thiệu Mặc, ừm, Nhiên Khanh cũng rất hay...”

Lý Minh Triết nói “Gọi là Lý Tiểu Triết.”

Lý Tiểu Lỗi:... (Không cho phép giống tên của tôi)

Đậu Đậu:... (Vừa rồi ai xị mặt ra nói tên này là phô diễn)

Lý Tiểu Lỗi đá đá chân bưng tỉnh lại, hát yi yi ya ya, Lý Tiểu Lỗi vui mừng chạy đến, cầm lấy cánh tay của Lý Tiểu Triết “Cánh tay mềm quá, lại còn đầy mùi sữa nữa...”

Đậu Đậu:... (Cậu đang so sánh với cánh gà đúng không?)

Lý Minh Triết đặt con vào lòng Đậu Đậu, chỉnh lại quần áo rồi xách cặp đi ra ngoài “Tiểu Lỗi, Vũ Hiên không đến à?”

Lý Tiểu Lỗi bặm trệu Lý Tiểu Triết “Anh ấy nói có việc gấp, lát nữa sẽ đến.”

“Vậy được” Lý Minh Triết cúi xuống khề hôn lên trán Đậu Đậu “Em nghỉ ngơi đi nhé, có việc gì thì nói với Tiểu Lỗi, tối anh sẽ vào với em.”

Đậu Đậu gật đầu, đưa Lý Tiểu Triết ra “Thơm Tiểu Triết đi.”

Lý Minh Triết vui vẻ hiền dịu thơm lên má Tiểu Triết, thuận tiện cũng véo má Đậu Đậu “Chăm sóc tốt cho con, đừng làm con khóc đó.”

Đậu Đậu:... (Này, em mới là mẹ chứ)

Lý Minh Triết không lỡ bỏ đi, đi được một bước ngoái lại những ba lần, anh vừa đi Lý Tiểu Lỗi đã xưng hầu xưng bá, nhảy lên giường chơi đùa vui vẻ với Lý Tiểu Triết, nhưng hình như Lý Tiểu Triết không chờ mong gặp được người chú quái gở thế này nên tề luôn lên người cậu ta.

Lý Tiểu Lỗi kêu ré lên rồi nhảy xuống giường, tức giận xông vào nhà vệ sinh, chỉnh sửa xong đi ra thì lập tức ngã ra ngay tại trận, Đậu Đậu đang cho Lý Tiểu Triết bú sữa, dưới ánh sáng rạng rỡ và sự hiền từ của người mẹ, cái bánh bao... trắng như tuyết đó... run rẩy...

Chân Lý Tiểu Lỗi cứng đờ bám vào tường lần lần quay lại nhà vệ sinh.

Đứng trong đó day dứt rất lâu Lý Tiểu Lỗi mới ra ngoài, tinh thần của Đậu Đậu khá tốt, kéo Lý Tiểu Lỗi nói chuyện, Lý Tiểu Lỗi lại chẳng để ý cứ nói đầu đầu, hoàn toàn chẳng tập trung gì, Đậu Đậu chán nản bỏ mặc cậu ta nói chuyện với Lý Tiểu Triết.

“Tiểu Triết, mẹ nói cho con biết này, mẹ là mẹ của con, cha của con là con sói gian ác.”

“Ya ya ya...”

“Chú hai của con là Hồ Ly.”

“Yi yi yi...”

“Chú nhỏ của con giống con, đều có tên được đệm bằng chữ “Tiểu”, tên cậu ta là Lý Tiểu Lỗi, trong nhà còn có một con chó tên là Đá.”

Lý Tiểu Lỗi:... (Tôi cũng là chú đấy được chưa, còn nữa, tại sao lại giới thiệu tôi cùng với con chó đáng chết đó một lúc chứ?!)

Đậu Đậu tiếp tục dỗ dành Lý Tiểu Triết “Tiểu Triết à, con xem khi mẹ mang thai con, bên cạnh toàn là những mỹ nam, cha con anh tuấn, chú hai con hấp dẫn, chú út con xinh đẹp, do sự ảnh hưởng và dạy dỗ của họ lúc mẹ mang thai con, nên chắc chắn khi con trưởng thành cũng sẽ là một cao thủ sát gái.”

Lý Tiểu Lỗi:... (Nói lại lần nữa cho tôi, ai xinh đẹp chứ! Tôi là đẹp trai!)

Đậu Đậu vui vẻ kể chuyện cho Lý Tiểu Lỗi, nói cha cậu xấu thế nào xấu thế nào, nhân lúc cô uống rượu say đã đem bỏ cậu vào bụng mình như thế nào, sau này lớn lên nhất định phải thật cao thật to, chuốc say cho cha con rồi sau đó cho mẹ mặc sức muốn làm gì thì làm.

Lý Tiểu Lỗi:... (Tôi nói này bây giờ nói những lời ầm ức này với con trai có phải là hơi sớm không?)

Lý Tiểu Triết nhà người ta sớm đã ngủ say rồi.

67. Chương 66

CHƯƠNG 66: XUÂN TÌNH RẠT RÀO

Nằm ở bệnh viện 10 ngày, Đậu Đậu đưa Lý Tiểu Triết kéo Lý Tiểu Lỗi cùng Lý Vũ Hiền quay về biệt thự.

Lý Vũ Hiền gần đây rất bận, cả ngày ở công ty tăng ca, mệt chẳng ra hồn người nữa, mua cái công ty gì đó, nghe nói là công trình rất lớn, phải tiến hành đàm phán đến mười mấy lượt.

Đậu Đậu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Lý Vũ Hiền “Hồ Ly, anh gầy đi rất nhiều, cảm nhận đến mức đâm chết người được rồi.”

Lý Vũ Hiền:...!

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt “Anh hai, nghĩ lại trước đây xung quanh anh luôn có cả đám phụ nữ dữ như hổ còn không làm khó được anh, sao mà một công nhỏ như vậy lại có thể làm anh biến thành bộ dạng của quỷ thế này? Lẽ nào anh lại giam hết cả nữ nhân viên trong công ty lại để thưởng thức sao?”

Lý Vũ Hiên tạt gấp xe lại dừng bên vệ đường, đưa tay lôi Lý Tiểu Lỗi lấy cánh tay kẹp chặt cậu ta lại đập cho một trận vào mông.

Lý Tiểu Lỗi kêu khóc la ó ầm ĩ.

Đậu Đậu ôm Lý Tiểu Triết trèo vào trong xe, Lý Tiểu Lỗi hưng phấn khua chân múa tay, đập một cái vào trúng cái mắt thâm quầng của Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên vốn dĩ ở công ty tăng ca bận rộn đến bốc hỏa lên rồi, Lý Tiểu Lỗi lại đổ thêm dầu vào lửa, bây giờ tự nhiên chẳng hiểu làm sao lại bị đập một cái, càng làm cho lửa giận cao lên ba trượng, chẳng nói lời nào lột luôn quần của Lý Tiểu Lỗi ra, phát dôm đốp vào cái mông trắng, dần cho cậu ta một trận.

“Anh dám lột quần của em! ! Em phải đem tung hết ảnh khỏa thân của anh lên mạng! ! Em phải đem bán hết những bức ảnh đó của anh! ! Anh cứ ở đó mà đợi người ta đến xử nhé! ! Yêu nam! ! Cái đồ có khuôn mặt yêu nữ của đàn bà! ! Oa oa...! ! !”

Lý Tiểu Lỗi khóc không ra tiếng nữa, tức giận đến trắng mặt mắng chửi Lý Vũ Hiên.

Đậu Đậu ôm Bảo Bảo nên không thể nào kéo ra được, chỉ biết nhìn cái mông trắng hếu của Lý Tiểu Lỗi rung lên sau mỗi lần bị Lý Vũ Hiên đánh.

Xả giận xong, Lý Vũ Hiên tiếp tục chảy dài bộ mặt lái xe.

Lý Tiểu Lỗi ôm đầu ngồi một bên nghiêng răng kèn kẹt.

Đến biệt thự rồi, Lý Vũ Hiên đón lấy Lý Tiểu Triết một cách rất tự nhiên từ trong tay Đậu Đậu đi lên lầu, Lý Tiểu Lỗi ở phía sau suốt xoa cái mông sưng vù, trừng mắt nhìn Lý Vũ Hiên từ phía sau lưng lửa giận bốc lên ngàn ngạt.

Đậu Đậu đi đến an ủi “Cậu đừng tính toán với Hồ Ly, gần đây anh ấy rất nóng giận.”

Lý Tiểu Lỗi nghiêng răng nói “Hừ, thù này không báo không phải là quân tử.”

Đậu Đậu vỗ vỗ vào đầu Lý Tiểu Lỗi “Này, rõ ràng là cậu gây chuyện trước, cậu không nhìn thấy sắc mặt Hồ Ly đã rất xấu giống như sắp có giông tố chẳng có chút hứng thú đùa cợt nào rồi vậy mà cậu còn trêu anh ấy, đánh vào mông cậu là con may đó, nếu không thì để tôi giúp cậu xoa dầu?”

Lý Tiểu Lỗi ôm mông tức giận trừng mắt nhìn Đậu Đậu, mặt đột nhiên đỏ ửng lên, giọng nói càng tức giận hơn “Cô là đồ đáng ghét!”

Đậu Đậu giơ ngón trỏ chỉ vào mũi mình “Tôi đáng ghét?”

“Đồ ngốc nghếch!”

Lý Tiểu Lỗi tức giận vùng vằng bước đi, ôm cái mông sưng phồng bỏ đi chẳng thèm quay đầu lại.

Đậu Đậu:... (Ý?)

Nửa tháng ngắn ngủi, Lý Tiểu Triết đã hoàn toàn thoát khỏi bộ dạng nhăn nhó của như khỉ của lúc vừa mới sinh, có thể nhìn thấy rõ cơ thể mập ra không ít, rất đáng yêu, Lý Tiểu Lỗi rất thích thú, ngày nào cũng ôm như ôm bảo bối vậy.

“Tiểu Lỗi, cậu đừng có ngậm bình sữa của Tiểu Triết trong mồm như thế, đó là của Tiểu Triết chứ.”

“Tiểu Triết chính là của tôi.”

“Nhưng... mất vệ sinh.”

“Yes, nhỏ thế này bắn gì chứ, tôi không sợ.”

“...”

Đậu Đậu rất đau đầu vì thăng nhóc này, trừ những lúc cho Tiểu Triết bú sữa ra, những việc khác dường như chẳng phân chú bác, nếu không cướp đồ chơi của Tiểu Triết thì lại chui vào lòng Đậu Đậu giành chỗ với Lý Tiểu Triết, hại Đậu Đậu mỗi lần đều mặt đỏ tía tai đẩy ‘bảo bối lớn’ ném ra ngoài, nhưng Lý Tiểu Lỗi lại chẳng cảm thấy chút gì không hợp lý cả, lần sau lại tiếp tục thế.

Không những như vậy, Lý Tiểu Lỗi còn suốt ngày ôm lấy bảo bối tránh xa người ‘làm mẹ’ là Đậu Đậu đang ngày ra.

“Tiểu Lỗi, cậu đưa Tiểu Triết đây cho tôi ôm một chút, cả ngày tôi vẫn chưa được chạm vào Tiểu Triết cái nào.”

“Không được, cô động vào là nó sẽ khóc, anh cả nói rồi không được để cho Tiểu Triết khóc, nói là nếu khóc đến mức ‘khàn giọng’ sẽ trở thành thái giám.”

“...”

Trừ lúc cho bú ra Đậu Đậu căn bản là không cướp được Lý Tiểu Triết, trước thì bị Lý Tiểu Lỗi ôm lấy nhất định không chịu đưa ra, sau thì có ánh mắt trông chừng nghiêm ngặt của Hồ Ly, hễ có cơ hội Hồ Ly liền chạy ngay đến chơi với Lý Tiểu Triết, còn cùng cô nhả nại dạy Tiểu Triết gọi “Ba Ba.”

Đậu Đậu ngồi một bên buồn phiền “ba ba” từ này hình như là không nên do chú dạy thì phải.

Nhưng cha của Lý Tiểu Triết dạo này đi sớm về khuya, cũng không biết đang bận cái gì, trong nhà tất cả có ba người đàn ông, hai người lớn cả ngày chẳng thấy mặt mũi đâu, chỉ còn lại mỗi một mình Lý Tiểu Lỗi còn chưa trưởng thành, Đậu Đậu cả ngày bận rộn đầu trí đầu dưng với hai đứa trẻ một lớn một bé, đau đầu vô cùng, Đậu Đậu đang chuẩn bị than phiền với Lý Minh Triết về vấn đề dạy dỗ Lý Tiểu Triết, Lý Minh Triết đang chuẩn bị lên máy bay, ra nước ngoài rồi.

Lần này bỏ qua Đậu Đậu rồi.

Aiza, Mọi người đều bận cả, mình tự trông con vậy.

Ý... hình như con cũng không cần mình trông...

Đậu Đậu nhìn Lý Tiểu Lỗi đang ôm Lý Tiểu Triết ngồi trên ghế phơi nắng trong vườn, chán nản nhún nhún vai, lần dạy dỗ này coi như Lý Tiểu Lỗi đã học được đến nơi đến chốn rồi, còn mình đến giờ còn chưa biết ru cho Bảo Bảo ngủ nữa, thầm oán...

Con đã có bà bảo mẫu Tiểu Lỗi chăm sóc rồi, Đậu Đậu nhàn rồi chẳng có việc gì, thế là lên kế hoạch giảm béo.

Vốn dĩ là trước khi sinh Lý Tiểu Triết Đậu Đậu đã béo đến mức sắp không đi nổi rồi, vốn dĩ là xương nhỏ, nên thịt béo như quả bóng vậy, Đậu Đậu đứng trước gương véo véo thịt trên người mình, nhìn cái cằm chảy xệ xuống, đột nhiên có chút lo lắng.

Lý đại ca nhà người ta đang trong thời kì phong độ ngời ngời, anh tuần mê người, sự nghiệp thành đạt, những mỹ nữ bên cạnh nhiều như sung, người sau kế tiếp người trước, cứ coi như anh ấy chẳng thèm chú ý đến bọn họ, thời gian dài rồi cũng chẳng biết có còn kiên định được như vậy nữa không, về nhà lại nhìn thấy cái mặt xấu xí của mình...

Đậu Đậu hạ quyết tâm, nhất định phải khôi phục lại như trước khi sinh con, tuy không còn đẹp được như trước nhưng cũng có thể coi là có vóc dáng gọn gàng hơn.

Rất nhanh, Lý Tiểu Lỗi đã phát hiện ra vấn đề.

Bình thường Đậu Đậu là người vô cùng thích ngủ bây giờ mỗi ngày lại dậy từ sáng sớm dắt con Đá đi chạy bộ, không khiến cho con Đá mệt đến mức không lê nổi bước nữa mới về nhà, còn cưỡng ép bảo mẫu phải từ chức, tất cả các việc nhà trong biệt thự như làm cơm, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc chó đều bận rộn tự làm tất cả.

Điều càng làm cho Lý Tiểu Lỗi ngạc nhiên hơn nữa là, Đậu Đậu bình thường ăn táo thường được tính theo cân, bây giờ lại chỉ ăn một quả táo một bữa cơm!

“Hùng Hùng, gần đây cô trúng gió à?”

Lý Tiểu Lỗi bưng bát cơm đến phòng tắm, một người trên bàn ăn cơm lạnh tanh tanh, không bằng vừa ăn cơm vừa nói chuyện với cô ta, Đậu Đậu quay mặt lại, mặt đang đắp mặt nạ dưỡng da màu trắng, đột nhiên quay đầu lại làm Lý Tiểu Lỗi giật mình nhảy tót lên, cơm trong mồm phun tứ tung, sau đó trừng mắt lườm “Cô... cô làm gì vậy!”

Đậu Đậu được đắp tắm mặt nạ chỉ còn hở ra mỗi mắt mũi mồm “Ồn ào gì vậy... đang đắp mặt...”

Lý Tiểu Lỗi quay người đặt bát cơm xuống, ôm lấy Lý Tiểu Triết “Tiểu Triết, Mẹ cháu bị quỷ ám rồi, chúng ta ra ngoài mua bùa về dán thôi.”

Đậu Đậu:...! !

Nhưng mà, sau khi Lý Tiểu Lỗi biết được kế hoạch giảm béo của Đậu Đậu, còn rất ủng hộ, thứ nhất, Lý Tiểu Lỗi cảm thấy Đậu Đậu cũng béo thật, mỗi lần cô ấy xem tivi ngủ quên mất đầu dề lên chân cậu ngủ khò khò làm chân cậu tê cứng, thứ hai, Lý Tiểu Lỗi đã tính toán mấy lần, phát hiện ra mình thực sự không bế nổi cô ấy, thứ ba, chính là... cái đó... to quá... làm mất người ta hoa lên... kinh hãi...

Thế là, Lý Tiểu Lỗi mỗi ngày đều dậy rất sớm đi chạy bộ cùng Đậu Đậu, hai người đi tập thể dục buổi sáng về xong thì Lý Tiểu Lỗi chăm sóc Lý Tiểu Triết còn Đậu Đậu thì làm việc nhà, Đậu Đậu để luyện tập cho eo bớt lại, một ngày có thể dọn dẹp lau sàn nhà đến ba lần, Lý Tiểu Lỗi đưa Lý Tiểu Triết lăn qua lăn lại trên sàn nhà,... là Lý Tiểu Lỗi quây xung quanh nếu không Lý Tiểu Triết sẽ bị ngã lăn.

Không lăn cũng phí, sàn nhà sạch như vậy chi bằng cống hiến cho nó thêm chút vết chân cũng được.

Thông thường vào buổi chiều, Lý Tiểu Lỗi và Đậu Đậu đưa Lý Tiểu Triết và con Đá đi ra ngoài mua đồ, nhân tiện đợi Lý Vũ Hiên tan làm, có lúc Lý Vũ Hiên về muộn, hai người đi bộ từ siêu thị về nhà, đi nhiều lần rồi, hai người thường xuyên đụng phải một số người kỳ quái.

“Oa, hai cha mẹ trẻ quá...”

Một đôi thanh niên nam nữ đi đến, nhìn vào cái vẻ non nớt của Lý Tiểu Lỗi và cái mặt tròn vo vo của Đậu Đậu, rồi hét lên kinh ngạc như chốn không người “Đôi ‘bố mẹ’ trẻ trung này xem ra còn chưa được 18 tuổi...”

Lý Tiểu Lỗi:... (Bỏ chữ ‘trẻ trung’ đi, còn chữ ‘bố mẹ’ tôi có thể chấp nhận được)

Đậu Đậu:... (Sao?)

Lý Tiểu Triết:... (Bố sói ơi, bố bị cấm sừng rồi)

Đậu Đậu:... (Là sói gian ác, không phải bố soi!)

Lý Tiểu Lỗi:...!

“A lô, anh xuống máy bay rồi, tối nay về nhà ăn cơm.”

Lý Minh Triết gọi điện về nhà thông báo lịch trình, Đậu Đậu vội kéo Lý Tiểu Lỗi ra ngoài mua đồ ăn, chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn để cho Lý Minh Triết tẩy trần, cái ông bố này vừa đi cái đã đi luôn hai tuần lễ, con trai biết cười rồi bố còn chạy ở bên ngoài, tiệc mừng đầy tháng cũng bỏ qua, mặt con trai đã nhăn nhó rồi.

Lý Minh Triết vừa mới từ nước ngoài về, chưa kịp về đến nhà đã bị tay chân của Lý lão gia là Lý Tranh áp giải về nhà họ Lý, đúng lúc Lý Minh Triết cũng đang có chuyện cần thương lượng với Lý lão gia, nhưng vẫn giữ bộ mặt biểu hiện không muốn bị người khác bắt đi, cất bước đi cùng Lý Tranh.

Trong mắt của Lý lão gia, Tần Yến chính là một người mẹ thuần chủng mạnh khỏe rất hợp ý ông, huyết thống cao quý, ưu tú thông minh.

Trong con mắt của Lý lão gia, Đậu Đậu chỉ là một kẻ huyết thống thấp hèn, xấu thì không cần phải nói hơn nữa còn quê mùa, đặc biệt đáng giận nhất là, đứa cháu mạnh khỏe nhà mình lại mê đắm cô ta, chạy theo đứa con gái thấp kém đó đến cả cơ nghiệp cũng chẳng cần, thử nói xem như vậy có thể không đáng giận được không!

Nhưng mà, đứa con gái thấp kém đó cũng không vừa, vừa mới sinh được một đứa trẻ bụ bẫm, trái lại người mẹ thuần chủng khỏe mạnh mà mình tốn bao tâm huyết lựa chọn, kết hôn đã bao lâu rồi mà bụng vẫn xẹp lép chẳng có gì.

Lý Lão gia chán nản thở dài, nhưng mà đối với đứa cháu chưa được gặp mặt kia vẫn nhớ nhung không quên.

Lý Minh Triết nhìn thấy Lý lão gia, đi đến ngồi xuống sofa, ung dung ngồi đợi Lý lão gia lên tiếng, Lý lão gia thấy cháu mình trầm tĩnh như thế, trong lòng sớm đã đoán được bảy tám phần ‘tên tiểu tử này đã có sự chuẩn bị để quay lại đây.’

“Minh Triết, đứa bé đặt tên chưa?”

Lý lão gia nhìn thẳng vào Lý Minh Triết, ông đã bảo Lý Tiểu Lỗi mang mấy cái tên mình đặt đến, nhưng lại không cho phép nói đó là ý của mình, kì thực cũng có chút muốn tránh mặt, dù gì cũng đã chia cắt hai người bọn họ, nhưng Lý Tiểu Lỗi đến bây giờ cũng chưa có câu trả lời, xem ra là bọn họ chuẩn bị tự đặt tên rồi.

Lý Minh Triết cười nhạt “Đặt rồi, tên là Lý Tiểu Triết.”

Chính là, anh tên là Lý Minh Triết, con trai anh tên Lý Tiểu Triết, vậy chẳng phải cháu anh sẽ gọi là Lý Tái Triết?!

Lý lão gia tỳ nữa thì ngồi không vững, hai đứa này thật là không thể chấp nhận được, đặt tên là chuyện lớn lại có thể tùy tiện lấy tên bố thay đổi để đặt, lười thì cũng không thể lười đến thế chứ!

“Cháu... cháu đổi tên cho ông!”

Lý Minh Triết nói nghiêm túc “Dù gì ông cũng chẳng thừa nhận mẹ con họ, thì có tư cách gì mà đòi đặt tên cho đứa trẻ chứ?”

Một câu nói đã khiến cho Lý lão gia tức đến tái mặt.

Nhìn trừng trừng vào đứa cháu khỏe mạnh mà mình đã vất vả nuôi dưỡng bao nhiêu năm qua, nay lại vì một đứa con gái hèn kém và một đứa trẻ hèn kém (Lý Tiểu Triết) mà trở mặt với mình, máu nóng trong người Lý lão gia trào lên xua tan hết cả nỗi nhớ mong đối với đứa cháu, mặt tức giận đuổi Lý Minh Triết đi.

Lý Minh Triết bỏ đi không thèm quay đầu lại, hiên ngang bước quay về để ôm vợ con mình.

Khi về đến nhà nhìn thấy Lý Tiểu Lỗi đang xuống xe taxi, Lý Minh Triết dừng xe trong nhà để xe, đi đến giúp Lý Tiểu Lỗi xách đồ, Lý Tiểu Lỗi nhặt từng chiếc túi ra ngoài, nhặt xong lại treo vào cánh tay trắng nõn của mình, treo đầy cả cánh tay, trên thân thể nhỏ nhắn của cậu ta, tuy cánh tay không được đẹp như trước kia nhưng cùng vẫn đẹp như tay con gái.

Kể ham chơi phá phách trước kia cuối cùng cũng trưởng thành rồi!

Đậu Đậu nhẹ nhàng bước xuống xe.

Lý Minh Triết nhìn thấy liền cúi xuống nhặt chiếc túi theo bản năng, nhưng lập tức đứng đơ người ngay tại chỗ, mắt ngây dại nhìn người con gái chẳng giống một chút nào so với người phụ nữ mới sinh con, đánh giá một chút, Đậu Đậu đỏ ửng mặt nhặt túi đồ cúi cái khuôn mặt đỏ ửng xuống vội đi vào bếp làm việc.

Lý Minh Triết kéo Lý Tiểu Lỗi lại hỏi “Nói đi, em đã ngược đãi cô ấy thế nào?”

Lý Tiểu Lỗi:...! !

Lý Tiểu Lỗi nhặt túi đồ lên, chậm rãi nói “Cô gái ngọc nào đó sợ mình vừa béo vừa xấu sẽ bị ông xã vứt bỏ, tự mình ngược đãi mình, tiến hành một loạt các hoạt động giảm béo như: Mỗi ngày chỉ ăn một chút như mèo ăn, lại còn tham gia chạy đường dài (cùng con Đá), đi bộ (cùng mình) và lau dọn toàn bộ nhà cửa.”

Lý Minh Triết:...! !

Đậu Đậu làm một mâm cơm lớn, nhưng mình thì chỉ ăn canh rau, chẳng ăn chút cơm nào, Lý Minh Triết xì mặt ra “Ăn cơm cho anh, không cho phép giảm béo!”

Đậu Đậu bĩu môi ra: “... Không muốn.”

He, mấy ngày không gặp đã dám bướng rồi!

Lý Minh Triết trừng mắt một cái “Em nói không muốn không được, ngoan ngoãn ăn cơm cho anh đi.”

Đậu Đậu lắc đầu “Không muốn, khó khăn lắm mới giảm được 7,5 kg, em còn muốn giảm 5kg nữa.”

12.5kg... còn giống người không!

Lý Minh Triết thở ra một hơi lạnh, đứng bật dậy, cầm một bát cơm kéo Đậu Đậu lên lầu như kéo một con gà, Đậu Đậu tóm lấy lan can cầu thang không chịu đi, miệng nói “Em không muốn ăn cơm... á...”

Lý Minh Triết khó khăn bế ngửa Đậu Đậu ra, bước những bước dài đi vào phòng, vào bên trong xong liền vứt người xuống giường, rồi bỏ nhào lên theo.

“Được lắm, không chịu nghe lời anh, xem anh ‘dạy dỗ’ em thế nào đây!”

“Wuw oa... đừng mà... người ta không muốn ăn cơm... trên bụng còn rất nhiều thịt...”

“Anh thích cảm giác tay mềm mại.”

“Vậy cũng không muốn ăn cơm... woo?!”

Lý Minh Triết nhét cơm vào trong miệng, cười đến gập cả thân, dùng sức giữ thật chặt không cho Đậu Đậu ngọ nguậy, cứng rắn nhồi cơm vào miệng cô, lấy tay giữ chặt để không cho cô nhổ ra, nhướn mày lên cười xảo trá “Muốn ngoan ngoãn ăn, hay là muốn anh tiếp tục bón?”

Hành vi dã man bất thường này cũng bị Lý Minh Triết làm!

Đậu Đậu mở to mắt lên, cuối cùng chỉ còn cách thỏa hiệp, ầm ỨC nuốt chửng cơm.

Lý Minh Triết lại xuống lầu lấy chút canh lên, tận lực hôn để Đậu Đậu uống no canh, Đậu Đậu ôm bụng nằm lăn trên giường “Hu oa... ngày mai phải chạy bộ thêm một tiếng đồng hồ nữa mới có thể tiêu hóa hết chỗ thức ăn này oa...”

Lý Minh Triết nheo nheo mắt, đen tối nói “Em đã sợ béo như vậy, vậy ông xã em là anh đây chỉ đành phải nhận lấy sự vất vả mệt nhọc này để giúp bà xã giảm béo thôi.”

“Bà xã, nghe nói loại vận động này rất có tác dụng giảm béo, sau này chúng ta làm nhiều một chút nhé.”

“Anh, anh... Tiểu Triết... Cha con là con sói háo sắc... đừng quên đấy... á...”

“Dám dạy hư con trai anh, xem anh xử lý em thế nào đây!”

“Á á...”

Ngày hôm sau, phải nghe những âm thanh ‘giao chiến’ cả một đêm, hai mắt Lý Tiểu Lỗi thâm quầng mắt chảy xị đợi Đậu Đậu xuống lầu đi chạy bộ, ai biết được Lý đại ca vất vả cả một đêm khiến cho người nào đó mệt nhoài nằm ngủ đến tận trưa hôm sau, Lý Minh Triết mặt tràn đầy sắc xuân và cảm giác hài lòng của người được ăn no lái xe đi ra ngoài.

Lý Tiểu Lỗi nóng như lửa đốt nhảy trên sofa cuồng loạn cắn đệm.

Vì để giúp Đậu Đậu giảm béo, Lý Minh Triết ‘làm việc’ đến mức có thể gọi là bán sức, ngày nào cũng bận rộn ‘làm việc’ đến tận nửa đêm, từ ngày anh trở về buổi sáng Đậu Đậu không xuống nổi giường nữa, nhưng mà cô gái này được tình yêu thâm nhuần khiến cho càng ngày càng có những đường cong rõ nét, vô cùng gợi cảm.

Lý Tiểu Lỗi nghe thấy phòng bên cạnh đêm đêm * *, bức bối kìm nén không chịu được đến mức sinh bệnh!

68. Chương 67

CHƯƠNG 67: NGẤT XIÙ!

Vốn dĩ chẳng ai phát hiện ra Lý Tiểu Lỗi bệnh, đến Lý Tiểu Lỗi còn chẳng có cảm giác gì, cho đến một buổi tối Lý Minh Triết phải ở ngoài tiếp khách không về nhà, khi Đậu Đậu ôm Tiểu Triết ngồi trên sofa xem tivi, phát hiện ra người Tiểu Lỗi vô cùng nóng, lúc này mới kinh ngạc phát hiện vội hỏi Lý Tiểu Lỗi làm sao.

Cô gái tràn đầy vẻ nữ tính ngọt ngào Đậu Đậu dựa vào phía sau, giọng nói dịu dàng mang mang theo vẻ mê hoặc như trong mơ, mỗi ngày lại phải nghe những âm thanh mờ ám không thể chịu nổi từ bên phòng bên vọng đến.

Lý Tiểu Lỗi cứng đờ người, ập ập ứng ứng nói “Không sao, chỉ là hơi nóng chút.”

Có người bị sốt nhưng rất lạnh, có người bị sốt toàn thân nóng rực, rõ ràng, Lý tiểu thiếu gia thuộc loại phía sau, mỗi ngày đều dằn vặt trong không khí nóng bức (lửa~ dục vọng), nhưng lại chẳng phát giác ra vấn đề.

Đậu Đậu chẳng tin, rõ ràng nóng như cái lò lửa, làm sao có thể không sao được chứ?

Chớp mắt, đưa tay sờ trán Lý Tiểu Lỗi, ai biết Lý Tiểu Lỗi lại lẩn tránh như phải bỏng, mặt cũng đỏ bừng lên như tôm luộc, trông thần sắc có vẻ rất mệt mỏi tiều tụy đến đáng nghi, Đậu Đậu tiếp tục đưa tay ra sờ.

“Cô... không được động vào tôi!”

Lý Tiểu Lỗi vội vàng lùi lại phía sau, chân tay luống cuống đẩy Đậu Đậu ra, nhưng tay chạm vào cái cơ thể liền kích động đến run rẩy.

Nếu không nói là nghe lén ở góc tường thì hơi lạ, tuy biệt thự này được xây dựng khá sớm, nhưng hiệu quả cách âm cũng không đến mức kém như vậy, chỉ có dán tai vào tường hoặc là dán tai ở cửa phòng mới có thể nghe được những động tĩnh thấp thoáng ở trong phòng bên cạnh, cũng không biết là thời gian gần đây là ma ám hay làm sao, Lý Tiểu Lỗi cứ đến đêm là lại dán tai vào tường phòng bên cạnh như bị ma xui quỷ khiến.

Những tiếng ‘mây mưa sấm chớp’ ở bên trong truyền đến khiến người nào đó ở bên tường bên này không thể chịu đựng nổi.

Cậu trai tơ xấu hổ thẹn thùng đang áp tai nghe những tiếng rên rỉ bên tường bên này, trong não cùng lúc xuất hiện rất nhiều liên tưởng vô cùng phong phú, đều này còn kích thích hơn cả việc xem đĩa, Lý Tiểu Lỗi trải qua giai đoạn luyện tập này đã học hỏi được rất nhiều thứ từ những người bên trong.

Đội những người bên trong ngủ rồi, Lý Tiểu Lỗi mới lén lút sờ sờ rửa tay quay lại giường ngủ, nhưng Lý Tiểu Lỗi ăn không no uống chưa đủ nên không thể ngủ nổi, phiền não ngồi bứt đầu bứt tóc, vì cho cái đầu giống như tổ quạ, tưởng tượng đến cảnh có người nào đó đang rên rỉ tiếp tục di chuyển làm việc ở phía dưới, đuổi suy nghĩ này ra suy nghĩ khác lại đến, đến lúc hai mắt thâm quầng mới đi ngủ.

Đương nhiên, những hành vi và suy nghĩ không trong sáng này chỉ âm thầm diễn ra trong đầu, chỉ dám bộc phát thổ lộ trong đêm tối không người, Lý Tiểu Lỗi trên biểu hiện giả vờ nhưng không có chuyện gì, nhưng hẳn phải đối mặt với ai đó toàn thân toát ra vẻ nữ tính hấp dẫn cuốn hút, thì cái bộ phận không chịu nghe lời kia lại lập tức đứng lên, cứng lên, chẳng hiểu gì cả.

Đậu Đậu lo lắng cho sức khỏe của Lý Tiểu Lỗi, làm sao có thể nghĩ đến mặt này, giữ chặt cánh tay Lý Tiểu Lỗi rồi sờ lên trán “Á, nóng quá.”

Bàn tay nhỏ nhắn ấm áp mềm mại sờ sờ trên trán, suy nghĩ không trong sáng lại cuộn trào lên trong đầu vì sự tiếp xúc kích thích này, Lý Tiểu Lỗi run rẩy toàn thân nhiệt độ tăng cao, mặt lộ vẻ khó khăn.

“Cậu sốt rất nghiêm trọng, tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

Đậu Đậu kéo mạnh tay, cố gắng kéo Lý Tiểu Lỗi đang sống chết cúi đầu không chịu rời khỏi ghế sofa, hai bên giằng kéo nhau, Lý Tiểu Lỗi gắng sức giữ chặt chiếc đệm chắn trước quần, mặt đỏ tía tai hét “Cô... cô đi ra, tôi... tôi không sao!”

Nếu như là người khác thì đã mặc kệ rồi, nhưng Đậu Đậu đã quá hiểu tính cách của tên tiểu tử Lý Tiểu Lỗi này, nên mới mặc kệ sự ngượng ngùng và xấu hổ của cậu ta, và kéo cậu ta ra cửa, Lý Tiểu Lỗi lảo đảo đảo bị Đậu Đậu kéo đi, ôm chặt lấy chiếc đệm chết cũng không chịu bỏ tay, Đậu Đậu gằng chiếc đệm “Cậu ôm chiếc đệm là gì vậy?”

Nói rồi liền giằng lấy chiếc đệm, Lý Tiểu Lỗi vội quay người đi, quay lưng lại rồi vứt chiếc đệm cho Đậu Đậu “Tôi... tôi muốn uống nước, cô vào tủ lạnh rót cho tôi cốc nước suối, còn nữa, điện thoại của tôi bỏ quên trong phòng trên lầu, ồ đúng rồi, con Đá còn bị xích ở bên ngoài, cô quên cho nó ăn rồi.”

Đậu Đậu vỗ vào đầu “Đúng rồi, con Đá còn đang ở bên ngoài ngắm sao!”

Đậu Đậu quay người chạy ra vườn đi giải cứu cho con Đá, Lý Tiểu Lỗi nhanh chóng chạy đến chỗ tối nhất trong nhà để xe, tay thò vào trong quần nhanh chóng hoạt động, mắt nhìn chăm chăm ra chỗ cửa của biệt thự.

Đợi Đậu Đậu cho con Đá ăn xong mang điện thoại và nước suối đến, Lý Tiểu Lỗi đã chỉnh trang lại quần, đang tựa vào cửa nhà để xe thở dốc, Đậu Đậu đi đến, đưa tay sờ vào khuôn mặt đỏ hồng của Lý Tiểu Lỗi, nhưng lập tức rút ngay lại vì nóng “Cậu sốt nóng đến mức sắp đốt cháy cả phòng rồi...”

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt lườm, đổ gục lên người Đậu Đậu!

Nhìn cặp mắt trợn trừng trắng bệch, Đậu Đậu sợ đến mức hồn bay phách tán, vội gọi điện cho Lý Vũ Hiên, nhưng anh ấy đang họp, không mở điện thoại, mà Lý Minh Triết cũng không biết đã chạy đi đâu rồi, Đậu Đậu chỉ có thể gọi 120, xe cấp cứu kêu o o đến đưa hai người đi.

Vẫn chưa đến bệnh viện Lý Tiểu Lỗi đột nhiên tỉnh lại, nhìn cảnh vật đang lướt như bay bên ngoài của sổ có chút không hiểu “Hùng Hùng, hai chúng ta đang bỏ trốn à?”

Đậu Đậu cầm chai nước suối lạnh ấn lên trán Lý Tiểu Lỗi “Bỏ trốn cái đầu cậu ý, nếu sốt cao thêm chút nữa thì cậu đã xuống địa phủ dạo chơi rồi.”

Lý Tiểu Lỗi tóm lấy cái chai trên trán, kì quái hỏi “Tôi bệnh phải không?”

Đậu Đậu sầm mặt “Thân nhiệt là 39 độ 8.”

Lý Tiểu Lỗi:...! !

Xe cấp cứu chạy đến bệnh viện, sớm đã có y tá đẩy xe đẩy đợi ở cửa, dưới sự ép bức của Đậu Đậu Lý Tiểu Lỗi không cam tâm tình nguyện trèo lên xe đẩy nằm, y tá đẩy xe vào phòng cấp cứu.

Lý Tiểu Lỗi nằm lăn qua lăn lại trên xe đẩy, càu nhàu “... Thật giống thi thể.”

Đậu Đậu mở tròn mắt, khua khua bàn tay nhỏ toàn thịt, trầm giọng hỏi “Lý Tiểu Lỗi, tôi giúp cậu làm ‘thi thể’ được không?”

Lý Tiểu Lỗi:...! !

Bác sĩ cấp cứu đến hỏi thăm bệnh tình, Lý Tiểu Lỗi ấp áp ứng ứng không nói rõ, cắn chết cũng không cảm thấy sốt, cũng không cảm thấy có chỗ nào không khỏe, bác sĩ gọi Đậu Đậu ra ngoài nói chuyện một chút, Lý Tiểu Lỗi ở bên trong thấp thỏm lo lắng chờ đợi, chẳng mấy chốc đã thấy Đậu Đậu mặc hầm hầm đi vào.

Lý Tiểu Lỗi lo lắng hỏi “Tôi không sao chứ?”

Đậu Đậu hừm hừm nói “Thật thà thì sẽ khoan dung, kháng cự sẽ nghiêm trị, cậu đã không chịu phối hợp thì chỉ có thể tiêm thôi.”

Lý Tiểu Lỗi cắn chặt răng không phản kháng, bị Đậu Đậu lôi đi xét nghiệm máu, xét nghiệm nước tiểu, chụp CT, lúc lấy máu, Lý Tiểu Lỗi sợ quá đã hôn mê một lần, cũng không biết là hôn mê vì máu hay là vì chiếc kim.

Sau khi kiểm tra một lượt, Đậu Đậu cầm tờ phiếu kiểm tra tới sầm nét mặt, thiếu máu và viêm phổi.

Bác sĩ nhìn thấy ánh mắt của hai người mà giống như là nhìn vào hai người đang tập trung vào kinh doanh vậy.

Lý Tiểu Lỗi nhìn thấy đơn xét nghiệm cũng ngây mắt ra, nhưng rốt cuộc là không thể nói được nguyên nhân của bệnh ra, kì thực cũng chẳng có gì to tát cả, buổi tối cùng với những người ở bên phòng bên phát tiết cảnh xuân sắc, Lý Tiểu Lỗi cô quả một mình không đi ra ngoài phát tiết được, đành phải tự mình phát tiết, phát tiết đi phát tiết lại đến tận năm lần chưa dứt, phát hiện ra ngâm mình trong nước lạnh tương đối dễ chịu, thế là không có chuyện gì lại đi ngâm nước lạnh.

Bây giờ tuy đã là mùa xuân nhưng thời tiết vẫn còn khá lạnh, ngâm trong nước lạnh hơn nửa giờ đồng hồ người khỏe cũng chẳng chịu được, thêm vào đó những cảnh phát tiết kia cứ lượn lờ trong não, khiến cho Lý Tiểu Lỗi cơm chẳng muốn ăn canh chẳng muốn uống, thế là lượng hồng cầu trong máu giảm xuống thành ra thiếu máu, máu thiếu rồi sức đề kháng cũng giảm đi, sốt rồi lại sốt thành viêm phổi.

Nếu như bệnh này bị ở trên người người khác, sớm đã đi đến phòng cấp cứu thăm hỏi mấy lần rồi, nhưng Lý Tiểu Lỗi này còn trẻ tuổi sức khỏe tốt, đã không ho cũng không khó chịu, lại chẳng có chút cảm giác nào, những việc cần làm vẫn làm, ban ngày thì bé em bé, tối đến thì sốt, chẳng lo lắng gì.

Lý Tiểu Lỗi lúc này vẫn còn đi lại trong bệnh viện như không người, không phải là đi tìm chị y tá nói chuyện thì lại đi nhìn người ta bị tiêm, Đậu Đậu tức điên lên, chạy trước chạy sau xử lý thủ tục nhập viện, chỉ hận không thể đem người buộc vào thắt lưng, cuối cùng dắt người đến phòng nhập viện, hai người thanh niên trực ban ở khoa Hô hấp nhìn nhìn họ, nghi hoặc hỏi “Hai người ai nằm viện?”

Đậu Đậu chỉ vào Lý Tiểu Lỗi “Cậu ta!”

Lý Tiểu Lỗi lắc lắc đầu, nói giọng đầy thâm ý “Tôi là nhà văn, muốn thử nghiệm cuộc sống.” (có đánh chết cũng không thể nói nguyên nhân vì sao mình sinh bệnh phải nhập viện)

Bác sĩ trực ban:...

Lại nói trong khoa Hô hấp, bên trong đa phần đều là những bệnh nhân có tuổi bị bệnh về phổi, bình quân cũng trên 60 tuổi, đột nhiên lại có một chàng trai trẻ non nớt vào, đặc biệt là Lý Tiểu Lỗi nào lại có vẻ ngoài như một thiếu nam đẹp trai siêu cấp, cả đám ông già bà già chân tay run rẩy ngẩn nhìn bình hoa đẹp mới xuất hiện này, những tiếng nuốt nước miếng ‘ực ực ực’ vang lên “Aizai... trẻ như thế này mà cũng nhập viện à... thật là đẹp trai... người đẹp trai thế này cũng bị bệnh sao...”

Trong lòng Lý Tiểu Lỗi cảm thấy buồn bã.

Đậu Đậu làm xong thủ tục nhập viện, lôi Lý Tiểu Lỗi nhét vào phòng bệnh cá nhân, sau đó chạy đi tìm bác sĩ đến kiểm tra.

Bên dưới phim chụp kiểm tra ghi:

Bác sĩ: Lý Tiểu Lỗi, 19 tuổi, sốt cao không giảm, phổi có vùng đen, có tạp âm, khoang ngực thiếu lượng tích dịch.

Bác sĩ: Khụ khụ, Chính là nói phổi cậu bị cảm nhiễm, bệnh rất nghiêm trọng cần phải nằm viện.

Lý Tiểu Lỗi: Nói thừa, tôi đã nằm ở đây rồi, có việc gì thì nói đi không có việc gì thì rút nhanh đi tôi phải nghỉ ngơi.

Bác sĩ: Khụ khụ, cũng không có việc gì, chỉ là muốn cậu phối hợp một chút, đợi một chút y tá sẽ đến truyền nước cho cậu, phải lấy máu ra để đi xét nghiệm, bây giờ cậu vẫn chưa thể nghỉ ngơi.

Lý Tiểu Lỗi: Cái gì, vẫn muốn lấy máu, tôi phải xuất viện!

Đậu Đậu: Không cho phép làm ồn ào!

Lý Tiểu Lỗi: Wu oa!

Khi Lý Tiểu Lỗi nhìn thấy y tá mang chai nước vào thì liền rúc đầu vào lòng Đậu Đậu run rẩy, Đậu Đậu lúc này mới hiểu, tên tiểu tử đáng chết này không sợ máu mà sợ kim tiêm...

Phải dùng sức của chín trâu hai hổ y tá mới có thể cắm được mũi kim lên người tên nhóc Lý Tiểu Lỗi đang gào thét ầm lên.

Đậu Đậu đẩy hai khủy chân to lớn đang co rúm lại, rồi nhìn Lý Tiểu Lỗi sợ hãi đến mức run rẩy toàn thân trong lòng “Này, cậu có thể mất mặt như vậy sao?”

Lý Tiểu Lỗi lật hai viên băng phiến đưa cho Đậu Đậu chẳng nói gì cả.

Nhưng mà, khi y tá chọc kim vào mạch máu và nói cho biết là rất đau, Lý Tiểu Lỗi rất không có bản lĩnh mặt trắng bệch nhảy xuống giường chạy mất, kết quả bị Đậu Đậu sớm đã có chuẩn bị từ trước kết hợp với y tá ngăn lại, ấn nằm xuống giường.

Động mạch ở sâu trong cánh tay, đầu kim đâm thẳng vào trước, sau đó nghiêng hướng lên, kim vừa đâm xuống, Lý Tiểu Lỗi kêu lên một tiếng thảm thiết rồi không có động tĩnh gì, y tá liền cầm kim vào động mạch lấy máu, Đậu Đậu nhìn vào chỗ cái kim cắm xuống rồi lại nhìn người và thấy người lại ngất xỉu rồi!

Vỗ vỗ vào mặt để làm cho người tỉnh lại, Lý Tiểu Lỗi vẫn kinh hãi trong lòng thở ra một hơi “Kinh... khủng quá... a! ! !”

Lời vừa mới nói được một nửa Lý Tiểu Lỗi nhìn thấy một cánh tay khác của mình đang được cầm một ống kim dài nhỏ, phía đuôi chiếc kim còn có một đường ống dài nhỏ, máu đang chảy trong đường ống đó, trong cái xe đẩy bên cạnh còn đặt ba cái ống hút máu giống thế, Lý Tiểu Lỗi lúc này đến ‘hùm’ cũng chẳng ‘hùm’ nổi, mặt trắng bệch.

Đậu Đậu:... (Không phải chứ...)

Lúc này, chàng trai trẻ trong khoa Hô hấp đã không còn là tin hot nữa, các phòng bệnh đang lan truyền, nói gì là cậu nhóc đặc biệt đẹp trai vừa rồi là túi rơm (ND: kẻ vô dụng), nghe nói mới rút máu ba lần thì cũng hôn mê ba lần.

Chẳng mấy chốc sau Lý Tiểu Lỗi tỉnh lại, Đậu Đậu đang di chuyển tại chỗ.

Lý Tiểu Lỗi hỏi “Cô đi lại làm gì vậy, như con lừa xay lúa vậy.”

Đậu Đậu cau mày lại như đang suy nghĩ gì “Tôi cứ cảm thấy là quên mất một điểm gì đó, việc gì nhỉ?”

Lý Tiểu Lỗi hỏi “Quên khóa cửa?”

“Không phải.”

“Quên tắt bếp gas.”

“Tôi tắt rồi.”

“Vậy rốt cuộc là quên cái gì?”

“Tôi không nghĩ ra...”

Đột nhiên điện thoại vang lên, Lý Tiểu Lỗi cầm điện thoại đưa cho Đậu Đậu “Giúp tôi nghe điện thoại, có thể là anh cả gọi.”

“Đậu Đậu vội nhận cuộc gọi “A lô?”

Giọng Lý Minh Triết nặng nề truyền đến từ ống nghe, Đậu Đậu vừa mới nghe được một câu sắc mặt đột nhiên thay đổi, Lý Minh Triết ở bên kia đang nổi giận đùng đùng giáo huấn người, Đậu Đậu ôm lấy đầu ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Lý Tiểu Lỗi nôn nóng nhìn Đậu Đậu.

Đậu Đậu đặt điện thoại xuống sắc mặt rất xấu nói với Lý Tiểu Lỗi “Tiểu Lỗi, tôi nhớ ra là tôi quên gì rồi.”

Lý Tiểu Lỗi hỏi “Việc gì?”

Đậu Đậu nói “Tôi đã bỏ quên Lý Tiểu Triết ở nhà rồi.”

Lý Tiểu Lỗi:...! !

May mà cha của Lý Tiểu Triết về nhà sớm, Lý Tiểu Triết cũng từ trên giường lăn xuống dưới gầm giường nhìn trông rất đáng thương, Lý Minh Triết ôm lấy Lý Tiểu Triết lái xe đến, Đậu Đậu đang ấn vào chỗ mũi

tiêm hạ sốt của Lý Tiểu Lỗi, Lý Tiểu Lỗi kêu oe óe khiến cho cả bệnh viện đều nghe thấy, Lý Minh Triết chưa kịp hỏi số của phòng bệnh nên cứ nghe theo tiếng hét đó để đi tìm phòng, đẩy cửa xông vào.

Lý Tiểu Lỗi sống chết giữ lấy quần nói thế nào cũng không chịu cởi ra “Tôi không muốn tiêm! ! Hừ! !”

Y tá cầm cái kim tiêm khó xử.

Đậu Đậu chống tay vào eo thở hổn hển, lau mồ hôi, nói với y tá “Vậy thì không cởi quần nữa, cứ tiêm trực tiếp qua đi!”

Lý Minh Triết đi đến, nhét Lý Tiểu Triết vào tay Đậu Đậu, đi đến vẫy vẫy tay với Lý Tiểu Lỗi “Để anh đánh ngất em, hay là ngoan ngoãn phối hợp?”

Lý Tiểu Lỗi trừng mắt nhìn “Em chẳng chọn cái gì cả.”

Lý Minh Triết đi đến phía trước, nhìn vào bộ đồ bệnh viện của Lý Tiểu Lỗi “Vậy anh sẽ chọn thay em.”

Lý Tiểu Lỗi vội ôm lấy đầu, kêu khóc thảm thiết “Anh, anh... anh dám đánh em, em sẽ mang vợ con anh chạy mất!”

Lý Minh Triết:... ! !

Ầm ỉ mất của nửa buổi tối, Lý Tiểu Lỗi cuối cùng cũng không tiêm thuốc hạ sốt, y tá đành phải cầm mũi kim đi ra ngoài, nói là nếu như một giờ nữa vẫn chưa hạ sốt thì sẽ phải tiêm, cứ sốt như thế này thực sự rất nguy hiểm.

Lý Tiểu Lỗi bị cái kim nhỏ đó dọa cho sợ hãi, vội uống nhiều nước nóng cho ra mồ hôi, cầu mong sẽ sớm hạ sốt.

Lý Minh Triết kéo dài mặt đứng một bên vận khí, Đậu Đậu ôm Lý Tiểu Triết ngồi một bên không dám thở mạnh, bỏ quên con ở nhà để nó ngã xuống đất, cha của nó tức giận đến mức không nói ra lời rồi.

Lý Minh Triết kéo Đậu Đậu lại, dùng sức ép chặt cô vào trong lòng “Sau này không được phép quên không mang con.”

Đậu Đậu vội vã đồng ý gật đầu.

Lý Minh Triết thở dài “Thời gian này anh bận quá, em vất vả một chút, đợi anh xử lý xong công việc, sẽ chuyên tâm ở bên cạnh em và con.”

Đậu Đậu tiếp tục gật đầu.

Khi Lý Minh Triết vừa mới vào cửa thay giày thì nhìn thấy quần áo của Lý Tiểu Lỗi treo trên móc treo áo, liền đi đến nhặt “Anh giúp nó thay quần áo?”

Đậu Đậu lại gật đầu.

Lý Minh Triết kéo quần của Lý Tiểu Lỗi vứt đi “Cái đồ phía trên này làm thế nào vậy?”

Lý Tiểu Lỗi nhìn chiếc quần mặc ở nhà, bên dưới chiếc quần chỗ chân thấp thoáng còn chất dịch lúc mình ‘làm’ dính ở đó.

Đậu Đậu:... (Ý, đó là cái gì?)

Lý Tiểu Lỗi: ! ! ! ! !

69. Chương 68

CHƯƠNG 68: SỰ TẬP KÍCH BẤT NGỜ CỦA HỒ LY

Đậu Đậu thắc mắc một lúc, đột nhiên hiểu ra những điểm trắng đó là cái gì, lập tức đỏ bừng mặt mượn có đi ra ngoài rót nước, ôm Lý Tiểu Triết chuồn luôn ra bên ngoài.

Lý Minh Triết gơ chân lên, mắt nhìn trừng trừng như muốn đâm vào tim Lý Tiểu Lỗi.

Lý Minh Triết ngồi trên ghế rất bồn chồn, tại sao đàn ông nhà chúng ta nhìn thấy cô ấy đều đắm chìm vậy chứ?

Nhìn xem Lý Tiểu Lỗi tên nhóc con còn chưa biết gì là nhân tình thế thái, lại đang đúng vào thời kì dậy thì, tiếp xúc ở cạnh được một người khác giới tràn đầy mê lực thế này có sản sinh chút dục vọng không nên có cũng chẳng có gì bất thường cả, Lý Vũ Hiên dù gì cũng đã lăn lộn chơi bời ở trong và ngoài nước, chẳng có cái gì là chưa thấy qua cả, đừng nói là phụ nữ, đến những thiếu niên trẻ trung cũng đã quan hệ qua, sao mà lại không thể tự thoát khỏi mối quan hệ này chứ?

Thời gian trước Lý Minh Triết cố ý hỏi vay tiền Lý Vũ Hiên, thực chất là để thăm dò, quả nhiên Lý Vũ Hiên thực sự có thỏa thuận nào đó với Lý lão gia mà không thể nói ra nên Lý Vũ Hiên mới chịu làm việc bán mạng cho nhà họ Lý thế này, khiến cho công ty phát triển nhanh chóng, bây giờ lại bắt đầu thôn tính các công ty nhỏ khác, mắt nhìn thấy lượng tiền thu được càng ngày càng nhiều, người cũng càng lúc càng sa sút, Lý Minh Triết mập mờ cảm giác được đỉnh điểm của Lý Vũ Hiên sắp đến rồi.

Bên này đang nghĩ đến Lý Vũ Hiên, Lý Tiểu Lỗi đột nhiên nhảy lên giường “Anh cả, căn bản anh không yêu cô ấy!”

Một tiếng hét chẳng rõ nguyên nhân gì, tai Lý Minh Triết vang lên một tiếng, đầu rất đau “Em hét cái quái gì vậy, em bao nhiêu tuổi rồi hiểu cái gì là yêu không yêu?”

Lý Tiểu Lỗi thở phì phì nói “Hừm, em không hiểu, anh thì hiểu!”

Lý Minh Triết cố gắng chẳng thèm để ý đến cậu ta.

Từ lúc Lý Minh Triết kéo quần ra thì lửa giận trong bụng Lý Tiểu Lỗi đã được châm lên, không nổ không thoải mái được, bùng phát tất cả ra ngoài “Anh hiểu cái mông ý, ngay đến anh hai anh cũng chẳng bằng, tuy anh ấy có phong lưu nhưng bây giờ đã thay đổi rồi, đầu giống anh, cả ngày ở bên ngoài uống rượu tăng ca, anh hai tăng ca còn biết gọi điện về hỏi thăm nhắc nhở cô ấy ngủ sớm, còn anh thì sao, anh làm được cái gì nào, lúc nào cũng bắt cô ấy đợi đến tận khuya, anh đi mà chọn quả hồng mềm mà hái, sớm muộn gì thì cũng đem hồng vào tay người khác thôi!”

Lý Minh Triết cau mày, tức giận trầm giọng “Anh có thể nào đi chẳng nữa cũng không đến lượt em nói.”

Lý Tiểu Lỗi đơn giản chỉ muốn chút hết bực tức ra, mặt đỏ tía tai.

Lý Minh Triết cười lạnh “Lý Tiểu Lỗi, anh nghiêm khắc cảnh cáo em, cô ấy là người phụ nữ của anh, chị dâu của cậu, hi vọng sau này cậu chú ý hành vi và lời nói, cố gắng giữ khoảng cách với cô ấy một chút, không nên làm những việc khiến anh mất bình tĩnh, khiến cho mình rơi vào hoàn cảnh khó xử.”

Đối mặt với sự ngạo mạn và khiêu khích của Lý Minh Triết, Lý Tiểu Lỗi chẳng có lời nào ứng đối, chỉ biết nằm vật xuống giường, kéo chăn che kín đầu.

Đậu Đậu gõ gõ cửa, thò đầu vào nhìn, phát hiện Lý Minh Triết đang ngồi đọc báo, Lý Tiểu Lỗi nằm ngủ trên giường, không khí trong phòng bệnh dường như rất hòa bình, thở phào một cái rồi rón rén đi vào, nhỏ tiếng hỏi “Minh Triết, khi nào chúng ta về nhà, Tiểu Triết ngủ rồi.”

Lý Minh Triết đón lấy Lý Tiểu Triết đang ngủ say từ trong lòng Đậu Đậu, kéo tay vợ mình rồi cất bước đi luôn.

Lý Tiểu Lỗi quay người, lén lén nhìn cánh cửa phòng bệnh khe khẽ bị đóng lại, ánh mắt rất phức tạp.

Buổi tối sau khi về nhà, Lý Minh Triết không nhắc nửa chữ chuyện liên quan đến Lý Tiểu Lỗi, đặt Lý Tiểu Triết vào phòng của em bé, ôm lấy Đậu Đậu ép lên trên giường, Đậu Đậu đến kêu còn chưa kịp kêu thì đã bị một nụ hôn nóng bỏng đến tối tăm mặt mày phủ đến.

Lý đại ca hôm nay đặc biệt cuồng dã, làm cho Đậu Đậu phải liên tiếp cầu xin, rên rĩ không dứt.

Minh Triết...

Sau khi tình cảm mãnh liệt lắng xuống, Đậu Đậu mềm nhũn nằm trên ngực Lý Minh Triết, đầu ngón tay mân mê trên bộ ngực trắng của anh “Anh... tức giận rồi?”

Lý Minh Triết ‘hừm’ một tiếng.

Đậu Đậu nhăn mặt “Em không có cố ý, Tiểu Lỗi vừa nhìn cái đã hôn mê, em thực sự sợ cậu ấy xảy ra chuyện gì.”

Lý Minh Triết vuốt vuốt mái tóc mượt mà của Đậu Đậu “Không phải anh tức giận chuyện này, Tiểu Triết ở nhà một mình cũng không sao cả, chỉ là anh cảm thấy, em còn quan tâm đến cậu ấy hơn của Tiểu Triết.”

Đậu Đậu ngẩng đầu lên, cặp mắt cong cong chớp chớp “Anh ghen?”

Lý Minh Triết ngượng ngừng quay mặt đi “Không có.”

Đậu Đậu quay khuôn mặt đẹp trai Lý Minh Triết lại, hôn một cái thật sâu, hít hít mũi ngửi “Ừm, rất chua, ít nhất cũng phải chua như dấm.”

Lý Minh Triết:... ! ! (Đã nói không phải là ghen rồi!)

Lý Minh Triết ngẩng mặt lên, véo cái mũi nhỏ nhỏ của Đậu Đậu “Sau này giữ khoảng cách với nó một chút, tên nhóc con này trong đầu toàn là những suy nghĩ quái gở không thực tế, em đừng có điên theo nó.”

Đậu Đậu bĩu môi ra “Em đâu có gần cậu ấy quá đâu...”

Lý Minh Triết cắn răng xông đến “Anh nói có là có, sau này không cho phép mặc áo ngủ trước mặt nó, áo cổ trễ vứt hết tất cả đi!”

Đậu Đậu cười toe toét “Còn nói là không ghen nữa, răng sắp cắn vỡ rồi kìa.”

Đừng nói là trông bộ dạng nhăn nhó như ăn nho chua, Lý Minh Triết còn ngượng ngừng xấu hổ đến mức sắp cáu, quyết định dùng hành động thực tế để giáo huấn bà xã nhỏ đang nhăn nhó cười của mình, gương súng xông trận, tiêm ‘mũi phòng ngừa’ trước trước rồi hăng nói.

Hai người ‘tiêm’ và ‘được tiêm’, đến sáng ngày hôm sau cả hai cùng không dậy được.

Nhưng mà, Lý đại ca sau khi bị Lý Tiểu Lỗi hét một trận, thực sự ngoan hơn không ít, phải ra ngoài tiếp khách thì luôn nhớ gọi điện về báo ở nhà một tiếng, nhắc nhở Đậu Đậu không được ham xem tivi quá mà phải đi ngủ sớm, còn chẳng học ai mà tự biết thường xuyên mua quà mang về, để làm vui lòng người phụ nữ nhỏ ở nhà chăm sóc gia đình.

Cũng không biết là Lý đại ca đã thả thông tư tưởng, hay là cảm thấy nguy cơ từ hai người em của mình.

Lý Tiểu Lỗi căn bản không thể nằm nổi trong bệnh viện, thoát cái đã chẳng thấy người không biết là chạy đi đâu nữa, khiến cho các bác sĩ trực ban gọi điện cho Đậu Đậu cả ngày, nói là người lại chạy mất rồi, bảo cô nhanh chóng đi tìm người.

Bác sĩ cũng rất buồn phiền, nói thử xem trong khoa Hô hấp làm gì có bệnh nhân nào không chịu nghe lời như vậy, phải nói có những bệnh nhân khác cũng có người không nghe lời, người ta chân yếu tay mềm có chạy cũng chẳng chạy nổi xuống lầu, khắp người đeo đầy ống dưỡng khí có chạy cũng chạy không nổi, nào giống như bệnh nhân Lý Tiểu Lỗi này, chân tay còn nhanh nhẹn hơn của người làm bác sĩ, chỉ chớp mắt cái, người đã chuồn ra bên ngoài đi mất.

Bác sĩ nghiêm mặt giáo huấn người, kết quả Lý Tiểu Lỗi chẳng chút khách khí bỏ đi luôn.

Lý Tiểu Lỗi là ai chứ, trừ Lý lão gia và Đậu Đậu ra, người khác đừng hòng có thể lại gần được cậu ta, huống hồ là cậu ta vừa nhìn thấy bác sĩ đã cảm thấy phiền phức muốn chết rồi, Đậu Đậu nói với bác sĩ mấy câu, cuối cùng đành phải đành cả ngày ra để vào bệnh viện giám sát Lý Tiểu Lỗi.

Nhưng mà, mỗi khi bác sĩ trực ban đến kiểm tra nhìn thấy bệnh nhân đang ngồi dưới đất bế em bé, còn người đến chăm sóc thì nằm trên giường ngủ, mặt liên chảy dài ra.

Mặt dài kệ mặt dài, Lý Tiểu Lỗi vẫn sắt đá kiên quyết chấp hành theo phương châm của lãnh đạo, một lòng một dạ ôm đứa bé, còn để Đậu Đậu nằm trên giường ngủ, tránh được việc cô ấy ngồi một bên nhàn rỗi đến phát phiền.

Ban ngày Đậu Đậu phải đầu trí đầu dũng với Lý Tiểu Lỗi, tối đến lại phải tiến hành hoạt động thể lực với cha đứa trẻ, khuôn mặt tròn tròn gầy đi trông thấy.

Lý Minh Triết đương nhiên không muốn để bà xã của mình lượn lờ trước cái nhìn như hổ của hai người em, nhưng sản nghiệp ở nước ngoài vừa mới tiến hành một hạng mục lớn, nếu không đích thân đi thì không được, thế là, Lý đại ca mang theo sự quyến luyến và thấp thỏm lại phải lên máy bay, Đậu Đậu ôm Lý Tiểu Triết tiễn Lý Minh Triết lên máy bay, vẫn còn chưa làm thủ tục lên máy bay đã bắt đầu rút nước mắt rồi, cứ như tiễn người đi vào nơi nước sâu lửa bỏng vậy, suýt chút nữa cũng khiến Lý đại ca rút nước mắt.

Lý Minh Triết đi rồi, Lý Tiểu Lỗi bám riết lấy bắt Đậu Đậu tối phải vào viện ngủ, nhưng Đậu Đậu kiên quyết phải về nhà ngủ, kì thực cũng không phải là không về không được, chủ yếu là trong phòng bệnh chỉ có một cái giường, tuy cái giường lớn có thể nằm hai người được, nhưng Đậu Đậu không thể ngủ cùng với Lý Tiểu Triết và Lý Tiểu Lỗi được, chưa cần nói đến chuyện ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của bệnh nhân, nhìn Lý Tiểu Triết một mình có thể đập được cả hai người họ xuống dưới đất, tư thế ngủ của Lý Tiểu Triết so với mẹ cậu ta không kém chút nào, đặc biệt thích đập người.

Hơn nữa, khi Lý đại ca đi đã biểu thị thái độ rõ ràng, không cho phép ở cùng Lý Tiểu Lỗi quá gần.

Đậu Đậu rất nghe lời chồng, ôm Lý Tiểu Triết ra về dưới ánh mắt nổi giận đùng đùng của Lý Tiểu Lỗi, Lý Tiểu Triết rất biết nghe lời, có thể là ban ngày chơi cùng chú của mình mệt rồi, vẫn chưa về đến nhà đã ngủ rất say.

Đậu Đậu thu dọn cho Lý Tiểu Triết xong, cầm khăn tắm vào nhà tắm tắm rửa.

Mới tắm được một nửa, nghe thấy bên ngoài có mấy tiếng lạch cạch, Đậu Đậu vội đóng vòi nước lại, vểnh tai lên nghe động tĩnh bên ngoài, tiếng bước chân nhẹ đi về phía phòng cô, ‘cạch’ một tiếng, cửa phòng bị mở ra.

Tiếng của Lý Vũ Hiên truyền đến “Đậu Đậu.”

Giọng nói rất mơ hồ, dường như đang ngâm nước vậy, Đậu Đậu nghĩ trong lòng tám phần là lại uống nhiều rồi, tại sao đàn ông cứ phải bàn chuyện làm ăn trên bàn rượu chứ, khi kí hợp đồng cứ phải nắm chặt lấy chai rượu?

Đậu Đậu lau lau tóc, chuẩn bị ra ngoài lấy cho Lý Vũ Hiên cốc nước mật ong.

Nhưng tiếng bước chân không vì trong phòng không có người mà dừng lại, Lý Vũ Hiên chắc chắn là nhìn thấy chỗ quần áo vứt trên giường nên biết được Đậu Đậu đang ở trong phòng tắm, tin như vậy rồi bước đến, người say bí tỉ dựa vào cửa phòng tắm, lớn tiếng gào “Hùng Đậu Đậu, em ra đây cho anh!”

Nắm tay đập vào cửa thùm thụp.

Hồ Ly hôm nay làm sao vậy? Đậu Đậu luống cuống mặc áo tắm vào, tóc vẫn còn ướt đẫy cửa phòng tắm đi ra “Hồ Ly, sao anh lại uống nhiều như vậy, em dìu anh về phòng...”

Lý Vũ Hiên dùng tay hất cánh tay đang định dìu mình của Đậu Đậu ra “Hùng Đậu Đậu... anh làm tất cả... đều là vì em! Vì em!”

Mắt Lý Vũ Hiên đỏ hoe, mặt mũi hung tợn, Đậu Đậu có chút sợ hãi co rúm vai lại.

Dáng vẻ co rúm lại của cô ấy dường như càng kích thích Lý Vũ Hiên tức giận, Lý Vũ Hiên không thể khống chế được cánh tay nắm chặt lấy Đậu Đậu lắc lắc “Tại sao em lại yêu anh ta mà không yêu anh! Nói! Em hãy nói rõ cho anh!”

Đậu Đậu bị lắc đến mức lão đảo, cánh tay đau như bị đứt ra vậy, cố hết sức giằng cánh tay ra khỏi tay Lý Vũ Hiên “Anh... em đau quá...”

Trong ánh mắt không tỉnh táo của Lý Vũ Hiên, sự phản kháng yếu ớt của Đậu Đậu chẳng có tác dụng gì, lại một lần nữa đem trái tim của anh ta đập xuống dưới chân, dưới sự kích thích và sai khiến của rượu, Lý Vũ Hiên thần trí mơ hồ, buông thả bản thân.

“Á...”

Đậu Đậu bị kéo vút xuống giường, hơi thở đầy mùi rượu của Lý Vũ Hiên phả đến, giữ chặt Đậu Đậu đang hoảng loạn rồi kéo chiếc áo tắm rộng thùng thình của cô ra, Đậu Đậu giữ chặt áo tắm dùng sức đẩy Lý Vũ Hiên ra “Vũ Hiên... anh đừng như vậy!”

“Em...là của anh.”

Lý Vũ Hiên đột nhiên nở một nụ cười tuyệt đẹp như ánh sáng rạng rỡ xuất hiện trong đêm tối, làm lóa mắt người ra, nhưng đó là một nụ cười mang vẻ đẹp thô lương, Đậu Đậu ngừng thở một chút, anh ấy luôn rất đẹp, chỉ là bình thường cố ý tạo ra dáng vẻ bất cần đời, mới bị người ta cảm thấy như vẻ đẹp mê hoặc của yêu ma, kì thực anh ấy cười như thế này, rất giống như một đứa trẻ cảm thấy hạnh phúc khi được người ra cho kẹo.

Thô bạo giằng mạnh áo ra, những cúc áo kêu phụt phụt văng xuống đất.

Đậu Đậu bị tiếng của những chiếc cúc áo rơi xuống đất làm cho bừng tỉnh, kịch liệt giằng thoát ra, những thứ trong mắt anh ấy cô rất quen thuộc, là * *, là sự * * không cách này không chế.

Lý Vũ Hiên lại lần nữa cười lớn, ánh mắt tà khí đẹp đẽ hơi nheo nheo lại, những sợi lông mi dài mềm mại quét qua mặt, hơi thở ấm nóng mang theo chút quen thuộc nhưng cũng có chút mùi vị xa lạ, áo sơ mi đã bị giằng ra vút xuống đất, cơ thể Lý Vũ Hiên trần trụi, phủ thân người xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi cứng đờ kinh hãi của cô.

Dịu dàng di chuyển, uyển chuyển thâm tình, môi của cô ấy sao lại ngọt ngào như vậy.

“Anh đẹp không? – Chắc chắn rất đẹp nhỉ, nếu không thì em cũng sẽ không nhìn đến ngây ra như vậy, Đậu Đậu em biết không, anh rất ghét người khác chỉ nhìn vào khuôn mặt anh, bởi vì em, anh cảm thấy mình không đủ đẹp, không đủ ma lực để hấp dẫn em, nhưng mà không sao cả, anh sẽ để em phát hiện những chỗ đẹp khác của anh, nhất định em sẽ rất rất mê anh.”

“Lý Vũ Hiên!”

Sự phản kháng của Đậu Đậu bị Lý Vũ Hiên khống chế hoàn toàn, hai tay bị một bàn tay của anh ta giữ chặt trên đỉnh đầu, một bàn tay khác mang theo hơi nóng của thân thể di chuyển trên người cô, áo tắm đã bị gỡ ra, ngón tay nóng rực nhảy múa trên da thịt cô phát ra những âm phù mờ ám.

“Ồ Ly... anh nghe em nói... em đã kết hôn rồi, còn có rồi rồi... hu...”

Lý Vũ Hiên cắn cô một cái trừng phạt, nghe thấy tiếng kêu đau mới thả lỏng răng ra một “Không cho phép nói những lời này nữa, anh không để ý đến chuyện em đã kết hôn đã có con, Tiểu Triết anh rất thích nó, anh sẽ coi nó là con của mình.”

Đậu Đậu thở mạnh gắng sức ngăn chặn cái vật đang tiến vào giữa hai chân “Không... đó không phải là con của anh...”

Lý Vũ Hiên dùng sức mạnh dã man để tách hai chân cô ra, hơi thở ấm nóng nhưng cũng mang chút lạnh lùng của ý thù hận, khuôn mặt đẹp đẽ dịu dàng lúc bình thường giờ lại mang theo sự cuồng loạn lạ lùng và * * “Vậy em sinh cho anh một đứa, con của chúng ta.”

Đậu Đậu vận hết sức để vùng ra, nhưng lại bị ấn chặt xuống giường, vật thô cứng kia đâm mạnh vào cơ thể cô.

Đau...

70. Chương 69

CHƯƠNG 69: ÂM MƯU! ÂM MƯU!

Không biết là qua bao lâu sau, Lý Vũ Hiên mới dừng lại, phủ phục lên người Đậu Đậu thở nặng nhọc.

Đậu Đậu bắt lực nằm dưới người anh ta, mái tóc còn chưa khô rồi bù xỏa ngổn ngang trên giường, áo trên cánh tay còn đầy những dấu vết do anh ta gây ra, những vết thâm tím mờ mờ hiện ra.

Lý Vũ Hiên đột nhiên thẳng người dậy, cười tà ác động đậy cái vật lại cứng lên lần nữa.

Cái vật đang vùi sâu trong cơ thể kia dường như đang kêu gào lên rằng tuyên bố sự thành công vào cao ngạo của nó, Đậu Đậu cắn chặt môi nâng tay lên, nắm tròn lại, tát cho Lý Vũ Hiên một cái rất mạnh.

Đậu Đậu run rẩy toàn thân “... Đưa ra đi.”

Lý Vũ Hiên liếm liếm môi, nói như một đứa trẻ tức giận “Không muốn, nó thích đợi ở bên trong.”

Đậu Đậu giơ cánh tay lên lại một cái tát nữa, nhưng bị Lý Vũ Hiên giữ lại, Lý Vũ Hiên ấn cánh tay cô xuống giường, dùng lực nâng nâng phần eo “Chẳng phải em cũng rất thích nó sao?”

Sắc mặt Đậu Đậu tái xanh lên, cánh tay bị giữ vì bị giữ chặt quá nên chẳng còn lực trắng xanh ra “Không, Tôi cảm ghét.”

Lý Vũ Hiên cười, hoạt động trong chỗ sâu thẳm nhất trong thể xác cô, thành công trong việc dẫn dụ hơi thở gấp gáp và sự rung động không thể nghe thấy của cô, phủ người xuống hôn lấy đôi môi cô đang cắn chặt, mờ ám nói “Mẫn cảm thế này... xem ra, em rất thích.”

Đậu Đậu gắng sức vùng vẫy, lại bị cường bạo ấn xuống một lần nữa.

Lý Vũ Hiên nhướn đôi chân mày đẹp dễ lên, dùng nụ cười mê người nhất chiếm đoạt trái tim cô ấy, ngón tay thăm dò bên dưới, cặp mày đẹp dễ nhướn lên “Ướt như vậy rồi, cùng với anh ta chưa từng như vậy đúng không?”

Là ngữ khí khẳng định.

Đậu Đậu tức giận nhìn anh ta, nhưng lại chẳng có sức mà phản kháng.

Lý Vũ Hiên đã quan hệ với bao nhiêu phụ nữ e là chính bản thân mình cũng chẳng nhớ rõ nữa, đối với thân thể phụ nữ thậm chí còn hiểu rõ hơn với thân thể của mình, anh ta biết tất cả những chỗ mẫn cảm nhất, những thứ đã luyện tập thành thực có thể tước hết thủ pháp và kỹ thuật của cô, cứ coi như phần nộ bị ép xuống dưới thân mình kia, gắng sức cắn răng để kìm nén những tiếng rên rỉ, nhưng cơ thể cô ấy vẫn cứ khoái lạc đến phát cuồng.

Lý Vũ Hiên hôn lên chiếc cổ ướt sũng mồ hôi của cô, làn da đó tỏa ra hương vị ngọt ngào, đầu lưỡi ngao du trên bộ phận mê hoặc, không cách nào kìm nén được, trong mơ đã vô số lần nghĩ đến dáng hình cô khi lên đến cao trào, nhưng không ngờ khi thực sự nhìn thấy, lại chẳng có cách nào giải phóng cô, mĩ lệ như vậy, kinh hồn động phách như vậy.

Không cách nào khắc chế được hàm răng run rẩy, thân thể dường như chẳng còn lưu lại chút cảm giác tội lỗi nào, Đậu Đậu cố hết sức đẩy cái đầu đang vùi trên cổ mình của Lý Vũ Hiên, đá vào chân anh ta “Anh đã có được rồi, bỏ tôi ra!”

Lý Vũ Hiên yêu thương cắn nhẹ lên vai cô, làm kích động một chuỗi, khóe miệng lộ ra nụ cười bí hiểm “Đậu Đậu, hôm nay không phải là thời kì an toàn của em, anh cũng không có dùng bao, cho nên, em nhất định sẽ mang thai.”

Đậu Đậu mở trừng mắt ra, nhìn anh ta một cách khó tin.

Lý Vũ Hiên cười, từ từ thâm nhập vào cơ thể mềm mại ấm áp của cô “Đậu Đậu, anh nói cho em biết, vị trí của em trong lòng Lý Minh Triết quá nhỏ, Lý gia mới là thứ anh ta muốn có nhất, em chẳng qua chỉ là cái gối anh ta muốn ôm khi mệt mỏi cần nghỉ ngơi, chỉ khi nào anh ta mệt anh ta mới nhớ đến em, bình thường anh ta chẳng nhớ tới sự tồn tại của em, gọi thì đến đuổi thì đi.”

Đậu Đậu nhìn Lý Vũ Hiên, chậm rãi thở dài “Tôi không để ý.”

Lý Vũ Hiên lại nói “Em có biết không, anh ta ở nước ngoài xây dựng một sản nghiệp rất lớn, đã khá có quy mô, là Lý lão gia ủng hộ anh ta ở phía sau, chỉ cần cơ hội chín muồi, anh ta sẽ hoàn toàn rời xa nơi này, ra nước ngoài phát triển, mà cứ coi như em có vào được Lý gia, cũng chỉ có thể sống cô độc trong hoa viên hoa lệ đến già, phải biết là, anh ta rất bận.”

Mắt Đậu Đậu thoáng sầm lại, nhưng vẫn kiên định nói “Tôi đợi anh ấy, tôi và Tiểu Triết cùng đợi anh ấy quay về.”

Lý Vũ Hiên đột nhiên cười to ‘ha ha’, rất lâu mới ngừng cười “Đúng, em mang Lý Tiểu Triết và con của anh, đợi Lý Minh Triết bị cấm sừng về nhà.”

Sắc mặt Đậu Đậu càng tái xanh hơn, dường như phải cắn răng mới nói ra được “Tôi sẽ không cần đứa trẻ này.”

Lý Vũ Hiên đưa tay chỉ vào cái tủ quần áo phía sau lưng, một chiếc ống kính lấp ló có thể nhìn thấy được “Nhìn thấy không, chiếc V8 mới nhất, ghi lại toàn bộ quá trình của cuộc hoan ái mây mưa giữa anh và em, đương nhiên, anh sẽ biên tập lại hợp lý, để làm thành một bộ phim hoàn mỹ, đảm bảo Lý Minh Triết sẽ nhận được sự kích thích hoàn mỹ nhất.”

Lúc này Đậu Đậu mới hiểu, Lý Vũ Hiên căn bản không hề uống say, đây tất cả đều là một âm mưu!

Lý Vũ Hiên ôm chặt Đậu Đậu, hôn lên vành tai lạnh như băng của cô “Giữ lại đứa trẻ này, anh sẽ không nói với anh ta.”

Đậu Đậu cắn chặt môi, nghiêng đầu qua “Anh đúng là đồ cầm thú.”

Lý Vũ Hiên cười ‘he he’ “Chẳng phải em cũng gọi anh là Hồ Ly sao, anh cũng chẳng muốn anh ta trở thành một ông bố bị cấm sừng, nhưng chẳng có cách nào cả, anh thích em như vậy, nhưng em chỉ thích anh ta, tại sao từ nhỏ đến lớn tất cả mọi người đều ghét anh, bao gồm cả em.”

Đậu Đậu đang muốn nói gì, nhưng lại bị đâm một nhát kịch liệt sâu trong cơ thể làm mất đi cả giọng nói.

“Anh ta nắm tất cả mọi thứ trong tay, cha mẹ, tài sản, tôn nghiêm, địa vị, cái gì anh ta cũng có, còn anh chẳng có cái gì cả, anh chỉ có em! anh ta rõ ràng là chỉ thích em một chút xíu, còn anh lại đem cả trái tim mình trao cho em, nhưng em lại chẳng thèm để ý đến anh!”

Đậu Đậu muốn lên tiếng giải thích, nhưng lại bị đâm mạnh một cái nữa.

“Lần này anh ta ra nước ngoài, anh có thể khẳng định, cái hạng mục kia đã đi vào thực hiện rồi, anh ta muốn dùng cái sản nghiệp to lớn đó để ép Lý lão gia chấp nhận em vào Lý gia, giam giữ em ở đó, muốn em trở thành con chim được nuôi nhốt trong chiếc lồng bằng vàng của anh ta, Đậu Đậu, anh nói cho em biết, cứ coi như em hận anh, anh cũng phải làm như thế này, anh tin tưởng, thời gian sẽ chứng minh tất cả, em nhất định sẽ hiểu cách làm của anh.”

Lý Vũ Hiên nói xong lại tiếp tục cuồng loạn tấn công, Đậu Đậu như chiếc thuyền nhỏ gặp phải phong ba bão táp trong lòng anh ta, tất cả vỡ vụn.

Đậu Đậu bị Lý Vũ Hiên nhốt ở trong nhà, không được đến bệnh viện cũng không được lên ra ngoài mua thuốc, Lý Vũ Hiên cũng không đi làm nữa, để có thể mang thai thành công, Lý Vũ Hiên ép Đậu Đậu uống thuốc trợ thai, cần mẫn tưới nước mà gieo giống, mấy ngày sau Lý Vũ Hiên đưa bác sĩ về, kiểm tra xem rốt cuộc cô có mang thai hay không, kết quả đúng như Lý Vũ Hiên đã sớm dự liệu, dương tính.

Sau khi bác sĩ đi, Đậu Đậu ngồi trên sofa, cầm một cốc trà trong tay.

Lý Vũ Hiên đi đến, đón lấy cốc trà trong tay cô “Sau này không được uống trà nữa, không tốt cho đứa bé.”

Đậu Đậu ngược mắt lên, bình tĩnh hỏi “Vũ Hiên, nếu như tôi không giữ đứa bé này, anh sẽ lập tức nói tất cả chuyện này với Minh Triết, vậy nếu như tôi giữ đứa bé này, tôi nghĩ, thời khắc đứa bé này ra đời, cũng chính là lúc anh ép tôi phải rời xa anh ấy, bất luận thế nào, anh đều bắt tôi rời xa anh ấy, đúng không?”

“Đậu Đậu của anh, sao em lại thông minh như vậy chứ, anh thật sự rất yêu cái đầu nhỏ thông minh của em.”

Lý Vũ Hiên âu yếm vuốt mái tóc dài của Đậu Đậu ra phía sau “Em thật đẹp, giống như nữ thần Hi Lạp cổ đại vậy, có lúc thông minh, có lúc lại vô cùng hồ đồ, chỉ là, anh yêu tất cả con người em.”

Đậu Đậu nghiêng người tránh cái vuốt ve của Lý Vũ Hiên “Những lời bây giờ anh nói khiến tôi thấy cảm ghét.”

Lý Vũ Hiên cười nói “Vậy tại sao em lại gọi anh là Hồ Ly?”

Đậu Đậu trầm ngâm.

Lý Vũ Hiên ôm lấy vai Đậu Đậu nói về cuộc sống sau này “Chúng ta cùng đi Châu Âu được không? Anh đưa em đến đường Champs Elysees uống trà chiều, phong cảnh ở đó đẹp đẽ và bình yên nhất định em sẽ thích, anh sẽ luôn ở bên em và hai con chúng ta.”

Đậu Đậu chỉ cảm thấy sau lưng càng lúc càng lạnh.

Lý Vũ Hiên thay đổi nhiều quá, khiến người ta khó có thể ngờ tới, Hồ Ly dám yêu dám hận trước đây đã không còn nữa rồi, Hồ Ly bây giờ mưu mô tính toán có thể làm những việc như vậy, thật là khiến người khác đau lòng.

Đậu Đậu không dám nghĩ vì sao anh ta biến thành như vậy, hay là trước đây đã như vậy rồi, cái bộ dạng đáng yêu đó chỉ là anh ta ngụy tạo, hay là, mình thật sự giống cái loại... hồ ly tinh như một số người nói có thể khiến cho đàn ông bộc lộ bản tính?

Lý Vũ Hiên nhìn cô với ánh nhìn càng ngày càng nóng, tràn đầy * *.

Không cách nào có thể chịu đựng được sự quấy nhiễu liên tục của Lý Vũ Hiên, Đậu Đậu đứng dậy lên lầu đi về phòng, khóa cửa lại, kiểm tra lại vài lần rồi mới nằm xuống giường, lòng bàn tay ấn lên phần bụng chẳng có bất cứ chút gì nhô lên, trong đó, lại có một sinh mệnh nữa.

Nhưng mà, Minh Triết, khi nào anh mới quay lại...

Sau khi xác nhận có thai, Lý Vũ Hiên không hạn chế những hành động của Đậu Đậu nữa, Đậu Đậu ôm Lý Tiểu Triết vào viện thăm Lý Tiểu Lỗi, nhưng Lý Tiểu Lỗi cũng chẳng hỏi gì về việc mấy ngày nay cô không xuất hiện, chỉ là oán thán cơm ở bệnh viện khó ăn quá, và việc mấy ngày nay cô không đến chỉ đạo nên cậu ta bị các bác sĩ trong bệnh viện ‘bức hại’ nghiêm trọng cả về thể xác lẫn tinh thần.

Đậu Đậu cảm thấy rất kì quái, nhưng lại chẳng biết nói gì.

Nhưng mà, quan hệ của hai người có phát sinh thay đổi nho nhỏ, Lý Tiểu Lỗi đến khoa Sản mang về cho Lý Tiểu Triết một chiếc giường nhỏ, để khi Đậu Đậu nằm trên giường của cậu ta ngủ trưa, Lý Tiểu Lỗi sẽ ru Lý Tiểu Triết ngủ, sau đó sẽ lén lút bò lên giường bệnh, cùng ngủ với Đậu Đậu.

Khi Đậu Đậu tỉnh dậy từ trong lòng của Lý Tiểu Lỗi, sắc mặt liền thay đổi.

“Tiểu Lỗi, cậu không còn là trẻ con nữa, không được ngủ chung với tôi.”

Lý Tiểu Lỗi nhích gần lại hơn một chút, cặp mắt vô cùng đẹp đẽ bởi vì cười mà cong lên “Tôi lúc nào cũng không phải là trẻ con, chỉ tại cô cứ luôn coi tôi là trẻ con, kì thực có nhiều việc phải thử mới biết được, có muốn thử hay không?”

Đậu Đậu ngồi dậy khỏi giường, kéo chăn ra nhảy xuống dưới.

Lý Tiểu Lỗi lấy tay kéo cô lại “Hùng Hùng, mấy ngày trước tôi về biệt dã một lần, nhìn thấy sự việc cô cùng hay ho, cô có muốn nghe không?”

Đậu Đậu quay mạnh đầu lại, kinh hãi nhìn Lý Tiểu Lỗi.

Lý Tiểu Lỗi cười rất ngây thơ vô hại “Tôi luôn rất muốn biết, rốt cuộc là cô thích anh cả hay là thích anh hai.”

Đậu Đậu không thể kiềm chế được cảm giác run sợ.

Cậu ta nhìn thấy rồi.

Lý Tiểu Lỗi tiếp tục cười, khuôn mặt đẹp đẽ đến cực điểm chẳng phù hợp chút nào với kinh nghiệm xử thế của tuổi tác “Sợ hãi gì chứ, là sợ anh cả biết được chuyện xấu của cô, hay là lo lắng anh hai đau lòng, hay là thế này đi, cô đưa Lý Tiểu Triết cho tôi, tôi sẽ giúp cô nuôi dạy nó, cô cùng anh hai bỏ trốn đi?”

Đậu Đậu nhất thời không thể nói nổi gì.

Lý Tiểu Lỗi nhún nhún vai thề lưỡi ra như đứa trẻ “Hôm nay cô mới biết à, xem ra kĩ thuật diễn xuất của tôi càng ngày càng tốt, tôi nghĩ là anh hai có lẽ là lo lắng cho cô nên mới biến thành như vậy, cho nên mới chuẩn bị mang cô bỏ đi?”

Lý Tiểu Lỗi chớp chớp mắt, tạo vẻ đáng yêu.

Nhưng trong mắt Đậu Đậu, cậu nhóc đáng yêu xinh đẹp trước mặt, cùng với tên trộm một năm trước ăn trộm giấy đăng kí kết hôn của cô thật giống nhau.

Lý Tiểu Lỗi thể chất tốt, khôi phục rất nhanh, nửa tháng sau chụp CT kiểm tra lại, phần dịch trong khoang ngực dường như đã hết hẳn rồi, phần bị viêm khôi phục cũng không tệ, Lý Tiểu Lỗi ôm Lý Tiểu Triết, tâm trạng thoải mái xuất viện.

Đậu Đậu thu dọn đồ đạc đi phía sau, không hiểu vì sao đã trở mặt rồi, bọn họ còn có thể tiếp tục duy trì bộ mặt ngụy trang như trước đây, vẫn lấy cái diện mạo thuần khiết vô hại như trước đây để đối xử với người đã biết rõ tất cả là cô.

Xem ra, cô cùng bọn họ không trên cùng một bình diện rồi.

Sau khi Lý Tiểu Lỗi về nhà, hành vi của Lý Vũ Hiên dường như cũng có chút cẩn trọng hơn, có thể là Lý Vũ Hiên không biết sự việc hôm đó đã bị Lý Tiểu Lỗi phát hiện, ba người vẫn cùng ăn cơm như cũ, Lý Vũ Hiên cũng vẫn như trước đây, không phải là phản nản chuyện công ty bận rộn thì lại lảng xảng hỏi Đậu Đậu có phải là mình đã có nhiều vết nhăn ở khóe mắt rồi không.

Đậu Đậu càng ngày càng trầm mặc.

Lý Tiểu Lỗi kẹt ở giữa hai người, như đứng trên bờ vui vẻ nhìn nồi lửa cháy.

Chẳng bao lâu sau, Lý Minh Triết trở về, dáng vẻ dẫu mưa dãi nắng khiến người ta đau lòng, Đậu Đậu ôm Lý Tiểu Triết đến sân bay đón anh, trong lòng vô cùng phức tạp, chẳng nhẫn nại được, nước mắt liền trào ra.

Lý Minh Triết bước thật nhanh đến, dịu dàng xoa xoa đầu Đậu Đậu “Khóc gì chứ, chẳng phải anh quay về rồi sao, đi, về nhà anh sẽ nói với em một tin tốt.”

Đậu Đậu cùng với Lý Minh Triết bước ra khỏi sảnh của phòng đợi, dường như Lý Minh Triết rất vui vẻ, đi được mấy bước liền dừng lại hôn lên trán cô “Đậu Đậu, sau này không cần lo lắng nữa, ngày mai chúng ta đi đăng kí.”

Đậu Đậu gật gật đầu, nước mắt lại trào ra.

Lý Vũ Hiên đã từng nói, Lý Minh Triết xây dựng sản nghiệp kinh doanh rất lớn ở bên ngoài, anh ấy sẽ rất nhanh khởi hành ra nước ngoài, Đậu Đậu cúi đầu nhìn hai bàn chân di chuyển, quả nhiên, Lý Vũ Hiên nói không sai, mình là người thích chạy trốn hiện thực đối mặt với hoàn cảnh xa lạ và một người chồng bận rộn đến mức không có cả thời gian để về nhà, là bị ai như vậy.

Lý Minh Triết nắm lấy tay cô, ôm Lý Tiểu Triết, vừa cười vừa nói trên cả đoạn đường, nhưng lại chẳng chú ý đến biểu hiện khác lạ của Đậu Đậu.

71. Chương 70

CHƯƠNG 70: SÓNG NGẦM NỔI LÊN

Lý Minh Triết là người rất tinh tế, nhưng anh tiếp xúc với phụ nữ không nhiều, nên không hiểu biểu hiện bản khoăn đó của nữ giới, trong cơn hoan ái cuồng nhiệt sau cuộc chia ly không hề để ý đến việc Đậu Đậu không phải là vì vui sướng quá mà khóc, mà là bị thương quá mà rơi lệ.

Anh ấy quay về rồi, nhưng mình lại không thể quay lại được.

Đậu Đậu ấn tay lên bụng, nước mắt cứ tuôn ra không thể nào ngừng lại được, Tiểu Triết ngơ ngậy trong lòng cô, bi bi bô bô gọi, Lý Minh Triết còn cho rằng cô bị đau bụng, vội hỏi cô có phải là đến ngày không.

Đậu Đậu cắn chặt môi, không nói tiếng nào.

Lý Minh Triết cũng quen với tính khí thỉnh thoảng lại buồn bã của Đậu Đậu, chỉ coi như cô ấy giận mình vì đã đi lâu như vậy, điện thoại cũng chẳng mấy khi gọi, chuẩn bị quay về nhà để bù đắp cho cô ấy, chỉ cần cô ấy vui vẻ, lập tức có thể khôi phục lại được sức sống.

Sau khi về nhà, Đậu Đậu lúc nào cũng ở trong bếp, làm rất nhiều món Lý Minh Triết thích ăn, nhưng chẳng chịu ngẩng đầu nói chuyện.

Lý Minh Triết thấy có chút kì quái, hỏi Đậu Đậu là có chuyện gì, Đậu Đậu miễn cưỡng cười đáp “Hôm nay không khỏe lắm, hơi mệt, có thể là do hôm qua Tiểu Triết quấy nên ngủ muộn.”

Lý Minh Triết kéo tay Đậu Đậu, đặt lên môi, hôn một cái, rồi nghiêng đến nói khẽ vào tai cô “Bà xã đại nhân, vất vả cho em rồi.”

Đậu Đậu hơi nhăn mặt lại, đang định đẩy Lý Minh Triết ra, nhưng phát hiện Lý Vũ Hiên đang đứng ở cửa nhà bếp cười lạnh lùng, cặp mắt nhỏ dài quét qua người hai người, mang theo ngọn lửa ác độc và đố kị.

Đậu Đậu vội rút tay về, chuyên tâm làm cơm.

Lý Minh Triết quay đầu, phát hiện ra Lý Vũ Hiên, đi đến vỗ vỗ vào vai Lý Vũ Hiên “Sao vậy, công ty làm ăn vẫn không thuận lợi sao?”

Lý Vũ Hiên xoa mặt cổ nói về khoa trương, khéo mắt nhìn về phía cô trong nhà bếp “Rất thuận lợi, chỉ là mệt quá, thức đêm thức đến mức da mặt sạm lại rồi, hại em cả ngày phải bôi kem dưỡng da của Đậu Đậu dùng, đúng không, Đậu Đậu?”

Đậu Đậu cúi đầu ‘ừm’ một tiếng.

Lý Minh Triết xắn tay áo lên, muốn giúp Đậu Đậu rửa rau, Đậu Đậu không cho, đẩy anh ra khỏi bếp, Lý Minh Triết đứng ở cửa không ra ngoài cười nói “Sợ gì chứ, sau này anh muốn cùng em nuôi dạy con trai, đến cơm cũng không biết nấu thì làm sao được?”

Lý Vũ Hiên đứng một bên nói lập lờ kì quái “Phải học nhiều một chút, không thể để Đậu Đậu nuôi con một mình, mệt chết mất.”

Lý Minh Triết gật đầu hỏi “Sao vậy, Tiểu Triết rất quấy?”

Lý Vũ Hiên nghiêng mắt nhìn Đậu Đậu, ánh mắt như có lửa xuyên qua người ta “Đúng vậy, một đứa con quấy như vậy đấy...”

Đậu Đậu vội cắt ngang lời của Lý Vũ Hiên, nhét cái bát đựng đầy tôm vào tay Lý Minh Triết “Anh... rửa tôm trước đi.”

Lý Minh Triết phát giác thấy không khí giữa hai người có gì không bình thường, Đậu Đậu dường như rất sợ Lý Vũ Hiên, lời nói có ý lẩn tránh, mà Lý Vũ Hiên thì câu nào cũng mang ý công kích, dường như ám thị điều gì, trong lòng Lý Minh Triết ngầm thở dài, nhưng chẳng nói gì, nhận lấy bát tôm mang đến chỗ vòi nước rửa, Lý Vũ Hiên dứt tay vào túi quần, ‘hừm’ một tiếng lạnh lùng, quay người đi ra ngoài.

Lý Tiểu Lỗi thò đầu vào nhìn, bị Lý Vũ Hiên đập cho một cái vào đầu, tức giận giáo huấn “Nhìn cái gì mà nhìn, hai người nhà người ta thăm thiết hôn nhau liên quan gì đến em chứ, cút ra ngoài.”

Lý Minh Triết quay đầu nhìn Lý Vũ Hiên một cái.

Lúc ăn cơm, Lý Vũ Hiên ra sức gấp thức ăn cho Đậu Đậu, mắt nhìn vào núi thức ăn trong bát Đậu Đậu, Lý Vũ Hiên liếc mắt nhìn Lý Minh Triết, nhưng lại dụi dằm nói với Đậu Đậu “Đậu Đậu, ăn nhiều chút đi, em gầy quá.”

Lý Minh Triết nhìn đánh giá Đậu Đậu một cái “Vẫn được, không gầy lắm.”

Đậu Đậu cúi đầu và cơm, chẳng thèm động vào chỗ thức ăn Lý Vũ Hiên gấp, Lý Minh Triết nhìn thấy, không nói gì.

Lý Vũ Hiên nhướn mày nói tiếp “Bây giờ không giống nữa, cô...”

Đậu Đậu đột nhiên gấp hai con tôm vớt vào bát của Lý Vũ Hiên “Tôm nguội sẽ tanh, anh ăn đi cho nóng.”

Lời của Lý Vũ Hiên bị cắt ngang, ‘hừ’ một tiếng, vớt dưa xuống, đá ghế đứng dậy lên lầu.

Lý Minh Triết chảy dài mặt, hỏi Đậu Đậu “Hai người làm sao vậy?”

Đậu Đậu cứng đơ, hai vai hơi hơi run rẩy.

Lý Vũ Hiên giả vờ cười muốn hỏi Lý Minh Triết ‘làm sao cái gì chứ’, bị ánh mắt lạnh lùng của Lý Minh Triết chiếu đến, mới giả vờ kinh ngạc nói “Anh không biết sao, Đậu Đậu lại...”

Đậu Đậu đứng mạnh dậy, tiếng ghế đổ “phập” xuống nền nhà, phát ra âm thanh rất lớn “Không được nói!”

Lý Minh Triết nhìn Đậu Đậu mặt trắng bệch, trầm giọng hỏi Lý Vũ Hiên “Lại làm sao?”

Lý Vũ Hiên lướt mắt nhìn dáng vẻ căng thẳng của Đậu Đậu, giả vờ thở dài một cái “Aiz, Lý Minh Triết, em thật sự ngưỡng mộ anh, Tiểu Triết còn chưa được nửa tuổi, anh lại làm cha rồi.”

Lý Vũ Hiên cắn răng nói ra chữ “cha”, ánh mắt nhìn chằm chằm lên người Đậu Đậu.

Cô ấy lại mang thai rồi?

Thời gian trước khi ra nước ngoài, hai người thực sự mỗi ngày đều ở bên nhau, dường như lúc nào cũng có cảm giác như chưa đủ vậy, lẽ nào là khi đó không cẩn thận có rồi, nhưng, tại sao quan hệ của cô ấy và Lý Vũ Hiên lại kém như vậy, dường như đến mức độ trở mặt với nhau.

Lý Vũ Hiên dường như cấp bách đến mức không thể đợi được muốn nói chuyện này ra, còn cô ấy thì luôn cố tránh,

Tại sao chứ?

Lẽ nào là...

Băng lạnh trong mắt Lý Minh Triết từ từ tan ra, kéo lấy tay Đậu Đậu, dụi dằm hỏi “Có phải là em không muốn giữ đứa trẻ này?”

Đậu Đậu nhìn Lý Vũ Hiên, co rúm hai vai lại, nhưng nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lý Vũ Hiên nheo mắt lại.

Lý Minh Triết dựng ghế lên, đỡ Đậu Đậu ngồi xuống, rót cho cô cốc nước ấm, cười nói “Khi em sinh Tiểu Triết anh ở bên cạnh em đã nhìn thấy toàn bộ quá trình sinh, thực sự là rất đau đớn” đặt cốc nước ấm vào tay cô, sưởi ấm những ngón tay lạnh buốt của cô “Nếu như em không muốn, chúng ta đến bệnh viện cho nó ra, chúng ta có Tiểu Triết là đủ rồi.”

Đậu Đậu cảm kích nhìn Lý Minh Triết, trong mắt đầy sự ảm ức không cách gì nói ra thành lời.

Lý Minh Triết kéo Đậu Đậu ôm vào trong lòng, dụi dằm vỗ nhẹ vào má cô “Được rồi, anh đã nói hôm nay sao lại có gì đó khác thường mà, hóa ra là vì chuyện đứa bé này, sau này anh sẽ cẩn thận, không để cho em phải chịu những phiền não thế này nữa, nào, ăn nhiều cơm chút, nghe nói phá thai sẽ rất ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Đậu Đậu gật gật đầu, ăn những món ăn Lý Minh Triết gấp cho cô.

Sắc mặt của Lý Vũ Hiên tím tái, bước những bước nặng nề phập phập lên lầu, ánh mắt Lý Minh Triết không biểu lộ gì lướt qua một lượt.

“Đậu Đậu, anh sẽ nói cho em tin tức tốt, muốn nghe không?”

“... Muốn.”

“Anh đã xây dựng một đế quốc thương nghiệp ở nước ngoài” Lý Minh Triết quay mặt nhìn Đậu Đậu mỉm cười “Anh dùng nó tặng cho Lý gia để đổi lấy sự tự do nửa cuộc đời sau này, anh bây giờ là một kẻ trắng tay rồi, bắt đầu từ ngày mai, anh chính thức là một công dân tự do không công việc không tiền lương.”

Nụ cười đẹp đẽ của Lý Minh Triết nhanh chóng trở nên mông lung.

Trên mặt như có một luồng nhiệt nóng chảy qua, không ngừng chảy qua, nóng đến mức khiến trái tim người ra run rẩy.

Lý Minh Triết đưa tay lau những giọt nước mắt ấm nóng đang trào ra trên mặt Đậu Đậu, cười xấu nói “Anh đã nói rồi, nếu như ngày nào đó anh không có tiền, em sẽ phải nuôi anh đó.”

Đậu Đậu cắn chặt môi, để ngăn mình không được trào nước mắt ra.

Anh ấy thực hiện được lời hứa rồi, anh ấy quay lại ở bên cô, ở bên cạnh Tiểu Triết.

“Em như vậy là sao vậy, yên tâm đi, ông xã em sẽ không để em nuôi đâu” Lý Minh Triết vỗ nhẹ lên má Đậu Đậu, ôm lấy Lý Tiểu Triết bé nhỏ đang ngồi trên ghế lên hôn mấy cái “Vốn dĩ, anh muốn để em vào Lý gia, cho em một danh phận, nhưng anh nhận thấy cái danh phận lạnh lẽo đó căn bản chẳng có giá trị gì với gia đình chúng ta cả, cho nên, chỉ có thể phiền em sống một cuộc sống của người bình thường cùng với anh, sau này đi siêu thị mua đồ phải xem giá tiền, về nhà ghi lại các chi tiêu, đừng quên nhé.”

Mắt Đậu Đậu đỏ hoe lên như mắt hổ.

Lý Minh Triết một tay ôm con, một tay kéo Đậu Đậu đang khóc thút thít “Bà xã à, tuy anh học về thương mại quốc tế, nhưng còn biết về, nội thất của rất nhiều phòng là tham khảo theo thiết kế của anh, anh sẽ đi ứng tuyển vào vị trí kỹ sư thiết kế, em nói xem có được không?”

Đậu Đậu gật gật đầu, ghen ngào nói “Rất được.”

Trên lầu, Lý Vũ Hiên đập mạnh cửa phòng, tiếng ‘rầm’ rất lớn vang lên, hai người cùng nhau ngẩng đầu nhìn vào cửa phòng đóng kín, Lý Tiểu Lỗi ngồi ở một bên, cười vẻ rất khó hiểu, lắc đầu liên tiếp thở dài.

Buổi tối, Lý Minh Triết ngâm mình trong phòng tắm, Đậu Đậu giúp anh chuẩn bị quần áo.

Đột nhiên, điện thoại vang lên, Đậu Đậu mở điện thoại, một file video dung lượng lớn, là đoạn video đã được cắt xén quay lại cảnh nóng bỏng trên giường của cô và Lý Vũ Hiên, bản chất lượng cao.

Kế ngay sau đó, Lý Vũ Hiên gửi tin nhắn đến: Muốn duy trì cái hạnh phúc mong manh của mình, giữ đứa trẻ lại.

Mấy ngón tay Đậu Đậu cầm điện thoại, bỗng chốc ứa sũng lạnh cóng.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng bước chân, Đậu Đậu nhanh chóng xóa đoạn tin nhắn và video đó, tắt máy điện thoại vứt vào trong túi, Lý Minh Triết lau tóc đi ra, nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của Đậu Đậu “Sao thế?”

Đậu Đậu vội vàng lắc đầu “... Không, không sao.”

Lý Minh Triết đi đến, vùi những ngón tay vẫn còn dính nước vào mái tóc đen của cô, kéo cô vào lòng mình “Em đang sợ hãi cái gì?”

Đậu Đậu lắc mạnh đầu.

Lý Minh Triết thở dài “Em không muốn nói với anh sao?”

Đậu Đậu im lặng.

Đã hỏi không nói, Lý Minh Triết cũng chẳng hỏi nữa, thả cô ra rồi đi đến nằm xuống giường, lấy một cuốn sách ở đầu giường dở ra đọc, Đậu Đậu nhìn cuốn sách trong tay anh, đó không phải là loại sách về tài chính bình thường anh ấy vẫn thích xem, mà là một cuốn sách liên quan đến thiết kế.

“Minh Triết...”

“Sao?”

Lý Minh Triết ngẩng đầu, mái tóc vẫn chưa khô hẳn rủ xuống trước mắt, quyen rũ vô cùng.

Đậu Đậu đứng ngây ra tại chỗ, ngón tay đan chặt vào nhau vắn vẹo “Anh... sao anh lại bỏ Lý gia?”

Lý Minh Triết cười cười tự nhiên “Anh đã nói rồi, cuộc sống như vậy quá mệt mỏi, anh muốn sống cuộc sống của người bình thường, đi làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, về nhà ôm con chơi đùa trong phòng, ăn cơm do chính tay em làm, đợi đến cuối tuần, anh lái xe đưa em và Tiểu Triết ra ngoài chơi, chính là cuộc sống như vậy.”

Đậu Đậu bặm chặt môi, hỏi anh “Có phải là... ông nội anh không đồng ý cho em... vào nhà anh?”

Lý Minh Triết vẫy vẫy tay, Đậu Đậu vội vàng đi đến, Lý Minh Triết véo má cô, xấu tính thích thú véo khuôn mặt tròn tròn nhiều thịt như cái bánh bao của cô “Cả ngày em nghĩ cái gì vậy, chẳng mấy khi anh mới có được biểu hiện như thế này, em không thể biểu thị vẻ sùng bái anh được sao?”

Đậu Đậu miễn cưỡng cười, nhưng khuôn mặt vẫn lo lắng nhăn nhó lại “Có phải là vì gia thế của em không...”

“Gia thế của em?” Lý Minh Triết cười cười “Không phải là em có một người cha cờ bạc, một người mẹ sau khi li hôn thì không chịu thừa nhận con gái sao, dù gì em cũng chẳng còn có quan hệ gì với họ nữa, hơn nữa, nếu như anh muốn đưa em vào Lý gia, ai phản đối cũng chẳng có tác dụng, anh chỉ là không muốn nhốt em lại, sau đó lại vùi đầu bán mạng trong một núi công việc, bà xã, em có thể không đề cập tới chuyện này nữa không, mấy ngày nay anh chưa ngủ rồi.”

Lý Minh Triết ngáp dài một cái, vứt cuốn sách sang một bên “Anh ngủ trước đây.”

Đậu Đậu đi vào phòng tắm tắm rửa qua loa, khi đi ra Lý Minh Triết đã ngủ say rồi, khuôn mặt anh tuấn lộ rõ vẻ mệt mỏi, Đậu Đậu nhẹ nhàng trèo lên giường, đắp chăn cẩn thận cho anh, mình thì nằm dịch sang một bên, lấy chăn cuốn chặt cơ thể ngủ.

Buổi sáng khi Lý Minh Triết thức dậy, phát hiện Đậu Đậu sắp lăn xuống đất rồi, đưa tay kéo người lại, Đậu Đậu bừng tỉnh dậy, mở to mắt sau khi nhìn rõ là Lý Minh Triết mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Minh Triết hỏi “Em nằm cách anh xa vậy để làm gì?”

Đậu Đậu miễn cưỡng cười cười “Em sợ... ảnh hưởng đến anh, em đi chuẩn bị bữa sáng, anh thích ăn gì?”

Lý Minh Triết vươn vai “Bánh mì bơ, xúc xích, sữa bò.”

Ăn sáng xong, Đậu Đậu đang thu dọn bát đĩa, Lý Minh Triết ngồi trên sofa đọc báo, chậm rãi nhắc nhở “Bà xã, đợi lát nữa em ra ngoài cùng anh, ăn mặc chỉnh tề một chút.”

Lý Vũ Hiên đang muốn ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Lý Minh Triết.

Đậu Đậu ‘ờ’ một tiếng.

Lý Minh Triết quay lại nhìn Lý Vũ Hiên, chậm rãi nói “Chúng ta đến cục Dân chính, làm lại đăng kí kết hôn.”

Sắc mặt Lý Vũ Hiên thoáng cái tái xanh.

Đậu Đậu thu dọn bát đĩa ngây ra cứng đờ, quay đầu nhìn chăm chú vào Lý Minh Triết đang ngồi trên sofa, và Lý Vũ Hiên đang đứng ở cửa.

Lý Vũ Hiên bước lên phía trước một bước, đang muốn nói, Đậu Đậu chạy như bay đến cầm chiếc túi xách tài liệu đặt trên sofa nhét vào tay Lý Vũ Hiên “Đi nhanh lên, sắp đi làm muộn rồi.”

Lý Vũ Hiên trừng mắt nhìn Lý Minh Triết, ‘hừ’ một tiếng rồi đi ra cửa.

Lý Minh Triết thu ánh nhìn lại, tiếp tục xem báo, sắc mặt cũng không có thay đổi gì.

Lý Minh Triết lái xe chở Đậu Đậu với vẻ bất an lo lắng đến cục Dân chính, nhưng Đậu Đậu lại đứng ở trước cửa không chịu đi vào, Lý Minh Triết đi đến kéo tay cô “Lần đầu tiên cưỡng ép em đến, lẽ nào lần thứ hai cũng phải bắt anh kéo em vào? Anh không muốn bị người ta nghĩ là gã đàn ông bức hôn đâu.”

Đậu Đậu tái xanh mặt, lo lắng nhìn Lý Minh Triết.

Lý Minh Triết đi đến gần cô, ngón tay day day mắt cô, Đậu Đậu như bị giật mình nhắm mắt lại, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

“Trong mắt em là sự sợ hãi, có cái gì khiến em sợ đến mức như vậy?”

Đậu Đậu cắn chặt môi, giống như là hạ quyết tâm rất lớn mở mắt ra, Lý Minh Triết dịu dàng nhìn cô, vẫn ánh nhìn yêu thương như bình thường.

Nước mắt đột nhiên trào ra.

“Minh Triết... đứa bé này... không phải là của anh.”

72. Chương 71

CHƯƠNG 71: CHÓ ĐIÊN ĐÁNH NHAU

Lý Minh Triết cứng đờ người ra, sắc mặt dần dần u ám.

“Là của ai?”

Đậu Đậu đứng nguyên tại chỗ, nước mắt tuôn ra như mưa, không ngừng run rẩy “... Lý Vũ Hiên.”

“Là em tình nguyện đúng không?”

Đậu Đậu ngược cặp mắt đầy nước lên, lắc mạnh đầu “... Không.”

Lý Minh Triết hít thở sâu, đưa tay vẫy một chiếc xe, nhét Đậu Đậu đang khóc như mưa vào trong xe, nghiêm giọng nói “Em về trước đi, anh có chút chuyện, tài xế, lái xe đi.”

Nước mắt của cô ấy ánh lên cửa xe, lái xe quay đầu, lái xe đi.

Lý Minh Triết quay người lên xe, nhấn ga hết mức, chạy thẳng đến chỗ công ty của Lý Vũ Hiên, khi xông thẳng vào phòng họp thì Lý Vũ Hiên đang họp, Lý Minh Triết cứ thế xông thẳng vào, xông đến chỗ Lý Vũ Hiên đâm cho một cái rất mạnh!

Tất cả mọi người trong phòng họp đều kinh ngạc.

Sau phát đầu tiên bị đánh Lý Vũ Hiên lập tức trả đòn, hai người đàn ôm đấm đấm đá đá cuồng loạn đánh nhau.

Những người tham dự cuộc họp đều đi ra ngoài hết, mấy người trợ lý gắng sức vào can ngăn, nhưng Lý Vũ Hiên gào ầm lên ‘tất cả rút đi hết cho tôi’, phòng họp lập tức trống không, chỉ còn sót lại hai người đàn ông đang bồng bồng lửa giận vật lộn đánh đấm với nhau, ghế bị đẩy đổ, bàn trong phòng họp bị lật nghiêng, chậu hoa bị rơi xuống đất vỡ tan.

“Mày dám đối xử với cô ấy như vậy!”

Lý Minh Triết đá một đá, làm Lý Vũ Hiên văng mạnh vào tường tiếp đó là mấy nhát đấm liên tiếp, Lý Vũ Hiên cắn chặt răng đấm trả lại không chút yếu ớt, mấy nhát đấm mạnh đã làm Lý Minh Triết ngã xuống đất, nhưng Lý Minh Triết dường như chẳng biết đau, lại bò dậy tiếp tục xông vào, lao thẳng vào đánh Lý Vũ Hiên ngã xuống đất lần nữa.

“Anh thua rồi, Lý Minh Triết, cô ấy là người của tôi, tôi sẽ mang cô ấy đi, đến một nơi anh không bao giờ có thể tìm thấy được!”

Lý Vũ Hiên bị đánh vỡ miệng, máu chảy ra ròng ròng, máu nhuộm đỏ cả răng và cằm, nhưng nụ cười vô cùng rạng rỡ “Đừng cho rằng anh vứt bỏ Lý gia thì có thể cho cô ấy được hạnh phúc, tình yêu của anh dành cho cô ấy căn bản không bằng một phần nghìn của tôi!”

Mặt Lý Minh Triết cũng bị đánh mấy đấm, tóc tai rối bù như tổ quạ, nhưng khí thế vẫn áp bức người “Đừng có lấy cái tình yêu đối với cô ấy làm cái cớ để làm tổn thương cô ấy!”

Lý Vũ Hiên ‘hừm’ một tiếng, lau máu trên miệng “Anh không làm tổn thương cô ấy sao, anh bắt cô ấy phải phòng trống chờ bao lâu?”

Lý Minh Triết nắm chặt lấy cả vạt của Lý Vũ Hiên, đấm một đấm rất mạnh vào mặt anh ta “Vậy mày liên cương ~ hiếp cô ấy!”

Lý Vũ Hiên mặt mũi đầy máu cười lớn “Ai nói là cương ~ bức, cô ấy thích đến không chịu nổi, ôm tôi không buông tay còn bảo tôi nhanh chút... rên rĩ...”

Bụng bị một đấm rất mạnh, Lý Vũ Hiên đau đến mức khom eo xuống, nôn ra máu dãi.

Sắc mặt Lý Minh Triết kém đến kì dị, đứng lên nhào đến đá mạnh tiếp một cái vào cái bụng đang khom lại của Lý Vũ Hiên, nhưng không ngờ Lý Vũ Hiên đột nhiên phản kháng, ôm chặt lấy phần eo của Lý Minh Triết dồn về phía sau, đẩy người ngã mạnh xuống nền nhà đầy mảnh thủy tinh vỡ!

Vô cùng đau! !

Lý Minh Triết chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, dùng sức nắm chặt lấy Lý Vũ Hiên đang ẩn mình xuống “Mày mở to mắt ra mà nhìn cô ấy, cô ấy đã sợ hãi đến mức nào, mày là thằng khốn nạn, rốt cuộc đã làm những chuyện gì!”

Lý Vũ Hiên nhổ một ngụm máu lên người Lý Minh Triết, nhướn mày cười đều cáng “Anh muốn biết phải không, có cần tôi nói từng chuyện từng chuyện một cho anh không?”

Lửa phần nộ thoát cái đã bùng lên khắp toàn thân, trái tim Lý Minh Triết đau đớn đến mức không sao thở nổi, cắn răng dùng sức vật Lý Vũ Hiên xuống đất, dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng anh ta, cùng lúc đó những mảnh thủy tinh dưới sàn xuyên vào lưng Lý Vũ Hiên.

Lý Vũ Hiên đau đớn đến mức nhăn nhó mặt mũi, nhưng vẫn cười “Cô ấy rất nhiệt tình, khụ khụ... cô ấy nói cô ấy thích tôi...”

Lý Minh Triết giữ chặt Lý Vũ Hiên, đấm như phát điên, những nắm đấm nặng nề giáng xuống mặt Lý Vũ Hiên từng cái từng cái một, khắp mặt Lý Vũ Hiên đều là máu, đưa tay sờ được một nửa cái gạt tàn thuốc bị vỡ, đập mạnh vào gáy Lý Minh Triết.

“Á - -”

Tiếng phụ nữ thất thanh kêu lên.

Cửa phòng họp bị hất ra, bóng một người đang tựa vào cửa, Máu trên đầu Lý Minh Triết chảy ra như mưa, Lý Vũ Hiên khó khăn bò dậy khỏi mặt đất, bám vào bàn nhìn theo bóng hình lảo đảo như muốn ngã của Đậu Đậu ở bên ngoài cửa, máu từ mũi chảy xuống đất.

“Em đến đây làm gì?”

Đậu Đậu lảo đảo lảo đảo bước lại, ôm lấy Lý Minh Triết đang dựa vào tường khóc lớn “Minh Triết... Minh Triết...”

Lý Vũ Hiên nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng.

Xe cứu thương chạy đến đưa Lý Minh Triết bị thương đi, Lý Vũ Hiên tự lái xe của mình đến bệnh viện, khắp cả xe đều là máu.

Lý Minh Triết khi ở trên xe cứu thương vẫn tỉnh, anh nói với Đậu Đậu ‘Đừng khóc, anh đã giúp em đánh tên khốn nạn đó một trận rồi.’

Nhưng khi đến bệnh viện, người đã không còn ý thức nữa.

Miệng của vết thương bị viêm sưng phồng lên, mà đầu bị chấn động mạnh cũng phù thũng, khoang sọ lớn như vậy, vết phù thũng bên trong đầu lớn lên chèn ép lên các dây thần kinh, nên người hôn mê không tỉnh, được đưa vào phòng bệnh đặc biệt.

Đậu Đậu ở bên cạnh Lý Minh Triết liền hai ngày một đêm, người mới tỉnh lại.

Đầu Lý Minh Triết được băng bó kín mít, chỉ vào mắt Đậu Đậu nói “Mắt của em sưng đến mức còn khó coi hơn cả hạt đào.”

Đậu Đậu khóc hu hu.

Lý Minh Triết kéo kéo tay Đậu Đậu “Đừng khóc nữa, nếu như một tuần nữa em vẫn xấu như thế này, anh sẽ không cần em nữa.”

Đậu Đậu ngẩng đầu, gắng sức mở to cặp mắt hạt đào sưng mọng lên “Minh Triết...”

Lý Minh Triết thay đổi sắc mặt giáo huấn người “Bà xã, sau này có những chuyện như thế này phải nhớ gọi điện thoại cho anh, không cho phép được gánh chịu một mình.”

Đậu Đậu nặng nhọc gật đầu, khóc đến mức mắt càng sưng to hơn.

Sau khi Lý Minh Triết tỉnh lại được chuyển sang phòng bệnh bình thường, Đậu Đậu sắp xếp kê một cái giường nhỏ cạnh giường bệnh của anh, ngày đêm ở bên anh, Lý Tiểu Triết thì giao cho Lý Tiểu Lỗi trông nom, ngày đến chơi một chút, tối thì về nhà.

Đậu Đậu về nhà hầm canh, Lý Minh Triết phái vệ sĩ đi cùng cô, khi quay lại Lý Tiểu Lỗi mang Lý Tiểu Triết cùng đến, vừa vào cửa đã cười “Anh cả, nghe nói đầu anh bị cạo như quả dưa rồi?”

Lý Minh Triết:...! !

Để khâu vết thương, phía sau đầu Lý Minh Triết đã bị cạo một khoảng lớn, từ phía trước thì không nhìn thấy gì, nhưng từ phía sau nhìn...

Đậu Đậu đặt bình giữ nhiệt xuống, múc một bát canh gà nóng ngồi xuống bón cho anh ăn “Không sao cả, cứ coi như anh không có tóc, Minh Triết vẫn đẹp trai nhất.”

Lý Tiểu Lỗi lại nói “Aiz, có hai anh chàng đẹp trai, lại đánh nhau như hai con chó điên ở trong công ty” mắt nhìn chăm chăm vào Lý Minh Triết đang ngồi trên giường, rồi lại tiếp tục thêm vào một câu mập mờ “Còn đánh đến mức phải vào viện.”

Lý Minh Triết:...! ! !

Đậu Đậu cúi gầm đầu xuống.

Lý Minh Triết chẳng thèm để ý đến những lời linh tinh của Lý Tiểu Lỗi, quay đầu lắc lắc tay Đậu Đậu “Sao sắc mặt của em lại kém như vậy.”

Đậu Đậu lắc đầu “Không sao.”

Lý Tiểu Lỗi ngồi xuống một bên lạnh lùng nhìn “He, thật đúng là tình chàng ý thiếp, nếu như là anh hai nhìn thấy, chắc tức đến vẹo mũi mất... ồ không, mũi của anh ấy sớm đã vẹo rồi, nắm đấm của anh cả thật ghê gớm, một đấm mà làm gãy cả sống mũi của anh hai, anh hai ăn cơm của người ta, còn không biết làm sao khóc bằng mũi đây.”

Đậu Đậu cúi thấp đầu, khoảng lưng tung canh ở trong bát.

Lý Minh Triết đưa tay chạm chạm vào cô “Anh muốn uống canh nữa.”

Đậu Đậu vội tiếp tục bón canh cho anh.

Ăn cơm xong, Lý Tiểu Lỗi đưa Lý Tiểu Triết về, Đậu Đậu trèo lên chiếc giường nhỏ, dùng chân trùm kín đầu, co rúm người lại.

Lý Minh Triết nhìn thấy cô co rúm người lại trên chiếc giường nhỏ, ngừng một lát nói “Anh chỉ cho phép em chạy trốn năm phút, năm phút sau phải ngồi dậy nói với anh suy nghĩ của em, bây giờ bắt đầu tính giờ, một phút nhắc nhở một lần.”

“Đứa bé... đã không còn nữa rồi.”

Lý Minh Triết sững người “Cái gì?”

Đậu Đậu nhỏ giọng nói “Mấy ngày trước khi anh hôn mê, em đã xuất huyết, đi khám bác sĩ nói... là sảy rồi.”

Lý Minh Triết dùng sức ôm chặt lấy cô, hôn lên cặp mắt đau khổ mệt mỏi của cô “Là do anh sai, anh đánh giá quá thấp dã tâm của tên khốn nạn đó, để em phải chịu tổn thương lớn như vậy, nếu như em hận anh, anh cũng chẳng có gì oán trách cả.”

Đậu Đậu lắc lắc đầu, giọng nói có chút nghèn nghẹn “Minh Triết, em cảm thấy có lỗi với anh.”

“Tại sao.”

“Em không nghe lời anh, tránh xa anh ta một chút, không những làm mình bị thương, còn hại đến mức anh bị người ta mổ đầu...”

Lý Minh Triết vuốt ve khuôn mặt xanh xao của cô, mỗi có một cái sợ gì cơ chứ, đàn ông mà, có lúc phải kích động đánh nhau một chút, nhưng mà mấy năm nay lúc nào cũng bận rộn với công việc, chân tay không còn được linh hoạt nữa, nếu không đâu đến mức như thế này.”

“Vậy... anh có vứt bỏ em không?”

Lý Minh Triết xoa xoa đầu Đậu Đậu “Có phải em đang trách ông xã em đã bỏ em lại một mình không?”

Đậu Đậu cúi đầu, vùi đầu vào ngực anh “Không có.”

Lý Minh Triết ôm lấy bả vai cô, khẽ thở dài “Kì thực, khi anh quay về đã mập mờ đoán ra, quan hệ của em và cậu ta có gì đó rất không bình thường, anh thực sự sợ em sẽ bỏ đi cùng cậu ta, vứt anh và Tiểu Triết lại.”

Đậu Đậu ngược mắt lên, kinh ngạc hỏi “Sao anh lại nghĩ như vậy?”

Lý Minh Triết nói “Cậu ta hiểu phụ nữ hơn anh, biết cách yêu em như thế nào, anh cả ngày bận việc không ở nhà, đến ngay cả khi em mang thai Tiểu Triết anh cũng không ở bên cạnh, để em phải chịu bao nhiêu đau khổ, nếu như ta thực sự đối tốt với em, mà em cũng nguyện ý theo cậu ta đi, anh căn bản là không thể ngăn cản được.”

“Không như vậy đâu, em...” Đậu Đậu co người thu nhỏ lại trong lòng Lý Minh Triết “Chỉ thích anh, em sẽ ở bên cạnh Tiểu Triết đợi anh trở về, gia đình chúng ta sẽ cùng nhau sống hạnh phúc.”

“... Được.”

“Minh Triết, rời bỏ Lý gia anh có... hối hận không?”

“Ừm... có một chút, nhưng có em thì anh không còn hối hận nữa, hơn nữa còn có Tiểu Triết, xem xem anh lời quá rồi.”

“Em không có cảm giác an toàn, thích chạy trốn hiện thực, sau này sẽ không như vậy nữa, anh nhất định phải lôi em ra, ép em phải ở bên anh.”

“Ồ, sao lại tự biết những điều này thế?”

“Nói thật lòng, em sợ anh tức giận sẽ ném em đi, cho lên mới bảo tài xế lái xe đến công ty đuổi theo anh, nhìn thấy anh xông vào phòng họp, bọn họ giữ em lại không cho em vào trong, nhưng em đã đẩy bọn họ ra để chạy vào, khắp đầu anh đều là máu... rất đáng sợ, lúc đó em nghĩ, nếu như anh bỏ em lại, em sẽ bỏ con của anh lại, đuổi theo anh cãi nhau, cãi đến khi nào anh buộc phải quay về chăm sóc mẹ con em mới thôi.”

“...” (Quả nhiên là người phụ nữ tôi nhắm trúng, thật nhẩn tâm!)

Vết thương của Lý Minh Triết không nặng, kiểm tra mấy ngày thì có thể về nhà nghỉ dưỡng, Lý Vũ Hiên đã dọn ra ngoài, chỉ còn Lý Tiểu Lỗi vẫn bám trụ ở biệt thự, lạnh lùng quan sát cuộc sống của hai người họ.

Lý Minh Triết thay đổi hoàn toàn cuộc sống, không đi làm nữa, ở nhà về thiết kế là được rồi, Đậu Đậu cũng nhận chăm sóc Lý Tiểu Triết, không cho Lý Tiểu Lỗi chăm sóc nữa, Lý Tiểu Lỗi nhàn rỗi không có việc gì đi tìm còn chó Đá trải lông, nôn nóng nhìn Lý Tiểu Triết vui vẻ cười đùa trong lòng cha mẹ.

“Bà xã, đợi giao thiết kế xong anh đưa em đi du lịch.”

Lý Minh Triết pha cà phê, uống một ngụm, đứng tựa cửa nhìn hai mẹ con họ đang tập đi “Em thích đi đâu?”

Đậu Đậu nghiêng mặt cười “Đi đâu cũng được.”

Lý Minh Triết trưng bộ mặt đẹp trai, chậm rãi nói “Anh đi 16 lần rồi, Pháp đi 11 lần, Hồng Kông đi nhiều quá không nhớ nổi, hình như mỗi năm đều đi hai ba lần, ừm, thường xuyên lái du thuyền đi đường biển...”

Đậu Đậu cúi thấp đầu, đỡ cái mông mồm mồm thịt của Lý Tiểu Triết “Con trai, mẹ đưa con đến bờ biển đào cát, không thêm để ý đến cha con nữa.”

Lý Minh Triết ngồi xuống véo má Đậu Đậu “Bà xã ngốc, anh đi chỗ nào cũng đều là đi họp, làm gì có thời gian đi ngắm phong cảnh, hơn nữa đi cùng với bà xã và con trai, thì cứ coi như đi một nghìn lần ông xã của em vẫn thấy vui, nhưng mà, phí thiết kế lần này chỉ có 30 vạn, chúng ta đi Pháp chơi qua loa nhé.”

Đậu Đậu:... (30 vạn ! ! Chơi qua loa ! ! !)

Lý Minh Triết làm cả tháng trời cuối cùng cũng làm xong, giao thiết kế bản giấy và bản điện tử, bên đó còn muốn anh đêm giám sát công trình, nhưng bị anh từ chối thẳng thừng, nói là phải đưa bà xã và con trai đi Pari uống trà chiều.

Đậu Đậu chỉ biết Lý Minh Triết đánh gãy mũi Lý Vũ Hiên, nhưng không biết Lý Tiểu Lỗi cũng bị giáo huấn một trận, bắt nói tất cả những điều biết được ra, khi Lý Minh Triết nghe đến đoạn Lý Tiểu Lỗi nói Lý Vũ Hiên chuẩn bị đưa cô đi Pháp, trong lòng đã hạ quyết tâm, phải đưa cô ấy đi du lịch vòng quanh thế giới, nếu như cô ấy thích chỗ nào, thì sẽ định cư ở đó, không thích thì lại chuyển đi.

Thu dọn hành lý xong, cầm hộ chiếu và vé máy bay, gia đình ba người đi ra sân bay, Lý Tiểu Lỗi ở lại trông nhà.

Khi đang đợi máy bay, có một vị khách không mong đợi đến.

Lý Vũ Hiên đeo một chiếc kính đen rất to, lái chiếc Lamborghini đến sân bay, Đậu Đậu thuận theo dòng người đang chen chúc nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông quyền rũ đẹp đẽ đang phấn nộ đi về phía mình.

Đậu Đậu sợ hãi trốn vào sau lưng Lý Minh Triết.

Lý Minh Triết bảo cô đưa Tiểu Triết đến phòng chờ của VIP đợi, còn mình đi lên phía trước “Đến bây giờ mày vẫn chưa bỏ cuộc sao?”

Lý Vũ Hiên bỏ kính đen ra, cười lạnh lùng “Đương nhiên không bỏ cuộc, cô ấy còn đang mang ‘giống’ của tôi đó!”

Lý Minh Triết nắm lấy cổ áo Lý Vũ Hiên, mặt sầm lại “Lý Minh Triết, mày làm tổn thương cô ấy vẫn chưa đủ sao? Ngày nào cô ấy cũng mơ thấy ác mộng, khóc lóc xin mày đừng chạm vào cô ấy, mày không nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của cô ấy khi nhìn thấy mày sao!”

Sắc mặt Lý Vũ Hiên tối đen, nhưng vẫn không thả lỏng “Vậy anh cũng không được đưa cô ấy đi, tôi phải nhìn thấy con tôi ra đời.”

Lý Minh Triết lạnh lùng nói “Đứa bé không còn nữa.”

Lý Vũ Hiên ngậy ra mấy giây, đột nhiên nổi điên lên “Cái gì, không thể nào!”

Lý Minh Triết lạnh lùng ‘hừm’ một tiếng, quay người bỏ đi, Lý Vũ Hiên xông lên ngăn anh lại, phần nộ hét lớn “Lý Minh Triết, có phải là anh...! !”

Đúng lúc này, Lý Vũ Hiên và Lý Minh Triết cùng lúc nhìn thấy Đậu Đậu đứng phía sau họ, một nhân viên trong phòng chờ VIP đang giữ Lý Tiểu Triết, Đậu Đậu đi đến, cắn răng cắn lợi nhìn Lý Vũ Hiên “Chúng ta nói chuyện chút.”

Lý Minh Triết đi đến, nắm lấy tay cô, Đậu Đậu cười kiên cường.

Sự tín nhiệm và quan tâm của hai người như nhát dao đâm sâu vào trái tim Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên tức giận vò tóc, Lý Minh Triết thả tay Đậu Đậu ra “Anh đi trông chừng Tiểu Triết, bọn anh sẽ ở bên kia đợi em.”

Lý Minh Triết chỉ về phía phòng đợi VIP, Đậu Đậu gật gật đầu.

Sau khi Lý Minh Triết đi, Đậu Đậu đi cách xa một chút, Lý Vũ Hiên không đợi được nữa xông lên giữ cô lại “Tại sao đứa bé không còn nữa!”

Đậu Đậu cúi thấp đầu, căng thẳng nắm vạt áo “... Tôi uống thuốc.”

Lý Vũ Hiên lùi lại mấy bước, hoảng hốt tựa vào tường, sự phần nộ, hi vọng, và trông ngóng trong mắt đều mất hết, chỉ còn sự trống rỗng “Em hận anh... như vậy sao?”

Đậu Đậu lắc lắc đầu “Không, tôi không hận anh.”

“Vậy tại sao lại phải giết con của anh? Em là loại đàn bà nhẫn tâm như vậy sao! Là đồ sát thủ! ! !”

Đậu Đậu ngẩng mạnh đầu lên, hai mắt đỏ hoe, nghẹn ngào “Đúng, là tôi giết con của anh, nhưng đó cũng là con của tôi...”

Lý Vũ Hiên dựa vào tường, thở dốc, hai tay che mặt “Đậu Đậu, anh yêu em như vậy... sao em lại dày vò anh thế này... anh sai rồi sao... anh yêu em là sai sao... anh ta bỏ mặc em, anh quan tâm đến em... anh ta không yêu thương em, anh toàn tâm toàn ý yêu em... nhưng vì sao chứ, sao em cứ làm tổn thương anh hết lần này đến lần khác...”

Đậu Đậu do dự một chút, từ bên cạnh ôm lấy anh ta.

Chất dịch lấp lánh từ trên mặt men theo cánh tay chảy xuống đất, khi rơi xuống đất nó đọng lại thành những giọt nước nhỏ.

“Xin lỗi, đã làm tổn thương anh như vậy...”

“Vì sao chứ, nói cho anh biết, sao em lại làm như vậy.”

“Vì... bảo vệ gia đình tôi, người tôi yêu, con của tôi, xin lỗi, chỉ có lựa chọn cách làm tổn thương anh...”

“Đủ rồi, cô hãy nhanh chóng rút đi, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Đậu Đậu thả cánh tay ra, từ từ quay người bỏ đi, Lý Vũ Hiên ôm lấy cánh tay, chỗ mà cô ấy vừa mới chạm vào, run rẩy đeo cặp kính đen lên, cô ấy đi rồi, chẳng lưu lại chút tình nào đi rồi.

Đột nhiên sau lưng có có tiếng hét lớn “Đậu Đậu, anh hận em!”

Đậu Đậu dừng bước chân lại, không nói gì, nhanh chóng bước về phía phòng chờ.

Phía sau cửa kích cửa phòng chờ, Lý Minh Triết đang ôm lấy Lý Tiểu Triết bị bi bô cho con uống nước, chân tay luống cuống làm nước văng ra khắp người, đầu đầu nhìn Lý Tiểu Triết nghịch ngợm, bắt lực nheo cặp lông mày đẹp đẽ, nhân viên ở đó đứng một bên che miệng cười, một người cha đẹp trai như vậy sao mà ngốc thế.

Ở đó, hạnh phúc của cô đang chờ đợi cô.

73. Chương 72

CHƯƠNG 72: XÔNG TRẬN HIỂM NGUY

Khi ba người nhà họ từ Pháp trở về, Đậu Đậu rõ ràng vui vẻ hơn rất nhiều, ôm lấy Lý Tiểu Triết cười cười nói nói, Lý Minh Triết cười đến híp cả mắt, đẩy một đồng hành lý to, chỗ đó đều là do Đậu Đậu mua, Đậu Đậu nói muốn trang điểm đẹp một chút, để còn cạnh tranh với đám người đang nhìn chăm chăm thèm muốn kia.

Lý Minh Triết cười nói “Cạnh tranh gì chứ, bọn họ đến tư cách tham gia còn chẳng có, huống hồ em còn đang ôm “bùa hộ thân” đặc biệt” Lý Minh Triết hếch hếch mặt, ra hiệu về chỗ Lý Tiểu Triết béo mũm mĩm “Có con ở đây, em mãi mãi đứng ở vị trí bất bại, ngược lại, anh mới phải lo lắng về người phụ nữ đào hoa như em đây không biết có bị người đàn ông nào khác cướp mất không.”

Đậu Đậu đỏ mặt ngượng ngùng nói “Đâu có.”

Lý Minh Triết đại nghĩa diệt thân, lấy hàng loạt ví dụ “Khi đi dạo phố được bắt chuyện 7 lần, uống trà được hỏi tên 3 lần, còn có lần đó, trong khách sạn, anh vừa không nhìn cái, đã có một con lừa hoang đến hôn tay em!”

Mặt Đậu Đậu càng đỏ hơn “... Lừa hoang gì chứ...”

Lý Minh Triết ‘hừm’ “Đã dám bắt lẽ với bà xã anh, đám anh ta một đám là con nhẹ đó.”

Đậu Đậu kinh ngạc “Anh đánh người ta thật!”

“Người ta? Gọi thân mật như vậy à!” Lý Minh Triết trừng mắt “Đó là bọn anh quyết đấu, với trình độ của anh ta, nếu không phải anh xuống tay lưu tình, hừm hừm.”

Đậu Đậu:... (Quyết đấu anh nói là chỉ hai người đơn phương đánh đấm lẫn nhau?)

Ba người vui vẻ quay lại biệt thự, Lý Minh Triết đi đỡ hành lý, Đậu Đậu ôm Lý Tiểu Triết mở cửa, cửa vừa mở ra liền sững người, trong nhà tối om om, con Đá bị xích lại, nằm sủa gâu gâu trên sàn nhà, nước mắt chỉ trực chảy ra.

Đậu Đậu vội đặt Lý Tiểu Triết xuống đi đến cởi xích cho con Đá, con Đá dụi dụi lông, nhào mạnh vào lòng Đậu Đậu.

“Đá, có phải đói rồi không?”

Đậu Đậu vừa nói xong thì nhìn thấy sợi xích trên cổ con Đá, trên sợi xích còn treo đầy... khụ khụ, kem đánh răng.

Lý Minh Triết chuyển hành lý vào, bật đèn lên “Tiểu Lỗi đâu rồi?”

“Không biết nữa, anh xem” Đậu Đậu bỏ những ‘chiếc bánh’ treo trên cổ con Đá cho Lý Minh Triết nhìn “Cậu ta vớt con Đá ở đây, nếu như chúng ta về muộn mấy ngày, con đá ăn hết chỗ kem đánh răng này chẳng phải sẽ chết đói sao.”

Lý Minh Triết đi đến, xoa xoa đầu con Đá “Hóa ra dựa vào kem đánh răng cũng có thể sống sao, sau này cho nó ăn ít thức ăn của chó thôi, đắt quá.”

Đậu Đậu:... (Đây, đây không phải là trọng điểm)

Cho chó ăn, dắt chó đi tắm, khôi phục lại uy phong cho con Đá xong, Lý Minh Triết đang lục đục ở trong bếp, Đậu Đậu thò đầu vào nhìn, Lý Minh Triết đang nhặt rau “Bà xã, ớt xanh xào thịt là cho thịt vào trước hay ớt vào trước?”

Đậu Đậu yếu ớt nói “... Cho dầu trước.”

Lý Minh Triết:...

Ăn cơm qua loa xong, Lý Minh Triết nắm lấy cánh tay đang rửa bát của Đậu Đậu “Bà xã, bây giờ về nhà rồi, em phải tuân thủ lời hứa.”

Vốn dĩ, người ta đi Pháp du lịch, Đậu Đậu trước thì mượn cơ sức khỏe không tốt để khước từ mong muốn gần gũi của Lý đại ca, đến một tháng sau lại mượn cơ ở bên ngoài không thuận tiện rồi đẩy Lý đại ca ra khỏi cửa, sau này lại vì đi du lịch đường dài mệt mỏi nên nhất quyết để Lý đại ca phải vào nhà tắm ngâm nước lạnh giải tỏa, bây giờ về nhà rồi, Lý đại ca chẳng thừa lời nữa, lần này nhất định không tránh được rồi.

Đậu Đậu ngập ngừng đẩy Lý Minh Triết ra “Tiểu Triết vẫn chưa ngủ.”

Lý Minh Triết nghe thấy, xị mặt bỏ đi, chạy thẳng lên lầu tìm Lý Tiểu Triết nói chuyện, Đậu Đậu tiếp tục rửa bát, nhưng rõ ràng lòng dạ không yên, cứ cầm một cái bát rửa đi rửa lại.

“Khủng hoảng tiền tệ thế giới bắt nguồn từ cuộc khủng hoảng ở nước Mỹ, tuy không gây ra tác động đối với các đồng tiền mạnh, nhưng lại gây ra tác động nghiêm trọng đối với đồng tiền của Mỹ, còn kéo theo ảnh hưởng đến các đồng tiền của khu vực Châu Á như Trung, Nhật, Hàn, gây ảnh hưởng đến tương lai của đồng tiền quốc tế%\$^\$@...”

“Khò... khò khò...”

Lý Minh Triết đặt tờ nhật báo tài chính xuống, ôm Lý Tiểu Triết đi về phía phòng dành cho em bé, cười nói, Lý Minh Triết anh đây ru con ngủ chẳng phải lần nào cũng đều ngủ say sau 5 phút sao, Lý Minh Triết lắc lắc đầu, aiz, sao một người kinh doanh kì tài như anh, mà con trai của anh hễ cứ nghe đến các tin tức tài chính là lại lăn ra ngủ chứ, khó hiểu khó hiểu.

Lý Minh Triết quay lại phòng, phát hiện Đậu Đậu đã nằm trong chăn, đang giả vờ ngủ say.

Nhưng tư thế ngủ cứng đờ như vậy rõ ràng chẳng giống với tư thế ngủ ngang ngược của cô ấy thường ngày, lại còn cặp lông mày hơi run run và cái môi khê mấp máy nữa, càng làm người ta dễ nhận ra là giả vờ ngủ.

Nếu là bình thường, Lý Minh Triết cũng mắt nhắm mắt mở, cố nhin cho qua đi, nhưng đã mấy tháng nay rồi, lúc nào cũng như vậy, lửa dục ~ vọng đã tấn công vào tim Lý đại ca rồi, cuối cùng cũng không thể nhin được nữa.

Đi đến kéo chăn của Đậu Đậu ra, Đậu Đậu càng giả vờ nhắm chặt mắt hơn.

Lý Minh Triết nhướn mày lên, trầm trầm giọng nói “Tuy anh không có hứng thú với việc quan hệ với thi thể, nhưng hôm nay anh đã quyết định rồi, muốn biết rốt cuộc phải quan hệ mấy lần thì mới khiến cho cái thi thể này sống lại.”

Lý Minh Triết thở không ra hơi nữa “Bà xã, cứ coi như em có làm bộ dạng vô tội đáng thương, hôm nay anh cũng không thể bỏ qua cho em.”

Đậu Đậu hé một bên mắt ra, mắt cong cong lên tạo dáng vẻ đáng thương đến cực độ “Nhưng mà... em... em không muốn... em rất mệt...”

Lý Minh Triết ‘hừm’ “Anh sẽ khiến cho em muốn.”

Nói xong liền nhào đến như con hổ đói vồ mồi, Đậu Đậu kêu ‘á’ lên một tiếng rồi dùng chăn che kín đầu, nhưng Lý đại ca là làm gì chứ, mới có hai ba động tác đã kéo cả chăn và quần áo xé ra vút thành một đồng.

“Anh đi ngâm nước lạnh đi...”

“Không đi.”

“Tiểu Triết tỉnh rồi phải không, em đi xem con...”

“Không được đi.”

“Ya, em muốn dậy, hình như quên đánh răng rồi, em phải đi đánh răng... wuw...”

Phụ nữ, có lúc lắm nhảm lắm nhảm rất phiền phức, khi không thể chịu được nữa, thì hãy bịt miệng họ. (Danh ngôn của Lý đại ca.)

Sau một hồi, Lý đại ca dựa thân thể trống trơn của mình lên đầu giường, ‘ăn uống’ lo say xong mắt đang mơ màng, đang định chuẩn vị thêm một lần nữa, Đậu Đậu quay lưng vào Lý Minh Triết, ôm lấy chần co rúm người lại một bên.

Lý Minh Triết không muốn cô cách xa mình, đưa tay kéo cô lại, ép cô xuống trước ngực mình “Sao nào, có phải là ông xã của em đây rất xung mãnh không?”

Đậu Đậu không phải đối.

Lý Minh Triết nâng mặt cô lên “Nói đi, ông xã em là thiên hạ đệ nhất thần thánh!”

Đậu Đậu:...! ! !

Đậu Đậu bám lấy ngực (ngực của Lý đại ca) “Minh Triết, trước đây sao em không phát hiện ra anh lại dung tục... như thế này...”

Lý đại ca nghiêng đầu, hưng phấn nói “Đó là đối với người ngoài, còn đối với người của mình phải giả vờ làm gì chứ, không có chuyện gì nói chút chuyện tình cảm, để thắt chặt tình cảm vợ chồng, nâng cao hứng thú của cuộc sống, đúng không, anh đối với người ngoài là ‘lạnh’ đối với tiểu Đậu Đậu của anh là ‘nóng’?”

Đậu Đậu:...! ! ! (hình tượng ơi hình tượng!)

Lý đại ca nghỉ ngơi một lát, kéo cô lên rồi tiếp tục xông trận, dồn nén mấy tháng trời, một lần làm sao có thể đủ được, vừa rồi chỉ là khai vị, vẫn chưa coi là món chính được, lần này Lý đại ca từ từ chậm rãi tận hưởng mãi không ngừng, lặp đi lặp lại một giờ đồng hồ vẫn không có ý muốn dừng.

“Minh Triết...”

Giọng nói của Đậu Đậu đã có chút khàn, hai bàn tay bám chặt vào cánh tay rắn chắc của Lý Minh Triết, thân mình cũng chuyển động hòa nhịp theo các chuyển động của anh “Anh...không tính toán chứ...”

Lý Minh Triết hơi sững lại “Cái gì?”

Đậu Đậu lấy tay che mắt, cặp môi đỏ hồng khê khê run lên “... Em... em...”

Rõ ràng có thể nghe thấy những tiếng rên rỉ, Lý Minh Triết biết rõ trong lòng cô đang để tâm đến chuyện gì, cho nên cứ luôn cự tuyệt anh, Lý Minh Triết cười cười, phủ người xuống, dịu dàng hôn lên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của cô “Chuyện này cũng chẳng có gì, anh cũng không phải chỉ có mình em.”

Ở bên ngoài anh ấy có người phụ nữa khác?!

Đậu Đậu bỏ ngay tay ra, mắt mở to nhìn Lý Minh Triết “Anh... anh...”

Lý Minh Triết thở dài, khổ não vò tóc, nhưng cơ thể chẳng thả lỏng chút nào, tiếp tục nhấn vào sâu hơn “Phù phù... aizz, biết chắc chắn là nói chuyện này với em chắc chắn em sẽ giận anh mà, nhưng nếu không nói, lại không đủ thành thật, anh rất mâu thuẫn, rất bứt rứt, anh rất khổ não...”

Đậu Đậu véo lấy cổ Lý Minh Triết, nhe hàm răng trắng ra, khí thế hung hãn hỏi “Khi nào, là trước đây hay bây giờ?”

Mặt Lý Minh Triết bị véo đến biến dạng “Trước đây cũng có, khi đi nước ngoài du lịch cũng có, mấy ngày trước cũng...”

Đậu Đậu âm ỉ một tiếng rồi thả Lý Minh Triết ra, mặt trông như cô con dâu nhỏ bị bắt nạt, mắt từ từ đỏ lên, cầu nhàu nói “Em... em không thêm quan tâm đến anh nữa... em phải cùng anh... chia tay...”

Lý Minh Triết vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn nhó của Đậu Đậu, hắng hắng giọng “Khi em không chịu thân mật với anh, mà anh lại muốn giải tỏa nó ra trong đêm, đành phải dựa vào ‘nó’” giơ tay phải lên, Lý Minh Triết hỏi băng quơ “nhưng mà bà xã, sao em lại phải ghen với ‘bàn tay hoàng kim của anh chứ?”

Đậu Đậu:...! ! !

Tiếp tục duy trì vận động liên tiếp nhưng không kịch liệt.

Sau khi cơn hưng phấn qua đi, Lý Minh Triết ôm lấy Đậu Đậu, âu yếm dùng tay cốc cốc lên đầu cô, Đậu Đậu kéo tay của anh ra, Lý Minh Triết dùng sức ôm cô thật chặt, khẽ nói “Anh không để ý đâu, thật sự, sau này không cần nghĩ nhiều đâu, cứ coi như đó là một cơn ác mộng, tỉnh dậy rồi, thế giới của em chỉ có anh.”

Đậu Đậu không ngừng ngơ ngậy, trầm ngâm nằm gối lên cánh tay Lý Minh Triết.

“Bà xã, kì thực anh chẳng tự tin chút nào.”

Đậu Đậu nghiêng mặt “Sao?”

“Em xem, bây giờ em càng ngày càng xinh đẹp, đi trên đường bao nhiêu là anh chàng đẹp trai đến bắt chuyện với em, anh đã 30 tuổi rồi, chỉ sợ là anh già thế này sẽ bị em vứt bỏ đi thôi.”

Đậu Đậu:...! ! !

Vườn bên trái vườn bên phải, cuối cùng Lý đại ca cũng dập tắt được lòng bất an của ai đó, nhận tiện lại tiếp tục một lần nữa rất lâu, sáng sớm ngày hôm sau Đậu Đậu không xuống nổi giường làm bữa sáng được, vẫn là Lý đại ca phải bưng sữa nóng và bánh mì lên phục vụ cô.

Cuộc sống dường như đã đi vào quỹ đạo, cho đến khi có một người xuất hiện.

(Tác giả có lời muốn nói: Các bạn thân mến, trên đây chỉ là trưng cầu ý kiến cho kết thúc, ý kiến của tôi là, nếu như phần lớn mọi người thích kết thúc như trên, thì chúng ta kết thúc, còn phần phía sau coi như ngoại truyện, nếu như các bạn không thích, vậy thì sẽ kéo dài thêm vài chương nữa, coi như là kết thúc, nhưng ngoại truyện sẽ bị rút ngắn đi rất nhiều, cũng trách là ý của tôi không được biểu đạt rõ ràng, bị mọi người công kích hai ngày dài... hôn mê rồi...)

74. Chương 73

CHƯƠNG 73: NHÂN VẬT THẦN BÍ XUẤT HIỆN

“Cộc cộc cộc.”

Lý Minh Triết đứng lên khỏi sofa, ôm Tiểu Triết ra mở cửa, Đậu Đậu từ phòng giặt đồ chạy ra “Anh bế con đi, em đi mở cửa.”

Cửa mở ra, một ông cụ da trắng xanh xao đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt lạnh lẽo.

Đậu Đậu cẩn thận nhìn vào người đang đứng ở cửa này xem ra hình như quần áo trên người mặc đều rất đắt tiền phía sau còn có mấy người nữa đứng, người đeo kính đen đó không phải là Lý Tranh thì là ai?

Đậu Đậu nuốt nước miếng ực ực, khẽ hỏi “Ngài là... Lý lão gia?”

Ông cụ đó vẫn giữ nghiêm đầu hùm một tiếng “Không giáo dục.”

Lý Tranh đẩy Đậu Đậu đang đứng ngây ra chắn trước cửa đi, dìu Lý lão ra vào trong biệt thự, Lý Minh Triết đứng lên nhường chỗ, đặt Lý Tiểu Triết vào trong xe đồ chơi, đứng dậy rót trà mang đến, Đậu Đậu dọn mấy thứ đồ chơi của Lý Tiểu Triết để trên bàn trà, cẩn thận đón lấy trà trong tay Lý Minh Triết, đưa lên mời Lý lão gia.

Lý lão gia nheo mắt nhìn Đậu Đậu một cái “Để đàn ông pha trà, cô nghĩ cô là ai chứ?”

Lý Minh Triết kéo Đậu Đậu đang nửa đứng nửa ngồi, nhỏ tiếng nói với cô “Hình như sữa của Tiểu Triết sắp hết rồi, em đi siêu thị mua thêm một chút đi.”

Đậu Đậu gật gù đầu, lén nhìn Lý lão gia một cái, nhanh chóng bước đi.

Lý lão gia nghiêng mặt nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Đậu Đậu, mặt càng nhăn hơn nữa, quả nhiên là đồ quê mùa đó không thể nào chấp nhận nổi, chẳng có khí chất nho nhã chút nào, tác phong khiến cho người ta thấy phản cảm.

“Bé đưa bé đến đây ông xem xem.”

Lý lão gia ngồi trên sofa ra lệnh, không buồn ngược mắt lên, Lý Minh Triết ôm Lý Tiểu Triết đến, giữ chặt trong lòng để Lý lão gia nhìn, Lý lão gia lấy tay giằng lấy Lý Tiểu Triết, Lý Minh Triết hơi sững người, Lý lão gia trừng mắt nhìn “Cháu và Tiểu Lỗi đều do ta nuôi lớn, một tay ta vẫn có thể ôm được!”

Lý Minh Triết:... (Cháu là sợ ông sẽ làm con cháu sợ, mặt xị ra dài như vậy)

Lý Tiểu Lỗi cũng chẳng sợ gì, ngồi trong lòng Lý lão gia cười hi hi ha ha, đưa bàn tay nhỏ bé véo tai của Lý lão gia, thò mặt lên ngửi ngửi, cắn một cái, sau khi cắn xong lại vui vẻ cười ha ha.

Lý lão gia:...! ! ! (Mất uy phong quá)

Lý lão gia hừm một tiếng lạnh lùng “Ông là đến thăm đứa cháu bỏ nhà ra đi, nhân tiện thăm luôn đứa cháu.”

Lý Minh Triết cười nhạt “Ông nói lời này là sao, chẳng phải cháu đã nói rõ rồi sao, cháu muốn sống cuộc sống của mình, vẽ thiết kế, đi đến công trường, có thời gian thì đưa hai mẹ con họ đi chơi.”

“Im mồm cho ta” Lý lão gia lạnh lùng cắt ngang lời Lý Minh Triết “Tiền đồ của cháu tốt như vậy mà lại vứt bỏ hết chỉ vì đứa con gái này sao, cháu không cảm thấy đáng tiếc nhưng ông cảm thấy mất mặt!”

Lý Minh Triết trầm ngâm một lúc lâu “Bất luận nói thế nào, cháu đã rút lui khỏi phạm vi người kế nghiệp của Lý gia, Lý Vũ Hiên và Lý Tiểu Lỗi năng lực hơn người, nhất định còn xuất sắc hơn cháu.”

Lý lão gia bưng cốc trà đập mạnh xuống bàn.

Lý Tranh nhỏ tiếng nhắc nhở Lý Minh Triết “Minh Triết thiếu gia, trong thời gian hai người ra nước ngoài Vũ Hiên thiếu gia đã từ bỏ chức vụ tổng giám đốc, còn Lỗi thiếu gia cũng ra nước ngoài rồi, nói là muốn đi du lịch vòng quanh thế giới.”

Lý lão gia chậm rãi nói “Minh Triết, đối với tiền tệ cháu có linh cảm rất nhạy bén, có thể đưa ra dự đoán chuẩn xác về hiệu quả để đưa ra các phán đoán hoàn mỹ, cái công việc thiết kế này chỉ làm mai một tài năng của cháu thôi, chỉ có ở Lý gia, cháu mới có đủ sân khấu để thi triển hết tài năng của mình, chỉ cần cháu quay về, ông có thể giao cho cháu 49% cổ phần của tất cả các công ty của Lý gia.”

Lý lão gia nói ra những lời thuyết phục mềm mỏng, nếu nói không ngạc nhiên là không thể nào, Lý lão gia ở đâu cũng rất cứng rắn, lần này không những khuyên giải Lý Minh Triết quay về, lại còn dùng nửa gia sản để dụ dỗ anh, xem ra đã rất hạ giọng rồi.

Lý Minh Triết cúi đầu cười “Ông nội, bây giờ cháu sống rất tốt.”

Lý lão gia tức giận nói “Tốt lắm sao, ở Lý gia nhà cao cửa rộng đường đường là đại thiếu gia, bây giờ là gì nào, làm nhân viên làm thuê cho người khác, cháu... cháu là đồ bỏ đi!”

Lý Minh Triết chỉ cười không nói.

Ngoài cửa, Đậu Đậu đang dán tai vào tường lắng nghe, khe khẽ thở dài.

Lý lão gia không dễ dàng bỏ qua, tìm đủ mọi cách để dụ dỗ, khuyên giải Lý Minh Triết quay lại Lý gia làm việc, nhưng Lý Minh Triết vẫn không mềm lòng, khiến cho Lý lão gia tức giận trừng mắt nhìn quanh “Tên tiểu tử thói này vẫn không chịu nghe lời, mềm rắn đều không được!”

Lý Minh Triết nói “Vũ Hiên ở công ty làm cũng rất tốt, cậu ta hoàn toàn có đủ năng lực để đảm đương trách nhiệm.”

Ai biết được, Lý lão gia đã tức đến xì khói ra rồi “Hừm, nó là cái thứ gì chứ, chỉ là một đứa con hoang mà thôi, nó có thể kế thừa tâm huyết bao nhiêu năm của ta sao, nó không xứng, trừ cháu và Tiểu Lỗi ra, những đứa con hoang khác ta không nhận, cho nó cơm ăn là để người ngoài không nói Lý gia chúng ta nhảm tâm.”

Tim Đậu Đậu giật thót lên.

Lý Vũ Hiên, anh ta thật đáng thương, không biết trước kia đã phải sống trong Lý gia như thế nào...

Lý Minh Triết sớm đã biết rõ tích khí của Lý lão gia, sự xem thường của ông với Lý Vũ Hiên đã 20 năm rồi mà vẫn đến giờ vẫn cố chấp như vậy, Lý Minh Triết cũng không tiện nói gì, chỉ quyết định bỏ qua, không đề cập câu nào về việc này, Lý lão gia tức giận đập bàn bỏ đi.

Đợi sau khi Lý lão gia đi rồi, Đậu Đậu mới đi từ ngoài vào, Lý Minh Triết ngồi ngậy ra trên sofa, Đậu Đậu đi đến ngồi xuống, nắm lấy tay Lý Minh Triết “Minh Triết... xin lỗi... đã để anh phải sống cuộc sống như thế này”

Lý Minh Triết cười cười, giữ lấy hai vai Đậu Đậu “Xin lỗi gì chứ, đây là sự lựa chọn của anh, không liên quan gì đến em.”

Đậu Đậu gật gật đầu, cắn chặt môi.

Buổi tối, sau khi ru Lý Tiểu Triết và cha cậu bé ngủ, Đậu Đậu nằm xuống giường bắt đầu trần trọc.

Nếu nói Lý Minh Triết không muốn quay lại Lý gia là không thể nào, anh ấy thích đứng ở trên cao để chỉ đạo người khác như vậy, nay để anh ấy phải kiếm kế sinh nhai dưới tay người khác, cứ cảm thấy có chút gì đó uất ức và bất lực, mà ngoài những lúc anh ấy thiết kế và đọc sách ra, khi không có việc gì, luôn thích xem các tin tức tài chính kinh tế trên báo, dưới gối của anh ấy cũng thường xuyên để các tập san tài chính.

Đậu Đậu biết Lý Minh Triết vẫn ngầm chơi cổ phiếu và đầu tư, chỉ là cô giả vờ không biết mà thôi, nhưng Lý Minh Triết chơi cổ phiếu và kiếm tiền, hình như kiếm được không ít, kì thực không cần nghĩ cũng rõ, anh ấy chi trả tiền bảo dưỡng xe, chăm sóc biệt thự, thêm vào đó là tiền sinh hoạt phí cao ngất ngưỡng của gia đình ba người, mà công việc của anh ấy không phải tháng nào cũng nhận được, thường xuyên đến hai ba tháng không làm việc, vậy rõ ràng là thu nhập từ việc thiết kế kia căn bản không thể đủ chi trả cho tất cả các phí dụng này.

Đậu Đậu không nói gì, nhưng trong lòng thì rất rõ.

Người cao ngạo như vậy, lại phải buồn phiền về những sinh hoạt phí này, dùng ưu thế của anh ấy ra ngoài giành bát cơm với người khác, tiền không đủ dùng sau lưng anh ấy phải đi chơi cổ phiếu để bù vào sinh hoạt phí, chỉ để cho cô và Tiểu Triết có một mái nhà hạnh phúc, gánh vác trách nhiệm của một người cha.

Lại thở dài rồi, Đậu Đậu cuộn chặt chăn lại ngủ.

Lý lão gia sau khi đến một lần thì bước chân cũng quen hơn, cứ cách dăm ba bữa lại đến nhà người ta làm phiền, mỗi lần đến đều châm chích Đậu Đậu mặt không ra mặt mũi không ra mũi, nhưng Đậu Đậu lại không thể lần nào cũng tránh đi, chỉ có thể cứng đầu ở lại.

Nhưng mà, may mà bị Lý đại ca ức hiếp đã quen rồi, đối với sự lạnh nhạt và châm chích của Lý lão gia cũng từ từ trở nên miễn dịch, thường xuyên là Lý lão gia tức giận phần nộ không nói được gì, còn Đậu Đậu thì ngồi một bên dạy Lý Tiểu Triết gọi ông nội, hai tiếng ngọt ngào đó phát ra làm Lý lão gia chẳng tức giận nổi.

“Tiệc đầy tháng không làm?”

Lý lão gia tức giận ‘hừm hừm’ nhìn đôi vợ chồng này, trong mắt toàn là sự chỉ trích đối với sự vô trách nhiệm của họ, Lý Minh Triết hắng hắng giọng “Khi Tiểu Triết đầy tháng cháu đang ở nước ngoài.”

Lý lão gia ném ánh mắt sắc như dao lên người Đậu Đậu “Cô làm cái gì chứ, đến một bữa tiệc đầy tháng cũng không biết làm sao, tất cả mọi thứ đều dựa vào người đàn ông của cô, xương của cô bị người ta rút rồi à? Sao chẳng có chủ kiến gì cả!”

Đậu Đậu:...! ! ! (Tôi vẫn nên mỉm cười nhĩ...)

Lý Minh Triết vội xen lời giải vây “Cô ấy cũng chẳng có ai để mời, hơn nữa, cô ấy lấy danh nghĩa gì để mời khách làm tiệc đầy tháng cho con cháu Lý gia chứ, nhà cháu không ai đến, cũng chẳng phải là chuyện cười sao.”

Một câu nói làm mặt Lý lão gia tái xanh.

Đậu Đậu:... (Tiếp tục mỉm cười... mặt nổi gân)

Lý lão gia đứng lên, chỉ vào Lý Minh Triết và Đậu Đậu hạ lệnh “Chuyện về tiệc đầy tháng sau này sẽ tính sổ với hai đứa, sinh nhật tròn tuổi ta sẽ tổ chức cho chắc, hai đứa đừng có xen vào.”

Lý Minh Triết đang muốn nói, Lý lão gia đã trừng mắt “Nói cho cháu biết, cháu là người nhà họ Lý, cứ coi như không tiếp nhận sản nghiệp nhà họ Lý thì máu chảy trong người cháu vẫn là của nhà họ Lý, sinh nhật Lý Tiểu Triết bắt buộc phải tổ chức ở Lý gia, Lý Tranh, người đích thân chuẩn bị việc này đi.”

Lý Minh Triết:... (Hoàn toàn không cho mình cơ hội cự tuyệt)

Đậu Đậu:... (Đúng là ông cụ ngang ngược)

Lý Tiểu Triết:... (Này, là sinh nhật tôi chứ)

Đã không thể khước từ, vậy cứ về Lý gia tổ chức sinh nhật vậy, nhưng mà, việc khoản tiền lớn bỏ ra thật sự làm hai người kinh ngạc chấn động, đầu tiên chưa cần nói đến việc điều cả một chiếc thuyền cơ riêng để đưa tiễn khách mời, Lý gia còn bao trọn cả một khách sạn 5 sao để lấy chỗ nghỉ ngơi đón khách, càng khiến cho Lý Minh Triết ngạc nhiên hơn nữa là Lý lão gia đã sai toàn bộ người làm trong Lý gia sửa sang lại toàn bộ nhà họ Lý.

“... Đây là” nhà” anh?!”

Lý Minh Triết và Đậu Đậu đưa Lý Tiểu Triết được dọn vào Lý gia ở trước, từ lúc Đậu Đậu xuống xe, đứng trước một hoa viên huy hoàng tráng lệ, ngậy ra đúng ba phút nhìn vào bãi cỏ rộng lớn không thấy điểm cuối cùng và một đội vệ sĩ đang xếp hàng.

Lý Minh Triết khoát tay Đậu Đậu đi vào, trong gian phòng khách rộng thênh thang đèn mở sáng choang, mười mấy nhân viên phục vụ lễ phép đứng một bên, khi hai người đi qua đều hơi khom lưng xuống đồng loạt chào “Chào đón Minh Triết thiếu gia và thiếu phu nhân về nhà.”

Đậu Đậu:... ! ! (Mình vượt thời gian rồi?!)

Lý Minh Triết xua xua tay “Đừng dọa cô ấy, mọi người làm việc đi.”

Bốn người giúp việc nữ đi lên phía trước, mang hai chiếc chậu bạc, hai chiếc khăn ẩm đưa lên “Thiếu gia/thiếu phu nhân, mời dùng khăn.”

Lý Minh Triết đón lấy chiếc khăn lau lau tay, vút vào trong một chiếc chậu bạc, dất Đậu Đậu đang ngậy ra lên lầu, thăm trên cầu thang rất dày, khi đi cảm thấy mềm mại như đang bay trên mây vậy, Đậu Đậu nhìn những bức tranh sơn giàu đắt tiền và những ngọn đèn quý giá trên tường thấy rất cảm khái.

Đi vào phòng ngủ, Đậu Đậu nhìn một vòng, phát hiện ra cái ‘phòng ngủ’ này lớn đến khác thường, phòng ngủ chính, phòng ngủ phụ nhân, phòng trẻ con, phòng tắm, phòng trang phục, phòng trang điểm, quầy bar, phòng khách, phòng ăn, ban công, phòng tắm nắng, phòng hoa, phòng sách, phòng tập thể dục, ngoài ra còn có hai phòng vệ sinh hào hoa siêu cấp.

Đậu Đậu gật gật đầu “Ừm, cuối cùng em cũng đã nhìn thấy căn phòng tổng thống trong truyền thuyết rồi.”

Lý Minh Triết:...

Đậu Đậu trèo lên sofa, thoát cái đã bị lún xuống, khổ não nhăn mặt “Minh Triết, anh nói xem ông nội anh muốn làm cái gì, tiêu nhiều tiền như vậy, chỉ để tổ chức sinh nhật cho Tiểu Triết sao?”

Lý Minh Triết day day huyệt thái dương “Mấy ngày này chuẩn bị đã tiêu mất 100 triệu, anh cũng rất lo lắng.”

Đậu Đậu thở dài “Anh nói xem Tiểu Triết với ông có thể ngủ ngon không?”

Lý Minh Triết cũng ngồi xuống sofa, xoa xoa đầu Đậu Đậu, an ủi nói “Anh sẽ tìm bảo mẫu chăm sóc Tiểu Triết, không cần lo lắng, nghỉ ngơi chút đi, ngày kia là đến bữa tiệc rồi, đến lúc đó cứ phải duy trì mỉm cười một lần đó em.”

Đậu Đậu khổ não hỏi “Em có thể không xuất hiện không?”

Lý Minh Triết đưa ngón tay dí vào đầu Đậu Đậu “Không được giả vờ xấu xí, trang điểm đẹp một chút cho anh, em muốn anh một mình đối mặt với nhiều khách như vậy sao? Đúng rồi, em chọn đôi giày thấp một chút nhé, hôm đó sẽ phải đứng mấy tiếng đồng hồ đó, anh rất khó ở bên cạnh suốt.”

Nghe Lý Minh Triết nói như vậy, mặt Đậu Đậu càng ỉu xiu hơn.

Buổi tối hôm đó, Lý Minh Triết nhìn thấy Đậu Đậu bị ép ra trận đến nhờ Lý Tranh tìm cho mình một chuyên gia trang điểm, Lý Tranh làm việc rất nhanh gọn, không những mang chuyên gia trang điểm về, còn mang cả Salon thẩm mỹ về nhà cho Đậu Đậu sử dụng, còn mời một chuyên gia dạy lễ nghi cấp quốc tế về dạy Đậu Đậu, trang phục cũng được dùng xe vận chuyển về.

Ngày hôm sau, Lý Minh Triết buồn bã vì chẳng nhìn thấy bộ dạng của Đậu Đậu, buổi tối Đậu Đậu mới bước những bước đi nặng nhọc quay về phòng, Lý Minh Triết vội ôm lấy bà xã vất vả cả ngày đặt lên giường, lấy khăn mặt giúp cô lau mặt lau tay, dịu dàng hỏi “Bà xã, sao sắc mặt lại kém thế này?”

Đậu Đậu mặt mũi nói “Hôm nay em làm vỡ một bình hoa.”

“Bình hoa vỡ rồi?”

“Không có, nhưng mà em dẫm hỏng bốn bông hoa hồng.”

“He he he, vậy thì sao chứ, mấy bông hoa hồng thôi mà, chắc chắn có rất nhiều đồ dự bị.”

“Nhưng mà, bốn bông hồng đó giá một nghìn tệ!”

“Ồ, hóa ra Lý Tranh nói mấy bông hoa vận chuyển đường hàng không về là loại này.”

“...! !”

75. Chương 74

CHƯƠNG 74: BẮT NGỜ

Bữa tiệc mừng sinh nhật cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Lý Minh Triết và Đậu Đậu đã bận rộn suốt từ hai ba giờ chiều, mọi người kéo đến hoa viên Lý gia, xe lái đến đỗ đầy cả sân, xe của vệ sĩ chỉ có thể đỗ ở đường bên ngoài hoa viên, nhìn ra một cái, trông chẳng khác nào một trung tâm bán xe cao cấp.

Hai người đứng ngoài cửa để đón khách, cười đến mức cứng đờ cả miệng.

Bạn nói xem, người đến Lý Minh Triết ít nhiều còn quen biết một chút, Đậu Đậu thì chưa từng gặp qua, trừ những người thường xuyên xuất hiện trên đài báo đã quen mắt, những người khác thì trông đều như cà rốt củ cải, Lý Tranh không ngừng giới thiệu: Vương tổng, Lý tổng, Giang tổng, Tề tổng, ban đầu Lý Minh Triết còn mỉm cười, sau đó chán nản chỉ gật gật đầu, Đậu Đậu thì thăm rồi, cười đến mức mặt nổi hết cả gân lên.

Cứ đứng đây như cho người ta xem khỉ vô vị thế này, hai người liền nói chuyện cho đỡ buồn, đương nhiên chỉ là nói trộm.

Minh Triết, biểu hiện của anh thật khó coi, giống như bọn thu nợ.

Còn chẳng phải là vì mùi nước hoa của vị phu nhân nào sao, có thể làm chết cả một con bò.

Thơm lắm mà, không phải là Chanel sao?

Vậy cũng không thể đổ cả lọ lên người vậy chứ, đồ giàu xồm.

= =!

Hôm nay Đậu Đậu được tạo hình cao quý, do chuyên gia tạo hình cao cấp Lý Tranh mời về làm, một chiếc váy đen đắt tiền cao quý, điểm thêm một chút trang sức giá trị, mái tóc dài mềm mại được búi cao lên, lộ ra cái cổ trắng ngần đẹp đẽ như thiên nga, trang điểm nhẹ nhàng càng khiến cô trở lên đã xinh đẹp, còn cao quý, đến Lý Minh Triết cũng phải tán thưởng Hôm nay em thật đẹp.

Cảm ơn ông xã Đậu Đậu mỉm cười lộ ra tám chiếc răng rất đạt tiêu chuẩn, nói mấy chữ qua kẽ răng Dây truyền đá trên cổ em nặng quá.

Lý Minh Triết cúi đầu nhìn, trên cổ Đậu Đậu có một sợi dây truyền đá vô cùng chói mắt, ở giữa có một miếng rất lớn, quả thực rất nặng, nhân lúc người ta không chú ý đưa tay gõ lên mũi Đậu Đậu, nhỏ giọng nói Đợi chút nữa quay về thay đôi giày khác, giày của em cao quá, một chút nữa chân sẽ đau đấy.

Đậu Đậu nói Không cần, anh cao như vậy, giống như cây cột vậy.

Lý Minh Triết:..... ! ! (Anh cao hơn một mét tám đẹp trai anh tuần sao lại bị em gọi là cây cột!)

Trời dần dần tối, khách mời cũng đã đến đông đủ, bữa tiệc chính thức bắt đầu, Lý lão gia lên trên sân khấu phát biểu mấy câu, sau đó đẩy Lý Minh Triết lên, Lý đại ca nhìn qua mọi người, nói mấy câu rất phong độ rồi nhảy xuống sân khấu, nắm lấy tay Đậu Đậu cúi xuống hôn lên vành tai cô, ánh mắt đó, thâm tình khiến mức có thể chảy nước ra.

Không khí của toàn hội trường lắng xuống.

Núi băng.....trước mặt thái tử gia lại có biểu hiện dịu dàng đến mức này!

Sắc mặt của Lý lão gia không tốt lắm, thở phì phì trừng mắt nhìn hành động mất thể diện của Lý Minh Triết, Đậu Đậu vội đẩy Lý Minh Triết ra, ngưỡng ngừng cúi đầu, thấy người ta đỏ mặt, râu của Lý lão gia sắp bị thổi rụng rồi, chẳng nói lời nào, đón lấy Lý Tiểu Triết từ trong tay của bảo mẫu đi lên Các bị bằng hữu, đây là con trai của cháu trưởng của tôi, cũng là người thừa kế đời thứ 11 của Lý gia, Lý Mặc Vân.

Ông cụ tốt, chưa nói đến chuyện cướp con của chúng ta, lại còn đổi tên nữa.

Quan khách trầm trồ.

Người kế thừa, chính là người kế nghiệp thái tử gia, người mà sau hai mươi năm nữa sẽ nắm giữ đại quyền của Lý gia.

Đậu Đậu kinh hoàng nhìn Lý Minh Triết, sắc mặt Lý Minh Triết cũng thay đổi tái xanh, cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao Lý lão gia lại mời nhiều khách thể này, làm một bữa yến tiệc long trọng thế này, hóa ra là muốn cướp đoạt người kế thừa.

Nghĩ lại tác phong của Lý lão gia cứ luôn im lặng đặt một quả bom, lần này quả bom đã phát nổ trên người mình.

Lý Minh Triết xông lên như mũi tên, đón lấy Lý Tiểu Triết từ trong lòng của Lý lão gia, cướp lấy micro, sắc mặt lắng xuống Xin Lỗi, ông nội tuổi tác đã cao nên dễ quên chuyện, tên của con trai tôi không phải là Lý Mặc Vân, nó tên Lý Tiểu Triết, và cũng không phải là người thừa kế của Lý gia.

Cướp lấy sân khấu, không nể mặt một chút nào.

Ông bắt nhân cướp con của cháu, thì đừng trách cháu bất nghĩa làm mất mặt ông, Lý Minh Triết sớm đã ghét việc Lý lão gia độc đoán tự làm theo ý mình, từ trước đến nay chưa từng hỏi suy nghĩ của người khác, chỉ làm theo ý mình, ông ấy mãi mãi không hiểu cái đạo lý kỉ sở bất dục vật thi ư nhân (ND: Câu nói của Khổng Tử, nghĩa là những thứ mà mình không muốn thì đừng có làm cho người khác), chỉ chiếu theo suy nghĩ của mình mà bức ép người khác, một ông hoàng để cứ luôn cho rằng mình là độc tôn.

Lý lão gia tức đến mức run rẩy, Lý Tranh vội xông đến ngăn dùng sức khống chế Lý Minh Triết, những trợ lý bắt đầu đi phá vỡ không khí của hội trường, tiếng đàn violon vang lên, tiếng đàn xua dần đi không khí ngưng ngạt căng thẳng của bữa tiệc.

Lý lão gia chỉ vào mũi Lý Minh Triết mắng Cháu là đồ bất hiếu!

Lý Minh Triết lạnh mặt, một tay kéo Đậu Đậu, một tay ôm Lý Tiểu Triết, bước đi ra khỏi hoa viên không thèm quay đầu lại, Lý lão gia tức giận đứng sững lại ngồi xuống phía sau hét lớn Châu quay lại cho ông!

Lý Tranh vội sai mấy người đang đứng đợi, chạy đến đứng chắn trước lối đi của Lý Minh Triết.

Hai bên hơn chục người đều nhìn lướt qua.

Những người tham dự bữa tiệc đều là những người nhanh nhạy, ai cũng đều biết cái cục diện đang diễn ra này, nhưng vẫn giả bộ biểu hiện như chẳng liên quan gì, mỗi người đều cầm ly rượu của mình đi qua đi lại nói chuyện trong hội trường, khỏe mắt thỉnh thoảng lại lướt qua nhìn lên về phía trung tâm của vấn đề.

Lý lão gia bước nhanh đến, nhổ vào người Lý Minh Triết một cái Sao ta có thể nuôi dưỡng ra một con sói như mày chứ!

Lý Minh Triết kéo Đậu Đậu lên phía trước, nói từng câu từng chữ Ông nội, ông đã không muốn tuyên bố thân phận của cô ấy, vậy ông dựa vào cái gì mà cướp con của cô ấy chứ, hơn nữa, ông còn đẩy Tiểu Triết vào cái vị trí người kế nghiệp, ông đã hỏi qua ý kiến của cha mẹ nó chưa, căn bản ông không tôn trọng bọn cháu!

Một câu nói khiến Lý lão gia nói như sấm nổ Tao là ông nội mày, quản lý mày được, cũng có thể quản lý con mày được!

Đã đến bước này rồi, còn có thể nói gì nữa, Lý Minh Triết kéo Đậu Đậu quay mặt bỏ đi, Lý Tranh làm hết chức trách ngăn cản, Lý Minh Triết lên trước đập anh ta một cái, chẳng thèm quay đầu lại đe thẳng ra bãi đỗ xe lấy xe, khiến cho Lý lão gia tức đến mức run rẩy lên.

Được lắm, không khí của buổi tiệc lập tức đóng băng, Lý lão ra mặt mặt như thế này, thiếu chút nữa thì bệnh tim tái phát, tức giận đùng đùng quay người bỏ đi, Lý Minh Triết khởi động xe chuẩn bị đưa Đậu Đậu về nhà, vừa mới đi đến cửa đã nhìn thấy một chiếc Cadillac chắn phía trước, Lý Minh Triết đưa mắt nhìn, ồ, hóa ra là phụ thân đại nhân trăm năm khó gặp.

Lý Minh Triết dừng xe Đậu Đậu, đây là cha mẹ anh.

Đậu Đậu đã nghe nói qua cha mẹ anh ấy, nhưng hai người bọn họ bất hòa với Lý lão gia, nên bỏ cả cơ nghiệp trăm năm của Lý gia, chạy ra nước ngoài sống cuộc sống thanh bạch, bình thường rất ít khi trở về, vốn dĩ Lý Minh Triết cũng không có dự định bọn họ sẽ trở về, chuẩn bị đưa Đậu Đậu và Tiểu Triết đi gặp họ, không ngờ đến hôm nay lại gặp nhau ở đây.

Lý Lập đi xuống khỏi chiếc Cadillac, người đàn ông trung niên gầy gầy, sắc mặt không tốt lắm, nhưng tinh thần thì không tồi, nghe Lý Minh Triết nói, cha anh ấy bị ung thư dạ dày giai đoạn đầu, kiên trì sống mười mấy năm, sau khi Lý Lập xuống xe, phía bên kia cánh cửa một người phụ nữ trung niên mặc lễ phục chính tề cũng xuống xe.

Minh Triết, vị này là Đậu Đậu à?

Lý Lập cười vui vẻ đến bắt tay, Đậu Đậu rất kinh ngạc, vội bắt tay Lý Lập, cẩn trọng hỏi thăm Cha, chào cha.

Người phụ nữ trung niên đi đến cẩn thận đánh giá Đậu Đậu, quay đầu nói với Lý Lập Đứa trẻ này rất được, mắt của con trai chúng ta quả thật không tồi, đứa trẻ này so với Khổng tước mẹ Tần Yển kia tốt hơn nhiều, sự giả tạo của cô gái đó khiến người ta đau dạ dày.

Đậu Đậu:..... ! ! (Nhạc mẫu thật phóng khoáng.....)

Lý Minh Triết đưa Lý Tiểu Lỗi đang ôm nhét vào tay mẹ anh Mẹ, đây là Tiểu Triết, con trai con, cháu nội mẹ.

Người phụ nữ đó cười không mím được miệng Muốn Tiết Phương Phương ta bế cháu nội, thật là kích động đến trào nước mắt, Minh Triết à, trước đây mẹ thực sự cho rằng con không thích phụ nữ, đã gần 30 rồi mà chẳng có lấy một đối tượng, làm mẹ lo lắng chết đi được, mẹ còn vì chuyện này mà trách cha con rất nhiều lần về chuyện nuôi dạy con cái.....

Lý Minh Triết:! ! (Này, vợ và con con đều ở đây đó)

Đậu Đậu:.....! ! ! (Chẳng trách Lý lão gia không thích cô, quả nhiên rất không hợp với nhà giàu có.....)

Lý Lập sớm đã nhìn ra có gì không đúng, vẫy tay gọi người đến hỏi rồi liền tối sầm sắc mặt, kéo Lý Minh Triết đến một bên nói chuyện, Đậu Đậu thì bị nhạc mẫu đại nhân kéo đến một bên khác hỏi han, khiến các khách mời trong hội trường ngây ra, nhưng mà, đây đều là những khách quý sớm đã trải qua sóng gió, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên nói chuyện thì nói chuyện, một chút cũng chẳng trì hoãn.

.....Mẹ, hai người có cần đến phòng khách chào hỏi mọi người trước không?

Yez, quần bọn họ làm gì chứ, mẹ phải đi xem con dâu của mẹ trước rồi mới nói, tên tiểu tử thối đó chỉ gửi mấy bức ảnh, làm mẹ buồn chết đi được.

! ! !

Aiza con dâu, tiên tiểu tử thối nhà chúng ta ức hiếp con không?

.....! ! (Tiểu tử thối?! ! biệt danh của Minh Triết,?! ! Kinh ngạc! ! !)

Lẽ nào nó thật sự ức hiếp con, mẹ đã nói là tính cách của nó rất giống cha nó mà, không cần gấp gáp, mẹ sẽ dạy con mấy biện pháp, chắc chắn con có thể trị được đó ngoan ngoan, tin Phương Phương, làm nữ vương.

! ! ! ! ! (Mẹ, Minh Triết không phải do mẹ nhặt về chứ?)

Ở bên này mẹ chồng nàng dâu nói chuyện hưng phấn ngàn ngút (Cơ bản làm Tiết Phương Phương mình lời tuôn như nước sông), bên kia hai cha con họ cũng cãi nhau đến mức không nói chuyện nổi nữa, Đậu Đậu lo lắng không ngừng nhìn sang bên kia Mẹ, Minh Triết cãi nhau với cha căng thẳng như vậy, chúng ta có cần đến khuyên can không?

Tiết Phương Phương cười ha ha Cãi mới đúng, cha con nó mà không cãi nhau, thì sẽ đánh nhau.

Đậu Đậu:.....! ! (Minh Triết, hoàn cảnh sống của anh quả nhiên rất khắc nghiệt)

Đội hai cha con họ cãi nhau xong hai người một trước một sau đi đến, Đậu Đậu vội chạy lại kéo tay Lý Minh Triết, không rõ tình huống khuyên Minh Triết, anh đừng tức giận, cũng đừng khiến cha tức giận, cha cũng là vì muốn tốt cho chúng ta, trong thiên hạ này yêu con cái nhất chỉ có cha mẹ thôi.....

Lý Lập nhìn Đậu Đậu với anh mắt kì quái.

Lý Minh Triết xoa xoa đầu Đậu Đậu Không sao, lên xe đi.

Lý Minh Triết lại trèo lên xe của Lý Lập, Tiết Phương Phương cũng ngồi lên, Đậu Đậu ôm Lý Tiểu Triết vừa ngồi xuống đã nghe Lý Lập nói Lái xe, đi thôi.

Đậu Đậu:.....! ! (Cha à, cha về đến cửa nhà họ Lý rồi chưa vào đã bỏ đi thế này.....)

Trên đường hai cha con họ tiếp tục cãi nhau chẳng đầu chẳng cuối.

Thật quá đáng, năm đó đối xử với ta như vậy, bây giờ vẫn đối xử với con như vậy, cái ông già đó sao vẫn chưa liệt não nhỉ, lúc nào cũng chơi trò này vẫn không chịu dừng lại, đúng là hết thuốc chữa rồi.

Cha, sức khỏe của cha khá lên chút nào đi, về nhà con bảo Đậu Đậu hầm canh cho cha.

Muốn đem cháu ta làm nô lệ cho Lý gia sao, con trai ta đã bán sức cho Lý gia hơn hai mươi năm vẫn chưa đủ sao, đến Tiểu Triết cũng không chịu buông tha, Minh Triết, con làm hay lắm.

Cha không biết đâu, Đậu Đậu hầm canh ngon lắm, đặc biệt là canh dưỡng dạ dày, bệnh đau dạ dày của con đã được cô ấy chữa khỏi rồi.

Ông ta mời nhiều người như vậy chắc chắn là muốn con không tiện phản đối để thực hiện mưu đồ của ông ta, đến cuối cùng người mất mặt lại là chính mình, cái này gọi là gì nhỉ, lấy đá ném vào chân mình.

.....

Đậu Đậu:..... (Hai người rõ ràng là không nói cùng một chủ đề, vậy là sao lại nói đến mức hăng hái thế)

Tiết Phương Phương:..... (Sớm đã quen với tác phong hành vi của hai cha con họ rồi)

76. Chương 75

CHƯƠNG 75: SỰ KIỆN ÁC TÍNH HỒ LY

Lý Lập ở lại biệt thự của Lý Minh Triết một đêm, uống canh chân giò do Đậu Đậu hầm, Tiết Phương Phương ôm lấy Đậu Đậu không lơ buông tay “Con dâu, đi nước ngoài cùng chúng ta đi, để cả nhà ta được đoàn viên.”

Lý Minh Triết ngồi một bên nói “Mẹ, chúng con cùng sống ở trong nước rất tốt. mấy ngày nữa chúng con sẽ đưa Tiểu Triết đi thăm mẹ.”

Lý Lập cũng đứng một bên nói xen vào “Đúng đó, em đừng làm khó hai con nữa, người nhà bạn bè người ta đều ở trong nước, đột nhiên chạy ra nước ngoài sẽ không thích ứng được, năm đó em chẳng phải cũng học đến nửa năm mới biết đường sao?”

Tiết Phương Phương tức giận vùng vằng “Anh anh anh lại bêu xấu em, xem về nhà em xử lý anh thế nào!”

Lý Lập cảm thờ báo hơi run “Tự nhiên.”

Lý Minh Triết:..... (Uy phong của đại tướng.....)

Đậu Đậu:..... (Thật bình tĩnh.....)

Hai người xuất hiện đột ngột ở lý ra, giờ cũng lại đi như gió cuốn, nghe nói là Tiết Phương Phương nuôi rất nhiều mèo, sợ mèo bị đói chết, vội vàng chạy mấy tung tích về cho mèo ăn, trước khi đi Lý Lập còn nói với Lý Minh Triết những lời tự đáy lòng ‘Cô gái này không tồi, phải đối đãi tốt với cô ấy’, suýt chút nữa đã làm Đậu Đậu cảm động rơi nước mắt.

Lý Minh Triết vẫn tiếp tục chơi bởi mỗi thứ một chút, vừa vẽ thiết kế vừa chơi cổ phiếu, ngày tháng qua đi bình yên và êm ả, Đậu Đậu đưa Tiểu Triết và con Đá, tuy rất tò mò, cũng không biết Lý lão gia đau lòng thế nào, hay là hay là hai ông cháu nhà này đã tức nổ phổi rồi, đã lâu chưa thấy đến biệt thự kiểm chuyện.

Nhưng mà, có lần Lý Minh Triết ra công trường, giữa lúc đó cò về nhà thì phát hiện Đậu Đậu thần sắc hoảng hốt chạy từ trên lầu xuống, giá sách trong thư phòng lộn xộn, nhét một cuốn sách bọc bìa da, Lý Minh Triết không thay đổi sắc mặt bảo Đậu Đậu đi lấy giúp anh chiếc áo khoác dày, nhân lúc cô không ở đó thì rút cuốn sách ra xem, là một cuốn sách tiếng Anh thường dùng.

Lý Minh Triết nhớ rõ khi học đại học Đậu Đậu đến tiếng Anh cấp 4 cũng may mà qua được, tiếng Anh cấp 6 thì khỏi cần nghĩ, theo như cô ấy nói, nghe cứ như vịt nghe sấm, rất là đau đầu, cô ấy lại lên mình học tiếng Anh?

Lẽ nào cô ấy muốn ra nước ngoài?

Hay là vì muốn chăm sóc anh và đoàn tụ mới miễn cưỡng bản thân mình?

Lý Minh Triết đặt cuốn sách lại chỗ cũ, thay quần áo, tìm hợp đồng để quên ở nhà rồi lại ra ngoài.

Đậu Đậu vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm, đi vào phòng ngủ nhìn Tiểu Triết đang ngủ say, quay lại thư phòng tiếp tục nghiên cứu cái thứ ngôn ngữ đau đầu kia, may mà khi học đại học tiếng Anh học được cũng không ít, ở nước ngoài cũng tương đối thông dụng, lỗ lực nạp diện miễn cưỡng cũng có thể giao tiếp được, Đậu Đậu cắn cắn bút, nhả mặt cổ sức nhét những từ này vào đầu.

“Bà xã, dạo này bận gì vậy, chẳng có tinh thần gì thế, em xem mắt em sắp thành mắt gấu trúc rồi kìa.”

“làm gì có, có thể là do mùa thu đến rồi, nên dễ buồn ngủ đó.”

“Ngày mai anh ra ngoài giao bản thảo, sau đó cũng chẳng có việc gì, chúng ta đi thăm bố mẹ nhé, bọn họ bây giờ đang tham gia một chuyến du lịch đi Toronto, chúng ta cũng tham gia cùng luôn, vừa du lịch, vừa đi nghỉ.”

“Được ạ, ngày mai em sắp xếp hành lý.”

“Mang nhiều một chút, chúng ta phải ở một quãng thời gian.”

“Ồ.”

“Vì nghỉ lễ quốc khánh sắp đến rồi, chúng ta đi chơi luôn.”

“! ! !”

Đưa con Đá đến tiệm thú kưng, cả nhà lại lên máy bay đi du lịch, lúc đợi máy bay Lý Tiểu Triết muốn đi vệ sinh, Đậu Đậu ôm cậu bé vào nhà vệ sinh, Lý Tiểu Triết nặng ra rất nhiều, Đậu Đậu ôm một chút đã mệt, cúi đầu chạy hướng vào trong, nhưng không ngờ lại đụng phải một người, một cặp chân dài được bao phủ bằng lớp vải bó sát đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Đậu Đậu ngẩng đầu lên theo bản năng, nhìn thấy một người đã rất lâu chưa gặp.

Lý Vũ Hiên không ngờ nhìn thấy Đậu Đậu, đang rửa mặt, thuận tiện bôi thêm lớp kem dưỡng da lên mặt, anh ta gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng không tốt, dường như thời gian gần đây không ăn uống nghỉ ngơi được cẩn thận, vốn dĩ khuôn mặt trắng sáng giờ đã vàng vọt như khoai tây, chỉ là cách ăn mặc trên người anh ta vẫn như con gà lửa, chiếc quần đang mặc cạp rất thấp hở ra cả nửa phần mông, chiếc áo vừa ngắn vừa bó trên người chẳng che được cái gì cả bên trong còn mặc một chiếc áo bó màu tím hồng, tai thì được xỏ bảy tám lỗ, Đậu Đậu nhìn thấy dựng đứng hết cả lông.

Lý Vũ Hiên nhìn Đậu Đậu qua chiếc gương, không những ngây ra, tiếp đó quay đầu.

Đậu Đậu có chút không tự nhiên, ngượng ngùng cười “Thật trùng hợp.”

Cười híp mắt, đi đến đón lấy Tiểu Triết rồi giơ lên thật cao “Cục thịt nhỏ, lớn rồi à, nặng như vậy muốn mẹ cháu mệt chết à, nói cho cháu này phải chú ý ăn ít đi, người đàn ông có cơ thể đẹp mới có thể theo đuổi được phụ nữ, nghe thấy không?”

Đậu Đậu:..... (Khụ khụ khụ.....)

Lý Vũ Hiên vui vẻ chơi với Lý Tiểu Triết, không phải là véo má thì lại kéo tai, nhưng Lý Tiểu Triết lại thích thú cười khanh khách, ôm lấy cổ Lý Vũ Hiên không chịu thả ra, nhưng Lý Tiểu Triết vì muốn đi vệ sinh, lúc này không nhịn được nữa, xì hơi đánh ‘bụp’ một cái, Đậu Đậu ngượng ngùng đón lấy Lý Tiểu Triết, Lý Vũ Hiên lại muốn tự mình xung phong ôm Lý Tiểu Triết đi giải quyết nỗi buồn.

Đậu Đậu đứng đợi ở ngoài cửa, có cảm giác hơi bất lực, lần trước khi chia tay anh ta còn lớn tiếng nói hận cô, sao bây giờ lại cười vui vẻ như chẳng có thù hận gì thế này, còn nhớ Hồ Ly luôn để bụng rất lâu.

Mười phút sau, Lý Vũ Hiên ôm Tiểu Triết đi ra, cười híp mắt “Là anh lau mông cho Bảo Bảo đó, đừng nói là rất mềm mại, còn rắn chắc như của anh vậy, rất có cảm giác.”

Đậu Đậu:.....! ! !

Xử lý xong ba người đi ra ngoài, Lý Vũ Hiên ôm Lý Tiểu Triết, có người con gái đang đợi ở bên ngoài nhà vệ sinh, cô gái đó có thể coi là thanh tú, chỉ có điều là chiếc áo sơ mi trên người rách rưới khiến người ta đau tim, nhìn thấy Lý Vũ Hiên xuất hiện vội đi đến “Aiz con nhà ai đây, sao lại giống chú lợn con vậy.”

Đậu Đậu:.....! ! !

Lý Vũ Hiên kéo dài mặt, nói lạnh băng băng với cô gái kia “Em quay về đi, anh có chuyện phải tự mình đi.”

Cô gái kia không vui “Có chuyện gì mà phải vứt em đi chứ, có phải là con mụ trước đây muốn đi cùng anh không, họ Lý kia anh dám bắt cả hai tay hã, xem tôi nhấn chìm anh thế nào!”

Câu nói này đã tác động khá lớn đến Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên mặt hầm hầm chỉ ra cửa sân bay “Cút đi cho tôi!”

Có gái đó nhìn chăm chăm vào Đậu Đậu đang trốn phía sau Lý Vũ Hiên, chỉ chỉ móng tay vào Đậu Đậu, lườm mắt cười quái đản “Lê nào anh lại thích cái đồ gái già đã sinh con này, phía bên dưới của cô ta có còn chặt để anh phải rên rỉ lên không?”

Lý Vũ Hiên lần này không nói gì, tiến lên tát cho cô gái kia một cái làm cho cả người cô ta lảo đảo, Lý Vũ Hiên cướp lấy cái vé máy bay trong tay cô ta dùng sức xé nát, sau đó vứt những mảnh giấy vào mặt cô ta

“Bắn thủ, cô đem rửa sạch cái miệng cô cho tôi chút, cô ấy là chị dâu của tôi, cô không muốn thể diện thì khi thôi, mau cút đi!”

Cô gái kia trừng mắt nhìn Đậu Đậu oán hận, xông đến cản cho Lý Vũ Hiên một cái vào mặt rồi chạy.

Đậu Đậu:.....! ! !

Lý Vũ Hiên chỉnh đốn lại y phục, quay đầu nói nhỏ nhẹ với Đậu Đậu đang đứng ngây ra “Chúng ta đi thôi.” (Trở mặt thật nhanh.....)

Đậu Đậu chỉ vào vết cắn trên da Lý Vũ Hiên, trong lòng vẫn còn rất kinh ngạc hỏi “Răng của cô ta thật tốt.”

Lý Vũ Hiên:.....! !

Lý Minh Triết đứng ở phía xa nhìn thấy Đậu Đậu và Lý Vũ Hiên cùng đi đến, trong lòng có chút phiền não, đứng dậy đẩy cửa ra, Đậu Đậu bước nhanh mấy bước đến “Minh Triết, vừa rồi em đụng phải Vũ Hiên.”

Thần sắc Lý Vũ Hiên tối lại.

Vũ Hiên, cô ấy gọi mình là Vũ Hiên, sau này cô ấy sẽ không bao giờ gọi mình là Hồ Ly nữa.

Nhớ lại trước đây, khi cô ấy nghiêng đầu gọi mình là Hồ Ly, khi cô ấy bị ức hiếp gọi điện than thở với mình, khi cô ấy ôm mình trong đêm mưa gió sấm chớp, những hồi ức đáng quý đó sao mà hạnh phúc biết bao.

Chỉ đáng tiếc, cô ấy sẽ không bao giờ có thể nhìn mình cười vui vẻ nữa.

Lý Vũ Hiên gắng sức kìm nén nỗi đau lòng tim, nỗ lực trưng ra một nụ cười, “Trùng hợp vậy, hai người đi đâu vậy, chúng ta không đi cùng một chuyến bay đấy chứ.”

Lý Minh Triết không nói gì, nhìn Lý Vũ Hiên với ánh mắt mang ý thù địch.

Đậu Đậu xen vào “Chúng tôi đi Toronto, chuyển chuyến bay ở Hàn Quốc, còn anh?”

Lý Vũ Hiên nhún nhún vai “Anh đi Hàn Quốc” Thấy sắc mặt của Lý Minh Triết tối lại, tiếp đó lại cười nói “Nhưng mà anh vứt vé máy bay rồi, không đi nữa.”

Sắc mặt Lý Minh Triết từ từ tốt dần lên.

Khi ba người đang nói chuyện, đột nhiên một cô gái xông đến, vẫy vẫy chiếc vé đã được dán lại trước mặt Lý Vũ Hiên, hét lớn đến mức cả sân bay đều có thể nghe thấy “Hiên Man, em thừa nhận em hiểu lầm giữa anh và chị dâu anh là em sai, em xin lỗi anh, nhưng anh đã đồng ý đưa em đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ rồi, không thể không đi.”

Lý Minh Triết:..... (Cô gái điên)

Đậu Đậu:.....(Rất mạnh mẽ)

Lý Vũ Hiên:.....(Tôi muốn chết)

Lý Vũ Hiên kéo chiếc vé trước mặt ra, mặt mũi đen ngòm chỉ vào cô gái kia “Cút cút cút!”

Cô gái đó bám riết lấy, hét lớn “Cút cái đầu con mẹ anh ý, anh làm lão nương một tháng trời, lão nương đây chỉ cầu xin anh một việc thế này anh dám không đáp ứng lão nương, anh có còn là đàn ông không, anh ta yêu quái, là thái giám! !”

Lý Vũ Hiên không thể nhịn nổi nữa, bịt miệng cô gái kia lại chạy biến như bay.

Lý Minh Triết anh Đậu Đậu:.....! !

Lý Minh Triết xoa xoa đầu Đậu Đậu thở dài, nói rất sâu xa “Bà xã, hôm nay anh mới biết, hóa ra em lại dịu dàng đáng yêu như vậy, quả nhiên là thế giới này không có vật để so sánh thì không được.”

Đậu Đậu: (Anh có ý gì chứ!)

Kết quả lên máy bay, Lý Minh Triết và Đậu Đậu liền nhìn thấy Lý Vũ Hiên và cô gái kia, mặt Lý Vũ Hiên chảy xuống vô cùng dài, khoang tay không thềm quan tâm đến cô gái kia, cô gái kia thì vẫn nói luôn mồm

không ngừng tự nói ‘không ngờ người con trai trông chẳng ra làm sao đó (tại hình gà lửa của Lý Vũ Hiên) lại có con trai lớn thế này, nếu như không phải Đậu Đậu kéo, hai anh em họ chắc chắn sẽ đánh nhau đến lật cả máy bay rồi.

Khi chuyển máy bay mới thật là mệt mỏi, Lý Tiểu Triết không rời Lý Vũ Hiên, chẳng thèm quan tâm gì đến người cha thực sự của mình, cố kéo Lý Tiểu Triết ra nó lại khóc lóc âm ỉ, hai người kéo thế nào cũng không được, chỉ có thể hủy bỏ hành trình phía trước, ở tạm Hàn Quốc mấy ngày, đợi Lý Tiểu Triết chơi chán với Lý Vũ Hiên rồi lại đi.

Tuy nhiên phong cảnh của Hàn Quốc cũng không tồi, nhưng Lý đại ca nhà người ta chẳng có tâm trạng mà thưởng thức, lúc nào cũng ôm một bụng tức, vốn dĩ, một nhà ba người đi chơi phải vui vẻ, ai có thể ngờ giữa đường lại vứt bỏ người cha này, cướp con của người ta đi, ôm ấp cả ngày cả đêm, còn thân thiết hơn cả với mình, con trai còn chẳng phân rõ trắng đen gọi người ta là cha, có thể kiến cho cặp cha mẹ này tức chết đi được.

“Tiểu Triết, tiểu Triết Triết (Phạch), ba ba đưa con đi ăn thịt heo đi.”

Lý Vũ Hiên rửa sạch mặt, buộc gọn mái tóc dài đến vai lên (phòng bị Lý Tiểu Triết làm rồi), thay bộ quần áo bình thường đưa Lý Tiểu Triết ra ngoài ăn cơm, vứt Lý Minh Triết và Đậu Đậu lại khách sạn, nói một cách hoa mỹ là để cho hai người họ có không gian riêng tư.

Lý Minh Triết ép giọng thật nhỏ nói với Đậu Đậu “Bà xã, cậu ta cướp con của chúng ta rồi.”

Buổi tối Đậu Đậu và Lý Minh Triết đấu tranh rất lâu, kết quả người ta vẫn chạy đi cùng Lý Vũ Hiên, khiến cho người làm mẹ là Đậu Đậu đây phải chịu một sự đả kích trầm trọng, đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại được “VẬY... làm thế nào?”

Lý Minh Triết nghĩ nghĩ rồi nói “Bà xã, Tiểu Triết ngoài việc thân thiết với cậu ta, có phải cũng rất tốt với Tiểu Lỗi không?”

Đậu Đậu gật gật đầu “Đúng vậy, Tiểu Triết gần như do Tiểu Lỗi trông suốt, Tiểu Triết thân với Tiểu Lỗi hơn Vũ Hiên một chút, tối thường ngủ với Tiểu Lỗi.”

Lý Minh Triết trầm tư một lát, cầm điện thoại “Anh gọi Tiểu Lỗi đến đây.”

Đậu Đậu:...! ! (Lại nhờ sự trợ giúp bên ngoài! ! !)

Nửa năm trước Lý Tiểu Lỗi vứt con Đá lại chạy mất tăm mất tích đi du lịch vòng quanh thế giới, Đậu Đậu thì vẫn chẳng biết nguyên nhân, tên nhóc Lý Tiểu Lỗi đó tính tình ngang bướng, sao mà nói đi là đi luôn thế không biết?

Lý Minh Triết gọi điện thoại “Tiểu Lỗi, đến Hàn Quốc một chuyến đi, anh có việc cần tìm em.”

Khẩu khí đó, giống như nói chuyện với con trai mình vậy.

Vấn đề là bên kia lại không nhảy tưng tưng cũng không chửi mắng loạn lên, dập máy cái liền lái xe ngồi máy bay chạy như bay đến, khiến cho Đậu Đậu vô cùng chấn động.

Quãng thời gian này, Lý Tiểu Lỗi lúc này đang tham dự lễ cầu phúc của người dân bản địa ở châu Mỹ, đi biệt tích chẳng thấy nổi bóng người, quần áo khắp người bẩn thỉu, ngồi chuyển máy bay nhanh nhất để đi, xuống máy bay đến mặt còn chẳng thèm rửa mặt ngay đi tìm Lý Vũ Hiên tính sổ.

Đậu Đậu rất kì quái “Sao Lý Tiểu Lỗi lại nghe lời anh vậy.”

Lý Minh Triết cười thần bí “Anh nắm được thóp cậu ta.”

“Thóp gì mà có thể sai khiến được Lý Tiểu Lỗi (nhấn mạnh)?”

“Em đoán xem.”

“...”

Buổi tối, cả nhà ngồi ăn đồ nướng ngoài trời, Lý Tiểu Lỗi ôm Lý Tiểu Triết đến, cười lộ ra hàm răng trắng, Lý Vũ Hiên mặt đen xì đi bên cạnh, mấy lần muốn cướp Lý Tiểu Triết từ trong tay Lý Tiểu Lỗi, nhưng chẳng lần nào thành công.

Lý Tiểu Lỗi đắc ý nhe răng cười “Anh đưa tay ra làm gì, Tiểu Triết là do em nuôi lớn, em chính là mẹ nó!”

Lý Vũ Hiên buồn phiền, muốn cướp đứa bé “Mày làm mẹ cái mông ý, vớ vẩn, tao là ba ba của Tiểu Triết, nó là con trai tao!”

Lý Tiểu Lỗi chửi “Ai có mẹ như anh chứ, xâu nhiều lỗ tai như vậy, giống như là yêu nhân, Tiểu Triết, chúng ta không chơi với yêu nhân nhỉ, để khỏi bị anh ta làm truyền nhiễm gen biến thái!”

Lý Vũ Hiên nổi xung lên “Mày là đồ đáng chết trả con đây!”

Lý Minh Triết không thể nhìn tiếp nổi nữa, gõ gõ bàn, hắng hắng giọng “Cãi nhau cái gì chứ, không nên công kích nhau, chú ý hình tượng quốc gia, không nên để lại cho người ta ấn tượng rằng dân tộc chúng ta thô lỗ.”

Lý Vũ Hiên hừ “Người ta không hiểu lời của em.”

Lý Vũ Hiên vừa nghe đã nóng hết cả mặt, cướp lấy Lý Tiểu Triết đưa cho Đậu Đậu, kéo Lý Tiểu Lỗi ra hai người đánh nhau, Đậu Đậu ôm đứa con ‘tưởng mất hóa được’ có chút không hiểu.

Đây... Đây sao lại đánh nhau...

Lý Minh Triết bảo Đậu Đậu ăn cơm “Đợi bọn nó đánh nhau xong đồ ăn cũng nguội rồi, chúng ta ăn trước đi, bọn nó chắc phải đánh nhau thêm lúc nữa.”

Đậu Đậu:... ! ! !

Lý Tiểu Lỗi tuy đã cứng rắn hơn so với cọng rơm khô trước kia, nhưng so với người xuất thân từ đám đánh lộn như Lý Vũ Hiên thì vẫn còn kém xa, đành phải chịu bị đánh, nhưng Lý Tiểu Lỗi cũng không để bị thiệt thòi, nhe hàm răng ra cắn cho Lý Vũ Hiên bảy tám miếng.

Cô gái kia hốt hoảng la ó “Aiza za, phải làm thế nào đây! Khuôn mặt của Hiên Man nhà mình hồng rồi!”

Lý Minh Triết chớp chớp mắt, thờ ơ nói “Chẳng phải cô muốn phẫu thuật thẩm mỹ sao, hai người cùng làm đi, tôi quen một người bạn, có thể giảm giá cho hai người.”

Đậu Đậu:... ! ! (Này!)

Từ khi Lý Tiểu Lỗi xuất hiện, Lý Vũ Hiên không còn sờ được vào Lý Tiểu Triết nữa, tức giận đứng ngồi không yên, Lý Tiểu Triết đặc biệt thân thiết với Lý Tiểu Lỗi, buổi tối khi đưa trả về phòng của cha mẹ, Lý Tiểu Triết đều khóc ầm lên một lúc rồi mới buông Lý Tiểu Lỗi ra, nhưng cũng làm cho cặp bố mẹ này tối tăm mặt mũi không thấy ánh sáng.

Chẳng mấy ngày sau, Lý Tiểu Triết biết gọi “ma ma”, nhưng nói không rõ ràng, nghe rất giống ‘mo mo’, Đậu Đậu vui sướng đến cả nửa ngày, lúc bình tĩnh lại được mới phát hiện ra là con trai gọi Lý Tiểu Lỗi, thất vọng vô cùng.

May mà Lý Vũ Hiên phải đưa cô gái kêu gào ầm lên đòi đi chỉnh hình, Lý Vũ Hiên buồn bực nhưng vẫn phải đi trước bọn họ, chỉ còn lại một bà mẹ nam cũng tốt hơn một chút, Lý Minh Triết thương lượng với Đậu Đậu về việc đi Toronto để gặp hai vợ chồng Lý Lập, Đậu Đậu hỏi Lý Tiểu Lỗi làm thế nào, Lý Minh Triết nói đuổi cậu ta đi, Đậu Đậu hời.

“Minh Triết, rốt cuộc anh đã làm gì cậu ấy vậy, sao cứ cảm thấy khi cậu ấy nhìn anh ánh mắt rất ai oán?”

“Sau này sẽ nói cho em biết.”

“Nhưng mà, em muốn biết bây giờ, em nghĩ nát cả óc cũng không nghĩ ra rốt cuộc anh dùng âm mưu.”

“... ! !” (Âm mưu...)

Lý Minh Triết mặt hầm hầm kéo tay cô đi, bên trong có một file, còn có khóa nữa, mở ra, là một đoạn video tối om om, Đậu Đậu nhìn kĩ rất lâu mới nhìn rõ, hóa ra là Lý Tiểu Lỗi đang nằm trong chăn run rẩy, xem ra có vẻ là đang tự sướng.

Đậu Đậu đỏ mặt lườm Lý Minh Triết một cái “Anh thật... hạ lưu.”

Lý Minh Triết khoanh tay ‘hừm’ một tiếng “Dám nghe lén bà xã anh..., nếu như không phải là anh niệm tình anh em, sớm đã hoạn nó rồi.”

Đậu Đậu:...! !

“Nhưng mà, sao anh lại biết để đặt máy quay trong phòng cậu ấy?”

“Anh đoán.”

“Anh hóa ra lại có thể đoán cả những chuyện này?”

“Đương nhiên, ông xã em là thông minh nhất mà.”

“Hình như có lần anh còn cố ý bảo em hét to lên một chút, sau đó mình thì chạy đi nghe động tĩnh, lẽ nào là...”

“Bà xã, buổi tối chúng ta đi ngắm cảnh đêm nhé, nghe nói cảnh đêm ở Busan rất đẹp.”

“Ý, sao anh lại chặn trước mặt em làm gì vậy?”

“Đoạn sau cậu ấy đập chăn rồi, em không được xem, em chỉ được xem cơ thể của ông xã em thôi.”

“....”

Lý Tiểu Lỗi nằm ở trong chăn tự sướng không hề biết bí mật này bị Lý Minh Triết biết được, lại còn quay lại nữa, nếu như để cái này truyền ra ngoài, lại chạy thêm dòng tít “Nghe nén anh chị rồi tự sướng, trốn trong chăn phát dục bắn thối”, vậy thì Lý Tiểu Lỗi không cần sống nữa, việc mất mặt thể này để Lý Minh Triết nắm được, tha hồ sai khiến, Lý Tiểu Lỗi hối hận, hối đến mức tím ruột.

Tiếng lành đồn gần tiếng dữ đồn xa. (Lời của Lý đại ca có hai nghĩa)

Vẫn chưa đợi hai người đặt vé xong, Lý Vũ Hiên và cô gái kia lại quay lại, hai người kéo theo luôn mặt đen xì xì, cứ như là chưa từng nhìn thấy mặt trời trên thế giới, Đậu Đậu quan tâm hỏi có gái đang cúi đầu ủ rũ kia “Sao vậy, có phải là bệnh viện phẫu thuật có vấn đề gì?”

Lý Vũ Hiên tức tối chỉ và cô gái kia “Đồ rẻ tiền này mang thai rồi!”

Cô gái kia đang ngồi đứng bật dậy ưỡn bụng ra hét “Đồ rẻ tiền đồ rẻ tiền cái gì chứ, buổi sáng anh ăn phân à mà mồm thối như thế, tôi có tên có họ tôi tên là Đỗ Tử!”

Lửa giận của Lý Vũ Hiên cháy bùng lên, đi đến muốn đẩy cô gái kia “Đồ rẻ tiền!”

Lý Minh Triết vội ngăn Lý Vũ Hiên lại, nhỏ tiếng giáo huấn “Em làm gì đó, nói cho cùng thì là em sai, còn không xin lỗi bồi thường người ta đi!”

Lý Vũ Hiên vùng ra muốn xông lên đánh người, bị Lý Minh Triết giữ chặt lại.

Ở đây ồn ào không thể nói chuyện, Lý Tiểu Lỗi bế Lý Tiểu Triết đến, kéo Đậu Đậu ngồi sang một bên xem chuyện vui, những lúc kịch liệt còn vui vẻ bình luận “Hùng Hùng, cô xem anh hai có muốn con sư tử cái kia không?”

Đậu Đậu thở dài “Sao lại làm đến mức này chứ.”

Lý Tiểu Lỗi rất thích xem chuyện ồn ào “Theo tôi thấy thì có khả năng, tính khí của anh hai xấu như thể người bình thường sẽ không trị được, chưa biết chừng cái người tên ‘cái bụng’ (ND:Từ ‘cái bụng’ đồng âm với tên của Đỗ Tử) là khắc tinh của anh ấy, cô xem anh hai chuyện này chết chắc rồi, dứt ra sao được chứ.”

Đậu Đậu:... (Làm người nên tích được, không nên cười trên sự đau khổ của người khác...)

Khi hai người đều bình tĩnh lại, cùng ngồi xuống nói chuyện dưới sự giám sát của Lý Minh Triết và Đậu Đậu, Lý Tiểu Lỗi ôm Tiểu Triết ngồi nghe, nghe nói Đỗ Tử đưng phải Lý Vũ Hiên đang say không ra hồn người nữa trước cửa nhà mình, ai nằm ngủ ở cửa như xác chết, liền kéo chân Lý Vũ Hiên vút sang chỗ thùng rác, kết quả giữa đường bị Lý Vũ Hiên nổi thú tính ‘làm’ luôn.

Vốn dĩ là chuyện xấu, nhưng do Lý Vũ Hiên có vẻ bề ngoài thực sự có tính sát thương, lại mang thêm khí chất phong lưu u uất, nên đã chiếm luôn được trái tim của cô gái hung dữ này, Lý Vũ Hiên bồi thường tiền cũng không được, đi tự đầu thú Đỗ Tử cũng không cho đi, làm ầm lên đòi kết hôn, khiến Lý Vũ Hiên buồn chết đi được, thà có ngồi tù cũng không muốn sống cùng với cô gái mà đến quỷ gặp cũng phải sầu này.

Gia đình Đỗ Tử rất có thể lực ở đó, nhưng Đỗ Tử nói không muốn để cho gia đình ra mặt, tự mình sẽ nghĩ cách ép Lý Vũ Hiên phải thỏa hiệp, ầm ĩ cả tháng, cứng mềm gì cũng đều dùng cả rồi, có lúc còn làm ầm cả trời lên.

Cãi nhau ba giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận tương đối hợp lý, chính là Đỗ Tử giữ lại đứa bé, nhưng Lý Vũ Hiên phải vào Đỗ gia, làm con rể nhà họ, ai bảo Đỗ gia không có con trai chứ, Đỗ Tử miễn cưỡng đồng ý sinh đứa bé, nhưng Lý Vũ Hiên nói sau này còn phải sinh nữa, tốt nhất là sinh bốn năm đứa.

Đỗ Tử vừa nghe thấy đã hoảng “Anh coi tôi là lớn lái à! Sau này sinh xong lần này tôi sẽ triệt sản! Anh cũng phải triệt sản cho tôi!”

Lý Vũ Hiên nói rất thản nhiên “Cô nhanh chóng thay đổi tư tưởng cho tôi đi, nếu không tôi đổi người.”

Đỗ Tử chỉ vào mặt Lý Vũ Hiên đập chân mắng “Sao, anh còn dám đổi lão nương, anh dám đổi, tôi sẽ đem con anh sinh ra rồi lại giết chết!”

Sau đó, hai người dùng đủ mọi từ ngữ chửi nhau thêm ba tiếng nữa.

Lý Minh Triết:... (Đã hết hay chưa)

Hùng Đậu Đậu:... (Thế lực thật tốt)

Lý Tiểu Lỗi:... (Không tồi đẹp lắm)

Lý Tiểu Triết:... (Muốn ngáp quá)

78. Chương 77 (end)

CHƯƠNG 77: KẾT CỤC CUỐI CÙNG

Lý Vũ Hiên bị lôi đi kết hôn, cả nhà Lý Minh Triết tiếp tục chuyến hành trình đi Toronto.

Nhưng mà, trước khi đi, Lý Vũ Hiên đã tìm Đậu Đậu nói chuyện một lúc, Đậu Đậu quay lại khóc suốt cả ngày, Lý Minh Triết hỏi thế nào cô cũng không chịu nói nguyên nhân, chỉ có thể tức giận với Lý Vũ Hiên.

Kỳ thực hai người cũng chẳng nói cái gì, chỉ là khi Đậu Đậu đưa quà kết hôn cho Lý Vũ Hiên, Lý Vũ Hiên nói một câu rất bi thương “Đậu Đậu, em có biết vì sao anh đồng ý với cô ấy không? Bởi vì cô ấy rất giống em, khi ngủ say.”

Đậu Đậu ngậy ra.

Lúc đầu chỉ cảm thấy cô gái Đỗ Tử đó có ngoại hình thanh tú, nghĩ cho kĩ, cô ấy thực sự có chút giống mình, chỉ là ánh mắt không giống, nhưng khi nhắm mắt lại, lông mi cong cong và khuôn mặt hơi tròn trĩnh, phải giống đến năm phần.

“Em có biết tại sao anh xỏ lỗ tai không, đó là số lần em làm tổn thương anh, mỗi một lần, anh đi xỏ một lỗ, để cho mình nhớ rõ, có một cô gái mình yêu sâu sắc, cô ấy vô tình, làm tổn thương mình hết lần này đến lần khác.”

“Anh biết anh làm những chuyện đó khiến cho chúng ta không bao giờ có thể như trước được, anh chỉ hi vọng em không quên anh.”

“Đậu Đậu, Anh yêu em, luôn luôn yêu.”

Tình yêu không chút hi vọng gì, sâu nặng đến mức khiến người ta không thể thừa nhận.

Mang rất nhiều đáng tiếc, Lý Vũ Hiên bị Đỗ Tử kéo đi, Hồ Ly đã từng cao ngạo như vậy, bây giờ cũng biến thành một kí sinh trùng uất ức như thế, Đậu Đậu mỗi lần nhớ để ánh mắt bi thương tuyệt vọng của Lý Vũ Hiên lúc sắp đi, lại không nhìn được khóc lớn.

Xin lỗi nhé, Hồ Ly.

Khi ba người đến Toron to Lý Tiểu Lỗi gọi điện đến, nói mười câu thì có đến tám câu là hỏi và Lý Tiểu Triết, gì là vitamin ăn không được nhiều quá, như một bà mẹ nhiều chuyện vậy, hai câu còn lại là nói chuyện của Lý Vũ Hiên.

Lý Tiểu Lỗi bảo cho Đậu Đậu, cậu ta đi tham gia hôn lễ, hôm đó chưa nhắc đến chuyện mặt Lý Vũ Hiên dài ra như thế nào, dài đến tận chân rồi, Lý Vũ Hiên lén lén hé răng với Lý Tiểu Lỗi, nói đợi khi nào đứa bé sinh ra sẽ ôm đứa bé bỏ chạy, nhờ Lý Tiểu Lỗi giúp đỡ, Lý Tiểu Lỗi bây giờ nào còn muốn chinh còn người thăm hại thế này, nên hỏi Lý Minh Triết có muốn giúp không.

Lý Minh Triết cười “Giúp chứ, anh cũng đâu muốn người em ruột của mình chết trong tay cô gái kia.”

Lý Tiểu Lỗi nghe thấy rất vui, lúc nào cũng chỉ sợ là thiên hạ không loạn để góp vui thôi.

Tiếng Anh của Đậu Đậu miễn cưỡng có thể qua cửa, khi đi siêu thị cũng có thể hỏi rõ giá tiền, có lúc còn tự mình đi ngân hàng làm thẻ để đối ngoại hối, khi về vui vẻ kể lại với Lý Minh Triết, Lý Minh Triết để thưởng cho cô, đã đặc biệt đưa cô đi vườn thú ở Toronto chơi một ngày, còn đi ra cả bờ biển để kiểm tra độ mềm của cát, đánh trận dã chiến.

Lý Lập và Tiết Phương Phương cũng chẳng muốn làm cản trở con dâu và con trai, ban ngày mọi người ai đi chơi đường này, buổi tối cùng ăn cơm, giống như đi làm vậy, thích nhất là Lý Tiểu Triết, hôm nay đi cùng mẹ ngày mai đi cùng bà, đi hết một vòng quanh Toronto.

Vì Tiết Phương Phương không đi những đường bình thường, lại còn mang cả một đám mèo đi du lịch, buổi tối không cần đắp chăn, nằm trên một chiếc giường tự nhiên ấm áp, chiếc giường chỉ vừa khít cho hai người nằm chẳng có chỗ đặt Lý Tiểu Triết, cho nên buổi tối cậu bé chỉ có thể ngủ với mẹ.

Tuy Lý Tiểu Triết cứ không chịu gọi Đậu Đậu là ma ma, nhưng cậu bé biết gọi ma mi, đây là bà nội dạy.

Tuy Lý Tiểu Triết cứ không chịu gọi Lý Minh Triết là ba ba, nhưng cậu bé biết gọi cha, đây là cha cậu bé đích thân dạy.

Đợi sau khi Lý Tiểu Triết nhớ chuyện, chữ “cha” này bị đổi thành “Cha sói”, đây là do Đậu Đậu dạy.

Mùa thu sắp đi rồi, mùa đông của Toronto sắp đến rồi.

Tiết Phương Phương hỏi bọn họ có quay về nước không, Đậu Đậu cười nói là đã cùng với Lý Minh Triết bàn bạc rồi, chuẩn bị đi Australia định cư

Lý Lập hỏi có phải là ở cùng một thành phố với bọn họ, Lý Minh Triết thờ ơ nói, bố nói đi.

Hai người già vui vẻ.

Nghe nói, Đỗ Tử sinh con gái, mắt giống mắt Lý Vũ Hiên, một cặp mắt Hồ Ly câu hồn đoạt phách.

Nghe nói, một tháng sau, Lý Vũ Hiên và con gái đột nhiên mất tích.

Nghe nói, Đỗ Tích phải người đi khắp thế giới bắt người, nghe nói bắt được Lý Vũ Hiên về sẽ đánh què chân nhốt lại trong nhà, ngày đêm ngược đãi.

Có một buổi tối, Đậu Đậu lo lắng hỏi Lý Minh Triết “Ông xã, ngộ nhờ Vũ Hiên bị bắt về thì làm thế nào?”

Lý Minh Triết an ủi cô “Cô gái đó khẩu xà tâm phật, để giữ Vũ Hiên lại còn sinh cả con, bắt được về chắc chắn sẽ yêu thương cậu ấy thật nhiều.”

Đậu Đậu không tin “Nhưng cô ấy hung dữ như vậy...”

Lý Minh Triết nói “Yên tâm đi, cô ấy là yêu cậu ấy, em nghĩ xem nếu cô ấy không vui về đồng ý Lý Vũ Hiên có thể cưỡng ép cô ấy không?”

“Cái gì?”

“Nói thế nghĩa là, tiểu thư nhà họ Đỗ kia sớm đã nhắm trúng cậu ấy, thừa cơ hạ thủ mà thôi.”

“Vậy vậy... cô ấy có bề ngoài giống em là trùng hợp sao?”

“Đương nhiên là không, cô ta sớm đã đi phẫu thuật thẩm mỹ, để có khuôn mặt giống em, tấm lòng này đối với Vũ Hiên mà nói, thật đáng quý, cho nên không cần lo lắng, người có thể vì để cậu ấy yêu mà đã phải làm như vậy, nhất định sẽ không hận cậu ấy.”

“... Vâng.”

Cả nhà Lý đại ca đi Australia định cư, thời gian trước đã quay về đăng ký rồi, làm một lễ kết hôn long trọng đơn giản, cảm ơn bạn bè và người thân, Lý lão gia không tham gia, đến quà tặng cũng không có, chỉ phái Lý Tranh đến xem, tuy không có được lời chúc phúc cả đời của ông, nhưng Điền Tĩnh vác cái bụng to đùng đến chúc phúc khiến Đậu Đậu vô cùng vui vẻ.

“Mấy tháng rồi.”

“5 tháng.”

“5 tháng mà to thế này hả?!”

“Lão Văn nhà mình lợi hại mà, sinh đôi đó!”

Cô Điền đánh đá dịu dàng xoa bụng, dùng mắt ra hiệu về chỗ lão Văn, thầy giáo văn hơi xấu hổ, dấu mặt phía sau lưng Điền Tĩnh.

Điền Tĩnh cuối cùng đã dứt bỏ tất cả để theo thầy giáo Văn, tuy không nhà không xe nhưng lại có những ngày tháng rất ngọt ngào hạnh phúc, thầy giáo Văn cười đến mức lộ ra cả vết chân chi nơi khóe mắt, nâng niu Điền Tĩnh cẩn thận như một viên ngọc quý, đến đứng lâu cũng không cho, đến đâu cũng mang theo một tấm nệm dày, lo lắng Điền Tĩnh ngồi không thoải mái, khuôn mặt Điền Tĩnh tràn đầy vẻ hạnh phúc, bám vào cánh tay thầy giáo Văn trông vô cùng xứng đôi.

Lý Minh Triết đề xuất đưa đề xuất, dù gì chúng ta cũng ra nước ngoài định cư, biệt thự cũng bỏ không, bảo Điền Tĩnh tạm đến đó ở trước, đợi khi nào mua được nhà thì chuyển đi, nhân tiện giúp chúng ta chăm nom nhà cửa, Điền Tĩnh xua tay từ chối, chúng tôi bây giờ muốn con cái phải được bồi dưỡng tố chất chịu khổ từ bé, tuyệt đối không thể để chúng chỉ biết hưởng thụ được.

Được, hai người nhà họ có tình yêu uống nước lã cũng thấy ngọt, người khác cảm thấy khổ nhưng người ta vẫn thấy hạnh phúc.

Trong hôn lễ lão Châu cũng đến, mím cười nói với Đậu Đậu ‘nhất định phải hạnh phúc’, nếu như có âm ức gì có thể gọi điện thoại cho anh ấy, kết quả Lý đại ca rất vui vẻ chặn Đậu Đậu lại tự mình đưa Châu Long Phát vào phòng khách, sau này Đậu Đậu hỏi chuyện gì, ai ngờ Lý đại ca lại trưng bộ mặt đẹp trai ghen tuông nói ‘hừm, đến bây giờ vẫn chưa chịu từ bỏ, không có cửa đâu.’

Kỳ thực Lý Minh Triết biết đây là Châu Long Phát cố ý nhắc nhở mình, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sùng bái kính trọng của Đậu Đậu thì chẳng giữ được phong độ nữa, đối thủ nặng kí như vậy, vẫn cần đề phòng một chút.

“Bà xã, sau này không được gọi điện cho anh ta, nhận được điện thoại của anh ta nhất định phải nói với anh.”

“Ồ.”

“Phải lưu trong phần ghi nhớ điện thoại.”

“= =!”

Bình thường Lý đại ca phong độ đường hoàng như vậy, nhưng thực chất thì rất nhỏ mọn, mà ghen thì thôi rồi, chỉ cần Đậu Đậu ăn cơm đi dạo phố cùng người khác, bên này điện thoại đã kêu tu tu gọi, ra lệnh cấm không cho cô ấy nhìn ngó lung tung, sợ là vợ mình sẽ bỏ chạy đi với anh chàng đẹp trai nào khác.

Thực sự thì, Đậu Đậu cứ coi như là có lòng như vậy đi nữa thì cũng chẳng có sức, ai bảo Lý đại ca nhà người ta làm việc lại cật lực như vậy, dũng mãnh như vậy chứ.

Lý Vũ Hiên thì chẳng biết đã đưa con gái chạy đến nơi nào, có Lý Tiểu Lỗi ở phía sau chú ý cho rồi, Đỗ gia cũng không để gì mà bắt được anh ta, bây giờ các biện pháp ngấm ngầm hay công khai đều đã được áp dụng, nghĩ lại thì thấy cuộc sống cũng không tốt lắm, lại nói, có lần suýt bị bắt được, nhưng Lý Vũ Hiên lại giả gái trốn được, làm cho Đỗ Tử tức xì khói.

Có lần Lý Vũ Hiên đưa con gái đến nhà Lý Minh Triết tá túc, Lý Minh Triết như chuẩn bị đối đầu với giặc lớn, lúc nào cũng bám sát theo không để cho hai người bọn họ có bất cứ cơ hội ở riêng với nhau nào, Lý Vũ Hiên nói với Lý Minh Triết, kì thực thì không cần như vậy, mình sớm đã bỏ cuộc rồi.

Lý Minh Triết không tin, nghĩ trong lòng, dựa vào việc cậu có đập đầu vào tường cũng chẳng quay đầu có thể vứt bỏ được mới là kì quái.

Lý Vũ Hiên nói, thật không thể ngờ anh có thể vứt bỏ gia nghiệp nhà họ Lý, trước đây cái gì anh cũng có nên cái gì em cũng muốn cướp của anh, bây giờ anh chỉ có mình cô ấy em sẽ không cướp nữa, dù gì em cũng có con gái rồi, đến lúc đó bảo con gái em cứ coi như con trai anh là cái túi chút giận.

Lý Minh Triết:...! ! ! (Quả nhiên lòng xấu không chết)

Lý Vũ Hiên còn nói, vốn dĩ đánh cược với Lý lão gia có thể chia cắt được hai người, nhưng Lý Minh Triết lại không làm theo đường đã định hất toàn bộ người ngựa cản đường, làm đến mức để Lý Vũ Hiên đơn phương hủy hiệp ước, không chơi với Lý lão gia nữa, không cần nói cũng biết Lý lão gia hận anh ta đến mức tê cả răng.

Lúc này Lý Minh Triết mới rõ chân tướng, sớm đã nghĩ nhưng vẫn không nghĩ thông vì sao Lý lão gia đang phá bỏ đột nhiên lại không phá nữa, hóa ra mà Lý Vũ Hiên bỏ cuộc, Lý Vũ Hiên nói việc này đừng nói với cô ấy, Lý Minh Triết nói đương nhiên rồi, bây giờ sự đồng cảm của cô ấy với cậu đã nhiều quá rồi, Lý Vũ Hiên buồn bã.

Con cháu Lý gia nhiều như vậy, nhưng cũng chỉ là vợ vắn, tốt nhất là dắt vợ chạy đến Australia chết không chịu trở về, lão nhị thì lại dẫn con gái mình đi giờ thành ‘tội phạm quốc tế’, còn có Lý Tiểu Triết cứ hễ đi đường đều có thể đâm phải phân chó, chỉ còn lại mỗi Lý Tiểu Lỗi, Lý lão gia chẳng có cách nào, bắt Lý Tiểu Lỗi vào ép làm việc, đáng tiếc là Lý Tiểu Lỗi tuổi còn chưa đến 20 đã phải ngồi vào vị trí tổng giám đốc của tổng đại lý công ty ở đại lục.

Tiểu tổng giám đốc Lý cố ý tạo bộ mặt thật già, rất buồn cười.

Nhưng mà, đừng có coi thường tiểu tổng giám đốc Lý tuổi còn nhỏ, làm việc cũng rất là nhẫn tâm mạnh tay, còn rất độc mồm nữa, giáo huấn cấp dưới đến mức khiến người ta phát khóc lên, nhưng mà trình độ nghiệp vụ cũng không tồi, rất có phong thái của anh cả.

Tiểu tổng giám đốc Lý bình thường rất cẩn thận trong việc làm lời nói, thích ở trong phòng làm việc gọi điện thoại, có thể nói liên đến ba giờ đồng hồ, phí điện thoại rất đắt, nhưng tiểu tổng giám đốc Lý chẳng thấy đau lòng vì tiền chút nào, cả ngày tìm Đậu Đậu kể khổ, đợi sau khi Lý Tiểu Triết lớn, Lý Tiểu Lỗi liền than khổ với Lý Tiểu Triết, đến mức mà Lý Tiểu Triết phải khổ não hỏi bố mẹ “Tại sao có một chú cú cầu nhau với con, thật phiền phức.”

Đậu Đậu dạy con trai “Đó là mẹ nuôi con.”

Lý Tiểu Triết vò vò đầu “Ồ, hóa ra mẹ nuôi đang bước vào thời kì, nói chuyện phiền phức quá, đúng là gà mẹ.”

Đậu Đậu:… (Gà mẹ! ! Ai dạy vậy nhỉ, Lý Tiểu Triết mới 4 tuổi!)

Dưới ánh nắng ấm áp, nằm phơi mình trên bãi cỏ mềm mại, Đậu Đậu mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt đứng ở trong vườn tưới hoa, trông yên tĩnh và lại dịu dàng, Lý Tiểu Triết vui vẻ chạy đùa nghịch quanh chân cô, con Đá lông đã rất dài cũng lằng xằng chạy phía sau Lý Tiểu Triết đầu lắc lắc lư.

Lý Minh Triết đi đến, cầm chiếc áo lông khoác lên vai Đậu Đậu, khẽ nói bên tai cô “Bố mẹ gọi chúng ta ăn cơm.”

Đậu Đậu quay người “Minh Triết, anh nói xem chúng ta sẽ mãi thế này phải không?”

Lý Minh Triết cười “Chỉ cần em không bỏ chạy cùng với người khác, anh thì tuyệt đối không phạm phải sai lầm mang tính nguyên tắc này.”

“Nếu là thời gian 7 năm, anh ngứa ngáy rồi làm thế nào?”

“Vậy phải xem em.”

“Vậy… nếu như em khiến anh tức giận, mà anh lại đặc biệt ngứa ngáy, phải làm thế nào chứ?”

Đậu Đậu lo lắng nheo mày lại, Lý Minh Triết rất thích cái biểu hiện cô ấy dựa dẫm vào mình sợ mất đi mình như thế này, hưởng thụ một chút xong, đến lúc Đậu Đậu sắp khóc mới cười lớn ôm lấy cô, đứng tại chỗ quay tròn.

“Ngứa thì sợ gì chứ, em gãi cho anh là được mà.”

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-that-cool>